

ДЕЙВИД УИНГРОУВ БЯЛАТА ПЛАНИНА

Част 3 от „Чун Куо“

Превод от английски: Светлана Комогорова, 1997

chitanka.info

„Тао съществува в не-
действието и все пак нищо не
остава несвършено.

Ако царете и господарите
можеха веднага

да прозрат това,
десетте хиляди неща биха се
развивали естествено.

Ако биха се развивали така, все
още щяха да имат

желание да действат,
биха се върнали, притиснати
от простотата на
безформеното вещество.

Без форма няма желание, а
само освобождаване
от желанието.

И ако се откажа от желанието
и постигна спокойствие,

така светът естествено ще се
развива в мир.“

Лао Дзъ,
„Тао Те Кинг“,
Книга първа,
XXXVII (VI в.
пр.н.е.)

На Лили Джаксън — от внука ти Дейвид по случай
деветдесет и петия ти рожден ден — с цялата ми любов

УВОД

ЧУН КУО. Думите означават „Средно царство“ и от 221 г. пр.н.е., когато първият император, Чин Ши Хуан Ти, обединява седемте Воюващи страни, „чернокосите“, хан или китайците, наричат така великата си държава. Средното царство — за тях това е целият свят; свят, обкръжен от огромни планински вериги на север и запад, от океана на изток и юг. Отвъд са само пустиня и варварство. И така е в продължение на две хиляди години.

В края на дваият и втори век обаче Чун Куо, Средното царство, вече означава много повече. За над сто години империята и хан са покорили целия свят, нарасналото до четирийсет милиарда земно население се разполага в огромни, подобни на кошери градове, които заемат цели континенти. Съветът на Седмината — перовете на хан, тангове, всеки по-могъщ от най-великия от античните императори — управлява Чун Куо с желязна власт и се хвали, че е приключил с Промяната и е спрял въртенето на Великото колело. Но Промяната идва.

Започнала е преди дваият години, когато ново поколение от могъщи млади бизнесмени — дисперсионисти, произхождащи главно от хун мао, или западняците — предизвиква властта на Седмината, настоява да се сложи край на Декрета за технологичен контрол, на изначалната стабилност на хан и за връщане към западния идеал за неспъван прогрес. В поредицата от убийства и контраубийства нещо трябва да бъде пожертвано — и разрушаването на звездния кораб на дисперсионистите „Нова надежда“ бележи началото на „Войната, която не беше война“ — кръвосмесителна борба за власт, която се води из нивата на Града. Седмината печелят Войната, но на цена, която трудно могат да си позволят. Изведнъж се оказват слаби — по-слаби от когато и да било в цялата им история. Новите тангове са млади и неопитни. И още по-лошо — настроени са един срещу друг.

Но Войната е едва първият дребен знак за предстоящите неприятности, защото на най-долните нива на Града, в районите „под

Мрежата“, където цари беззаконие, и на претъпканите палуби точно над нея са се събудили нови неспокойни течения. В годините след началото на Войната са се нароили групи *Ко Мин* — революционери — най-мощни или смъртоносни измежду които са *Пин Тяо*, или Изравнителите. Войната вече не е борба за власт, а за оцеляване...

ГЛАВНИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Ашър, Емили — Дипломиран икономист, тя се присъединява към революционната партия *Пин Тяо* в края на века и се превръща в част от определящия политиката ѝ „Съвет на Петимата“. Страстен борец за социална справедливост, тя е и бивша любовница на неофициалния водач на *Пин Тяо*, Бент Гезел.

Ван Со-леян — Младият танг на Африка. От убийството на баща си насам той отхвърля предишните пътища и се превръща в ловък и лукав съветник на Ли Шай Тун и на старата гвардия сред Седмината. Склонен към оскърбления и пресметлив човек със сибаритски вкусове, той се превръща в проводник на Промяната в Съвета на Седмината.

Де Вор, Хауард — Бивш майор от силите за сигурност на танга, той се превръща във водеща фигура в борбата срещу Седмината. Мъж с огромен интелект и студена логика, той е кукловодът зад сцената, когато великата „Война на двете направления“ взема нов обрат.

Еберт, Ханс — Син на Клаус Еберт и наследник на огромната корпорация „Джен Син“, той е произведен в майор от силите за сигурност на танга и е уважаван и доверен човек на своите господари. Еберт е сложен млад характер: смел и интелигентен офицер, едновременно с това той е себичен, развратен и твърде жесток. Присъединявайки се към каузата на Де Вор, той има амбицията да стане не просто принц между хората, а техен господар.

Као Чен — Бивш *куай*, наемен убиец от Мрежата — най-ниските нива на огромния Град — Чен се издига над скромния си произход и сега е капитан от силите за сигурност на танга. Като приятел и помощник на Кар и близък съюзник на Хаавикко, Чен е един от основните стожери на Войната срещу Де Вор.

Кар, Грегор — Майор от силите за сигурност на танга, Кар е завербуван от генерал Толонен от Мрежата. В младостта си е бил „кръв“ — борец в единоборства до смърт. Огромен исполин, той е „соколът“, който Ли Шай Тун планира да пусне в полет срещу противника му Де Вор.

Леман, Шефан — Синът албинос на бившия дисперсионистки лидер Пьотър Леман, той става лейтенант на Де Вор. Студен, неестествено безстрастен, той изглежда като самия архетип на нихилиста и има за единствена цел да провали Седмината и огромния им Град.

Ли Шай Тун — Танг на Европа и един от Седмината (Съвета, управляващ Чун Куо), Ли Шай Тун сега е над седемдесетте. Много години е бил опората на Съвета и неофициален говорител на Седмината, но убийството на наследника му, Хан Чин, го съсипва, намалява някога силната му решимост да предотврати Промяната на всяка цена.

Ли Юан — Втори син на Ли Шай Тун, той е станал наследник на Град Европа след убийството на по-големия си брат. С преждевременно състарен ум, хладното му, обмислено държание крие страстна натура, изразена в брака със съпругата на мъртвия му брат, амбициозната Фей Йен.

Мах, Ян — Работник по поддръжката в Министерството за рециклиране на отпадъците и нещатен служител в резервните сили за сигурност на Ли Шай Тун, Мах води двойнствен живот като член на „Съвета на Петимата“, определящия политиката орган на революционното движение *Пин Тяо*. Недоволството му от тяхната активност го принуждава да създаде собствена фракция, *Ю*, която ще се превърне в новата и още по-страшна сила в дълбините на Град Европа.

Толонен, Джелка — Дъщеря на маршал Толонен, Джелка е израснала в изцяло мъжко обкръжение и страда от липсата на майчино влияние. Изключителният ѝ интерес към бойни изкуства, оръжия и стратегия обаче прикрива съвсем различна, по-женствена страна на природата ѝ; страна, извикана на живот след неуспешно покушение върху нея от терористи на *Пин Тяо*.

Толонен, Кнут — Маршал на Съвета на генералите и бивш генерал на Ли Шай Тун, Толонен е огромен мъж със стоманени челюсти и най-верен поддръжник на ценностите и идеалите на Седмината. Има ужасен и безстрашен характер, няма да се спре пред нищо, за да защити господарите си, но след дългите години на война дори неговата вяра в необходимостта от стазис е разклатена.

Уард, Ким — Роден в Глината, тъмната, изгубена земя под огромната формация на Града, Ким има бърз и необичаен ум, който потенциално го превръща в един от най-големите учени в Чун Куо. Видението му на гигантска паяжина, формираща се в мрака, го отправя към светлината Отгоре. Сега, след дълъг период на личностна реконструкция, той е включен в екипа, работещ по проекта на Ли Юан „Жица в главата“.

Фей Йен — „Летящата лястовица“, дъщеря на Ин Цу, един от водачите на „Двайсет и деветте“, низшите аристократични фамилии в Чун Куо. Навремето сключила брак с Хан Чин, убития син на Ли Шай Тун, понастоящем е съпруга на брат му, Ли Юан, с девет години помлад от нея. Крехката на пръв поглед класическа красавица всъщност е страшна и притежава изненадващо силна воля, което доказва и тайната ѝ връзка с Цу Ма, танг на Западна Азия.

Хаавикко, Аксел — Фалшиво обвинен от колегите си офицери, лейтенант Хаавикко прекарва по-голямата част от последните десет години в разврат и самоотричане. По природа добър и честен, заедно с приятеля си Као Чен решително се заема да разобличи човека, унищожил репутацията му преди години — Ханс Еберт.

Цу Ма — Танг на Западна Азия и един от Седмината (Съвета, управляващ Чун Куо), Цу Ма е изоставил предишния си развратен живот, за да се превърне в един от най-големите поддръжници на Ли Шай Тун в Съвета. Силен, красив мъж в средата на трийсетте си години, той се е разделил с Фей Йен след тайната им любовна връзка — връзка, която, ако би станала публично достояние, лесно би унищожила Седмината.

Юе, Хао — Родена в най-долните нива на Града, Юе Хао — „Красивата Луна“ — се присъединява към Ю след убийството на по-големия си брат. Силна и идеалистка, тя е въплъщение на новата вълна от негодуващи бунтари, която се надига от дълбините на великия Град.

СЕДМИНАТА И ФАМИЛИИТЕ

Ан Лиян-чу — принц от Низшите фамилии

Ан Шен — глава на фамилията Ан (една от „Двайсет и деветте“ Низши фамилии)

Ван Со-леян — танг на Африка

Вей Фен — танг на Източна Азия

Ву Ши — танг на Северна Америка

Ин Фей Йен — „Летящата Лястовица“, принцеса от Низшите фамилии и съпруга на Ли Юан

Ин Хан Чин — син на Ин Фей Йен

Ин Цу — глава на фамилията Ин (една от „Двайсет и деветте“ Низши фамилии) и баща на Фей Йен

Ин Чан — принц от Низшите фамилии; син на Ин Цу

Ин Шун — принц от Низшите фамилии; син на Ин Цу

Лай Ши — принцеса от Низшите фамилии

Ли Фен Чуан — полубрат и съветник на Ли Шай Тун

Ли Шай Тун — танг на Европа

Ли Юан — втори син на Ли Шай Тун и наследник на Град Европа

Миен Шан — принцеса от Низшите фамилии

Пей Ро-хен — глава на фамилията Пей (една от Двайсет и деветте Низши фамилии)

Фан Мин-ю — куртизанка от Низшите фамилии

Фу Ти Чан — принцеса от Низшите фамилии

Хсиян Ван — принц от Низшите фамилии и втори син на Хсиян Шао-ер

Хсиян Кай Фан — принц от Низшите фамилии; наследник на фамилията Хсиян (една от „Двайсет и деветте“ Низши фамилии)

Хсиян Те-шан — принц от Низшите фамилии и най-малкият син на Хсиян Шао-ер

Хсиян Шао-ер — глава на фамилията Хсиян (една от „Двайсет и деветте“ Низши фамилии) и баща на Хсиян Кай Фан, Хсиян Те-шан и Хсиян Ван

Ху Тун-по — танг на Южна Америка
Цу Ма — танг на Западна Азия
Цу Тао Чу — племенник на Цу Ма
Чи Хсин — танг на Австралиите
Чун Ву-чи — глава на фамилията Чун (една от „Двайсет и деветте“ Низши фамилии)

ПОДДРЪЖНИЦИ И ВАСАЛИ НА СЕДМИНАТА

Ван Та-хун — шамбелан на Вътрешния дворец на Ли Шай Тун
Велянен, Пер — лейтенант от сигурността; адютант на маршал
Толонен
Ву Йе-лун — хирург на сигурността в Бременския *хсиен*
Еберт, Берта — съпруга на Клаус Еберт
Еберт, Клаус Щефан — шеф на „Джен Син“ („Дженетик
синтетик“) и съветник на Ли Шай Тун
Еберт, Ханс — майор от сигурността и наследник на „Джен Син“
Йен Тун — трети секретар на министъра на *Тин Вей*
Йен Ши-фа — прислужник в Тонджиян
Као Чен — капитан от сигурността
Кар, Грегор — майор от сигурността
Нан Хо — вътрешен шамбелан на Ли Юан
Ноченци, Виторио — генерал на сигурността, Град Европа
Одън, Уилям — капитан от сигурността
Пен Лу-хсин — министър на *Тин Вей*, Суперинтендантството на
Правосъдието за Град Европа
Скот, Андерд — капитан от сигурността и приятел на Ханс Еберт
Сун Ли Хуа — майстор на Кралското домакинство в
Александрия
Толонен, Джелка — дъщеря на маршал Толонен
Толонен, Йон — брат на Кнут Толонен
Толонен, Кнут — маршал на Съвета на Седмината и баща на
Джелка Толонен
Толонен, Хелга — съпруга на Йон Толонен
Фен Чо-хсиен — канцлер на Северна Америка
Хаавикко, Аксел — лейтенант от сигурността
Хаавикко, Веза — сестра на Аксел Хаавикко
Хен Ю — министър на транспорта за Град Европа
Хуа — личен хирург на Ли Шай Тун
Хун Миен-ло — канцлер на Африка
Хун Фен-чан — главен коняр в Тонджиян

Чан Ли — главен хирург на Град Европа
Чан Тен — вътрешен шамбелан в Тонджиян
Чан Ши-сен — личен секретар на Ли Юан
Чин Тао Фан — канцлер на Източна Азия
Чун Ху Ян — канцлер на Европа
Шен Пао — министър на финансите на Източна Азия
Шепърд, Бен — син на Хал Шепърд
Шепърд, Бет — съпруга на Хал Шепърд
Шепърд, Хал — съветник на Ли Шай Тун и глава на фамилията
Шепърд
Шу Чен-хай — *хсиен лин*, или Главен магистрат на Хановерския
хсиен
Ю — хирург на Ли Юан

ТРИАДИТЕ

Вон И-сун — „Дебелият Вон“; босът на Обединени бамбуци
Ли Чин — „Безклепачият Ли“; босът на Во Ши Во
Лу Мин Шао — „Лу Бакенбарда“; босът на Куей Чуан (Черното куче)
Му Ли — „Железният Му“; босът на Големия кръг
Фен Шан-пао — „Генерал Фен“; босът на 14 К
Хо Чин — „Трипръстият Хо“; босът на Жълтите знамена
Хуй Цин — Червен стълб (426-ият, или Екзекуторът) на Обединени бамбуци
Юн Юе-хуи — „Юн Мъртвецът“; босът на Червената бригада
Яо Цу — „Славата на предшествениците“; Червен стълб (426-ият, или Екзекуторът) на Големия кръг

ПИН ТЯО

Ашър, Емили — икономист и член на „Съвета на Петимата“

Гезел, Бент — неофициален водач на *Пин Тяо* и член на „Съвета на Петимата“

Куин, Ричард — член на „Съвета на Петимата“

Мах, Ян — служител по поддръжката в Министерството за рециклиране на отпадъците и член на „Съвета на Петимата“; създател на отцепническата фракция *Ю*

Мао Лян — принцеса от Низшите фамилии и член на „Съвета на Петимата“

Ю

Васка — член на терористката клетка на Юе Хао

Веда — член на „Съвета на Петимата“ на Ю

Едел, Клаус — брат на Васка

Ерика — член на терористката клетка на Юе Хао

Чи Ли — псевдоним на Юе Хао

Юе Хао — „Красива Луна“; терористка от Средните нива

ДРУГИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Архитект — теоретичен психолог в Департамента за реконструкция на характера

Бариш, Иржи — офицер по комуникациите в проекта „Жица в главата“

Бийти, Дъглас — псевдоним на Де Вор

Виганд, Макс — лейтенант на Де Вор

Вон Пао-и — прислужник на Шу Чен-хай

Ганц, Йозеф — псевдоним на Де Вор

Дебрени, Лаело — действащ администратор на станцията Кибвеци

Де Вор, Хауард — бивш майор от силите за сигурност на Ли Шай Тун

Дрейк, Майкъл — супервайзър на станцията Кибвеци

Еберт, Луц — полубрат на Клаус Еберт

Елис, Майкъл — заместник-директор на проекта „Жица в главата“

Енге, Мари — прислужница в чайната „Драконов облак“

Златно Сърце — млада проститутка, купена от Ханс Еберт за домакинството му

Као Ву — втори син на Као Чен и Уан Ти

Као Джиян — най-големият син на Као Чен и Уан Ти

Као Пан-че — частен секретар на министър Чен

Као Чан Хсин — дъщеря на Као Чен и Уан Ти

Кун И-лун — младеж; приятел на Юе Хао

Кун Лао — младеж; приятел на Юе Хао

Кустоу, Брин — американец; приятел на Майкъл Левър

Кървал, Андрю — генетик експериментатор, работещ за „Им Вак“

Лайден, Волфганг — служител от сигурността в Хановерския хсиен

Левър, Майкъл — американец; син на Чарлз Левър

Левър, Чарлз — „Старецът Левър“, глава на северноамериканската фармацевтична компания „Им Вак“; баща на Майкъл Левър

Леман, Шефан — син албинос на бившия дисперсонистки лидер
Пьотър Леман и лейтенант на Де Вор

Ло Вен — личен прислужник на Ханс Еберт

Льор — псевдоним на Де Вор

Му Чуа — „мадам“ на Дома на деветия екстаз — дом за развлечения, или публичен дом

Новачек, Лубош — търговец; довереник на министър Хен

Райд, Томас — сержант в силите на Де Вор

Рейнолдс — псевдоним на Де Вор

Сладка Флейта — *муй цаи* (робиня) на Ханс Еберт

Стивънс, Карл — американец; приятел на Майкъл Левър

Су Чен — съпруга на Юе Чан

Тай Чо — приятел на Ким Уард

Тарант — шеф на компания

Тон Чу — псевдоним на Као Чен

Туан Вен-чан — търговец от колониите на Марс

Туан Ти Фо — стар *хан*, мистик и майстор на *уей чи*

Търнър — псевдоним на Де Вор

Уан Ти — съпруга на Као Чен

Уард, Ким — „роден в Глината“ сирак и учен

Фан Цен-ли — частен хирург в Бременския *хсиен*

Фан Шуо — подчинен на Шу Чен-хай

Хамънд, Джоел — служител в проекта „Жица в главата“

Цуй Вей — гражданин от Бременския *хсиен*

Черкаски, Шефан — пенсиониран офицер от сигурността за специални задачи и приятел на Де Вор

Шварц — лейтенант на Де Вор

Шпац, Густав — директор на проекта „Жица в главата“

Шу Вен-ло — първа съпруга на Шу Чен-хай

Шу Хе — втора съпруга на Шу Чен-хай

Юе Чан — чичо на Юе Хао

Юе Ша — майка на Юе Хао

МЪРТВИТЕ

Бердичев, Сорен — шеф на „Сим Фик“ и по-късно лидер на фракцията на дисперсионистите

Ван Та-хун — трети син на Ван Хсиен; по-голям брат на Ван Со-леян

Вен Ти — „Първи праотец“ на Град Европа/Чун Куо, известен и като Лиу Хен; управлявал е Китай през 180–157 г. пр.н.е.

Као Джиян — убиец; приятел на Као Чен

Леман, Пьотър — подсекретар в Дома на представителите и първи лидер на фракцията на дисперсионистите; баща на Шефан Леман

Ли Ку-лун — танг на Европа; прадядо на Ли Шай Тун

Ли Хан Чи — танг на Европа; прапрадядо на Ли Шай Тун

Ли Хан Чин — първи син на Ли Шай Тун и наследник на Град Европа; брат на Ли Юан

Ли Чин — танг на Европа; баща на Ли Шай Тун

Лин Юа — първата съпруга на Ли Шай Тун

Уайът, Едмънд — шеф на компания

Фен Чун — босът на триадата Куей Чан (Черното куче)

Фест, Едгар — капитан от сигурността

Хуа — „кръв“ — майстор, участник в единоборства до смърт — под Мрежата

Ху Ти — танг на Южна Америка; баща на Ху Тун-по

Цао Чун — тиранин и основател на Чун Куо

Чун Хсин — „верен“; слуга по договор на Ли Шай Тун

Шан — „Старият Шан“; господар на Као Чен, когато е бил дете

Юе Кай-чан — баща на Юе Хао

ПРОЛОГ: ЛЯТОТО НА 2207 Г. ОКАПАЛИ ЦВЕТОВЕ

*Гостите ги няма в павилиона
вече,*

*из малката градина цветовете
все се мятат.*

*Растат цветя покрай
обветрена пътека;*

*приветстват слънцето и се
надигат от земята.*

*Сърцето ми се къса, сълзите ми
не спират;*

*очите жадни капят, пролетта
ще си върви.*

*Минава време, вехна,
желанията ми завинаги умират;*

*и нищо не остана — само роба,
мокра от сълзи.*

Ли
Шанджин,
„Окапали
цветове“ (IX в.
пр.н.е.),

ОКАПАЛИ ЦВЕТОВЕ

Ли Юан дръпна поводите на коня си и вдигна поглед. Към двореца, отстоящ на две *ли* разстояние, се приближаваше транспортър, пристигащ от далечната страна на долината, над острите скалисти върхари, наречени Двете лястовици. При накланянето му видя, че фюзелажът носи герба на *Юе Лун*, и намръщи чело — зачуди се кой ли може да е гостът. Доколкото знаеше, баща му не очакваше никого.

Той се обърна на седлото, опитвайки се да го съзре. Обраслият с трева наклон слизаше към една пряка пътека покрай потока, след това пресичаше тесния дървен мост и завиваше на юг към Тонджиян. По тази пътека можеше да свърне към замъка или да поеме в обратна посока и да завърши пътуването си, както планираше, горе, до стария манастир, а оттам — до сигналния огън. За момент се поколеба — двоумеше се. Беше красива утрин, а небето — кристално чисто: беше от тези утрини, когато на човек му се струва, че може да язди безкрайно, макар вече да бе престоял навън три часа, така че беше по-разумно да се връща. Освен това се боеше да не би баща му да се нуждае от неговата помощ. Обстановката беше твърде напрегната. Може би предстояха нови събития. Може би дори вече се е случило нещо.

Той улови поводите, придърпа главата на арабския жребец, пришпори го и внимателно го поведе надолу по пътеката, като премина моста в лек галоп. После прекоси широката поляна и застана точно пред двореца. В този момент над него прелетя втори транспортър, от вътрешните страни на крилете на който бяха ясно обозначени инициалите на маршала. Юан се поспря, наблюдаваше как летящата машина зави и се приземи върху далечната страна на двореца, бълвайки от утробата си студена самоувереност.

Започваше се отново.

Достигнал конюшните, скочи от седлото и остави коняря да улови поводите. След това тичешком мина по пътеката, покрита с червени плочки, която водеше към двореца.

Задъхан, се спря чак пред крилото, в което живееше баща му. Даде си време да си поеме дъх и да се овладее, прокара пръсти през непокорната си коса. Когато най-сетне бе готов да почука, Чун Ху-ян, канцлерът на баща му, отвори вратата на преддверието и пристъпи напред, сякаш досега бе дебнал идването му.

— Моля за прошка, принц Юан — изрече той без каквито и да е предисловия, — вашият баща ми заръча да ви предам, че трябва да го извините и да го изчакате около час. Възникна нещо твърде маловажно, но изключително спешно.

Канцлерът се чудеше как да отклони настоятелните въпроси на Юан и евентуалната му намеса.

— Имате моите уверения, че той не се нуждае от помощта ви, принц Юан. Трябва да разреши един *личен* въпрос, ако ме разбирате. Никой не е загинал, нито предателство заплашва двореца Тонджиян, но става дума за нещо много специално. Предвид изключителните обстоятелства вашият баща намира за добре да се консултира със своя братовчед Цу Ма и с маршала. Вие ме разбирате, надявам се.

Юан постоя за момент, докато се опитваше да разбере нещо по изражението на набразденото лице на Чун Ху-ян, но то си оставаше безмълвно като ледена стена. Той се засмя, след това кимна.

— Това ме успокоява, Ху-ян. За малко да си помисля, че... Нямахме нужда да продължава. — Това постоянно изникваше в съзнанието му през последните месеци. Откъде ще изскочат враговете им следващия път? Кого ще убият? В много отношения днешният мир изглеждаше по-лош от Войната, която го предхождаше; крехък, несигурен мир, който опъваше нервите до краен предел.

Разтегна устни в кратка усмивка и се обърна; чу как вратата се затваря зад него. Но докато се оттегляше, не му даваше покой мисълта какво беше накарало Цу Ма толкова припряно да се отзове на повика на баща му. *Нещо лично...* Обърна замислен поглед назад, после сви рамене и продължи по пътя си между кланящи се слуги и коленичили придворни дами.

Фей Йен непременно ще знае нещо. Тя винаги улавя всички онези подробности от мълвата, които никога не достигат до слуха му, така че ще може да го осведоми и по този въпрос. Но дори и нищо да не е научила, може да намери обяснение за всичко това. По силата на някоя от многобройните женски хитрини.

Засмя се и се втурна да бяга. А след това ще може да я изведе навън с паланкин. За последен път, преди да е напреднала бременността ѝ. Могат да отидат до манастира. Или до сигналния огън.

Да, разбира се, могат да си устроят пикник. И може би след това нежно и грижовно да прави любов с нея на тревистия хълм под голямото открито небе на северен Китай. Като последно незабравимо преживяване, преди детето да се е родило.

Застана пред вратата ѝ, потропа и извика името ѝ. Сега се смееше, сега беше забравил всички страхове, а единственото, за което си мислеше, бе следобедът, който предстоеше.

— Какво има, Юан? — тя попита с неуверена усмивка, докато боязливо му отваряше вратата. — Да не си пиан?

В отговор той привлече тялото ѝ към себе си — може би малко по-грубо, отколкото трябваше — повдигна я нагоре и прилепи устни към нейните.

— Не съм пиан, любов моя. Не съм. Щастлив съм.

* * *

Ли Шай Тун покани гостите си в лятната къща. Прислугата поднесе ча и бонбони и се оттегли, за да остави тримата мъже насаме. Толонен застана до прозореца, зареял поглед над огромния склон към орнаментираното езерце, докато Цу Ма и Ли Шай Тун седяха един срещу друг в дъното на стаята. Доста дълго бяха говорили, без някой да каже нещо съществено, но в един момент Ли Шай Тун вдигна очи към Цу Ма и се изкашля.

— Спомняш ли си деня, в който излезе на езда с Юан и лейди Фей?

Цу Ма срещна погледа му без страх.

— Беше много хубав ден. Хубава беше и вечерта, която прекарахме на брега на езерото.

Ли Шай Тун сведе поглед и каза:

— Да. Юан ми разказа за всичко това...

„Усмивката му е малко кисела“ — помисли си Цу Ма; боеше се да не стане най-лошото.

Старият танг отново вдигна глава, но усмивката му беше изчезнала:

— Спомняш ли си за какво говорихте тогава?

Цу Ма потвърди с кимване, а гърлото му пресъхна. Искаше му се старецът да говори по-ясно. Ако знае нещо, защо не го каже? Защо е необходимо да го измъчва с недомлъвки?

— Ако правилно си спомням, тогава обсъждахме проекта на Юан — произнесе тези думи и бегло погледна към Толонен — припомни си, че бяха натоварили възрастния човек да следи хода на всички задачи. Но какво общо имаше това с връзката му с Фей Йен? Беше сигурно само, че когато тази сутрин получи кратка бележка, тръгна веднага. Сведе поглед, засрамен от това, което бе сторил.

— Съжалявам за това, Шай Тун, аз...

Но Ли Шай Тун изглеждаше така, сякаш не го е чул. Поне се държеше така, сякаш Цу Ма не е казал нищо.

— Обсъждахме този въпрос и след това, нали? Приблизително след седмица, доколкото си спомням. Тогава се опитах да те приобща към мислите си.

Цу Ма извърна поглед към него, но този поглед беше неодобрителен. Беше чувал за потайност и недомлъвки, но това вече беше много. Изведнъж разбра какво означава то. Цялата работа няма нищо общо с Фей Йен и с него. Абсолютно нищо. Засмя се.

Ли Шай Тун го гледаше втренчено, без да разбира.

— Струва ми се, че няма нищо, над което да се смееш, братовчеде — и продължи, наполовина извърнат към маршала: — Покажи му папката, Кнут.

Цу Ма отново усети да го побиват студени тръпки. С леко потреперване на пръстите взе папката и я отвори. В следващия миг вдигна поглед, а на лицето му се беше изписало недоумение.

— Какво, по дяволите, е всичко това?

Вратът на стария танг беше прекалено изпънат — явно едва контролираше гнева си.

— Изобретения. Машины. Всички онези средства, които ще донесат разрушението на Чун Куо. Всяко едно от тях пристъпва Едикта и върши поне дузина, ако не и дващест нарушения.

Стъписан от това, което виждаше, Цу Ма прегледа папката, после тръсна глава.

— Но откъде идва всичко това? Кой го е измислил? Защо му е трябвало?

За първи път се обади и Толонен:

— Най-вече са на „Сим Фик“ и на предателя Бердичев. За първи път ги видяхме преди три, дори четири години. Тогава имаха различна форма. Ли Шай Тун нареди да бъдат унищожени. Ето, появяват се отново, но сега са много по-добри отпреди.

— Наистина ли са по-добри?

Ли Шай Тун потвърди с кимване и продължи:

— Навярно си спомняш, че тогава говорихме за един способен младеж на име Ким Уард. Е, всичко това е негово дело. По някакъв начин е научил за съществуването на тези документи и е работил над тях. Негови са подобренията по тях. В определен смисъл, е учудващо, в друг е направо ужасяващо. Но проблемът не е в момчето.

Цу Ма поклати глава. Още не можеше да разбере по какъв начин е свързано всичко това, нито защо викат него за консултация по този въпрос.

— Но ако не е момчето, тогава кой го е направил?

— Точно това поисках да открие маршалът. Както става ясно, той попадна на тези документи случайно. Освен това вече изминаха шест месеца и аз искам да знам докъде е стигнал проектът на Юан. И така, без знанието на директора на Проекта, маршалът е извадил документацията.

Цу Ма се облегна на стола си.

— Значи не желаете Юан да научи, че го проверявате?

Ли Шай Тун кимна.

— Така, изглежда, е по-добре. Не мисля, че той иска да ме мами, обаче се боя да не се окаже просто един... филтър, така да го наречем. Но това направо ме шокира.

— Искаш да кажеш, че Ли Юан носи отговорност за тази папка? Той е бил този, който е дал на момчето оригиналите, по които да работи, така ли?

— Да... — лицето на стареца замръзна от горчивина и гняв.

— Разбирам...

Сега схвана, че Ли Шай Тун го бе потърсил, защото само на него можеше напълно да се довери. Само той единствен измежду Седмината знаеше за съществуването на Проекта. Дори Ву Ши

оставаше с впечатлението, че Ли Шай Тун само го обмисля. Сега бе разбрал защо трябва да бъде така. Ако всичко това беше станало общо достояние, щеше да им нанесе само вреда. С право можеше да се предположи, че Ван Со-леян би го използвал само за да предизвика брожения в Съвета и да се опита да разклати властта на фамилията Ли. Но в дадения случай това не беше най-важният проблем. Всъщност Ли Шай Тун се чувстваше дълбоко наскърбен. Синът му не беше действал така, както се полага на един син. А бе хитрувал и нямаше никакво значение, че е имал добри намерения. Именно това беше най-тежко за стария баща. Ако го тревожеха нещата сами по себе си, те веднага щяха да бъдат унищожени така, сякаш никога не са и съществували, но преди това Ли Юан щеше да потърси съвета им как да се справи с тях. Именно затова се беше обърнал към Цу Ма. Защото никой друг освен Цу Ма не е толкова близък със сина му. Обичаха се като братя...

Ли Шай Тун съвсем се сниши в стола си.

— Какво бих могъл да сторя, Цу Ма? Длъжен ли съм да го запознавам с тези... *неща*?

— Не... — Цу Ма си пое въздух. — Аз не бих направил *нищо*...

— *Нищо*?

Той кимна, без да изпуска стареца от поглед.

— Какво ще постигнеш иначе? Действията на Юан защитават твоите интереси по най-добрия начин. Или поне така му се струва. Убеден съм, че това е неговата позиция. Той няма желание да ти нанесе вреда, може да се каже само, че проявява прекомерна настойчивост и нетърпение, които могат да се отдадат на младостта му. Гледай на тези неща като на лудория. Можеш да предизвикаш авария и да унищожих запис на всички тези неща. Сигурен съм, че маршалът може да уреди нужното. Но в никакъв случай недей да говориш с Юан. Недей да подкопаваш доверието между теб и сина ти.

Старецът поклати глава, но се виждаше, че страда.

— И все пак той ме излъга. Нарани ме.

— Не е така... Съдиш прекалено строго.

— Един син не постъпва така...

Цу Ма преглътна и се замисли колко по-страшна беше неговата лъжа, после отново вдигна глава.

— Той те обича, Шай Тун. И прави всичко за тебе. Нима тази всеотдайност не е синовна! Остави нещата такива, каквито са. Нищо

страшно не се е случило досега.

Той говореше така убедително и прочувствено, сякаш трябваше да защитава себе си. Видя как очите на стареца се насълзят.

— Може би имаш право. Може би моята преценка е твърде крайна — въздъхна той. — Ти си истински приятел на сина ми, Цу Ма. И се надявам винаги да бъдеш такъв — извърна се към маршала и продължи: — Трябва да чуя и твоето мнение, Кнут.

Толонен мълчеше и се колебаеше. Само още повече сведе глава.

— Цу Ма има право. На път към двореца смятах да настоявам за противоположното, но след като го изслушах, съм склонен да се съглася. Не е нужно да правиш каквото и да е. С останалото ще се заема аз.

— Какво ще правим с момчето?

За миг Толонен отклони поглед към Цу Ма и каза:

— Засега няма да предприемам нищо, *чие хсия*. Ли Юан ще се убеди сам, че момчето е опасно. Ще разбере, че знанието е нещо опасно, знанието е като двуостър меч.

Ли Шай Тун се засмя, но смехът му прозвуча без настроение, почти болезнено.

— Нека да бъде така, както вие казвате, уважаеми приятели.

* * *

Взряна в далечните планински вериги, отвъд кръга на езерото, Фей Йен известно време остана неподвижна. Сега се извърна и впи поглед в него.

— Защо ме доведе тук?

Ли Юан отвърна на погледа ѝ с незабележима усмивка, възхитен от звука на гласа ѝ.

— Защото тук е красиво. Защото... — преди да продължи, по чертите на лицето му премина кратка и много особена гримаса. След това сведе поглед. — Никога по-рано не съм ти разказвал, че ние двамата с Хан често идвахме тук, когато бяхме деца. Случвало се е да прекарваме по цял следобед в игра сред руините. Сега ми се струва, че е било ужасно отдавна — той отново потърси погледа ѝ, сякаш за да се увери, че наистина е било така.

— Тази сутрин, докато яздех по пътя насам, почувствах, че трябва да дойда тук. Имах чувството, че някой ми нарежда да го направя.

Тя се извърна, вътрешно изтръпнала, че той може да си играе с нея. Ако въпреки всичко все пак е *узнал*. Зад гърба му се виждаше старинният будистки манастир, очертан върху синевата на небето. Постройката, направена като клечащо животно, с несъразмерен връх, изглеждаше необичайно на общия фон на пейзажа. Встрани отляво бяха оставили паланкина от жълта коприна, в който по негово настояване я бяха пренесли дотук. Дългите му ресни не се виждаха сред израслата високо трева, а шестимата носачи пърхаха наоколо, бърбреха тихо помежду си, извърнали погледи. Оттук тя виждаше входа на разрушения манастир, където бяха идвали толкова пъти с Цу Ма.

Усети как всичко я завладява отново и старите спомени оживяват със същата сила. *„Защо това се случи точно сега? — запита се с ужас. — Защо сега, когато най-сетне намерих покой, всички чувства се завръщат, за да ме измъчват отново и отново?“* Слушаше разсеяна Юан и си мислеше за Цу Ма, който беше пристигнал в двореца. Внезапно почувства, че иска да го види и да остане завинаги с него. Но това беше невъзможно. Тя беше съпруга на този мъж. Тя беше *съпруга на това момче*. Така бе пожелала сама. Сега вече нищо не можеше да се промени. Освен ако старецът не бе призовал Цу Ма именно заради това.

За един кратък кошмарен миг си представи, че е станало точно така. Представи си, че е свободна да се омъжи за Цу Ма, видя и онова незабележимо движение, с който той щеше да откаже. Както го направи преди време на същото място до шадравана. Болката от спомена за този момент беше толкова остра, че тя остана без дъх.

„Искам да бъда твоя съпруга. Да съм скритата ти сила. Твоето второ «аз».“

Ай я, но никога не стана. Можеше ли да носи вина за това, че обича Цу Ма? Това не беше просто слабост, а нейната участ. Участ беше и това, че получи отказа му. Беше обречена да остане завинаги далеч от него. Беше обречена да бъде съпруга на това дете. Погледна надолу и отново преглътна горчивината на преживяното.

— Какво има, любов моя?

Тя погледна към него, но единственото, което видя, беше младостта, невинността му и отвратителната му сериозност, сякаш е възрастен. После се овладя. Това също не беше по негова вина. Той е влюбен в нея, но не по свой избор. Той винаги е бил толкова мил към нея. И дори сега, когато сърцето ѝ се обливаше в кръв, той, а не Цу Ма, я доведе тук.

— Нищо — отговори тя, — сигурно е от състоянието ми.

Той се взря загрижено в нея и изразът му показваше дълбоко съчувствие и желание да разбере какво става с нея. И все пак никога нямаше да може да я разбере.

— Ако искаш, да се връщаме? — попита я нежно, но тя поклати глава.

— Няма нужда. Всичко е наред. След миг ще ми олекне.

Тя отново погледна към сигналния огън в далечината и си представи, че в този момент той е до нея и я желае. Но наоколо имаше само призраци. Бяха останали само далечните спомени. Освен тях беше останала и болката.

Въздъхна. Нима винаги ставаше така? Никога ли не се случва съдбата да бъде справедлива? Може би предопределеността на всеки един е да получи само нищожно удовлетворение — само бледата сянка на истинската страст?

Нима трябва да се примири с това? И да се задоволи с мъчително компромисно решение? Изпита остра болка и разтърси глава. Да, често имаше намерение да говори за това с него; тогава не можеше да съдържа желанието си, думите си, които като киселина щяха да разрушат сладкия любовен сън, който тя му създаде. Какво я спря да го направи? Жалостта ѝ към него? Или просто не искаше да бъде жестока? Може би просто имаше интерес да мълчи?

Обърна се и отново погледна към него. *Дали го обича?*

Не. В нея нямаше и омраза. Често си го е повтаряла насаме. Той беше добър човек. Тя имаше добър съпруг. Но нищо повече...

Затвори очи, отново си представи прегръдките на Цу Ма, физическата му сила, напиреща отвъд думите, опиваше се от онази тайнствена власт, с която я обгръщаше, съзнанието ѝ потъмняваше и нервите ѝ пулсираха с отмалата на неговото докосване.

Можеше ли Ли Юан да бъде такъв? Тя потрепери. Не. Никога няма да бъде — дори и след десет хиляди години.

— Ако изчакаш за момент, Ши Нан, ще мога да съобщя на моя господар, че си вече тук.

Нан Хо, камериерът на Ли Юан, отговори с Първия поклон на стюардите. Когато слугата се отдалечи, той се обърна след него. Господарят отново беше тук. Не му се случваше често да попадне в имение, принадлежащо на Низшите фамилии, и сега не искаше да пропусне възможността да разгледа как живеят. При влизането си беше видял балкон; сега бързо прекоси стаята и застана от вътрешната страна на прозореца с поглед към вътрешната градина. Там долу увеселението *чао тай хуй* беше започнало с буйни танци и повече от хиляда гости се тълпяха в пространството между старите каменни стени.

Пристъпи още по-напред, излезе на самия балкон, впечатлен от чуждоземните облекла, които виждаше на монитора, развеселен от жестикулациите на някои от натруфените мъжки фигури, и внезапно замръзна, дочул гласове в коридора зад себе си. Прилепи се плътно вдясно, дори придърпа завесата, за да се прикрие. Не трябва да видят, че проявява такова любопитство — дори да е дошъл като слуга на принца.

Нямаше никакво намерение да подслушва какво се говори, но онова, което дочу, накара главата му да отскочи назад и да наостри слух.

След думите, които така го жегнаха, ужасен чу смях. А когато стъпките отминаха надолу по стълбите, съвсем безшумно, на пръсти се подаде навън и се спусна след тях — опитваше се да види мъжа, който го бе казал. Когато мъжете слязоха долу, един се обърна назад и той рязко скри главата си.

„По дяволите!“ — помисли си. В миг от съзнанието му изчезнаха всички съображения за предпазливост. Трябваше незабавно да предприеме нещо, не можеше да чака. Отново щеше да се забърка в някоя история, но нямаше друг избор.

Продължаваше да стои на това място, ръцете му се бяха вкопчили в мраморната балюстрада. Тогава някой влезе в галерията от по-далечната ѝ страна.

— Вие ли сте това, майстор Нан?

Той се обърна сконфузено, поклони се два пъти, после целуна ръката, която му подаде Пей. След кратка пауза, нужна му да си събере мислите, се овладя и отговори на въпроса.

— Моля за прошка, господарю. Току-що се случи нещо, с което трябва веднага да се заема. Чаках тук край прозореца, когато четирима мъже влязоха в галерията и разговаряха помежду си. За да не ги обезпокоя, дори излязох навън, на балкона, но чух нещо много важно. Дори се осмелявам да кажа, че то заплашва сигурността на нашите господари.

Пей Ро-хен застина. По лицето му, обикновено съвсем спокойно и гладко, премина леко трепване. След това той кимна.

— Разбирам. Как смяташ да действаш, уважаеми Нан?

Вместо да отговори, той отново се подаде на балкона с надвесена глава, а Пей остави зад себе си. Когато старецът застана до него, сред множеството му посочи четиримата мъже, които се насочваха към една от палатките за отдих в далечната страна на градината.

— Ето ги мъжете, които си говореха. Тези двамата в червено, един — в лилаво и един — в зелено. Ако можете да ги задържите на това място за около час, аз ще се опитам междувременно да доведе маршала. Той най-добре знае как да се справи с подобна ситуация.

— Дали е разумно, уважаеми Нан? Може би е по-добре да ги държим под око и да им попречим да си тръгнат.

Нан Хо енергично заклати глава.

— Моля за прошка, господарю, но в никакъв случай не бива да правите това. Те трябва да бъдат обезвредени при първа възможност. Това, което знаят, е твърде опасно. Не мога да кажа нищо повече. Сигурността на моите господари е поставена на карта и ще наруша дълга си, ако не действам незабавно.

Пей се усмихна — този израз на лоялност го зарадва искрено.

— Разбирам те, Нан Хо. Тогава върви и доведи маршала. А междувременно аз ще изпълнявам отредената ми роля.

* * *

Ким стоеше в полумрака. Светлините на лампите в стаята бяха намалени, а приглушеният перлен блясък на екрана хвърляше сребристи отражения върху лицето и ръцете му. Беше работил цяла нощ, после легна да спи и едва преди час се пробуди. Все още беше замаян и уплашен от съня си.

Очите ѝ. Беше сънувал очите на Джелка Толонен. Тези очи, които са толкова сини, че съзираше черно в дълбините им; там блестяха звезди, които го обвиваха и теглеха с копринени и сребърни нишки; виждаше през очите ѝ вселената. Събуди се целият разтреперан от яркостта на видението. Какво ли можеше да означава това? Защо внезапно тя застана между него и звездите? Защо не можеше да ги види ясно? Те се намираха в непоносимото синьо на очите ѝ.

С отворена от удивление уста се отпусна отново в леглото, после стана и седна пред комсета — чертаеше графики, в които се опитваше да възстанови видението си.

Паяк. Често сънуваше, че е паяк; мъничко посребрено чернооко същество, което плете своята паяжина, разпилява нишките на чекръка си до звездите, за да улови далечната светлина, да я превърне в коприна и да завърти спиците все по-бързо и по-бързо — в различни посоки. Сякаш бурен вятър сплиташе всички нишки в усукан пън, изтегляше ги нагоре към синьото на онези очи, които се завихряха като планети близнаци. Само в дъното на очите, където синьото потъмняваше до черно, пънът като че ли се разлистваше и милиони тънички нишки се разпръскваха като тъничките капиляри на коренова система, дълбоко впита в сърцето на вселената.

Ким потрепери, втренчен в това, което току-що беше направил. Най-напред го създаде в съня си, а сега — и върху плоскостта на екрана. Винаги е постъпвал така: първо вижда нещо, а после прави това, което вече е сънувал. Сега беше объркан. Как можеше да направи това? Как може да проникне със своята паяжина през очите на младото момиче?

Може би това означаваше нещо друго, а той се опитваше да го тълкува съвсем буквално. Дали пък тази визуализация нямаше по-различно значение от онова, което я предхождаше?

Тръсна глава, след това изчисти екрана, едва сега осъзнал, че сърцето му бие припряно, а дъхът му е пресъхнал. Това пък какво

означава?

Беше ядосан на самия себе си. Все пак това не е нищо повече от сън. Без съмнение сънят *не* означава нищо. Наистина щеше да е по-добре да се съсредоточи, за да приключи работата си за принц Юан. Трябва да е готов до следващите два-три дена, след което да я изпрати. За тази услуга мислеше да помоли Барич.

Приблужи се до светлината, но екранът отново угасна. В този момент пристигаше някакво съобщение. Отново се сгуши, докато чакаше. С една ръка леко докосваше клавиатурата...

Думите излизаха със стандартния шрифт на Проекта, предхождани от символ на гребло, обрамчено от зигзагообразна нимба. Беше инструкция да се яви незабавно на редовен тримесечен преглед.

Ким седна отново и се замисли. Още беше рано за преглед. Не бяха изминали и десетина дни от предишния. Всъщност може би всичко си имаше обяснение. А и рядко някой може да се похвали с неговата изпълнителност. Но все пак е добре да провери дали това не е чисто и просто поредният номер на Шпац. Набра кодираната комбинация и натисна „CapA“, за да го стартира и запамети. Натискането на „CapL“ щеше да пусне програмата, но дотогава файловете на принц Юан ще са в безопасност от любопитни погледи. Дори комсетът да бъде разглобен на части, никога няма да ги открият.

Погледна нагоре към камерата и се усмихна. След това мина пред нея и отиде в ъгъла. Напълни легена с вода от каната и започна да се мие.

* * *

Толонен чакаше прав. Заобиколи бюрото си и поздрави камериера на принц Юан.

— Уважаеми Нан, радвам се да те видя. С какво мога да ти помогна?

Нан Хо се поклони ниско.

— Моля за прошка, маршале. Осъзнавам, че моето идване нарушава работата ви, но това не търпи отлагане.

— Същото ми предаде и моят флигеладютант. Какво се е случило, уважаеми Нан? Да не съществува заплаха за живота на танга?

Нан Хо поклати глава.

— Става дума за принц Юан, а не за танга. При това е заплашен не животът, а репутацията му.

При тези думи възрастният сбърчи чело.

— Не разбирам. По какъв начин е застрашена репутацията на принц Юан?

— Боя се, че наистина е така. Изпълнявах поръчка на господаря и бях в имението на Пей Ро-хен. Там чух нещо невероятно — една гнусна клевета. Ако стане общо достояние и всички заговорят за това, тя ще нанесе непоправима вреда не само на господаря ми, но и на Съвета на Седмината. Без съмнение разпространението на този слух може да има политически последствия.

С втренчен в него поглед Толонен леко разтвори устни.

— Моля те да бъдеш по-конкретен, майстор Нан. Какъв е този така опасен слух?

Нан Хо наведе очи.

— Моля за прошка, маршале, но се ужасявам да го изрека. Единственото, в което не се съмнявам, е пълната-пълната безпочвеност на такава клевета и нейните разпространители не могат да преследват друга цел освен zlepоставянето на семейството, на което и вие, и аз имаме честта да служим.

За миг погледна нагоре, колкото да се убеди, че думите му постигнаха желаня ефект. Само при мисълта, че фамилията Ли е засегната с нещо, Толонен изтръпна. Вратът му се покри с червенина, а сивите му очи изскочиха от орбитите си.

— Какво можем да направим, майстор Нан? Какво ще предприемем, за да унищожим из корен тази долна клевета?

Нан Хо се усмихна на себе си. Да, постъпи правилно, като се обърна направо към Толонен.

— В този момент Пей Ро-хен държи тези мъже под наблюдение, за да не разпространяват повече слухове. Той ще изчака така нашето идване. Ако ликвидираме първоизточника на информация, тогава ще имаме щастието да сложим край на отвратителните машинации.

Толонен кимна отсечено с глава, после отиде до бюрото си, даде кратки инструкции по комсета и отново се върна.

— Пътят пред нас е свободен. След половин час ще бъдем в имението на господин Пей. Там ще ни посрещне един от моите отряди.

Нека се надяваме, че още не е станало твърде късно за намесата ни, майстор Нан.

„Да — помисли си Нан Хо, отново усетил присвиваща болка в стомаха. — Дано само не е късно да спрем тази мълва, преди да е плъзнала навсякъде.“

* * *

До бариерата двамата мъже изчакаха кортежа на маршала да премине в долното ниво на трафика. Когато най-сетне се отдалечи, погледите им се срещнаха за миг.

— Пас... — обади се стражът зад бариерата с вдигната за поздрав ръка.

Мах разгърна с лявата си ръка транзитната карта, която носеше, и я поднесе на охраната. Той я взе, без да го погледне. Задоволи се да каже с безизразен глас само:

— Застани с лице към камерата.

Мах направи каквото му заповядаха, като се опитваше да надзърне в изкуственото око на камерата. Някъде в Централните архиви ще бъде проверено, че отпечатъкът на ретината му съвпада със служебния запис. В следващия момент на пулта пред стража блесна зелената лампичка. Върнаха му картата, без да го удостоят с каквото и да е внимание. После стражът отново скръсти ръце.

Леман също пристъпи напред и постави картата си в ръцете на стража. При това стражът мързеливо вдигна очи и го погледна. Но когато забеляза бледността на лицето му, го удостои с втори поглед.

— Да не си нещо болен?

Мах се усмихна.

— Така щеше да изглеждаш и ти, ако четири години си висял дежурен в Мрежата.

Сега в погледа на стража се четеше уважение.

— Толкова много, приятелю?

Леман кимна и облещи лице срещу камерата.

— Четири години?

— Три години и осем месеца — поправи го Леман, припомняйки си точно какво беше написано във фалшивия запис, който Де Вор му

връчи.

Стражът кимна, докато изчиташе изписалото се на екрана пред очите му.

— Тук виждам, че даже са те наградили. За какво ти връчиха наградата?

— Някакъв кучи син от бързоходците на Триадата започна да се прави на много умен — при тези думи погледът на Леман стана направо заплашителен, — и аз му запуших устата.

Стражът се засмя малко неестествено и му върна картата.

— Добре. Можеш да продължиш нататък. Благодаря...

Когато се отдалечи и вече не можеше да бъде чул, Мах прилегна плътно назад.

— Много сериозно го даваш, приятел.

Леман се задоволи само да му хвърли един поглед.

Мах сви рамене.

— Хубаво. Хайде да свършваме и с тази работа. Започваме с пултовете в горната част на палубата.

Те се качиха на палубния асансьор, преминаха през втори пропуск и потърсиха инсталацията за поддръжка, свързана с първия от осемнайсетте комуникационни пулта, обслужващи палубата.

Приклекнал в тесния тунел над първия пулт, Леман извади от джоба на туниката си малка платнена торбичка. Наклонил глава напред, извади едната, а после и другата от фалшивите лещи от очите си. После ги прибра в торбичката.

Мах беше започнал да отвива първия от четирите предпазни болта. Погледна към Леман и забеляза какво прави той.

— Мислиш ли, че трябва да ги сваляш? Навсякъде из тези тунели има камери.

Леман прибра торбичката.

— Всичко е наред. Освен това ми е трудно да си фокусирам зрението, когато гледам през фалшиви ретини.

Мах се засмя.

— Значи излиза, че въпреки всичко Де Вор не се е сетил за това.

Леман разтърси глава.

— Бъркаш. Всичко е много по-сложно. На кого мислиш се подчиняват служителите, които отговарят за поддръжката на тези тунели?

Мах забави движенията си, после кимна сериозно.

— Я виж ти! Как мислиш, как успява? Сигурно твоят човек, Де Вор, има страшно много приятели. Не мислиш ли, че това изглежда малко странно? Странно, защото доколкото знам, той напусна сигурността съвсем скоро. Струва ми се, само преди осем или десет години.

— Обяснението е много просто. Лоялност — гласът на Леман звучеше студено, — мислех, че ти съзнаваш това. Между другото не само ти и аз сме недоволни. Много са онези, които искат нещо да се промени.

Мах бавно поклати глава, но все още не можеше да проумее; след това се зае с втория болт.

— Значи на тебе ти изглежда странно — след малко се обади Леман. — Сигурно си мислиш, че само твоите декласирани типове могат да искат да променят сега съществуващия ред. Обаче съвсем не е така. И не е нужно да си на дъното на тази мръсна сбирщина, за да видиш колко шибани са нещата. Можеш да ми вярваш. От деня на раждането ми аз бях заставен да наследявам и само да наследявам. Например богатства, които дори не можеш да си представиш. Но богатството никога не е достатъчно. Никога не съм искал да бъда богат! Искях просто да съм свободен. Да се отърва от задълженията, които нашият свят ни налага. От веригите, в които ни е оковал. От затвора, в който ни е тикнал, а аз ненавиждам затворничеството. Винаги съм мразил робството.

Мах се вгледа в него изненадан и донякъде развеселен. Никога не беше предполагал, че в този албинос може да има толкова чувства. Винаги го беше възприемал като студен мъртъв предмет. Не очакваше омразата му да е толкова силна. Дори си помисли, че Де Вор едва ли знае за нея.

Вторият болт също беше развит. Той се залови с третия.

— Хващам се на бас, че ти мразиш родителите си.

Леман застана на колене и се загледа в работата на Мах.

— Никога не съм познавал родителите си. Никога не съм виждал баща си, защото той просто никога не ме потърси. Майка ми... Не знам... всъщност аз я убих.

— Ти си убил... — Мах отново го погледна, едновременно и ръмжейки, и смеейки се, после внезапно замлъкна. — Не мога да

повярвам. Ти *си убил* майка си?

Леман кимна.

— Моята майка беше наложница на един богат хан. Беше и страстна наркоманка, привикнала към арфидис. Отвращаваше ме. Беше просто една от тях: възпитана и продажна мръсница. Такъв е целият ни свят. Подпалих стаите ѝ и тя изгоря в огъня. Искам всички да станат на пепел, целият свят да изгори и да го натъпча в гроба.

Мах пое дълбоко въздух и продължи работата си.

— Разбирам те. Сигурно Де Вор знае тези неща.

— Не, той винаги е мислил, че съм съвсем различен човек, различно *нещо*.

— И все пак ми го разказваш. Защо?

— Защото и ти не си това, за което те взема той — Леман го заобиколи, за да отбие и последния болт.

— За Де Вор има два вида човеци: или врагове, или бледи копия на него самия. Той възприема хората само в черно или бяло. Сякаш те са само фигури от една много голяма партия *уей чи*.

Мах се засмя.

— Не съм очаквал от тебе такива разсъждения. Дори си мислех... — той отново се засмя. — Извини ме. Всъщност аз също съм те възприемал като Де Вор. Но също си мислех, че си нещо друго, а не това, което си.

Последният винт беше разхлабен. Внимателно отместиха плочата, крепена от болтовете, и я оставиха настрана. Под плочата имаше табло с плътно наредени схеми с инструкции. Под таблото беше клавиатурата за управлението му. Леман набра кода за прекъсване, който помнеше наизуст, после се приближи, за да поразучи таблото. Тънкия му блед пръст се движеше по схемите, след това измъкна пет полупрозрачни правоъгълника от различни места. Пусна ги в торбичката, която висеше на кръста му, после извади от дрехата си първия от осемнайсетте „тюленови патрони“. Когато определен сигнал бъде уловен от командния пулт, петте пункта ще бъдат взривени, при което ще предизвикат електрическо напрежение, надхвърлящо стандартната норма на инструкциите. Следващата система няма да регистрира нарушение в работата на таблото, но при всеки опит за задействането му то ще блокира. А след като всичките осемнайсет

пулта бъдат взривени по този начин, практически ще се преустановят комуникациите с тази палуба.

Пак върна петте дебели като вафлена коричка карти на местата им, изключи кода за блокажа, после с помощта на Мах върна плочата на мястото ѝ над свързващите гнезда.

— Свършихме с първия, остават ни още седемнайсет. Оказва се, че не е толкова трудно, нали?

— Няма нищо трудно — каза Леман, взе един от болтовете и отново го зави, — само че предварително трябва да имаш нервната система, визията и интелигентността да го планираш точно.

Мах се засмя.

— И неколцина добри приятели, които да си затворят очите.

Леман леко извърна глава и срещна погледа на Мах.

— Може би. Но преди това трябва да имаш и причина да го направиш, не мислиш ли?

* * *

Ким беше чул много добре сигнала за тревога, който идваше от три палуби по-надолу, но не направи нищо. Едва сега, когато излезе от трафика, пак си спомни за него. Усети как пулсът му се ускорява и се затича към стаята си.

Още преди да завие към своя коридор, видя следите от произшествието. Дългата змия на маркуча висеше от противопожарния кран в ъгъла, който сега зееше отворен. Водата образуваше локва. Но нещо друго го изплаши. Това беше миризмата на изгоряла пластмаса.

Премести маркуча, прецапа през водата и спря. Вратата на стаята му беше отворена, а вътре беше проснат пожарникарският маркуч. Даже от мястото си отвън можеше да види изгорелия линтел, да види калта от пепелта, покриваща пода.

— Кой, по дяволите...?

Главата на Тай Чо изникна в рамката на вратата.

— Ким! — извика той и излезе на светло в коридора. — Слава на боговете, ти си жив и здрав. Помислих си...

Остави се да бъде прегърнат, после влезе, за да види всичко с очите си. Беше се случило най-лошото. Комсетът му беше неузнаваем

— целият разтопен. Изглеждаше като странна безформена скулптура от мек черен мрамор. Всичко беше почерняло: стените, цялата стая. Подът беше зацапан с лепкава гъста тиня, която се бе разтекла към коридора.

— Какво е станало? — попита, докато оглеждаше нанесените щети — книгите, дрехите, любимите му вещи — всичко беше погълнато от тинята.

— Мислех си, че такова нещо не може да се случи. Нали има Пръскали. Има Въздушни тюлени.

Тай Чо хвърли поглед към един от мъжете по поддръжката, който се намираще наблизко, и после пак погледна към Ким.

— Изглежда те не можаха да се справят. Прилича на сериозна повреда в електрическата инсталация.

Ким се усмихна кисело. Явно не беше загубил чувството си за хумор.

— Повреда в електрическата инсталация? А пък аз си мислех, че разпределителите използват картите с инструкции.

Заговори един от мъжете:

— Това е така. В този случай две от картите бяха погрешно кодирани. Понякога може да се случи и това. А то е нещо, което се изплъзва от контрола ни. Производствена авария... Ти знаеш най-добре, че такова нещо може да се случи.

„Зная обаче и малко повече от вас — помисли си Ким. — Кой се е решил да го направи? Шпац? Някой по-високопоставен? Сигурен съм само, че това не може да е принц Юан, защото той искаше да получи готовата работа.“

Кимна, после тръсна глава. Щяха да са необходими седмици и може би месеци, за да събере отделните части. Но имаше опасност да не успее. Е, в крайна сметка всичко това може да се окаже безпредметно. Обърна се и погледна към верния си приятел.

— Няма защо да се тревожиш, Тай Чо. Но ми е драго да видя колко си загрижен за мене. Току-що бях на тримесечен медицински преглед. Казаха ми, че състоянието ми е отлично. Лек недостиг на витамин С, но като цяло... — и се засмя. — Все пак имах късмет, че излязох. Представи си, че по време на пожара си спях безгрижно.

— О-о-о — Тай Чо притисна момчето в прегръдките си. Трябва непременно да благодарим на боговете.

„Да — помисли си Ким. — За кой друг личността ми може да е по-ценна от това, над което работя!“

* * *

Нан Хо стоеше във влажния студен проход пред стаята със сбърчено чело и усещаше как гаденето му отшумява. След десет минути ръцете му все още трепереха, а дрехите му висяха мокри от обилното потене на тялото му. През четирийсетте години, които бе изживял, никога не му се беше случвало такова нещо. Писъците на мъжа бяха ужасни, но това, което не можа да понесе, беше погледът в очите му — този израз на раздираща болка и безизходица.

Дори когато затвореше очи, го виждаше. Виждаше наоколо си кънтящата от викове готварница, голото тяло на единия от задържаните, завързано към масата, а възетата, които стягаха ръцете и краката му, разкървавяваха месата му. Скръцна със зъби, припомни си как маскираният мъж се обърна с привидно отпуснати мускули на горните крайници, намазани с масло, за да вдигне щипците от нажежения до червено мангал, и как ги внесе в полуосветеното пространство. Виждаше тънката струйка дим, която изпълни цялата стая. Отново и отново чуваше тихото прашене на въглицата от допира със студения влажен въздух, долитащо преди да види тлеещия им пламък. Но най-ясно си спомняше паническият страх в очите на младия мъж. Още по-ясно си припомняше собствените си мисли, обсебили го тогава:

„Моля за прошка, Фан Мин-ю, но повярвайте ми, бях длъжен да постъпя така. За доброто на моя господар.“

После мъжът започна да бръщолеви нещо и да отрича всичко, което бе признал миг по-рано, но движенията на палача неумоливо го приближаваха към края. Огънчето на въглицата все повече надвисваше над тялото. Толкова бавно се приближаваше, че думите на мъжа изведнъж се стопиха в болезнени писъци. Тялото му подскочи, сгърчено като червей, но всеки опит да се откъсне го прилепяше още по-плътнo до източника на мъчението.

За миг палачът спря. Ръка, облечена в кожена ръкавица, тласна бедрото на мъжа надолу. Беше толкова внимателно движение — почти

нежно. А след това с прилежността на майстор занаятчия, който изографисва плетеници от сребро, леко наведе горящия въглен надолу и го прилепи към левия тестис на мъжа.

Нан Хо потръпна и отстъпи назад, преглъщайки вкуса на горчив жлъчен сок в устата си. Ужасен погледна към Толонен и видя безстрастния поглед на възрастния мъж. Отново извърна очи към жертвата — не можеше да повярва, че това, което вижда, е истина. Беше едновременно сразен от ужас и от учудване от черната зееща рана, която остана на изгорялото място. А когато се оттегли, беше като зашеметен. Краката му сами вървяха по пътя към дома, писъците на мъжа кънтяха в главата му, а от мириса на изгоряла плът му се повдигаше.

Сега стоеше тук и се опитваше да се овладее, да вмести това, което току-що бе видял, в строго подредения модел на своя свят; след това тръсна глава. Не беше виновен. Нямахе друг избор. Ако господарят му беше съпруг на друга жена... Ако поне лейди Фей беше избрала за любовник друг, а не Цу Ма... Но... всичко това трябваше да се случи.

Толонен дойде отвън. За момент остана така, взрян в Нан Хо, после се приближи към него и го прегърна през раменете.

— Съжалявам, майстор Нан. Нямах намерение да те разстройвам. Но съм убеден, че мъжът трябваше да повтори думите си в твоє присъствие.

Отпусна ръка и го освободи от хватката си, след което сви рамене.

— Разбира се, има стотици начини за мъчение, но нито един от тях не действа така безотказно, за да развърже нечий език. Опитът ни убеди, че колкото по-варварски и примитивни са техниките за изтезание, толкова по-бързо е готов да говори задържаният.

Нан Хо преглътна и се чу да отговаря:

— Какво установихте от разпита?

— Имам списък на тези, с които е говорил досега. Не са много, за щастие. Също така знаем кой е източникът на информацията.

— Източникът?

— Изглежда си готов за реплика на всеки въпрос, майстор Нан. Фан Мин-ю беше заловен на излизане от дома на своя любовник — млад мъж на име Йен Ши-фа.

Очите на Нан Хо се отвориха широко.

— Познавам този мъж. Той е работник в конюшните.

— Да — Толонен се усмихна неприязнено. — Веднага се свързах с Тонджиян и наредих незабавно да го арестуват. И то без излишен шум. Сега го водят насам.

Нан Хо кимна малко разсеяно.

— Какво възнамерявате да правите след това?

Маршалът преглътна и като сянка през чертите на лицето му премина мимолетно страдание.

— Нима мога да направя нещо друго? Ти беше напълно прав, майстор Нан. Не бива да се допуска тази мъква да плъзне. Но можем ли да бъдем напълно сигурни в това? Свикнал съм да се доверявам на честната дума на един чун цу, но когато става дума за нещо толкова сериозно, може би не е достатъчно да се вярва само на честната дума. Мълчанието на един служител е едно, но сигурността на Държавата е много по-важна. Онези четиримата са влиятелни хора. Наистина, относително малко влиятелни, но липсата им ще бъде забелязана и ще започнат коментари. Затова не можем да ги свалим в Глината. В този случай, страхувам се, ще трябва да действаме решително.

Нан Хо потрепери.

— Искате да кажете, че трябва да умрат?

Толонен се усмихна.

— Това е много драстична мярка, майстор Нан. Достатъчно е да се извърши една малка операция — той направи рязка по черепа си. — Един прорез тук и още един — тук...

— Как ще реагират семействата им?

— Ще им бъде съобщено, че са поели свръхдоза от нещо непозволено. И е трябвало веднага да бъдат оперирани от хирурзите на Пей Ро-хен — за да се спаси животът им — но са настъпили усложнения — сериозни усложнения — които са засегнали частите от мозъка им, контролиращи говора и паметта. Звучи твърде трагично, нали? Но за обезщетение могат да разчитат на щедростта на танга.

Нан Хо се втренчи изненадан в маршала.

— Вие знаете, че ще стане така.

— Вече съставих съответния Меморандум. Тази вечер ще бъде депозиран на бюрото на Ли Шай Тун.

— Е, тогава може да се каже, че случаят е приключен.

— Да, аз също мисля, че имаме право да го кажем.

— Какво ще стане с работника в конюшните? С Йен Ши-фа?

Очевидно въпросът разгневи Толонен. Той сведе поглед.

— Йен Ши-фа трябва да умре. Но след като се уверим, че не е сторил някоя друга пакост.

Нан Хо наведе глава.

— Съгласен съм с вас.

Но в действителност не чувстваше удовлетворение, а само солидарност с онова, което беше наложително да се направи; освен това в него се надигаше гняв и възмущение срещу съпругата на младия му господар. Беше престъпление от страна на тази долна кучка. Това беше цената за нейното себелюбие, за нейната разюзданост...

Толонен го гледаше със съчувствие.

— Ти отлично изпълни дълга към господаря си, майстор Нан. Беше напълно прав. Само ако бяхме позволили този слух да пусне корени...

Нан Хо кимна леко. Надяваше се Толонен да не узнае подробности, но това се беше оказало невъзможно. Все пак сякаш нямаше опасност. Твърденията на Фан Мин-ю, че Цу Ма *е спал* с лейди Фей, биха шокирали и наранили стареца. Самият той бе видял яростта, изписана на лицето на Толонен, когато се наведе над мъжа. От устата му излизаха пръски слюнка, когато го наричаше лъжец и долен подстрекател на скандали. Молеше се на боговете да е така. В действителност маршалът нито за миг не беше повярвал, че това може да е истина. Цу Ма и лейди Фей. В никакъв случай. Просто е немислимо! Но колко дълго може да продължи това? Сигурно следващия път клеветата ще бъде подшушната от човек, на когото имат доверие. Колко време има, докато тя отново се разчуе, разпространявана от уста на уста като притоците на голяма река? И какво ще правят тогава?

— Аз съм удовлетворен, че всичко завърши благополучно, маршале — каза той, за миг срещнал погледа на възрастния мъж. — А сега, ако не се нуждаете от мене, трябва да се върна при Пей Ро-хен. Работата, по която бях тръгнал, все още ме очаква.

— Разбира се — сега Толонен се усмихваше. — Ти изпълни всичките си задължения по този случай, майстор Нан. За което ти благодаря. Останалото ще уредя сам.

— В такъв случай моля за извинение.

Поклони се и почти се беше обърнал, когато Толонен го извика отново:

— Извинявай, майстор Нан. Остана само един незначителен въпрос. Научих, че тази сутрин Цу Ма посещава Тонджиян за първи път от три, почти четири месеца. И без да мисля, че има нещо правдоподобно в тази клевета — сигурно и тези отрепки, които я раздухват, не ѝ вярват — но тук има някои обстоятелства за доуточняване. Ето сега ми мина през ума, че това може да е някаква стара история и може би тазсутрешното идване на Цу Ма я възобновява. Не мога да разбера дали... — той се колебаеше какво да каже. Явно наистина се смущаваше да го произнесе. — Ще те попитам съвсем открито. Дали и преди това не си чувал подобни слухове, майстор Нан? Дали...?

Но Нан Хо енергично клатеше глава.

— Вярвам ти. Но все пак ми се струва, че именно идването при танга е породило тази клевета в главата на младия коняр. Ако помислиш малко, ти също ще се убедиш. Ако се пооплушаш малко, може би ще намериш повече поводи за нея. Мисля, че не за първи път едно злодеяние е предизвикано от някакво лично разочарование.

Известно време Толонен продължаваше да обмисля казаното, после кимна с глава, видимо удовлетворен.

— Споделих това, което изведнъж ми дойде наум. Няма да те задържам повече, майстор Нан. И нека боговете да те възнаградят за върнатата ти служба.

* * *

Проправянето на пътя надолу по палубата им отне повече от шест часа, но пък бяха свършили почти всичко. Оставаше им последният пулт. От доста време двамата мъже не бяха разменили нито дума, сякаш потокът на разговора им беше пресъхнал, но сега Мах погледна към своя белезникав спътник и се засмя.

— Какво има? — безизразно попита Леман, съсредоточил вниманието си върху завиването на последния от предпазните болтове.

— Мисля си... — той отново се засмя. Сега вече Леман вдигна поглед, като се опитваше да се взре в лицето му.

— Какво си мислиш?

— Ами за това, което си можел да станеш. С парите на баща си. Постъпил си наистина като копеле. Можеше да ги поставиш в шах, като играеш по правилата на собствената им гара. Като въртиш сделки. Като контролираш пазарите, смачкваш конкурентите си или просто им отмъкваш патентите. Никога ли не ти се е искало да го направиш?

Леман отново сведе поглед.

— Мислил съм за това. Но нещата са по-сложни. Ако искаш отговор с една дума, *ши* Мах, ще кажа: не, никога не съм си помислял да го направя. Какво става с този болт? — той освободи болта и го извади. — Ето това съм искал да правя.

— Само това? — Мах му помогна да отмести плочата, после седна на хълбок и започна да изучава съдържанието.

— Откакто се помня — продължи Леман, докато набираше кода за прекъсване на клавиатурата, — винаги съм бил във война със системата. Откакто разбрах, че имам сили да се боря с нея. Най-напред със съвсем ограничени средства. После...

Мах изчака да каже още нещо, но явно Леман беше свършил.

— Не можеш да бъдеш такъв нихилист, на какъвто се правиш, Щефан Леман. Наистина ли няма нищо, в което да вярваш?

Бледите изящни пръсти на Леман се плъзнаха по таблото, след това бързо избраха и извадиха петте тънички карти от местата им. За осемнайсети път днес Мах го наблюдаваше да върши това. Всеки път отбелязваше как си разпределя времето и всеки път проверява поне два пъти дали е избрал нужните карти. В определен смисъл тази маниакална старателност беше нещо забележително. И определено беше необходима, защото конфигурацията на всяко табло е различна. Но в това имаше и нещо, което напомняше педантичната и ритмична работа на машина.

Очакваше отговор на въпроса си и знаеше, че ще го получи, когато албиносът приключи; наблюдаваше го как изважда тюленовия куршум и го отваря, после поставя подменените карти на определените им места.

— Готово — обади се Леман. — Картите свършиха. Искаш ли да тествах електрическата верига?

Мах тъкмо се канеше да отговори, когато в тунела зад тях се чу шум.

— Мамка му! — просъска Мах. — Какво, по дяволите, е това?

Леман също се извърна по посока на шума и изчака да види какво ще стане. Изглеждаше напълно равнодушен, като влечуго, дебнещо плячката си. „Спокойно — изразяваше лицето му. — *Може само да ни се е сторило.*“

Беше съвсем тихо. Мах започна да брой. Беше стигнал до осем, когато дрънченето се повтори, но този път — по-глухо отпреди и много по-близо, почти под краката им. Само след миг в страничния люк се появи глава.

— Хей — извика стражът и се обърна, за да ги фиксира. — Имате ли разрешение да влизате тук?

Опитваше се да се вмъкне в тунела и съскаше от напрежение. Мах погледна към Леман, за да му даде знак, че поема инициативата в свои ръце. С незабележимо кимване Леман се отдръпна назад, отпусна глава на стената на тунела и притвори очи.

Стражът успя да се изкатери и още повече се приближи към тях. Тялото му се беше прегърбило в тясното пространство. Беше млад, тъмнокос офицер с високомерен израз, който подсказваше, че е напуснал школата за кадети преди не повече от месец.

— Какво правите тук? — попита той официално-надуто и опипа оръжието, което висеше на единия му хълбок.

Мах се засмя и поклати глава.

— А бе, ти не четеш ли инструкциите си?

Младият страж застана нащрек, засегнат не на шега от нетактичността на Мах.

— Точно затова съм тук. Току-що проверих. Никъде не се казва, че ще има ремонти по поддръжката.

Мах сви рамене.

— И ние сме виновни за това, така ли? По-добре, вместо да стоиш тук, вземи да отскочиш до администрацията и да разбереш за какво са ни пратили тук, а не да ни дебнеш в гръб. Чети това — измъкна от туниката си документите, с които ги беше снабдил Де Вор.

Той отново погледна стража в лицето: облагородяваше го някакво служебно благоговение към всякакви бумажки.

— Това удовлетворява ли те? — и Мах протегна ръка да си прибере документите.

Но стражът отстъпи крачка назад, втренчил поглед в отворения пулт и откритото табло.

— Все пак нещо не разбирам. Каква точно е вашата задача? В документите пише, че вие ще тествате „Ком Нет“, но това може да се прави и без да се занича в пултовете, нали така?

Мах отново се вгледа в него, за момент устните му се полуотвориха, сякаш се беше забравил. Спаси го бързата намеса на Леман. Той се приближи с привидно небрежен вид, измъкна от таблото една от картите и я тикна в лицето на охраната.

— Ти да си виждал някога такова нещо?

Стражът разглеждаше с голям интерес материала от абсолютно чиста пластмаса, без каквито и да е примеси; после вдигна поглед към Леман.

— Ами виждал съм...

Леман се изсмя. Но това беше студен, презрителен смях.

— Ти въобще не можеш да разбереш какво, по дяволите, е това, както и да му викаш, мило войниче. Знаеш ли например, че ако само една от тези карти попадне в друго гнездо, цялата мрежа ще се преебе? Приемането на спешна информация ще бъде задръстено, ще се обърка направлението на неотложните обаждания. Затова вземаме нужните мерки. Затова проверяваме всеки пулт. Много внимателно. Педантично. Трябва да сме сигурни, че нищо такова няма да се случи. Сега разбираш ли ме? — и погледна стража с раздражение. — Хубаво. Ти изпълни задълженията си, а сега се изпарявай оттук и ни остави да си вършим работата. Тръгвай си, преди да напишем оплакване до офицера ти за грубо вмешателство.

Мах видя как на лицето на младия страж се изписа обида и яд и преглътна с облекчение. Онзи му върна документите и се вмъкна обратно надолу в тунела.

— Беше чудесно — каза Мах все още с тих глас, след което поклати глава. — Със сигурност няма да имаме повече неприятности.

Леман го погледна, после тръсна глава.

— Ето така — каза той и му подаде плочата. — Ти успя да изведеш цялата история. Аз просто отпратих нашия приятел.

Мах наведе очи.

— Наистина ли мислиш така? Всъщност той остана удовлетворен едва след твоето обяснение. Ами ако трябваше да го убиеш...?

Леман се обърна и за момент лицето му беше съвсем близо до това на Мах, а розовите му очи търсеха погледа на водача на *Пин Тяо*.

— Преди малко ме попита дали вярвам в нещо, Мах. Е, добре, има само едно нещо, в което съм убеден безрезервно — и това е силата на убеждението.

* * *

Ли Юан яздеше напред по пътеката надолу по хълма. Зад него с нежно полюшване идваше паланкинът, шестимата носачи пристъпваха по слабия наклон с оттренирани стъпки, а тихото им сумтене се разнасяше от слабия вечерен вятър.

Ли Юан се извъртя на седлото си и се обърна назад. Слънцето залязваше на запад, зад Та Па Шан. На умиращата му светлина бледожълтите коприни на паланкина изглеждаха оцветени в кървавочервено. Засмя се, пак се обърна напред и пришпори коня си. Денят беше чудесен. Ден, който дълго щеше да помни. А Фей Йен? Въпреки неразположението си Фей изглеждаше по-красива от всякога. А макар да не бяха правили любов, някак си му беше достатъчно просто да е с нея.

Отметна глава назад и по врата и лицето си усети хладния бриз. Да, майчинството подходеше на Фей Йен. Двамата щяха да имат много синове. Поне петнайсет. Достатъчно, за да се изпълни Тонджиян. А и дъщери — също. Дъщери, които да приличат на Фей Йен. И после, когато той остарее и косата му се посребри, ще има стотици внуци; ще събира малките хубавци около трона си и ще им разказва за един летен ден — за *този* ден, — когато се е качил до руините с баба им, лейди Фей, и си е пожелал тях да ги има.

Засмя се, доволен от тази мисъл, след това забави ход, загледан в носещите се светлини, танцуващи в мрака пред него. Погледна назад и вдигна ръка — даде знак носачите да спрат; след което конят му измина още крачка-две. Не, не беше сгрешил, светлините идваха срещу

тях. Тогава разбра. Това бяха фенери. Някой — най-вероятно Нан Хо — беше решил да изпрати хора с фенери да им осветяват пътя до дома.

Обърна се, даде знак носачите да продължат, после пак пришпори арабския жребец и се втурна напред да пресрещне процесията от палата.

Пресрещна ги на половината път през дългата ливада. Имаше двайсет души, чиито стари маслени фенери се люлееха на дървени прътове, високи десет чи. Зад тях идваха дузина стражи и двама млади слуги от конюшните. Пред тях с отсечена стъпка на момче, което си играе на войници, вървеше Нан Хо.

— Майстор Нан! — замахаше той. — Колко е хубаво, че си се сетил да дойдеш да ни поздравиш.

Нан Хо се поклони ниско. Зад него малката процесия беше спряла; всички глави бяха сведени.

— Но това е мой дълг, господарю.

Ли Юан се приближи, наведе се към Нан Хо и тихо попита:

— Ами работата, по която те изпратих?

— Всичко е уредено — също тихо отговори Нан Хо. — Господарят Пей прие лично да се заеме с това. Момичетата ви ще се сдобият с най-добри съпрузи.

— Хубаво — Ли Юан се изправи на седлото си, после плесна ръце доволен, че Перлено Сърце и Сладка Роза най-сетне ще бъдат възнаградени. — Хубаво. Тогава да вървим и да съпроводим лейди Фей, нали, майстор Нан?

Ли Юан се втурна в галоп напред и пресрещна паланкина в края на дългата ливада.

— Спрете! — извика той. — Оставете паланкина на земята. Ще изчакаме да пристигнат фенерите.

Когато столът се озова на земята, отвътре се разнесе мек шум от коприна и навън се подаде Фей Йен.

— Юан? — сънливо го повика тя. — Юан, какво става?

Той даде знак на един от мъжете да отдръпне тежката коприна от предната част на паланкина, след това пристъпи напред и помогна на Фей Йен да се изправи до седнало положение. После пак се дръпна назад и посочи през ливадата.

— Виж какво ни е организирил майстор Нан, любов моя!

Тя нежно се разсмя — беше очарована. Тъмнината на огромната ливада изведнъж беше станала вълшебна, фенерите се носеха като гигантски светулки. Зад тях, в далечната страна на ливадата, стените на огромния дворец на Тонджиян бяха окъпани в златно от последните слънчеви лъчи, а червените, покрити с прости цигли покриви изглеждаха като пламнали.

— Красиво е — обади се тя. — Като приказка.

Той се засмя — виждаше как светлината на фенерите се носи из влажния мрак на очите ѝ.

— Да. А ти си принцесата от приказките, любов моя. Но нека да седна при тебе. Подобна магия трябва да се сподели, нали?

Той се качи при жена си, после се обърна, за да седне удобно до нея на огромната, покрита с възглавнички седалка.

— Добре, майстор Нан. Готови сме.

Нан Хо се поклони, след което се погрижи за процесията — подреди фенерите от двете страни на паланкина, после нареди на шестима от стражата да сменят носачите. Огледа се наоколо. Без да им бъде заповядано, двамата прислужници се бяха заели с арабския жребец и нежно го галеха.

Добре, помисли си Нан Хо и даде знак на останалите стражи да се подредят зад паланкина. Но удоволствието му беше помрачено. Погледна към господаря си и съпругата му и сърцето го заболя. Колко красиво изглеждаше всичко на светлината на фенерите, колко идеално — и все пак...

Сведе поглед, спомни си какво беше направил и усети горчив гняв. *„Нещата трябва да са такива, каквито изглеждат — помисли си. — Не — поправи се сам, — нещата трябва да са такива, каквито са в действителност.“*

Изпъна ръка. При този знак носачите вдигнаха паланкина с тихо сумтене. След това мина пред тях и процесията тръгна, като бавно си проправяше път през голямата ливада, а навсякъде около тях се събираше мракът.

* * *

— Е, как мина?

Леман хвърли информационния куб на бюрото пред Де Вор.

— Имаше малък проблем, но всички мрежи са си на местата. Трябваше да убия човек. От сигурността. Но твоят човек вътре, Хансен, ще се погрижи за това.

За момент Де Вор се вгледа в Леман.

— И никой друг не те видя.

— Само стражите на бариерата.

— Добре — Де Вор сведе поглед, взе кубчето между пръстите си — знаеше, че съдържа всички комуникационни мрежи, които бяха подменили — после го бутна настрана.

— Всички са включени, нали? След десет дни можем да ударим. Нямаше проблеми с Мах, предполагам?

Леман поклати глава.

— Не. Изглежда желае толкова, колкото и ние, да се добере до тях.

Де Вор се усмихна. *Както и трябва да бъде.*

— Добре. Вземи си душ и се преоблечи. Ще се видим на вечеря за брифинга.

Когато Леман излезе, той се изправи и прекоси стаята, за да разгледа подробната диаграма на централата на сигурността, закачена на стената. Бремен беше самото сърце на силите за сигурност в Град Европа; „неуязвимата“ им крепост. Но самата идея за неуязвимост ги правеше слаби. След десет дни щяха да го разберат. Щяха да опитат горчивите плодове на арогантността си.

Засмя се и се върна зад бюрото си, после се протегна и отвори чекмеджето пред себе си. Беше ги изучавал цял следобед — още откакто ги бяха донесли. Пълните записи на всички творения на момчето — копие от папката, която маршал Толонен бе взел със себе си в Тонджиян същата тази сутрин, копие, направено в кабинета на самия Толонен от личния адютант на Толонен — млад мъж, когато беше вербувал за каузата си преди пет години, още докато онзи беше само кадет.

Усмихна се, като си припомни как беше посветил момчето, как го бе накарал да произнесе тайната клетва. Беше толкова лесно. Всичките бяха толкова способни; толкова млади, надъхани и узрели за някаква нова идеология — за нещо ново, в която да могат да повярват. И той, Де Вор, беше това ново нещо. Той беше човекът, чието време щеше да

дойде. Това им бе казал и те му повярваха. Можеше да я види в очите им — онази спешна нужда да служат на някоя нова и по-добра кауза — на нещо по-красиво и по-абстрактно от този отвратителен свят на нива. Наричаше ги „своето братство“ и те откликваха с ужасен глад. Глад да се освободят от този свят, управляван от хан. Отново да бъдат свободни, самоуправляващи се и самоконтролиращи се. И той подхранваше този техен глад, даваше основание за съществуването им — очакване на по-добър свят. Колкото и време да отнемеше.

Отвори папката, прелисти страниците, спираше тук и там, за да се възхити на красотата на дизайна, на простата елегантност на формулата. Беше подценявал момчето. Мислел го беше просто за умно. Свърхумно може би, но нищо повече. Обаче тази папка доказваше, че греши. Момчето беше уникално. Гений от най-висока проба. Това, което бе постигнало с тези прости прототипове, беше удивително. Защото тук имаше достатъчно материал да се осигури работа на седем компании за години напред. Усмихна се. Както смяташе, щеше да ги изпрати на Марс, на своите хора там, и да види какво биха могли да извлекат от тях.

Отпусна се назад в стола си и протегна ръце. Скоро щеше да дойде време да вземе момчето и да го използва. Засега обаче предимство имаха други планове. Бремен и Плантациите — това бяха непосредствените мишени — първите удари в новата фаза на Войната. А след това?

Де Вор се засмя, после се наведе напред и затвори папката. Мъдрият подбира ходовете си внимателно. Както и в *уей чи*, няма полза да се играе твърде сковано. Майсторът има подготвени в главата си по дузина подходящи хода наведнъж, готов да използва този, който най-добре съответства на обстоятелствата. А той имаше повече от достатъчно схеми, за да накара Седмината да са нащрек.

Но първо Бремен. Първо щеше да ги удари там, където най-много боли. Където най-малко очакват да удари.

Едва тогава щеше да реши какъв да е следващият му ход. Едва тогава щеше да знае къде е мястото на поредния камък на дъската.

ЧАСТ I: ПРОЛЕТТА НА 2207 Г.

*„Бялото сияние зад западните
хълмове угасва,
далеч нататък се разтварят
сапфирни цветове.
Хиляди години вихърът отнесе.
Пясъкът във океана се
превръща в камък,
мехурчета издишват рибите
под моста Чин.
В далечината празна светлина
струи, струи,
колониите от бронз годините
разтапят.“*

Ли Хо,
„И Все така —
завинаги“, IX
в. от.н.е.

ГЛАВА 1

ОБГОРЕНА ЗЕМЯ

Ли Шай Тун беше застанал до езерото. Срещу него, на входа на арбореума, светеше сам-самичък фенер. Светлината му се отразяваше в стените от опушено стъкло — бледно, мъгляво зелено сияние сред листата на папратите и палмите. Но там, където бе застанал великият танг, беше тъмно.

Напоследък приемаше тъмнината за приятел. Нощем, когато сънят бягаше от очите му, идваше тук и се взираше в черните пластове на мрака, в смътните силуети на шараните. Техните бавни, спокойни движения го унасяха, успокояваха болката в очите му, стомахът му се отпускате. Често стоеше така цели часове, без да помръдне, загърнал плътно слабото си, престаряло тяло в черни коприни. Тогава за известно време умората го напускаше, сякаш нямаше място за нея в тази хладна, изпълнена с полусенки тишина.

После идваха призраците. Образите им се отпечатваха върху мрака, изпълваха тъмнината с живите силуети на паметта. Хан Чин с усмихнато лице и нахапана ябълка от градината в Тонджиян в ръка, Лин Юа, първата му жена, приведена в скромен поклон през първата им брачна нощ, притиснала в шепи малките си гърди, сякаш поднасяща себе си в дар. Или баща му, Ли Чин, който се смееше, а на всеки от показалците му беше кацнала птица — два дена преди да загине при онзи нещастен случай. И други се тълпяха, сякаш дошли на някакъв празник на мъртвите. Но за това той не беше разказвал на никого — дори на лекаря си. Странно, те му донасяха спокойствие. Без тях мракът би бил потискащ — просто чернилка, чиста и проста.

Понякога повикваше някого по име — тихо, шепнешком — и призракът идваше при него със светнали от смях очи. Такива си ги спомняше сега — радостни и най-щастливи. Сенки от лятна земя.

Стоеше тук вече повече от два часа, когато дойде един прислужник. Веднага разбра, че става въпрос за нещо сериозно — иначе надали щяха да го безпокоят. Усети как напрежението се връща

като железни ленти, стягащи гърдите и челото му, усети как умората отново пропълзява в костите му.

— Кой ме вика?

Прислужникът ниско се поклони.

— Маршалът, *чие хсия*.

Той излезе, а зад него мракът се стелеше като мантия. Екранът в кабинета му светеше — лицето на Толонен го бе изпълнило. Ли Шай Тун седна в голямото кресло и отмести встрани меморандума на министър Хен. Остана така известно време, докато си събере мислите, после протегна ръка и натисна бутона за свързка.

— Какво има, Кнут? Какво зло ти пречи да спиш?

— Вашият покорен слуга никога не спи — отговори Толонен, ала усмивката му беше измъчена, лицето — пепеляво. Щом забеляза това, студени тръпки запълзяха по гърба на Ли Шай Тун. „*Кой ли е пък сега?*“ — запита се той. — *Вей Фен? Цу Ма? Кого са убили този път?*“

Маршалът се обърна, а заедно с него — и образът на екрана. Предаваше от подвижна станция. Зад него се простираше обширен коридор с почернели от пушек стени. По-надолу се виждаха група мъже, които работеха на аварийно осветление.

— Къде си, Кнут? Какво е станало?

— В Бременската крепост, *чие хсия*. В казармата на Централата на охраната — лицето на Толонен в десния край на екрана отново се обърна към танга. — *Лоша работа, чие хсия*. Според мене сам трябва да дойдете и да видите. Прилича на работа на *Пин Тяо*, но... — Толонен се поколеба. По старото му, познато лице се изписа дълбока загриженост. Сви леко рамене и продължи: — Само че е различно, *чие хсия*. Напълно различно от всичко, което са правили досега.

Ли Шай Тун се замисли за миг, след това кимна. Усети как кожата на лицето му се опъва почти болезнено. Пое си леко дъх и изрече:

— Тогава идвам. Тръгвам при първа възможност.

* * *

Трудно беше да се познае мястото. Цялата палуба беше изтърбушена. Над петнайсет хиляди души бяха загинали.

Опустошението се бе разпростряло и до близките заграждения, и към горната и долната палуба, но онова не беше почти нищо в сравнение с това тук. Ли Шай Тун вървеше до своя маршал и обръщаше преbledнялото си, останало без кръв лице ту насам, ту натам. Грозни купчини спечен катран — само това беше останало от човешките тела — бяха струпани край запечатаните изходи. Усещаше всепроникващата воня на изгоряла плът, сладникава и ужасна, от която му се повдигаше. Двамата спряха и се огледаха назад.

— Сигурен ли си? — старият танг погледна своя маршал. В очите му имаше сълзи. Лицето му бе изкривено от болка, бе притиснал длани една о друга.

Толонен извади от джоба на туниката си кесия и му я подаде.

— Оставили са това. За да знаем кой го е извършил.

В кесията имаше пет малки стилизирани рибки. Две от златните медальончета се бяха стопили, останалите блестяха като нови. Рибки — символът на *Пин Тяо*.

Ли Шай Тун ги изсипа на дланта си.

— Къде ги намерихте?

— От другата страна на печатите. Имало е и още, сигурни сме, но горещината...

Ли Шай Тун потръпна, после пусна рибите на пода. Бяха превърнали палубата в огромна фурна и бяха опекли всички вътре — мъже, жени и деца. Внезапен гняв го прониза като копие.

— *Защо!* Какво искат те, Кнут? Какво искат? — ръката му трепна нервно, след това той я дръпна назад. — Това е най-лошото от всичко. Убийствата. Безсмислената смърт. Защо?

Толонен го беше казал отдавна, още преди години, на стария си приятел Клаус Еберт. Сега го повтори отново — този път на танга:

— Искат да го разрушат. Докрай. На всяка цена.

Ли Шай Тун се втренчи в него, после отмести поглед.

— Не... — започна той, сякаш за да го отрече; но този път беше невъзможно да отрича. Точно от това се страхуваше — от сбъдването на най-черния си сън. Знак за онова, което идваше.

Неотдавна се беше разболял. За първи път в дългия си и здрав живот трябваше да не става от леглото. И това като че ли беше знак. Знак, че нещата му се изплъзват. Контрол — той започваше от собственото тяло на човека и се разпростираше и навън.

Кимна на себе си — сега разбираше. Това беше лично. Атака, насочена към неговата личност. Защото той *беше* Държавата. Той *беше* Градът.

Във вените на света бе проникнала болест, вирус. Покварата процъфтяваше. Дисперсионизмът, нивата, дори и последната мания сред онези Горе — дълголетието — всички те бяха нейни симптоми. Действията на подобни групи бяха незабележими, оскърбителни, не проличаваха веднага, ала в крайна сметка се оказваха фатални. Очакванията се бяха променили и това подкопаваше стабилността на всичко.

Искат да разрушат Града.

— Какво са търсели тук, Кнут? Как са го направили?

— Наложил се да приемем няколко предположения, но има и неща, които знаем със сигурност. Централната поддръжка на Бремен докладва, че всички комуникации с палуба девет са били прекъснати преди втория звънец.

— Всички? — Ли Шай Тун смаяно поклати глава. — Възможно ли е това, Кнут?

— Това беше част от проблема. И те не повярвали и пропилили един час в търсене на грешки в системата от тяхната страна. Не се сетили да изпратят някого да провери на място.

По лицето на Ли Шай Тун се изписа гримаса.

— Това би ли променило нещо?

— Не. Нямаше нищо да промени, *чие хсия*. След като са минали първите десет минути, не е имало шанс да се промени каквото и да било. Запалили са огньовете си на четири различни нива. Големи, мръсни химически огньове. После са пуснали вентилаторите на увеличена мощност, за да вкарат в системата богат на кислород въздух.

— Ами печатите?

Толонен преглътна.

— Не е имало никакъв шанс за никого да се измъкне навън. Взривили са транзита и са дерайлирали вагоните. Всички асансьори между нивата са били блокирани. Това е било част от прекъсването на комуникациите. Цялата палуба е потънала в тъмнина.

— И това ли е всичко? — от хладнокръвието им на Ли Шай Тун му се гадеше.

Толонен се поколеба, след което заговори отново:

— Това е дело на експерти, *чие хсия*. На нечестни хора, великолепно обучени, ефективно организирани. Собствените ни специални служби не биха се справили толкова добре...

Ли Шай Тун го погледна отново.

— Кажи си, Кнут — рече той тихо. — Не го задържай за себе си. Дори да се окаже, че грешиш, кажи го.

Толонен срещна погледа му и кимна.

— Всичко това говори за пари. Големи пари. Технологията, нужна да се прекъснат комуникациите на една палуба — твърде скъпо е за парите, които биха могли да дадат *Пин Тяо*. Не им е по джоба. Някой трябва да ги е подкрепил.

Тангът се замисли.

— Значи всичко продължава. Значи в крайна сметка не сме спечелили Войната. Не окончателно.

Толонен сведе поглед. Поведението на Ли Шай Тун го безпокоеше. Откакто оздравя от онази болест, вече не беше същият. Неуравновесен и нерешителен, вгълбен, почти меланхоличен. Болестта му бе отнела не само силата — донякъде бе отнела остротата и бързината на ума му. На маршала се беше паднало да го води в този лабиринт.

— Може би. Но по-важно е да открием кой е предателят сред нас.

— А... — погледът на Ли Шай Тун внимателно обхожда лицето му, после се отклони. — На кое ниво са проникнали?

— През щаба.

Каза го без колебание — знаеше, че е трябвало да бъде толкова високо по йерархичната верига. Никой друг не би могъл да оформи нещата по този начин. Да запечаташ цяла палуба — за това се искаше сила. Повече, отколкото притежаваха *Пин Тяо*.

Ли Шай Тун отново се извърна назад, следвайки собствените си мисли. Може би Юан беше прав. Може би точно сега беше време да действат. Да сложат жици в главите на всички. Да ги контролират като машини. Но инстинктът му се противеше. Беше се държал настрана от ранните етапи на Проекта. Дори и това — това безчинство — все още не можеше да го накара да промени решението си.

— Лошо, Кнут. Щом не можеш да се довериш на собствените си ръце, когато си бръснеш врата...

Толонен се разсмя — къс, горчив лай.

Старият танг се обърна.

— Ти обаче се справяш, Кнут — той се усмихна. — На тебе поне ти вярвам.

Маршалът срещна погледа на господаря си, трогнат от думите му — знаеше, че това е нещото, което оформя живота му и му придава смисъл: да има уважението на този човек, пълното му доверие. Без да мисли, той коленичи в краката на Ли Шай Тун.

— Ще открия този човек и ще се справя с него, *чие хсия*. И мой собствен син да беше, пак ще го довърша.

* * *

В същото това време на другия край на света Ли Юан вървеше по една от пътеките в Тонджиян. Усещаше аромата на цъфналите ябълки и сливи, а под тях — по-острия и по-сладък мирис на черешите. Ароматът му напомняше, че отдавна не е идвал тук; и колко малко неща са се променили, докато го е нямало.

На върха на терасата спря и огледа долината, широкото мраморно стълбище, което се спускаше към езерото. Щом я видя, се усмихна — там, от другата страна на езерото — разхождаше се между дърветата. Известно време просто я гледаше — сърцето му беше започнало да тупти по-бързо още щом я зърна — после заслиза надолу, като прескачаше по две-три стъпала наведнъж.

Когато тя се обърна, той беше само на няколко крачки от нея.

— Ли Юан! Не ми каза, че...

— Съжалявам, аз... — но думите утихнаха, щом забеляза колко се е закръглила, колко кръгъл е коремът ѝ. Вдигна поглед, срещна за кратко нейния и пак погледна надолу. „*Маят син* — помисли си той. — *Моят син*.“

— Добре съм.

— Изглеждаш прекрасно — той я прегърна и усети колко много време е изминало, откакто я е прегръщал за последен път. Но сега внимаваше и бързо я пусна. Хвана ръцете ѝ и се учуди колко мънички бяха, колко изящни. Беше забравил.

Не, не го беше забравил. Просто не си го спомни.

Засмя се тихо.

— Колко още остава.

Тя отмести поглед.

— Вече мина повече от половината. В седмия месец съм.

Той кимна, после докосна кръглия ѝ корем — усети колко твърдо е тялото ѝ под коприните — като зрелите плодове в клоните над тях.

— Чудех се... — започна тя и отново го погледна, след това млъкна и наведе глава.

— За какво си се чудеа? — попита той, без да откъсва очи от нея. Внезапно осъзна какво го тревожи. — Освен това как ме посрещаш? Нямаш ли усмивка за съпруга си, който се завръща у дома?

Протегна ръка и нежно повдигна брадичката ѝ. Усмихна се, но тя не му се усмихна в отговор, а се извърна сприхаво и заби поглед в краката си. Сянка на листо падна върху съвършеното ѝ лице, слънчеви зайчета танцуваха в лъскавата ѝ черна коса, но устните ѝ бяха свити.

— Донесъл съм ти подаръци — продължи тихо той. — Горے в къщата са. Ще дойдеш ли да ги видиш?

Тя го погледна и пак отмести поглед. Този път той забеляза студенината в очите ѝ.

— Колко дълго ще останеш този път, Ли Юан? Един ден? Два дена — и пак ще си отидеш?

Той въздъхна и погледна ръката ѝ. Лежеше отпуснато в неговата с дланта нагоре, пръстите — леко присвити.

Аз не съм кой да е, Фей Йен. Нося голяма отговорност — особено в тези времена. Баща ми има нужда от мене — той разтърси глава. Опитваше се да разбере чувствата ѝ, но не можеше да сдържи яда си от това, че тя така го посреща. В крайна сметка не беше виновен *той*. Беше си мислил, че ще му се зарадва.

— Ако ме няма дълго време, просто няма как. Не само този път. Много повече бих искал да бъда тук, повярвай ми, любов моя. Наистина бих...

Тя като че ли поомекна; за миг ръката ѝ стисна неговата, ала продължаваше да не го гледа в очите.

— Никога не те виждам — тихо изрече тя. — Тебе все те няма.

Една птичка литна от близкото клонче и за миг отвлече вниманието му. Вдигна поглед и проследи полета ѝ. Когато отново я погледна, откри, че тя го гледа. В черните ѝ очи се четеше упрек.

— Странно — рече той, като подмина думите ѝ. — Това място... толкова малко се е променило с годините. Тук играех като дете преди десет-дванайсет години. И дори тогава си представях как векове наред е било същото. Неизменно. Неизменящо се. Само обичайният кръговрат на сезоните. Помагах на прислужниците да берат ябълки, носех им празните кошници. После имах непоносими болки в стомаха от всичките ябълки, които излапвах — засмя се, щом забеляза как погледът ѝ омекна. — Както всяко дете — добави той след малко; съзнаваше, че лъже, ала си мислеше за миналото, в което наистина е било така. Тогава, преди Града, когато това са били простете радости на всяко дете.

Още миг само я гледаше. След това се усмихна и леко стисна ръката ѝ.

— Ела. Да се връщаме.

На моста спря и се загледа в езерото. Гледаше как лебедите се плъзгат по водата и усещаше топлината на ръката ѝ в своята.

— Колко ще останеш този път? — попита тя. Гласът ѝ беше помек, не толкова настоятелен като преди.

— Една седмица — той се обърна към нея. — Може би и повече. Зависи как ще се развият нещата.

Тя се усмихна — първата усмивка, която му даряваше от седмици насам.

— Това е хубаво, Юан. Омръзна ми самотата. Твърде дълго съм била сама преди.

Той кимна.

— Знам. Но всичко ще се промени. Обещавам, Фей. Оттук нататък ще бъде все по-хубаво.

Тя вдигна брадичка и се взря в очите му.

— Надявам се. Тежко ми е тук сам-самичка.

Тежко? Той огледа спокойното езеро, плодната градина зад него и се зачуди какво ли иска да каже тя. Тук той виждаше само мекота. Само отдих от суровата житейска реалност. От работата и дълга. Усещаше само здравия мирис на растежа.

Усмихна се и пак я погледна.

— Реших нещо, Фей. Докато ме нямаше тук.

— Какво?

— Момчето... — той пак положи ръка върху издутия ѝ корем. —
Реших да го кръстим Хан.

* * *

Леман го събуди и зачака да се облече.

Де Вор се обърна, докато оправяше връзките на туниката си.

— Кога се разчу новината?

— Преди десет минути. Изчистиха всички канали, за да предадат
съобщението. Вей Фен ще говори.

Де Вор вдигна вежди.

— Няма да говори Ли Шай Тун, така ли? — той се разсмя. —
Добре. Това показва колко сме го потресли — обърна се, погледна
таймера на стената и после — отново Леман. — Верен ли е?

Леман кимна.

Де Вор сведе поглед и се замисли. От нападението бяха
изминали почти четири часа. Беше очаквал да реагират по-бързо. Но
не това го тревожеше.

— Виганд докладва ли?

— Още не.

Де Вор отиде в съседната стая и седна пред големия екран.
Пръстите му докоснаха бутоните на облегалката. Леман се приближи и
застана зад него.

Юе Лун — колелото от дракони, символ на Седмината —
изпълни екрана. Така беше преди всяко официално съобщение, но този
път колелото беше на бял фон — това означаваше смърт.

Из цяло Чун Куо десетки милиарди седяха пред екраните и
чакаха замислени — гадаеха какво ли бе прекъснало програмата. По
време на Войната-която-не-беше-война това бе нещо обичайно, но от
известно време насам тези неща отсъстваха от екрана. Това придаваше
допълнителен оттенък на събитието.

Отново погледна към Леман.

— Когато се обади Виганд, дай ми го. Искам да знам какво става.
Вече отдавна трябваше да е докладвал.

— Уредено е вече.

— Добре — обърна се отново към екрана и се усмихна; представяше си какъв ефект ще има това върху Седмината. Щяха да се щурат като термити из гнездото, в което току-що е забит голям прът; да раздават заповеди наляво-надясно; да се подготвят за по-нататъшни нападения, без да знаят откъде ще дойде следващият удар.

През последните няколко месеца нещата бяха поутихнали. Нарочно — той искаше да създаде на Седмината фалшиво чувство за сигурност, преди да нанесе удара си. Онова, което имаше значение, не беше самият акт, а контекстът му. По време на война пресищането с трагедии приспиваше въображението на хората, но в мирно време подобни действия придобиваха ужасно значение. И сега беше така.

Биха очаквали от него нов удар — да удари, докато още не се бяха свързали; но този път нямаше да постъпи така. Не веднага. Щеше да остави нещата да се уталожат и чак тогава щеше да удари пак, като внимателно подбере мишените така, че ударът да има максимален ефект и Седмината да хабят силата си в борба със сенки, докато той отново събира сили. Най-накрая нервите им нямаше да издържат и волята им за борба щеше да рухне. Тогава — и само тогава — щеше да удари с всички сили.

Отново отпусна глава на дебелата кожена облегалка. Отпускаше се за първи път от дни насам. Изпълни го чувство на доволство. Победата нямаше да дойде за една нощ, но не такава беше неговата цел. В тази игра се изискваше търпение, а времето беше на негова страна. Всяка изминала година носеше все по-големи проблеми на Чун Куо — увеличаваше теглото на цифрите, притискащи властите. Трябваше само да чака — като куче, преследващо голям елен — да го хапе по пиццалите и силите му все повече да отслабват, докато най-накрая се строполи.

От тонколониите от двете страни на екрана се разнесе военна музика. После образът рязко се смени. Лицето на Вей Фен, танг на Източна Азия, изпълни екрана — набраздено от мъка.

— Народе на Чун Куо, имам тъжна новина за тебе... — започна той с неочаквано непосредствен тон; в угълчетата на очите му се бяха събрали сълзи и това подчертаваше огромното чувство на наранено достойнство, което се излъчваше от него.

Де Вор внезапно се напрегна и се наведе напред. Какво ли се е объркало?

Вей Фен започна да разказва за трагедията, сполетяла Бремен. Де Вор следеше с безстрастен поглед картината и чакаше старецът да каже още нещо, да съобщи още някоя новина. Но не последва нищо подобно. Съвсем нищо. А после Вей Фен изчезна и на екрана отново се появи *Юе Лун* на чисто бял фон.

Де Вор остана така още миг, после се надигна от стола и се обърна към Леман:

— Не са го направили... Тия копелета не са го направили!

Понечи да каже още нещо, но лампите по таблото на бюрото му взеха да присветват настоятелно. Натисна нужното копче, приседна на ръба на бюрото и се обърна към екрана.

Очакваше да е Виганд. Но лицето, което изпълни екрана, не беше неговото. Беше Ханс Еберт.

— Какво, по дяволите, става, Хауард? Току-що ми се наложи да прекарам два часа с куп опечени на скара момчета от Специалното разследване! Бремен, в името на боговете! Тъпите копелета са нападнали Бремен!

Де Вор сведе поглед. Умишлено не беше споменал нищо на Еберт за техните планове за Бремен — знаеше, че Толонен ще прослуша всички до един от своите офицери с високи чинове, дори и бъдещия си зет — да не би някой да знае нещо за нападението. След като веднъж бе хванат по този начин, първата мисъл на Толонен щеше да е, че пак са проникнали на ниво висш команден състав. Ето защо не се учуди, когато разбра, че Толонен толкова бързо се е задействал.

— Знам — просто каза той и погледна Еберт в очите.

— Какво искаш да кажеш с това „знам“? Ти да не би да си замесен?

Без да обръща внимание на гнева на Еберт, той кимна и бързо, с тих глас обясни причините. Но Еберт нямаше да се успокои толкова лесно.

— Искам среща! — очите му мяхаха светкавици. — *Днес!* Искам да разбера какво още си наmisлил.

Де Вор се поколеба — не за първи път намираше държанието на Еберт за дълбоко обидно, но после кимна. Точно сега Еберт играеше твърде важна роля в плановите му. Разбира се, нямаше нужда да му казва всичко. Само колкото да му създаде илюзията, че му се доверява.

— Добре. Днес следобед — изрече Де Вор, без да издава нищо от онова, което си мислеше. — При Му Чуа. Ще се видим там, Ханс. След четвъртия звънец.

Прекъсна връзката и се облегна назад.

— Проклет да е! — изруга той разтревожен, че все още нищо не се чува. Обърна се. — Щефан! Разбери къде, по дяволите, се губи Виганд. Искам да знам какво става.

Сподири с поглед албиноса, след това се огледа из стаята. Все по-нарастваща неувереност изместваше чувството на доволство.

Само след малко Леман го потвърди.

— Виганд е мъртъв — съобщи той, щом се върна. — Заедно с още петдесет души от нашите и сто и петдесет от *Пин Тяо*.

Де Вор се отпусна тежко в креслото.

— Какво е станало?

Леман поклати глава.

— Само това знаем. Засякохме докладите на охраната от Познанския и Краковския гарнизон. Сякаш са знаели, че ще нападнем.

Де Вор сведе поглед. Богове! Значи реколтата беше недокосната, житниците на Град Европа — непокътнати. По-лоша новина не би могъл и да получи.

Потръпна. Това драматично променяше нещата. Онова, чиято цел бе да отслаби Седмината, само ги бе сплотило.

През цялото време знаеше какъв би бил вероятният ефект от един отделен удар срещу Бремен. Знаеше колко дълго ще бъдат възмутени хората от нападението над жилищата на войниците, от убийството на невинни жени и деца. Точно затова беше планирал двата удара едновременно. Ако Източноевропейските плантации пламнеха, а сигурното убежище в Бремен рухнеше, с това той бе очаквал да посее семената на страха в Град Европа. Но страхът се бе обърнал на гняв, а онова, което трябваше да бъде опустошителен психологически удар за Седмината, се бе превърнало точно в обратното.

Нищо чудно тогава, че Вей Фен бе говорил така. Чувството за огромно морално негодувание, което излъчваше старецът, беше дълбоко. И нямаше съмнение, че милионите, които гледаха, го споделяха. Значи сега Седмината имаха подкрепата на масите в цяло Чун Куо. Разрешението, ако поискат, да вземат мерки, каквито намерят за добре, срещу врага.

Де Вор въздъхна и заби поглед в ръцете си. Не. По-лошо не можеше и да бъде.

Ами сега? Как така бяха разбрали? Отчаянието му внезапно се превърна в гняв. Изправи се рязко. Виганд! Сигурно е бил Виганд! Което означава, че вестта за смъртта му е фалшива — беше я изфабрикувал, за да им я пробута. Което значи, че...

Известно време следи логическата верига, която произтичаше от тази мисъл, после пак седна и разтърси глава. Не, не и Виганд. Инстинктът му го отхвърляше. Във всеки случай Виганд не притежаваше нито куража, нито въображението за подобно нещо. И все пак — ако не беше Виганд, то тогава кой?

Въздъхна отново и реши да обяви пълна тревога в базата. В случай, че греша. В случай, че Виганд е сключил сделка и смята да доведе Толонен тук, в Пустошта.

* * *

Емили Ашър беше ядосана. Много ядосана. Трепереше лице в лице с четиримата си колеги от централата на *Пин Тяо*. Пръстът на протегнатата ѝ ръка гневно сочеше Гезел, тя злобно изплюваше думите.

— Това, което направи, е подло и отвратително, Бент. Ти опетни всички ни! Предаде ни!

Гезел погледна към Мах, после — отново към бившата си любовница. В цялата му осанка личеше, че се мъчи да се защити. Провалът на нападението над Плантациите го бе разтърсил из основи и едва сега бе започнал да разбира какъв щеше да е ефектът от безчинството в Бремен върху тяхната организация. Ала въпреки това не беше готов да си признае, че е сгрешил.

— Знаех си, че ще реагираш така. Точно затова трябваше да го крием от тебе. Ти щеше да наложиш вето...

Тя се разсмя пронизително — беше смаяна.

— *Разбира се*, че щях! И справедливо. Това би могло да ни унищожи...

Гезел вдигна ръка, сякаш за да бутне встрани обвинителния ѝ пръст.

— Ти не разбираш. Ако нападението над плантациите беше успяло...

Тя ядно бутна ръката му.

— Не. Много добре разбирам. Това е било политическо решение от най-голяма важност и никой не се е консултирал с мене — извърна глава и погледна другата жена в стаята. — Ами ти, Мао Лян? На тебе казаха ли ти?

Мао Лян сведе поглед, поклати глава и не каза нищо. Но нямаше нищо за чудене: откакто бе заменила Емили в леглото на Гезел, тя сякаш бе изгубила своята индивидуалност.

Емили отново погледна към Гезел и бавно заклати глава.

— Добре, разбирам. Значи се връщаме към старите порядки. Старците се срещат при закрити врата и вземат решения вместо всички — тя изфуча в израз на отвращение. — Знаеш ли, наистина бях повярвала, че сме изживели това. Но то беше на ужким, нали така, Бент? През цялото време, докато си ме чукал, ти всъщност си ме презирал като личност... В края на краищата аз съм само *жена*. Низше същество. На което не бива да се доверяват *сериозни* неща.

— Не си права... — започна Гезел, жегнат от думите ѝ, ала тя поклати глава.

— Не знам как имаш очи да ми кажеш, че греша, след онова, което направи — тя леко се извърна. — И ти, Мах. Знам, че цялата тази идея е дошла от тебе.

Мах я гледаше с леко присвити очи.

— Имаше си основателна причина да те държим настрана. Ти толкова добре се справяше с привличането на нови членове.

Тя отново се разсмя — не вярваше на ушите си.

— И сега каква полза от това? Толкова упорита работа — и вие накрая прецакахте всичко! Помнете ми думата. Надълго и нашироко им обяснявах какви сме и що сме и вие накрая се изсрахте на метеното.

— Ние сме *ко мин* — подхвана Гезел вече малко по-рязко. — Революционери, а не медицински сестри, да му еба майката! Не можеш да го промениш и да си измиеш ръцете. Не е възможно!

Тя втренчи смразяващ поглед в него.

— *Убийци* — така ни наричат. Безсърдечни касапи. И можеш ли да ги виниш? Унищожихме цялото доверие, на което можехме да разчитаме до снощи.

— Не съм съгласен.

Тя се обърна и погледна към Мах.

— Можеш да не си съгласен колкото си искаш, Ян Мах, но е вярно. От снощи насам тази организация е мъртва. Ти я уби. Ти и тоя сплескан хуй тук. Не видяхте ли мъртвите деца по тривизията? Не видяхте ли снимките на онези хубави руси деца — как си играят с майките си? Нищо ли във вас не трепна?

— Пропаганда... — започна Куин, най-новият им член, но погледът на Гезел го накара да млъкне.

Ашър ги изглежда един по един — всичките избягваха да я погледнат в очите.

— Не, така ли? Един поне няма ли куража да си признае? Ние го направихме. *Пин Тяо*. И този път по никакъв начин не можем да поправим стореното. Край с нас.

— Не — обади се Мах. — Има начин.

Тя изсумтя.

— Невъзможен си! Какъв начин? Какво бихме могли да направим, че поне малко да наклоним везните в наша полза?

— Чакай и ще вадиш — студеният поглед на Мах срещна нейния. — Само почакай и ще видиш.

* * *

Де Вор отново се отпусна на канапето и огледа някога пищно декорираната стая — забеляза колко се бяха износили платовете, колко бяха избелели цветовете, откакто бе идвал тук за последен път. Измъкна иззад себе си една възглавница и я заразглежда. Прочете йероглифите, избродирани на мандарин върху кадифето. *Тук мъжете забравят грижите си*. Усмихна се. Навремето беше така. Но сега?

Щом Му Чуа влезе, той вдигна поглед. Едно от момичетата я следваше с пълен поднос. Му Чуа му се усмихна — в ъгълчетата на очите и устата й се очертаха бръчки.

— Помислих си, че докато чакате, бихте пийнали малко *ча*, *ши* Рейнълдс.

Момичето коленичи и започна да налива чай. Де Вор заглежда Му Чуа. И тя беше много по-остаряла и грохнала, отколкото си я

спомняше. Сега беше прехвърлила шейсетте години и изглеждаше съсухрена — легендарните извивки на фигурата ѝ принадлежаха на миналото. Смъртта сякаш бе проникнала в нея и се показваше: в оклющавелите ѝ ръце и крака, в изопнатите ѝ жили, в отпуснатата плът по врата, ръцете и гърдите. Познаваше я от по-добрите ѝ времена, макар тя надали го помнеше.

Тя го наблюдаваше, сякаш съзнаваше как я гледа. Но дори и да беше така, щом отново заговори, усмивката ѝ се върна, силна както винаги. Усмихна ѝ се в отговор. Макар че тялото ѝ се предаваше, духът ѝ беше жив — въпреки всичко, което я бе сполетяло.

— Да му кажа ли, че сте тук?

Той поклати глава, после пое подадената му от момичето чаша.

— Не, Му Чуа. Ще почакам.

Тя се поколеба — очите ѝ се стрелнаха към момичето, след това — отново към него.

— В такъв случай бихте ли желали още нещо?

Той пак се усмихна.

— Не. Но ви благодаря. Просто го уведомете, че съм тук. Искам да кажа, след като свърши.

Проследи я с поглед, докато излизаше, после се огледа учуден. Старият протектор на Му Чуа, босът на Триадите Фен Чун, беше умрял преди три години и бе оставил вакуум във властта тук, под Мрежата. Триади съперници водиха дълга, кървава война за територията на мъртвеца, която завърши с победата на Лу Мин Шао, или „Лу Бакенбарда“, както беше по-известен. Лу, който не уважаваше изящните подробности, бе обявил за своя собственост „Домът на деветия екстаз“ на Му Чуа и ѝ беше позволил да остане като мадам и официално да отговаря за всичко. Но истината беше, че Лу дърпа конците — използваше заведението за място за продажба на наркотици и за разни други неща, както и за да забавлява клиентите си Отгоре.

Нещата се бяха променили и в този процес домът на Му Чуа бе загубил блясъка си. Момичетата вече не бяха толкова безгрижни, а насилието, някога забранено тук, сега бе обичайно нещо в ежедневието им.

Така се променя светът, помисли си Де Вор, докато разсъждаваше дали да не направи на Лу Бакенбарда едно предложение, свързано с мястото.

— Какво ти е толкова весело?

Обърна се рязко, изненадан, че не е чул кога е влязъл Еберт. После забеляза, че майорът е бос. Копринено *пау* обгръщаше свободно голото му тяло.

Де Вор остави купичката с *ча* и се изправи срещу Еберт.

— Мислех си, че бързаш да се срещнеш с мене?

Еберт се усмихна, подмина го и дръпна въжето на звънеца, за да повика някое от момичетата. Обърна се — продължаваше да се усмихва.

— Бързах. Но имах време да премисля нещата — тихо се засмя. — Трябва да ти благодаря, Хауард. Ти знаеше, че Толонен ще провери офицерите си, нали?

Де Вор кимна.

— Така си и мислех.

Вдясно нещо се раздвижи, завесите зашумоляха и едно момиче влезе със сведена глава.

— Викали сте ме, господари мои?

— Донеси ни бутилка от най-доброто вино, което имате, и две... — той погледна към Де Вор и се поправи: — Не, нека бъде само една чаша.

Когато тя излезе, Де Вор погледна надолу и за първи път позволи на гнева да му проличи.

— Ханс, какво си се наумил, да ти го начукам?

Еберт примигна, изненадан от внезапната враждебност на Де Вор. После се стегна и се обърна с лице към него.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да те убия!

— Да ме убиеш ли? Че защо?

— Заради онова, което направи. Не ми отне много време да свържа нещата. Очевидно няма друга възможност. Никой друг не знаеше достатъчно за нашите планове да нападнем Плантациите. Ти трябва да си онзи, който е надул свирката.

Еберт се поколеба.

— А, това ли... — и не е за вярване, но се ухили. — Боя се, че ми се наложи, Хауард. Един от нашите капитани беше надушил нещо. Ако беше някой от моите хора, бих могъл да направя нещо, но онзи вече го

бе включил в доклада си. Налагаше се да действам бързо. Ако ги бяха хванали живи...

Де Вор дишаше странно, сякаш се готвеше да се метне върху поедрия мъж.

— Сигурен съм, че разбираш, Хауард — продължи Еберг и отмести поглед. — Също като при уей чи. Понякога се налага да жертваш дадена група заради играта. Е, и сега беше същото. Или трябваше да действаме, или да загубим цялата игра. Направих го за добро.

„Направил си го, за да отървеш собствения си задник“ — помисли си Де Вор, докато се мъчеше да се успокои и да не убие Еберт още тук, на място. Не биваше да действа припряно. А и може би Еберт беше прав, какъвто и да беше истинският му мотив. Може би иначе щеше да стане много по-голяма беля. Поне крепостите бяха в безопасност. Но му оставаше проблемът как да се справи с *Пин Тяо*.

— Значи Виганд е мъртъв?

Еберт кимна.

— Сам проверих.

„Да — помисли си той. — Бас ловя, че си.“ Насили се да отпусне юмруци, после се извърна. Това беше моментът, в който беше стигнал най-близо до загубата на контрол. „Не си изпускай нервите“ — рече си той, но това не му помогна. В Еберт имаше нещо, което го предизвикваше да се отприщи. Но не, така действаше Толонен, не той. Точно това правеше стареца толкова слаб. И Еберт също. Но той не беше такъв. Той използваше своя гняв — караше го да работи за него, а не против него.

Момичето донесе виното и ги остави сами. Щом Еберт се обърна да си налее, Де Вор се загледа в него и не за първи път се зачуди какво щеше да излезе от Ханс Еберт, ако не се беше родил наследник на „Джен Син“. Сигурно чукундур от долните нива. Наемник на някой по-голям и по-способен, но общо взето същият груб, себичен тип, пълен с надувки и с член, по-голям от мозъка.

Но беше ли честно това? Нямах ли също и нещичко героично в Еберт — нещо, което обстоятелствата биха могли да моделират другояче? Той ли беше виновен, че му е позволено всичко и не му е отказвано нищо?

Еберт се обърна усмихнат и Де Вор кимна на себе си. Да, *той* си беше виновен. При цялата си външност Еберт беше слабак и слабостта му им бе струвала скъпо. Щеше да си плати. Не сега — сега им беше нужен, — а по-късно, след като вече бе изпълнил предназначението си.

— *Кан пей!* — Еберт вдигна чашата си. — Както и да е, Хауард — имам по-добри новини.

Де Вор присви очи. Какво още си беше наумил Еберт?

Еберт отпи на големи глътки, после седна срещу Де Вор.

— Вечно се оплакваш, че парите не стигали. Е... — усмивката му се разшири, сякаш се радваше на собствената си хитрост. — Намерих нови спонсори. Мои познати.

— Познати ли?

Еберт се разсмя.

— Приятели... Хора, симпатизиращи на онова, което правим.

Де Вор отново почувства как напрежението пропълзва в крайниците му.

— Какво каза?

Лицето на Еберт се проясни, изведнъж доби рязкост.

— О, не се безпокой, не знаят никакви подробности. Не съм тъп. Първо ги проучих. Оставих ги да говорят. После, по-късно, си поговорих с тях на четири очи. Това са хора, на които имам доверие, разбираш ли ме? Хора, които познавам от много отдавна.

Де Вор продължително си пое въздух. Може и така да беше, но той сам щеше да ги провери. Най-подробно. Защото що се отнасяше до това, не вярваше на преценката на Еберт.

— За какви суми говориш?

— Достатъчно, за да можеш да довършиш крепостите си.

Де Вор се подсмихна. Знаеше ли Еберт колко пари трябва за това или просто гадаеше? Едно беше сигурно — че никога не е казвал на Ханс Еберт колко струва всяка от огромните подземни крепости.

— Това е хубаво, Ханс. Трябва да се видя с тези твои приятели.

* * *

Му Чуа затвори вратата зад себе си — беше бясна на Еберт. Беше видяла синините по ръцете и гърба на момичето. Копеле недно!

Нямаше нужда. Момичето беше едва на четиринайсет години. Ако беше искал такива неща, трябваше да си каже. Щеше да му изпрати някое от по-големите момичета. Те поне бяха претръпнали.

Стоеше неподвижно, със затворени очи и се опитваше да се успокои. Всеки момент го чакаше да се появи, а не трябва да й проличи колко е ядосана. Можеше да стигне до Лу Мин Шао и тогава щеше да плаща майка си и баща си.

Приближи се до бюрото си и се захвана да изчислява сметката му — за двата пъти, за виното и ча. Щом се сети за госта му, се спря и се намръщи. В този *ши* Рейнолдс имаше нещо странно познато — като че ли се бяха виждали в миналото, но не можеше да се сети къде и как. Изглеждаше доста приличен човек, но всъщност можеше ли да се твърди подобно нещо за някого, свързан с това младо копеле? Искаше й се да бе подочула за какво си говорят. Можеше да ги подслуша — в края на краищата само преди четири месеца Лу Мин Шао бе инсталирал устройството за слеждане — но й беше трудно да нарушава отколешни навици. Никога не бе шпионирала клиентите си и нямаше намерение да започва тепърва; не и ако Лу специално не й заповядаше.

Щом чу гласа на Еберт отвън, Му Чуа замръзна на място, после се обърна — точно навреме, за да го поздрави на вратата.

— Всичко както пожелавате ли беше; господарю?

Той се разсмя и фамилиарно я докосна по гърдата.

— Беше хубаво, Му Чуа. Много хубаво. Бях забравил какво хубаво заведение въртиш.

Усмивката й се разшири, макар и вътре в нея нещо да се разтрепери, когато я докосна. Напоследък я докосваха твърде малко мъже — предпочитаха по-свежа плът; но въпреки това имаше нещо ужасно в мисълта да му се остави да я използва.

— Радвам се — поклони му се тя. — Заповядайте — подаде му сметката. Цифрите бяха написани на мандарин върху яркочервена хартия.

Той се усмихна и без да погледне сметката й, й подаде един-единствен чип. Тя го погледна и пак се поклони.

— Ама... благодаря ви, господарю. Прекалено сте щедър.

Той се засмя, разгърна робата й, разголи гърдите й и ги заразглежда. После се обърна, като че ли доволен, и тръгна към вратата.

— Простете, майор Еберт... — започна тя и пристъпи напред. Той спря и се обърна.

— Да, майко Чуа?

— Чудех се... какво ли става с момичето.

Еберт се намръщи.

— С момичето ли?

Му Чуа извърна очи.

— Златно Сърце. Несъмнено си спомняте? Тринайсетгодишното момиче, което купихте оттук. Онзи път, когато дойдохте с другите войници.

Той се разсмя — странно студен смях.

— А, да... бях забравил, че съм я взел оттук.

— Е?

Той я погледна и се извърна — беше изгубил търпение.

— Виж, имам си работа, Му Чуа. Сега съм майор, имам си задължения...

Тя го погледна отчаяно, после наведе глава и на устните ѝ се изписа усмивка.

— Разбира се. Простете, майоре. — Но вътрешно кипеше. Имал работа! Явно нямаше чак толкова работа, щом можеше цели два часа, че и повече, да чука момичетата ѝ!

Щом вратата зад гърба му се затвори, тя се изплю там, където беше стоял, след това взе да загръща халата си. Гледаше как плюнката бавно се стича по червената лакирана врата.

— Копеле недно — промълви тя. — Една думица да ми беше казал. Просто исках да знам как е тя — дали е още жива.

Погледна чипа в ръката си. Хиляда юана — над четирикратно повече от сметката му — но за него това сякаш не беше нищо.

„Може би е заради това — помисли си тя и здраво стисна чипа. — Може би нямаш собствени ценности, защото нямаш понятие кое колко струва всъщност. Мислиш си, че можеш да купиш всичко.“

Е, сигурно можеше. Но въпреки всичко му липсваше нещо. Липсваше му приличие.

Тя се приближи до бюрото, отвори чекмеджето, извади касата и я отключи със старомодния ключ, който висеше на врата ѝ. Прерови чиповете, намери два за по двеста и петдесет юана, извади ги и постави на тяхно място хилядарката на Еберт. После се усмихна на

себе си, бръкна в бельото си и след като се овлажни с пръст, прибра двата чип там.

Вече беше спестила повече от достатъчно. Почти. Още месец — най-много два — и можеше да се измъкне оттук. Далече от Лу Бакенбарда и копелета като Еберт. Може би щеше дори отново да започне свой собствен бизнес. Защото в края на краищата мъжете си бяха мъже. Там Горе можеше да говорят и да се обличат по-различно, но под всичко това си бяха същите.

Тя се разсмя — изведнъж се бе зачудила колко членове от Първите нива бе поемала в себе си, откакто беше в бизнеса. Не, що се отнася до това, всичките бяха еднакви. Можеше да говорят колкото си искат за чистота, но действията им винаги ги издаваха. Ето защо бизнесът беше процъфтявал дълги години — заради мрака, който всички до един носеха в себе си. Мъже. Всички те можеха да разправят, че са над тези неща, но колкото и да се опитваха, колкото и да се катереха нагоре по нивата, имаше едно нещо, от което не можеха да избягат.

* * *

Фей Йен стоеше пред него, разгърнала халата си, разкрила своята голота.

— Моля те, Юан... Няма да ми навреди.

Погледът му се плъзна по гърдите ѝ, проследи извивката на корема ѝ и се върна на лицето ѝ. Искаше я толкова силно, че го болеше, но трябваше да мисли и за детето.

— *Моля те...*

Тонът на гласа ѝ, *нуждата*, която изразяваше, го накараха да потръпне. После протегна ръка и я докосна.

— Лекарите... — започна той, ала тя клатеше глава. Очите ѝ — прекрасните ѝ черни и влажни очи — го молеха.

— Какво знаят те? Могат ли да почувстват онова, което чувствам аз? Не... Ела, Юан. Люби ме. Не знаеш ли колко ми липсваше?

Той потръпна, щом усети пръстите ѝ на врата си, после кимна и се остави да го съблече — но все още се чувстваше така, сякаш прави нещо нередно.

— Може да ти навреди... — след това каза той, отпуснат до нея. Ръката му нежно галеше корема ѝ.

Тя хвана ръката му и я стисна.

— Не ставай глупав. Щях да ти кажа, ако ме боли — трепна, сведе поглед и се усмихна. — Освен това искам нашият син да бъде сладострастен, ти не го ли искаш? Искам да знае, че майка му е обичана.

Погледна го провокиращо в очите, после отмести поглед.

* * *

Толонен се поклони ниско, след това пристъпи напред и подаде на Ли Шай Тун доклада, подготвен от Ханс Еберт, за планираното нападение над Плантациите.

— Всичко ли е тук? — попита тангът. Погледът му срещна за миг погледа на Толонен и отново се върна на първата страница.

— Всичко, за което говорихме, *чие хсия*.

— И сте изпратили копия до всички генерали?

— И на техните тангове — без съмнение.

Ли Шай Тун се усмихна отнесено.

— Добре — беше се затворил с министрите си още призори и нямаше време да опресни подробностите в паметта си. Сега, през няколкото минути, които оставаха преди срещата на Съвета на Седмината, той използва времето, за да прегледа папката.

След като я прелисти до половината, вдигна поглед.

— Знаеш ли, Кнут, понякога ми се иска да можех направо да вкарвам всичко това в главата си. Щеше да ми е толкова по-лесно!

Толонен се усмихна и пипна с десния си показалец процепа зад ухото си, после поклати глава.

— Няма да е правилно да изоставяме традицията, *чие хсия*. Освен това, имате си слуги и министри, които да ви помагат.

„Да — помисли си тангът, — и както толкова често си казвал, това ще е просто поредният начин, по който враговете ми можеха да стигнат до мене. Чух, че вече можели да го правят. Програми, унищожавщи способността на ума да разсъждава. Същото както храната, която ям — преди това някой трябва да я «опитва». Не, може

би си прав, Кнут Толонен. Това само би издигнало още една стена между Чун Куо и мене, а само боговете знаят колко вече са тези стени.“

Бързо прегледа документа докрай, после затвори папката и пак погледна към Толонен.

— Има ли нещо друго?

Толонен се замисли, след това леко сниши глас:

— Още едно нещо, *чие хсия*. С оглед на това, как се развиват нещата, не е ли редно да информираме принц Юан?

Ли Шай Тун се замисли, после поклати глава.

— Не, Кнут. Юан работи много през последните седмици. Има нужда от време с тая негова жена — и се усмихна. Умората пролича в ъгълчетата на устата му. — Знаеш го Юан. Стига да разбере, мигом ще дойде тук; а всъщност няма с какво да помогне. Нека си остане така. Ако ми потрябва, ще наредя на майстор Нан да го информира подробно. Дотогава нека си почива.

— *Чие хсия*.

Ли Шай Тун се загледа след отдалечаващия се приятел, после се обърна и замислено подръпна брада. Предстоящата сесия със сигурност щеше да бъде трудна и ако Юан беше близо до него, това вероятно би му помогнало — но си спомни как последния път Ван Со-леян бе настоял принцовете да напуснат. Е, този път не трябваше да му дава възможност да нанася такива удари. Това беше твърде важно. Защото онова, което смяташе да предложи...

Потрепери. Беше закъснял с двайсет години. Сега го знаеше. Знаеше колко уязвими бяха станали през това време. Но беше длъжен да го каже — дори с риск да разцепи Съвета. Защото ако не застанеха лице в лице с него — и то веднага — за тях може би нямаше да има бъдеще.

Огледа студеното величие на мраморната зала и очите му се спряха на огромното колело *Юе Лун*, гравирано върху огромната двойна врата, и разтърси глава. Това беше повратната точка. Каквото и решение да вземеха днес, нямаше път назад, нямаше вече шанс нещата да се оправят. Беше техен ред. А после?

Ли Шай Тун усети как лека тръпка на страх премина по гръбнака му, след това се обърна и мина през огромната врата. Четиримата

стражи с бръснати глави се поклониха ниско, обърнаха се и захлопнаха тежките двери.

* * *

Вей Фен, танг на Източна Азия, се наведе на стола си и огледа неофициалния кръг на своите колеги тангове. Лицето му беше сурово, цялата му осанка излъчваше огромно достойнство. Той беше свикал това спешно събрание на Съвета; като най-стар от Седмината, сега беше домакинът в своя дворец Чън Нин в провинция Нин Хсия. Щом забелязаха, че се навежда напред, останалите тангове млъкнаха и зачакаха да заговори.

— Е, братовчеди, всички сме прочели докладите и всички сме съгласни, че сме избегнали на косъм огромно бедствие благодарение на бързите действия на силите за сигурност на Ли Шай Тун. Бедствие, което би засегнало силно всеки един от нас, защото не са ли Седмината едно и единият — Седем?

Отвсякъде последва кимане — кимна дори Ван Со-леян. Вей Фен се огледа доволно и отново заговори:

— Разбира се, затова сме се събрали днес тук. Нападението над Бремен и замисляните нападения над Източноевропейските плантации сами по себе си са достатъчно важни, но имат и много по-голямо значение. Трябва да се обърнем именно към тези по-големи значения — към скритите причини и дългосрочните перспективи пред Чун Куо.

Вей Фен плъзна поглед към стария си приятел Ли Шай Тун, после вдигна ръка от облегалката — лек и непринуден жест, оформил се през седемдесет и петте години на управление. Целият му дълъг житейски опит, цялото величие на неговата власт за миг се бяха съсредоточили в издигнатата му ръка, докато тялото му сякаш излъчваше аура на свещена цел и желязна воля и решителност. Очите му обиколиха кръга на танговете.

— Обстоятелствата са особени, братовчеди мои. Много особени. Не се сещам за друг случай, когато заплахата за стабилността на Чун Куо да е била по-голяма от сега.

Разнесе се тихо одобрително мърморене, главите закимаха. На Ли Шай Тун внезапно му се стори, че са се върнали старите времена,

когато Съветът беше единен не само в политиката си, но и в чувствата си. Погледна към Ван Со-леян и забеляза как го гледаше младият танг на Африка — очите му бяха пълни със съчувствено разбиране. Беше неочаквано, но не и изненадващо, като се замисли човек — защото това, което бе казал Вей Фен, заплашваше всички тях. Ако можеше да се извлече някакво добро от целия този ужас, то нека бъде това — че е послужил да обедини Седмината.

Погледна отново към Вей Фен и се заслуша.

— Дори в най-мрачните дни на Войната не е имало време, когато не сме вярвали в пълния и неизбежен триумф на реда, който представляваме. Но можем ли днес да кажем уверено същото? За всички онези, изгубили близки и приятели при нападението, Бремен е нещо повече от трагедия — това е демонстрация на сила. На потенциал. Онова, което *ние* трябва да открием, е: кой управлява тази сила? Какъв е този потенциал? Самият факт, че нямаме отговор на тези въпроси, ме кара да се тревожа, защото показва докъде сме изпуснали контрола. Защото за да се случи това в Бремен... то би трябвало да бъде немислимо. Но сега трябва да застанем с лице пред фактите — трябва да започнем да мислим за немислимото.

Вей Фен се извърна леко, пръстите му слабо се разтвориха и посочиха към Ли Шай Тун.

— Братовчеди мои! Време е открито да кажем онова, което до днес не беше изразявано на глас. Ли Шай Тун, би ли започнал?

Всички извърнаха очаквателни погледи към танга на Европа.

— Братовчеди — тихо започна Ли Шай Тун, — бих искал да се срещна с вас и да ви говоря за това в по-добри времена, вместо да бъда принуден да го сторя сега. Но вие трябва да разберете, че онова, което днес ще ви кажа, не е прибързана и зле обмислена реакция на събитията в Бремен, а зрее в мене години наред. Простете ми също, ако онова, което ще ви кажа, звучи назидателно. Уверявам ви, ще бъде неволно. Но ми се струва, че трябва да ви изясня всички тези неща, ако ще и само за да проверя дали очите и мозъкът ми не ме лъжат, а зрението и разумът ми са си на местата.

— Слушаме те, братовчедо Ли — обади се Цу Ма. Изразът на лицето му насърчаваше Ли Шай Тун да продължи, да каже каквото има за казване.

Ли Шай Тун се огледа и видя същото насърчение, отразено в лицата на останалите тангове, дори в бледото, подобно на луна лице на Ван Со-леян.

— Много добре — рече той, без да отмества поглед от Ван Со-леян. — Ала трябва да ме изслушате.

— Разбира се — побърза да каже Вей Фен, за да отстрани всякаква възможност за възникване на търкания между двамата тангове. — После ще имаме много време да обсъдим подробно всичко това. Говори, Шай Тун. Целите сме в слух.

Той сведе поглед и затърси вътре в себе си точните думи — знаеше, че няма да е лесно да изрази всичко това. После вдигна очи — лицето му изведнъж бе станало твърдо и решително — и започна:

— Всички сте чели доклада на майор Еберт и разбирате колко близко са били *Пин Тяо* до успеха на своя план — да унищожат големи площи от Източноевропейските плантации. Онова, което не сте видели обаче, е поръчаният от мене втори доклад. Доклад за оценка на вероятните икономически и социални последици, в случай че *Пин Тяо* бяха успели.

Забеляза как се спогледаха и разбра, че на всички все това им е в ума.

— Разбира се, по необходимост докладът е съставен набързо и затова поръчах и друг, който да разгледа нещата в по-големи подробности. Както и да е, резултатите от този първи доклад при четене са увлекателни и — без да преувеличавам — плашещи. Преди да стигна до тези резултати обаче, нека ви представя в резюме ситуацията по отношение на производството на храна и увеличаването на населението през последните петнайсет години.

Забеляза как Ван Со-леян сведе поглед и усети как стомахът му се стегна. Инстинктът му подсказваше, че ще се наложи да се бори за това с по-младия танг. Е, нека е така. Това е твърде важен проблем, за да отстъпва.

Прочисти гърло.

— През 2192 година официалният брой на населението на цяло Чун Куо беше съвсем по-малко от трийсет и четири милиарда — брой, който, разбира се, изключва населението и на Мрежата, и на Глината. Споменавам този факт, защото докато броят на населението в Глината би могъл с доста голямо основание да не бъде взет под внимание,

случаят с Мрежата не е такъв. Връзката на Мрежата с Града е важна икономически — особено по отношение на производството на храна — защото макар и нашата юрисдикция да не се простира над Мрежата, ние независимо от това произвеждаме цялата консумирана там храна.

По неофициални данни от 2192 година населението на Мрежата е малко над три милиарда. Ала нарастващият брой на свалянията по нивата за този период в съчетание с все по-нарастващия прираст на населението там долу дава основание днес да преценим, че цифрата най-малко се е удвоила, като най-високите данни сочат, че населението под Мрежата е осем милиарда.

За същия период населението на Града също е нараснало, макар и темповете на растеж далеч да не са същите. Преброяването от 2200 година сочи кръглата цифра 37.8 милиарда — темп на нарастване с малко по-малко от половин милиард на година.

Ли Шай Тун млъкна и си спомни докладите отпреди повече от двеста години, които баща му веднъж му бе показал — доклади за световното население, съставени от древна организация, наречена Обединени нации. Съдържаха и загатнатото предположение, че докато материалното положение на хората се подобрява, числеността им ще се стабилизира. Ала излезе другояче. Един-единствен закон управляваше нарастването на цифрите — способността на човечеството да се изхранва. С подобряване на здравните стандарти детската смъртност бе намаляла. В същото време очакваната продължителност на живота бе нараснала драматично. Всяка година бяха откривани нови огромни площи от Града и за първия век от съществуването му населението на Чун Куо бе нараснало поразително. То се беше удвоило от четири на осем милиарда, от осем — на шестнайсет, от шестнайсет — на трийсет и два — всяко удвояване ставаше за някакви си трийсет години. Срещу такъв огромен и необуздан прираст оценката на Обединените нации, че броят на световното население ще се стабилизира на 20.2 милиарда, беше достойна за присмех. Онова, което се бе случило, повече приличаше на древната приказка за императора и дъската за уей чи.

В приказката императорът се съгласил да изпълни желанието на селянина — за едно оризово зърно на първото квадратче, две пъти по толкова — на второто, два пъти колкото на второто — на третото и т.н., без да разбира колко огромно е крайното им количество и че не е по

силите му да го даде. Така беше и със Седмината. Бяха гарантирали на масите в Чун Куо храна в неограничено количество, подслон и медицинско обслужване, без да ограничават нарастването на населението. Това беше лудост. Лудост, която вече не можеше да бъде търпяна.

Огледа се, забеляза как чакаха, сякаш знаеха накъде бие.

— Темпът на растеж, слава Богу, не е постоянен за последните седем години. Ала въпреки това броят на ражданията все още е по-голям от този на смъртите — две към едно — а сегашната численост — трийсет и девет милиарда и половина — е достатъчна, за да ни накара да се замислим — особено с оглед на нарастващите проблеми в производството на храна.

Значи ето, най-после беше заговорил за това.

Погледна към Ву Ши, после — към Цу Ма. Забеляза как са се напрегнали колегите му тангове. Дори Вей Фен бе свел очи, разтревожен от посоката, която бе взела речта на Ли Шай Тун. Продължи:

— Както знаете, през последните двайсет години аз се опитвах да предугадя тези проблеми — да намеря решения, без да предприемам онази стъпка, която днес ми се вижда неизбежна. Броят на орбиталните стопанства например за последните петнайсет години се е увеличил с осемдесет процента и в резултат на това петдесет и пет процента от всичката храна в Чун Куо се отглежда извън планетата. Този успех обаче ни причини нови проблеми. Съществува опасност от безредие в небесата; проблемът за поддръжката и поправките на такива огромни и сложни механизми; нуждата от изграждането на най-малко четири, а по възможност — на цели дванайсет нови космодрума, тъй като капацитетът на сега съществуващите е изпълнен докрай. В добавка към това — цената за превоз на продукцията, на обработката и разпределянето ѝ нараства от година на година. А освен това, както всички знаем, имаше и нещастни случаи.

Отново забеляза как се спогледаха. Това беше Великото неизказано. Ако можеше да се твърди, че съществува табу за Седмината, то беше тъкмо това — връзката между производството на храна и нарастването на населението. Това беше най-старият проблем на Чун Куо — стар колкото Първия император, самия Чин Ши Хуан Ти — и все пак вече век или повече те отказваха да се занимават с него и

дори да го споменават. А защо? Защото този връзка подкопаваше единствената голяма свобода, която бяха обещали на народа на Чун Куо — единствената голяма свобода, върху която се градеше и от която зависеше цялата огромна постройка на Семейството и Седмината: *правото да имаш неограничен брой деца*. Ако им отнемеха това, вярата в Семейството щеше да бъде подкопана. Вяра, която беше светая светих — която беше самата каменна основа на тяхната велика Държава, защото не бяха ли те самите *бащи* на народа?

Да. Но сега това трябваше да се промени. Трябваше да бъде изкована нова връзка — по-малко задоволителна от старата, ала все пак необходима, защото без нея нямаше да има нищо. Нито Седмина, нито Държава — нищо освен анархия.

— Знаем тези неща — обади се той меко, — ала все пак не казваме нищо за тях. Но сега е време да направим сметките: да претеглим едното и другото и да видим накъде ни водят тези цифри. А всичко това ме води отново към доклада, който поръчах, и неговия основен въпрос: какво би се случило, ако *Пин Тяо* бяха успели в атаката си срещу Плантациите?

— Ли Шай Тун... — беше Вей Фен.

— Да, братовчеде?

— Ще ни бъдат ли предоставени копия от този твой доклад?

— Разбира се.

Вей Фен улови за миг погледа му. На лицето му бе изписана дълбока тревога.

— Добре. Но нека ти кажа колко... неортодоксално ми се струва всичко това — да говориш за документ, който никой от нас не е виждал. Обикновено ние не ръководим работата си по този начин.

Ли Шай Тун наведе глава в знак на уважение към чувствата на стария си приятел.

— Разбирам, братовчеде, но сега времената не са обикновени, нито пък въпросът е... ортодоксален. Просто ми се струваше, че не бих могъл да представя подобен документ за протокола. Когато и да е, когато подробният доклад стане готов, уверявам ви, всеки от вас веднага ще получи копие.

Вей Фен кимна, но се виждаше, че далеч не е доволен от начина, по който се бяха развили нещата — въпреки думите му „да мислим за немислимото“. Ли Шай Тун се загледа в него — опитваше се да гадае

доколко навътре е приел нещата — после отмести поглед и заговори отново:

— Както и да е, по наши първи и, признавам, прибързани оценки вярваме, че нападението на *Пин Тяо* би унищожило трийсет и пет процента от източноевропейските посевни площи — ни повече, ни по-малко. От гледна точка на цялостното производство на храна това е равно приблизително на десет процента от цялото количество за Град Европа.

Той леко се приведе напред.

— Ако това беше просто въпрос на намаляване на проценти, проблемът щеше да е относително маловажен — и наистина, срокът за възстановяване би бил кратък: обработваемите площи щяха да бъдат възстановени за три месеца. Но факт е, че сме разработили мрежа за разпределяне, която е изключително крехка. Ако ми простите аналогията, ние сме като армия, опънала лагер във вражеска територия, която се е постарала да поддържа линиите си на снабдяване възможно най-къси. Това означава, че храната от плантациите традиционно се използва за изхранване на източния *хсиен* на Град Европа, докато храната, докарвана от орбиталните ферми — и разтоварвана в шест космодрума по западния и южния бряг — изхранва запада и юга на Града. Ако плантациите бъдат унищожени, това означава прекарване на големи количества зърно, месо и други хранителни продукти през континента. Това не е невъзможно, но би било трудно за организиране и извънредно скъпо.

Той направи многозначителна пауза.

— Това обаче би бил най-малкият ни проблем. Тъй като продукцията не е нараствала със същите темпове, както населението, физическото количество храна, консумирано от нашите поданици, е намаляло значително през последните петнайсет години. Средно хората сега изяждат десет процента по-малко храна, отколкото през 2192 година. Да ги молим да намалят консумацията с още десет процента — както без съмнение би ни се наложило — това би ни върнало, както ми казаха, в положението отпреди година с ширещи се бунтове по долните нива. Потенциалната вреда от това, както можете да се досетите, не може да се прецени.

Но нека да стигна до последния етап — етапа, където моите тревоги стават и ваши тревоги. Защото онова, за което всъщност

говорим тук, не е въпрос на логика, нито на намиране на административни решения за широкомащабните проблеми — а продължаваща ситуация на дестабилизация. Подобна атака, можем да бъдем убедени, би била само първата и всяка последвала атака би ни заварвала все по-уязвими, ресурсите ни — все по-натоварени, възможностите ни — все по-малко. Онова, за което говорим, е низходяща спирала, на която виждаме само единия край. Според преценката на съветниците ми е необходимо само намаляване с двайсет и пет процента на снабдяването с храна, за да стане Град Европа фактически неуправляем. А онова, което може да се случи в Град Европа, съм убеден, че може да се повтори навсякъде. Така че виждате, братовчеди — това ни накара да обърнем внимание на факта, колко уязвими сме всъщност по отношение на тази най-важна и все пак най-пренебрегвана област на властта.

Той млъкна — забеляза напрежението, което бе завладяло събранието. Ву Ши, тангът на Северна Америка, изрече онова, което беше в ума на всички:

— И какъв е твоят отговор, Шай Тун?

Ли Шай Тун си пое лек, треперлив въздух и заговори:

— Твърде дълго вече тичаме с всички сили, за да настигнем самите себе си. Дошъл е моментът, когато не можем да продължаваме така. Краката вече не ни държат. Трябва да овладеем положението. Сега, преди да е станало късно.

— Да овладеем положението? — по лицето на Ван Со-леян се четеше леко озадачение.

Ли Шай Тун го погледна и кимна. Но дори и сега му беше трудно да изрече самите думи. Трудно беше да отхвърли савана на мълчание, обвинил този въпрос, и да заговори направо. Надигна се леко на стола си и се принуди да го каже:

— Ето какво имам предвид: трябва да ограничим броя на децата, които може да има човек.

Мълчанието, посрещнало думите му, бе по-лошо от всичко, което някога Ли Шай Тун беше преживявал в Съвета. Погледна към Цу Ма.

— Разбираш нуждата, нали, Цу Ма?

Цу Ма срещна погледа му твърдо — само бледата му усмивка намекваше, че се чувства неловко.

— Разбирам грижата ти, скъпи приятелю. И в онова, което каза — не може да се отрече, че в него има известна доза истина. Но никакъв друг начин ли няма?

Ли Шай Тун поклати глава.

— Мислиш ли, че изобщо бих повдигнал въпроса, ако смятах, че има и друг начин? Не. Трябва да предприемем това драстично действие и то скоро. Единственият реален въпрос е как да го подхванем, как да осъществим тази голяма промяна, като в същото време поддържахме статуквото.

Вей Фен подръпна брадата си — разговорът го тревожеше.

— Прости ми, Шай Тун, но не съм съгласен. Говориш така, сякаш това е *длъжно* да се случи, но аз не го виждам. Нападението над Плантациите, съгласен съм, би имало сериозни последици, ала сега вече сме предупредени. Без съмнение можем да предприемем мерки, с които да пресечем по-нататъшни опити за нападение. Когато спомена по-рано, че желаеш да предприемеш решителни действия, си мислех, че имаш предвид нещо друго.

— И какво?

Старото лице на Вей Фен изведнъж стана неотстъпчиво.

— Без съмнение е очевидно, нали, братовчеде? Трябва да вземем мерки, за да смажем тези революционери. Да наложим полицейски час в долните нива. Да извършим претърсвания — ниво по ниво. Да предложим награди за информация за тези копелета.

Ли Шай Тун сведе глава. Не това имаше предвид. Решението не беше толкова просто. Драконът на промяната има много глави — отрежи една и на мястото ѝ порастват две. Не, трябваше да бъдат много по-радикални. Трябваше да отидат до източника на проблема. Чак до корена.

— Прости ми, братовчеде Фен, но вече съм взел предложените от тебе мерки. Вече съм дал разрешение на младия Еберт да нанесе ответен удар на *Пин Тяо*. Но това няма да помогне да се разреши проблемът, за който говорих по-рано. Трябва да действаме, преди това поточе от революционна дейност да се превърне във водопад.

Бу Ши кимаше.

— Разбирам онова, което казваш, Шай Тун, но не смяташ ли, че твоят цяр може да се окаже по-драстичен от болестта? В края на краищата няма нищо по-свещено от правото на човека да има деца.

Като заплашиш това, ти можеш да отчуждиш не само революционните елементи, но и цяло Чун Куо.

— И все пак има прецеденти.

Вей Фен изсумтя.

— Искаш да кажеш императорите *ко мин*? И къде е свършило това? Какво е постигнало?

Беше вярно. Начело с Мао Цзе Дун *ко мин* се бяха опитали да разрешат този проблем преди повече от двеста години, но опитът им да наложат семейството с едно дете бе постигнал само ограничен успех. В градовете това бе успяло да се осъществи, но в провинцията селяни бяха продължили да раждат по шест, че и по десетина деца. И макар ситуацията далеч да не бяха паралелни, основната идея беше една и съща. Чун Куо беше общество, което се крепи на идеята за Семейството и на правото да имаш синове. Подобна промяна можеше да се наложи само със сила.

Отново погледна към Ву Ши.

— Ще има проблеми, съгласен съм. Много проблеми. Но ако продължим да пренебрегваме проблема, ще ни сполетят много големи беди — той се огледа и гласът му прокълкна по-силно, страстен в своята вяра: — Не *разбирате* ли, никой от вас ли не разбира? Ние сме *длъжни* да го направим! Нямаме избор!

— Искаш да предложиш това за гласуване, Ли Шай Тун? — попита го Вей Фен. Беше присвил очи.

Гласуване ли? Не беше очаквал такова нещо. Единственото, което искаше, беше те да подхванат идеята — да се съгласят да я вкарат като тема на дискусиите. Да направят първата крачка. Гласуване на този етап би могло да пресече всичко това — би могло завинаги да изхвърли идеята от дневния ред.

Заклати глава, но Ван Со-леян заговори, поел предизвикателството от Вей Фен:

— Според мене гласуването е добра идея, братовчеди. То ще изясни мнението ни по този въпрос. Както казва Шай Тун, фактите са ясни, проблемът — реален. Не можем просто да го пренебрегваме. Аз например поддържам предложението на Шай Тун. Макар че трябва да обмислим внимателно кога и как да въведем подобни мерки, няма съмнение в нуждата от въвеждането им.

Ли Шай Тун смаяно вдигна глава. Ван Со-леян... да го подкрепя. Погледна към Цу Ма, после — към Ву Ши. Значи може би...

Вей Фен се обърна към него:

— Приемам, че ти подкрепяш собственото си предложение, Шай Тун?

— Да.

— Тогава двама „за“.

Обърна се към Ву Ши. Тангът на Северна Америка погледна Ли Шай Тун и бавно поклати глава.

— Един „против“.

Беше ред на Цу Ма. Той се поколеба, после кимна.

— Трима „за“, един „против“.

Следващият беше Чи Хсин, танг на Австралия.

— Не — каза той и извинително погледна към Ли Шай Тун. — Прости ми, Шай Тун, но според мене Ву Ши е прав.

Трима „за“, двама „против“.

От другата страна на Ван Со-леян седеше Ху Тун-по, танг на Южна Америка. Гладките му бузи без нито един косъм го караха да изглежда дори още по-млад от приятеля си Ван. Ли Шай Тун го заглежда — чудеше се дали в това ще последва линията на Ван, както най-често правеше.

— Е, Тун-по? — попита Вей Фен. — Ти имаш две деца. Двама синове. Би ли искал единият да го няма?

Ли Шай Тун се наведе ядосано напред.

— Не е честно, Вей Фен!

Вей Фен вирна брадичка.

— Така ли? Искаш да кажеш, че Седмината ще бъдат изключение от общото правило?

Ли Шай Тун се поколеба. Не беше мислил за това. Беше обмислял идеята само в общи линии.

— Не виждаш ли накъде води всичко това, Шай Тун? — гласът на Вей Фен изведнъж беше станал по-мек, цялото му поведение — помирително. — Не виждаш ли огромната бездна от горчилка, до която би довела подобна политика? Говориш за края на Чун Куо, за липсата на алтернатива, ала що се отнася до това, ние наистина нямаме алтернатива. Свободата да имаш деца — това *трябва* да бъде светая светих. А ние сме длъжни да намерим други решения, Шай Тун. Както

винаги сме намирали. Не е ли това самата първопричина за нашето съществуване? Не е ли това *целта* на Седмината — да поддържат равновесието?

— Ами ако равновесието вече е нарушено?

Вей Фен го погледна — в очите му имаше дълбока тъга. После пак се обърна към Ху Тун-по:

— Е, Тун-по?

Младият танг погледна към Ли Шай Тун, след това поклати глава.

Трима „за“. Трима „против“. А нямаше съмнение как ще гласува Вей Фен. Ли Шай Тун потрепери. Значи кошмарът щеше да се сбъдне. Точно както го виждаше в сънищата си — Градът, който рухва под огромна връхлитаща вълна от кръв. А после?

Сети се за съня на сина си, Ли Юан — отдавна-отдавна. Сънят за огромна бяла планина от кости, изпълнила равнината, където някога се бе възправял Градът. Този спомен го накара да потръпне.

— А ти, Вей Фен? — той погледна стария си приятел в очите. В собствения му поглед не се четеше никаква надежда.

— Казвам „не“, Ли Шай Тун. Не.

* * *

Вън в обширното преддверие Цу Ма дръпна Ли Шай Тун настрана и се наведе над ухото му.

— Искам да си поговорим, Шай Тун. На четири очи, някъде, където никой не може да ни подслуша.

Ли Шай Тун се намръщи. Цу Ма обикновено не се държеше така.

— Какво има?

— На четири очи, моля те, братовчеде.

Влязоха в една от малките съседни стаи и затвориха вратата след себе си.

— Е, Цу Ма? Какво има?

Цу Ма се приближи плътно до него. Продължаваше да шепне, движенията на устните му бяха скрити от всякакви наблюдаващи камери, каквито можеше да има тук.

— Длъжен съм да те предупредя, Шай Тун. Сред служителите ти има шпионин. Някой много близък до тебе.

— Шпионин ли? — той поклати глава. — Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което казах. Как иначе смяташ, че Ван Со-леян е усетил накъде клониш? Той знаеше какво ще кажеш пред Съвета. Защо иначе ще те подкрепи, как мислиш? Защото е знаел, че може да си го позволи. Защото е предупредил онези две свои марионетки да гласуват с Вей Фен.

Ли Шай Тун се втренчи в Цу Ма, смаян не толкова от разкритието, а от отявленото неуважение, което проявяваше към колегите си тангове Ху Тун-по и Чи Хсин.

— Откъде знаеш? — попита той. Собственият му глас се бе превърнал в дрезгав шепот. Подобно нещо беше нечувано. Немислимо.

Цу Ма се разсмя тихо и се наведе още по-близо.

— И аз си имам шпиони, Шай Тун. От тях знам.

Ли Шай Тун кимна разсеяно, но отвътре го бе обзело вцепенение, истински шок от онова, за което намекваха думите на Цу Ма. Защото те означаваха, че Седмината вече не могат да се доверяват един на друг. Че всъщност вече не са Седмината, а просто седмина мъже, които се преструват, че действат като един. Потръпна. Лош ден беше днес. Поклати глава.

— И какво...?

Млъкна и се обърна. На вратата отново се почука.

— Влез! — Цу Ма се дръпна назад.

Беше канцлерът на Вей Фен, Чин Тао Фан. Поклони се ниско.

— Простете, *чие хсия*, но господарят ми пита дали бихте били така любезни да се върнете. Дошла е спешна новина. Нещо, което според него и двамата трябва да видите.

Последваха Чин и завариха останалите петима тангове събрани в кабинета на Вей Фен пред голям стенен екран. Кадърът беше спрял. На него се виждаше коленичил хан с обръсната глава, който държеше пред себе си нож.

— Какво е това? — попита Ли Шай Тун и погледна към Вей Фен.

— Гледай — отговори Вей Фен. — Гледайте всички.

Камерата се дръпна назад и зад коленичилия мъж се разкри голям плакат, изписан с едри знаци. Грубото съобщение бе написано с

яркочервено мастило на бял фон на мандарин, а отдолу с черни букви — преводът на английски.

ПИН ТЯО НЕВИННИ
ЗА ТРАГЕДИЯТА В БРЕМЕН
ПРИНАСЯМЕ В ЖЕРТВА ТЕЛАТА СИ
В ЗНАК НА СЪЧУВСТВИЕ
КЪМ ЗАГИНАЛИТЕ

Камерите отново се фокусираха върху мъжа. Сега той дишаше бавно и насочваше острието. После чертите му рязко се изкривиха и той заби ножа дълбоко в корема си, след това с бавно, агонизиращо движение го дръпна надолу и червата му се изсипаха.

Ли Шай Тун се разтресе. „*Телата си...*“ Това да не би да означаваше...? Той се обърна към Вей Фен:

— Колко са били?

— Двеста, може би и триста, пръснати из целия Град. Но навсякъде плакатът е бил един и същ. Организацията е била много стегната. Умрели са с разлика горе-долу минута, а времето на цялата акция е било изчислено така, че да съвпадне с часа на нападението.

— И всичките ли са били *хан*? — на лицето на Цу Ма бе изписан шок.

Вей Фен поклати глава.

— Не. Били са разпределени по равно — *хан* и *хун мао*. Който и да е организирал това, е знаел какво прави. Било е изпитано майсторски.

— И е лъжа! — гневно се обади Ву Ши.

— Ами мълвата? — Цу Ма поклати глава. — Не, не би могъл да го потулиш, Вей Фен. Мълвата щеше да плъзне като горски пожар. Но си прав. Който и да е организирал това, той е разбирал силата на подобен жест. Това напълно променя нещата. Преди имяхме правото да действваме срещу тях както си искаме. Но сега...

Ли Шай Тун се разсмя горчиво.

— Нищо не се променя, братовчедо. Ние всякак ще ги смажем.

— Мъдро ли е това? — Вей Фен се огледа. Опитваше се да гадае какво си мислят другите.

— Мъдро или не, аз точно така ще постъпя. Освен ако моите братовчеди не желаят нещо друго?

Ли Шай Тун се огледа предизвикателно. В очите му гореше странна дързост. После се обърна и изтича навън — и най-лекото му движение беше израз на едва сдържан гняв.

— Върви да го настигнеш, Цу Ма — Вей Фен докосна танга по рамото. — Настигни го и се опитай да го накараш да мисли разумно. Разбирам гнева му, ала ти си прав — това променя всичко. Трябва да го накараш да го проумее.

Цу Ма се усмихна, после отмести поглед, сякаш проследяваше Ли Шай Тун през стените.

— Ще се опитам, Вей Фен. Но нищо не обещавам. Бремен е пробудил нещо в нашия братовчед. Нещо твърдо и свирепо. Боя се, че той няма да може да спи, докато то не се уталожи.

— Може и така да е. Но трябва да опитаме. Заради всички нас.

ГЛАВА 2

БОГОВЕ НА ПЛЪТТА

— Куан Ин да ни пази! Какво е това?

Де Вор се обърна и погледна новия си лейтенант.

— Не си ли ги виждал досега, Шварц? — той погали сляпата муцуна на най-близката глава; примитивната нервна система откликна на нежното докосване. — Това е *джу тун ву*, приятелю, животно мръвка.

Джу тун ву запълваше цялата лява половина на фабричния под. Огромното му розово туловище беше затворено в правоъгълна мрежа от лед. Беше огромна планина от месо, по стотина *чи* дълга и широка и почти двайсет *чи* висока. От едната му страна като цицките на огромна свиня стърчаха три дузини глави — дълги безоки муцуни с челюсти длета, които мляскаха и се оригнаха над постоянно въртящата се лента на конвейера.

Вонята му беше нетърпима. Усещаше се дори в асансьора, просмукваше цялата постройка, бележеше хората, които се грижеха за него, с плътната си неизличима миризма.

Фабриката беше мижаво осветена, таванът — някъде в мрака над тях. Група техници се бяха дръпнали настрани и си говореха тихо и нервно.

Шварц потръпна.

— Защо тук вътре е толкова тъмно?

Де Вор го погледна.

— Защото животното е чувствително към светлината, — каза го, сякаш с това въпросът се изчерпваше, но и на него това не му харесваше. Защо Гезел беше поискал да се срещнат тук? Дали слабото осветление не беше част от плана? Да не би копелето да кроеше нещо?

Де Вор погледна зад Шварц към Леман.

— Щефан. Тук.

Леман се приближи и застана до него тихо, като машина, която чака инструкции.

— Не искам да си имам никакви неприятности тук — гласът на Де Вор беше достатъчно силен, за да се чуе и при техниците. — Дори и Гезел да ме заплашва, искам да се държите настрана. Ясно? Той ще е сърдит. И съвсем оправдано. Но не искам повече да усложнявам нещата — и без това са достатъчно сложни.

Леман кимна и се отдръпна.

В дъното на фабриката се чу звук от плъзгаща се врата. Миг покъсно от сенките се появиха пет фигури. Гезел, онази жена, Ашър, и още трима здравеняци, които не бяха виждали досега. Щом ги погледна, Де Вор се досети, че са телохранители, и се зачуди как така Гезел е решил изведнъж, че има нужда от охрана.

Лидерът на *Пин Тяо* не си губеше времето. Прекоси цеха и застана пред Де Вор леко разкрачен. Очите му пламтяха. Тримата мъже се подредиха в заплашителен полумесец около него.

— Този път ще трябва да ни обясните това-онова, *ши* Търнър. И най-хубаво ще е да ни го обясните добре.

За втори път Гезел заплашваше Де Вор. Шварц понечи да пристъпи напред, но усети ръката на Леман върху рамото си.

— Ядосан си — спокойно се обади Де Вор. — Разбирам го. Преобахме се и ще ни струва скъпо. И на двамата.

Гезел се изсмя смаяно.

— На *тебе*? Какво ти е струвало на тебе? Нищо! Ти се подсигури да не си цапаш ръчичките, нали?

— Да не би да искаш да ми кажеш, че аз съм виновен за станалото? Както разбрах, един от твоите отреди твърде рано се е придвижил на позиция. Това е разтревожило някакъв капитан от силите за сигурност. Той е докладвал на началника си. Тук трябваше да дръпнем шалтера. Нямаше да се получи. Ако се поуспокоиш и се позамислиш, ще го разбереш. Моят човек в щаба е трябвало да постъпи така. В противен случай щяха да стоят и да чакат нападателните ти отреди. Някои от тях щяха да ги хванат живи. И после какво щеше да правиш? Те може и да са били храбри мъже, *ши* Гезел, но слугите на танга си имат начини да извличат информация дори и от най-твърдоглавите.

Що се отнася до това, което съм загубил аз... загубих много. Моите пари са свързани с твоите. Провалът ти беше голям удар за мене. Спонсорите ми са много ядосани.

Де Вор млъкна и ги остави да попият истината, която беше изрекъл.

Гезел беше много нервен, едва се сдържаше да не удари Де Вор, но го бе изслушал внимателно. Замисли се над думите му и някаква част от него осъзна, че това е истина. Ала гневът му не стихваше.

Извади нож.

— Ти, гадно копеле...

Де Вор бутна ножа встрани.

— Това няма да реши нищо.

Гезел се извърна, облегна се на ръба на коритото с лице към *джутун ву*. За миг остана там — цялото му тяло беше напрегнато. После, обладан от буен гняв, заби ножа в най-близката глава; и пак, и пак — кръвта плискаше с всеки нов замах, безокото лице се изкриви мъченически, дългата зурла заквича от болка — писък, подет от цялата редица глави. Огромна тръпка премина през цялата грамада от розово-червеникава плът.

Гезел се разтрепери, отстъпи назад и се огледа с примигващи очи, след това захвърли ножа на пода. Погледна тъпо към Де Вор и се извърна, а зад него слепите зурли пицяха ли, пицяха и изпълваха с тревога зловонния мрак.

Техниците се бяха държали настрана. Сега един от тях, отвратен от онова, което бе извършил лидерът на *Пин Тяо*, се спусна и бутна Гезел. Заби спринцовка в ранената глава, после взе да натрива раните с мехлем, като през цялото време нареждаше нещо на животното, сякаш беше дете. След миг главата клюмна. Врявата утихна бавно, главите се успокоиха, а онези, които бяха най-близо до ранената, също изпаднаха в подобен транс.

— И все пак — обади се след малко Де Вор, — ти доста добре се справи с нанесената вреда. Аз самият не бих се справил по-добре.

Забеляза как Гезел хвърли колеблив поглед към Ашър и веднага разбра, че той няма нищо общо с ритуалните самоубийства. Точно щеше да допълни нещо, когато в мрака отляво се разнесе глас:

— Хареса ли ти? Идеята беше моя.

Де Вор бавно се обърна — бе разпознал гласа на Мах. Присви очи — не разбираше. Мах беше последният човек, който той би очаквал да се опита да спаси репутацията на *Пин Тяо*. Колапсът на

„изравняващите“ само би увеличил влиянието на собственото му тайно „движение в движението“ — Ю.

Освен ако... обърна се и впери поглед в лицето на Гезел, докато Мах се приближаваше.

Разбира се! Гезел беше извън играта! Сега *де факто* Мах беше лидер на *Пин Тяо*. И по-рано го беше усещал — затова Гезел беше толкова докачлив. Затова беше започнал да се обгражда с охрана. Гезел знаеше. И се страхуваше.

Мах изглеждаше по-висок и широкоплещест отпреди. След това Де Вор се досети. Той беше в униформа — униформата на Резервния корпус на силите за сигурност. Тъмната му дълга коса беше стегната в малък кок на тила, обичайната му брада беше обръсната. Приблужи се с небрежна походка, пусна насилена усмивка към Гезел и се обърна с гръб към колегите си.

— Куражлия си, Търнър, трябва да призная. Ако аз бях на твое място, това тук щеше да е последното място, където бих дошъл.

Де Вор се усмихна.

— Играл на късмет. Предположих, че изненадата да ме видите тук ще ви накара да ме изслушате. Дори и вашият приятел — онзи, дето толкова бързо се пали.

Гезел го изглежда на кръв, но не каза нищо. Сякаш присъствието на Мах го неутрализираше.

Мах кимаше.

— Съжалявам. Бент понякога оставя обстоятелствата да му се качат на главата. Но е свестен човек. Иска онова, което искам и аз.

Де Вор премести поглед от единия към другия — опитваше се да проумее какви точно са новите им отношения. Но едно беше ясно. Мах беше номер едно. Сега само той говореше от името на *Пин Тяо*. За една нощ илюзията за равенство — за комитет — се бе изпарила и бе останала оголена борба за власт. Борба, която — явно — Мах беше спечелил. Но беше ли спечелил нещо съществено? Беше ли я спечелил само за да види как унищожават *Пин Тяо*? Ако беше така, той изглеждаше забележително спокоен.

— А какво искаш? — попита той. — Нещо ново ли или все същата стара формула?

Мах се разсмя.

— Има ли значение? Интересува ли те още?

— Дойдох тук, нали?

Мах кимна — лицето му придоби малко по-замислен израз.

— Да — и отново се разсмя. Беше странно. Изглеждаше поотпуснат, отколкото Де Вор изобщо някога го беше виждал. Човек, който не чувства бремето на грижите на гърба си.

— Знаеш ли, бях наистина изненадан, когато се свърза с нас. Зачудих се какво ли би могъл да искаш. След Бремен си мислех, че няма да искаш да имаш нищо общо с нас. Направих каквото можах, за да поправя вредата, *но...* — той сви рамене. — Е, всички знаем как е. Ние сме дребни рибки в огромното море от хора и ако морето се обърне срещу нас...

Де Вор се усмихна вътрешно. Значи Мах познаваше Мао. Но дали притежаваше упоритото търпение на Мао? Имаше ли стоманената воля да чака дълги години, за да види мечтата си, претворена в реалност? Това, че бе създал *Ю*, означаваше, че го притежава. И точно затова той бе дошъл тук. Да поддържа връзка с Мах. Да отхвърли *Пин Тяо* и да се хване с *Ю*. Но изглеждаше, че Мах все още не е приключил с *Пин Тяо*. Защо? Дали *Ю* все още не бяха готови? Дали *Пин Тяо* не му бяха нужни още малко — може би за прикритие на другата му дейност?

Заби поглед надолу, докато решаваше как да го изиграе, после се усмихна и отново срещна погледа на Мах.

— Да кажем просто, че ви вярвам, *ши* Мах. Станалото беше нещастна случайност. Трагична, нека го кажем. Но не и непоправима. Ние имаме търпение — и вие, и аз. Търпение да въздигнем сградата от пепелта, нали така?

Мах присви очи.

— И си мислиш, че можеш да помогнеш?

Де Вор бръкна в джоба на туниката си, извади десетте гладки чипа и ги подаде на Мах.

Мах ги погледна и се разсмя.

— Половин милион *юана*. И това ще реши всичките ни проблеми, така ли?

— Това и четирима от моите най-добри специалисти по пропагандата. Те ще проведат кампания с листовки в долните нива. Ще реконструират станалото в Бремен, докато и най-недоверчивият циник

не приеме на доверие, че Седмината са изклали петнайсет хиляди от своите, за да оправдаят кампанията си срещу *Пин Тяо*.

Мах се разсмя.

— И мислиш, че ще стане?

Де Вор поклати глава.

— *Не. Знам*, че ще стане. Голямата лъжа винаги върши работа.

— И какво ще искаш в замяна?

— Да нападнете Плантациите.

Мах се оцъкли насреща му.

— Ти си луд. Сега те само това чакат.

— Както чакаха в Бремен?

Мах се замисли.

— Схващам мисълта ти. Но не сега. Изгубихме твърде много хора. Ще трябва време, за да се излекуват раните, и още повече време, за да обучим нови хора, които да заемат мястото на загиналите.

— Колко време?

— Може би година. Най-малко шест месеца.

Де Вор поклати глава.

— Много е. Кажи месец и ти обещавам да ти дам двайсет пъти повече от парите, които ти дадох току-що.

Мах зяпна леко изненадан. После поклати глава.

— Този път въпросът не е в парите. Или може би не си чул? Хората на танга този следобед са нападнали повече от дузина наши клетки. Въпреки всичките ни намерения и цели *Пин Тяо* вече не съществува в големи райони на Град Европа. Навсякъде другаде сме сведени до гол скелет. Това видях, докато обикалях, за да установя степента на нанесената вреда. Или докато обикалях развалините, ако щеш.

Де Вор погледна зад гърба на Мах, към другите. Нищо чудно, че жената беше толкова мълчалива. Знаеха. Но въпреки това планът му си оставаше стабилен. Докато не станеха готови крепостите, той имаше нужда от организация като *Пин Тяо*, за да подкопае основите на Града и да държи Седмината в напрежение. *Пин Тяо* или може би *Ю*. Когато *Ю* бъдат готови.

Известно време мълча, после кимна.

— Разбирам. Значи най-добре ще е да използвате моите хора, за да увеличите броя си, *ши* Мах. Петстотин трябва да стигнат, не

мислите ли? Ще наредя Шварц да ви докладва след два дена. Вие ще командвате, естествено.

Мах присви очи.

— Не разбирам. Защо просто сам не ги нападнете? Не виждам какво печелите, като действате по този начин.

— Значи ми нямате доверие?

— Съвсем правилно, по дяволите! Нямам ви доверие! — Мах се разсмя и леко се извърна, след това отново се обърна и се приближи съвсем близо до Де Вор. — Добре. Стига вече игрички, *майоре*. Знам кой сте, знам и какво сте направили. От известно време го знам. Това обяснява много неща. Но това последното... то просто не се връзва.

Де Вор се втрени в него, без да трепне. Разбира се, че знаеше. Кой му бе позволил да го научи?

— Опитай се да мислиш по-ясно, Мах. Как бих могъл да изведа толкова народ в позиция, без силите за сигурност да се усетят? Не. Имам нужда от тебе, Мах. Имам нужда от тебе, за да намеря фалшиви самоличности за тези хора. Да организираш нещата вместо мене. А освен всичко друго — и двамата имаме нужда от това. В моя случай — за пред спонсорите: да виждат, че срещу Седмината се прави нещо реално, нещо осезаемо. А за тебе — да влееш нова кръв в движението си, да докажеш, че *Пин Тяо* не е на смъртно легло.

Мах се загледа замислено встрани, след това кимна.

— Добре. Ще направим както казваш. Но искам парите предварително и то след три дена. В знак на добрата ти воля.

Щеше да е трудно, но не и невъзможно. Във всеки случай Еберт щеше да плаща. Той беше преобла работата, той да плаща сметките.

Де Вор протегна ръка.

— Договорено.

Мах се поколеба, после пое ръката.

— Добре. Значи след три дена. Ще те уведомя къде и кога да се срещнем.

Докато вървеше обратно към транспортъора, Де Вор обмисляше казаното и стореното. Каквото и да станеше оттук нататък, Гезел беше мъртъв. След нападението над Плантациите, ако е нужно, но и преди него, ако можеше да се уреди. За последен път рискуваше с този глупак.

Усмихна се. Вчера, когато новината се бе разнесла, всичко изглеждаше много мрачно, но щеше да се оправи. Можеше да стане и по-добре отпреди, защото това му даваше възможност да работи в много по-тясна връзка с Мах. Да го превърне в свой глупак.

По това Мах и джу тун ву много си приличаха. Никой от тях не осъзнаваше каква роля изпълнява. Или как го угояват, само за да го заколят. Защото това беше крайното им предназначение в живота. Да ядат лайна и да хранят другите. Джу тун ву — да храни мей ю джен вен, или „субчовеците“ от Града, а Мах — по-фино и по-вкусно месо — да храни самия него.

Засмя се. *Да, Мах, смятам да те изям. Да направя от черепа ти купичка за ориз и да пирувам с мозъка ти. Защото така стоят нещата в този наш малък свят. Човек човека изяжда — и така е от време оно.*

Когато се приближи до транспортъора, забави крачка — оглеждаше се дали няма да забележи нещо нередно. След това се пхна доволен вътре и остави лейтенантите си да се качат във втората машина.

Веднага седна, закопча ремъците и машината рязко се издигна нагоре, още преди напълно да затвори вратата — пилотът следваше дадените му по-рано инструкции до буквата, за да отстрани всякаква възможност за преследване или засада.

Щом земята пропадна долу, той се усмихна, като се сети за равенството, което бе построил наум. Да, всички те, до последния, бяха животни мръвки, включително и той. Но той можеше да мечтае. О, да, можеше да мечтае. И в мечтите си ги виждаше — много по-изящни и чисти зверове, всяка следа от тлъстина и грубост — изкоренена от природата им. Високи, стройни създания, изваяни като стъкло, ала твърди като стомана. Създания от лед, проектирани така, че да преживеят и най-лошото, което би могла да излее върху тях вселената. Оцеляващи.

Не... Нещо повече. Наследници.

Разсмя се. Това беше то — името, което търсеше. *Наследници.* Записа думата в импланта на китката си, после затвори очи, отпусна се и остави главата си да падне назад.

Да. Наследници. Но първо трябва да унищожи онова, което им пречеше да се появят. В това Цао Чун е бил прав. Новото не може да

възникне, докато съществува старото. Неговите наследници не можеха да се възправят в целия си ръст в този смачкан малък свят, изграден от нива. Значи старото трябваше да си отиде. Нивата трябваше да бъдат изравнени, стените — разрушени, вселената отново да се отвори. За да могат те да просъществуват. За да може всичко да тръгне пак напред — напред, към крайната цел: абсолютният контрол на съзнанието над материята. Само тогава можеха да спрат. Само тогава можеше да се стигне където трябва.

Потрепери. Това беше неговата мечта. Да ги накара да възникнат. Създанията от лед. Създания, които *превъзхождат* самия него. Каква по-прекрасна цел би могла да съществува? Каква *по-прекрасна* цел?

* * *

Ханс Еберт спря на вратата и склони глава в уважителен поклон, после влезе с отрупания поднос в ръце. Щом се приближи, Ноченци, Толонен и тангът леко се дръпнаха и го оставиха да постави подноса на освободеното място. Бяха се затворили от три часа и обсъждаха въпросите за наказателните и за новите мерки, които трябваше да предприемат силите за сигурност.

Ли Шай Тун се усмихна и пое купичката *ча* от младия майор.

— Не трябваше, Ханс. Щях да изпратя прислужник.

Главата на Ханс остана сведена още миг.

— Бяхте потънали в задълбочена дискусия, *чие хсия*. Реших, че ще е най-добре да се погрижа сам.

Старият танг се засмя тихо.

— Е, Ханс, радвам се. Не бях осъзнал колко време е минало и колко съм ожаднял.

Тангът понечи да отпие, но Еберт прочисти гърло.

— Простете, *чие хсия*, но бихте ли ми позволили?

Ли Шай Тун се намръщи, после разбра какво има предвид Еберт. Подаде му купичката, видя как младежът отпи, след това избърса с кърпичка мястото, където устните му бяха докоснали чашата, и я подаде обратно на танга.

Тангът погледна към Толонен и Ноченци и видя отразено по лицата им собственото му задоволство. Еберт беше прекрасен младеж

и беше прав да настоява да опита *ча*, преди тангът да пие от него.

— Няма прекалена предпазливост, *чие хсия*.

Ли Шай Тун кимна.

— Съвсем си прав, Ханс. Но какво би казал баща ти?

— На вас — нищо, *чие хсия*. Но съвсем сигурно би ме смъмрил, че не изпълнявам дълга си на негов син, ако ви бях позволил да пиете от чая, без да съм го опитал.

Отговорът отново много хареса на тримата възрастни мъже. Еберт се поклонил отново на своя танг, обърна се и започна да налива чай на генерала и маршала.

— Е, Кнут? — отново подхвана тангът. — Смяташ ли, че сме ги изловили всичките?

Толонен се изправи малко, пое купичката от Еберт и чак тогава отговори:

— Не всички, *чие хсия*, но бих гарантирал, че ще мине цяла година и даже повече, преди пак да ни създадат проблеми, ако изобщо ни създадат. Ханс се справи чудесно. И стана много хубаво, че се задействахме още тогава. Ако се бяхме забавили само час, нямаше кой да ни информира за тези боклуци и никога нямаше да се доберем до тези клетки. А сега...

А сега те практически бяха унищожили *Пин Тяо*. След ужаса в Бремен отново имаше усмивки. Мрачни усмивки на задоволство от добре свършената работа.

— Ще ми се да знаех предварително — тангът се загледа настрана. — Можеше да не натискам чак толкова в Съвета. Можеше да поизчакам и да се опитам по-скоро да убедя другите тангове, а не да ги принуждавам.

— Простете, *чие хсия*, но сте действали точно както трябва — обади се Ноченци. В гласа му нямаше ни следа от съмнение.

— Независимо дали заплахата е била от *Пин Тяо* или от някоя друга група, проблемът си остава. И докато прирастът на населението надминава производството на храна, положението може само да се влошава.

— Да, така е, Виторио, но какво мога да направя? Съветът не ще и да чуе за ограничителни мерки спрямо населението, а аз съм направил всичко, което е по силите ми, за да увелича производителността. Какво остава?

Ноченци погледна към Толонен, който едва забележимо кимна, после се обърна към младия Еберт.

— Ханс, ти познаваш фактите и цифрите. Би ли желал да ни го обясниш?

Еберт погледна своя танг и остави купичката с ча.

— *Чие хсия!*

— Давай, майоре.

Еберт се поколеба, след това сведе глава.

— Простете, *чие хсия*, но когато научих какво се готви срещу Плантациите, след като се консултирах с маршал Толонен, реших да съставя доклад. Отделно от онези, които вие ни помолихте да изработим.

Тангът хвърли кратък поглед към Толонен, после набърчи чело.

— Разбирам. И за какво се отнасяше този доклад?

— Беше съвсем прост, *чие хсия*. Всъщност той поставяше един-единствен, но много специфичен въпрос. Какво би струвало, що се отнася до човешка сила и финанси, Плантациите да бъдат адекватно охранявани?

— И какви са резултатите от твоя доклад?

Толонен се намеси.

— Трябва да разберете, *чие хсия*, че Еберт е действал само по моя строга заповед. Нито пък аз щях да спомена всичко това, ако бяхте успели в Съвета. Просто мисля, че трябваше да бъдем подготвени за най-лошия развой на нещата. За провала на акцията срещу *Пин Тяо* и... враждебността, да го наречем така, на Седмината към вашия план.

Тангът сведе поглед и се разсмя.

— Не съм сърдит, Кнут, не. Радвам се, че за моите интереси се грижат такива прекрасни хора като вас тримата. Ако ти изглеждам ядосан, то е заради нуждата да предприемаме подобни мерки. И заради безсмислието на всичко. Без съмнение няма смисъл да се плодим и размножаваме чак докато се задавим от собственото си изобилие от плът.

Той се огледа гневно, после се успокои и кимна.

— Е, Ханс? Каква ще е цената?

Еберт се поклони.

— Що се отнася до хора — говорим за още половин милион души, *чие хсия*. Шестстотин и петдесет хиляди, за да бъдем сигурни. В

пари — за храна, квартира, оборудване, заплати и т.н. — излиза някъде към осемдесет и пет хиляди юана на човек. Или общо някъде между четирийсет и два и петдесет и два милиарда юана годишно.

Този сценарий обаче предполага, че *разполагаме* с половин милион обучени стражи от охраната, готови за назначение. Но истината е, че ако откъснем този брой хора от сегашните им задължения, по всички нива ще се наблюдава значително засилване на криминалната дейност, да не споменавам за драматичното нарастване на гражданските вълнения на самото дъно на Града. Това би намалило сегашните ни сили с над двайсет и пет процента и би могло в резултат да доведе до пълно потъпкване на реда и закона в най-долните петдесет нива.

— А каква е алтернативата?

— Да се вземе много по-малък брой, да речем, петдесет хиляди, от сегашните сили, после на тяхно място да се наберат нови войници. Това също ще създаде проблеми, особено що се отнася до обучението. За да овладеем такъв приток, ще трябва значително да разширим програмата си за обучение. А цената... простете, *чие хсия*, но само това би възлязло по наша преценка на двайсет милиарда още преди да сме екипирали и обучили първия новопостъпил.

Ли Шай Тун се замисли, след това поклати глава.

— Това не ми харесва, *чун цу*. Да се финансира тази операция, означава навсякъде другаде финансите да се орежат, а кой може да каже какви неприятности може да ни навлече това? Но какъв избор имаме? Без достатъчно храна...

Сви рамене. Всеки път все до това опираше. Население и храна. Храна и население. Как да напълним все по-разрастващата се купичка за ориз на Чун Куо?

Толонен се поколеба, после сведе глава.

— Мога ли да предложа решение, *чие хсия*?

— Разбира се.

— Тогава какво ще правим? Какво ще стане, ако приемем отчасти плана на Ханс? Да изпратим войска от, да речем, четвърт милион души да бъде разквартирувана в плантациите, концентрирана в ключовите точки, за да се постигне максимален ефект. Това да бъде осъществено на етапи с темпо, да кажем, петдесет хиляди на всеки

шест месеца. Това би поело напрежението от центровете за обучение, като в същото време ефектът върху обществото е минимален.

— Но това без съмнение би отнело твърде много време?

— Простете, *чие хсия*, но едно нещо, което Ханс пропусна да спомене в доклада си, са ефективните му действия срещу *Пин Тяо*. Ако нашите проблеми с набирането и обучението на войската са големи, то си представете техните какви са. Те са изкоренени. Лесно няма да се възстановят. Както казах по-рано, ще трябва да мине най-малко година, преди да са що-годе в състояние да ни създават проблеми, а няма терористична група, която да може да се сравнява с тях по размери и да застане на мястото им.

Тангът се замисли, след това кимна.

— Добре. Ще направим както кажеш, Кнут. Изготви заповедите и аз ще ги подпиша. — Обърна се към Еберт: — Добре ми служи днес, Ханс Еберт, и аз няма да го забравя. Нито пък синът ми ще го забрави. Но хайде, нека да изпием този прекрасен *ча*, преди да е изстинал.

Тримата мъже се поклониха като един.

— *Чие хсия...*

* * *

Ли Юан вдигна поглед от документа, който четеше, и се прозина.

— Трябва да си починете, господарю — обади се от бюрото си в другия край на стаята Чан Ши-сен, личният му секретар. — Аз ще го довърша. Останаха само още няколко неща.

Ли Юан се усмихна. Работеха от седем часа сутринта, а вече беше почти пладне.

— Добра идея, Ши-сен. Но е много странно, че баща ми още не ми се е обадил. Според тебе той добре ли е?

— Сигурен съм, че е добре, господарю. Ако баща ви се разболе, вие ще сте първият, който ще научи.

— Да... — отново погледна меморандума на министър Хен и кимна. — Интересна е тази работа със сина на Шепърд, не мислиш ли?

— Господарю... — Чан Ши-сен го гледаше усмихнат.

Ли Юан се засмя.

— Добре, добре. Познавам, когато ме юркат за мое добро. Отивам си, Ши-сен. Но се погрижи този следобед да бъде изпратено потвърждението на Хен Ю. Карам го да чака вече два дена.

— Разбира се, господарю. А сега си вървете. Радвайте се на слънцето, докато можете.

Ли Юан излезе навън, под яркото слънце в Източния двор, и застана за миг на върха на широкото стълбище, отпуснал длан върху хладния камък на балюстрадата. Огледа се — чувстваше се съвсем помирен със света. Тук цареше такъв ред. Такова равновесие. Протегна се и прогони умората, схванала крайниците му от седенето, после заслиза надолу, като прескачаше стъпалата през две, и се втурна през тревата, а коприненото му *пау* плющеше покрай него.

Фей Йен и прислужничките ѝ не се виждаха никакви нито в градината, нито по дългата алея. Древното, оградено със стени пространство беше тихо и неподвижно. Щом стигна до каменната арка, зави и се замисли дали да не се отбие в покоите ѝ, след това се отказа. Тя имаше нужда от почивка. Сега — повече от всякога. Заради сина им.

Както винаги тази мисъл го караше да се чувства странно. Погледна към древните криви силуети на хвойните в сенките на дворцовите стени, после извърна глава и проследи с очи извивката на езерото. Не помръдваше, вслушваше се и най-накрая беше възнаграден с птича песен — идваше отдалече, от другата страна на долината. Усмихна се, пое дълбоко хладния въздух на късната утрин и долови лек дъх на билки.

Хубаво беше да си жив в такъв ден.

Обърна се и се загледа в издигащата се арка, след това проследи с пръсти сложните, преплетени орнаменти, изрязани в камъка. Всичко това беше тук от хиляда години и все пак релефът сякаш току-що беше изрязан върху камъка. Сякаш времето нямаше власт тук.

Обърна се и се отправи към конюшните. Отдавна не беше виждал конете. Твърде отдавна. Щеше да прекара тук цял час в игра с тях. А по-късно можеше да потренира коня на Фей, Тай хуо.

Огромната плевня на конюшната беше топла и обрасла с мъх. Щом влезе, конярите надигнаха глави, след което се втурнаха към него, подредиха се в редица и се поклониха до кръста.

— Моля ви... — обади се той. — Продължавайте. Няма да ви безпокоя.

Те се отдръпнаха почтително, после се върнаха към задълженията си. Погледа ги — някаква част от него им завиждаше за простотата на съществуването им; след това погледна нагоре и вдъхна силните, опияняващи миризми на плевнята — миризми, сякаш неотделими от тъмнотлатистите сенки на яслите.

Тръгна бавно покрай тях, като поздравяваше всеки кон. Черногривата кобила Хей джиан — „Черен меч“ — вдигна за поздрав широката си муцуна и го остави да потупа и погали хълбока ѝ. Мей фен — „Меден вятър“, елегантен жребец — беше по-плашлив, почти сприхав, но след малко омекна и позволи на Ли Юан да погали меднотлатистия му хълбок, наострил уши. Той беше най-младият от шестте коня и най-скорошната му придобивка, потомък на коне, служили преди хиляди години на дивите пастири от Западна Азия.

Следващата беше арабската кобила на брат му, която той беше кръстил Чи чу — „Изгрев“. Прекара известно време с нея, като търкаше буза о шията ѝ — с тази кобила усещаше сродство, каквото не чувстваше с никой от другите коне. До нея беше белият арабски жребец, който бе купил на Фей Йен — Тай хуо, „Големият пожар“. Щом видя коня, се усмихна — спомни си онази вечер, когато бе довел тук Фей Йен със завързани очи, за да го види за първи път. Тогава се бяха любили в яслата.

Обърна се, погледна зад задницата на коня и се намръщи. Петата ясла беше празна. Андалуският жребец — подаръкът от баща му за дванадесетия му рожден ден — го нямаше там. Излезе и застана пред яслата, втренчен в празното пространство, после се обърна и извика най-близкия коняр.

— Къде е андалуският жребец?

Конярят се поклони ниско. По бузите му плъзна червенина.

— Аз... аз... — заекна той.

Ли Юан отново се обърна към яслата — все по-силно усещаше, че нещо не е наред. Навън се чуха гласове. Миг по-късно на голямата порта се появи висока фигура. Хун Фе-чан, главният коняр.

— Господарю... — започна колебливо той.

Ли Юан се обърна с лице към него.

— Какво има, Хун?

Хун Фе-чан се поклони ниско.

— Андалуския жребец... го упражняват, господарю.

Ли Юан се намръщи и очите му отново се насочиха към празната ясла.

— Упражняват го, така ли, Хун? Но аз си мислех, че това е необходимо само в началото. Нещо не е наред с животното ли?

— Господарю, аз...

— Боговете да са ни на помощ, Хун! Какво е станало? Криеш ли нещо от мене?

Той се огледа и забеляза, че конярите бяха спрели работата си и гледаха, по плоските им лица на хан сега беше изписан страх.

— *Мъртъв* ли е конят, Хун?

Хун наведе глава още по-ниско.

— Не, господарю...

— Тогава, в името на всички богове, какво става?

— Яздыт Нан хсин, господарю.

Ли Юан изпъна рамене — изведнъж го бе обзел гняв.

— Яздыт го?! Кой е давал разрешение на когото и да било да язди животното?

Хун Фе-чан не отвърна нищо; беше свел глава толкова ниско, че тя почти докосваше леко подгънатите му колене.

Ли Юан неочаквано избухна:

— Е, Хун? Кой язди Нан хсин? Или трябва да го изкопча от тебе с бой?

Хун вдигна глава. Погледът му беше умолителен.

— Простете ми, господарю. Опитах се да я убедя да не го прави.

— Опитал си се... — той млъкна. Изведнъж беше разбрал. Фей Йен. Конярят говореше за Фей Йен. Нямаше как да бъде друга. Никой друг не би посмял да пристъпи заповедите му. Но Фей Йен беше в седмия месец. Тя не можеше да язди, не и в това положение. Детето...

Втурна се покрай главния коняр, застана на огромната порта и се огледа. Дворецът беше отляво, хълмовете — далече вдясно. Заоглежда внимателно полегатия склон, но тя не се виждаше никъде. После се обърна — тревогата за нея го бе накарала за миг да забрави за себе си. Не можеше да овладее гласа си — думите му издаваха истински страх:

— Къде е тя, Хун? Къде е, в името на всички богове?

— Не... не знам, господарю.

Ли Юан се приближи до него, хвана го за раменете и го разтресе.

— Куан Ин да ни пази, Хун! Искаш да кажеш, че си я пуснал да излезе сама, без придружител, в *нейното* положение?

Хун нещастно поклати глава.

— Тя ми забрани, господарю. Рече...

— *Забранила* ти? Що за глупости, Хун? Не разбираш ли колко опасно и *глупаво* е това?

— Господарю, аз...

Ли Юан го бутна встрани.

— Махай се от очите ми! — огледа се побеснял. — Махайте се! Всичките! Веднага! Не искам вече да виждам никого от вас тук!

Последва миг на колебание, после те започнаха да се изнизват, като му се кланяха ниско, щом минаваха покрай него. Хун беше последен.

— Господарю...? — примоли се той.

Но Ли Юан му беше обърнал гръб.

— Просто се махни, Хун Фе-чан. Махни се сега, преди да съм те накарал да си платиш за глупостта.

Хун Фе-чан се поколеба още миг, след това се поклони на гърба на принца, обърна се и обезсърчен си тръгна, а принцът остана сам.

* * *

Ханс Еберт се втурна по стълбището на имението „Еберт“ ухилен, неимоверно доволен от свършената през деня работа. Беше лесно да манипулира старците. Те бяха излезли от равновесие, уплашени от внезапната ескалация на събитията, твърде нетърпеливи и повярваха на сценария за най-лошия случай, който им беше пробутал. Но истината беше друга. Един добър генерал би могъл да охранява Източноевропейските плантации само с някакви си сто хиляди души и на цена една десета от онази, която им бе споменал. Що се отнася до ефекта върху нивата, той също го беше преувеличил, макар че дори и на него му се налагаше да признае, че не се знае точно какъв ефект би имала една подобна атака върху най-долните нива на Града.

Отправи се към апартамента си, за да вземе душ и да се преоблече. Щом се съблече, се наведе над личния си комсет и взе да преглежда съобщенията. Най-накрая се натъкна на загадъчно съобщение от чичо си:

Бийти пита дали ще му платиш сметката в бара.
Казва, че хиляда стигат.

С обич, чичо ти Луц

Бийти беше Де Вор. Ами сега — за какво са му на Де Вор десет милиона? Еберт изу шортите си и се отправи към душа. Веднага щом застана под него, водата потече. Каквото и да искаше Де Вор, вероятно беше най-добре да му го даде още сега. Да го усмири. Щеше да е достатъчно лесно да отклони десет милиона. По-късно щеше да се заеме с това. Точно сега му се искаше да поднесе обичайното си жертвоприношение на боговете на плътта. Затвори очи и остави потоците хладка вода ободрително да играят по него. Да, хубаво ще е да прекара един час с *муй чай*. Да се отърве от цялото напрежение, натрупало се през последните няколко дена.

Засмя се и усети как членът му се раздвижва, щом се сети за нея.

— Голяма далавера беше, че те купих, красавице моя — тихо изрече той. — И десет пъти повече да бях платил за тебе, пак щях да съм на далавера.

Не беше празна мисъл. От известно време насам му се въртеше мисълта да я копира. Да прехвърли тези качества, които я правеха толкова добра компаньонка, на израснал във вана модел. В края на краищата Върховните нямаше ли да платят за подобни изумителни таланти? „Джен Син“ можеше да поиска цена, пет пъти по-висока от цените на сегашните им модели. Петдесет пъти, ако организират както трябва рекламата.

Да, вече виждаше кампанията. Всичките различни, незабележими начини да го внушат, без да го казват на глас; да скрият истинската функция на последния им модел и все пак тя да стане известна...

Разсмя се и пристъпи в сушилнята. Остави топлия въздух да си играе по тялото му. Или пък беше по-добре да я запази само за себе си?

В края на краищата защо всяко по замогнало се търговче да може да си купи подобни наслади?

Наметна лек копринен халат и се отправи по малко стълбище към централното пространство. Имението имаше неправилна форма и описваше огромно О около градините. Дървено мостче водеше през потока към редица от беседки. Под краката му се стелеше мозайка от дребни бледорозови и сиви камъчета, изобразяваща сливов цвят, докато от двете страни на алеята сред дърветата се гушеха малки, боядисани в червено къщички в стил *хан*, а полегатите им покриви надвисваха над тясната лента на водата, която шуртеше напред-назад из градините.

Градините бяха много по-стари от къщата. Или поне планът им беше старинен, защото прадыдо му ги беше построил по модела на древен оригинал на *хан* и ги бе кръстил Градините на покоя и благоденствието. Навсякъде беше гравирани китайският йероглиф за дълголетие, върху камък и дърво, а също и изрисуван с мозайка на дъното на бистрия, бърз поток. Прозрачни, покрити с хартия прозорци обкръжаваха градината от всички страни, а тук-там отворени вратички разкриваха нови гледки: друга малка градинка или нечий покои.

Ханс спря наред градината, облегна се на резбованата дървена балюстрада и се загледа в отражението си в зелената неподвижна вода на централния шадраван. Животът беше хубав. Много хубав. Засмя се, после се загледа в трите стари нарови дървета от другата страна на шадравана. Забеляза, че стеблата им имат формата на течаща вода; как сякаш почиваха там, удвоени от неподвижната вода. И докато гледаше, една риба изплува на повърхността; вълнички набраздиха огледалото и накараха дърветата да затанцуват бясно — дългите им черни дънери се извиваха като змии.

И после го чу — нямаше как да го сбърка. Бебешки плач.

Обърна се озадачен. Бебе? Тук? Не беше възможно. Тук нямаше никакви деца. Заслуша се и го чу пак — този път по-ясно — някъде отляво. От жилищата на прислугата.

Заобиколи шадравана, прекоси високия каменен мост, спря се и се съсредоточи — всякаква мисъл за *муй цай* бе изчезнала от главата му.

Бебе. Нямаше как да сбърка — бебе. Но кой би дръзнал да донесе бебе тук? Прислугата знаеше какви са правилата в този дом.

Майка му беше зле с нервите. Знаеха го, знаеха и разпоредбите...

Загърна се по-плътно в халата си, изкачи стълбите и се прехвърли на терасата пред жилищата на прислугата. Сега плачът се чуваше на равни интервали — хленчещ, блеещ звук, по-скоро животински, отколкото човешки. Ужасен, дразнещ звук.

Влезе вътре — първата стая беше празна. Но тук звукът се чуваше по-силно, много по-силно, а освен това се чуваше и друг, потих звук — гласът на жена, която се опитваше да успокои детето.

— Тихо, тихо, шшшт... — слабо нареждаше гласът. — Тихо, хубавичкото ми...

Намръщи се — беше познал гласа. Беше Златно Сърце, момичето, което беше купил от публичния дом на Му Чуа преди десет години. Момичето, с което беше изкушавал Фест, преди да го убие.

Да, Златно Сърце. Но какво диреше това бебе при нея?

Отправи се нататък — бавно, тихо. Най-накрая застана на вратата на стаята ѝ и надникна вътре. Момичето, с гръб към него, беше коленичило над люлка и тихо гугукаше на детето. Плачът беше спрял и бебето като че ли бе заспало. Но чие дете беше това? И кой бе дал разрешение да го донесат в къщата? Ако майка му разбереше, щеше да го изхвърли на мига.

— Златно Сърце?

Момичето трепна, после се обърна към него. На лицето ѝ нямаше и капка кръв.

— Ваша светлост... — прошепна тя без дъх и се поклони ниско. Тялото ѝ беше между него и люлката, сякаш се мъчеше да скрие детето.

Пристъпи в стаята и се опита да надникне зад гърба ѝ.

— Какво става тук?

Тя леко извърна глава, явно уплашена, отстъпи малко назад и се удари о ръба на люлката.

— Чие е това дете?

Тя го погледна с изцъклени от страх очи.

— Ваша светлост... — повтори тя със слаб, тих гласец.

Нищо Нямаше да научи от нея, ако я плашеше, но беше важно да разбере чие е това дете и какво търси тук. Който и да го беше донесъл, то трябваше да се махне, защото това беше твърде сериозно нарушение

и не можеше да бъде подминато току-така. Той се приближи, приклепна пред момичето, хвана ръцете ѝ и я погледна в очите.

— Не ти се сърдя, Златно Сърце — каза меко, — но знаеш какви са правилата. Детето не може да остане тук. Ако ми кажеш коя е майката, ще уредя да си вземе и детето, но тя не може да остане тук. Знаеш, че не можеш да я криеш.

Видя как на лицето ѝ съмнението води битка с някаква странна, дива надежда и озадачено сведе поглед. Какво ставаше тук? Погледна я отново и насърчително се усмихна.

— Ела, Златно Сърце. Няма да ти се сърдя. В края на краищата ти само го наглеждаш. Кажи ми коя е майката?

Тя извърна поглед и почти болезнено преглътна. На лицето ѝ отново се изписа онази странна борба. После го погледна с диви, горящи очи.

— Детето е твое. Твоят син.

— Мое ли? — той се засмя кисело и разтърси глава. — Как така мое?

— И мое — додаде тя тихо, несигурно. — Нашето дете...

Той се изправи. Обхвана го студен гняв.

— Що за глупости? Как може *ти* да имаш дете?! Стерилизираха те още преди години!

Тя сведе глава, слисана от внезапния му рязък тон.

— Знам... — каза тя. — Но ме оправиха. Има едно място...

— Богове! — промълви той, щом осъзна какво е направила. Разбира се. Сега го разбираше. Сигурно беше откраднала нещо, някое бижу например, за да плати. Но детето...

Бутна я и се наведе над спящото дете. Беше едро бебе на пет-шест месеца, със съвсем определени евразийски черти. Но как го беше крила досега? Как беше успяла да скрие бременността си?

— Не... не ти вярвам.

Тя се приближи и застана до него, отпуснала ръце на ръба на люлката. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха яростно, на лицето ѝ бе изписано странно очакване. После тя се наведе, взе детето от люлката и започна до го люлее.

— Вярно е — обърна се тя и му подаде детето. — Той е твой син, Ханс. Когато разбрах, че съм забременяла, го извадиха от мене и го сложиха в изкуствена матка. След раждането го дадох в ясли.

Посещавах го там. А от време на време го водех тук. Като днес например.

— Тайно — обади се той. Гласът му беше спокоен, далечен, на хиляди *ли* от мислите му.

— Да... — тя леко сведе глава в очакване да я смърят. Но продължаваше да му протяга детето, сякаш той трябваше да го вземе и да го признае.

— Не — каза той след малко. — Не, Златно Сърце. Ти не си имала дете. Не го ли разбираш? Онова, което държиш, не съществува. Не можем да позволим да съществува. „Джен Син“ е сложен бизнес и ти нямаш право да се бъркаш. Онова там би било пречка. Законов кошмар. Ще създаде... неудобства. Не разбираш ли?

Едно мускулче трепна под лявото ѝ око, но иначе с нищо не показва, че разбира за какво ѝ говори.

— Добре — продължи той. — Няма да те накажа за глупостта ти. Но това... — той махна неопределено с ръка към спящото дете. — Това не можем да позволим. Ще извикам веднага някой да го вземе и да го унищожи.

Уплашеният ѝ хленч го изненада. Погледна я, забеляза сълзите, които пълнеха очите ѝ, и поклати глава. Тя не разбираше ли? Изобщо ли нямаше ум в главата?

— Нямаше право, Златно Сърце. Ти ми принадлежиш. Правиш каквото *аз* ти кажа, а не каквото ти искаш. А това... това е пълен абсурд. Ти наистина ли мислеше, че можеш да я караш така? Наистина ли си повярвала, ако ще и за секунда, че...?

Разсмия се, но смехът прикриваше гнева му. Не. Така не ставаше. И настроението му се развали. Нямаше търпение да види *муй цай*, но сега дори мисълта за секс изведнъж му стана противна. Мамка ѝ! Мамка му на това тъпо момиче и плодовитостта ѝ, резултат от размътен ум! Как така не бе усетил, че крои нещо? Трябваше да го надуши! Е, втора възможност нямаше да ѝ даде, това поне беше сигурно. Този път щеше да накара докторите сериозно да се погрижат за това. Да я оперират така, че да е необратимо.

Ами детето? Беше точно както го каза. Това дете не съществуваше. Защото съществуването му заплашваше „Джен Син“: самата структура на компанията се подкопаваше от възможността за дълга, провлачена битка за наследство по съдилищата.

Погледна отново към момичето и жалкия вързоп, който му протягаше, и поклати глава. После се обърна и извика прислужниците.

* * *

Фигурата на Ли Шай Тун изпълваше малкия екран горе — лицето му беше сериозно, белите траурни одежди се спускаха свободно край тялото му, докато слизаше по стъпалата, за да поднесе даровете си пред паметната плоча. Под екрана с осветена от трепкащата светлина на монитора полирана повърхност бе вградена в подножието на стената друга, по-малка плоча, върху която бяха изписани имената на загиналите в малкия отсек на палубата.

Аксел Хаавикко коленичи пред плочата със сведена глава и прегърбени рамене. Лицето му беше изпито, очите му — червени от плач. Откакто новината бе дошла, не беше мигнал.

Беше се смятал за съживен отново, за прероден след години на самоунищожение — години, прекарани в безделие и глупаво прахосничество; най-накрая бе оставил зад гърба си онзи момент в кабинета на Толонен преди дванайсет години, когато Ханс Еберт го бе предал. Животът му отново беше придобил смисъл, откакто се сприятели с Кар и Чен, от общата им решителност да разобличат Еберт, да покажат какво кухо и лъжливо лайно е той. Но сега сякаш всичко това го нямаше. Огънят, запален отново в него, беше угаснал. Сестра му беше мъртва. Веза, обичната му Веза беше мъртва. И нищо — *нищо* не можеше да поправи тази загуба.

Пое си треперливо дъх и отново погледна нагоре. Видя образа на танга, отразен в плочата, върху която беше изписано името на Веза. Веза Хаавикко. Сега от нея беше останало само това. Това и безмилостният призрак на паметта.

Онази сутрин той бе излязъл да се поразходи с нея. Беше я държал за ръка и се бе смял с нея. Бяха станали рано и бяха отишли да видят старците и техните птици на Главната улица с дърветата в дъното на Бременската крепост. Бяха седнали в едно кафене и бяха обсъждали плановете си за бъдещето. После я бе целунал и бе отишъл на дежурство; и нито за миг не бе подозирал, че я вижда за последен път.

Изстена тихо и болезнено притисна длани към бедрата си. Защо точно тя? Тя нищо не беше направила. Ако някой изобщо заслужаваше наказание, то това беше той. Защо точно тя?

Преглътна болезнено, после поклати глава, но нямаше как да го отрече. Беше истина. Тя беше мъртва. Обичната му Веза беше мъртва. Неговата сродна душа и съвест... най-добрата част от самия него — нея вече я нямаше.

Намръщи се и погледна надолу — изведнъж се беше разсърдил, беше се ядосал на себе си. Той беше виновен. Той я бе довел тук в края на краищата. След дълги години на пренебрежение най-накрая я бе взел при себе си. И за какво?

Една сълза потече по бузата му.

Потрепери, след това вдигна ръка към лицето си. Челюстта го болеше от скърцане със зъби, докато се опитваше да прогони прииждащите образи — онези ужасни въображаеми картини на последните й мигове, които го разкъсваха и го оставяха съсипан и с едно-единствено желание — да сложи край на всичко.

Край... да, на всичко щеше да му дойде краят. Но първо трябваше да свърши нещо. Да изпълни един последен дълг.

Пое си дълбоко дъх, събра всичката си енергия, за да стане, после чу някакъв шум зад себе си и замря неподвижно: тихо ридание. Извърна се леко и я видя, коленичила точно зад него, вдясно — млада жена, хун мао, облечена в траурни одежди. До нея, вкопчило се с малката си ръчица за нейната ръка, стоеше детенце хан, а на тригодишното му лице бе изписано озадачение.

Погледна надолу и преглътна. Гледката на момченцето, вкопчило се в ръката на майка си, го отнесе назад в годините; накара го отново да си спомни самия себе си, застанал пред плочата на майка си; как погледна надолу и видя ръката на Веза в своята, пръстите й — преплетени в неговите, неразбиращия й поглед. Тя беше на две години, той — на пет. И все пак в онзи ден се чувстваше толкова стар — бил много храбър, така му казаха, защото не заплакал.

Не, никога не беше плакал за майка си. Но сега щеше да плаче. За майка си, за сестра си, за всички. За смъртта на всичко добро и хубаво на този свят.

Ли Юан стоеше на входа на конюшните със скръстени ръце и студено лице, когато тя се върна. Помогна ѝ да слезе от седлото с хладно мълчание. Маниерите му бяха прекалено внимателни, преувеличено учтиви.

Тя се вгледа в него — рядко проявяваният му гняв я забавляваше; опитваше се да го накара да признае присъствието ѝ, но той не я поглеждаше в очите.

— Ето, виж — тя притисна длан към кръста си, за да успокои болката. — Нищо ми няма.

Усмихна се и понечи да го целуне.

Той рязко се дръпна и я изгледа сърдито, после я хвана грубо за ръката и я поведе към топлия мрак на конюшната. Тя го последва неохотно — сега той я дразнеше, според нея се държеше детински.

Вътре вкара коня в яслата, после се върна при нея, накара я да седне и се надвеси над нея с ръце на хълбоците и разширени от гняв очи.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Тя отмести поглед.

— Яздех, това е.

— Яздила си... — измърмори той, после повиши глас: — Казах, че няма да яздиш!

Тя го погледна — в очите ѝ се надигаше възмущение.

— Не съм дете, Ли Юан. Сама мога да решавам кое е най-добро за мене!

Той се изсмя презрително, след това се обърна и се отдалечи на три крачки от нея.

— Можеш, а? — спря и я погледна в очите с открито презрение.

— Ти... — поклати глава. — Ти си в седмия месец и мислиш, че язденето е *най-доброто* за тебе?

— Нищо лошо не се е случило с детето! — повтори тя и вирна брадичка. Той *нямаше* да я учи как да живее! Не, никога — и десет хиляди години да минат! Извърна се — трепереше от гняв.

Той се приближи и отново се надвеси над нея — за миг се бе превърнал в копие на баща си. Гласът му беше тих, ала заплашителен:

— Казваш, че не си дете, Фей Йен, ала постъпваш като дете! Как може да си такава глупачка?

Очите ѝ блеснаха заплашително. Кой беше той, че да я нарича глупачка? Това... това... хлапе! Беше отишъл твърде далече. Стана непохватно от стола и го бутна встрани.

— Щом искам, ще яздя! И ти няма да ме спреш!

— О, така ли? — той се разсмя, но устните му се изкривиха жестоко, а погледът му се изпълни с внезапна решителност. — Само гледай! Ще видиш...

Изведнъж тя се уплаши. Гледаше го как крачи по покритите със слама плочки и стомахът ѝ се сви. Той не би... Но после неизбежността на това се стовари върху ѝ и тя изкрещя:

— Неееее!

Знаеше какво смята да направи. Извика подире му, след това се спусна след него. Гадеше ѝ се и това усещане се смесваше със страха и гнева.

В дъното на конюшната той рязко се обърна и тя едва не го блъсна. Сграбчи я за раменете — пръстите му се впиха в плътта ѝ и лицето ѝ се изкриви.

— Ще стоиш тук и ще гледаш. Ще видиш каква е цената на глупостта ти!

В гласа му имаше толкова гняв, толкова истинска жлъч, че тя залитна. Усещаше, че ще припадне, внезапната му промяна я бе парализирала и тя не можеше да помръдне. Пред очите ѝ той свали пушката от полицата, провери заряда и тръгна покрай редицата коне.

Спря пред крайната ясла, обърна се да я погледне, после влезе вътре, погали черния кон по хълбока, по дългата муцуна и опря дулото о слепоочието му.

— Сбогом — прошепна и натисна спусъка, изстрелвайки високоволтовия заряд.

Конят изпръхтя тежко и се строполи мъртъв на пода. Фей Йен видя как Ли Юан потръпна, отстъпи назад и впери поглед в резултата от действията си. Мускулите на лицето му трепереха бясно.

Тя го гледаше отвратена как върви от ясла на ясла и с всяка секунда ужасът ѝ нарастваше все повече.

Петте коня лежаха мъртви върху сламата. Беше останал само един — кобилата в третата ясла, черната арабска кобила,

принадлежала някога на Хан. Стоеше там, свила здраво юмручета, и гледаше кобилата. Промълви тайното ѝ име, обзета от студено вълнение, после се обърна и погледна към Ли Юан.

Ли Юан дишаше тежко. Беше застанал на входа на яслата и отначало не забеляза застаналата до него жена, вперил поглед в красивото животно пред себе си — с такава горда осанка, леко извърнало глава, вперило в него черните си очи. Гневът му беше стихнал и след него бе останала горчива утайка: болка, която ръфаше костния му мозък. Поклати глава — идеше му да извика от болка и гняв — болка и гняв, които тя беше предизвикала. После се обърна, погледна я и забеляза колко не ѝ отиваше красотата ѝ.

Като маска, скриваща нейния егоизъм.

Прехапа устни, борейки се с това чувство — опитваше се да го овладее. Усети вкуса на кръв.

Остана там още миг — треперещ, насочил дулото към кобилата. После хвърли пушката.

Постоя така още известно време с празни ръце, втренчен в керемидения пръстен под, в разсипаната златна слама, която го покриваше. Чувстваше празнота в самата си сърцевина. Когато отново вдигна очи, нея вече я нямаше там. Зад портите на конюшната небето беше яркосиньо. В далечината се виждаха зелено-сиво-белите планини, обвити в мъгли.

Излезе навън, спря се и се загледа в красотата на деня. Остави вцепенението да изтече от него в земята. После се обърна, отново влезе вътре и се наведе да вдигне пушката.

Детето — само то имаше значение сега; то беше единственото важно нещо. За да бъдат Седмината отново силни.

— Прости ми, Хан — прошепна тихо и зарови лице в гривата на коня. — Боговете знаят, че не съм го искал.

После със замъглени от сълзи очи се дръпна назад, опря дулото о слепоочието на кобилата и натисна спусъка.

ГЛАВА 3

ПЪТЯТ НА ИЗМАМАТА

Фей Йен бе отишла в дома на баща си. Една седмица Ли Юан не предприе нищо с надеждата, че тя ще се върне доброволно, но тъй като нямаше никакви признаци това да стане, той отдели време от задълженията си и отиде да я види.

Защитните системи на дома Ин започнаха да го следят още на двайсет *ли* оттам, като постоянно проверяваха кодовете му, преди да му дадат разрешение да кацне. Приземи личния си апарат във военния комплекс на гърба на имението, в сенчест хангар, където острите сладки миризми на бор и лимон се смесваха с миризмата на машинно масло.

Двама от тримата синове на Ин Цу, Сун и Чан, които чакаха да го посрещнат, му се поклониха ниско и запазиха почтително мълчание.

Дворецът се намираше на остров в средата на езеро — елегантна двуетажна постройка в стил Мин. Червеният ѝ керемиден покрив беше с плавен наклон, огромните ѝ прозорци напомняха за по-стари времена. Щом я видя, Ли Юан се усмихна — днешната тъга обагреше спомените от миналото.

Двамата синове го прекараха с лодка през езерото, като внимаваха да не го притеснят с вниманието си. Бащата на Фей, Ин Цу, го чакаше на площадката пред двореца, застанал под стара върба, която хвърляше сянка върху блестящата под слънцето вода.

Щом Ли Юан слезе от лодката, той се поклони ниско.

— Добре дошъл, Ли Юан. На какво дължа тази чест?

Ин Цу беше дребен, спретнат човечец. Чисто бялата му коса беше подстригана късо покрай врата в почти западен стил, пригладена назад над високото му чело. Сега се държеше сковано, ала въпреки белите си коси и седемдесет и четирите си години беше весел старец, предразположен към усмивки и смях. Точно сега обаче дребните му фини черти изглеждаха мрачни, тънката паяжина от бръчки в ъглите на очите и устата — врязана по-дълбоко отпреди.

Ли Юан го хвана за ръцете. Малки ръчички — като на жена — с гладка, почти копринена кожа и дълги нокти.

— Трябва да видя жена си, почитаеми тъсте. Трябва да поговоря с нея.

Лек бриз появяваше над водата. Окапали листа се завъртяха в краката им и бавно се отдалечиха.

Ин Цу кимна. Като го гледаше, Ли Юан виждаше оригинала на изящните черти на съпругата си.

— Влез. Сега ще я извикам.

Ли Юан се поклони и последва стареца. Вътре беше хладно. Слуги донесоха ча и хапки, докато Ин Цу отиде да говори с дъщеря си. Ли Юан чакаше и преповтаряше думите, които щеше да каже.

След малко Ин Цу се върна и седна срещу него.

— Фей Йен няма да се бави. Искане малко време да се приготви. Разбираш ли?

— Разбира се. Трябваше да те уведомя предварително, Ин Цу, но не знаех кога ще мога да дойда.

Старецът надигна брадичка и погледна зетя си над малкото си носле. В дълбините на очите му се криеха неизказани думи. После кимна, а лицето му доби изражение на тъга и примирение.

— Говори с нея, Юан. Но моля те, само й поговори. Това все пак е моят дом. Разбрахме ли се?

Ли Юан се поклони. Ин Цу беше един от най-старите приятели на баща му. Да го оскърби — това би означавало да оскърби баща си.

— Ако не иска да ме изслуша, то това ще е краят, Ин Цу. Но трябва да опитам. Мой дълг на съпруг е да опитам.

Думите му, също както и държанието му, бяха неловки. Те скриваха чувствата му в този миг — скриваха колко много означава за него всичко това.

Ин Цу се приближи до прозореца и се загледа в езерото. И на него му беше трудно. И в най-лекото му движение личеше напрежение, което разкриваше колко дълбоко приема всичко. Но това едва ли беше учудващо. Един път вече бе видял надеждите си попарени — когато убиха брата на Юан, Хан.

Ли Юан отпи от своя ча и остави купичката. Опита се да се усмихне, но мускулите на бузите му бяха сковани и усмивката се

получи твърде измъчена. От време на време под окото му трепваше нерв. Откакто тя го беше напуснала, не спеше добре.

— Как е тя? — обърна се с лице към Ин Цу.

— В добро здраве. Детето расте с всеки ден — старецът го погледна и пак се загледа в езерото. Малките му ръчички бяха скръстени на корема.

— Това е хубаво.

В дъното на стаята до един лакиран параван на дълъг, тънък прът висеше клетка. Вътре имаше славей. Сега той си почиваше безмълвно на пръчицата, но някога му беше пял — през онзи ден, когато бяха дошли тук с баща му да видят Ин Цу и да помолят за ръката на дъщеря му.

Крайниците му сякаш бяха пълни с олово. Тя го бе напуснала вечерта, след като се бяха скарали. Беше си отишла, без да каже и дума, без да вземе нищо, и го бе оставила да мисли за стореното от него.

— А как е Ли Шай Тун?

Ли Юан го погледна с празен поглед.

— Прощавайте, почитаеми татко.

— Баща ти — как е той?

— А... — пое си дълбоко въздух и мислите му се върнаха при него. — Вече е добре, благодаря. Малко е слаб, но...

— Никой от нас не става по-млад — старецът поклати глава, после се приближи и отново седна. На устните му се изписа едва забележима усмивка. — Не че щяхме да го правим дори и да можехме, нали така, Юан?

Забележката на Ин Цу далеч не беше безобидна. Говореше за новите процедури за дълголетие. Както разправяха, вече повече от хиляда души от Горните нива си бяха направили операцията и редовно вземаха лекарствата. И то без конкретни доказателства за ефикасността на лечението — без да знаят дали има някакви изявени странични ефекти. Изглежда, тези хора бяха отчаяни. Биха се вкопчили във всяка възможност за по-продължителен живот.

— От това няма да излезе нищо добро, Юан. Гарантирам ти го — той се наведе напред, вдигна капачето на чайника, погледна вътре и извика прислужника, застанал отсреща. Щом прислужникът се спусна да го напълни, Ли Юан се замисли за скрития смисъл на думите на

тъста си. Това не бяха само приказки, колкото да минава времето, осъзна той. Ин Цу му говореше не като на син, а като на бъдещ колега. По този начин му даваше да разбере, че каквото и да се случи, ще останат приятели и съдружници. Интересите на Фамилиите — и висшите, и низшите — бяха над всичко. И така и трябваше да бъде.

Когато прислужникът отново напусна стаята, Ин Цу се наведе напред и зашепна, сякаш се боеше някой друг да не чуе:

— Ако това изобщо ще ти помогне, Ли Юан, моите симпатии са на твоя страна. Действала е необмислено. Но тя е вироглава млада жена, предупреждавам те. Не можеш да промениш това с камшик и юзда.

Ли Юан въздъхна и отпи от ча. Беше вярно. Но той я бе искал едновременно такава, каквато си беше, и такава, каквато той искаше да бъде — все едно да затвориш огън в клетка. Погледна към Ин Цу и забеляза угрижеността му, дълбоко изразената му симпатия. И все пак старецът бе подкрепил дъщеря си. Беше й дал подслон, убежище, където да се скрие от съпруга си. Можеше да му симпатизира, но нямаше да му помогне.

От дъното на дългата стая се чу звук, нещо се размърда. Ли Юан вдигна поглед и я видя — беше застанала на вратата. Той се изправи, а Ин Цу се огледа назад.

— Фей Йен... ела. Ли Юан е дошъл да те види.

Ли Юан пристъпи напред да я поздрави, но тя го подмина, сякаш не беше там. Той се извърна — заболя го. Тя нежно прегърна баща си.

Стори му се по-бледа, отколкото си я спомняше, но крехкото й тяло сега беше добре закръглено — вече беше преполовила осмия месец. Искаше му се да докосне кръглия корем, да усети движенията на растящото вътре дете. Защото въпреки цялата й студенина чувствата му към нея си бяха останали същите. Те го заляха, по-силни от всякога: цялата нежност и цялата болка, цялата неимоверна любов към нея.

— Фей Йен... — започна той, но откри, че не може да каже нищо повече. А какво да каже? Как би могъл да я убеди да се върне? Погледна умолително Ин Цу. Старецът го видя, едва забележимо кимна и се отдръпна от дъщеря си.

— Прости ми, Фей, но трябва да тръгвам. Имам спешна работа.

— Татко... — започна тя. Протегна ръка към него, но той поклати глава. — Това си е между вас двамата, Фей. Трябва да се

разберете тук и сега. Тази нерешителност е нездрава.

Тя сведе глава, после седна.

— Ела... — подкани го Ин Цу. Той се поколеба — виждаше я как седи с наведена глава, без да го поглежда в очите. После се приближи и седна срещу нея. Ин Цу остана там още малко, като поглеждаше ту към единия, ту към другия. След това излезе, без да каже нищо повече.

Известно време всеки от тях нито каза нещо, нито погледна другия. Сякаш между тях имаше непроницаем екран. После тя неочаквано заговори:

— Баща ми приказва така, сякаш има нещо за решаване. Но аз взех решението си, когато те напуснах — тя го погледна. Долната ѝ устна беше странно нацупена, почти я беше прехапала. Придаваше ѝ страдалчески вид. Погледът ѝ беше студен, дързък. И все пак очите ѝ бяха красиви. — Няма да се върна, Ли Юан. Никога вече.

Той я погледна — посрещна нейното презрение и дързост, гняв и горчивина и откри в себе си само и единствено любов. Тя беше всичко, което някога бе искал от една жена. Всичко, което някога щеше да поиска.

Наведе глава и се втренчи в ръцете си със съвършен маникюр, сякаш те можеха да му подскажат нещо.

— Дойдох да ти кажа, че съжалявам, Фей. Че сгрехих.

Когато отново вдигна очи, видя, че е извърнала лице. Но раменете ѝ бяха прегърбени, тялото — напрегнато; шията ѝ беше изпъната, мускулите по нея — обтегнати. Ръцете ѝ бяха притиснати към гърдите, сякаш се опитваше да удържи онова, което бушуваше там.

— Сгрехих, Фей. Аз... реагирах прекалено бурно.

— Ти ги уби! — процеди тя през зъби.

Ти едва не уби детето ми... — но той преглътна дошлите на езика му думи, затвори очи и се помъчи да се успокои.

— Знам...

Отново последва мълчание — по-дълго и по-неловко отпреди. Фей Йен отново реагира първа. Изправи се и понечи да си тръгне.

Той стана, хвана ръката ѝ и я задържа. Тя погледна дланта му, вкопчена в ръката ѝ, после — лицето. Беше суров, безпощаден поглед — поглед на неприкрита неприязън. В очите ѝ имаше съпротива, но не се опита да издърпа ръката си.

— Не сме разрешили проблема, Фей.

— *Разрешили...* — тя изля цялото си презрение в тази дума. — Ще ти кажа как да го разрешиш, Ли Юан — обърна се с лице към него и го изгледа гневно. Кръглият ѝ корем се притискаше о неговия. — Можеш да го извадиш от корема ми и да го държиш на сигурно място, докато му дойде времето. Това можеш да направиш! — думите ѝ бяха твърди, безчувствени. Засмя се горчиво и се усмихна подигравателно. — После можеш да си вземеш пушката и...

Той затисна устата ѝ с ръка.

Тя отстъпи назад и се изтръгна от хватката му. След това го погледна — разтриваше ръката си там, където я бе стиснал, и не откъсваше очи от него, но в тях нямаше нито следа от топлина.

— Ти никога не си ме обичал — рече тя. — Никога. Сега го знам. Било е от завист. Завиждал си на брат си. Искал си да имаш всичко, което има той. Да, това е, нали? — тя кимна и го изгледа тържествуващо. На устните ѝ се изписа злобна разбираща усмивка.

Беше жестоко. Жестоко и невярно. Толкова много беше обичал брат си. И нея бе обичал. Все още я обичаше — дори сега, въпреки всичко онова, което беше изговорила. Повече от самия живот.

Ала не можеше да го изрече. Лицето му беше като застинала маска. Устата му беше пресъхнала, езикът му — вцепенен от гнева ѝ, огорчението и презрението ѝ.

Погледа я още малко — знаеше, че това е край; всичко, което някога бе искал, сега беше разрушено. Беше го убил тогава, в конюшната. Обърна се и тръгна към вратата, решен да си отиде и да не се обръща назад, ала тя го извика:

— Има още едно нещо, което трябва да узнаеш, преди да си тръгнеш.

Той се обърна.

— Какво?

— Детето — тя се усмихна: грозно движение, несъвършено копие на усмивка. — Детето не е твое — тя поклати глава; продължаваше да се усмихва. — Чу ли ме, Ли Юан? Казах ти — детето не е твое.

В клетката в дъното на стаята птичката запя. Сладките ѝ трели изпълниха тишината.

Той се обърна и запристъпва, докато най-накрая излезе оттам. Лицето му остана безизразно, беше целият нащрек. Но докато вървеше, все още чуваше гласа ѝ, най-после станал почти любезен:

— *Има още едно нещо* — повтаряше тя и се смееше. — *Още едно нещо...*

* * *

— Това ли е? — попита Де Вор, докато внимателно оглеждаше статуята на коня и се опитваше да забележи някаква разлика по нея.

Мъжът го погледна и му се усмихна.

— Разбира се. А вие какво очаквахте — нещо в стара оловна бутилка с изрисувани череп и кости? Не, това е то. Ще накара арсеника да заприлича на медна роса, ала ще могат да го проследят колкото ланския сняг.

Де Вор отстъпи назад и пак погледна мъжа. Изобщо не приличаше на типичен учен. Нито по дрехите — ексцентрични одежди на хан — нито по маниерите, които бяха на наркотрафикант от долните нива. Дори и начинът, по който говореше, макар и речта му да беше изпъстрена с малки късчета тайни знания, като че ли намирисваше на нещо незаконно или на алхимия. И все пак той беше добър. Даже много добър, ако можеше да се довери на Еберт по въпроса.

— Е? Доволен ли си, или пак да ти го обясня?

Де Вор се разсмя.

— Няма нужда. Вече го научих наизуст.

Токсикологът се засмя.

— Много хубаво. Приятелчето ти също ще го научи, а? Който и да е той.

Де Вор се усмихна. *Ако знаеше за кого става въпрос, по-скоро би си прерязал гърлото, отколкото да ми продадеш това.*

Кимна.

— Тогава да си оправим сметките, а? Моят приятел ми спомена, че обичаш пари в брой. Да речем, петдесет хиляди?

Забеляза алчното огънче в очите на мъжа и вътрешно се усмихна.

— Мислех си за сто... В края на краищата си беше трудна работа. Тази генетична схема... не бях виждал подобна преди. Бих казал, че става въпрос за някой специален човек. Добре гледан. Много ми беше трудно да открия химическия ключ, за да разруша тези вериги. Аз... е, да го кажем така, наложи ми се да импровизирам. Да напрегна талантите си докрай. Заслужавам си награда, нали така?

Де Вор се поколеба — направи се, че се замисля; след това се поклони.

— Както кажеш. Обаче ако не свърши работа...

— О, ще свърши, приятел. Залагам си живота. Пиши го умрял, който и да е той. Както казах, съвсем безвредно е за всеки друг, но щом *той* го вземе, бактериите ще се активират. Останалото... — той се разсмя, — е минало-бешело.

— Добре — Де Вор бръкна в джоба на самото си и извади десетте кредита — тънките чипове, еднакви почти във всичко с онези, които преди седмица беше дал на Мах. Само в едно много съществено отношение се различаваха от тях: тези бяха намазани със специална бактерия, разработена така, че да съвпада с ДНК на токсиколога. Бактерия, приготвена само преди дни от най-големия му съперник въз основа на кожни следи, взети от Де Вор преди първото му посещение тук.

Де Вор гледаше как човекът пое чиповете и ги мушна в джоба си. Мъртвец, помисли си той, усмихна се и протегна ръка да вземе обработената статуя. Пиши го умрял — най-много една-две седмици.

Ами той? Е, той би бил последният човек, който би се подложил на такъв риск. Предвидливо бе поставил фалшива кожа и на двете си ръце, преди да се захване с това. Ей така, за всеки случай.

Защото човек никога не знае, нали така? А пък отровителят в края на краищата си е отровител.

Усмихна се, притисна древната статуетка към гърдите си и се засмя; забеляза как мъжът се присъедини към смеха му.

— И няма противоотрова? Няма никакъв възможен начин това да бъде спряно, след като започне?

Човекът поклати глава и пак избухна в смях.

— И дяволът не може да ти помогне.

Там, където седеше Чен, беше тъмно. Панелът на тавана отсреща присветваше на пресекулки, сякаш заплашваше отново да се съживи и да грейне, но така и не успя да постигне нищо повече от кратки, спазматични проблясъци. Чен ближеше питието си вече цял час и чакаше Хаавикко и с всяка изминала минута ставаше все по-нервен. Откакто за последен път бе сядал в „Каменният дракон“, бяха минали повече от десет години — за това време той се бе променил из основи, ала заведението си беше останало същото.

Същата стара лайняна дупка, помисли си той. Място, от което е най-добре веднага щом можеш, да избягаш. Както беше направил навремето.

Но сега се бе върнал, макар и за кратко. И все пак Хаавикко надали го знаеше, нали?

Не. Въпреки това от съвпадението го побиха тръпки. Огледа се притеснено, сякаш призракът на Као Джиян или по-веществената фигура на Лу Бакенбарда можеха да изплуват от мрака, решени да го преследват с цената на всичко.

— Искаш ли фър-фър?

Погледна слабичкото приближило се момиче и поклати глава, като остави отвращение и истинска враждебност да се изпишат на лицето му.

Той леко се наведе към нея.

— Изчезвай, боклук, или ще ти разрежа гърлото чак до опашката.

Тя му показва среден пръст и пак изчезна в мрака, но не беше първата, която му предлагаше нещо. Всички бяха наизлезли да продават. Наркотици, секс и още по-зле. Тук долу можеше да правиш всичко, което си поискаш, срещу определена цена. Едно време не беше така, но сега беше. Сега Мрежата не се различаваше много от Глината.

Пак се отпусна назад. Повдигаше му се дори от миризмата на това място. Но това едва ли беше изненадващо: да, въздухът беше рециклиран, но тук това не значеше почти нищо. Преглътна и потисна напъна да повърне. Колко пъти въздухът, който поемаше, беше вече

вдишван и издишван? Колко мръсни и болни усти бяха издишали последния си прокиснал от наркотици дъх в тази зловонна смес?

Твърде много, помисли си той. Твърде-твърде много.

Погледна насреща. На вратата имаше някой. Някой висок, с изпъчени рамене и съвсем не на място в тази обстановка. Хаавикко. Най-после беше дошъл.

Стана, приближи се, прегърна приятеля си, после се дръпна назад и се втренчи в лицето му.

— Аксел... как си? Отдавна не си идвал у нас. Уан Ти и момчетата... липсваш им. А и аз... ами, тревожех се за тебе. Чух, че... — млъкна и поклати глава. Не можеше да го изрече.

Хаавикко се извърна за миг, след това погледна приятеля си в очите.

— Съжалявам, Чен, но ми беше много трудно. Понякога чувствах, че... — потрепери, после на лицето му се изписа лека тъжна усмивка. — Е... нося ти онова, което искаше. Наложих се малко да хитрувам и доста да послъгвам, да не споменаваме, че и краднах мънищко, но е трудно да си честен сред крадци и лъжци. Трябва да се преструваш по малко, че и ти си взел тяхната окраска, просто за да оцелееш, нали така?

Чен се вгледа в него, изненадан от твърдостта в гласа му. Смъртта на сестра му го беше променила. Чен стисна леко рамото му и го обърна към масата.

— Ела да поседнем. Докато преглеждам папката, можеш да ми разкажеш какво си правил напоследък.

Аксел седна.

— Спомняш ли си публичния дом на Му Чуа?

Чен седна срещу него.

— Не. Май не.

— Домът на деветия екстаз.

Чен се разсмя.

— А... още ли го има?

Хаавикко заби поглед в ръцете си.

— Да, има го. И познай. Нашето приятелче Еберт продължава да ходи там най-редовно. Май беше там преди не повече от седмица.

Чен вдигна очи и се намръщи.

— Еберт? Тук? Че за какъв дявол?

Хаавикко го погледна — в погледа му се четеше сърдито отвращение.

— Ами май имаше среща. С някой си *ши* Рейнолдс.

— Откъде знаеш?

— Мадам Му Чуа ми го каза. Смешна работа... аз изобщо не споменах Еберт, но тя като че ли сама искаше да говори за Еберт. Разправяше ми за онова момиче, дето му го продала — четиринадесетгодишно, на име Златно Сърце. Спомням си я, макар да е странно. Беше преди повече от десет години, така че момичето като нищо може и вече да е умряло, но Му Чуа страшно искаше да разбере какво става с нея, да речеш, че ѝ е родна дъщеря. Както и да е, тя ми разказа за съня, дето го сънувало това момиче — за тигър, който дошъл от запад и се съвкупил с нея, и за бледосива змия, която умряла. Май този сън е бил много въздействащ, не е можела да го изхвърли от главата си и искаше да разузная какво е станало с момичето. Казах ѝ, че ще разузная, а в замяна тя обеща да ми се обади, ако Еберт или приятелят му се върнат. Може да свърши работа, не смяташ ли?

— Този Рейнолдс... знаем ли кой е и защо се е срещал с Еберт?

— Май нищо не знаем. Но според Му Чуа е ходил там и преди. Каза, че ѝ се е сторил познат.

— *Пин Тяо* може би?

— Може би.

Чен погледна папката, докосна гривната на китката си, за да светне и да освети страницата под пръстите му. Известно време чете мълчешком, после вдигна глава и се намръщи.

— Това ли е всичко?

Хаавикко го изгледа безизразно — очевидно умът му беше другаде — след това кимна.

— Това е. Не е много, нали?

Чен се замисли и изсумтя. Ханс Еберт по предположение бе възбудил разследване по повод изчезването на приятеля си Фест, но всъщност случаят изобщо не беше разследван. Нито бяха викани свидетели, нито някой бе проследявал нишките. Единственото съществуващо нещо беше тази тъничка папка.

— Ами Фест? Някакви следи от него?

Хаавикко поклати глава.

— Мъртъв е. Тази папка означава това. Те са го убили. Еберт и Одън. Защото се бяхме добрали до Фест може би, или пък заради нещо друго — подочух, че според Еберт Фест е започнал да си отваря устата твърде много — още преди ние да се свържем с него. Но както и да е — това е тяхна работа. Тази папка ме кара окончателно да се убедя.

Чен кимна.

— И сега какво?

Хаавикко се усмихна напрегнато.

— Момичето, Златно Сърце. Ще разузная какво е станало с нея.

— И после?

Хаавикко сви рамене.

— Още не знам. Нека първо да видим къде ще ни отведе това.

— Ами Еберт?

Хаавикко извърна глава. Напрегнатото му лице издаваше дълбочината на чувствата му.

— Отначало си мислех да го убия. Да се приближа до него в офицерския клуб и да му пусна един куршум в главата. Но това няма да я върне. Освен това искам всички да разберат какво представлява той. Да го видят такъв, какъвто го виждам аз.

Известно време Чен мълча, после протегна ръка и докосна рамото на Хаавикко, сякаш утешаваше дете.

— Не се тревожи — каза тихо. — Ще го пипнем, Аксел. Заклевам ти се, ще го пипнем.

* * *

Клаус Еберт беше застанал на стълбището на имението и чакаше маршала с протегнати ръце. Джелка наблюдаваше как той прегърна баща ѝ и отстъпи назад, отпуснал ръка на рамото му. Личеше си колко е дълбока дружбата им, колко са близки. Бяха по-скоро братя, а не приятели.

Еберт се обърна и протегна ръце към нея с грейнали очи.

Притисна я към себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Наистина си невероятно красива, Джелка. Ханс има страшен късмет — но усмивката му само я накара да се чувства виновна.

— Ела, приготвили сме угощение — Еберт се обърна и я прегърна през раменете. После я въведе в обширната зала с високия таван.

Тя извърна глава към баща си и видя как ѝ се усмихва. Сурова, безкомпромисна и горда усмивка.

Всичко вървеше добре, докато го видя. Докато не погледна насреща и не срещна погледа му. И вътре в нея пак се надигна онова, онзи дълбоко вкоренен страх — нещо много по-силно от неприязън. Може би ужас. Или чувството, което понякога изпитваше насън. Страхът, че ще се удави в мрака. От студеното, сяло задущаване.

Наведе глава — боеше се, че очите ѝ ще издадат какво мисли. За страничния поглед този жест би бил самото въплъщение на женствената скромност: покорната невяста, собственост на съпруга си, с която той може да се разпорежда както си поиска. Но не беше така.

С наведена глава седна до бъдещата си свекърва. С всеки миг ужасът нарастваше.

— Джелка?

Гласът беше мек, почти нежен, ала застаналият пред нея беше Ханс Еберт — изпънал рамене и по жесток начин красив. Погледът ѝ мина по посребрените копчета на тъмносинята му униформа и се вдигна към лицето му. И срещна неговия. Студени, себични очи, почти същите, каквито ги помнеше — но сега те я забелязваха. Забелязваха я, бяха се отворили за женствеността ѝ. И онова, което виждаха, ги изненадваше.

Извърна глава, уплашена от онова, което забеляза — от внезапния интерес, изместил предишното безразличие. *Като проклятие* — мина ѝ през ума. — *Проклятието на майка ми, преминало към мене.* Но устата ѝ просто изрече в отговор:

— Ханс.

— Много си хубава — гласът му беше ясен, къртящ.

Тя вдигна поглед — силата в гласа му, това, колко убедено го изрече, я изненадаха. Красотата ѝ някак бе успяла да пробие черупката на саомнението му. Гледаше я почти със страхопочитание. Беше очаквал да види дете, а не жена. И съвсем не красива жена. Да, беше изненадан, но в този поглед имаше и нещо друго — нещо хищно.

Беше се променила в неговите очи. Беше се превърнала в нещо, което той иска.

Сестрите му бяха останали на заден план — вече не бяха по-високи от нея. Оглеждаха я завистливо. За една нощ тя се беше издигнала по-високо от тях и сега те я мразеха. Мразеха красотата ѝ.

— Хайде всички да си вземат чашите! — извика Клаус Еберт и пътьом ѝ се усмихна, без да забелязва тъмните невидими потоци от чувства, които се вихреха навсякъде около него из стаята. А през цялото време синът му не откъсваше очи от нея. Бъдещият ѝ съпруг — очите му бяха потъмнели от предчувствието, че тя ще му принадлежи.

Джелка извърна глава и заоглежда огромния сводест таван на залата. Беше сто *чи* широка, с високи стени, шестоъгълна — високи, боядисани в червено колони разделяха всяка стена на пет части. Стените бяха в тъмно, почти първично зелено, а в средата на всяка имаше двойна врата. Вратите се издигаха от пода чак до тавана между две колони. Бяха толкова огромни, че я караха да се чувства така, сякаш се е смалила. Пред всяка от колоните от двете страни на вратите беше застанал по един великан „Джен Син“ — тъмнозелените униформи на получовеците се сливаха с кожената тапицерия на вратите.

Бордюр от черни плочки — лъскаво черни, сияещи от мрак — ограждаше централното шестоъгълно пространство. Огромни плочи върху лъвски лапи стояха върху него, на всяка имаше ваза, висока колкото човешки бой: тежки вази в груби первази, украсени с яростни вихри в червено, зелено и черно.

Издължени животински тела се увиваха около дебелия ствол на всяка ваза — лице в лице едно с друго, оголили зъби и с пламтящи очи. По стените висяха огромни, закриващи цялата стена платна с дебели позлатени рамки — толкова тъмни, че сякаш постоянно бяха скрити в сянка — видения от някакъв древен горски ад, където ловци тичаха, размахали брадви и лъкове, след някой ранен елен. Отново зеленото на първичната гора, черното на сенките, червеното на кръвта — тези три цвята се повтаряха във всяка рамка и се преливаха един в друг като мъгла.

Тъмночервен килим, дебел и великолепен, се стелеше под краката ѝ; а таванът над нея беше черен като беззвездна нощ.

Наблизо се обади глас. Долови сладникава, болнава миризма, която прикриваше някакъв по-силен мирис. Обърна се и в нея се втренчиха две розови очи. Трипръста ръка ѝ подаваше чаша. Гласът

беше гъгнив, плътен и идваше от гърлото на съществото. Погледна го с отвращение, после пое подадената ѝ чаша.

Съществото се усмихна и наля кървавочервена течност в изящния кристал. Тя отново забеляза дантелените му ръкавели, спретнатата му бяла якичка. Но сега видя и яркочервените груби косми, които стърчаха от врата му, розово-червения цвят на плътта му и усети, че я побиват тръпки от отвращение.

Изправи се и се втурна покрай него, като поля с вино жакета му — яркоцветни петна върху снежнобялото кадифе на ръката му.

Очите на съществото светнаха гневно за миг, докато я проследяваха как тича през стаята към баща си. След това то погледна ръката си и дебелиите му устни се начупиха заради нарушеното му съвършенство.

* * *

Ли Шай Тун седеше зад бюрото си, леко отпуснал длани от двете страни на порцелановата фигурка. Лицето му беше маска на болката и горчивото разочарование. Опитал се бе да го отрича, но вече нямаше съмнение. Последното съобщение на Цу Ма изясняваше всичко. Беше Ван Та Чуан. Ван, неговият доверен майстор на вътрешния дворец, беше предателят.

Старият танг потръпна. Първо момчето, Чун Хсин, а сега и Ван Та Чуан. Нямаше ли край тази глупост? На *никого* ли не можеше да има доверие?

Беше действал така, както му бе предложил Цу Ма след последното събрание на Съвета — бе търсил шпионина вътре в дома си и бе стигнал до извода, че само четирима души са имали достъп до информацията, използвана срещу него от Ван Со-леян — четирима от най-високопоставените му и най-доверени слуги: Чун Ху-ян, канцлерът му; Нан Хо, вътрешният шамбелан на покоите на Юан; Ли Фен Чуан, негов брат и съветник, и Ван Та Чуан.

Отначало му се струваше немислимо някой от тях да го е предал. Но беше постъпил така, както го посъветва Цу Ма — беше извикал всекиго поотделно и беше подхвърлил на всекиго — ей така, между

другото, на доверие — по зрънце информация, различна във всеки отделен случай.

А после бе зачакал какво ще докладват шпионите на Цу Ма с отчаяната надежда да не докладват нищо. Но тази сутрин вестта бе дошла. Думата, която бе покълнала от фалшивото зрънце в ухото на Ван Со-леян.

Изпъшка, после се наведе напред и натисна бутона за повикване. Чун Ху-ян веднага се появи на вратата с наведена глава.

— *Чие хсия?*

Ли Шай Тун се усмихна — тази гледка го утешаваше.

— Доведи ми Ван Та Чуан, Ху-ян. Доведи ми го, после затвори вратите и ни остави сами.

Ли Шай Тун забеляза как в очите на канцлера му премина сянка на въпрос. Чун Ху-ян беше твърде отдавна с него, за да не усеща настроенията му. Въпреки това не каза нищо, а просто се поклони, обърна се и тръгна да изпълнява нарежданията на господаря си без всякакви въпроси.

— Свестен човек... — промълви тихо Ли Шай Тун, после се облегна назад, затвори очи и се опита да се съсредоточи.

Ван Та Чуан беше предател. Нямаше съмнение. Но искаше да го чуе от собствената му уста. Щеше да го накара да коленичи пред него и да си признае.

И после?

Ядно стовари юмрук върху масата и малката порцеланова статуетка издрънча.

Този човек беше длъжен да умре. И все пак семейството му можеше да живее. Ако той си признаеше. Ако доброволно си признаеше стореното. Иначе трябваше да умрат и те. Съпругите му, синовете му и всички прекрасни внучета — чак до трето коляно, както изискваше законът. И само заради *неговата* глупост, *неговата* поквара.

Защо! — запита се за стотен път, откакто го бе разбрал. Защо го беше предал Ван Та Чуан? От завист ли? Или за да си върне за някоя обида? Или беше нещо по-тъмно и по-гадно? Дали Ван Со-леян не го държеше в ръцете си по някакъв начин? Или пък беше просто алчност?

Поклати глава — не разбираше. Без съмнение Ван е притежавал всичко, което иска. Положение, богатство и здраво семейство. Че какво

още му трябваше на човека?

Ли Шай Тун протегна ръка, придърпа към себе си статуетката и я заразглежда, докато тези мисли продължаваха да се въртят в главата му; въртеше я в ръце и някаква част от него се възхищаваше от умението на древния занаятчия — на красотата на меката синя глазура, на съвършената, повтаряща всички подробности форма на коня.

Бяха му я върнали по странен начин. Същата сутрин младият Еберт му я бе донесъл — бил я открил при нападението над една клетка на *Пин Тяо*. Беше една от трите, взета от сейфа в Хелмщатския арсенал, и фактът, че я бяха открили в ръцете на *Пин Тяо*, потвърди онова, в което винаги беше вярвал.

Но сега *Пин Тяо* бяха разбити и конят се беше върнал при него. Вече нямаше да му създават неприятности.

На външната врата се почука. Вдигна поглед и остави статуетката настрана.

— Влез! — каза властно и се изправи в креслото.

Чун Ху-ян въведе майстора на вътрешния дворец в стаята, отстъпи назад и затвори вратата зад себе си.

— *Чие хсия!* — Ван Та Чуан се поклони ниско; държеше се все така почтително, все така загрижено — както винаги.

— Приближи се — нареди Ли Шай Тун. — Ела и коленичи пред бюрото.

Ван Та Чуан вдигна за миг глава, изненадан от молбата на своя танг, после изпълни каквото му бяха наредили.

— Да не би да не съм ви угодил, *чие хсия!*

Ли Шай Тун се поколеба, след това реши да говори направо; но преди да успее да си отвори устата, вратите на кабинета се отвориха с трясък и Ли Юан нахлу вътре като вихър.

— Юан! Какво означава това? — Ли Шай Тун стана от креслото.

— Съжалявам, татко, *но се налагаше* да те видя. Фей... Тя... — Ли Юан се поколеба, щом забеляза коленичилия мъж, после се приближи и го докосна по рамото.

— Ван Та Чуан, би ли ни оставил сами? Трябва да поговоря с баща си.

— *Юан!* — яростта, с която тангът изрече името, изненада и принца, и коленичилия слуга. — По-спокойно, момче! Забрави ли къде се намираш?

Ли Юан преглътна и се поклони ниско.

— Добре — сърдито се обади Ли Шай Тун. — А сега си дръж езика и седни някъде. Имам спешна работа с майстор Ван. Работа, която не търпи отлагане.

Излезе иззад бюрото и застана пред Ван Та Чуан.

— Имаш ли нещо да ми кажеш, Ван Та Чуан?

— *Чие хсия?* — тонът — на изненада и кротко възмущение — беше съвършен, но Ли Шай Тун не се остави да го измамат. За да бъде предател — съвършена имитация на верен и предан служител човек се нуждае от подобни трикове. Трикове с гласа и жеста. И освен това — от запас от готови усмивки.

— Значи по-добре да поставя въпроса другояче, майстор Ван? По-добре да ти го кажа аз?

Забеляза как маската му падна. Забеляза по лицето му как той започна да пресмята и усети как изстива. Значи беше вярно.

Ли Юан се бе изправил. Пристъпи към танга.

— Какво става тук, татко?

— Млъкни, Юан! — сряза го той отново и пристъпи към коленичилиия мъж. Подгъвът на дрехите му забърса дланите му.

— *Татко!*

Той се извърна, ала беше твърде бавен. Ван Та Чуан бе сграбчил полите на церемониалното *пау* на танга и навиваше коприната около ръката си, докато с другата си ръка трескаво ровеше из дрехите си. Най-накрая извади нож.

Ли Шай Тун се опита да се дръпне назад, но Ван Та Чуан дръпна яростно дрехата и го извади от равновесие. Ала въпреки това, щом тангът залитна, Ли Юан се стрелна край него и изби с ритник ножа от ръцете на Ван. После се извъртя и с втори ритник разби носа на служителя.

Ли Шай Тун отстъпи назад, вперил поглед в сина си, приклепнал над поваления мъж.

— Не, Юан... *Не!*

Но нямаше смисъл. Сякаш нещо бе прихванало Ли Юан. Дъхът му излизаше със свистене, а той риташе и блъскаше падналия. После сякаш дойде на себе си и отстъпи назад, залитайки и с изцъклен поглед.

— Богове... — възкликна Ли Шай Тун, опря се на ръба на бюрото си и си пое дъх.

Ли Юан се обърна и го погледна с опулени очи.

— Той се опита да те убие, татко! Защо? Какво е направил?

Старият танг преглътна сухо, след това извърна очи и поклати глава. Опитваше се да се овладее, да не дава израз на болката в себе си. Известно време не можа да каже нищо; после погледна сина си.

— Той беше шпионин, Юан. Шпионин на Ван Со-леян. Предавал е информация на братовчеда.

Последната дума произнесе с яд, с жлъч, които изненадаха и двама им.

Ли Юан смаяно се втренчи в баща си.

— Предател? — обърна се и погледна към мъртвото тяло. — Отначало си помислих, че е някое от онези неща. Онези копия, дето идваха от Марс. Помислих си...

Млъкна и преглътна — беше осъзнал какво е направил.

Ли Шай Тун погледа сина си още малко, след това отново мина и седна зад бюрото си. Известно време не каза нищо и само се взираше в ръцете си, после пак вдигна очи.

— Трябва да ти благодаря, Юан. Ти току-що ми спаси живота. Ала не трябваше да го убиваш. Сега никога няма да разберем какво го е накарало да ме предаде. Нито пък мога да се изправя срещу братовчед ни без неговото признание.

— Прости ми, татко. Не бях на себе си.

— Не... забелязах го — той се поколеба, след това се вгледа помислено в сина си. — Кажи ми. Когато току-що влезе — за какво беше дошъл? Какво е толкова важно, че да те накара да се самозабравиш така?

За миг му се стори, че Юан се готви да му отговори; но след това поклати глава.

— Прости ми, татко. Нищо.

Ли Шай Тун се вгледа отново в сина си, после кимна, протегна ръка и притисна малката статуйка към себе си, сякаш за да го успокои.

* * *

Клаус Еберт и маршалът, застанали един срещу друг, вдигнаха чаши.

— За нашите внуци!

Еберт кимна доволно и се наведе по-близо към Толонен.

— Трябва да призная, че Джелка е по-хубава от всякога, Кнут. Станала е истинска красавица. Сигурно ти напомня за Джени.

— Много...

Толонен се обърна. Джелка беше седнала до съпругата на Клаус, Берта, сплела длани в скута си. Ефирната небесносиня рокля, която бе облякла, открояваше прекрасно русите ѝ коси. Ханс се приближи и застана до нея — красив, поразително елегантен. Бяха си лика-прилика, съвършената двойка. Толонен се обърна почти доволен — ала нещичко продължаваше да го гложди. В края на краищата тя беше още много млада. Съвсем естествено беше да си има съмнения.

— Ханс ще е добър за нея — каза, щом срещна погледа на стария си приятел. — Има нужда от влияние, което да я направи по-стабилна.

Клаус се наведе още по-близо.

— Като говорим за това, Кнут — подочух това-онова. Доста тревожни нещица — той сниши глас, за да не го чуе никой друг освен маршала. — Чувам, че някои от младоците са се хванали със старите номера. Че някои са нагазили доста надълбоко. И става въпрос за нещо повече от младежки лудории.

Толонен се вгледа в него, после отсечено кимна. И той беше чул нещо подобно.

— Тъжно ми е да го казвам, но е така. Времената пораждат неспокойствие в нашите младежи. Те са хубави ябълки, но червясали.

По лицето на Еберт за миг се изписа отвращение.

— Ние ли сме виновни, Кнут? Твърде строги бащи ли бяхме?

— Ти и аз ли? — Толонен тихичко се разсмя. — Не и ние, Клаус. Но други? — той се замисли. — Не, има нещо гнило в самата сърцевина на нещата. Сам Ли Шай Тун го каза. Сякаш човечеството не може да съществува, без само постоянно да се хваща за гърлото. Мирът — там се корени всичко. Твърде дълго живяхме в мир.

Това беше почти несъгласие с властта. Щом чу тези горчиви думи от устата на приятеля си, Еберт се вцепени. Наистина нещата вървяха на зле, щом подобни мисли се въртяха в главата на маршала.

— Ах, а аз живях твърде дълго! — добави Толонен и внезапният му ироничен тон им навя спомени за младостта. Двамата мъже се усмихнаха и се докоснаха по раменете.

— Всичко ще се оправи, Клаус, обещавам ти. Съвсем скоро ще стигнем до корена на нещата. И тогава — той сякаш изтръгна с ръка някакво растение и го хвърли, — ще свършим с всичко това.

Спогледаха се мрачно и си размениха погледи на взаимно разбиране. Знаеха как стоят нещата в този свят. Вече им бяха останали твърде малко илюзии.

Толонен се извърна, за да си вземе нова чаша, и мярна Джелка, която стана припряно и разля чашата си върху съществото сервитьор, застанало до нея. Щом тя се приближи, той се намръщи.

— Какво има, мила? Изглеждаш така, сякаш току-що си видяла призрак!

Тя поклати глава, ала не можеше да каже нищо. Бузите ѝ се бяха зачервили.

Клаус Еберт я погледна загрижено.

— Моето създание ли те обиди, Джелка? — погледна я нежно, а после изгледа гневно съществото.

— Не... — тя се вкопчи в ръката на баща си, сама учудена от реакцията си. — Просто...

— Уплаши ли те? — попита я нежно баща ѝ.

Тя се разсмя.

— Да. Уплаших се. Аз... стресна ме, това е. Не съм им свикнала. Еберт се отпусна.

— Аз съм виновен, Джелка. Забравям. Те са толкова внимателни и изтънчени създания, нали разбираш? Такива са направени.

Тя го погледна с любопитство.

— Но защо? — чувстваше се объркана. — Искам да кажа, защо изглеждат така? Като пръчове?

Еберт сви рамене.

— Предполагам, че така сме свикнали. Прапрадядо ми първи е имал такива слуги и оттогава ги използваме в нашия дом! Но те наистина са много мили създания. Маниерите им са безупречни. И имат съвършен вкус за обличане.

Тя се сети за фината коприна по ръкавите на съществото и потръпна — спомни си приказките от детството си за говорещи

животни. Това и мускусът, който се долавяше в миризмата му; мракът в дъното на тези кървавочервени очи. Безупречно, съвършено и въпреки всичко си оставаше животно. Звяр — въпреки цялото му възпитание.

Обърна се, ала сервитьорът си беше отишъл, сякаш бе усетил, че присъствието му вече не е добре дошло. Съществото се държеше много възпитано, помисли си тя, но това не беше кой знае колко забавно. Беше я уплашило.

— Те се и размножават — добави Еберт. — Всъщност те са първите създадени във вана същества, направили тази еволюционна стъпка. Оправдано се гордеем с тях.

Джелка отново погледна към бъдещия си свекър и се учуди на гордостта му от пръчоподобното същество, което бе създал. Но лицето му изразяваше единствено човешка доброта.

Извърна очи объркана. Значи може би тя беше виновна. Може би тя не беше в час.

Но то беше грозно, помисли си тя. Онова нещо беше грозно. После омекна, усмихна се и пое чашата с вино, която ѝ подаваше Клаус Еберт.

* * *

Ритуалът започна след час.

Светлините помръкнаха. Огромните врати в дъното на залата се отвориха бавно.

Коридорът оттатък беше тъмен, ала машината вътре сияеше. Като покрито с перлена глазура издуто яйце с външна повърхност, тъмна като опушено стъкло, тя плуваше безшумно над покрития с плочки под, а под нея се виеше стегнат, фокусиран кръг от светлина. Два великана „Джен Син“ я поведоха, прекараха я леко през колоните и над катраненочерния мрамор на плочите.

Джелка гледаше как тя се приближава. Стомахът ѝ се бе свил от страх. Това беше нейната съдба. Неизбежна, неумолима, тя прииждаше към нея като на сън; външната ѝ обвивка скриваше вътрешното ѝ сияние, прикриваше огромната простота на предназначението ѝ.

Вкопчи се здраво в ръката на баща си — усещаше присъствието му до себе си, гордата му осанка. За него този миг не криеше никаква

заплаха. Днес семейството му чрез договор се съединяваше с това на Клаус Еберт — нещо, което бе жадувал от младини. Как можеше това да бъде грешка?

Машината спря. Слугите „Джен Син“ отстъпиха назад и затвориха вратите след себе си. Машината бавно се спусна върху дебелия килим — черна, ала бременна с вътрешна светлина.

Зад нея в тъмното, до Клаус Еберт, бе застанал някакъв непознат. Двамата разговаряха, приглушените им гласове стигаха до нея. Човекът беше много по-дребен от Еберт — дребосък, изцяло облечен в червено. Нотариусът. Хвърли й кратък, почти пренебрежителен поглед, после се обърна обратно.

Устата ѝ беше пресъхнала. Наблюдаваше го как се извърна към машината и започна да я подготвя за церемонията.

— *Ну ши* Толонен? — застана пред нея с протегната ръка.

Беше време.

Тя хвана ръката му. Малка, хладна ръка, суха на пипане. Погледна и забеляза, че беше с ръкавици — фина черна материя, през която личеше наситената бледност на кожата му. Поведе я за ръка към машината.

Обшивката се разтвори пред нея и се разля светлина. Тя се поколеба и пристъпи сред сиянието.

Той постави ръцете ѝ върху чувствителните на допир датчици и ги притисна към тях, след това нежно, ала твърдо притисна лицето ѝ към релефния екран от прозрачен лед и закопча шлема на главата ѝ и колана — на кръста ѝ. Движенията на ръцете му бяха внимателни и страхът ѝ започна да утихва, да се губи под успокояващите му докосвания, но след това рязко се дръпна, вратата зад нея се затвори и тя остана сама, с лице към празното пространство отвъд преградата.

Заля я такава вълна на съмнение, че коремът ѝ сякаш щеше да се разпадне. После стената отсреща се разтвори и вътре в машината пристъпи Ханс Еберт.

Сърцето ѝ затупка бясно в гърдите. Зачака, изложена на погледа му, с тяло, здраво прилепено към прозрачната като лед преграда.

Той ѝ се усмихна и остави нотариуса да си върши работата. След миг и той беше прикрепен с лице, притиснато към нейното, длан о длан. Разделяше ги само тънкият пласт лед.

Тя се взря в очите му — не можеше да извърне поглед. Искаше ѝ се да затвори очи, да се изтръгне, чувстваше се толкова уязвима, така отвратително на показ под погледа му. Чувството в нея нарастваше, докато стоеше там, скована от безмилостния му взор, превърнала се в уплашено дете. След малко той заговори:

— Не се бой. Никога няма да ти причиня нищо лошо, Джелка Толонен.

Думите сякаш идваха от хиляди *ли* — далечни, безплътни; от огромната празнота отвъд повърхността на бледосините му очи. И все пак точно тези думи изникнаха в главата ѝ без посредничеството на език и устни.

После нещо се случи в ума ѝ. Една стена се взриви и вътре нахлуха трима мъже в черно. Разнесе се миризма на изгоряло и нещо се просна на пода до нея, отвратително безформено — сребрист метал стърчеше от окървавената плът.

Картината беше съвсем жива. И в очите срещу нейните се случи нещо: зениците се разшириха, откликвайки на нещо в нейните зеници. За миг тя погледна натам и разпозна Ханс Еберт, после споменът отново я сграбчи и погледът ѝ пак се обърна навътре — виждаше как тримата мъже настъпват към нея с насочени дула.

Странно, този спомен я успокои. *Аз оцелях* — помисли си тя. — *Изтанцувах пътя към живота си.*

Преградата помежду им за миг потъмня и ги изолира един от друг. След това се проясни и в леда се оформи кръгов орнамент от пиктограми. Малки кръгчета от кодирана информация се появиха пред зениците на всеки, удвоени така, че всяко полукълбо от мозъка да може да чете и да разбира. Генотип. Кръвна проба. Мозъчен скенер. Оценка на плодовитостта. Джелка усети как коланът се стегна и за миг я прониза болка.

Цифрите се промениха. Ледът засия в зелено. Те прекрасно се съчетаваха генетично. Машината безстрастно записа цифрите и ги отбеляза в договора.

Зеленият отсек избледня заедно с пиктограмите. Тя отново се намери очи в очи с него.

Той се усмихваше. Кожата около очите му беше набраздена от мънички бръчици, очите му сияеха много по-силно отпреди.

— Прекрасна си — обади се гласът в главата ѝ. — Хубаво ще ни е заедно. Ще ми родиш силни, здрави синове. Синове, с които двамата ще се гордеем.

Тя си представи как думите се оформят в мрака отвъд очите му; видя ги как се издигат, люшват се напред и пронизват леда помежду им; влизат в нея през очите ѝ.

Страхът ѝ се беше уталожил. Отново беше на себе си. Сега, когато го поглеждаше, забелязваше само колко е жесток, какъв егоист е. Беше изписано там, пред очите му, като кодирана пиктограма.

Щом машината започна литаниите си, тя се успокои, стегна се, за да го погледне в лицето. *Не. Ти няма да ме победиш, Еберт. Аз съм по-силна, отколкото си мислиш. И ще оцелея и след тебе.*

Усмихна се, устните ѝ се размърдаха и произнесоха „да“ — подпечатаха договора, сложиха словесния си белег под ретиналната идентификация и ЕКГ, които машината вече бе записала като неин идентифициращ подпис. Но в главата ѝ това „да“ си остана най-обикновено.

Ще изтанцувам пътя си към живота — помисли си тя. — Ха да видим няма ли да го направя.

* * *

Де Вор погледна индикатора на китката си и смъкна противогаса. Отвън хората му разчистваха, събличаха труповете, преди да подпалят нивото.

Гезел лежеше в безсъзнание на леглото, а момичето хан беше до него.

Той дръпна чаршафа и ги загледа. Жената имаше малки твърди гърди с големи тъмни зърна и белег, който тръгваше от левия ѝ хълбок и стигаше почти до коляното. Де Вор се усмихна, наведе се и бавно прокара пръст по обръсната цепка на пола ѝ. *Много лошо* — помисли си той. — *Много лошо.*

Отмести поглед нататък. Гезел лежеше настрани, подложил ръка под главата си. Гъсти черни косми покриваха ръцете и краката му; стърчаха обилно от слабините и подмишниците му. Пенисът му лежеше сред тях като новоизлюпено пиле в гнездо, свит в себе си.

Докато гледаше мъжа, Де Вор усети стегнат възел от гняв да свива гърлото му. Щеше да е лесно да ги убие сега. Никога да не се събудят. Но това не беше достатъчно. Искаше Гезел да знае. Искаше да се изплюе в лицето му, преди да умре.

Да. За всички негови заплахи. За всичките лайна, които го накара да изяде.

Извади игления пистолет от джоба си и го зареди, после го опря о гърдите на Гезел точно над сърцето. Извади празния патрон, презареди пистолета и направи същото и с момичето. После отстъпи назад и зачака противоотровата да подейства.

Първа се събуди жената. Обърна се леко, придърпа се към Гезел, след това замръзна и подуши въздуха.

— На твое място изобщо не бих помръднал, Мао Лян.

Тя извърна глава. Очите ѝ разпознаха тъмния му силует и тя леко кимна.

— Добре... Приятелят ти ще дойде при нас след малко. Всъщност искам него. Така че се дръж прилично и нищо лошо няма да ти се случи. Разбра ли ме?

Тя отново кимна, след което се дръпна леко назад — Гезел се беше размърдал.

Де Вор се усмихна и измъкна пистолета от туниката си.

— Добро утро, приятелю. Съжалявам, че те събуждам така, но си имаме работа.

Гезел се надигна бавно, разтърка очи, после забеляза пистолета в ръката на Де Вор и замря.

— Как се промъкна тука, да ти го начукам? — прошепна той и присви очи.

— *Купих* си влизането. Охраната ти с голяма радост те продаде.

— Продаде... — на лицето му се изписа разбиране. Погледна момичето, после — отново Де Вор — някаква дързост в природата му го караше да се инати до последно.

— Мах ще ти даде да разбереш, шибано копеле.

Де Вор сви рамене.

— Може би. Но това няма да ти помогне, нали така, Бент? Защото ти си мъртъв. И всичко онова, в което вярваше — и то е мъртво. Аз го пометох. Остана само ти. Ти и ей това момиче тук.

Забеляза движението почти с ъгълчето на окото си; забеляза как ръката ѝ бръкна под възглавницата и после се дръпна; чу лекото изщракване на затвора.

Щом тя вдигна пистолета, той стреля два пъти. Тежките куршуми пробиха две равни дупки в гърдите ѝ точно над сърцето. Тя се строполи мъртва назад.

Гезел рязко се дръпна напред, след това замря — беше забелязал насоченото право в главата му дуло на Де Вор.

— Винаги си приказвал много, Гезел.

Гезел го изглежда.

— Изобщо не трябваше да се хващаме с тебе. Емили беше права. На тебе никога не ти е пукало за друг освен за самия тебе.

— Някога да съм твърдял обратното?

Гезел се облегна назад. Лицето му беше напрегнато.

— Ами тогава защо не го направиш? И да приключим?

— Ще, ще... не се притеснявай. Но не с това.

Той хвърли пистолета. Гезел го зяпна за миг, после посегна към оръжието. Де Вор отстъпи назад, извади флакона със спрей от джоба си и изчака Гезел да се обърне и да се прицели.

— Празен е.

Гезел натисна спусъка. Щракна, после — пак.

Де Вор се усмихна, после пристъпи по-близо, вдигна флакона, натисна бутона и малките частици заизскачаха със свистене.

Гледаше как Гезел се опитва да разкъса тънкия филм от матов, почти прозрачен лед, покрил главата и раменете му; виждаше как пръстите му се борят да пробият в меката еластична материя дупка, за да диша, но тя вече се втвърдяваше. Отчаянието го накара да се мятат и да крещи — но крясъците му бяха приглушени, далечни. Идваха иззад екрана, който му отрязваше въздуха.

Де Вор изпразни флакона, хвърли го и се отдръпна от мятащата се фигура. Сега и ръцете на Гезел бяха приклепени — здраво залепени за лицето му. Той залитна още няколко пъти, после се строполи и немощно пририта. И замря неподвижно.

Де Вор се надвеси над него и се загледа в лицето му. Остана доволен от паниката и върховните мъки, изписани на него, доколкото се виждаха през твърдата, стъклоподобна маска. След това вдигна поглед. Мах го чакаше на вратата.

— Мъртъв ли е?

Де Вор кимна.

— Боя се, че и жената също. Извади ми пистолет.

Мах сви рамене.

— Добре. Иначе щеше да е трудно. Тя беше влюбена в него.

— Ами Ашър?

Мах поклати глава.

— Нито следа от нея.

Де Вор се замисли, после кимна.

— Ще ти я намеря.

— Благодаря — Мах се поколеба, след това влезе и погледна към Гезел. — А бе, знаеш ли, той ми харесваше. Наистина. Но рано или късно щеше да ме убие. Такъв си беше.

Де Вор се изправи, протегна ръка и докосна Мах по рамото.

— Добре. Тук приключихме. Да се махаме. Преди да са се домъкнали хората на танга.

ГЛАВА 4

ШАДРАВАН С РИБИ И ЧЕРУПКА ОТ КОСТЕНУРКА

Ким се обърна на седалката и погледна към Хамънд.

— Е? Според тебе какво иска?

Хамънд го погледна, после нервно отмести поглед — и тук имаше камери.

Ким наведе глава. Значи това беше положението. Директорът Шпац го притискаше. Е, беше обяснимо. В края на краищата, принц Юан не идваше на посещение всеки ден.

Огледа се и забеляза как Шпац е украсил канцелариите си специално за случая, сменил бе мебелировката. В Проекта се шегуваха, че канцелариите на Шпац били по-големи и поддръжката им струвала много повече от всичко останало в Проекта, взето заедно. Но това и трябваше да се очаква. Така правеха задници като Шпац.

Ким работеше по проекта „Жица в главата“ вече почти година, макар през повечето време Шпац да го бе държал настрана. Въпреки това беше научил много неща, ала гледаше Шпац и другарчетата му да не разберат. От самото начало се смая, щом разбра колко малко са напреднали. Основната информация, която им трябваше, беше открита преди повече от два века. Не, те просто не можеха да я приложат. Бяха изпробвали различни варианти — всичките до един натруфени вариации на вече съществуващи неща — но никой от тях не бе показал необходимата деликатност. Като се има предвид с какво се занимаваха, това бяха груби и недодялани модели, които по-скоро биха унищожили мозъка, отколкото да го контролират; системи от блокове и стимули, предизвикващи цели вериги от нежелани химични и електрически реакции. Както чуваше, тези системи нищо не струваха. Предна лоботомия щеше да свърши повече работа. Освен ако някой не искаше да си има население от гърчещи се и треперещи марионетки.

А сега, след по-малко от пет часа, принц Юан пристигаше за първата си годишна инспекция. Но Шпац не искаше да рискува. Спомняше си последното посещение на маршал Толонен и бе решил да държи Ким по-надалече.

Е, нека само се опита, помисли си Ким. Нека се опита.

Пристигна Шпац, който сякаш го беше чул. Елис, асистентът му, се мъкнеше след него с дебел наръч папки под мишница. И преди беше виждал тази страна на официалността. През повечето време те гледаха да не се занимават много-много с истински бумажки и предпочитаха да държат колкото се може повече документация в компютъра, но колчем пристигнеше някоя голяма клечка, и на бял свят се вадеха куп бумажки.

И може би това вършеше работа. Може би *наистина* правеше впечатление на началството.

— Уард — Шпац го каза студено, безизразно, без дори да погледне Ким, щом седна зад бюрото.

— Да, *ши* Шпац?

Забеляза как се изопна лицето на онзи, след като отказа да го титулува с пълната му титла. Що се отнася до науката, Шпац беше пълен глупак, но можеше да разпознае неуважението. Шпац погледна към Елис, взе папките от него и започна да ги прелиства с важен-важен вид. Най-накрая ги бутна настрана и погледна към Ким.

— Разбрах, че си помолил за разговор с принц Юан.

Ким го гледаше, без да реагира по никакъв начин — искаше да види как ще се справи Шпац с непреклонността; как би се справил с това пряко посегателство срещу авторитета му.

— Е... — Шпац прикри яда си с усмивка. След като я докара на лицето си, вдигна ръка и щракна с пръсти. Елис моментално скочи и отвори вратата.

Ким чу стъпки отзад. Беше офицерът по комуникациите Бариш. Той измарширува до бюрото и подаде две тънки папки, които се прибавиха към купчината до лакътя на Шпац.

„Стена ли се опитваш да издигнеш срещу мене, Шпац? — помисли си Ким и вътрешно се усмихна. — Защото няма да стане. Във всеки случай не и днес. Защото днес идва принц Юан. И аз ще му кажа точно какво правиш. Ти го знаеш и те е страх. И тъкмо затова съм тук. Да можеш да ми предложиш някак си да се договорим. Обаче не става. Защото ти нищо не можеш да ми предложиш. Ама съвсем нищо.“

Шпац преглежда известно време първата папка, после я подаде на Хамънд.

Ким забеляза раздвижването по лицето на Хамънд и веднага разбра, че папката се отнася до самия него.

Хамънд се зачете и пребледня. След това погледна към Шпац.

— Но това...

Шпац извърна глава.

— Какво има, *ши* Хамънд?

Хамънд страхливо погледна към Ким.

— Проблем ли има, *ши* Хамънд? — Шпац се извърна и впери поглед в своя старши техник. — Трябва само да подпишете. Или искате да попитате нещо?

Ким кисело се усмихна. Беше разбрал. Бяха изготвили ново лично досие — фалшиво, което го петнеше.

— Подпиши, Джоел — рече той. — Няма значение.

Шпац го погледна и се усмихна — така, както се усмихва змия, преди да разтвори паст и да погълне яйце.

Хамънд се поколеба и подписа.

— Така — Шпац взе документа. После с още по-широка усмивка подаде втората папка на Елис. — Дай това на момчето.

Ким погледна към Елис — забеляза извинителния поглед на помощник-директора.

— Какво е това?

Шпац се засмя сухо.

— Защо не я отвориш и не видиш сам?

Ким се огледа. Хамънд бе забил поглед в земята, прегърбил рамене, сякаш вече знаеше какво има във втората папка.

Ким я отвори и дъхът му секна. Вътре имаше листове. Стихотворенията на Хамънд и собствените му отговори. Пълен запис на цялата им тайна кореспонденция.

Погледна към Шпац.

— Значи сте знаели?

Ала веднага разбра, че зад това не стояха нито Шпац, нито Бариш. Те бяха твърде тъпи. Нямаше начин нито единият, нито другият да е усетил какво става. Не, това беше работа на някой друг. Някой, на когото много повече му сечеше акълът. Но кой?

Шпац се наведе напред — чувството му за достойнство се бореше с желанието да злорадства.

— За много умен се мислеше, нали така, Уард? Голям умник, няма що. Бас ловя, че си мислел, че много ни превъзхождаш, нали така? — ухили се, а после се облегна назад. Лицето му отново придоби

сурово изражение — Хамънд, задето си се забъркал в това, от днес си под наблюдение. А ти, Уард — ти си *вън*.

— *Вън?* — Ким се разсмя. — Простете, *ши* Шпац, но вие не можете да ме изхвърлите. Назначен съм лично от принц Юан. Без съмнение само той би могъл да определи дали съм *вън* или не.

Шпац го изглежда презрително.

— Формалност. Той ще получи моето мнение, подкрепено от личното ти досие и оплаквания за саботаж, подписани срещу тебе от няколко членове на екипа.

С ъгълчето на окото си Ким забеляза как Хамънд се наведе напред.

— Но вие обещахте...

Шпац прекъсна Хамънд с леден поглед.

— Нищо не съм обещавал, ако си спомняш. А сега, в името на всички богове, дръж си езика зад зъбите! Даже още по-добре — напусни стаята. Вече изпълни предназначението си.

Хамънд бавно се надигна.

— Изпълнил съм предназначението си, така ли? Много си прав, мамицата ти! — наведе се напред, удари с юмрук по бюрото и впери очи в директора. Сякаш усетил намеренията му, Шпац придърпа папката към себе си, после я подаде на Елис.

— Още една дума и...

Хамънд се разсмя, ала лицето му изразяваше неприкрито отвращение от човека срещу него.

— О, няма какво повече да кажа, директор Шпац. Само ето това...

Отметна назад глава и се изплю — силно и точно, право в лицето на Шпац.

Шпац извика и взе да търка лицето си с ръкав; след това, щом се усети какво прави, изруга.

— Хамънд, копеле недно! Коприната ми... — директорът се изправи с пламнало от гняв лице. Ръцете му трепереха. — Махай се! Грабвай си багажа и се измитай! От този момент нататък си изхвърлен от Проекта!

Хамънд остана на мястото си още малко, впери кървнишки поглед в Шпац, после се дръпна. През него премина лека тръпка.

— Джоел, аз... — спусна се към него Ким, но Хамънд се дръпна и се огледа, сякаш се будеше от лош сън.

— Не. Всичко е наред, Ким. Наистина. Ще се оправя. В Мрежата надали е по-зле, отколкото тук. Поне няма да се налага всеки ден да се правя на пионка пред разни хсяо джен като тая тъпоглава свиня тук!

Шпац се разтрепери от гняв.

— Стража! — кресна той. — Веднага доведете стражата.

Хамънд се разсмя.

— Няма нужда. Тръгвам си. Майната ти, Шпац. Майната ти, да ти го начукам. Надявам се принц Юан да ти нашиба задника за всичко, което се мъчиш да направиш днес — обърна се, наведе се и прегърна Ким. — Късмет, Ким — прошепна му той. — Съжалявам. Наистина съжалявам.

Ким го хвана за раменете.

— Няма нищо. Разбирам. Ти си добър човек, Джоел Хамънд. Много добър човек.

Изправи се и го проследи с поглед до вратата, а после се обърна към Шпац:

— И сега какво?

Шпац не му отговори, наведе се и каза в интеркома:

— Изпратете санитаря. Готови сме.

Ким погледна към Елис — забеляза как той избягва да го гледа в очите. После погледна и към Бариш. Бариш се преструваше на погълнат от таблицата, която висеше зад гърба на Шпац.

— Принц Юан ще попита за мене — обади се Ким. — Бъдете сигурни.

Шпац се усмихна студено.

— Естествено, че ще попита. Но тебе няма да те има, нали така?

Вратата изскърца и санитарят влезе.

— Тогава ще попита защо ме няма... — започна Ким, но думите заседнаха в гърлото му. Усети как игленият пистолет се опря о врата му и се опита да се извърне, да се измъкне от силната ръка, стиснала рамото му, ала беше твърде късно.

Ръката го пусна. Той се строполи на стола и усети как по вените му плъзва изгарящ студ, вцепенява го, смразява нервните му окончания.

— Аз... бв... — очите му се оцъклиха. — Аз... джбв... — После клюмна напред и стихотворенията се пръснаха по пода.

* * *

Ли Юан слезе от летателния апарат, въздъхна и се огледа. Покривът на Града се простираше наоколо като огромно заснежено поле, пусто, ако не броим неколцината служители, скупчили се с наведени глави около отворения люк.

Погледна на север, там, където Градът рязко свършваше на брега на леденото Балтийско море, после се обърна и се усмихна на личния си секретар Чан Ши-сен.

— Виждал ли си го, когато облаците паднат ниско, Чан? Облаците сякаш се изливат от ръба на Града като водопад. Но бавно, много бавно — като насън.

— Никога не съм го виждал, господарю, но си представям колко е красиво.

Ли Юан кимна.

— Много е красиво. Веднъж го видях по залез. Сякаш тези безкрайни бели дипли улавяха всички цветове на небето.

Чан Ши-сен кимна, след това добави тихо, без да забравя кой е:

— Очакват ви, господарю.

Ли Юан го погледна и се усмихна.

— Нека почакат. Денят е прекрасен. Освен това имам нужда от един миг насаме със себе си, преди да отида при тях.

— Господарю... — Чан отстъпи назад с поклон.

Ли Юан се обърна и излезе от сянката на ракетата в светлината на следобеда. Чан беше свестен човек. Ким — работлив и разсъдлив. Но такъв беше и майсторът на вътрешния дворец на баща му, Ван Та Чуан. Това караше човек да се замисли. Когато някой държи в ръце съдбата на толкова други, на кого би могъл да се довери?

Пое си дълбоко въздух — наслаждаваше се на свежестта, на слънчевата топлина по ръцете и гърба си. Снощи за първи път, откакто се беше оженил за Фей Йен, бе извикал жена в леглото си — една от кухненските прислужници — и се бе пречистил от нуждата, кипяла в кръвта му като отрова. Сега пак беше същият.

Или почти същият. Защото никога вече нямаше да бъде съвсем същият. Заради Фей Йен.

Кой е бил! — зачуди се той за хиляден път. — Кой е спал с тебе, докато ме нямаше? Някой от моите прислужници? Или някой, когото си познавала отпреди да се съберем!

Пропъди внезапното си раздразнение. Нямаше смисъл да гадае. Така можеше и накрая да полудее. Не, най-добре беше да отхвърли тези мисли — само дето все това му се въртеше в ума.

И тогава — за какво съм му на моя баща!

Потръпна, опита се да се успокои, извърна се и повика Чан.

* * *

— Това ли е всичко?

Шпац стоеше прав пред седналия принц. Наведе глава.

— Боя се, че да, господарю. Но трябва да ме разберете — работя в условия на най-строги ограничения.

Ли Юан го погледна с явно разочарование.

— Какво точно искате да кажете, директоре?

Шпац продължаваше да стои с наведена глава, без да поглежда принца в очите.

— Да започнем с това, че откакто съм тук, се лиших от двама души от екипа.

Ли Юан се наведе напред.

— Не разбирам, директоре. В доклада ви не се споменава нищо подобно.

— Простете, господарю, но онова, за което говоря, е във втората папка. Мислех, че ще е най-добре основният доклад да засяга предимно... научните разработки, така да се каже.

Принцът се облегна назад. Този човек го дразнеше. Ако зависеше от него, би отстранил Шпац, но също като Толонен Шпац беше назначен от баща му.

Той остави встрани горната папка и отвори втората. Беше персонален доклад за момчето Уард.

Ли Юан изненадано вдигна поглед. Би ли могъл Шпац да знае? Не. Не беше възможно той да знае за Ким и за специалните проекти.

Но това също беше разочарование. След първия доклад не беше получил нищо от момчето. Нищо — цели десет месеца. Отначало бе предположил, че работата по Проекта просто отнема повече време на момчето, отколкото то беше преценило, но това обясняваше всичко.

Прочете папката, отново вдигна очи и поклати глава. Момчето беше в най-добрия случай потънало в летаргия и изобщо отказваше да сътрудничи, а в най-лошия — разрушител до степен да упражнява пряко физическо насилие.

— Защо досега не ми беше съобщено всичко това?

Шпац се поколеба.

— Аз... исках да бъда благосклонен към момчето, господарю. Да му дам всяка възможност да се промени и да се докаже. Съзнавах колко е важен той за вас. Знаех за специалния ви интерес. И затова...

Ли Юан вдигна ръка.

— Разбирам. Може ли да го видя?

— Разбира се, господарю. Но трябва да разберете в какво състояние е. Разправят ми, че това е резултат от „реконструирането“ на личността му в клиниката. От време на време изпада в нещо като вцепенение и не говори с никого, дори не забелязва дали около него има някой.

— Разбирам — Ли Юан се постара да не му проличи колко дълбоко е разочарован. — И сега ли е така?

— Боя се, че да, господарю.

— Ами възпитателят му, Тай Чо?

Шпац леко сви рамене.

— Свестен човек, но верността му към момчето е... ами тя го прави сляп. Той се вживява твърде много, господарю. Единствената му грижа е да пази момчето — да не би някой да му навреди. Боя се, че и от него няма много полза.

Ли Юан задържа поглед върху Шпац още миг, след което затвори папката.

— Искате ли да видите момчето, господарю?

Ли Юан въздъхна и поклати глава.

— Не, мисля, че видях достатъчно — той се изправи. — Разочарован съм, Шпац. Страшно разочарован. Очаквах много по-голям напредък. И все пак нещата вървят в правилна посока.

Забелязвам, че сте напреднали доста на техническия фронт. Това е добре, но искам още. Искам работещ модел след дванайсет месеца.

— Господарю... — нотката на истинска паника в гласа на директора беше почти комична; и все пак на Ли Юан никак не му беше до смях.

— Дванайсет месеца. Ясно? От моя страна ще се погрижа да осигуря още дузина души — най-добрите учени, които мога да привлека от Компаниите. Що се отнася до парите, съвсем сте прав, директоре. Наистина са недостатъчно. Ето защо от този момент нататък утроявам финансирането.

За първи път главата на Шпац се надигна и той погледна принца.

— Господарю, вие сте твърде щедър.

Ли Юан се усмихна кисело.

— Щедростта няма нищо общо с това, директор Шпац. Искам да се върши работа — и то както трябва. Парите, които давахме, бяха недостатъчни. Не разбрахме мащабите на всичко това. Е, сега ще го оправим. Но този път искам резултати.

— Ами момчето?

Ли Юан се изправи, подаде папките на Чан Ши-сен и отново погледна към Шпац.

— Въпроса с момчето ще го уредим. Не се притеснявайте повече за това, директоре.

* * *

Бариш заключи вратата на комуникационната зала, приближи се до бюрото си и активира екрана. Въведе кода и зачака — знаеше, че сигналът се прекарва по поне дузина субканални, преди да достигне до крайната си цел. Екранът присветна ярко и се проясни — и в него се втренчи Де Вор.

— Готово ли е?

Бариш преглътна нервно, после кимна.

— Изпратих копия от папките на вашия човек. Ще ги има след час.

— Добре. Ами момчето? Вън е, надявам се?

Бариш сведе глава.

— Направих всичко, както ми заповядахте, *ши* Лъор. Ала възникна едно малко усложнение. Директорът отстрани Хамънд от Проекта. На място.

Де Вор се загледа настрани, след това кимна.

— Добре. Ще се погрижи за това — после пак погледна Бариш и се усмихна. — Добре си се справил, Бариш. За тебе има допълнителна награда.

Бариш отново сведе глава.

— Твърде сте любезен...

Когато вдигна очи, екранът беше потъмнял.

Усмихна се, доволен от себе си, после седна и се зачуди колко ли щедър щеше да е Лъор. Може би щеше да получи достатъчно, за да се премести една палуба по-нагоре — да си купи жилище в Стотиците.

Бариш подсмръкна замислено, след това се разсмя — спомни си как Хамънд се бе изплюл в лицето на директора.

— Така му се пада на това копеле... — измърмори той под нос. Да. Не беше злобен човек, но гледката на наплютия Шпац му беше харесала. Много му беше харесала.

* * *

Леман застана на вратата и надникна вътре.

— Еберт е тук.

Де Вор вдигна поглед от дъската за *уей чи* и се усмихна.

— Добре. След малко идвам. Заведи го в личните ми покои и нека някой от камериерите се погрижи за него. Кажу му, че няма да се бавя.

Де Вор сподори лейтенанта си с поглед, после се изправи. Упражняваше нови начални ходове. Експериментираше. Проверяваше дали би могъл да преодолее старите навици. Това беше единственият проблем с *уей чи* — не беше игра, която можеш да играеш сам със себе си. Човек има нужда от постоянен приток на противници — играчи, също толкова добри, колкото и самият той, че и по-добри — ако наистина иска да се усъвършенства в играта. А той нямаше.

Протегна се и се огледа. Чувстваше се добре. Забеляза кожата, които беше зарязал в ъгъла. Бе излязъл рано, преди изгрев-слънце —

сам, на лов за снежни лисици. Кожите на пет от тях висяха в кухнята да се сушат, а мършавото им месо беше отишло в яхнията — специално ястие по случая.

Да, нещата вървяха добре. Само преди няколко седмици всичко изглеждаше мрачно, но сега неговите пулове изпълваха дъската добре. На север *Пин Тяо* бяха практически унищожени и движението на Мах, Ю, беше готово да запълни възникналия във властта вакуум. На изток хората му бяха на позиция и чакаха само неговата заповед, за да атакуват Плантациите, а на запад той подреждаше нова форма — търсеше нови съюзници сред елита на Град Северна Америка. В добавка към това имаше и два много по-фини хода — отровната статуетка и плановите му за проекта „Жица в главата“. Всичко това се готвеше да даде плод. Скоро конфигурациите по дъската щяха да се променят и играта щеше да навлезе в нова фаза — средна игра, в която пуловете му щяха да вземат връх.

А каква беше ролята на Еберт във всичко това? Той си имаше амбиции, това вече беше ясно. Амбиции, по-големи от тази да бъде кукловод. Е, нека си ги има. Когато му дойде времето, ще го постави на мястото му. Дотогава щеше да се прави, че му има повече доверие.

Де Вор се разсмя. Междувременно можеше да му предложи момичето, двойницата. Беше я приготвил за Толонен — като „дар“, за да замести убитата му дъщеря; но Джелка бе оцеляла и това означаваше промяна в плановите. Огледа замислено дъската, после кимна. Да, щеше да даде двойницата на Еберт като подранил сватбен подарък. Да я прави каквото си иска.

Усмихна се, наведе се и постави на дъската едно бяло камъче, като прегради пътя на две черни, които заплашваха да се сблъскат.

* * *

Ханс Еберт стоеше до отворения люк на транспортъора. Дясната му ръка се вкопчи здраво в ремъка отгоре, щом ракетата рязко се издигна над планинския склон.

„Подаръкът“ на Де Вор се бе свил до стената — колкото се може по-далеч от отворения люк. Усещаше присъствието ѝ зад гърба си. Усети и как космите по гърба и по врата му настръхват.

Копеле. Шибано хитро копеле.

Усмихна се напрегнато и махна на бавно смаляващата се фигурка долу на хълма. След това, щом ракетата пое курс, се обърна, погледна момичето и ѝ се усмихна окуражително — гледаше да не проличат истинските му чувства.

Игрички. За Де Вор всичко това си беше една голяма игра. Сега го беше разбрал. А това — това момиче, „подаръкът“ — и то беше част от играта. Вероятно искаше да го разстрои. Или да се подиграе с него. Е... нямаше да му позволи.

Мина безцеремонно покрай нея и влезе в кабината. Одън се обърна.

— Какво има, Ханс?

Той си пое дъх и поклати глава.

— Нищо. Но най-добре виж това — извади запечатаното писмо, дадено му от Де Вор, и му го подаде. — За Левър е. Де Вор иска да го предадеш на американеца, когато се срещнете на космодрума. Покана.

Одън го остави настрана.

— Че какво друго да е?

Еберт се усмихна. Одън беше свестен човек. Разбираше нещата, без да се налага да му се обясняват.

— Само дето му нямам доверие. Особено когато „подреди всичките си камъчета на масата“. Нещо си е наумил.

Одън се разсмя.

— Като например?

Еберт се взря през замръзналото стъкло и забеляза колко мрачно е навън.

— Не знам. Просто го имам това усещане. И този негов подарък...

Одън присви очи.

— И какво смяташ да правиш с нея?

Еберт се обърна, срещна за миг погледа му и изскочи от кабината; като затвори вратата зад себе си!

* * *

Щом Еберт се върна, момичето вдигна очи — бяха оцъклени, изпълнени със страх. Той спря и се втренчи в нея, отворен от приликата, после отиде до отворения люк и се загледа навън. Леденият вятър почти не успяваше да разроши късо подстриганата му коса.

— Съжалявам — успя да надвика рева на вятъра. — Не исках да те плаша. — Огледа се назад и се усмихна. — Хайде... ела тук. Искам да ти покажа нещо.

Тя не помръдна; само още по-плътно притисна гръб към стената.

— Ела... — подкани я той колкото можеше по-тихо, но така, че все пак да го чуе, въпреки шума. — Няма от какво да се страхуваш. Просто искам да ти покажа нещо, това е всичко.

Наблюдаваше я, виждаше как страхът се бори в нея с нуждата да се подчини. *Да* — помисли си той, — *Де Вор е успял да го насади в тебе, нали така!* Тя продължаваше да гледа надолу, прехапала устни, след това го погледна. Двоумеше се.

„Да, и досущ ѝ прилича — помисли си той. — Поне физически. Ала това не е тя. Това е най-обикновено селско момиче, минало през лабораториите му. И само боговете знаят какво е правил с нея. Но истинската Джелка нямаше да трепери там. Щеше да дойде при мене по своя собствена воля. За да ме предизвика. Само за да ми докаже, че не се страхува от мене.“

Усмихна се и погледна надолу — спомни си онзи момент в машината, когато бе отвърнала на погледа му с такъв гневен поглед. Може би точно в този момент той за първи път бе осъзнал какво точно изпитва към нея. За първи път го бе формулирал в ума си.

Аз съм влюбен в тебе, Джелка Толонен — изненадано си бе помислил той. — *Влюбен.*

Толкова неочаквано. Съвсем-съвсем изневиделица.

А после, когато тя си беше отишла, се усети, че мисли за нея. Че открива нейния образ там, преплетен сред мислите му за други неща. Колко странно беше. Колко странно — да се почувства толкова уязвим.

А сега това...

Приближи се до нея, хвана я за ръката и я поведе внимателно, почти нежно, след това застана до люка, здраво обгърнал тънкото ѝ кръстче с ръка — с другата посегна да се хване за ремъка. Вятърът развя дългата ѝ златна коса и охлади лицето ѝ, но той я накара да отвори очи.

— Виж — посочи ѝ. — Не е ли величествено?

Погледна я крадешком. Забеляза колко широко са отворени очите ѝ, как се бори със страха, сражава се с него, опитва се да съзре красотата в това пустинно място.

Играчката на Де Вор. Неговият „подарък“.

За миг не последва нищо. После на устните ѝ едва-едва се изписа усмивка, мускулите около очите ѝ леко се отпуснаха.

Той потръпна, след това отдръпна ръката си и блъсна главата ѝ надолу.

Гледаше как малката фигурка пада и се гърчи безшумно във въздуха — малка черна звезда на белия фон, която с всяка секунда става все по-малка. После отново потрепери — поклати глава и изхленчи в странна смесица от болка и неразбиране.

Не. Пречки нямаше да има. Не и този път. Никакви дъртофелници с чувство за собственост, никакви смахнати курви с незаконни деца. И съвсем сигурно — никакви копия.

Не. Защото той искаше истинската Джелка, а не някакво си копие. Дори и тя да го мразеше. Или точно защото го мразеше. Да, сигурно беше заради това. Защото под всички прикрития тя беше силна като него и тази сила го привличаше, превръщаше я в предизвикателство. Предизвикателство, на което не можеше да обърне гръб.

Защото ти ще ме обикнеш, Джелка Толонен. Ще ме обикнеш.

Видя как тялото се разби сред фонтан от сняг и се обърна. Ревът на вятъра утихна, щом дръпна вратата на люка.

* * *

Емили Ашър се обърна с гръб към вратата и дъхът ѝ секна. Ключът изпадна от ръката ѝ и изтрополи на ледения под.

— Ти...

Де Вор я погледна и се усмихна — беше приседнал на ръба на леглото ѝ.

— Да, аз съм.

Забеляза как поглеждаше ту него, ту ключа — преценяваше разстоянието и възможността да се измъкне жива от стаята — и се

усмихна вътрешно.

Тя го погледна с присвити очи.

— Как ме намери?

Той наклони глава и я изгледа от горе до долу. Очите му търсеха пословичната издупчина под дрехите — скритото оръжие.

— Не беше чак толкова трудно. Един мой човек беше по следите ти още от онази среща в месарския склад. Знаех, че се готвиш да се измъкнеш.

— Нима? — тя се разсмя, но лицето ѝ остана сурово. — Странна работа. Защото не смятах да се измъквам. Чак снощи го реших.

Той се усмихна.

— Значи си уцелила момента. Всичките са мъртви. Или вече знаеш?

Забеляза как дишането ѝ се промени, как кръвта се дръпна от лицето ѝ.

— А Гезел?

Той кимна, без да я изпуска от очи.

— Сам се погрижих за него.

Тя леко зяпна, после наведе глава.

— Предполагам, че е било... неизбежно — но когато отново го погледна, в очите ѝ имаше омраза и той разбра, че е бил прав. Тя все още обичаше Гезел.

Какво прахосничество, помисли си той. Този червей не беше ли разбрал какъв късмет има — да споделя леглото с две толкова силни жени?

Не. Сигурно не. Като всички такива като него, той вземаше, без да съзнава стойността на нещата.

— Мах ми помогна — беше вперил очи в нея, ръката му небрежно почиваше върху пистолета в джоба. — Той уреди всичко.

— Защо? — попита тя. — Не разбирам. Той повече от всички нас искаше да успеем.

— И още иска. Но Искане да започне отново, без петното от Бремен. Нова кръв, нови идеали, свежи идеи.

Тя го изгледа продължително, после поклати глава.

— Ала пак с тебе, нали?

— Ти, затова ли се махна? Защото и аз се намесих?

Тя се поколеба, след това кимна, посрещнала предизвикателството в погледа му.

— След като ти дойде, нещата се промениха. Преди беше по-различно, но после... е, видя какво стана. Едно време не беше така.

— Не... — той като че ли беше почти съгласен. — Да, но сега това е минало, нали?

— Нима?

Той кимна и леко се дръпна назад. Сега пистолетът в джоба я държеше на прицел.

— И сега какво? Какво искаш от мене?

Усмивката му се разшири.

— Не го искам аз. Мах го иска.

— И?

— Ами иска да умреш.

Отново, същият лек трепет на гърдите, едва забележимата промяна в дишането, овладяна бързо. Тази жена имаше кураж, това беше несъмнено. Вероятно повече кураж от всички тях. Но това той го бе забелязал веднага. Заради това я беше отделил от другите.

— Не съм въоръжена — вдигна тя бавно ръце.

— Виждам — отговори той. — Е?

Тя се разсмя почти успокоена.

— Не... Тебе това изобщо не би те притеснило, нали? Да убиеш невъоръжена жена.

— Не, не би ме притеснило. Но кой каза, че ще те убивам?

Тя отново присви очи.

— А няма ли?

Той поклати глава, бръкна в левия си джоб и извади един портфейл. Вътре имаше паспорт, нов комплект документи за самоличност, два чипа от по петстотин юана и билет за междуконтиненталния самолет.

— Вземи — подхвърли ѝ го той.

Тя го хвана ловко, отвори го и рязко вдигна поглед.

— Не разбирам...

— Има си цена — поясни той. — Обещах на Мах да му занеса нещо. За да му докажа, че съм те довършил. Пръст.

Забеляза как я разтресе лека тръпка.

— А-ха...

— Няма да боли. Ще замразя ръката и ще обгоря раната. Няма да почувстваш болка. Няма да е приятно, но само толкова.

Тя наведе поглед — на лицето ѝ се изписа странно болезнен израз. После пак вдигна глава.

— Защо? Искам да кажа, защо го правиш? Какъв е мотивът ти?

— Трябва ли да имам такъв?

Тя кимна.

— Доколкото те познавам, трябва да имаш.

Той сви рамене.

— И преди си ми го казвала. Но бъркаш.

— Значи чиста работа?

— Чиста. Ти ми даваш пръстче, аз ти давам свободата и нов живот в Северна Америка.

Тя се разсмя — все още не му се доверяваше.

— Така е много лесно. Твърде... — и поклати глава.

Той се изправи.

— Чудиш се защо. Защо това хладно и пресметливо копеле Де Вор ще прави това за тебе? Какво иска? Е, тогава ще ти кажа. Много е просто. Искам да ти докажа, че бъркаш в преценките си за мене.

Тя се втренчи в него, след това се наведе и вдигна ключа.

— Е? — попита той. — Договорихме ли се?

Тя го погледна.

— Имам ли избор?

— Да. Можеш да излезеш оттук веднага. Няма да те спирам. Но ако го направиш, Мах ще те преследва с всички сили. Защото няма да се почувства в безопасност, докато ти не умреш.

— А ти?

Де Вор се усмихна.

— О, аз съм в безопасност. Аз винаги съм в безопасност.

* * *

Огромното кълбо на Чун Куо бавно се въртеше в космоса, минаваше през светлина и мрак, белите гладки лица на континентите му блестяха като ледени шапки под огромните завихрени облаци. Според човешките мерки бяха изминали три часа и в провинция

Съчуан, в големия дворец в Тонджиян седеше Ли Шай Тун със сина си в тихия полумрак на кабинета си и четеше доклада, донесен от генерал Ноченци. Ли Юан бе застанал до баща си и преглеждаше внимателно всеки лист, след като баща му свършеше с него.

Докладът засягаше редица предмети, конфискувани предната вечер по време на акция в един хазартен клуб, често посещаван от синовете на няколко важни глави на Компании. Бяха арестувани повече от дузина подобни млади мъже заедно с голямо количество противодържавни материали: плакати, брошури, тайни дневници и подробни протоколи от нелегални събрания. Голяма част от материала потвърждаваше онова, което Толонен беше казал едва предния ден. Надигаше се нова вълна от смут; нова вълна, която искаше промяна.

Бяха свестни хора — образцови младежи, би могло да се каже, от семейства, чиито връзки със Седмината датираха още от основаването на Града. Хора, които при други обстоятелства биха служили достойно на танга. Но сред тях се ширеше болест: поквара, която заразеше ли някого веднъж, не можеше да бъде изтръгната от кръвта му.

Ами болестта? Ли Юан погледна към купчината папки в другия край на бащиното си бюро. Бяха три, всяка — издута от изписани на ръка листове от лед-велум. Нямаше време да сравни повече от няколко пасажа, пръснати из текста, но беше видял достатъчно, за да разбере, че съдържанието им е практически идентично. Протегна ръка, взе едната и прелисти първите няколко страници. Беше виждал оригинала сред документите на Бердичев преди повече от година, сред материалите, които Кар беше донесъл със себе си от Марс, но никога не бе предполагал, че някога ще види и друг екземпляр.

Прочете заглавната страница. *Файлът „Аристотел“.*
Истинската история на западната наука. От Сорен Бердичев.

Документът се беше превърнал в класика на дисидентството сред тези младежи. Всяко копие бе прилежно изписано на ръка с нестенографски запис.

Баща му се извърна на стола си и го погледна.

— Е, Юан? Какво ще кажеш?

Той остави папката.

— Точно както го казваше ти, татко. Това е рак. Трябва да го изрежем, преди да се е разпространил навсякъде.

Старият танг се усмихна — беше доволен от сина си.

— Ако можем.

— Нима вече е твърде късно?

Ли Шай Тун сви рамене.

— Един такъв документ притежава голяма мощ, Юан — усмихна се, изправи се и докосна сина си по рамото. — Но ела... нека да нахраним рибите. Отдавна не сме имали възможността да поговорим.

Ли Юан последва баща си в полумрака на арбореума, изпълнен със съмнения.

Вътре Ли Шай Тун се обърна с лице към сина си и с гръб към шадравана с рибите.

— Когато имам нужда да помисля, идвам тук.

Ли Юан се огледа и кимна. Беше разбрал. Когато баща му отсъстваше, той също идваше тук, заставаще край шадравана, вглеждаше се във водата и сякаш изпразваше себе си в нейните дълбини, мислите му се превръщаха в риби — носеха се и плуваха бавно, почти апатично из водата, а после бързо се издигаха към повърхността, наситени с внезапна целеустременост.

Старият танг се усмихна, щом забеляза как синът му се взира във водата; толкова си приличаха в някои отношения.

— Понякога си мисля, че трябва да завъдим щука...

Ли Юан го погледна изненадано.

— Щука в шадраван с шарани, татко? Но тя ще изяде другите риби!

Ли Шай Тун кимна сериозно.

— А може би точно това е сбърканото в Чун Куо. Може би нашият огромен шадраван с риби има нужда от щука. Да поддържа броя на рибите нисък и да добавя онзи липсващ елемент на острота. Може би тъкмо сега виждаме това. Може би сегашните ни беди са просто последиците от дългите години мир.

— Всичко се разлага... — обади се Юан. Съзнаваше колко надалече е отишъл разговорът им, колко далече са думите на баща му от онова, в което обикновено заявяваше, че вярва.

— Да... — Ли Шай Тун кимна и отново се отпусна върху голямото седло от черупка на костенурка до шадравана. — А може би в дълбините му вилнее щука.

Ли Юан се приближи до шадравана — пръстите на краката му стърчаха над покрития с плочки ръб.

— Реши ли вече, Юан?

Въпросът не беше свързан с нищо от онова, което обсъждаха досега, но той отново разбра. В това отношение бяха по-близки от всякога. Баща му говореше за момчето, за Ким.

— Да, татко. Реших.

— И?

Юан се извърна и погледна към баща си. Ли Шай Тун седеше, изпънал крака, подпрял бастуна на коляното си. Осанката на баща му напомняше за мъртвия му брат, Хан Чин. Виждаше колко е приличал Хан на баща му на младини; сякаш старостта беше дадена на него, а младостта — на Хан. Но Хан отдавна беше мъртъв, а с него — и младостта. Беше останала само старостта. Само разпадащите се образи на прадедите им.

— Сгреших — обади се той след малко. — Докладите са недвусмислени. Нищо не се е получило. А сега и това... тази история със синовете и това тяхно движение „Нов европеец“. Не мога да не си мисля, че двете не са свързани — и че момчето е отговорно за това.

Съжалителната усмивка на Ли Шай Тун беше отражение на тази на сина му.

— Свързани са, Юан. Без момчето нямаше да има файл — той погледна сина си с ясен поглед. — Значи ще задействаш моята заповед и момчето ще бъде унищожено?

Ли Юан срещна погледа на баща си — част от него все още се колебаеше, дори и сега. После кимна.

— Добре. Не се измъчвай, Юан. Направи всичко, каквото можа. Струва ми се, че момчето така си беше орисано.

Ли Юан бе навел глава; сега пак вдигна очи, изненадан от бащините си думи. Това не убягна на Ли Шай Тун и той се засмя.

— Струва ти се странно, че говоря за орис, нали?

— Винаги си говорил с презрение за тези неща.

— Може би, ала всеки мъж трябва в един момент да си зададе въпроса дали случайността или съдбата движи хода на нещата; дали е автор или просто изпълнител на своите действия.

— А ти, татко? Какво мислиш ти?

Ли Шай Тун стана и тежко се облегна на бастуна със сребърна дръжка, който бе започнал да използва напоследък — бастуна с

дръжката във форма на драконова глава, който Хан Чин му бе подарил за петдесетия рожден ден.

— Казват, че по времето на Шан вземали черупка от костенурка, намазвали я с мастило и я хвърляли в огъня. Щом изсъхнела, гадател четял по пукнатините и браздите на овъглената черупка. Разбираш ли, те вярвали, че костенурката е много чисто животно — в твърдото ѝ и меко тяло виждали срещата на Ин и Ян, на небето и земята. По-късно издълбавали върху черупките въпроси, отправени към предците им. Сякаш мъртвите можели да отговорят.

Ли Юан се усмихна — ироничният тон на баща му му бе вдъхнал увереност. За миг си бе помислил, че...

— А може и да са били прави, Юан. Може би всичко е предопределено. Но тогава трябва да се запитаме какво точно искат боговете от нас. Те сякаш вземат и дават съвсем напосоки. Сякаш строят само за да рушат после. Дават на човека голяма радост само за да му я отнемат след това и да го оставят в пълно отчаяние. В името на какво, Юан? В името на какво?

Дълбоко трогнат от думите на баща си, Юан отговори тихо:

— Не зная, татко. Наистина не зная.

Ли Шай Тун огорчено поклати глава.

— Кости, черупки от костенурки... — той се разсмя и докосна с бастуна си огромната черупка на костенурка под себе си. — Казват, че това било копие на голямата черупка от Лиошу, Юан. Беше подарък на майка ти от моя баща — подари ѝ я в деня на сватбата ни. Рисунката на гърба ѝ е заклинание, нали разбираш — за леко раждане.

Юан отмести поглед. Сякаш баща му имаше нужда да се самоизмъчва; да се заобикаля със символи на изгубена радост.

— Нали знаеш историята, Юан? Било по време на царството на Ю, о... преди повече от четири хиляди години. Тогава костенурката изпъзляла от река Луо, понесла знаците на гърба си.

Юан добре знаеше тази история. Всяко дете я знаеше. Но остави баща си да говори — странно, че чак сега бяха стигнали до такава близост помежду си; сега, когато всичко беше толкова мрачно, собственият му живот — съсипан от провала на мечтите му, а бащиният му — от лошо здраве.

— Там, върху черупката, били изрисувани три редици от по три фигури. Виждали се съвсем ясно — в ъглите числата Ин, в центъра —

числата Ян, а всяка редица — вертикална, хоризонтална, диагонална — давала в сбор петнайсет. Разбира се, квадратът веднага бил приет за магически — за знак, че в света действат свръхестествени сили. Но ние знаем повече, нали, Юан? Знаем, че никакви магически заклинания не могат да ни помогнат, когато сме в беда — само нашият разум и воля могат да ни помогнат. А ако не успеят...

Ли Шай Тун въздъхна, после тежко се отпусна върху черупката. Погледна сина си уморено.

— Ала какъв е отговорът, Юан? Какво бихме могли да направим, което вече не сме правили?

Ли Юан погледна баща си.

— Да хвърляме монети?

Тангът тихо се засмя.

— Като прадедите ни, а?

Старецът извърна глава и се загледа в дълбините на шадравана. Над него мракът на прозореца ограждаше луната като в рамка. Нощта беше прекрасна като кадифе около шията на младо момиче.

— Надявах се на мир, Юан. Копнеех за мир. Но... — той поклати глава.

— Ами сега, татко? Какво ще правим?

— Да правим ли? — Ли Шай Тун се засмя — тих, непознат звук. — Ще се подготвяме, Юан. Това е. Ще внимаваме приятелите ни да са верни. Ще спим само когато сме в безопасност.

Подобни мъгляви отговори никак не бяха характерни за него.

Юан погледна надолу, след това подхвърли темата, която бе избягвал цяла вечер.

— Добре ли си, татко? Чух, че...

— Чул ли си? Какво си чул? — Ли Шай Тун се извърна. Тонът му изведнъж бе станал остър, заповеднически.

Ли Юан аха-аха да се усмихне, но се сдържа — знаеше, че баща му го наблюдава с орлов поглед.

— Че не си съвсем добре, татко. Нищо повече. Главоболия. Леки стомашни разстройства. Но не ми се сърди. Един син трябва да е загрижен за здравето на баща си.

Ли Шай Тун изсумтя.

— Не съм бил съвсем добре, а? Е, като минем трийсетте, това важи за всички нас. Вече никога не сме съвсем добре — той се умълча,

после се обърна и тупна с бастуна по покрития с плочки под. — Може би това е вярно за всичко — че след известно време то никога вече не е съвсем добре. И за хората, и за направеното от хората.

— Подробности, татко. Подробности.

Старецът се втренчи в него, след това кимна.

— Така съм те учил винаги, Юан. Добре схващаш. Винаги си бил схватлив. Винаги си бил създаден за това.

Последва дълго мълчание. В това мълчание беше смъртта на Хан Чин — студена, тежка, нещо, което не биваше да се споменава, черен камък от мъка вътре във всеки от тях, който никой не бе успял да преодолее.

— Ами Фей Йен?

За първи път баща му споменаваеше раздялата. Тя все още не беше обявена официално.

Ли Юан въздъхна.

— Все същото.

На лицето на Ли Шай Тун се изписа истинска болка.

— Ти трябва да я командваш, Юан. Да й заповядаш да се върне.

Ли Юан поклати глава — опитваше се да се владее.

— При най-голямото ми уважение, татко, но що се отнася до това, аз знам кое е най-добро. Тя ме мрази. Вече го знам. Ако живее при мене, това... това ще ме отслаби.

Леко прегърбен, Ли Шай Тун наблюдаваше сина си внимателно.

— А... — вирна брадичка. — Не знаех, Юан. Аз... — отново въздъхна. — Съжалявам, Юан, но детето? Ами детето?

Ли Юан преглътна, после отново вдигна глава и погледна баща си в очите.

— Детето не е мое. Фей Йен ми е била невярна. Детето е от друг.

Старецът се приближи. Стана, заобиколи шадравана и застана срещу сина си.

— Сигурен ли си?

— Не, но го знам. Самата Фей Йен...

— Не. Нямам предвид „знам“ в някакъв смътен смисъл, имам предвид да го *знаеш* съвсем твърдо и сигурно — гласът му отново беше станал суров, заповеднически. — Това е важно, Юан. Изненадваш ме. Трябваше да провериш.

Ли Юан кимна. Така беше, но не искаше да се изправя лице в лице с това. Не искаше да знае твърдо и сигурно. Думите ѝ му стигаха.

— Трябва да отидеш при нея и да ѝ предложиш условия за развод, Юан. Веднага. Но предложението ти трябва да е приемливо. Разбираш ли?

Той кимна отново. Разбираше. Имаше нужда от тестове. Тестове, които да докажат кой е бащата. Генотипни изследвания. Тогава щеше да разбере. Да знае — твърдо и със сигурност. Скръдна със зъби — усещаше болката като игла във вътрешностите си.

— Добре — обади се тангът, щом забеляза, че е постигнал желаното. — В бъдеще не трябва да има място за съмнения. Щом синът ти ще става владетел, то не трябва да има спор кой е бащата. Трябва да е *твой* син, а не някое кукувиче в гнездото.

Думите жегнаха Ли Юан, но точно това беше и целта им. Баща му знаеше кога да жали и кога да удря.

— И после? — Ли Юан изведнъж се почувства пресъхнал, изпразнен от всякаква мисъл.

— После ще се ожениш пак. Не за една, а за две съпруги. Ако трябва, и за шест, Юан. За да имаш синове. Да направиш семейството отново силно. *Да осигуриш наследник.*

Той кимна — не беше способен да мисли за живот с някоя друга освен с Фей Йен, но сега се подчиняваше на волята на баща си.

— *Любов!* — гласът на баща му беше изпълнен със странно огорчение. С някаква острота. — Това никога не е достатъчно, Юан. Помни го. Накрая тя винаги те предава. Винаги.

Ли Юан вдигна очи и срещна погледа на баща си. Видя привързаност, болка и обида там, където за другите нямаше нищо.

— Всяка любов?

Тангът кимна и стисна рамото на сина си.

— Всяка любов, Юан. Дори тази.

* * *

Някой затропа по външната врата. Ли Шай Тун се събуди, плувнал в пот — сънят за първата му жена, Лин Юа, и за онази ужасна нощ беше толкова ясен, че за секунда си помисли, че тропането по

вратата също е част от него. Надигна се — чувстваше се слаб, не можеше да се ориентира. Тропането се чу отново.

— Боговете да са ни на помощ... сега пък какво има? — измърмори той, стана бавно от леглото и оправя халата си.

— Аз съм, *чие хсия*. Вашият канцлер, Чун Ху-ян.

Той потрепери. Чун Ху-ян. Също като в съня. Също като през онази нощ, когато Лин Юа бе умряла при раждането на сина им, Юан. В първия миг не можа да му отговори.

— *Чие хсия* — разнесе се отново гласът. — Добре ли сте?

Той се извърна, огледа се и пак се обърна към вратата. Не.

Наистина беше тук. Не сънуваше. Бяха изминали седемнайсет, почти осемнайсет години и той беше тук, в двореца си, а чуването на вратата и гласът — и двете бяха реални.

— Изчакай, Чун. Идвам...

Чу колко немошно прозвуча гласът му, колко нерешителен и треперлив беше. Подмишниците му се изпотиха, но челото му също изби пот. Защо всичко изведнъж беше станало толкова трудно?

Поигра си с ключалката, после дръпна резето. Отстъпи назад и вратите се отвориха. Там беше застанал Чун Ху-ян, придружен от двама стражи.

— Какво има, Чун? — гласът му трепереше. Виждаше страха по лицето на своя канцлер.

Чун Ху-ян се поклони ниско.

— Новини, *чие хсия*. Лоши новини.

Лоши новини... Усети как стомахът му се стяга. Ли Юан беше мъртъв. Или Цу Ма. Или...

— Какво има, Чун? — повтори той, без да го осъзнава.

В отговор Чун се отдръпна от вратата. Зад него бе застанал Толонен. Лицето му беше пепеляво.

— *Чие хсия*... — започна маршалът, след това коленичи и наведе глава. — Провалих се, господарю... провалих се.

Ли Шай Тун се извърна леко да види кой е застанал зад него, но там нямаше никого. Обърна се отново.

— Провалил си се, Кнут? Как така си се провалил?

— Плантациите... — промълви Толонен и отново вдигна поглед към него. Очите му бяха пълни със сълзи. — Плантациите горят.

ГЛАВА 5

СЧУПЕНОТО КОЛЕЛО

Огромен прозорец изпълваше края на коридора, където тунелът завиваше наляво и се засичаше с входния люк. Спря там и погледна към мрака, изпълващ космодрума — беше точно преди зазоряване. Почти не забелязваше блъскащите се около нея пътници — знаеше, че сигурно за последен път вижда Град Европа, Града, в който бе живяла цял живот. Но сега този живот беше свършил и я чакаше нов. Емили Ашър беше мъртва, убита при фиктивна катастрофа преди три дена. Сега тя беше Мари Дженингс, блондинка от кантон Атланта, която се връщаше на източния бряг след двегодишна командировка в европейския клон на компанията си.

Беше седяла до късно и бе учила новата си биография, после бе успяла да дремне три часа, преди да я извикат. Това беше преди час. Сега съвсем буквално стоеше на прага на нов живот и се колебаеше. Дори и сега се чудеше дали е постъпила правилно.

Наистина ли беше твърде късно да се върне — да се помири с Мах? Въздъхна и бавно прокара пръсти по тъмната гладка повърхност на стъклото. Да. Де Вор може и да лъжеше, когато ѝ каза, че няма никакъв мотив да ѝ помага, но беше прав за това, че Мах я иска мъртва. Тя не беше дала на Мах никаква възможност. Никой не напускаше *Пин Тяо*. Не и доброволно, във всеки случай. И със сигурност — не и жив.

Дори и да беше така — нямаше ли и някакъв друг избор? Някаква друга възможност, освен да остава задължена на Де Вор?

Погледна бинтованата си лява ръка и се усмихна цинично на отражението си в тъмното стъкло. Ако имаше друг избор, то тя нямаше да бъде тук. Освен това имаше работа. Важна работа. И може би в Америка би могла да я върши със същия успех. Ако Де Вор я оставеше да я върши.

Това беше голямо „ако“, но тя беше готова да рискува. Единствената друга възможност беше смъртта и макар и да не се страхуваше от нея, надали си струваше да зарязва всичко ненавреме.

Не. Щеше да запази тази възможност за друг случай. Щеше да я пази като последен аргумент в пазарлъка. Само в случай че Де Вор се окаже мъчен съдружник. А можеше дори да вземе и него заедно със себе си. Ако може.

Усмивката ѝ се разшири, стана по-мека. Обърна се и се мушна в редицата от качващи се пътници. Подаде паспорта си на дребничката стюардеса хан и тръгна по пътеката между седалките.

Тъкмо се готвеше да седне на мястото си, когато стюардът я докосна по рамото.

— Простете, *фу джен*, но имате ли запазено място?

Тя се обърна, изправи рамене и подаде билета си за проверка, като изгледа мъжа от горе до долу. Беше набит, широкоплещест хан с едно от онези непроницаеми анонимни лица, каквито бяха лицата на доста от тяхната раса. Веднага разбра какъв е. Някой дребен чиновник, който си предаваше важност.

Той много внимателно огледа билета ѝ — обърна го, после пак. Очите му се стрелнаха към лицето ѝ, след това се плъзнаха по дрехите ѝ, отбелязаха, че няма бижута, и пак се върнаха на лицето ѝ. Гледаха я с почти неприкрито презрение. Поклати глава.

— Бихте ли ме придружили, *фу джен*?

Той се обърна и тръгна обратно по пътеката към опърпаните трето и четвъртокласни седалки в опашката на самолета, ала тя остана на мястото си. Стомахът ѝ се беше свил в очакване на разправията, която щеше да последва.

— Трябва да дойдете, *фу джен*. Тези места са резервирани за други.

Тя поклати глава.

— Имам билет.

Той пъхна билета в горния джоб на униформата си.

— Простете, *фу джен*, но е станала грешка. Както вече казах, тези места са резервирани. Платени са предварително.

Произнесе последното така подчертано, че се издаде. За миг си бе помислила, че Де Вор може би си играе последна игричка с нея, но сега разбра. Стюардът смяташе да измъкне от нея пари. Да я накара да плати за нещо, което по право си беше нейно. Тя му хвърли изпепеляващ презрителен поглед, въртна се и седна. Щом ще се опитва да я ръси...

Той се наведе над нея — вече се беше ядосал.

— *Фу джен!* Трябва да се преместите! Сега! Веднага! Иначе ще извикам капитана!

Тъкмо понечи да му отговори, когато една ръка стисна рамото на стюарда и рязко го дръпна назад.

Мъжът беше едър *хун мао*. Безцеремонно избута назад стюарда хан. На лицето му беше изписано язвително презрение.

— Ума ли си си загубил, човече? Тази дама е платила за мястото си. Хайде, върни билета и я остави на мира, или ще докладвам за тебе на управата на космодрума — ясен ли съм, *хсяо джен*?

Стюардът зяпна и пак затвори уста, щом видя картата на силите за сигурност в ръката на мъжа. Наведе глава, извади билета от джоба си и го подаде.

— А така! — мъжът ѝ върна билета с усмивка, после се обърна и заклати глава. — А сега изчезвай и майната ти, дребосък. И ако само те мярна в този отсек по време на полета...

Стюардът *хан* преглътна и припряно заотстъпва назад.

Мъжът се обърна отново към нея:

— Съжалявам. Вечно го играят този номер. Госпожица, пътува сама. От такива като вас обикновено изръсват поне по петдесет *юана*.

Тя погледна билета си. Разтърси я лека тръпка на възмущение. После отново погледна към мъжа и му се усмихна.

— Благодаря. Оценявам помощта ви, но и сама щях да се оправя. Той кимна.

— Може би. Но един наш общ приятел ме помоли да се погрижа за вас.

— А... — тя присви очи, след това леко наклони глава и посочи картата, която той все още държеше в ръка. — А това истинско ли е?

Той се разсмя.

— Естествено. Вижте, може ли да седна за малко? Трябва да изясним едно-две неща.

Тя се поколеба, после кимна леко. Чиста работа, а? Но точно това и бе очаквала. През цялото време знаеше, че Де Вор си има някаква причина да ѝ помага.

— И какви са те? — попита тя и се обърна да го огледа по-добре, щом той седна до нея.

— Ето тези... — подаде ѝ портфейл и комплект карти. Картите бяха на името на Рейчъл де Валериан; в портфейла имаше препоръка за Мери Дженингс, включително диплома за икономическо образование и представително писмо за Майкъл Левър, директор на компания на име „Мем Сис“. Писмото беше с дата от след два дена.

Тя погледна към мъжа.

— Не разбирам.

Той се усмихна.

— Там ще ви трябва работа. Е, Левър има свободна щатна бройка за икономист. Това от утре.

Откъде знаете? — понечи да попита, но усмивката му беше достатъчна за отговор. Щом Де Вор беше казал, че ще има свободно място, значи щеше да има. Но защо Левър? И защо беше тази друга самоличност?

— Какво е това? — попита тя и посочи картите на името на Де Валериан.

Той сви рамене.

— Аз съм само куриер. Нашият приятел каза, че вие си знаете какво да правите с тях.

— Разбирам — огледа ги и ги прибра. Значи Де Вор искаше тя да основе свое собствено движение. Да вербува. Усмихна се и отново вдигна поглед. — И какво още?

Той ѝ върна усмивката и за миг покри лявата ѝ длан със своята.

— Нищо. Но ако имате нужда от мене, идвам за секунда. Приятен полет — и стана. — Добре. Ще се видим в Бостън.

— Бостън ли? Мислех, че отиваме в Ню Йорк.

Той поклати глава и се наведе.

— Вие не чухте ли? Ню Йорк е затворен. Ву Ши е свикал спешно заседание на Седмината и около Манхатън има затворена зона от двеста ли.

Тя се намръщи.

— Не знаех. Какво е станало?

Той се разсмя, наведе се още по-ниско и докосна с пръст таблото на гърба на предната седалка. Екранът веднага светна и на него се появи картина на опустошение.

— Ето това — посочи той. — Това е станало.

Двамата мъже седяха на високата стена на дигата. Зазоряваше се. Гледаха към ширналите се почернели ниви и фигурите, които се движеха почти като сомнамбули в мрака долу. Тръпчивият мирис на изгорелите посеви като че ли се усещаше всеки път, когато си поемаха дъх, въпреки че и двамата дишаха през филтри. Бяха облечени в униформи на доброволци от резервния корпус и макар само единият от тях да я носеше законно, беше трудно да се каже кой точно от двамата е той.

Огромни облаци дим се издигаха над далечния хоризонт и оцветяваха зората в охра, а на две ли оттам конвойт от транспортъори се изнизваше на запад, към безопасността на Града.

Де Вор се усмихна и се облегна назад. Извади пакетче ментови бонбони от горния си джоб и предложи на събеседника си. Мах погледна пакетчето, после си взе. Известно време и двамата мълчаха и съзерцаваха гледката, след това Мах се обади:

— И сега какво?

Де Вор срещна погледа му.

— Сега се разтваряме във въздуха. Като призраци.

Мах се усмихна.

— И после?

— После нищо. Не за дълго. Ти минаваш в нелегалност. Вербуваш хора. Възстановяваш движението си. Ще ти осигуря пари — колкото ти трябват. Но не бива да предприемаш нищо. Не и преди да сме готови.

— Ами Седмината?

Де Вор наведе глава.

— Седмината ще гледат как да засилят защитата си. Но ще им се наложи да я разпределят тънко. Може би прекалено тънко. Освен това те си имат проблеми. В Съвета има разкол.

Мах се опули и се втренчи в другия. Чудеше се, както често му се случваше напоследък, откъде Де Вор знае толкова много. И защо такъв човек като него ще иска да се бори срещу Седмината.

— Защо ги мразиш толкова много? — попита той.

Де Вор го погледна.

— А ти защо ги мразиш?

— Защото светът, който те са построили, е затвор. За всеки. Но особено за тези ниско долу.

— И на тебе ти пука за това?

Мах кимна.

— Тук навън... тук е истинско, не мислиш ли? Но онова вътре...

— той потръпна, извърна глава и се втренчи в хоризонта. — Ами никога не съм виждал никакъв смисъл в това — защо хората трябва да живеят по този начин? Затворени в кочини като животни мръвки. Притиснати от правила. Подредени по нива, според парите. Винаги съм го мразел. Още когато бях дете на пет-шест години. И се чувствах толкова безсилен да променя каквото и да било.

— Но сега вече не се чувстваш така?

— Не. Вече не. Гневът ми е насочен.

Млъкнаха отново. После Мах се извърна към Де Вор.

— Какво стана с Ашър?

Де Вор поклати глава.

— Изчезна. Мислех си, че сме я пипнали, но тя ни се измъкна. Бива си я нея, нали знаеш.

Мах се усмихна.

— Да. Винаги е била най-добрата. Дори Гезел го разбираше. Но не притежаваше никаква гъвкавост. Вечно оставяше идеализма си да ѝ пречи на практическата работа. Скъсването ѝ с нас беше неизбежно.

— И какво смяташ да правиш?

— Да правя ли? Нищо. О, има кой да ми пази гърба, не се безпокой. Но доколкото познавам нашата Емили, тя е намерила начин да се измъкне от Град Европа. Вечно говореше, че щяла да се премести някъде — да сме разпростирали влиянието си. Добра организаторка беше. Обзалагам се на добри пари, че пак ще чуем за нея.

Де Вор се усмихна при мисълта за нея — в момента тя летеше за Северна Америка — и за левия ѝ показалец, замразен в медицинското сандъче, което пътуваше за Марс.

— Да — отговори той. — Ще чуем. Повече от сигурен съм.

* * *

Бяха застанали на голямата каменна тераса — седмината велики господари на Чун Куо. Небето над главите им беше безупречно синьо, лъчите на ранната утрин блестяха по императорско-жълтите им коприни. Под тях се простираше огромна градина, оградена от две големи реки, цялата опасана отвсякъде от една-единствена стена. Езерата и пагодите, мъничките горички и цветните лехи, мостовите и сенчестите алеи бяха радост за окото. Вита стълба от червен камък във формата на драконова опашка водеше надолу. Заслизаха бавно — разговорът им беше приглушено мърморене, едва различимо под чуруликането на птичките в клетките, окачени по дърветата. Водеше Ву Ши, Домакинът.

Щом стигна до подножието на стълбата, той се обърна назад. Зад групата тангове върху изкуствената могила се издигаше дворецът му, здраво вкопан, сякаш отколе е съществувал там, със стръмни червени керемидени покриви над белите стени. Цялата постройка беше увенчана с прекрасна шестетажна пагода, чийто строен силует се очертаваше на фона на небето. Кимна доволно и протегна ръка, за да прикани братовчедите си да влязат в градината.

Вятърът разнасяше тихия звън на камбанките на пагодата, мирисът на жасмин, на гардении и хризантеми лъхаше от голямата лунна порта в стената. Пристъпиха в един друг свят — свят на древни наслади, на строг ред, който изглеждаше като случайна подредба на хиляди нюанси на зеленото, контрастиращи със сивото на камъка, бялото на стените, червеното на керемидите. Това беше — макар и самият Ву Ши никога да не го беше твърдял — най-прекрасната градина в Чун Куо, Градината на върховното превъзходство, оформена от дванайсет различни градини, всяка — копие на прочут оригинал.

Бяха свършили работата си, бяха постигнали съгласие за това, какво ще правят занапред. Сега беше време да си починат, да се разтоварят, а какво по-добро място можеха да намерят от това, където симетрията и безредието, свършената изработка и чистата случайност се смесваха в такова идеално равновесие?

Ву Ши се огледа невероятно доволен. Градината беше построена от неговия прапрадядо, но също като баща му и бащата на баща му той бе направил свои собствени дребни промени в оригиналния план и бе разширил градината на север така, че сега тя изпълваше целия древен остров Манхатън.

— Прекрасна градина, братовчеде — Ван Со-леян се обърна към него и му се усмихна любезно. — В живота има малко удоволствия, като това, получавано от една хармонично създадена градина.

Ву Ши се усмихна — Ван Со-леян го изненадваше за втори път тази сутрин. Като че ли съвсем се беше променил — цялата му грубост и заядливост бяха изчезнали. По-рано в Съвета най-неочаквано бе уверил Ли Шай Тун в подкрепата си, като изпревари предложението на Вей Фен да му предостави значително количество брашно от собствените си резерви. Щедростта на предложението бе изненадала всички и бе предизвикала цял порой от спонтанни предложения. Събранието бе завършило с широки усмивки, изписани по лицата на Седмината — пораженческите настроения отпреди бяха отхвърлени, чувството за единство — възстановено. Те отново бяха Седмина. Седмината.

Ву Ши докосна младия танг по рамото.

— Ако има рай на земята, то той е тук, в градината.

Ван Со-леян се поклони съвсем леко — сякаш от уважение към годините и опита на Ву Ши. И Ву Ши отново усети, че жестът го радва. Може би беше грешал по отношение на Ван Со-леян. Може би беше само заради младостта и шока от убийството на баща му и самоубийството на брат му. Това — и несигурността.

Ван Со-леян се обърна и посочи древната ръждясала табела, закачена високо на ствола на близката хвойна.

— Кажете ми, Ву Ши, какво означава тази табела. Всичко останало тук е *хан*. Но това...

— Това ли? — Ву Ши се засмя тихичко, с което привлече вниманието на останалите тангове. — Шега на моя прапрапрадядо, братовчеде Ван. Нали разбирате, преди той да построи тази градина, тук се е разполагала част от най-големия американски град. Оттук те всъщност управлявали голямата си република от шейсет и девет щата. А точно тук, където се разхождаме сега, било самото сърце на финансовата им империя. Разправят, че прапрапрадядо ми дошъл да види със собствените си очи как разрушават големия им град и щом видял табелата, се усмихнал — оценил играта на думи. В края на краищата кое е повече *хан* от една стена? И затова заповядал да запазят табелата. И затова тази алея дори и сега носи първоначалното си име — Уолстрийт^[1].

Танговете се усмихнаха — историята им беше харесала.

— Добре ще е да се поучим от тях — обади се Вей Фен и се протегна да откъсне листо от една клонка. Поднесе го към устата си и го близна, после погледна към Ван Со-леян и на старческото му лице се изписа усмивка. — Те са се престаравали. Амбицията им винаги е надхвърляла възможностите. Като абсурдния им план за колонизиране на звездите.

Ван Со-леян отново кимна съвсем леко.

— Съгласен съм, братовчеде. И все пак продължаваме да използваме звездолетите, проектирани и построени от тях. Както и много други неща.

— Вярно е — съгласи се Фен. — Не съм казал, че всичко, направено от тях, е лошо. Ала са нямали чувство за мярка. За равновесие. Всичко, което са вършили, са го вършили нехайно, без да мислят. В това отношение е по-добре да не следваме примера им. Липсата на мисъл — това е докарало империята им до упадък.

— И арогантността — додаде Ву Ши и се огледа. — Но хайде, елате, нека да продължим. Поръчал съм да сервират *ча* в павилиона до езерото. Ще има и развлечения.

Тук всички се усмихнаха. Отдавна не бяха се отдавали на такива удоволствия. Ву Ши зави и ги поведе по *пан*, покритата алея, после — по вита дървена стълба и ги изведе в една широка галерия над скрито езеро.

Ниска дървена балюстрада се издигаше на колони над преплетени издадени скали и оформяше квадрат около кръглото езеро. Дървото беше боядисано в яркочервено и украсено с резбован орнамент — повтарящия се йероглиф на безсмъртието. Широките, наситенозелени листа на лотоса закриваха водата, а от другата страна на езерото, върху *тин* на колони, засвири група музиканти. Старинните звуци се понесоха към Седмината.

Ли Шай Тун се облегна на стола си и огледа сродниците си тангове. За първи път от месеци насам облаците над духа му се бяха разсеяли, напрежението в стомаха — изчезнало. И не беше само той — сега го виждаше. Всичките изглеждаха по-ведри, ободрени и укрепнали след станалото тази сутрин. Така беше. И така трябваше и да бъде. Не беше разбирал досега колко важно е всичко това; не беше разбирал колко много зависи силата им от това, да са като един ум. А

сега, след като Ван Со-леян се беше осъзнал, щяха пак да са силни. Беше само въпрос на воля.

Погледна към младия танг на Африка и се усмихна.

— Благодарен съм ти за подкрепата, братовчеде Ван. Бих ли могъл да ти услужа с нещо в замяна?

Ван Со-леян се усмихна и се огледа. За миг широкото му лице се превърна в образа на баща му на младини; след това сведе очи. Това беше жест на скромност.

— При сегашните обстоятелства е достатъчно да си помагаме взаимно, не е ли така? — той вдигна глава и погледна Ли Шай Тун в очите. — Аз съм горд човек, Ли Шай Тун, но не и твърде горд, за да си призная, като сгреша — а за заплахите на *Пин Тяо* грешах. Ще бъда доволен, ако помощта ми ти позволи да се справиш.

Ли Шай Тун се огледа и усмивка на огромно задоволство огря лицето му. Той се обърна отново към младия танг и кимна.

— Любезните ти думи ме ободряват, братовчеде Ван. Голяма мъдрост има в това, да осъзнаеш, че си сгрешил. И наистина съм чувал да наричат това първата стъпка по пътя към истинската милост.

Ван Со-леян сведе глава, без да каже нищо. Известно време мълчаха и слушаха старинната музика. Слугите кръжаха около тях и сервираха ча и закуски, а бледозелените им копринени дрехи се сливаха с цветовете на градината.

— Прекрасно — обади се Цу Ма, след като музикантите свършиха. Изражението му беше странно мечтателно. — Отдавна не бях слушал да свирят толкова добре.

— Наистина... — подхвана Ву Ши, но млъкна и се обърна. Канцлерът му се бе появил в далечния край на галерията. — Ела, Фен... — той му махна да се приближи. — Какво има?

Фен Чо-хсиен се спря на няколко крачки от своя танг и се поклони подред на всеки танг, преди отново да се обърне с лице към господаря си и да се поклони ниско.

— Не бих ви безпокоил, *чие хсия*, но току-що пристигна спешно съобщение. Като че ли генералът на господаря Ли се е разболял.

Ли Шай Тун се наведе нервно напред.

— Ноченци — болен? Какво му е, в името на всички богове? Фен се обърна към Ли Шай Тун и сведе очи.

— Простете, *чие хсия*, но сякаш никой не знае. Ала като че ли е много сериозно болен. И не само той, но и съпругата и децата му. Всъщност, ако докладът е точен, съпругата му вече е починала, както и две от децата му.

Ли Шай Тун наведе глава и тихо изстена. Богове, нямаше ли край всичко това? Пак вдигна поглед — сълзи изпълваха очите му, стомахът му отново се бе напрегнал.

— Ще ми простите ли, братовчеди, ако веднага тръгна обратно?

Разнесе се съчувствено мърморене. Всички погледи бяха приковани в стария танг и забелязаха, как изведнъж се беше прегърбил след вестта за последното злощастие. Но не друг, а Ван Со-леян стана и му помогна да се надигне от стола; после го прегърна през рамо и го поведе към стълбите.

Ли Шай Тун се обърна, погледна младия танг в очите и леко, благодарно му стисна рамото.

— Благодаря ти, Со-леян. Ти си достоен син на баща си.

След това се обърна и пое надолу по витата стълба, като остави канцлера на Ву Ши да го води, с наведена глава тръгна по Улицата на стената към драконовото стълбище и очакващия го летателен апарат.

* * *

Ким се събуди и остана да лежи в тъмнината, странно напрегнат. Ослуша се. В първия миг не разбра. Наоколо нямаше нищо. Съвсем нищо. После потръпна. Разбира се...

Надигна се и отметна чаршафа. Спря и се протегна, за да прогони последните следи от наркотика от краиците си, след това приклепна и пак се послуша.

Нищо.

Прекося стаята и застана до вратата — умът му прехвърляше възможностите. Може би го бяха преместили. Или може би бяха закрили Проекта и го бяха зарязали. Оставили го бяха на произвола на съдбата. Но и двете обяснения не го задоволиха. Протегна ръка и напипа ключалката.

Вратата изсвистя и се отвори. Коридорът навън беше тъмен и празен. Само в далечния му край се виждаше светлинка. Лампата на

стената пред стражевата будка.

Потрепери. Космите по врата и по гърба му настръхнаха. Наблюдателните камери не работеха — червените им лампички не светеха. А в дъното на коридора, отвъд монтираната на стената лампа, вратата към Проекта беше отворена, бариерата — вдигната.

Нещо не беше наред.

Остана на място — не беше сигурен какво трябва да предприеме. После се остави да го води инстинктът. Зави наляво и побягна към стаята на Тай Чо и лабораториите по-нататък — надяваше се да не е станало твърде късно.

В стаята на Тай Чо нямаше никого. Ким се обърна и се напрегна — дочу тихото мърморене на гласове по коридора. След това се отпусна. Гласовете му бяха познати. Забърза нататък, после забави крачка. Вратата към лабораториите беше широко отворена, сякаш някой я беше разбил. И това не беше както трябва. Предполагаше се, че когато никой не я използва, тя стои заключена с таймер-ключалка.

Завъртя се и се огледа нагоре-надолу из сумрачния коридор. Светеха само няколко лампи и то резервни. Работеше само аварийното осветление. Главната хранваща система трябва да беше изключена. Но дали беше злополука? Или някой го бе направил нарочно?

Пристъпи вътре предпазливо и погледна надясно, където беше канцеларията на Шпац. През отворената врата виждаше директора, който псуваше, удряше по клавишите на компютъра и се опитваше да го накара да реагира. Докато го гледаше, Шпац се опита да се обади по спешния телефон, после ядно го захвърли.

Значи може би се беше случило току-що. Може би точно дърпането на шалтера го бе събудило.

Приведе се и се запромъква през откритото пространство между вратата и първия ред бюра с надеждата да не го мерне Шпац, после се спусна по прохода между бюрата и стигна до края му. Главните лаборатории бяха наляво, гласовете се чуваха по-силно. Различи и гласа на Тай Чо.

Поколеба се, извърна глава и огледа пътя, откъдето беше дошъл, но коридорът беше празен. Продължи и стигна до лабораторията.

Бяха насядали в другия край — някои на столове, някои — приведени над бюрата. Всички бяха там освен Хамънд. Щом влезе, се огледаха и разговорът секна.

— Ким! — Тай Чо се изправи.

Ким протегна ръка напред, сякаш да отпъди приятеля си.

— Трябва да се махате! Веднага! Има нещо нередно!

Елис, помощникът на директора, се усмихна и поклати глава.

— Всичко е наред, Ким. Просто токът угасна. Шпац отиде да се разправя.

Ким се огледа. Неколцина бяха леко нервни, но нищо повече. Явно бяха съгласни с Елис.

— Не! — той се опитваше да прикрие паниката в гласа си. — Не е само това. Стражите ги няма и всички врати зият отворени. Не разбирате ли какво значи това? Трябва да се махаме оттук! Нещо ще става!

Елис се изправи.

— Сигурен ли си? Стражите наистина ли ги няма?

Ким закима настоятелно. Усещаше напрежението в себе си като натегната спирала, чувстваше как в него се пробуждат усещания, каквито не беше изпитвал от... ами оттогава, откогато се опитаха да го реконструират. Усещаше как сърцето му бие в гърдите, а кръвта се разтича по вените му като тъмна гореща вълна. А над всичко усещаше сетивата си изострени от опасността. Сякаш можеше да вижда и да чува, да усеща миризма и вкус по-силно отпреди.

Метна се напред, сграбчи ръката на Тай Чо и го затегли. Тай Чо се съпротивляваше, но Ким упорито се бе вкопчил в него.

— Хайде! — примоли се той. — Преди да са дошли!

— За какво, в името на всички богове, говориш, Ким?

— Хайде! — отново се молеше Ким. — Трябва да дойдете! Веднага!

Забеляза как думите му предизвикаха промяна. Сега се споглеждаха нервно.

— Хайде! — подкани ги и Елис. — Ким може да е прав!

Тръгнаха към външните канцеларии, ала беше твърде късно.

Щом Ким издърпа Тай Чо зад един ъгъл, ги видя да идват по коридора — на няма и четирийсет *чи* от тях. Бяха четирима, облечени в черни костюми и с маски на главите, притиснали към гърдите си огромни картечници фенери. Щом съзря високата фигура на Тай Чо, първият вдигна оръжието и стреля.

Ким дръпна Тай Чо надолу и запълзя назад — усети как след изстрела лъхна топлина, придружена от остър сладникав мирис, който би могъл да е едва ли не приятен, ако не подсказваше за нещо толкова смъртоносно.

— Връщайте се! — кресна той на другите отзад, но още докато викаше, разбра. Бяха в капан. Като маймуните „Джен Син“, с които правеха опити. Без оръжие и нямаше никакъв начин да избягат.

— *Мъртви...* — прошепна той. — *Мъртви. Сякаш никога не са били.*

* * *

Убиецът се дръпна назад разтреперан — радваше се, че маската му филтрира вонята на изгоряла плът, изпълнила коридора. Усети как по гърба му полази тръпка. Не беше очаквал да реагира така. Не беше вярвал, че просто ще коленичат с наведени глави и ще умрат.

Но може би тъкмо това ги отличаваеше от него. Превръщаше ги в наблюдатели, а не в действащи лица; в пасивни, а не активни. Но въпреки това начинът, по който бяха приели смъртта, го караше да се чувства странно. Не че му беше жал за тях — къде ти; пасивността им го отвращаваше. Той сам би умрял, докато се бори за живота си, докато се бори с нокти и зъби да съществува още малко. Но те го караха да се чувства някак особено. Сякаш му бяха отнели нещо.

Обърна се. Другите вече си бяха отишли — тръгнали бяха да хванат момчето и да поставят експлозивите. Значи беше време да се измита. Направи две-три крачки, после спря и се извърна рязко.

Нерви, помисли си той. Нерви, нищо повече. Просто една от маймуните сновеше из клетката си. Въпреки това се върна да провери — спомни си какво беше казал Де Вор за усилията.

Спря — десният му ботуш почти докосваше крака на един от четиримата мъртви — огледа се и се намръщи. Четирите маймуни лежах на пода в клетките си упоени.

— Смешно... — обади се той. След това без предупреждение някой го сграбчи отзад за краката и го метна върху купчината трупове.

Обърна се задъхан — пушката му беше паднала; съществото веднага се метна отгоре му, нещо твърдо размаза лицето му и счупи

носа му. Изстена — изгарящата болка от удара заля сетивата му и го вцепени.

Смаяно вдигна ръце към лицето си.

— Какво, по дяволите...?

Този път ударът дойде от другата страна — точно до лявото око.

— Куан Ин! — изхъхри той и рязко дръпна глава. Устата му започна да се пълни с кръв и той се закашля. Замахна яростно в опит да сграбчи съществото, но то се бе дръпнало. Седна — през кървавата мъгла му се мержелееше някакъв силует — съвсем дребен, като детски. Но не беше просто дете. Приличаше повече на създание, излязло от някой кошмар.

Стоеше там, прегърбено и кльоцаво, и заплашително държеше тежкия предмет в мъничката си длан; огромните му черни очи бяха вперили убийствен поглед в него, зъбите му бяха оголени.

— Богове... — прошепна той и усети, че го облива студ. Това ли правеха тук? Такива... *същества*?

Но в мига, в който тази мисъл му хрумна, съществото нададе неземен крясък и скочи върху него — скочи високо, като обезумяло и се стовари върху му, оставяйки го без дъх.

* * *

Ли Шай Тун се обърна гневно към главния хирург:

— Кой, в името на всички богове, му е направил това, Чан Ли?

Чан Ли падна на колене, навел ниско глава.

— Простете, *чие хсия*, но причината за болестта на генерала все още не е известна. В момента правим аутопсии на съпругата и децата му, ала все още...

— Децата?! — Ли Шай Тун си пое продължително въздух, за да се успокои. Очите му бяха червени, бузите — мокри от сълзи. Дясната му ръка почти конвулсивно се метна напред и стисна лявото му рамо. — Ще живее ли?

Главният хирург отново наведе глава.

— Твърде рано е да се каже, *чие хсия*. Каквото и да е било, било е достатъчно силно, за да убие жена му и две от децата му само за час. Ноченци и другата му дъщеря... ами... и двамата са много болни.

— А вие съвсем определено сте извлекли някаква отрова от храната?

Чан Ли кимна.

— Точно така, *чие хсия*. Като че ли семейство Ноченци е обядвало с приятели, когато е било поразено — сервирали са си от едни и същи блюда, от една и съща купа с ориз. Ала на тримата, които са обядвали с тях, им няма съвсем нищо.

Ли Шай Тун потръпна и с жест подкани мъжа да стане.

— Благодаря ви, Чан Ли. Но веднага ми съобщете. Веднага щом нещо се разбере. И не съобщавайте все още на генерала, че е загубил жена си и децата. Нека да позаякне, преди да го научи. Не бих искал да оцелее, само за да умре от мъка.

Чан Ли сведе глава.

— Както кажете, *чие хсия*.

— Добре — той се обърна и тръгна по широкия болничен коридор. Стражите и приближените му го следваха на почтително разстояние. Ноченци беше в съзнание. Ала въпреки това приличаше на призрак. Цялата му *ки* — жизнената му енергия — бе изтекла. Гласът му беше слаб като шумолене на вятър в коприна.

— Простете, *чие хсия* — бе казал той, — но ще имате нужда от нов генерал.

Той бе хванал Ноченци за ръката и се бе опитал да отрече, но Ноченци настоя — стискаше немощно ръката му и не я пусна, докато тангът не прие оставката му.

При спомена за този момент спря, после леко се наведе напред — усети как лека болка се разля по ръцете му и ниско в корема и му се зави свят. Болката отмина и той се изправи, но миг по-късно тя се появи отново — по-силна — изгаряше вътрешностите му като въглен. Изстена, препъна се и едва не се просна на покрития с плочки под, но един от придворните го хвана точно навреме.

— *Чие хсия!*

Разнесе се загрижена глъч, цяла гора от ръце се протегна да го подкрепи, но Ли Шай Тун усещаше само как пари кожата му, сякаш бе обтегната твърде силно над костите, как смъдят очите му, сякаш някой е лиснал в лицето му гореща вода. Пое си треперливо дъх и усети как болката го прониза отново.

Богове! Какво беше това?

Докторите се втурнаха към него, вдигнаха го с внимателните си, вещи ръце и занареждаха успокоителни думи, докато му помагаша да се изправи, а после го понесоха обратно към отделението.

Болката вече утихваше, крайниците му отново се изпълваха със сила.

— Чакайте... — прошепна той. Те сякаш не го чува и той повтори — този път по-силно, властно: — Спрете тук.

Те веднага се отдръпнаха и го пуснаха, ала останаха достатъчно наблизо, за да го хванат, ако залитне. Чан Ли беше вече там. Беше се спуснал към него веднага щом чу.

— *Чие хсия...* какво ви е?

Ли Шай Тун се изправи и си пое дъх. Имаше световъртеж, но иначе му се струваше, че всичко вече е наред.

— Вече ми няма нищо — обади се той. — Временен спазъм, нищо повече. Стомахът ми. От това, че се нахраних припряно и защото съм притеснен за състоянието на генерала — сигурен съм, че е заради това.

Забеляза как го гледа Чан Ли, несигурен какво трябва да предприеме, и едва не се разсмя.

— Ако толкова се притеснявате, доктор Чан, можете да изпратите двама от най-добрите си служители да ме придружат по обратния път. Но трябва да се връщам. Чака ме много работа. Трябва да видя сина си и да поговоря с него. Както и да назнача нов генерал.

Огледа се усмихнато и видя как усмивката му колебливо се отрази върху трийсет лица.

— Не мога да си позволя да се разболея. Накъде ще тръгне Чун Куо, ако ние, управляващите, все сме болни?

Разнесе се смях, но липсваше онази сърдечност и искреност, с която беше свикнал да се смеят заобикалящите го. Долавяше страха в гласовете им, разбираше и откъде идва. И това по някакъв странен начин му вдъхна увереност. Чак когато смехът съвсем секнеше, човек трябваше да се тревожи. Когато страхът отстъпеше пред облекчението и пред един по-различен смях.

Огледа се, вдигнал високо глава. Загрижеността им изведнъж бе стоплила сърцето му. После се обърна и се отправи към императорската ракета.

Ин Цу посрещна принца и му поднесе чай.

— Знаеш ли защо съм дошъл? — Ли Юан се опитваше да прикрие болката си.

Ин Цу сведе глава. Старческото му лице беше покрито с дълбоки бръчки.

— Знам, Ли Юан. И съжалявам, че този ден дойде. Голяма мъка цари в дома ми.

Ли Юан кимна неловко. Последното, което би желал, беше да нарани стареца, но нямаше как. Въпреки това огорчението беше голямо. На два пъти Ин Цу се бе опитал да свърже рода си с царе и на два пъти бе лишен от тази чест.

— Ти няма да загубиш от това, Ин Цу — каза тихо. Сърцето го болеше за стареца. — Синовете ти...

Но това беше вярно само наполовина. В края на краищата какво можеше да даде той на синовете на Ин Цу, за да уравни везните? Нищо. Или все едно нищо.

Ин Цу се наведе още по-ниско.

— Мога ли да я видя, татко?

Наричаше го така за последен път и забеляза каква болка се изписа по старческото лице. *Не съм виновен аз* — помисли си той, докато гледаше как Ин Цу се изправя и тръгва да я доведе.

Върна се почти веднага заедно с дъщеря си.

Фей Йен седна срещу него със сведена глава и зачака. Вече беше влязла в деветия месец и с това трябваше да се приключи веднага. Детето можеше да се роди всеки момент. Но въпреки всичко той бе решен да се държи внимателно с нея.

— Как си? — попита нежно. Беше загрижен за нея въпреки всичко, случило се помежду им.

— Добре съм, господарю — покорно отговори тя. Не смееше да го погледне в очите. Знаеше как стоят нещата. Знаеше защо е дошъл.

— Фей Йен, това е... болезнено за мене. Но когато се венчахме, ти знаеше, че не съм като другите мъже — че животът ми и онова, което избирам, не са като тези на обикновените мъже — въздъхна тежко. Много му беше трудно да изговори онова, което бе длъжен да

каже. Вдигна брадичка и погледна към Ин Цу, който му кимна. Лицето му бе сковано от гримаса на болка. — Моето семейство... Аз трябва да осигуря продължение на рода. И да няма никакви съмнения.

Това бяха увъртания. Трябваше да го каже направо. Той си пое въздух и продължи:

— Казваш, че детето не е мое. Но трябва да съм сигурен. Трябва да се направят тестове. А после, ако се окаже, че не е мое, трябва да се разведем. Защото ако детето не е мое, не можеш да имаш никакви претенции. Това трябва да ти е ясно, Фей Йен.

Ин Цу отново кимна. Дъщеря му до него беше мълчалива и неподвижна.

Ли Юан извърна глава — за миг силата на чувствата му към нея отново го беше връхлетяла. После се насили да бъде настоятелен.

— Ще направиш ли каквото ти казвам, Фей Йен?

Тя вдигна очи. Бяха просълзени. Тъмни, бадемови очи, които го пронизваха с красотата си.

— Ще постъпя както желаете, господарю.

Той впери поглед в нея — искаше му се да прекоси пространството помежду им и да пресуши сълзите ѝ с целувки; да ѝ прости всичко и да започнат отначало. Но тя не му беше оставила никакъв избор. Това не можеше да се промени. В това той не можеше да се доверява на чувствата си — защото чувството го бе предало. Баща му беше прав. Какво ли струваше чувството, когато светът е мрачен и враждебен? Освен това неговият син трябваше да бъде негов син.

— Тогава ще бъде направено — безизразно каза той. — Утре.

Изправи се, прекоси стаята, за миг съчувствено докосна лакътя на стареца.

— Утре ще поговорим, Ин Цу. Когато нещата се изяснят.

* * *

Старият хан приклепна на изхода на коридора и зачака търпеливо — знаеше, че този сън беше истински сън; от онези, които не можеше да си позволи да пренебрегне. До себе си на стената бе подпрял

нещата, които сам бе сънувал — одеяло и старата порцеланова манерка за вода.

Нивото беше почти изоставено. Голямата фабрика за дрехи, която заемаше по-голямата част от него, беше затворила още преди четири часа и сега тук, долу, се мотаеха само шепа стражи от силите за сигурност и инженери по поддръжката. Старецът се усмихна — спомни си как се бе промъкнал като сянка покрай стражите.

Казваше се Туан Ти Фо и въпреки че беше приклепнал като младеж и мускулите на краката му не се оплакваха, беше стар като самия велик Град. За другите беше просто старият Туан и възрастта му, също както и произходът му, беше неизвестна. Живееше просто, някои биха казали оскъдно, в дома си — осем нива по-нагоре от това, на което сега чакаше. Макар и мнозина да го познаваха, малцина биха казали, че са близки с мирния белокос старец. Той беше много затворен, изучаваше задълбочено древните книги, които пазеше в сандък до леглото си, правеше си гимнастиката или играеше сам със себе си на *уей чи* — дълги игри, които понякога отнемаха по цял ден, а понякога — и седмица, докато завършат.

Коридорът, към който се бе обърнал с лице, беше дълъг по-малко от двайсет *чи* — тесен и мижаво осветен, той малко се отличаваше от хранващ тунел и завършваше с шахта на поддръжката в долния си край. Туан Ти Фо наблюдаваше. Знаеше какво ще се случи — бе притворил клепащи, дишането му беше равномерно. Капакът на шахтата се разтrese веднъж, втори път, отвори се и се залюля на пантите си. Миг по-късно се подаде стъпало — детско стъпалце — последвано от крак, от подпирател се ръка. Наблюдаваше как момчето се измъкна от шахтата с краката напред и тупна на пода.

Туан Ти Фо се надигна леко и се вторачи в сумрака. Известно време момчето лежало на мястото си, после се претърколи настрани. До мястото, където старият хан бе приклепнал, достигна слаб хленч — вероятно от болка или от страх.

В съня си той бе действал точно в този момент. Сега — също. Кимна си леко и се протегна за одеялото.

Движеше се леко и безшумно в мрака. Коленичи до момчето и се вгледа в него. Отново също като в съня — реалността не беше отчетлива от видението, което бе получил. Усмихна се, след това разгъна одеялото и започна да увива в него заспалото момче.

Момчето измърмори тихичко нещо, когато го вдигна на ръце, после започна да се бори. Туан Ти Фо изчака, когато притисна детето към гърдите си — твърдо, ала успокояващо — докато то най-накрая се укроти. Извади тапата от гърлото на манерката, допря я до устните на детето и ги намокри. Изчака малко и отново допря гърлото на манерката до устата на момчето. Този път устните му се разтвориха и пое малко вода.

Това беше достатъчно. Лекият наркотик във водата щеше да му помогне да се успокои — щеше да го приспи, докато премине шокът от преживените изпитания.

Туан Ти Фо запуши манерката и я закачи на кукичката на колана си, след това се изправи. Всъщност досега не го беше забелязал, но момчето почти никак не му тежеше. Погледна изненадано детето, сякаш то щеше всеки миг да, изчезне и да го остави с празни ръце.

— Странничък си — рече тихичко, като за миг излезе от съня. — Много години минаха, откакто боговете за последен път ми пратиха някой, за когото да се грижа.

Така си беше. Много-много години. И защо точно този? Може би беше свързано по някакъв начин с другите сънища — сънищата за мъртви, тъмни земи и огромни блестящи паяжини, разпрострели се като наниз мъниста, горящи на фона на черното небе. Сънища за кладенци, шпилове и рухващи Градове. Сънища, изпълнени със страдание и странност.

И каква ли беше ролята на момчето във всичко това? Защо боговете бяха избрали *него* да им върши работата?

Туан Ти Фо се усмихна — знаеше, че нито е негова работа да пита, нито те ще му отговорят. След това отново остави съня да му диктува какво трябва да прави и тръгна с момчето на ръце по обширния главен коридор към стражевия пост и асансьора отатък.

* * *

Лекарите си бяха отишли, бе разпуснал министрите и съветниците си. Най-после великият танг бе останал сам.

Ли Шай Тун постоя известно време прав, с протегната ръка, опрял длан на рамката на вратата, докато успокои дъха си. Подпората,

на която се бе подпрял, се извисяваше като огромна четвъртата колона към тавана високо горе, боядисана в бяло — простата ѝ форма беше подчертана от седемте йероглифа, изрязани в дървото и позлатени; йероглифите оформяха двойки с изрязаните върху отсрещната подпора йероглифи. Слугите бяха отворили по-рано огромните двойни, покрити с бял лак врати. Сега той беше застанал на прага и гледаше към Залата на вечния мир и покой. От едната страна, точно пред очите му, се издигаше величествен погребален постамент. Сивият камък беше гравирани от страни с картини на градини и павилиони, в които на тронове седяха древни учени, а жените от дома тъчаха или готвеха, пееха или свиреха на старинна *пи па*. Срещу него имаше широк червен лакиран параван, в чийто център като златна мандала беше изрисувана *Юе Лун* — кръгът от дракони, символизиращ силата и властта на Седмината.

Въздъхна тежко и влезе вътре, като остави вратите притворени — беше твърде уморен, за да се обърне и да ги затвори след себе си. Беше вярно онова, което казваха — той *трябваше* да си легне и да си почине; *трябваше* да си вземе един-два дена почивка и да остави Ли Юан да поеме бремето на регент. Но не беше лесно да пристъпиш отколешни навици. Освен това, преди да си почине, *трябваше* да направи нещо. Нещо, което бе отлагал твърде дълго.

Прекося залата и бавно се отпусна на колене пред голямото пано. Златният лист на *Юе Лун* сякаш струеше в трепкащата светлина на свещите; червеният лак на фона пламтеше. Никога досега не го беше забелязвал. Нито пък беше забелязвал как димът от ароматизираните свещи като че ли изписва думи — йероглифи *хан* — в сухия застоял въздух. Случайни думи без смисъл — като тръстиков гъсталак или рисунките по обгорена черупка от костенурка.

Потрепери. В стаята беше тихо и студено, ароматът на свещите му напомняше за подземната гробница в Тонджиян. Или беше само заради безмълвието и трепкащата светлина?

Преглътна сухо. Болката в костите му се беше усилила. Чувстваше се изморен, кожата му беше опъната като пергамент над крехките му кости. Хубаво щеше да е да си почине. Да полежи, без да мисли, в тъмното. Да... но преди да заспи, щеше да направи това последно нещо.

Протегна ръка, извади две ароматни пръчици от порцелановия буркан и ги задържа в тънкия лазерен лъч, докато се запалиха. После с почитителен поклон ги закрепил в бурканчето пред малкия портрет на прапрапрадядо си. Образът веднага сякаш се уголеми; нарасна на размер и до някаква степен сякаш изгуби своята вещественост.

Образът в цял ръст на стареца сякаш гледаше Ли Шай Тун — тъмните му очи внушаваха величие, осанката му беше изпълнена със сила.

Прапрапрадядо му, Ли Хан Чи, бил висок човек с огромно достойнство. За потомството се бе облякъл в имперския стил, отпреди сто и десет години — по-прост и по-груб стил без много украси. Едната му тежко украсена със скъпоценности ръка гладеше дългата бяла несплетена брада, а другата държеше сребърна сбруя — символ на любовта му към конете.

— Какво има, Шай Тун? Защо ме призоваваш от земите на мъртвите?

Ли Шай Тун усети как през него преминава лека нервна тръпка.

— Аз... аз исках да те питам нещо, почитаеми дядо.

Ли Хан Чи леко вирна брадичка, сякаш обмисляше думите на внука си — жест, в който Ли Шай Тун мигновено разпозна своя собствен.

Дори и в това не сме свободни — помисли си той. — Ние просто подражаваме на своите предци — несъзнателно, робски; онова, което смятаме, че е наша отличителна черта — онази странна игра на съзнанието, нервите и жилите, която наричаме жест — се е оформила стотина поколения преди ние да започнем да я използваме.

Той отново трепна и наведе глава — усещаше колко е уморен, колко по-надолу е паднал под вълнуващите стандарти на прапрапрадядо си. В този миг не се чувстваше нищо повече от лошо копие на Ли Хан Чи.

— Питай — отвърна му фигурата. — Питай каквото желаеш. Ли Шай Тун се поколеба, след това вдигна очи.

— Прости ми, най-почитаеми дядо, но въпросът, който бих желал да ти задам, е труден. Този въпрос ме измъчва от доста време насам и е следният: ние добри човеци ли сме или зли?

Лицето на холограмата затрептя — програмата не беше сигурна какъв точно израз на лицето би предизвикал въпросът. После оформи

подобие на бръчка и цялото лице стана сурово, неумолимо.

— Що за въпрос, Шай Тун! Питаш добри или зли човеци сме. Но трябва ли човек да задава такива въпроси? В края на краищата как би могъл да отсъди човек? По делата ни? Някои биха рекли така. Ала дали делата ни сами по себе си са добри или зли? Без съмнение това биха могли да кажат само боговете — той поклати глава и се втренчи в потомъка си, сякаш разочарован от него. — Не мога да говоря от името на боговете, но за себе си казвам така: постъпвали сме, както е трябвало. Как иначе *бихме могли* да постъпим?

Ли Шай Тун си пое въздух продължително, на пресекулки. Сякаш в този кратък момент прапрапрадядо му беше тук, наистина беше тук пред него, в тази стая. Беше усетил могъщото му присъствие зад димната завеса на холографския образ. Беше усетил всепобеждаващата увереност на човек зад думите му и отново почувства ехото в себе си. И той някога бе спорил така. И той бе отговорил така на сина си, когато Юан дойде при него да му разкаже съня си — онзи ужасен кошмар за огромната планина от кости, изпълнила равнината, върху която преди се бе издигал Градът.

Тогава звучеше толкова уверено, толкова сигурен беше във всичко — но си бе задавал въпроси на някакво по-дълбоко равнище. Тогава се бе затворил в стаята си и бе лежал чак до зори, без да може да заспи, а думите на Юан горяха ярко в мозъка му: *Ние добри човеци ли сме или зли!*

Но всичко това беше започнало по-рано тази година, когато бе посетил Хал Шепърд в Имението. Тогава семето на съмнението бе посято в душата му; тогава в онзи дълъг разговор със сина на Хал, Бен, бе започнал да поставя всичко под въпрос.

Облегна се назад и заоглежда холограмата — усещаше как тя го чака с онова безропотно търпение, което отличаваше механичното от живото. Холограмата беше почти плътна. Почти. Защото през привидно плътната гръд на прапрапрадядо му прозираше замъгленият, изкривен образ на Юе Лун, великото колело от дракони, пречупено от тялото на неговия прародител.

Изпъшка леко и се протегна — опитваше се да облекчи обзелите го болки. Коленете го боляха и чувстваше все по-силно парене в гърба. „Трябва да си лежа в леглото — помисли си той, — а не да се тревожа за такива неща.“ Но не можеше да се сдържи. Нещо постоянно го

подтикваше. Той се взря в древното, неумолимо лице и отново заговори:

— Никакъв друг избор ли не е имало, дядо? Никакъв друг път, по който бихме могли да тръгнем? Дали всичко е било толкова неизбежно, колкото ни се струва? Всичко ли е предопределено на този свят?

Ли Хан Чи поклати глава — лицето му приличаше на стара, потъмняла статуя от слонова кост — и вдигна заплашително сребърната сбруя:

— Няма *ло* е друг избор.

Ли Шай Тун се разтрепери, внезапно гласът му стана слаб.

— Значи сме били прави да лишим *хун мао* от наследството им?

— В противен случай щяхме да видим края на света.

Ли Шай Тун сведе глава.

— Значи... — той млъкна, щом забеляза как са се втренили в него очите на холограмата. Сякаш отново през тях го гледаше нещо отвъд. Нещо могъщо и заплашително. Нещо, което разумът му казваше, че не би трябвало да е там.

— Значи онова, което сме сторили, е било правилно?

— Не прави грешки, Шай Тун. Сторили сме това, което е трябвало. Не можем да си позволим празния лукс на съмнението.

— А... — Ли Шай Тун се взира още известно време в холограмата, после въздъхна и измъкна ароматните пръчици от купата за приношения и ги хвърли настрани.

Образът моментално се сви и се смали до предишните си размери.

Облегна се назад. Заля го остро чувство на гняв. Гневеше се на себе си заради гризящите го съмнения, на праотеца си, задето не му даде нищо повече от куп празни баналности. *Сторили сме онова, което е трябвало...* Поклати глава, горчиво разочарован. Значи никога нямаше да бъде сигурен? Нямаше да получи ясен отговор на зададения въпрос?

Не. И може би тъкмо това му пречеше да посещава тази зала през последните пет години: знанието, че никога вече не би могъл да споделя тяхната увереност. Това и ужасното, подкопаващо осъзнаване на собствената си празнота. Потрепери. Понякога се чувстваше безплътен и от образите в тази зала. Сякаш докато мигне окото,

съществото му щеше да се превърне в дихание, щом боговете издърпат ароматните пръчици от купата за приношения.

Разтърка очи и се прозя — умората се върна като въглен в кръвта. Беше късно. Много късно. И не само това — изведнъж тук беше станало много горещо. Усещаше се плувнал в пот и чувстваше бодежи в ръцете и краката. Опъна уморените си кости и залитна — не можеше да си поеме дъх; внезапен студ обля крайниците му и той се разтрепери.

Няма нищо, помисли си. От възрастта е. И все пак известно време чувстваше ума си замъглен. Дали си въобразяваше, или Чун Ху-ян бе дошъл при него само преди час с вестта за ново нападение?

Вдигна длани към лицето си, сякаш за да разчисти паяжините от мислите си, после потръпна. Не. Преди един час той беше с министрите си. Ала въпреки това образът на Чун Ху-ян, който го буди с ужасната новина, не го оставяше на мира, докато най-накрая разбра.

— Лин Юа... — промълви тихо с глас, дрезгав от внезапно пронизалата го болка. — Лин Юа, моя малка прасковке... Защо трябваше да умреш? Защо ме остави сам-самичък тук?

Потрепери — изведнъж отново го бе обхванал студ. Зъбите му загракаха. Да, щеше да изпрати да повикат доктор Хуа. Но по-късно — сутринта, когато би могъл да понесе цупенето на старото момче.

— Спи — каза глас близо до ухото му. — Спи сега, Ли Шай Тун. Каквото имаше да свършиш, го свърши.

Обърна се. Очите му се спряха за миг върху смътния гъвкав силует на погребалния постамент. След това отново се обърна и се поклони за последен път на редицата от миниатюрни изображения. *Като дихание* — помисли си. — *Или пламъци, танцуващи в чаша.*

* * *

В стаята беше тъмно. Ли Юан лежеше по гръб в огромното легло и се вираше в сенките. Жената до него спеше, обгърнала го с крак — топъл и странно успокояващ.

Беше момент на липса на всякакви мисли, на пълно отпускане. Лежеше и усещаше как тежестта на тялото му притиска мекото легло, как се вдигат и спускат гърдите му с всеки дъх, как тече кръвта му.

Усещаше се отпочинал, жената бе свалила от него тъмния товар на напрежението.

В мрака протегна ръка да докосне хълбока ѝ, после се отпусна назад и затвори очи.

Известно време спа. След това от дълбините на съня чу, че някой го вика, и се надигна лека-полека — пак до повърхността на будуването.

Нан Хо беше застанал на вратата. Гледаше встрани. Ли Юан стана — разбра, че е нещо важно, и остави майстор Нан да загърне голотата му с наметалото.

Отиде в кабинета си и седна под портрета на дядо си Ли Чин. Веднага се сети защо го търсят. Лицето на лекаря на баща му, Хуа, изпълни екрана — чертите на стареца бяха по-изразителни от хиляди думи.

— Мъртъв е — просто каза Ли Юан.

— Да, *чие хсия* — отговори старецът и се поклони.

Чие хсия... Ли Юан потръпна.

— Как се случи?

— Умря в съня си. Не се е мъчил.

Ли Юан кимна, но нещо го глождеше.

— Не докосвайте нищо, доктор Хуа. Искам да запечатат стаята, докато дойда. И, Хуа, не казвайте на никого. Аз първи трябва да съобщя. Да уредя всичко.

— *Чие хсия.*

Ли Юан остана там, втренчен в образа на бащата на баща си. Чудеше се защо ли се чувства толкова незначителен. Затвори очи — спомняше си баща си такъв, какъвто го видя за последен път. Силата му, прикрита от външната крехкост.

Остана там още малко. Опитваше се да почувства мъката, която знаеше, че дължи на баща си, но тя не идваше. Все още не беше истинско. Докосването, само докосването щеше да го направи истинско. За миг мисълта му се отклони и той се сети за Фей Йен и детето в корема ѝ. За Цу Ма и мъртвия си брат Хан Чин. Всичко това се смеси, замъглено от съня, в ума му. После се проясни и лицето на стареца дойде на фокус.

— И така, дойде и моят ред — промълви тихо, сякаш говореше на портрета. Ала бремето, реалността на онова, в което се бе

превърнал, докато спеше, все още не го бяха докоснали.

Сети се, че трябва да се обади на другите тангове и да им съобщи, но засега не чувстваше никакъв подтик. Времето сякаш бе спряло. Погледна ръцете си, пръстена на принц, символизиращ властта, и се намръщи. След това, сякаш правеше отстъпка, се обади да приготвят транспортъора.

Върна се в стаята си и излезе на верандата. Жената се събуди и дойде при него гола. Меката ѝ топлина се притисна към гърба му в хладния предутринен въздух.

Той се обърна и тъжно ѝ се усмихна.

— Не. Върни се вътре.

Отново сам, се обърна и се загледа над сумрачните земи на своето имение към далечните планини. Луната беше нисък, блед полумесец над един от по-малките върхове далече вдясно. Загледа се в нея — чувстваше се кух, изпразнен от всякакви чувства, — след това рязко отмести поглед. Ядосваше се на себе си.

Моментът нямаше никакво значение. Трябваше да означава толкова много, но беше празен. Луната, планините, човекът — *самият той* — стоеше там, в тъмнината: нищо от това нямаше смисъл за него. Това бяха фрагменти, отделни парчета от някакъв безсмислен пъзел и съединяването им не означаваше нищо. Извърна се — болката от празнотата на всичко го потискаше. Не смъртта — животът го плашеше. Безсмислието на живота.

Остана там дълго, докато чувството се уталожи. После, щом то си отиде, се върна в кабинета си и се приготви да се обади.

* * *

Толонен беше застанал в центъра на хаоса и се оглеждаше. Подът под краката му беше отрупан с отломки, стените — почернели от сажди. Купчина черни найлонови чували бяха струпани отстрани до стената. Само това беше останало от хората, работили тук по Проекта.

— Никой ли не е оцелял, капитане?

Младият офицер пристъпи напред и се поклони.

— Само възпитателят, сър. Намерихме го трийсет нива по-надолу, вързан и упоен.

Толонен се намръщи.

— А другите?

— Освен Тай Чо по Проекта работеха осемнайсет души, като изключим охраната. Идентифицирахме седемнайсет отделни трупа. Като добавим и другия, Хамънд, сметката излиза.

— Разбирам. А записите?

— Всичко е унищожено, сър. Главните файлове са били унищожени при експлозията, но са успели да се доберат до резервните и да унищожат и тях.

Толонен се втренчи смаяно в него.

— Всички? Дори и онези, собственост на принц Юан?

— Така излиза. Разбира се, със самия принц още не сме говорили, но секретарят му Чан Ши-сен ме информира, че копията, които са му били дадени при последното му посещение, са унищожени.

— Унищожени? — Толонен преглътна сухо. Все още беше твърде шокиран, за да може да го приеме. Как бе могло да стане? Бяха взели най-строги мерки Проектът да остане не просто „невидим“, що се отнася до профила на охраната, но и при случай на саботаж, което не беше много вероятно, да има копия на всичко. Ала кой знае как всичките им усилия бяха пропаднали. Убийците бяха нахлули тук, сякаш им е бащиния, и бяха унищожили всичко. Бяха изтрили и последната следа от Проекта.

Де Вор. Нямахме как да е друг. Но защо? Каква полза би могъл да има от това?

— Дайте да видя докладите.

Офицерът се обърна и се върна миг по-късно с папка, която съдържаше предварителните доклади, писани на ръка. Толонен я взе и ги прегледа набързо.

— Много добре — каза най-сетне. — Много добре сте се справили, капитане. Аз...

Млъкна и отмести поглед от капитана. Дъщеря му Джелка беше застанала на вратата в края на коридора.

— Какво има?

Джелка му се усмихна неуверено и се приближи.

— Искях да видя. Аз...

Толонен се вгледа в нея, после сви рамене.

— Добре. Но не е много приятно.

Наблюдаваше я как влезе в стаята и се огледа. Забеляза как се приближи до чувалите, вдигна един етикет и го пусна леко разтреперана. Въпреки това виждаше в нея нещо от себе си — същата тази твърдост пред лицето на бедата. Но имаше и още нещо — почти му се струваше, че тя търси нещо там.

— Какво има? — попита след малко.

Тя се обърна. Погледът ѝ се спря на папката, която той продължаваше да държи.

— Може ли да я видя?

— Нищо не е — обясни той. — Предимно технически неща. Оценка на използваните експлозиви. Прегледи на останките след настъпилата смърт. Такива работи.

— Знам — тя се приближи. — Може ли да я видя? Моля те, татко.

С ъгълчето на окото си забеляза, че капитанът леко се усмихва. Готвеше се да ѝ откаже, но това промени решението му. В края на краищата тя беше маршалска дъщеря. На толкова неща я бе научил през всичките тези години. Може би и тя на свой ред би могла да научи младия офицер на нещо.

Поддаде ѝ папката. Наблюдаваше я как прелиства бързо страниците, сякаш отново търси нещо определено. После най-неочаквано го погледна — широка усмивка бе огряла лицето ѝ.

— Знаех си! — възкликна тя. — Още щом влязох, го усетих! Жив е! Това го доказва!

Толонен се засмя, след това стрелна с поглед капитана, преди отново да вземе папката и да я отвори там, където му сочеше тя.

— В името на всички богове, за какво говориш, Джелка? Кой? Кой е жив?

— Момчето. Уард. Тук го няма! Не виждаш ли? Погледни доклада на главния патолог. Всички прегледани от него трупове са били на възрастни — на напълно развити мъже. А Ким си беше момченце. Поне физически. Което означава, че която и да е седемнадесетата жертва, той не е бил тук.

— И е жив.

— Да...

Вгледа се отново в нея — съзнаваше какво би могло да значи това. Момчето имаше отлична памет. Толкова добра памет, че беше почти невъзможно да забрави нещо. Което значеше, че...

Разсмя се, след това се сепна. Освен ако не го бяха пленили. Освен ако онзи, чието дело бе това, не е искал да унищожи всичко друго освен него. Но защо тогава бяха пленили и възпитателя, Тай Чо, и после го бяха пуснали? Или е било грешка?

— Богове... — прошепна той. Ако Де Вор бе взел момчето, значи притежаваше и пълния запис на работата по Проекта — основата на система, която може да контролира директно огромен брой хора. Мисълта го уплаши. Най-лошият му кошмар се бе сбъднал. Ако Де Вор го беше пленил.

Обърна се отново към дъщеря си. Тя се оглеждаше, очите ѝ попиваха всичко — точно както я беше учил. Последва я. Младият капитан се влачеше зад тях.

— Какво има? — попита той тихо. Боеше се да не наруши съсредоточаването ѝ. — Какво търсиш?

Тя се обърна и го погледна. Продължаваше да се усмихва.

— Измъкнал се е. Знам, че се е измъкнал.

Потръпна — не искаше да знае. Но за другото беше права, така че можеше да е права и за това. Минаха през развалините на външната канцелария и навлязоха в тъмното обгорено пространство оттатък, където бяха намерили повечето трупове.

— Ето! — възкликна тя тържествуващо и посочи някъде нагоре към задната стена. — Ето! Ето откъде се е измъкнал.

Толонен погледна. Някъде в средата на стената сред чернилката се открояваше малко по-тъмен квадрат. Приближи се и разбра какво е. Вентилационна шахта.

— Не виждам как... — започна той, но още докато го произнасяше, се сети и кимна. Разбира се. Момчето беше достатъчно дребно и достатъчно жилаво. Пък и в края на краищата идваше от Глината. Трябваше да се имат предвид и миналите му прояви на насилие. Ако някой би могъл да оцелее тук, това беше точно Ким. Значи може би Джелка беше права. Може би *наистина* се беше измъкнал оттук.

Толонен се обърна и погледна към младия офицер.

— Доведете веднага тук някой от вашите експерти, капитане. Искам да огледа този отдушник и да провери дали някой не го е използвал, за да избяга.

— Сър!

Докато проверяваха тесния тунел, той прегърна Джелка. Беше трудно — шахтата беше твърде малка, за да може в нея да се промъкне възрастен мъж, но като използваха допълнителни механизми, бавно проникваха все по-надолу в шахтата.

След двацет минути командирът на отряда се върна и се приближи до Толонен. Поклони се, после извинително сви рамене.

— Простете, маршале, но като че ли не е много вероятно да се е измъкнал оттук. Каналът е много обгорен. Когато лабораториите са избухнали, огънят много го е повредил. Освен това той води надолу през помещенията на главния генератор. Вентилаторите щяха да го накълцат на парчета.

Толонен беше склонен да се съгласи. Не беше много вероятно момчето да е успяло да се измъкне, дори и Де Вор да не го беше пленил. Но когато погледна надолу и срещна погледа на дъщеря си, увереността ѝ го смути.

— Сигурна ли си?

— Съвсем сигурна. Повярвай ми, татко. Знам, че се е измъкнал. Просто знам.

Толонен изсумтя, после отново погледна към командира на отряда.

— Продължете още пет *чи* надолу. Ако пак няма нищо, ще го отпишем.

Изчакаха. Надеждите на Толонен отслабваха с всеки миг. Но тогава изведнъж един от мъжете, контролиращи дистанционното, извика. Вдигна поглед от екрана и се разсмя.

— Права е. Проклет да съм, ако не е права!

Приблжиха се и погледнаха. Там, на екрана, се виждаха няколко съвсем ясни отпечатъка, скрити зад гънка в стената на тунела — затова взривът не ги беше засегнал.

— Е? — попита Толонен. — На момчето ли са?

Последва известно колебание, после отпечатъците на момчето светнаха на екрана и компютърът ги наложи върху другите.

Нямаше никакво съмнение. Съвпадаха напълно.

— Значи е жив! — обади се Толонен. Впери поглед в дъщеря си, след това неразбиращо поклати глава. — Добре — додаде и се обърна към капитана: — Ето какво ще направим. Искам да се свържете с майор Грегор Кар в Бременския щаб и веднага да го извикате тук. А после...

Млъкна и зяпна срещу вратата.

— Ханс... какво правиш тук?

Ханс Еберт се поклони и се приближи. Беше преbledнял, цялото му поведение бе странно покорно.

— Нося новини — промълви той и преглътна. — Лоши новини, страхувам се, чичо Кнут. Тангът... Боя се, че е мъртъв.

* * *

Ханс Еберт се спря на терасата и се загледа към градината, сред която с гръб към него стоеше дъщерята на маршала.

Джелка бе облечена по южната *хан* мода — тясно копринено *сам фу* в бледосиньо обвиваше силното ѝ, ала стройно тяло. Косата ѝ беше сплетена и свита на кок на тила, но нямаше начин човек да я вземе за *хан*. Беше твърде висока и твърде руса, за да мине за нещо друго освен за *хун мао*. И не просто *хун мао*, а северен тип. Тип нов европеец.

Той се усмихна и тихо заслиза по стълбите — внимаваше да не наруши вгълбението ѝ. Беше застанала точно зад моста, загледана в поточето — едната ѝ ръка бе вдигната към гърдите, а другата държеше сгънато ветрило.

Жена му. Или съвсем скоро щеше да му стане жена.

Когато се обърна, той все още не я беше приближил съвсем — изведнъж тя застана нащрек, цялото ѝ тяло се напрегна, сякаш се готвеше да посрещне атака.

— Всичко е наред — той вдигна ръце. — Аз съм.

Забеляза как тя се отпусна — или поне се опита, защото някаква част от нея продължаваше да му се противи. Усмихна се вътрешно. Да, имаше дух това момиче — една почти мъжка твърдост, на която той се възхищаваше. Баща му този път беше прав: тя напълно му подходеше.

— Какво има? — попита тя и го погледна, сякаш се насилваше да срещне погледа му.

Отново ѝ се усмихна.

— Съжалявам, Джелка, но трябва да тръгвам. Нещата се задвижиха и новият танг ме вика. Но моля те... нашият дом е и твой дом. Чувствай се като у дома си. Моята муй *цай*, Сладка Флейта, след малко ще дойде да се погрижи за тебе.

Тя продължаваше да го гледа, едва разтвори устни, след това леко се поклони.

— А баща ми?

— Той смята, че е най-добре засега да останеш тук. Както казах, всичко е наред, но се носят слухове за бунтове из долните нива. Ако се разпространят...

Тя кимна, извърна се и се загледа към старите нарови дървета. Разтвори ветрилото си. Странен, почти нервен жест. Известно време той се чуди какво ли означава, после се поклони ниско и тръгна да си върви. Но едва бе направил няколко крачки, и тя го повика:

— Ханс?

Обърна се — беше се зарадвал, че го вика по име.

— Да?

— Сега ти ли ще станеш генерал?

Той си пое дъх, след това сви рамене.

— Ако новият танг пожелае. Защо?

Тя леко помръдна глава и се загледа надолу.

— Ами... просто се чудех, това е.

— А... — той остана там още малко, загледан в нея, после се обърна и се отправи към къщата. Ами ако наистина станеше така? Е, това би било причина да ускорят сватбата. В края на краищата един генерал трябва да има жена, семейство, нали така? Усмихна се и се забърза нагоре — прескачаше по две стъпала наведнъж. Да. По-късно щеше да поговори за това с Толонен.

* * *

След като той си тръгна, тя остана там. Очите ѝ проследиха бавното въртене на едно черничево листо, докато се носеше по

изкуствения поток.

Значи онова момче, Ким, беше живо. Но как го беше разбрала?

Потръпна и се обърна — бе дочула стъпки по пътеката. Беше млада жена — момиче, съвсем малко по-голямо от нея. *Муй цай*.

Момичето се приближи, спря и се поклони ниско, със събрани отпред ръце.

— Извинете, *хсяо чи*, но моят господар ме помоли да изпълнявам всяко ваше желание.

Джелка се обърна. Това, че момичето я наричаше *хсяо чи* — „почитаема госпожо“ — а беше съвсем малко по-голяма от нея, я развесели. Но беше очевидно, че момичето просто се опитва да се отнася с нужното уважение.

— Благодаря ти, Сладка Флейта, но искам просто да изчакам баща си тук.

Муй цай я погледна и отново сведе очи.

— При най-голямото ми уважение, *хсяо чи*, но разбирам, че това ще отнеме доста време. Не бихте ли желали нещо освежително, докато чакате? Или може би бих могла да повикам музикантите. Има един павилион...

Джелка се усмихна отново — маниерите на момичето бяха много приятни. Ала въпреки това сега искаше да остане сама. Тази история с момчето я тревожеше. Предварителното претърсване на нивата под Проекта не се бе натъкнало на никаква следа от него.

Въздъхна и лекичко се засмя.

— Добре, Сладка Флейта. Донеси ми нещо за пиене. Нещо ободрително. Но не викай музикантите. Песента на птичките ми стига. И наистина искам да остана сама. Докато дойде баща ми.

Муй цай се поклони.

— Както желаете, *хсяо чи*.

Джелка се огледа и се отпусна за първи път, откакто беше чула за нападението над Проекта. Поглъщаше хармонията на градината. После отново се вцепени.

От дъното на градината се разнесе странен, пронизителен плач, сякаш стенеше ранено животно. Продължи почти минута, после секна също така рязко, както беше започнал.

Какво, в името на всички богове, беше това?

Тя притича през моста и се спусна по пътеката, след това се изкачи по дървените стъпала на терасата. Оттук идваше — беше сигурна.

Чу тихото мърморене на мъжки гласове зад вратата и спря. Бавно, стъпка по стъпка се запромъква по терасата, застана до вратата и надникна вътре.

Бяха четирима, облечени в бледозелените униформи на дома Еберт. По средата, между тях, се виждаше една жена със завързана уста. Жена хан, приближаваща трийсетте.

Джелка смаяно гледаше как жената рита и се мята, как се опитва да се изтръгне от мъчителите си. Лицето ѝ беше потъмняло и разкривено. Но нямаше как да избяга. Мъжете успяха да я озаптят и да я напъхат в усмирителна риза, чиито дълги ръкави завързаха зад гърба ѝ.

Разтреперана от възмущение, тя пристъпи вътре.

— Спрете! Спрете веднага!

Мъжете се обърнаха, смутени от внезапната ѝ поява. За миг забравиха за жената. Тя се строполи на пода, като безсилно риташе с крака.

Джелка направи още една крачка. Цялата трепереше от гняв.

— Какво си позволявате, в името на всички богове?

Те заотстъпваха назад, кланяйки се жалко.

— Простете, господарке Толонен — обади се един. Беше я познал. — Но ние само изпълняваме заповедта на господаря.

Тя му хвърли изпепеляващ поглед, след това тръсна глава.

— Развържете я. Веднага я развържете.

— Но, господарке, вие не разбирате...

— Млъквай! — кресна тя. Силата в гласа ѝ го стресна. Той падна на колене с наведена глава и остана така, потънал в мълчание. Тя потрепери и огледа другите.

— Е? Да ви повтарям ли?

Спогледаха се бързо и изпълниха нареждането ѝ. Развързаха жената и се дръпнаха назад, сякаш се страхуваха от онова, което ще последва. Но жената просто се претърколи и седна. Изхлузи ризата. Сега беше спокойна, припадъкът — ако наистина беше припадък — бе отминал.

— Така — обади се Джелка, без да ги поглежда. Странната жена бе приковала вниманието ѝ. — А сега си вървете. Искам да остана насаме с тази жена.

— Но, господарке...

— *Вървете!*

Този път нямаше никакво колебание. Като се кланяха трескаво един през друг, четиримата напуснаха стаята. Чуваше приглушеното мърморене на гласовете им отвън, след това то затихна. Беше останала сама с жената.

Джелка се приближи, коленичи над нея и докосна рамото ѝ.

— Какво има?

Жената вдигна очи. Беше хубава. Много хубава. Дори по нещо приличаше на дете повече от самата Джелка.

— Как се каваш? — попита Джелка. Невинността в очите на жената я беше трогнала.

— Мойто бебче... — жената впери отнесен поглед в пространството. — Къде е мойто бебче?

Джелка се огледа из стаята и го видя. Там, в дъното на стаята, имаше люлка. И щом го видя, го чу — странно, настоятелно подсмърчане.

— Ето го — нежно каза тя. — Бебето ти е там.

Отстъпи встрани. Жената стана, хвърли усмирителната риза, спусна се към люлката, вдигна бебето на ръце и го залюля.

— Тихо, тихо... — чу я да нарежда. Гласът ѝ беше пълен с майчинска нежност. — Тихо, тихо, нищо лошо няма да ти сторят. Ще се погрижа за това, миличкото ми. Мама е тук. Мама е при тебе.

Джелка усети вълна на облекчение. Но гневът ѝ не беше стихнал. Гневеше се на Ханс — ако наистина той беше заповядал да вържат жената. Нямаше право да я измъчва така. Приближи се и я докосна по гърба.

— Дай да го видя...

Жената се обърна, усмихна се и ѝ подаде детето. Малко, безпомощно вързопче, което подсмърчаше ли, подсмърчаше...

Джелка усети как я обзема студ, отстъпи назад, клатейки глава. Изведнъж устата ѝ беше пресъхнала от отвращение.

— Не...

Беше втренчило в нея червените си очи. Розовото му лице беше твърде дребно за човешко, космите, които безразборно стърчаха от плътта му — твърде груби, въпреки че бе обвито в коприни. Малка трипръста ръчица се протегна към нея, сякаш искаше да я хване за ръката. Тя отстъпи назад — усети как в гърлото ѝ се надига жлъч.

— Златно Сърце! — гласът идваше от вратата. — Махни веднага това противно нещо. Какво си мислиш, че правиш, в името на всички богове?

Беше *муй цай* Сладка Флейта. Влезе в стаята, остави питието на масата, приближи се до жената, взе вързоп от ръцете ѝ и го върна в люлката.

— Всичко е наред — обърна се тя към Джелка. — Мога да ви обясня...

Но Джелка вече я нямаше там. Беше излязла навън и надвесена над перилата, жадно гълташе въздух, а образът на мъничкото козеподобно създание — като демон, който ѝ се подиграва — гореше неизличително в червенината зад затворените ѝ клепачи.

* * *

Туан Ти Фо вдигна поглед от купата към момчето, което спеше в далечния ъгъл на стаята. От доста време спеше — беше съвсем изтощено от преживяното изпитание — но сега бе започнало да се върти и да се мята в хватката на някакъв ужасен кошмар.

Старецът остави купата с *ча* и кърпата, приближи се към момчето и приклепна над него.

Болка кривеше лицето му, почти се беше озъбило, цялото му тяло се бе свило на кълбо, сякаш нещо го ядеше отвътре. Мяташе се насам-натам, сякаш се бореше със себе си, после се разтресе така, че старецът се уплаши, и замря неподвижно.

— *Gweder...* — промълви то. — *Gweder...*

Говореше тихо, почти нежно, ала самата дума беше твърда. Туан Ти Фо никога не бе чувал нищо по-странно от тези две срички.

Възцари се тишина, след това момчето проговори пак — сякаш цялото му същество се беше съсредоточило в мърдащите устни:

— *Pandr'a bos ef, Lagasek?*

Този път гласът беше дрезгав, почти гърлен. Туан Ти Фо усети как през него премина тръпка от страх, ала се успокои — тих гласец запя вътре в него *чен йен* срещу страха.

— *Travyth, Gweder. Travyth...*

Присви очи — беше разбрал. Два гласа. Първият — много по-тих и нежен от втория. Гведер и Лагасек... Но какво означаваше това? И що за език беше този? Никога преди не го беше чувал.

Наблюдаваше го, забелязваше как се променя лицето му — в един миг беше грозно, в следващия — спокойно, почти невинно. Сега беше грозно, устата — разкривена. Отново говореше Гведер. Гласът му беше груб, той сякаш изплюваше предизвикателно думите:

— *Praga obery why crenna? Bos why yeun, Lagasek!*

Момчето се разтресе и лицето му се промени — цялата злоба, целият гняв изчезнаха. Сега то отвърна тихичко, остриите краища на думите бяха заоблени. И все пак в думите се долавяше болка. Болка и ужасно чувство за загуба.

— *Yma gweras yn ow ganow, Gweder... gweras... ha an ryth bos tewl.*

Промените бяха толкова резки, че старецът потрепери. А смехът...

Смехът беше демоничен. Сега лицето сияеше с тъмна, алчна злоба. Зло лице.

— *Nyns-us pyth, Lagasek.*

Такава ужасна подигравка беше изписана на това лице, че на Туан Ти Фо му се прииска да го фрасне с юмрук.

Бавно, много бавно злобата се оттече навътре в тъканта на лицето. Чертите на момчето отново придобиха доброта и човечност.

— *A-dhywar-lur...* — задъха се то. — *A-dhywar-lur.* — После изкрещя с болка: — *My bos yn annown... Yn annown*

Туан Ти Фо изпусна дъха си на пресекулки. Стана рязко, прекоси стаята и застана пред лавичката с книги. Извади една книга, приклепна пак, затвори очи и взе да разгръща книгата напосоки и да чете каквото първо му попаднеше пред погледа.

Усмихна се. Беше улучил пасаж по средата на Книга първа — един от любимите му. Зачете — гласът му беше инструментът, с който щеше да утеши момчето:

— Трийсет спици делят една главина. Приспособи нищото вътре към непосредствената цел и ще можеш да използваш каруцата. Меси глината, за да направиш съд. Приспособи нищото вътре към непосредствената цел и ще разбереш как да използваш съда. Изрежи врати и прозорци, за да направиш стая. Приспособи нищото вътре към непосредствената цел и ще разбереш как да използваш стаята. Така ние се сдобиваме с Нещо, ала можем да го използваме само чрез достойнствата на Нищото.

Погледна надолу, забеляза как момчето не помръдва, сякаш го слушаше, ала все още беше заспало.

— Кое си ти, момче? — попита той тихо и остави книгата на пода. Протегна ръка, издърпа одеялото и го зави. *Да — помисли си, — и какво те е довело тук при мене? Защото е сигурно, че орисниците са те довели при мене, както е сигурно, че тази сутрин насочиха стъпките ми по път, по който никога досега не съм минавал.*

Облегна се назад, взе книгата и отново се зачете, като остави думите на Лао Цзъ — думи на вече повече от 2 500 години — да се стелят над спящото момче и да му носят утеха.

* * *

— Е?

Кар погледна мрачно приятеля си и остави купичката си с ча.

— Нищо. Следата изстина. Проследих момчето до фабриката, но там следите свършваха. Сякаш е пропаднало вдън земя. Няма начин да е преминало покрай охраната.

Чен седеше на масата срещу Кар.

— Значи е още там. В тази фабрика.

Кар поклати глава.

— Цялата я разглобихме. В буквалния смисъл. Вкарах вътре сто души, които разглобиха всичко чак докато останаха голи стени. И пак нищо.

— Пропуснали сме нещо, това е. Ще се върна там с тебе. Можем да я претърсим пак.

Кар наведе глава.

— Може. Но съм я претърсил вече петнайсет-двайсет пъти. Като че ли се е изпарило.

Чен впери поглед в приятеля си. Никога не беше виждал Кар толкова навъсен.

— Горе главата — насърчи го той. — Не може да е чак толкова зле.

— Така ли? — Кар се облегна и се изпъна в цял ръст. — Май Еберт ще го правят генерал. Старият танг е приел оставката на Ноченци преди смъртта си. Толонен искаше пак да се хване с тази работа, но май новият танг иска да назначи на поста нов човек.

Чен направи гримаса.

— Значи животът ни не струва и колкото лайното на някой просяк.

Кар се вгледа в него и се разсмя.

— Така ли мислиш?

— Ами ти не го ли мислиш?

Кар се изправи.

— Ханс Еберт да върви по дяволите. Ние ще се захванем сериозно с намирането на момчето. В края на краищата нали това ни е работата — да намираме хора?

* * *

Ли Юан пристигна пръв. Докато се отдалечаваше от хангара, се чувстваше някак отстранен, сякаш бе излязъл извън себе си и се наблюдаваше от страни. Значението на тази смърт бе проникнало в съзнанието му много бавно — не като мъка, а като оголеност, защото тази смърт го бе изложила на показ. Не бе останал никой друг освен него — самотна брънка от разкъсана верига.

Спря пред покоите на баща си. Никак не му се искаше да влиза, но всички го гледаха. Стегна се, заповяда да отключат вратите и пристъпи вътре.

Вратите се затвориха и го оставиха насаме с мъртвия му баща.

Ли Шай Тун лежеше в леглото си, все едно заспал, ала лицето му беше бледно, като изрязано от слонова кост, гърдта му — неподвижна.

Ли Юан го гледаше. Очите на стареца бяха затворени, тънките клепачи — покрити с воал — бежови листенца на млечнобелия фон. Коленичи и заразглежда рисунъка, но както и всичко останало, той не означаваше нищо. Просто повтаряща се рисунка.

Поклати глава — не разбираше, знаеше само, че никога не беше виждал баща си заспал. Никога досега не бе виждал тези проницателни, горди очи затворени.

Протегна ръка и докосна баща си по бузата. Плътта беше студена. Шокиращо студена. Отдръпна рязко ръка и потрепери. Къде беше отишла? Къде беше избягала цялата топлина?

— *Във въздуха* — рече си тихо. — *Във въздуха.*

Изправи се и дръпна покроя. Баща му лежеше гол под коприната, виждаше се колко крехко е тялото му. Инстинктивна жалост обзе Ли Юан. Не любов — жал. Жал за онова, което времето му беше сторило.

Смъртта го бе предала. Бе го заварила слаб и уязвим.

Очите му се плъзнаха надолу, опознавайки онова, което други бяха видели преди него — лекарите с безстрастните си очи; бяха го гледали така, както сега го гледаше той.

Потръпна. Тялото беше мършащо, болезнено изпито, но по него нямаше никакъв белег. Баща му беше болен. Много болен. Това го учуди и той не дръпна веднага покроя обратно. Не беше характерно за баща му да не казва нищо за здравето си. Нещо липсваше. Някакъв елемент отвъд обикновената старост беше причината за станалото.

Нямаше никакви доказателства, ала усещането, че нещо не е наред, беше силно. То го накара да се обърне и да се огледа. Отбеляза присъствието на всеки предмет в стаята, запита се за какво ли служат. Всичко изглеждаше нормално, ала чувството, че нещо не е наред, така и не изчезна.

Излезе навън, в коридора. Доктор Хуа чакаше там с помощниците си.

— Как беше напоследък баща ми, Хуа? Добре ли се хранеше?

Старецът поклати глава.

— От известно време не, *чие хсия*. Откакто Хан почина. Но... — той прехапа устни и се замисли. — Ами хранеше се достатъчно за стар човек. А баща ви беше стар, Ли Юан.

Ли Юан кимна, но все още се тревожеше.

— Беше ли... беше ли умът му ясен?

— Да, *чие хсия*. Дори снощи — Хуа млъкна и се намръщи, сякаш и той се тревожеше за нещо. — Изобщо не му личеше да е зле. Ние го... ние го прегледахме и...

— Не му *личеше*?

Хуа кимна, но погледът му изведнъж стана напрегнат.

— Но според тебе външният вид може да лъже, така ли, Хуа?

Старият лекар се поколеба.

— Не е нещо, в което мога да се закълна, *чие хсия*. Просто имам... едно такова *чувство*. Конфуций казва, че...

— Просто ми кажи, Хуа — прекъсна го Юан. Протегна ръка и го хвана за лакътя; на лицето му беше изписана привързаност към стареца. — Остави пословиците. Просто ми кажи кое те кара да мислиш, че нещо не е наред.

— Ще ви прозвучи непрофесионално, *чие хсия*, но щом молите...

— Хуа прочисти гърло. — Е, като че ли не беше на себе си. Умът му беше остър и забелязваше всичко също като преди, но той някак си не беше Ли Шай Тун. Приличаше на актьор, който играе баща ви. Който го играе изключително добре, но...

Той млъкна и поклати глава, обзет от скръб.

— Но не като истински — довърши Ли Юан.

Хуа кимна.

— Беше... неуверен. А баща ви никога не *е бил* неуверен.

Ли Юан се замисли за миг, после нареди:

— Искам да направиш аутопсия, Хуа. Искам да откриеш какво го е убило.

* * *

Цу Ма беше облечен в бяло, косата му — сплетена назад в едина-единствена елегантна плитка. Ефектът беше поразителен с простотата и трезвостта си, докато на лицето му имаше нежност, каквато Ли Юан не беше виждал никога досега. Той се приближи и го прегърна, притисна го към гърдите си, а ръката му го галеше по врата. Точно това — не смъртта, не студената буза на баща му — пропука леда около

чувствата му. Най-накрая той усети как мъката се надига в него и започва да се излива навън.

— Добре, добре — прошепна му Цу Ма, докато го галеше по тила. — Мъжът трябва да плаче за баща си — и когато се отдръпна, в очите му имаше сълзи, а на лицето му беше изписана истинска скръб.

— Ами Вей Фен? — попита Ли Юан и изтри очи с ръка.

— Чака долу — усмихна се Цу Ма. Силна усмивка, усмивка на приятел. — Когато си готов, ще тръгнем.

— Готов съм — изправи се Ли Юан. Вече не го беше срам от сълзите — чувстваше се много по-добре. — Да вървим при братовчедни.

Вей Фен чакаше в панорамната стая, облечен в проста бяла роба, набрана в кръста. Щом Ли Юан слезе по стълбите, Вей Фен се приближи и го прегърна, прошепна му утешителни думи. Но изглеждаше по-стар, отколкото си го спомняше Ли Юан. Много по-стар.

— Добре ли си, Вей Фен? — попита той, загрижен за здравето на стареца.

Вей Фен се разсмя. Кратък, мелодичен звук.

— Доколкото може да съм, Юан — изражението му леко се промени. — Но баща ти... — въздъхна. Сега Вей Фен беше най-стариат. По-стар от всички с почти двацет години. — Толкова много неща се промениха, Юан. Толкова много. А сега и това. Изглежда като... — той сви рамене, сякаш думите не му стигаха.

— Знам — Ли Юан се намръщи и го пусна. — Убит е, Вей Фен.

Вей Фен просто погледна озадачено, но Цу Ма се приближи и го хвана за ръката.

— Откъде знаеш? Има ли доказателства?

— Доказателства? Не. Но *знам*. Сигурен съм, Цу Ма. Помолих доктор Хуа да... да потърси нещо. Може и да намери, но въпреки това просто *знам*.

— И сега какво? — Вей Фен беше скръстил ръце. Лицето му изведнъж бе придобило твърдост, дребничката му фигурка се бе изпълнила с мощ.

— Ще играем тяхната игра. Ще си махнем ръкавиците.

До него Цу Ма кимна.

— Познаваме враговете си — рече Ли Юан. В думите му се усещаше сигурност. — Трябва само да ги намерим.

— Искаш да кажеш Де Вор? — Цу Ма погледна към Вей Фен. Лицето на стареца беше угрижено, но челюстта му беше твърда. Решителността бе взела връх над обзелите го противоречиви чувства. Цу Ма присви очи и се замисли.

— И после?

Ли Юан се обърна. Очите му бяха наситеночерни като самия космос — студени, празни. Всякакви следи от живот и топлина бяха изчезнали от тях. Лицето му беше затворено, безизразно като маска.

— Уреди среща на Съвета, Цу Ма. Нека Чи Хсин да бъде домакин. Трябва да поговорим.

Ли Юан едва бе навършил осемнайсет години, ала тонът, лекото движение на лявата ръка, придружаващо думите му, бяха странно познати. Сякаш чрез сина говореше бащата.

[1] букв. от англ. Улица на стената — бел.пр. ↑

ГЛАВА 6

ЧЕН ЙЕН

Купичката за ча, счупена, се беше катурнала на една страна, а съдържанието ѝ бе разплискано по пода. Туан Ти Фо бе коленичил до нея с гръб към вратата и с лице към момчето.

— *Yn-mes a forth, cothwas!* — изръмжа момчето. Гласът идваше от дълбините на гърлото му. — *Yn-mes a forth!*

Туан Ти Фо усети как всички косми по врата му настръхват. Момчето се бе изправило на четири крака, лицето му беше грозно и противно — чертите му бяха изкривени от гняв, брадичката — агресивно издадена напред, кръглите му черни очи — изпълнени с животинска заплаха. Тялото му леко трепкаше ту насам, ту натам, преценявайки как ще откликне Туан Ти Фо. Ниско ръмжение излизаше от гърлото му.

За трети път момчето се опитваше да мине покрай него и също както и преди изглеждаше изненадано от бързината на стареца; шокирано, че накъдето и да мръднеше, Туан Ти Фо му преграждаше пътя.

Старецът се олюля леко на пети, после, щом момчето се метна наляво, без усилия се придвижи и леко го блъсна назад, като използва съвсем малко сила, за да постигне целта си. Момчето се дръпна, хълцайки от яд, след това се обърна и пак се хвърли като куче към гърлото на Туан.

Този път се наложи да се бори с момчето. Да го удари, да се дръпне и да го обезкуражи с ритник в стомаха. Дори и когато момчето падна по гръб, борейки се да си поеме дъх, онази странна трансформация го овладя отново. Пред погледа на Туан Ти Фо грубостта на чертите му избледня и те станаха меки, човешки.

— Добре дошъл, Лагасек — каза той и си пое продължителен, треперлив дъх. Колко ли щеше да трае? Огледа се, забеляза счупената купичка, разлетия ча и поклати глава. Трябваше да връзва момчето, докато спи, защото след време и той трябваше да поспи. Не можеше да се варди вечно от тоя „Гведер“.

Приблѝжи се и приклезна над момчето. Сега то беше мирно, лицето му — почти ангелски невинно. Но отдолу? Туан Ти Фо присви очи замислен и започна да говори — тихо, нежно, сякаш думаше на себе си:

— Погледни се, дете. Сега изглеждаш толкова мило. Толкова невинно. Но добро ли си, зло ли си? Дали те управлява Гведер или Лагасек? И кой от двамата те е довел тук, в моя дом?

Усмихна се и стана, донесе малка кърпа, за да забърше *ча*, четка, за да събере парченцата порцелан. После продължи да говори — оставяше гласа си да се усилва и отслабва като течащ поток и да приспива спящото дете:

— Као Цу е вярвал, че всеки човек при раждането си е като върба, а справедливостта — като купа. За да стане човек справедлив, значи той трябва да бъде отсечен и оформен, както от върбово дърво се прави купа. Най-първичните инстинкти — желанието за храна и секс — според него са всичко, което се съдържа в неоформения човек, а човешката природа е също толкова безразлична на доброто и злото, колкото свободно течащата вода — към формата, която изпълва.

Обърна се и погледна към детето — видя как гърдите му се повдигат и отпускат леко, сякаш успокоени от гласа му. Усмихна се, обърна се и започна да попива мокрото петно.

— Мен Ву, разбира се, не се съгласил. Според него ако казаното от Као Цу било вярно, то да станеш справедлив би било насилие над човешката природа — всъщност би било бедствие. Но аз си имам собствени причини да не съм съгласен с Као Цу. Ако *беше* така — ако човешката природа беше такава, каквато твърди Као Цу — тогава защо при лоши обстоятелства идва добро? И защо доброто поражда зло? — той се засмя тихо. — Някои хора са водни капки и върбови издънки, така е, но не всички. Защото има такива, които определят собствената си форма, вземат сами решения и простото им съществуване доказва, че твърдението на Као Цу е погрешно.

Приключи с бърсането, отнесе кърпата до легена в ъгъла и я пусна вътре. Върна се, отдели двата големи чирепа от купата настрани и започна да събира на купчинка малките парченца порцелан.

— Разбира се, има и друго обяснение. Казват, че скоро след като земята се отделила от небето, Ну Куа създала човеците. Излиза, че е създала първите хора, мачкайки и слепвайки жълта глина. Дълго се

трудила и много внимателно оформяла и моделирала мъничките човешки тела, но после се уморила. Работата ѝ оставяла твърде малко време за самата нея и тя решила да опрости задачата. Взела едно дълго въже, прокара го насам-натам из калта, струпала я на купчинки и я превърнала в хора. Но това били груби, зле оформени същества в сравнение с предишните. Ето защо се твърди, че богатите и благородните са потомци на съществата, създадени преди Ну Куа да се умори — хората от жълта глина — а бедните с нисък произход са потомците на онези, създадените с помощта на въжето — хората от кал.

Той се разсмя тихо, отново вдигна поглед и забеляза колко спокойно беше момчето.

— Но пък тогава, както се казва в *Тиен Вен*, Ну Куа е имала тяло. Кой го е оформил и моделирал?

Обърна се, взе кутията от тънка хартия, в която бе притиснал калъпа *ча*, остави я долу, събра в нея парчетата, след това прибра вътре и двата най-големи чирепа.

— Ах, да, но ние живеем в един полудял свят. Купата на справедливостта отдавна е разклатена — когато Цао Чун е построил този Град. На отделните хора им остава да намерят начин — да създадат малки островчета от разум сред бурен океан — той се огледа. — Това тук е такъв остров.

Или беше преди. Преди детето да дойде. Преди купата да се счупи и покоят му да бъде нарушен.

Туан Ти Фо затвори очи за миг — търсеше дълбоко вътре в себе си онзи вътрешен покой. Устните му занареждаха *чен йен* — „верните думи“ — на мантрата. С леко потръпване той отстрани от себе си стегнатия възел на напрежението, след това отново вдигна поглед. В въгълчетата на устните му играеше едва забележима усмивка.

— Храна — каза тихо. — Това ти трябва на тебе. Нещо специално.

Изправи се, приближи се до малката фурничка, вградена в отсрещната стена, и я запали. Взе една купа, напълни я донякъде с вода от буркана и я постави вътре.

Обърна се и огледа простата подредба на стаята си.

— Хаос. Светът върви към хаос, момчето ми, и нито ти, нито аз можем да го спрем — усмихна се тъжно, взе легена и го отнесе до

вратата. Щеше да го изхвърли по-късно, след като нахрани детето.

Момчето се беше обърнало настрани, леко докосваше шията си с пръстите на едната си ръка. Туан Ти Фо се усмихна, взе едно одеяло и зави момчето.

Приклекна и се загледа в него.

— Знаеш ли, Чу са вярвали, че земята и небето някога са били неразривно преплетени в състояние на неопределен хаос, като кокоше яйце. Това състояние са наричали *хун тун*. *Хун тун*...

Кимна, върна се при фурната, взе един буркан от полицата на стената и изпразни съдържанието му до половината върху дъската до фурната. Мъничките, подобни на тръбички кнедли така, неспотвени, приличаха на бледи, мокри, неоформени същества. Потомци на хората от кал. Усмихна се и поклати глава. *Хун тун*, така се наричаха. Сам ги беше направил от онези неща, които момичето, Мари, му беше донесло последния път. Пълнежът вътре в тънките тестени черупки, разбира се, беше соя, а не месо, но той бе поискал така. Не смяташе, че е редно да се яде плът. Това не беше Пътят.

Щом водата завря, той пусна кнедлите в купата и ги разбърка леко, преди да ги остави да се варят. Сложи вътре билки, изпратени му от негови приятели в Плантациите, и други специални неща. Наведе се, помириса леко сместа и кимна. Точно това му трябваше на детето. Щеше да го успокои и да му възвърне силата.

Онази безценна сила, която „Гведер“ беше прахосал така неразумно.

Извърна се — очакваше да види, че детето се е надигнало и лицето му пак е изкривено в озъбена гримаса, но то продължаваше да спи.

Обърна се и се зае с приготвянето на храната. Щом кнедлите се свариха, изля половината от бульона в глинена купа и я отнесе при момчето.

Остави купата на пода, после внимателно вдигна момчето и го нагласи в полуседнало положение. Момчето се размърда, опита се да се бори, след това се отпусна. Туан Ти Фо загреба с лъжицата, допря я до устните на момчето и леко я наклони.

— Ето, дете. Поднасям ти самото небе.

Момчето пое глътка топъл бульон, после леко извърна глава. Туан Ти Фо настоя — не отлепяше лъжицата от устата му и му

наливаше глътка След глътка, докато най-накрая устата на детето започна да се отваря широко за всяка нова лъжица.

Най-накрая купата се изпразни. Туан Ти Фо се усмихна, притисна момчето към себе си и отново осъзна колко безплатно му се струва то. Сякаш е направено от нещо по-fino от костите и плътта; по-fino от жълтата глина. И отново се зачуди защо ли се е появило в съня му. Какво ли означаваше това? Защото трябваше да значи нещо.

Придърпа една възглавница, отпусна главата на момчето и го зави с одеялото.

— Може би ти ще ми кажеш, а? Като се събудиш. Тоест, ако онзи странен език не е единственият, който говориш.

Върна се при фурната, изсипа остатъка от хун тун в купата, изсърба го бързо, после изнесе купите и легена навън, заключи вратата зад себе си и се запъти към умивалнята в края на коридора. Не му отне много време, ала той бързаше — не искаше твърде дълго да оставя детето само. А когато се върна, отвори вратата много внимателно — да не би „Гведер“ да се промъкне покрай него. Но момчето продължаваше да спи.

Туан Ти Фо приседна на колене и се загледа в него. Разбра, че щяха да минат цели часове, докато се събуди, стана, донесе комплекта си за уей чи, разгъна платнената „дъска“ на пода и постави купичките от двете й страни — белите камъчета отляво и черните — отдясно. Известно време потъна в играта — цялото му същество се беше събрало във формите, които камъчетата образуваха върху дъската, докато накрая започна да му се струва, че дъската е великото Тао, а той — камъчетата.

Някога беше Първата ръка на цяло Чун Куо, майстор на майсторите и осемкратен победител в големия годишен шампионат, който се провеждаше в Сучжоу. Но това беше преди трийсет, не, преди почти четирийсет години. Тогава, когато все още се тревожеше за света.

Вдигна поглед от дъската и осъзна, че съсредоточеността му е нарушена. Засмя се — един цитат от Чун И му беше дошъл наум:

„Във вселената всичко си има противоположност: където има Ин, има и Ян. Където има добро, там има и зло.“

Ами в момчето? Пое си дълбоко въздух и го погледна. Гведер и Лагасек. Ин и Ян. Както във всички хора. Но в него Тао воюваше със

самото себе си. Ин и Ян не се допълваха, а враждуваха. В този смисъл това дете беше като света на Чун Куо. И тук равновесието беше нарушено. Да, също като момчето и Чун Куо беше единство, което воюваше само със себе си.

Но тази мисъл му донесе и прозрение. Също както някой си играеше с този свят, така беше и с това дете. Нещо се беше случило, то го беше разцепило на две и го бе накарало да се бори със себе си. Беше загубило единството си.

Или някой му го бе отнел.

Туан Ти Фо бавно разчисти дъската — беше се притеснил за момчето. И все пак може би тъкмо това беше неговата роля — да направи момчето отново цяло, да помири животинското в него с човешкото. Защото какво е човек без равновесие?

— Нищо — отвърна той тихо сам на себе си. — Или по-зле от нищо.

Започна отново, докато формите в бяло и черно бавно изпълваха дъската, докато разбра, че вече няма камъни за игра, нищо не му оставаше за печелене или губене.

Туан Ти Фо вдигна поглед. Момчето се беше надигнало и го гледаше, тъмните му, прекалено големи очи се чудеха на наредените по кърпата фигури.

Погледна надолу, без да казва нищо, после разчисти дъската и започна нова игра. Съзнаваше, че сега момчето го гледа, бавно се придърпва все по-наблизо, докато камъчетата отново се подреждат и изпълват дъската.

Отново постави последния камък — нямаше какво повече да се печели или губи. Вдигна поглед. Момчето седеше на една ръка разстояние от него и разглеждаше черно-белите фигури с яростна напрегнатост, сякаш се мъчеше да схване някакъв смисъл в тях.

Разчисти дъската и тъкмо смяташе да започне нова игра, когато ръката на момчето се протегна и взе едно бяло камъче от купичката вляво. Туан Ти Фо понечи да го поправи — да го накара да вземе едно от черните, — но момчето не отстъпи. Постави едно камъче в най-близкия до себе си десен ъгъл. В ъу — север.

Играеха бавно в началото, после — по-бързо — Туан Ти Фо не се държеше снизходително с момчето, наказваше го за всяка направена от него грешка. И все пак, когато понечи да вземе редица камъчета, които

бе обградил на дъската, момчето постави длан върху дланта на Туан, повдигна я така, че да може да разгледа позицията, набърчило чело, сякаш се опитваше да схване къде точно е сбъркало. Едва тогава вдигна ръката му обратно — знак, че Туан Ти Фо може да вземе камъчетата.

Следващата игра беше по-трудна. Момчето не повтори нито една от простите грешки, които бе допуснало първия път. Този път на Туан Ти Фо му се наложи доста да се поизпоти, докато го победи. Облегна се назад, присви очи и се втренчи в момчето, учуден от добрата му игра.

— Така — каза той. — Значи можеш да играеш.

Момчето го погледна ококорено, след това поклати глава. Не, помисли си Туан, не беше възможно. *Трябва да си играл и преди.*

Разчисти дъската, облегна се назад и зачака — усети, че почти не помръдва, сякаш нещо странно — нещо съвсем извън обичайното — ще се случи ей сега.

Този път момчето постави камъка в юг, *шанг*, само на една педя от коляното на Туан Ти Фо. Това беше стандартен първи ход — ход, който нямаше съществено значение за крайния изход — но момчето го бе направило като предизвикателство. Час по-късно Туан Ти Фо знаеше, че е победен. За първи път от повече от четирийсет години насам някой го бе посрамил в играта, която смяташе за своя.

Облегна се назад. Дишаше дълбоко, възхищаваше се на изяществото на подредените от момчето фигури, спомняше си смайващата оригиналност на стратегиите му — сякаш то току-що бе измислило играта отново. После се поклони ниско и почти опря чело о дъската.

Момчето се втренчи в него, след това му върна поклونا.

Значи в крайна сметка си човек — помисли си Туан Ти Фо, клатейки глава — жестът го беше развеселил. — *И сега съм сигурен, че боговете са те изпратили* — той се разсмя. — *Кой знае? Може би ти дори си един от тях.*

Момчето седеше, кръстосало крака, съвсем неподвижно, вперило поглед в Туан Ти Фо — беше присвило очи, сякаш се опитваше да проумее защо старецът се усмихва.

Туан Ти Фо се наведе, започна да разчиства дъската и тогава на вратата се почука. Небрежно почукване — той веднага позна, че е

Мари.

Видя как момчето застина, как лицето му се скова от страх и посегна да го хване за ръката.

— Няма нищо... — прошепна той. — Ето там! — посочи одеялото. — Мушни се там, момче, и си стой скрит. Ще ги отпратя.

* * *

Мари чу шум зад себе си и се обърна, после на устните ѝ цъфна усмивка и тя се поклони на двамата минаващи по коридора възрастни господа. Обърна се и се намръщи. Къде беше той? Не му беше навик да се бави.

Мари Енге беше висока, хубава жена, наближаваща трийсетте, с физическо присъствие, което повечето мъже намираха за заплашително. Те предпочитаха по-крехки, по-слаби жени. И това впечатление за физическа сила не беше измамно. Тя беше силна жена, владееше изкуството на самоотбраната, но това не означаваше, че ѝ липсва женски чар. Ако я погледнеш по-внимателно, човек забелязваше и по-меката страна от природата ѝ: в изящния орнамент на цветчета по ръба на туниката ѝ; в наниза перли и розови мъниста на китката ѝ; в пеперудената панделка на иначе по мъжки сплетената ѝ плитка.

Изчака още малко и почука пак — този път по-твърдо, по-настойтелно.

— Туан Ти Фо? Там ли сте? Аз съм, Мари. Дойдох да изиграем една игра.

Чу тътрене на крака отвътре и въздъхна с облекчение. За миг си беше помислила, че може да е болен. Дръпна се назад и зачака вратата да се отвори, но тя си оставаше здраво затворена.

— Туан Ти Фо?

Сега в гласа ѝ едва-едва се долавяше загриженост. Пристъпи напред и точно понечи да долепи ухо до вратата, когато тя леко се отвори.

— Какво има? — старецът я гледаше почти подозрително.

— Аз съм, *ши* Туан. Не си ли спомняте? Имахме уговорка да играем.

— А... — той отвори вратата още малко и в същото време пристъпи напред така, че да ѝ попречи да надникне в стаята. — Прости ми, Мари, току-що се събудих. Не спях добре и...

— Не сте болен, нали? — загрижено го прекъсна тя:

— Не... — той се усмихна и се поклони. — Както и да е, наистина съм много уморен. Така че би ли ме извинила — само този път?

Тя се поколеба, после му върна поклона.

— Разбира се, *ши* Туан. Може би утре?

Той леко килна глава, след това кимна.

Може би...

След като вратата пред нея се затвори, тя отстъпи назад, после се обърна. Но едва бе изминала няколко крачки и я обхвана чувството, че става нещо странно или нередно. Никога досега той не беше говорил за безсънни нощи; нито пък, доколкото знаеше, някога се бе оплаквал от каквато и да било болест. Нещо повече, не познаваше по-жилав и пъргав дядка. Нито пък някога преди я беше отпращал. Намръщи се, след това отново се обърна и се отдалечи бавно, неохотно.

За миг се поколеба — не знаеше какво да прави, после си кимна и забърза. Щеше да отиде направо в „Драконовият облак“. Да говори със Сан Чен дали не би поработил един час допълнително вместо нея и щеше да си тръгне по-рано. Да. А после щеше да се върне тук. За всеки случай — старецът можеше и да се нуждае от нея.

* * *

„Драконовият облак“ изпълваше единия край на главната и се издигаше над пазара, който се простираше под темелите му. Беше голяма сграда в традиционен стил, със стръмен покрив с червени плочки, петте му етажа не бяха оградени със стени, а открити и всяко ниво беше свързано с другите с широки, имитиращи дърво стълбища. Навсякъде имаше зеленина — в купи, по паравани, висяща от откритите балюстради — чайната приличаше на избуяла градина. Сервитьори, облечени в бледосиньо — мъже и жени, *хан* и *хун мао* — се щураха между нивата и разнасяха големи табли, пълни с фини керамични съдове; купите и гърнетата бяха чисто бели, лакирани и със

син белег. Из цялата чайна на стратегически места зад тезгяси седяха майсторите на *ча*, специалистите по *ча шу*, изкуството на чая, и приготвяха специалните смеси.

„Драконовият облак“ побираше до пет хиляди души. Повече от достатъчно, би си помислил човек, за околните нива. Въпреки това, когато стигнаха там, беше претъпкано — нямаше и една свободна маса. Чен се огледа и погледна към Кар.

— Да вървим някъде другаде, Грегор. Цял час ще мине, докато се доберем до маса.

Кар се обърна и кимна на един от сервитьорите. Чен забеляза как човекът притича, като предпазливо поглеждаше Кар от горе до долу, сякаш се мъчеше да прецени какви проблеми би могъл да му създаде. Зад него на тезгяха неколцина други сервитьори, предимно *хан*, се обърнаха и го проследиха с очи.

Чен наблюдаваше; видя как Кар притисна нещо в дланта на сервитьора; забеляза как човекът погледна надолу, после — отново нагоре, опулил очи. Кар измърмори нещо, след това притисна втора малка бучка в дланта на келнера. Този път сервитьорът се поклони. Обърна се и махна на още двама да дойдат, после притича и им прошепна нещо.

След малко сервитьорът се върна, целият — поклони и усмивки, и ги поведе два етажа по-нагоре към маса в центъра на чайната. Докато минаваха между масичките, към тях се завтече възрастен *хан*, поклони се и се усмихна.

Чен се наведе към Кар и му прошепна:

— Купил си масата, така ли?

Кар се усмихна и върна поклона на възрастния господин, преди да позволи на един от сервитьорите да го настани. Щом и Чен седна срещу него, отговори:

— Чувал съм, че „Драконовият облак“ е културният център на тези нива. Място, където идва всеки, който представлява нещо. Ако някъде можем да чуем нещо за момчето, то ще е тук. Разбра ли ме?

— А... — Чен се усмихна, след това се облегна назад и се отпусна. Кар не беше такъв — не използваше толкова грубо привилегиите си — и за известно време поведението му го беше притеснило.

— Освен това — добави Кар и пое менюто, което сервитьорът му подаде, — съм чувал, че „Драконовият облак“ е чайна на чайните. Славата ѝ се носи надлъж и нашир — дори към небесата.

Последното беше казано на по-висок глас — явно за удоволствие на сервитьорите. Онзи, който пръв се бе разбрал с Кар, се поклони леко в отговор.

— Ако *чун цу* желаят нещо... по-специално?

Кар се облегна назад. Дори и седнал, той беше почти с една глава по-висок от мъжа хан.

— Случайно да имате *хсян пиен*?

Сервитьорът се наведе още по-ниско и на лицето му цъфна радостна усмивка.

— Това е специалитетът на „Драконовия облак“, *чун цу*. Какъв вид *хсян пиен* ще желаете?

Кар погледна към приятеля си.

— Имаш ли някакви специални предпочитания, Као Чен?

Чен разгледа менюто, като се опитваше да намери сред стотиците екзотични запарки нещо, което да му звучи познато. После вдигна поглед и сви рамене.

— Не знам. Май най-добре да взема каквото и ти.

Кар се замисли, след това извърна глава и погледна към сервитьора.

— Имате ли *чин ча* с лотосов аромат?

— Разбира се, господарю. Вероятно ще желаете *пао юн*?

Кар кимна.

— Облак със скъпоценни камъни би било прекрасно.

Човекът се поклони, все така забил поглед в земята, и прибра менютата.

— Момичето ей сега ще донесе *ча* и хапки. Ще отнеме само минутки, *чун цу* — той отново се поклони и заотстъпва назад.

Чен изчака човека да си отиде, след това се наведе и прошепна:

— Какво, в името на всички богове, е *хсян пиен*?

Кар се усмихна и се отпусна за първи път от почти дванайсет часа насам.

— *Хсян пиен* е *ча* от цветя. А *чин ча* е зелен, неферментирал *ча*. Онзи, който ще прием ние, го слагат в мънички муселинови торбички за

една нощ заедно с венчелистчетата на лотос, откъснати току-що — той се разсмя. — Не си ли чел Шен Фу, Чен?

Чен също се разсмя и поклати глава.

— Нямам време за това, приятелю. С тия три деца едва ми остава време да се изсера, та да чета ли?

Кар се засмя, после го загледа. Протегна ръка и леко го докосна по лакътя.

— Може и така да е, Као Чен, но човек трябва да чете. Някой път ще ти дам Шен Фу. Книгата му „Шест летописа на един плаващ живот“. Живял е преди четири века, преди да построят великия Град. Било е съвсем друга ера, казвам ти, Чен. По-груба, ала в някои отношения по-добра от нашата. Въпреки това някои неща си остават неизменни. Човешката природа, например.

Чен леко наклони глава. Така си беше. Огледа се, наслаждавайки се на странното спокойствие на това място. Всяка маса беше отделена от другите с параван от зеленина; въпреки това той можеше да вижда какво става по другите маси и по другите етажи. Обърна се и се огледа. Над най-близкия тезгях един огромен транспарант с портрета на бога на ча, Лу Ю, леко се ветрееше от повеея на вентилаторите горе. Това беше образ, който дори и Чен позна — нали се ветрееше по същия начин над всяка чайна в Чун Куо.

— Откъде да започнем? — след малко попита Чен. — Искам да кажа, не можем да тръгнем по масите и да питаме, нали така?

Кар зяпаше почти разсеяно наоколо. Сега погледна към Чен.

— Не. Прав си, Чен. Трябва да се пипа меко. Тихичко. Ако стане нужда, цял ден ще висим тук, утре — също. Докато не чуем нещо накрая.

— Ами ако не чуем? — Чен поклати глава. — Освен това страшно мразя да вися и чакам. Защо просто не опразним цялата палуба и не я претърсим стая по стая?

Кар се усмихна.

— Смяташ, че идеята е добра, така ли, Чен? И каква причина ще им изтъкнем?

— Каква причина да им изтъкваме? Работим за танга, нали така?

Кар се приведе към него и сниши гласа си до шепот:

— Ами ако по нивата тръгнат слухове, че тангът е загубил нещо важно и би разчистил цяла палуба, за да го намери? Такъв слух със

сигурност би си струвал, а? Не би ли стигнал до нечийи уши, до които според нас е по-добре да не стига?

Чен отвори уста, после я затвори.

— Дори и да е така, все има нещо, което можем да направим?

Кар поклати глава.

— Следата е изстинала. Ако вземем сляпо да се лутаме насам-натам, това до нищо няма да доведе. Момчето е тук някъде. Знам, че е тук. Сега единственият начин е да чакаме. Да си клатим краката и да се вслушваме в лекия шепот по околните маси.

Чен се наведе напред — готвеше се да каже нещо, но премълча. Една сервитьорка — този път жена — се приближаваше към тяхната маса. Висока, руса *хун мао*. Погледна я, когато тя остави подноса на масата помежду им, след това се намръщи, щом забеляза как я беше зяпнал Кар.

— Вашият *хсян пиен* — тя се отдръпна леко назад с наведена глава. — Да ви наля ли, *чун цу*?

Кар се усмихна.

— Би ни било извънредно приятно.

Чайникът беше квадратен, с плетена дръжка от ракията; покрит с бял лак керамичен чайник със син кръгов орнамент, изрисуван от всички страни — стилизираният йероглиф за „дълъг живот“. До него имаше *чун*, купа за сервиране с капак, и две обикновени купички за *ча*. Жената пристъпи напред и наля в купичките току-що запарения *ча*, после сипа останалото в *чун* и го покри с капака.

Беше едра жена, ала движенията ѝ бяха точни, почти деликатни. Докосваше купичките, сякаш бяха живи, а самият *ча* се изливаше изцяло, почти музикално в купичките, без нито капка да се отдели или да се разлее навън.

Докато гледаше Кар, Чен забеляза някакво раздвижване по лицето на Кар; забеляза одобрителния поглед, който ѝ хвърли.

— Благодаря — Кар се усмихна на жената. — Много е хубаво да ти сервира някой, толкова загрижен за изкуството.

Тя го погледна за първи път, след което сведе очи.

— Стараем се, колкото можем, *чун цу*.

— И тези купички... — продължи Кар, сякаш не му се искаше тя да си тръгне. — Рядко съм виждал такава елегантност, такава грациозна линия, такива изчистени цветове.

Тя се усмихна за първи път.

— Хубави са, нали? Често съм обяснявала колко е приятно да се сервира *ча* в такива купички. Те имат... *ю я*, нали?

Кар тихо се разсмя — личеше, че това определено му беше доставило удоволствие.

— Дълбока елегантност. Да... — той се облегна назад и я огледа по-внимателно. — Разбирате от това, *фу джен*...!

Тя отново сведе очи и бузите и вратът ѝ леко поруменяха.

— Имах добър учител. Освен това... *хсяо чие* Енге, не *фу джен*. Не съм омъжена, нали разбирате?

Усмивката на Кар помръкна.

— О... простете — той се приведе леко напред. — Както и да е, благодаря ви пак, *хсяо чие* Енге. Както казах, много е приятно да ти сервира някой, който разбира така добре великото изкуство на *ча шу*.

Тя се поклони за последен път и се обърна. После, сякаш беше променила решението си, тя се обърна и се наведе към Кар.

— И ако не ви се струва, че много прибързвам, *чун цу*, можете да ме наричате Мари. По тези нива ме знаят така. Питайте за Мари. Всеки ще се сети.

Чен я проследи с поглед, докато си отиваше, след това се извърна и погледна към Кар. Едрият продължаваше да я гледа — зяпаше как тя изпълнява следващата поръчка.

— Ти май я харесваш, а, Грегор?

Кар го погледна почти неразбиращо, после се изсмя.

— Мисля, че си намерихме връзката, Чен. Какво ми каза тя? *Всички ме познават*. Значи и тя познава всички, нали така? — той вдигна вежди.

Чен се усмихваше.

— Не ми отговори на въпроса, Грегор. Харесваш я, нали?

Кар задържа погледа си върху него още малко, след което сви рамене и се извърна. Точно в този миг зад тях, до един тезгях за *ча*, настъпи някакво раздвижване.

Чен се обърна нататък. Там се бяха появили трима мъже *хан*, облечени в черна коприна, препасани с кървавочервени ленти през челата. Погледнаха Кар многозначително, после извърнаха глави.

— От Триадите — прошепна Чен. — Но какво правят толкова високо горе?

Кар поклати глава.

— Нещата се променят, Чен. През последните години те изграждаха мрежата си все по-нагоре и по-нагоре. Вълненията бяха тяхна работа.

— И така да е... — Чен поклати ядосано глава.

Кар протегна ръка и го стисна предупредително за лакътя.

— Спомни си защо сме тук. Не можем да си позволим да се забъркваме.

Единият от мъжете се разкрещя към онези зад тезгяха — поток от заплахи и псувни на *куо ю* — мандарин — а двамата се оглеждаха заплашително. Това си беше класически номер на Триадите — опит да изкарат от равновесие собствениците на „Драконовият облак“, преди онези да успеят да отреагират адекватно.

— Ще ми се да ги изкарам оттук с шутове — измърмори Чен.

Кар се усмихна.

— Забавничко би било, а? Но не сега. Може би след като намерим момчето. Ще открием кой стои зад това и ще ги посетим, става ли?

Чен се огледа и се усмихна.

— Би било добре.

— Междувременно... — Кар млъкна и се наведе напред. Очите му изведнъж се присвиха.

Чен се обърна и погледна нататък. Лидерът на онези тримата продължаваше да крещи, но сега псувните бяха насочени към жената насреща му. Чен се изправи и от устните му се откъсна вик, щом видя проблясъка на изваденото острие.

Този път Кар не се опита да го спре. По-точно скочи преди него и бързо се втурна напред между масичките.

Чен видя как ножът описа дъга във въздуха и усети как трепна. Но после главорезът от Триадите залитна назад, а ножът му се завъртя във въздуха, без да навреди на никого. Миг по-късно вторият се строполи долу с остър стон, стиснал топките си. Третият се обърна и понечи да побегне, но жената се метна върху му като тигрица, дръпна го за косата, а дланта ѝ се вряза в гърдите му.

Чен скочи рязко и почти се сблъска с Кар, който беше застанал там с ръце на хълбоците, а огромният му гръден кош тежко се

надигаше и спадаше. Той гледаше втренчено тримата проснати на пода гангстери.

Жената се обърна и за миг срещна погледа на Кар — очите ѝ бяха разширени, цялото ѝ тяло — напрегнато, сякаш се готвеше да отбие някоя нова заплаха. После се обърна, по нея премина едва забележима тръпка и тя остави колегите си да изнесат тримата.

Кар се поколеба, после забърза след нея. Настигна я от другата страна на чайната, в зоната, отделена с въжета, където допускаха само хора от персонала.

— Какво искаш?

Кар поклати глава.

— Това беше направо... поразително. Аз... — той сви рамене и разтвори длани. — Искях да ти помогна, но на тебе не ти беше нужна помощ, нали? — и неловко се разсмя. — Къде си се научила да се биеш така?

Тя отново го погледна почти засегнато — реакция на вече уталожващия се гняв. Забеляза, че ръцете ѝ треперят леко, и си спомни усещането. Кимна и усети, че уважението му към нея все повече нараства.

— Досега не бях виждал жена да се бие така — пак подхвана той.

— Виж — срязва го тя, внезапно ядосана. — Ти какво точно искаш?

— Търся един човек — беше решил да ѝ се довери; беше разбрал, че не я ръководи единствено личният интерес. — Племенникът ми. Нали разбираш, с него стана нещастен случай и той избяга. Не си спомня кой е, но знам, че е някъде тук. Дотук го проследих, но сега той изчезна.

Тя се взира дълго в него и накрая сви рамене.

— И това какво общо има с мене?

Той преглътна — съзнаваше, че хората го чуват; после продължи наистина:

— Просто може би би могла да ми помогнеш. Познаваш тези нива. Познаваш хората. Ако се случи нещо странно, ти ще разбереш, нали така?

Тя кимна неохотно.

— Предполагам.

— Ами добре тогава. Ще ми помогнеш, става ли? Той е син на покойния ми брат и означава много за мене. Аз...

Той сведе поглед, сякаш неспособен да продължи, и усети, че тя се приближава до него.

— Добре — съгласи се тихо и го докосна по ръката. — Ще ти помогна. Ще се ослушвам, може и да чуя нещо.

Той вдигна глава и срещна погледа ѝ.

— Благодаря. Казвам се Кар. Грегор Кар.

Тя продължи да го гледа, после се усмихна.

— Ами... най-добре се връщай да пиеш ча, Грегор Кар. *Хсян пиен* е отворителен на вкус, когато изстине.

* * *

Както и преди, старецът се забави, докато отвори, но този път тя беше готова. Когато вратата се откряна, тя пристъпи напред, сякаш очакваше да я пусне вътре, и започна да му разказва за инцидента в Драконовата къща, като държеше пред себе си плетена кошница с остатъци от чайната.

Номерът почти мина; тя почти вече беше влязла в стаята, когато той неочаквано ѝ прегради пътя.

— Съжалявам, Мари, но не можеш да останеш. На никого от нас не би било от полза да играем точно сега.

Тя извърна глава и се втренчи в него. Забеляза как е навел глава и избягва да я погледне в очите и веднага разбра, че я лъже. Това я шокира, но всъщност затвърди и чувството, което бе усетила в ресторанта, докато разговаряше с онзи мъж, Кар.

Момчето беше тук. Знаеше, че е тук. Но какво беше намислил Туан Ти Фо?

— Прости ми — каза той; лекият натиск на ръката му я принуждаваше да отстъпи назад, — но съм в най-лошото си възможно настроение, Мари. А когато човек е в лошо настроение, става за компания само на себе си, нали? — с тази мека извинителна усмивка той повече приличаше на стария Туан Ти Фо.

Опита се да погледне над рамото му, но беше почти невъзможно да се види кой или какво има в стаята отатък. Като се бореше да

спечели време, тя бутна кошницата към него.

— Поне това трябва да вземете, майстор Туан. В края на краищата трябва да ядете — независимо дали сте в лошо настроение или не.

Той погледна към кошницата, после вдигна очи и се усмихна.

— Изключително съм ти благодарен, Мари. Да, наистина ще съм извънредно глупав старец, ако не приема подаръка ти.

Лекият поклон, който той направи, беше единственото, което ѝ трябваше. Защото в този кратък миг успя да огледа стаята и там, изпод онова, което на пръв поглед изглеждаше като възглавница под одеялото, стърчеше момчешки крак.

Потрепери, после се дръпна крачка назад и върна поклона на Туан Ти Фо.

— Утре — обади се той. — Като ми се оправи настроението.

— Утре — тя гледаше как вратата отново се затваря. След това се обърна и се отправи обратно към апартамента си. Чувстваше се объркана, дълбоко в нея се беше загнездила мрачна несигурност.

* * *

Туан Ти Фо остана така, втренчен във вратата, още известно време. Ракитената кошница почти не тежеше в ръцете му. После чу, че нещо се раздвижи зад гърба му, и се обърна.

Момчето беше изпъзляло изпод одеялото и бе коленичило на пода, вперило в Туан Ти Фо изцъклени от страх очи.

— Беше една приятелка — успокои го старецът. — Но май е по-добре да не рискуваме, нали?

Той остави кошницата на ниската масичка до фурната, след това се обърна към момчето:

— Сега трябва да се махаме оттук. Не мога да извъртам вечно и скоро тя ще вземе да подозира нещо, ако вече не е заподозряла. Не е лоша жена, точно обратното, но любопитството може да е нещо много опасно.

Задържа поглед върху момчето още малко — не беше сигурен докъде е разбрало онова, което му каза — после сви рамене.

— Отдавна вече съм на този свят, момчето ми. Какво ли не съм бил навремето. Работил съм и във фабриките им, и на Плантациите им. Бил съм и чиновник и съм живял сред криминалните долу, под Мрежата. Познавам света им. Знам що за лудница е. И въпреки това понякога не знам какво ме чака. И сега е така. Трябва да се махаме оттук. Това е ясно. Но къде да отидем?

— В Глината — отговори момчето, вперило в него странно напрегнат поглед. — Отведи ме долу в Глината. Там ми е мястото. Оттам идвам.

— Глината... — прошепна старецът и кимна. Беше разбрал. Също като в съня, който бе сънувал. — Паяци — продължи той и видя как момчето бавно кимна в отговор. Да, паяци. Малки прекрасни създания, просмукани от вътрешна светлина, които плетат огромните си мрежи сред безкрайния мрак. Беше ги виждал — здравите им, ала крехки мрежи, заловени за Глината. И там — колко ясно си го спомни изведнъж! — *там*, като ги гледаше как пълзят в мрака, беше и момчето. Усмиваше се с ангелска усмивка, а огромните му черни очи бяха изпълнени с удивление.

Туан Ти Фо потръпна, завладян от силата на видението.

— Как се казваш, момче? Как ти викаха в Глината?

Момчето извърна поглед, сякаш споменът го тревожеше, после отново погледна Туан Ти Фо в очите.

— Лагасек — отвърна най-сетне. — Викаха ми Лагасек. *Кокорчо*. Дъхът на Туан Ти Фо секна.

— Ами Гведер?

Момчето се намръщи и сведе очи, сякаш се мъчеше да си спомни думата.

— Гведер ли? Гведер означава огледало. Защо? Какво съм казал? Аз... — потръпна и се огледа. — Нещо се е случило, нали? Нещо... — и поклати глава. — Чувствам се смешно. Гласът ми — той е... различен — втренчи се в дланите си. — А и тялото ми — то е...

Озадачено погледна към Туан Ти Фо.

— Сякаш съм спал дълго-дълго време. Хванат в капана на огромния, дълбок кладенец на съня. Работех в леярната. Сега си спомням. Чан Шуи го нямаше. И тогава... — челото му се набръчка в мъчителен опит да се съсредоточи, след това се отпусна и се отказа. — Не разбирам. Тай Чо смяташе да...

— Тай Чо? Кой е Тай Чо?

Момчето пак го погледна.

— Ами Тай Чо ми е приятел. Възпитателят ми в Про...

Бръчката се появи отново. Момчето пак се втренчи в дланите си, заоглежда ръцете и краката си, сякаш не бяха негови.

— Какво става, Лагасек? Какво не е наред?

— Лага... — момчето впери поглед в него, след това отново поклати глава. — Не, не се казвам така. Ким. Казвам се Ким. Лагасек — така ми викаха там долу...

— В Глината?

— Да, и... — той поклати глава. — Чувствам се... странно. Тялото ми... все едно, че не е мое. Като че ли...

Млъкна и се втренчи в стареца. На лицето му бе изписано напрегнато любопитство.

— Какво казах? Онези думи. Трябва да си ме чул, като говоря. Какво още казах?

Туан Ти Фо го погледна в очите и си спомни яростното лице, другото му лице — лицето на Гведер, огледалото. После поклати глава.

— Нищо не си казал, Ким. Съвсем нищо. Но ела. Сега трябва да си стягаме багажа и да се махаме оттук. Преди да са ни намерили.

Ким остана още миг така, втренчен в стареца. След това сведе очи и кимна.

* * *

— *Ши* Кар! Моля ви... спрете за малко!

Кар се обърна — очакваше някаква неприятност, но се отпусна, щом видя кой го беше извикал.

— А, това си ти, Мари Енге. Как ме намери?

Тя прокара ръка през косата си и колебливо се усмихна.

— Както казах, познавам всички по тези нива. А вие... — изгледа го с възхищение от горе до долу. — Е, кой би могъл да не забележи мъж като вас, *ши* Кар?

Той се разсмя.

— Така си е. Но с какво мога да ти бъда полезен, Мари Енге?

Преди да заговори, тя като че ли го погледна замислено.

— Онова, за което ми говорихте...

Той веднага застана нащрек.

— Момчето — и се наведе към нея. — Знаеш къде е, така ли?

Тя пак се поколеба, но този път той я изпревари:

— Виж какво, влез за малко. Това е частна стая. Можем да говорим на спокойствие, ако искаш.

Тя кимна и се остави да я поведе към стаята си — на второто ниво на пансиона за пътници. Както подобаваше на такова място, стаята беше чиста, впечатляващо мебелирана, но въпреки всичко „временно жилище“ и като го гледаше, не можеше да не се въздържи да не си помисли, че тук той изглежда съвсем не на място. Беше забелязала още тогава, в „Драконовият облак“, че грубичката му външност прикрива добри обноси.

Предложи ѝ единствения стол, после се отпусна срещу нея на ръба на леглото.

— Е? Какво точно знаеш?

Тя извърна глава за миг — мислеше си за Туан Ти Фо. Дали беше постъпила правилно, като беше дошла при Кар? Или беше грешка? Обърна се отново към него.

— Чух нещо. Нищо определено, но...

Забеляза как Кар присви очи. Забеляза как погледна надолу, след това — пак към нея — лицето му беше претърпяло някаква лека промяна.

— Мога ли да ти имам доверие, Мари Енге?

Странната откритост на тъмносините му очи я изненада. Някакво качество, скрито досега, прозираше през тях. Погледна го също толкова открито.

— Честно ви говоря, ако имате това предвид, *ши* Кар. И мога да пазя тайна, когато ме помолят. Искам да кажа, ако ме помоли някой, на когото имам доверие.

Той леко вирна брадичка.

— А-ха... разбрах. Мислиш си: „Мога ли да имам доверие на *ши* Кар?“ Е, да видим какво можем да направим за това. Първо аз ще рискувам с тебе. И после, ако все още искаш да ми помогнеш, може би и ти ще ми се довериш, става ли?

Тя го изгледа, след което кимна.

— Добре. Значи първо най-важното. Името ми е Кар, но аз не съм *ши* Кар — той бръкна в джоба на туниката си, извади картата си за самоличност и ѝ я подаде. — Както виждаш, аз съм майор от силите за сигурност на танга, и приятелят ми Чен, когото си виждала преди, е капитан. Момчето, което търсим, не ми е племенник, ала въпреки това трябва да го открием. Жив и невредим.

Тя вдигна поглед от картата и му я върна.

— Защо трябва да го намерите? Не разбирам. Щом е само някакво си момченце...

Кар си прибра картата, извади нещо друго — плосък, матовочерен калъф — и ѝ го подаде.

— Това е холограма на момчето. Нея можеш да задържиш. Имам и други. Но това ще ти помогне да провериш дали той е онзи, когото търсим.

Тя постави калъфа на коляното си и за малко притисна длан към него. Топлината на плътта ѝ активира холограмата. Разгледа изображението, после го премахна и погледна към Кар.

— Момчето изглежда доста странно. Защо се интересувате от него?

— Защото той е единственият оцелял след терористично нападение над една от инсталациите на танга. Много важна научна инсталация. Цялото място е било унищожено, а всички колеги на Ким — убити.

— На Ким?

— Това му е името. Но аз казвах, че...

Тя го докосна по лакътя и го прекъсна:

— Чакайте, нещо не схващам. Казахте „колегите му“. Но той е само едно момченце. Какво е търсил в научен проект?

Кар погледна ръката и леко се облегна назад.

— Недей да го подценяваш, Мари Енге. Той може и да е само едно момченце, но е нещо като гений. Или е бил преди нападението. И може би е единствената оцеляла брънка, свързана с Проекта. Ако е все още жив. И ако успеем да го намерим, преди терористите да са разбрали, че се е измъкнал.

Тя го гледаше много странно.

— Значи това е нещо много важно?

Кар присви очи.

— Искаш да ти се плати за помощта?

— Казала ли съм нещо такова?

Резкостта в гласа ѝ го накара леко да се намръщи. После той наведе глава.

— Съжалявам. Просто...

— Няма нищо, майор Кар. Разбирам. Сигурно ви се налага да си имате работа с доста гадни типове.

Той ѝ се усмихна.

— Да... Но нека ти отговоря: имам лично нареждане от танга да намеря момчето. Ако искам, мога да направя всичко тук на парчета, за да го намеря. Но аз не действам така. Освен това го искам невредим. Кой знае какви може да ги свърши, ако се почувства заплашен.

— Разбирам... — тя сведе поглед. Изведнъж съвсем беше притихнала.

— Виж — каза той. — Защо не опростим всичко това? Защо не действаш като посредник? Може би е най-добре нито аз, нито някой друг от нас да си има работа с момчето. Може би за него ще е по-лесно да се довери на тебе.

Тя го погледна с благодарност.

Кар се усмихна.

— Значи знаеш къде е.

Тя затаи дъх; някакво странно трепване на лицето ѝ издаде, че той бе успял да я подведе. След това тя кимна.

— Да. Или поне така си мисля.

Задържа поглед върху него. На лицето ѝ все още беше изписано колебание. После се засмя тихичко.

— Значи говорите сериозно? И ще ме оставите аз да се оправя с това?

Той кимна.

— Дадох ти честна дума, нали? Но вземи и това — подаде ѝ огърлица. — Когато си готова, просто натисни копчето на врата си. Ще те проследим и ще дойдем.

Колебанието отново се изписа на лицето ѝ.

Той ѝ се усмихна насърчително.

— Довери ми се, Мари Енге. Нищо няма да предприемем, докато не ни повикаш. Дори няма да пратя някой по следите ти, щом

напуснеш тази стая. Но разчитам на тебе, така че не ме разочаровай. Много неща зависят от това.

— Добре — тя стана и надяна огърлицата на врата си. — Ами ако се уплаши? Ако не иска да се връща?

Кар кимна и пак бръкна в джоба си.

— Дай му това. Той ще разбере.

Беше медальон. Красив сребърен медальон. А вътре, под малкото сребърно капаче, имаше изображение на жена. Красива тъмнокоса жена. Тя затвори медальона, вдигна го и го заоглежда, докато той се въртеше и проблясваше на светлината.

Пусна медальона в джоба на престилката си и се обърна, за да си върви, ала той я повика.

— Между другото — каза, — ти как си с уей чи?

Тя се обърна на вратата и му се усмихна.

— Как ли? Е, може някой път да изиграем някоя игра и сам да разберете — така става ли, майор Кар?

Кар се усмихна.

— Би ми било приятно, Мари Енге. Би ми било много приятно.

* * *

Когато вратата се отвори, там стоеше тя. Точно минаваше два часа през нощта и коридорите бяха празни. Туан Ти Фо пристъпи крачка напред и щом я забеляза там, в сенките, спря.

— Мари...

— Знам — побърза да го прекъсне тя. Беше забелязала как е облечен, как е метнал рогозката на гръб. Момчето надничаше зад гърба му, ококорило очи, и се чудеше какво ли става.

Той си пое дъх.

— Значи ще разбереш защо трябва да се махаме. Тук момчето е в голяма опасност.

Тя кимна.

— И аз го знам. Опитват се да го убият. Избили са приятелите му.

Той присви очи.

— Откъде знаеш всичко това, Мари?

— Ами знам го — отговори тя и се приближи. — Моля те, Туан Ти Фо. Трябва да поговоря с тебе — щом видя, че той се колебае, протегна ръка и го докосна по лакътя. — Моля те, майстор Туан. За доброто на момчето.

Влязоха в стаята. Момчето се беше дръпнало навътре. Клечеше до задната стена и стрелкаше с очи ту Туан Ти Фо, ту новодошлата. Цялото се беше напрегнало.

— Всичко е наред, Ким — Туан Ти Фо се приближи и коленичи до него. — Тя е приятелка — и леко се извърна към Мари. — Това е Ким. Ким, запознай се с Мари.

Тя се приближи, спря и заклати глава.

— Ти си момчето, ясно — но нещо не ми се връзва — премести поглед върху Туан Ти Фо. — Казаха ми, че бил учен, гений, но... — отново се обърна. — Ами че той е едно най-обикновено момченце. Уплашено момченце.

При тези й думи Туан Ти Фо се опули. После пак се разсмя.

— Че е момченце, момченце е, но „най-обикновено“ със сигурност не е. Знаеш ли какво, Мари? Ами че той ме би. А играеше за трети път в живота си.

— Не те разбирам, майстор Туан. Как така те е бил? На какво?

— На играта. На *уей чи*. Природен талант.

Тя се втренчи в Туан Ти Фо, след това пак погледна към момчето — в погледа й пролича ново уважение.

— *Бил* те е? — гласът й се сниши до шепот. — Богове...

— Да... — изкикоти се Туан Ти Фо. — И с повече от пет камъка, няма шега! Не само че ме би, ами направо ме унижи! — погледна към Ким и леко му се поклони. — Кое то значи, че нашият приятел тук неофициално е Първата ръка на цяло Чун Куо, нали така?

Тя се разсмя — кратък, смаян смях.

— Нищо чудно, че онези искат да си го върнат.

Туан Ти Фо се вцепени, лицето му застина.

— Кои „онези“?

Мари кимна — изведнъж отново беше станала сериозна.

— Ли Юан. Новият танг. Ким е работил за него.

После накратко обясни всичко.

Туан Ти Фо въздъхна.

— Разбирам... И ти си сигурна, така ли?

— Ами аз... — поколеба се, припомни си срещата с Кар; след това кимна. — Да. Но има нещо, което трябва да дам на момчето. Нещо, което ми казаха, че означава нещо за него.

Извади медальона от джоба си, приклепна и го подаде на момчето.

Известно време то сякаш не забелязваше блестящия сребърен кръг в дланта ѝ. После очите му се изпълниха с все по-нарастващо удивление, протегна ръка и докосна висящата верижка.

Тя постави медальона в дланта му и се дръпна назад, като продължаваше да го наблюдава.

Момчето извика — неистов вик, от който на човек му се преобръщаше стомахът, изпълни стаята. След това притисна медальона към бузата си с треперещи пръсти. Лицето му беше станало мъртвешки бледо.

— Тай Чо... — изстена с пресипнал, треперещ глас. — Тай Чо... убили са Тай Чо!

ГЛАВА 7

НОВА КРЪВ

Статуята стоеше в средата на Залата на небесните съдби в космодрума в Нант — огромните бронзови фигури се издигаха високо над пътниците от луксозната класа, които пъплекваха като мравки край основите ѝ. Високи три човешки боя и с великолепни детайли, огромните човешки фигури приличаха на гиганти от някакъв златен век, уловени от тройното око на камерата и отлети в бронз.

„Кан Иин се покланя на Пао Чан след битката край Казатин“ — гласеше надписът. Огромните букви бяха врязани дълбоко в дебелината на две *чи* основа, а преводът на мандарин беше изписан отдолу с по-дребни йероглифи, сякаш за да подчертае, че посланието е отправено към претърпелите поражение в тази велика битка — *хун мао*.

Майкъл Левър спря и заглежда статуята. Казатин беше мястото, където се бе провалила великата мечта на Рим, на великите императори на *Та Цин*. Поражението на Кан Иин — Домециан, както беше известен сред собствения си народ — бе отворило пътя на хан към Европа. Останалото беше история.

— Какво ще кажеш? — попита в ухото му Кустоу. — На мене повече ми прилича на перчене.

Също като Левър, Брин Кустоу наближаваше трийсетте — висок, ниско подстриган рус мъж. Беше облечен в същите ненабиващи се на очи дрехи като него — виненочервено *пау* — които ги караха да приличат по-скоро на чиновници, отколкото на наследници на големи Компании. В лицето двамата много се различаваха — лицето на Кустоу беше безизразно, на Левър — лукаво — но сходните дрехи и аскетичните им подстрижки ги правеха да изглеждат като братя или като членове на някакъв странен култ. Така изглеждаше и третият от тях, Стивънс, който беше застанал встрани, загледан в заемащия цялата стена прозорец, през който се откриваше гледка към огромната кръгла площадка за приземяване на космодрума.

Тук те бяха чужди. Американци. Младежи, дошли по делата на бащите си. Или поне така пишеше в документите. Но имаше и други

причини да посетят Град Европа. Точно сега нещата ставаха тук. Тук беше пулсиращото сърце на всичко, което ставаше. И те бяха дошли да усетят този пулс. Да открият дали биха могли да научат нещо, докато се оглеждат тук.

Левър се обърна и се усмихна на най-добрия си приятел.

— Разправят, че Кан Иин бил свестен човек, Брин. Силен, ала справедлив. По негово време земите на *Та Цин* били управлявани честно и справедливо. Ако властта беше минала в ръцете на синовете му, казват, че щяло да има златен век.

Кустоу кимна.

— Свестен човек — да, но после пристигнал великият Пан Чао.

Двамата мъже се засмяха тихичко и отново погледнаха към статуята.

Кан Иин беше коленичил пред Пан Чао, превил гръб, притиснал чело към голата земя. Не беше въоръжен, докато Пан Чао се възправяше над него разкрячен, триумфално издигнал големия си меч, затъкнал в пояса си два кинжала. Зад Кан Иин бяха застанали четиримата му генерали — без оръжие и почетни знаци, с изранени лица и проскубани бради от битката. В осанката им личеше достойнство, но и поражение. Армиите им бяха избити на бойното поле от превъзхождащите ги сили на *хан*. Изглеждаха уморени, а големият празен ковчег, който носеха, сякаш беше твърде тежък за намалелите им сили.

И нямаше да стане по-лек. Защото, както продължаваше историята, Пан Чао обезглавил Кан Иин на място и изпратил тялото му обратно в Рим, където то лежало открито на градския площад и се разлагало бавно в очакване младият император, Хо Ти, да пристигне триумфално в града след три години.

Всичко това се случило преди цели две хиляди години. Ала *хан* продължаваха да се бият в гърдите. Продължаваха да издигат статуи в чест на онзи миг, когато бяха унизили *хун мао*.

Левър се обърна.

— Карл! Брин! Хайде! Трябва да се срещнем с Еберт само след час, не го забравяйте!

Стивънс се обърна усмихнат и притича към него.

— Току-що видях как излетя един голям междупланетен кораб. Невероятни са! Когато включи двигателите и се издигна, усещах как

подът под мене трепери!

Кустоу се разсмя.

— Значи това било... А пък аз си мислех, че е от чоу *мейн*, дето го ядохме по време на полета.

Стивънс им се усмихна и ги прегърна през раменете. Той беше най-големият от тримата, завършил инженерство. Баща му притежаваше компания за космически изследвания и разработки. Страстта му към всичко, свързано по някакъв начин с космоса и космическите полети, граничеше с мания и той се беше ужасил, когато Седмината бяха взривили в небето „*Нова надежда*“. Нещо бе умряло в него онзи ден и в същото време нещо се беше родило. Родила се бе решителност да си върне онова, което му бяха отнели. Да промени Едикта и да полети отново там, в космоса, каквото и да му струва това.

— Един ден ще ги строим, помнете ми думата — каза тихо той. — Но по-големи и по-бързи.

Кустоу се намръщи.

— По-бързи ли? — той поклати глава. — Е, щом казваш, Карл... Но съм чувал, че един такъв кораб може да стигне до Марс за четирийсет дни.

Стивънс кимна.

— *Тиенцин* го вземат за трийсет. Даже дваисет и шест при перихелий. Но да, Брин. Дай ми десет години и ще ти направя кораб, който ще го взема за дваисет дни.

— И ще убие всички пътници! Да, разбрах. Достатъчно е гадно да прекосиш Атлантика с такова нещо, но я си представете какво ускорение ще ти се стовари отгоре, ако...

— *Моля ви...* — намеси се Левър, щом усети накъде вървят нещата. — Ханс ще ни чака. Така че давайте по-живо.

Минаха през главната трансферна бариера на Града, без да обръщат внимание на дългата опашка от пътници пред портала. Отидоха направо при дежурния офицер — нисък, широкоплещест човек с пригладена черна коса.

— Простете, капитане — обърна се Левър към него, — но не бихте ли могли да ни помогнете? — извади документите си от джоба и ги бутна в ръката на офицера. — Имаме среща с майор Еберт в единайсет и...

Офицерът дори не погледна картата.

— Разбира се, *ши* Левър. Бихте ли били така любезни да ме последвате — вие и двамата ви спътници? Горе ви чака транспортър. Багажът ви ще бъде натоварен на него.

Левър кимна леко — беше доволен. Значи Еберт бе инструктирал хората си както трябва.

— Ами другите двама?

Офицерът се усмихна притеснено. Значи информацията му не беше стопроцентова.

— Те... те ще се присъединят към вас възможно най-бързо.

— Добре — усмихна се Левър. Не, дори и Еберт не знаеше, че води със себе си двама експерти. Нито пък искаше Еберт да го знае. В бизнеса — дори и в този бизнес — винаги трябваше да подвеждаш противника; дори и когато противникът ти е приятел. Да го караш да се чувства несигурен, неинформиран. Така човек си запазваше предимството.

— Водете тогава — каза той. — Нека не караме домакина да чака.

* * *

Стивънс го забеляза пръв. Наведе се и докосна рамото на Левър.

— Майкъл... нещо не е наред.

— Какво искаш да кажеш? Стивънс се наведе по-близо до него.

— Погледни навън, през прозореца. Долу има планини. А слънцето... то е отляво. Летим на юг. Бих предположил, че сега сме над Швейцарските Алпи.

Левър се надигна, втренчи се навън, после се обърна и се загледа в пътеката между седалките.

— Капитане? Бихте ли дошли тук за момент?

Офицерът от силите за сигурност прекъсна разговора с адютанта си, приближи се и учтиво се поклони.

— Какво има, *ши* Левър?

Левър посочи планините.

— Къде се намираме?

Капитанът се усмихна.

— Забелязали сте. Съжалявам, *чун цу*, но не можех да ви го кажа по-рано. Така ми е заповядано, нали разбирате. Ала *ши* Стивънс е прав. Летим на юг. А това долу е Швейцарската пустош. — Той бръкна в туниката си, измъкна сгъната ръкописна бележка и я подаде на Левър. — Ето това ще ви обясни всичко.

Левър разгъна бележката и бързо я прочете. Беше от Еберт.

Левър се усмихна и пръстите му опипаха восъчния печат в долния край на листа. След което вдигна поглед.

— Ами вие, капитане? Каква е вашата роля в това?

Офицерът се усмихна и започна да разкопчава туниката си. Съблече я, хвърли я настрана и седна срещу тримата американци.

— Простете ми, че ви заблудих, приятели, но позволете ми да се представя. Казвам се Хауард Де Вор и ще съм ваш домакин през следващите осем часа.

* * *

Леман седеше в дъното на стаята, на известно разстояние от останалите. Огромен екран изпълваше стената в далечния край, докато от едната ѝ страна върху дълга, широка маса, направена от истински махагон, беше разстлана подробна карта на Град Европа. Швейцарската пустош и Карпатите бяха отбелязани с червено, като петна от кръв на белия фон.

Де Вор, Левър и останалите седяха в големи кожени кресла с чаши в ръце и разговаряха. Над тях, на екрана, погребалната процесия се точеше бавно през оградената със стени северна градина в Тонджиян — фамилията Ли, седмината тангове, техните генерали и висшите им придворни. Трийсет прислужници с обръснати глави ги следваха с вдигнатия високо над главите им отворен ковчег.

Де Вор вдигна полупразната си чаша и посочи с нея стройната тъмнокоса фигура в бяло, която водеше траурната процесия.

— Добре се справя със скръбта. Но пък е и длъжен. Ще трябва да развива това качество в дните, които го очакват.

Усмивката му беше мрачно-иронична. До него Левър се разсмя, после се наведе напред, стиснал празната си чаша в ръце.

— Ами вижте нашия приятел Ханс. Образец на тържественост, а?

Леман ги гледаше как се смеят, приковал поглед в човека, седнал най-вдясно. Той беше доста по-възрастен от Левър и приятелите му. Тъмната му коса беше сплетена отзад на две дълги плитки. Излъчваше някаква студена елегантност, която контрастираше с наглостта на другите. Беше горд човек, дори арогантен — начинът, по който седеше, по който си държеше главата, го изразяваше красноречиво. Но въпреки това беше техен слуга, а не те — негови и този факт го караше да си държи езика зад зъбите и да не се отнася с тях твърде фамилиарно.

Името му беше Андрю Кървал и беше генетик експериментатор; може би най-великият генетик експериментатор на този век. Като млад беше работил за „Джен Син“ като роб — бяха купили времето и таланта му с петнайсетгодишен договор. Преди дванайсет години договорот бе изтекъл и той бе основал своя собствена компания, но начинанието му се бе провалило само след три години. Сега пак работеше по договор — този път за стария Левър.

Леман отново погледна другите. Кустоу говореше и коментираше с плътния си глас ставащото на екрана. Точно бе посочил Ли Юан в средата.

— Я го вижте! Че той е съвсем невинен. Няма ни най-малка представа как всъщност стоят нещата.

— Така е — съгласи се Левър. — Но това важи за всички тях. Те са отрязани от реалността, от онова, което всъщност става в Градовете. Там, в низините, кипи истинско недоволство, истински смут, а Седмината просто не го знаят. Те са като едновременните императори: не обичат лошите новини и затова слугите им се грижат истината никога да не достига до тях. Това е достатъчно лошо, но както всички знаем, корупцията е стигнала чак до сърцето на системата. От най-дребния чиновник до най-големия министър — всички до един си имат цена.

Камерата се приближи. Лицето на Ли Юан, многократно увеличено, изпълни екрана. Фината му тъмна коса беше опъната силно назад и прихваната на тила с малка, чисто бяла порцеланова купичка. По кожата му нямаше никакъв белег, никаква бръчица — плътта на младостта, недокосната от времето и от браздите на опита.

„И въпреки това той знае — помисли си Леман, загледан в очите на младия танг. — Знае, че ние убихме баща му. Или поне подозира.“

Раздразнен от тяхната наглост, той стана, приближи се и напълни чашата на Левър от каната с вино.

— Според мене вие подценявате нашия човек — каза тихо. — Вижте тези очи. Колко много приличат на очите на баща му. Не го преценявайте погрешно. Никак не е глупав — обърна се и погледна Де Вор в очите. — И ти си го казвал доста често, Хауард.

— Съгласен съм — Де Вор рязко стрелна Леман с очи. — Но някои неща му липсват. Неща, които липсват на Седмината сега, когато умря Ли Шай Тун. Опит, мъдрост, интуитивно чувство за това, кога и как да се действа. Всичко това те вече го нямат. А без него... — той тихо се разсмя. — Без него Седмината са уязвими.

Образът на екрана се промени — камерата се дръпна назад, фигурите се смалиха, а на екрана се появи околната картина. Сива каменна стена, по-висока от човешки бой, обграждаше всичко. Отвъд нея планините Та Па Шан се очертаваха смътно в далечината. Гробницата беше отляво, вкопана в земята. Голямата бяла плоча се простираше към отворения ѝ вход. Отдясно беше дългото езеро — неподвижно, наситено черно, с гладка като огледало повърхност. Между двете бяха застанали седмината тангове и техните придворни, всичките облечени в бяло — цвета на траура.

— Една бомба — обади се Кустоу и кимна. — Само една бомба — и готово, а? — обърна се в креслото си и впери поглед в Де Вор. — Вие как така получавате тази картина? Мислех, че подобни церемонии са частни.

— Точно така — отговори Де Вор и отпи от чашата си. Наведе се напред и се усмихна — правеше се на идеалния домакин, знаеше колко е важно за него да спечели на своя страна тези трима младежи. — Камерата е стандартно приспособление за наблюдение на силите за сигурност. Има ги из целия Тонджиян. Просто проникнах в системата.

Сега тримата американци впериха погледи в Де Вор, пренебрегвайки ставащото на екрана.

— Мислех, че тези системи са засекретени — обади се Левър.

— Точно така — Де Вор остави чашата на масичката до себе си, извади от джоба си малко устройство и му го подаде. — Това е разработка на моя приятел Бердичев в „Сим Фик“, преди да я затворят.

Изглежда и функционира като запасните батерии на онези камери, но в него има и нещо повече. А именно: изпраща концентриран лъч информация към спътник. Там сигналът се кодира и се препраща тук, където се декодира.

Левър огледа устройството и го подаде на Кустоу. Той се обърна и погледна към Де Вор.

— Смайващо. Но как сте ги поставили там? Казвали са ми, че като става въпрос за охрана, тази на подобен дворец е по-стегната от гъза на младо курве!

Де Вор се разсмя.

— Съвсем вярно. Но каквато и система да вземете, тя винаги се опира на хора. На отделни личности. А те могат да бъдат купени, спечелени или пък просто заплашени. Беше относително лесно да инсталираме тези неща.

Наблюдаващият ги Леман забеляза колко се впечатлиха младежите от това, но то беше вярно само наполовина. Устройствата работеха точно по описания от Де Вор начин, но истината беше, че той имаше достъп само до Тонджиян и то само защото Ханс Еберт беше достатъчно дързък, за да внесе нещото вътре, рискувайки възможността някой прекалено старателен офицер да го претърси, независимо че е любимецът на Толонен. Навсякъде другаде опитите му да инсталира устройствата се бяха провалили.

Отново погледнаха към екрана. Ли Юан беше застанал до ръба на семейната плоча, току-що издълбаното върху нея име на баща му изпъкваше на белия фон. Зад младия танг бяха застанали останалите шестима, а зад гърбовете им — генералите. Зад тази малка, но силна група стояха членовете на фамилията Ли: братовчеди и чичовци, съпруги, наложници и близки роднини, общо сто. Редиците бяха рехави — личеше колко е слабо семейството — и все пак осанката на Ли Юан беше горда, очите му гледаха право напред, в мрака на гробницата.

— Всички капани на властта — обади се Кустоу и неодобрително поклати глава. — Също като фараоните. Вманиачени са на тема смърт.

Леман се загледа в Кустоу и забеляза странната смесица от страхопочитание и антагонизъм, изписала се на тъпото му, почти четириъгълно лице. „Ти се възхищаваш от всичко това — помисли си

той. — Или по-скоро завиждаш. Защото и на тебе би ти се искало да създадеш династия и да те погребат, увит в златен покров.“

Той самият мразеше всичко това. Би ликвидирал всички царе и династии.

Гледаха как отнесоха ковчега до входа на гробницата. Видяха как шестимата най-силни го понесоха надолу по стълбите към осветената със свещи вътрешност. После камерата отново се фокусира върху Ли Юан.

— За толкова млад човек е много силен.

Това бяха първите думи, произнесени от Кървал, откакто беше влязъл в стаята. Леман отново погледна към екрана, възхитен от осанката на човека. На лицето му имаше твърда, безкомпромисна увереност; по някакъв странен начин то напомняше на Леман лицето на Бердичев. Или по-точно на Бердичев, какъвто беше станал след смъртта на жена си.

На екрана Ли Юан се поклони пред плочата, обърна се и бавно пое към гробницата.

— *Изглежда* силен — обади се след малко Де Вор, — но има неща, които не знаете за него. Това му външно присъствие е маска. Отвътре той е гърчеща се маса от нестабилни елементи. Знаете ли, че е избил всичките коне на жена си?

Всички насочиха погледи към Де Вор, шокирани от новината. Да убиваш коне — това беше немислимо!

— Да — продължи Де Вор. — В пристъп на ревност, както разбирам. Така че виждате — под външното спокойствие се крие едно съвсем нестабилно дете. Не е много по-различен от вироглавия си брат. Пък е и страхливец.

Левър присви очи.

— Как така?

— Фей Йен, жената на брат му, е в напреднала бременност. Носят се слухове, че детето не е негово. Жената е била отпратена в дома на баща й, тъй като е в немилост. И разправят, че той знае чие е копелето. Знае и не прави нищо.

— Разбирам — обади се Левър. — Но това не значи задължително, че един мъж е страхливец.

Де Вор се изсмя.

— Ако бяхте женен, щяхте да го разберете по-добре, Майкъл. Съпругата на един мъж, детето му — те за него значат повече от всичко на света. Той би убивал заради тях. Дори и относително пасивен мъж. Но Ли Юан си трае, не прави нищо. Това без съмнение е пъзълъщина, нали?

— Или вид мъдрост? — Левър отново погледна към екрана; младият танг слизаше надолу в мрака. — Простете, *ши* Де Вор, но според мене вашият приятел е прав. Не бива да подценяваме Ли Юан.

— Така ли? — сви рамене Де Вор.

— Въпреки това — усмихна се Левър, — съм съгласен с вас. Седмината никога не са били по-слаби, отколкото сега. И средната им възраст никога не е била по-ниска. Ами че ние сме дъртаци в сравнение с повечето от тях!

Разнесе се смях.

Де Вор огледа тримата американци — беше доволен от начина, по който Левър несъзнателно преповтаря мислите му. Време беше.

Вдигна ръка. По предварителен сигнал екранът потъмня и отгоре засия светлинен лъч, който освети масата и картата в далечния край на стаята.

— Чун цу... — Де Вор се изправи на крака и протегна ръка към масата. — Видяхте как стоят нещата със Седмината. Как стоят те сега. Е, нека да поговорим как биха могли да стоят в бъдеще.

Левър се изправи, впери поглед в Де Вор, сякаш за да го претегли, после се усмихна и кимна.

— Добре, *ши* Де Вор. Водете. Целите сме в слух.

* * *

Щом отново влязоха вътре, Ли Юан дръпна встрани Ван Со-леян.

— Братовчеде Ван — рече тихо, — мога ли да поговоря с тебе насаме? Имам новини.

Ван Со-леян впери в него леко враждебен поглед.

— Новини ли, братовчеде?

Ли Юан се извърна леко настрани и посочи една съседна врата. Ван се поколеба, след това кимна и се упъти нататък. Щом влязоха, Ли

Юан затвори вратата и се обърна към другия танг.

— Корабите ти със зърно... — започна, вперил поглед в лицето на Ван Со-леян.

— Да? — лицето на Ван изразяваше леко любопитство.

— Боя се, че корабите ти са на дъното на океана, братовчеде. От един час насам. Май някой ги е взривил.

Гневът и изненадата, изписали се на лицето на Ван, бяха почти комични. Той поклати глава, сякаш изгубил ума и дума, после неочаквано протегна ръка и се вкопчи в лакътя на Ли Юан.

— Сигурен ли си, Ли Юан?

Ли Юан кимна, загледан в пухкавата, украсена с пръстени длан върху грубото платно на ръкава му.

— Вярно е. Твоят канцлер, Хун Миен-ло, го потвърди.

Ван Со-леян отпусна ръка. Извърна глава, след това погледна Ли Юан със странна болка в очите.

— Толкова съжалявам, Ли Юан. Страшно съжалявам. Житото беше моят дар за баща ти. Последният ми дар — той покрусено поклати глава. — О, аз мога да отделя още зърно — и наистина ще го получиш, братовчеде — но не става въпрос за това, нали? Някой е унищожил моя дар! Моят дар за баща ти!

Ли Юан зяпна, леко изненадан. Не беше очаквал Ван да се разстрои толкова, да бъде толкова явно възмутен. Нито пък беше очаквал изобщо Ван да му предложи нова доставка. Не, той си бе мислил, че всичко това е някаква хитра уловка, някакъв начин да се измъкне от устното си обещание. Намръщи се, след което объркано поклати глава.

— Предложението ти е много щедро, братовчеде, но ти по никакъв начин не си виновен за станалото. И наистина, разбрах, че *Пин Тяо* са поели отговорността за случилото се.

— *Пин Тяо!* — в очите на танга отново проблесна гняв, който изненада Ли Юан. — Тогава *Пин Тяо* ще си платят за обидата!

— Братовчеде... — тихо се обади Ли Юан и направи крачка към него. — С въпроса е приключено, уверявам те. Тази обида няма да бъде оставена току-така.

Ван кимна отсечено.

— Благодаря ти, братовчеде. Аз...

На вратата силно се почука. Ли Юан се извърна, после отново погледна към Ван.

— Искаш да кажеш...

Лека усмивка трепна на лицето на Ван Со-леян.

— Нищо, братовчедо. Но пак ти благодаря, че ми каза. Ще инструктирам моя канцлер веднага да изпрати нова доставка.

Ли Юан наведе глава.

— Безкрайно съм ти благодарен.

Ван се усмихна и му върна поклونا; поклони се точно толкова, колкото и Ли Юан, като тактично призна равенството им; след това го заобиколи и отвори вратата.

Отвън беше застанал Ханс Еберт в пълна официална униформа, а на три крачки зад него стоеше ординарецът му. Щом видя Ван Со-леян, той се поклони ниско.

— Простете, *чие хсия*. Не разбрах, че...

Ван Со-леян се усмихна напрегнато.

— Всичко е наред, майор Еберт. Можете да влезете. Ние с вашия господар приключихме.

* * *

Еберт се обърна, пое си дълбоко въздух, прекрачи прага и се представи.

— *Чие хсия?*

Ли Юан беше застанал в дъното на стаята, до церемониалния кан, на около половин метър от ръба му, и поглаждаше голата си брадичка. Погледна, след това почти небрежно махна на Еберт да влезе.

Еберт измарширува до средата на стаята, удари токове, застана мирно, наведе глава и зачака тангът да му заговори.

Ли Юан въздъхна, после пристъпи направо към темата:

— Времената са смутни, Ханс. Старите връзки трябва да се заздравят повече от всякога, дървото на Държавата — да може твърдо да посрещне идващата буря, да бъде укрепено от корените до короната.

Еберт вдигна глава.

— И каква е моята роля в това, *чие хсия?*

Ли Юан наведе глава.

— Нека да ти обясня. Малко преди смъртта си баща ми отиде да види генерал Ноченци в болницата. Може и да си чул — той прие оставката на Ноченци. Нямаше друг избор. Но кой трябваше да го замести като генерал? — той направи многозначителна пауза. — Е, баща ми имаше намерение да помоли маршал Толонен да слезе от повишия си пост и пак да стане генерал, и нахвърли такъв меморандум. За това решение си имаше основателни причини и не на последно място — стабилността, която присъствието на стареца би донесло на силите за сигурност. Освен това смяташе, че да се вкара *лао уай* — външен човек — би предизвикало известно недоволство. Освен всичко друго се изисква време един генерал да свикне с длъжността си, а точно с време не разполагаше.

Ли Юан се обърна, умълча се, след това пак го погледна.

— Не си ли съгласен, Ханс?

Еберт наведе глава.

— Щом е така, *чие хсия*... Нещо повече, в цяло Чун Куо няма по-опитен от маршала. Наистина не мога да се сетя за никой друг на този пост, който вашите врагове биха приели с по-голямо недоволство.

Забеляза, че Ли Юан се усмихна, доволен от думите му. Въпреки това го обзе остро чувство на разочарование. След онова, което порано му беше казал Толонен, той бе очаквал сам да бъде назначен.

Ли Юан кимна и отново заговори:

— Както и да е, смъртта на баща ми променя много неща. Нашите врагове ще решат, че точно сега сме слаби. Ако назначим Толонен за генерал, това със сигурност би помогнало, но аз трябва да докажа също и че съм самостоятелна личност, а не просто сянка на баща си. Разбираш ли ме, Ханс?

— Разбирам, *чие хсия*.

Даже твърде добре, помисли си той. Даже твърде добре.

— Да... — Ли Юан кимна замислено. — В това си приличаме, нали, Ханс? Знаем какво е да ти се налага да чакаш. Да си дясна ръка на баща си. Но с времето трябва да застанем на мястото на бащите си, дори да ги надминем, ако искаме да заслужим уважението на света.

— Така е — тихо се съгласи Еберт.

— Освен това — продължи Ли Юан, — нещата винаги са най-зле, преди да започнат да се оправят. Следователно, трябва да станем

по-твърди и по-безмилостни, отколкото в по-добрите времена. В това Ван Со-леян е прав. Това е друга епоха. Нещата са се променили и ние трябва да се променим заедно с тях. Дните на покой минаха.

Докато Ли Юан говореше, Еберт гледаше лицето му и усети, че наистина се възхищава от младия танг. Той беше много по-твърд, много по-прагматичен от баща си — идеите му за проекта „Жица в главата“ бяха доказателство за това. Но Еберт беше стигнал вече твърде далече по своя път, за да позволи това да попречи на мислите му; твърде дълбоко беше предан на собствената си мечта за наследство.

Един ден щеше да му се наложи да убие този човек, без значение дали му се възхищава или не. Или беше това, или щеше да види как умира мечтата му.

— Доверието — обади се Ли Юан. — Доверието е крайтъгълният камък на Държавата. В това, както и в много неща, баща ми беше прав. Но в епоха на яростни промени на кого би имал доверие мъдрият човек? На кого *може* да има доверие? — погледна Еберт и присви очи. — Съжалявам, Ханс. Просто трябва да кажа всичко това. Разбираш ли ме?

Еберт наведе глава.

— Смятам за чест това, че според вас можете да говорите толкова свободно в мое присъствие, *чие хсия*.

Ли Юан се разсмя, после пак стана сериозен.

— Да, ами... предполагам, че е така, защото те смятам почти за член на семейството, Ханс. Баща ти беше главен съветник на баща ми, откакто Шепърд се разболя, и ще остане и мой главен съветник. Ала днес не съм те извикал тук, за да говорим за баща ти, а за тебе.

Еберт вдигна глава.

— *Чие хсия!*

— Да, Ханс. Не се ли сети, или съм се изразил твърде заобиколно? Искам ти да станеш мой генерал мой най-доверен приближен. Искам да ми служиш така, както Толонен служеше на баща ми. Да бъдеш мой меч и мой бич, проклятие за враговете ми и защитник на децата ми.

Ченето на Еберт беше увиснало.

— Но, *чие хсия*, мислех, че...

— О, Толонен е назначен временно. Като изпълняваш длъжността генерал. Съгласи се преди час. Но аз искам ти да стоиш зад мене на коронацията ми след три дена. Ти да получиш церемониалния кинжал тогава.

Еберт го гледаше със зяпнала уста, после падна на колене и ниско наведе глава.

— *Чие хсия*, оказвате ми голяма чест. Животът ми е във вашите ръце.

Беше репетирал думите и преди, ала все пак изненадата му от внезапния обрат им придаде сила. Щом вдигна поглед, забеляза удоволствието, изписано на лицето на младия танг.

— Стани, Ханс. Моля те.

Еберт се изправи бавно, като продължаваше да държи главата си наведена.

Ли Юан се приближи.

— Може би ще се изненадаш, Ханс, но от доста време насам те наблюдавам. Забелязах колко добре се справяш с новите си отговорности. Не ми убягна от погледа колко са ти верни твоите офицери. Що се отнася до смелостта ти... — той протегна ръка и докосна металната пластина на тила на Еберт, след това се дръпна назад. — Ала по-важно от всичко е, че ти имаш значително влияние сред елита на Първо ниво. Това е важно качество за един генерал.

Ли Юан се усмихна широко.

— Назначението ти ще бъде обявено по всички нива тази вечер, щом бие дванадесетият час. Но преди това искам да изготвиш за мене план за действие.

— План ли, *чие хсия*!

Ли Юан кимна.

— План за унищожаването на *Пин Тяо*. Искам да довърша онова, което започна баща ми. Искам и последният от тях да е мъртъв до месец. Да бъдат убити и труповете им да бъдат унищожени пред мене.

Ченето на Еберт отново увисна. След това той наведе глава. За малко едва не бе избухнал в смях. Да бъдат унищожени *Пин Тяо*! Какво ли знаеше Ли Юан! Че с това вече беше приключено! И го бе извършил най-големият враг на Ли Юан, Де Вор!

Ли Юан докосна рамото му.

— Е... сега върви, Ханс. Иди и кажи на баща си. Знам, че ще бъде много горд. Той винаги е искал това.

Еберт се усмихна, след това отново сведе глава, учуден, че се чувства горд. Да бъде слуга на този човек — с това ли да се гордее? И все пак странно, но се гордееше. Обърна се и понечи да си тръгне, но Ли Юан го извика.

— О, и, Ханс... намерихме момчето.

Еберт се обърна. Стомахът му се сви.

— Чудесно, *чие* хсия. Как е той?

Ли Юан се усмихна.

— Не би могло да бъде по-добре, Ханс. Спомнил си е всичко. Всичко.

* * *

Де Вор отдръпна око от обектива на електронния микроскоп и усмихнато погледна към генетика. Видяното го беше впечатлило.

— Хитро, *ши* Кървал. Много хитро наистина. И винаги ли се държи така, без значение какъв е приемникът?

Кървал се поколеба, после се обърна, пресегна се през Де Вор и извади запечатания слайд от микроскопа. Държеше го изключително внимателно. И наистина, иначе не можеше — той съдържаше смъртоносен вирус. Погледна към Де Вор.

— Ако приемникът е минал през всички редовни имунизации, то да, би трябвало да следва в общи линии един и същи модел на еволюция. Ще има леки статистически вариации, естествено, но подобни „номера“ биха били малобройни. За всички цели и намерения бихте могли да гарантирате стопроцентов успех.

Де Вор кимна замислено.

— Интересно. Значи в крайна сметка тук имаме гад, която еволюира. Която е безопасна при първи допир, но само след сто поколения се превръща в смъртоносен вирус. Убиец на мозъка — той се разсмя. — А какво са сто поколения в живота на една бактерия?

За първи път Кървал се засмя.

— Точно така...

Де Вор се дръпна назад и пусна учения да мине. Изпитваше почти естетическа наслада от красотата на това нещо.

— Нещо повече, самото нещо, което задейства еволюционния модел, е онова, което обикновено е гаранция за защита на тялото от болести — имунизационната програма!

— Точно така. Същото онова нещо, с което напompват системите на всяко дете от Първо ниво още докато е шестмесечен зародиш.

Де Вор го наблюдаваше как връща запечатания слайд обратно в тапицираното противоударно куфарче и извади друг.

— Ела... ето още един. Този път малко по-различен. На същия принцип, но по-специфичен.

Де Вор се наведе очарован.

— Какво искаш да кажеш — по-специфичен?

Кървал пхна слайда в процепа и отстъпи назад.

— Само гледай. Ще го задействам, щом си готов.

Де Вор опря око до окуляра. Отново видя как онова се дели, разраства се и се променя като вечно променяща се мозайка в калейдоскоп, но това нещо тук беше истинско, *живо* — толкова живо, колкото може да бъде едно нещо, чиято единствена цел е да убива.

Де Вор вдигна поглед.

— Изглежда ми същото.

Кървал го погледна внимателно.

— Значи не си забелязал никаква разлика?

Де Вор се усмихна.

— Е, имаше едно-две нещица тук-там. Имаше един кратък етап, когато нещото изглеждаше много по-голямо отпреди. И после имаше една лека промяна в цвета. А след това се нормализира. Стана пак същото.

Кървал се разсмя.

— Хубаво. Значи си видял.

— Да, но какво съм видял?

Кървал извади слайда — като че ли не чак толкова внимателно този път — и го остави на масата до себе си.

— Това... — той го потупа почти нехайно, — за мене и за тебе е също толкова безвредно, колкото изворната вода. Можем да вземем грамадна доза и то не би ни навредило ни най-малко. Но за един *хан*...

Очите на Де Вор се разшириха.

Кървал кимна.

— Точно така. Онова, което видя, беше вирус, който се задейства генетично като малка бактериологична бомба със закъснител и се превръща в расово специфичен.

Де Вор се разсмя и протегна ръка да вземе слайда. Изглеждаше празен, ала съдържанието му можеше да причини неопишуема вреда. Не за него и за неговия род, а за *хан*. Усмихна се широко.

— Прекрасно! Това е прекрасно!

Кървал се усмихна.

— Знаех си, че ще ти хареса. Нали разбираш, докато работех по него, все за тебе си мислех. Седях до късно през нощта и се смеех, като си представях как ще реагираш.

Де Вор се вгледа в него, после кимна. Двамата се познаваха от повече от двайсет години, от първата им съдбовна среща на едно парти на дъртия Еберт. Тогава Кървал беше неспокоен — искаше да се измъкне на свобода, обременен от годините, които му оставаха по договор. Де Вор се бе сприятелил с него. Де Вор му бе намерил първите важни връзки в Град Америка. Де Вор му беше показал за първи път строго секретните папки, в които се описваха сделките, сключени от Клаус Еберт с различни компании с цел да унищожи собствената компания на Кървал. Де Вор бе уредил сделката той хем да работи за Левър, хем да си има свои собствени частни лаборатории.

И сега Кървал му връщаше услугата. Само с една мъничка добавка. Дреболия. Де Вор можеше да има вируса, но първо трябваше да обещае, че ще убие дъртия Еберт.

И той се беше съгласил.

— Майкъл знае ли?

Кървал се усмихна.

— Ти как мислиш? Майкъл Левър е много приличен младеж, въпреки целия му революционен плам. Искан да променя — но честно. Ако трябва, ще се бие, но няма да мами. Ако създам подобно нещо, той би ме убил.

Де Вор се замисли над това, после кимна.

— Сигурен ли си?

Кървал кисело се засмя.

— Познавам този младеж прекалено добре. Изглежда различен, но вътрешно е съвсем същия като другите. Всички са получавали

всичко твърде лесно — всичките до един. Онова, което ги разпалва, не е амбиция, а чувство на обида. Обида от това, че бащите им продължават да се държат с тях като с деца. Въпреки всичко, дето го изприказваха в залата с екрана, не искат никаква промяна. Не и истинска промяна, такава, каквато искаме ние с тебе. Когато говорят за промяна, те имат предвид промяна в ръководството. Те биха се отказали от привилегиите си също толкова, колкото и Седмината.

— Може би — отговори Де Вор, докато гледаше как Кървал прибира микроскопа. — Между другото този вирус има ли си име?

Кървал щракна закопчалките на куфарчето, обърна се и погледна към Де Вор.

— Да, всъщност си има. Кръстих го на името на живата култура, от която го развих. И тя беше убиец, макар и не толкова смъртоносен и опасен, колкото моя. И тя е съществувала цели векове, преди хората да успеят да намерят цяр за нея. Наричали са я сифилис. Същото, което хан са наричали ян мей пин, „болестта на върбата и сливата“.

Де Вор се разсмя изненадано.

— Значи се предава по полов път?

Кървал се втрени в Де Вор, след това тихо се разсмя.

— Разбира се! Мислех, че го схвана. Това е единственият начин да се гарантира, че ще плъзне нашир и надлъж. Чуването... това е нещото, с което човечеството се занимава най-много и за което говори най-малко. И като се замислиш, това е идеалният начин да разпространиш нов вирус. В края на краищата се предполага, че всички те са имунизирани срещу венерически болести. По рождение.

Де Вор докосна с език горните си зъби и кимна. Кръшкаци съпрузи и неверните им съпруги, отегчени наложници и случайните им любовници, развратни старци и загорели вдовици, курви и млади синове с твърде свободно поведение — сега го виждаше как се разпростира като листата и клонките на огромно дърво, докато самото дърво не изгниеше и не рухнеше. Разсмя се и тупна Кървал по рамото.

— Добре си се справил, Андрю. Твърде добре!

Кървал го погледна.

— А ти, Хауард? Ще спазиш ли обещанието си?

Де Вор стисна рамото му.

— Разбира се. Някога да съм те разочаровал? Но хайде да вървим оттатък. Нашите млади приятели ще се чудят защо се бавим. Разбрах,

че нашият приятел Кустоу води със себе си своя шампион по уей чи и на мене ми се ще да пробвам да изиграя една игричка с него.

Кървал кимна.

— Добър е. Виждал съм го как играе.

Де Вор го погледна в очите.

— Добър колкото мене ли?

Кървал се обърна и вдигна от масата малкия смъртоносен слайд.

— Казват, че следващата година можел дори да претендира за титлата.

Де Вор се разсмя.

— Може и да е така, но още не си ми отговорил. Виждал си ме как играя. Би ли твърдял, че е добър колкото мене?

Кървал прибра слайда обратно в куфарчето, щракна закопчалките и погледна Де Вор колебливо; не беше сигурен как ще приеме истината.

— Да ти кажа честно, Хауард — да. Добър е колкото тебе. А може би и много по-добър.

Де Вор се обърна и закри из стаичката, потънал в собствените си мисли. След това отново се обърна към Кървал и на лицето му светна усмивка.

— Нашият приятел Кустоу... случайно да знаеш дали обича да се обзалага?

* * *

Де Вор вдигна поглед от дъската и се поклони на противника си, признавайки се за победен. Играеха пета игра и този път беше стигнал най-близо до победата. Този път противникът му хан го бе победил само с един камък. Въпреки това резултатът от турнира беше убедителен: триумф за шампиона на Кустоу с пет на нула, като две игри бе победил с разлика от повече от двайсет камъка.

— Още пет? — усмихна се Кустоу. Беше спечелил добре от състезанието — Де Вор бе заложил по пет хиляди юана на всяка игра и още десет хиляди за целия турнир.

Де Вор го погледна, признавайки победата му.

— Ще ми се да имах време, приятелю, но трябва да пристигнете в имението на Еберт в девет, а вече е шест. Но ето какво ще ви кажа. Когато дойда в Америка, ще играя отново с вашия човек. Това би ми дало възможност да си върна парите.

Левър се наведе напред в креслото си.

— Значи смятате да идвате в Америка, *ши* Де Вор? Няма ли да е доста опасно за вас?

Де Вор се усмихна.

— Животът е опасно нещо, Майкъл. И въпреки че винаги си струва да внимаваш, докъде ли щеше да стигне всеки от нас, ако не поемахме рискове?

Левър погледна двамата си приятели.

— Вярно е. Но човек трябва внимателно да си подбира приятелите в тези несигурни времена.

Де Вор наклони леко глава — разбираше за какво му намекват. Бяха склонни да работят с него, ала трябваше да се посветят на това докрай. Трябваше да им даде и други основания да се съюзят с него.

— И лейтенантите си — също. Вземете например моя човек, Мах. Добре ми служи при нападението над Плантациите на танга.

Левър се разсмя изненадано.

— Значи сте били вие? Но аз си мислех, че...

— Мислели сте си онова, което трябваше да си мисли всеки. Че е работа на *Пин Тяо*. Ала не — беше работа на моите хора.

— Разбирам. Но защо? Защо не кажете, че сте вие?

— Защото понякога е удобно да накараш враговете си да мислят, че истината е друга, а не такава, каквато е. Разбирате ли, *Пин Тяо* вече не съществува. Унищожих последните останки от тази организация преди два дена. И все пак, що се отнася до Седмината, тя все още съществува — и все още представлява заплаха за тях. И наистина, новият танг, Ли Юан, смята да предприеме борба срещу тях. Дал е наставления на новия си генерал да използва каквато войска му е необходима, за да ги унищожи и то на всяка цена. Подобно пилеене на средства и енергия е добро дошло, не мислите ли?

Левър се разсмя.

— Да! И в същото време то отвлича вниманието от вашата дейност тук, в Пустошта. Това ми харесва.

Де Вор кимна доволен. В тези младежи тук имаше огън. Не бяха като европейските си връстници. Гневът им беше чист. Оставаше само да се канализира.

Изправи се, поклони се още веднъж на противника си, заобиколи масата и застана с лице срещу тримата младежи.

— Още едно нещо, преди да си тръгнете оттук. Нещо, което искам да ви подаря.

Левър погледна към приятелите си, после сведе глава.

— Благодарим ви, *ши* Де Вор, но вашето гостоприемство е достатъчна награда за нас.

Де Вор разбра. Левър беше свикнал с поднасянето на подаръци в бизнеса, които караха човек да се чувства задължен. Това беше номер, който *хан* използваша много често. Той поклати глава.

— Моля ви, приятели, не ме бъркайте с някого — с този подарък не искам да задължа никого. Наистина бих се почувствал много обиден, ако го приемате по такъв начин. Аз не съм търговец. Не бих си и помислил да търся някаква материална изгода от срещата ни. Нека това да е просто малък знак за нашата дружба, а?

Огледа ги всичките подред — Левър, Кустоу и най-накрая Стивънс и забеляза как е спечелил всички с простотата на този ход.

— Добре. Тогава изчакайте тук. В другата стая е.

Остави ги и се върна след миг с обемист четвъртит пакет, обвит в червена коприна.

— Заповядайте — подаде го на Левър. — Ще го отворите по-късно — ако искате, докато летите към дома на Еберт, но по-късно. И каквото и да решите да правите с него по-нататък, не забравяйте, че за да стигне това до вас, са били направени големи жертви. И нека не го вижда никой, на когото не се доверявате като на брат.

Левър се вгледа в пакета с пламнал от любопитство поглед, след това отново вдигна очи и се усмихна.

— Нямам представа какво е това, но ще направя както казвате. И благодаря, Хауард. Благодаря за всичко. Когато дойдете в Америка, непременно заповядайте у нас.

Де Вор се усмихна.

— Много любезно от ваша страна, Майкъл. Наистина много любезно.

— Е, Шефан, какво ще кажеш?

Шефан се задържа още миг пред едностранното огледало, после се обърна и погледна към Де Вор. Беше наблюдавал всичко.

— Турнирът... Нарочно загуби, нали?

Де Вор се усмихна доволен, че Леман е забелязал.

— Можех да го бия. Не още от първата игра може би, но вероятно от третата. Той играе по един и същи начин. Такива са си те, американците. Мислят по определен начин и аз като че ли започвам да го разпознавам. Точно затова трябва да отида там. Що се отнася до нас, Европа е мъртва. Изцедили сме всичко от нея. Ако искаме да завършим крепостите, ни трябва парите на американците. Трябва да ги убедим да инвестират в нас — да ги накараме да видят в нас средството, чрез което биха могли да съборят Седмината.

— Ами Кървал? Ти му обеща да убиеш дъртия Еберт. Дали това е умно?

Де Вор се разсмя.

— Ако рекат боговете, дъртият ще умре до шест месеца, той ще си умре, пък аз ще кажа, че е моя работа. Но с нищо няма да им помагам. Не обичам кой знае колко Клаус Еберт — според мене той е надут дърт пръдльо, да си кажем правичката — но той е баща на Ханс. Ако го убием, ще рискуваме всичко. Не, това ще го оставим на съдбата. А ако Кървал възрази... — той се разсмя. — Е, с това можем да се оправим, ако стане и когато стане, нали? Ако и когато.

ГЛАВА 8

ОГЛЕДАЛА

Беше нощ. Ли Юан беше застанал на моста и се взираше в езерото — наблюдаваше как пълната луна танцува върху чернотата. Тонджиян беше притихнал, гостите си бяха тръгнали. Телохранителите му стояха надалече съвсем неподвижни — като статуи в посребрения мрак.

Денят беше дълъг и напрегнат. Беше станал в четири, за да нагледа последната подготовка за погребението на баща си и да посреща пристигащите опечалени. Церемонията беше проведена в най-хубавите часове на сутринта, последвана от неофициално заседание на Седмината. Разговорите с министри и различни висши чиновници бяха погълнали останалата част от следобеда и той се захвана със задачата да върже свободните нишки на бащината си работа и да се подготви за собствената си коронация след три дни. И други неща. Толкова много други неща.

Чувстваше се изтощен, ала трябваше да свърши още много неща, преди да се оттегли в покоите си.

Обърна се и погледна към двореца. Мислеше си колко огромен и пуст изглеждаше без присъствието на баща му. Сега беше останал само той — само Ли Юан, втори син на Ли Шай Тун. Последният от рода. Последният Ли.

Лек ветрец раздвижи тръстиките по края на езерото. Той вдигна поглед и същото онова чувство на оголеност — онова студено, почти физическо усещане за самота — го обля отново. Къде бяха братята, братовчедите му? Или бяха мъртви, или никога не се бяха раждали. И сега беше останал само той.

Тънка облачна паяжина забулваше като воал яркото лице на луната. В далечината самотна гъска прекоси небето и ритмичното пляскане на крилата ѝ я понесе към него.

Той потрепери. Днес се беше преструвал на силен; бе държал лицето си безизразно като стена, зад която криеше чувствата си. Така и трябваше да бъде оттук нататък, защото сега той беше танг и животът

му вече не му принадлежеше. Цял ден бе заобиколен от хора — безброй хора, които му се кланяха ниско и изпълняваха каквото им нареди — и все пак никога досега не се беше чувствал толкова самотен.

Не, никога през целия си живот не се беше чувствал толкова опустошен, толкова празен.

Скръцна със зъби — бореше се с чувствата си. „Бъди силен — каза си, — бъди твърд срещу онова вътре в тебе.“ Пое си дълбоко въздух и се загледа в езерото. Баща му беше прав. Само любов не беше достатъчна. Без доверие — без всички онези качества, които превръщаха любовта в нещо твърдо и веществено — любовта беше рак, който изяждаше мъжа и го правеше слаб.

А той не можеше да бъде слаб, защото вече беше танг, беше един от Седмината. Трябваше да остави зад гърба си всички човешки слабости. Трябваше да приеме по-твърда форма.

Обърна се и бързо се отправи по пътеката към двореца.

На вратата на бащините си покои се спря — никак не му се искаше да влиза вътре. Погледна пръстена, тежък и непознат, легнал върху средния пръст на десницата му, и осъзна, че нищо не би могло да го подготви за това. Смъртта на баща му и ритуалът на погребението бяха събития от много голямо значение, ала никое от тях не беше толкова истинско като този прост, личен момент.

Колко често беше идвал от градината и бе намирал баща си, седнал зад бюрото, а наоколо — секретарите и министрите му. Колко често старецът бе поглеждал нагоре и го бе забелязвал там, където стоеше сега, и с лека сдържана усмивка го бе канил да влезе.

А сега нямаше кой да му дава такова разрешение. Никой освен самия него.

Защо тогава беше толкова трудно да направи първата малка крачка и да прекрачи прага? Защо чувстваше почти първичен страх при мисълта да седне зад бюрото — да погледне натам, където стоеше сега?

Може би защото знаеше, че на вратата няма да има никой.

Ядосан на себе си, пристъпи в стаята. Сърцето му тупаше бясно в гърдите, сякаш беше крадец. Разсмия се неловко и се огледа, като че ли виждаше всичко за първи път.

Стаята беше продълговата, с висок таван, обзаведена традиционно. Бюрото на баща му, чиито огромни извити крака бяха във формата на дракони, се издигаше върху масивен подиум в дъното на стаята, оградено с нисък позлатен парапет като стая в стаята, а в стената отзад беше вграден големият символ на *Юе Лун*. За разлика от собствената му стая, тази изглеждаше определено мъжка — нямаше висящи саксии, нито кръгли гърнета, пълни с екзотични растения, които да разчупват богатата ѝ ян-тежест. Всъщност нямаше и следа от зеленина, само вази, паравани и старинни стенни ковъори, изтъкани от копринени и златни нишки.

Пристъпи по-навътре и спря до огромен бронзов казан. Сега той беше празен, но си спомни времето, когато беше пълен с хиляди най-различни мънички предметчета, изрязани от нефрит; спомни си един ден, когато си беше играл там, на пода, а яркоцветните фигурки — изящни миниатюри в синьо, червено и зелено — бяха пръснати около него. Тогава беше четири, най-много петгодишен, ала все още си ги спомняше живо; усещаше хладната им, гладка на пипане повърхност под пръстите си.

Обърна се. На стената вдясно висеше огледало; старинно метално огледало на династията на танговете, чиято повърхност беше покрита с фигури и надписи, подредени в серия концентрични кръгове, излизащи навън от центъра. Ли Юан се приближи и го разгледа. Центърът — просто, неукрасено кръгче — представляваше неделимостта на всичко създадено. Заобикаляха го животните на Четирите квадрата: Тигърът, символ на запада и на господарското достойнство, на смелостта и мъжеството в битка; Фениксът, символ на юга и на красотата, мира и благоденствието; Драконът, символът на изтока, на плодовитостта и на мъжката сила, и Костенурката, символ на севера, на дълголетието, силата и постоянството. Зад тези четири животни следваха осемте триграми, заобиколени от дванайсетте земни клона на зодиака — плъх, вол и тигър, заек, дракон и змия, кон, коза и маймуна, петел, куче и свиня. Група от двайсет и четири пиктограми разделяше този от следващия кръг с животни — всичко двайсет и осем, символизиращи съзвездията.

Отмести поглед от фигурите за миг и видя лицето си, отразено зад символите и архетипите на вселената на *хан*. Тези огледала бяха ху *хсин чан* и се твърдеше, че притежават магическа сила и предпазват

собственика си от злини. Освен това твърдяха, че в подобно огледало можело да прозреш тайните на бъдещето. Но той вярваше малко на хорските приказки. Та той едва виждаше собственото си лице, да не говорим за лицето на бъдещето.

Извърна глава — изведнъж го беше връхлетяло огорчение. Огледала: твърдеше се, че те символизирали брачното щастие, но собственото му щастие сега беше разбито и парчетата бяха пръснати.

Приближи се до бюрото. Хо беше минал по-рано да го пригответи за него. Вещите на баща му бяха разчистени, а на тяхно място бе поставен собственият му комплект: мастилата и четките, кутията с пясък и мъничката статуя на Куан Ти, бога на войната, която брат му Хан Чин му бе подарил за осмия рожден ден. До тях имаше малка купчинка папки и една голяма книга с тежка подвързия, чийто дебел гръб беше от червена коприна, украсен с орнамент от позлатени облаци.

Изкачи се по трите малки стъпала и отпусна ръце върху ниския парапет. Темето му почти докосваше тавана. Вгледа се в големия стол с висока облегалка. Огромното колело от седем дракона — *Юе Лун* на Лунния дракон — беше прогорено в облегалката на стола, черно на фона на кожата в цвят охра, и отразяваше огледално много по-голямото изображение на стената отзад. Този стол беше на баща му, а преди това — на бащата на баща му — чак до прапрапрадядо му от времето на Цао Чун. Сега беше негов.

Той вдигна малката дръжка, бутна назад вратичката и влезе в малката „стая в стаята“ — усещаше колко странно му се струва дори това просто действие. Огледа се отново и се отпусна на стола. Седнал там, докато се оглеждаше из старинната стая, усещаше как предците му се събираха наоколо; там, в простото пространство на стаята, но също и във всяко негово дребно движение. Те живееха вътре в него. Той беше тяхно семе. Сега го разбираше. Знаеше го от мига, в който бяха спуснали капака над бащиния му ковчег.

Протегна ръка и извади първата папка от купчината. Вътре имаше един-единствен лист — от Клаус Еберт в „Джен Син“: документ, с който се отказваше от правата си върху тринайсет патента в областта на специалното производство на храна. Преди баща му да умре, Еберт беше предложил патентите да бъдат предоставени на конкурентите му, за да помогнат за увеличаването на производството

на храна за Град Европа. Според оценката те струваха двеста и петдесет милиона юана на свободния пазар, но Еберт ги беше предоставил безплатно, като дар на своя танг.

Ли Юан придърпа папката по-наблизо, посегна, взе четката и се подписа под документа.

Остави папката встрани и взе друга от купчината. Това беше обобщение на патоанатомичния доклад, който беше поръчал за баща си. Прочете го, подписа го и го остави над другия документ. Нищо. Не бяха открили нищо. Според лекарите баща му беше умрял от старост. От старост и от разбито сърце.

Глупости, помисли си той. Пълни глупости.

Изпухтя нервно, после посегна към третата папка и я отвори почти разсеяно. След това забеляза какво е и рязко се дръпна назад. Устата му беше пресъхнала, сърцето му се разтуптя яростно. Това беше резултатът от генотипния тест, направен на Фей Йен и детето й.

Затвори очи от болка; изведнъж беше започнал да диша на пресекулки. Значи сега щеше да разбере. Да разбере със сигурност и завинаги кой е бащата. Да разбере на кого дължи болката и огорчението от последните няколко месеца.

Наведе се отново напред. Не си струваше да се бави. Не си струваше да отлага неизбежното. Придърпа папката и се насили да я прочете; всяка дума сякаш го режеше и раняваше. И после свърши.

Бутна папката и се облегна назад. Значи...

За миг остана неподвижен, мълчалив — обмисляше възможностите; после протегна ръка и докосна звънеца за повикване.

Почти веднага вратата вдясно се отвори. Нан Хо, майсторът на вътрешните му покои, беше застанал там с наведена глава.

— *Чие хсия!*

— Донеси *ча*, майстор Нан. Трябва да проведе един разговор.

Нан Хо вдигна глава.

— Да изпратя ли да повикат вашия канцлер, *чие хсия!*

— Не, майстор Нан — искам да поговоря с тебе.

— Както желаете, *чие хсия*.

Когато той излезе, Ли Юан се наведе и придърпа към себе си голямата книга с тежка подвързия. Стилизирани дракон и феникс, изрисувани в злато, бяха отпечатани върху яркочервената копринена

подвързия. Вътре, на заглавната страница, на ръка беше изписан цитат от *Ли Чи*, древната Книга на обредите, на оригинален мандарин.

„Смисълът на брака е да създаде съюз между двама души от различни родове, а целта му е да служи, първо, на предците в храма и, второ, на идното поколение.“

Потрепери. Така си беше. Открай време беше така за такива като него. И все пак беше мислил, че е възможно да се ожениш по любов. И така бе предал своя род. Беше се опитал да бъде такъв, какъвто не е. Защото той беше *хан*. Хан до мозъка на костите си. Сега го беше разбрал.

Ала още не беше късно. Можеше да започне отново. Да стане такъв, какъвто не беше успял да бъде. Добър *хан*, оставил зад гърба си всички призраци на другите „аз“.

Прелисти страниците напосоки, едва забелязвайки лицата, които го гледаха от тях. Тук бяха представени сто най-добри партии, девойки, избрани от двайсет и деветте Низши фамилии. Всяка се различаваше с нещо от другите, притежаваше някакво специфично качество, с която я препоръчваха, ала на него му беше все едно. Сега беше важно само това: да се ожени и да има синове. Да направи рода си отново силен и да запълни заобикалящата го празнота.

Защото всичко друго беше по-добро от това, да се чувства така. Каквото и да е.

Затвори книгата и я бутна настрана, после се облегна назад и затвори очи. Едва се беше отпуснал, когато на вратата се почука.

— *Чие хсия?*

— Влез — каза той и отново се наведе напред. Усещаше умората като сол в кръвта си, тя му тежеше и го теглеше надолу.

Нан Хо влезе пръв с наведена глава, протегнал подноса пред себе си. Следваше го *ше ту* — „езикът“, дегустаторът. Ли Юан наблюдаваше почти равнодушно как Нан Хо подреди съдовете за *ча* на една ниска масичка, след това наля и предложи първата купичка на *ше ту*.

Мъжът отпи, върна му купичката, поклони се любезно и на устните му заигра малка доволна усмивка. Изчака минута, обърна се към Ли Юан и се поклони ниско, като падна на колене и докосна с чело пода. После се отдалечи.

Нан Хо го последва до вратата, затвори я зад него и се обърна с лице към Ли Юан.

— Да ви донеса ли *ча*, *чие хсия*!

Ли Юан се усмихна.

— Не, Нан Хо. Ще дойда долу при тебе.

Стана, прозя се и се протегна, за да прогони умората от костите си, после се наведе напред и вдигна тежкия том.

— Вземи — подаде я той на Нан Хо, пренебрегвайки предложената му купичка.

Нан Хо припряно остави купичката и взе книгата от своя танг.

— Значи сте решили, *чие хсия*!

Ли Юан се вгледа в Нан Хо — чудеше се какво ли знае той, дали е дръзнал да погледне генотипното изследване. След това отхвърли тази мисъл и се усмихна.

— Не, майстор Нан. Не съм решил. Но ти ще решиш.

Нан Хо го погледна ужасен.

— *Чие хсия*!

— Чу ме, майстор Нан. Искам ти да избереш вместо мене. Нужни са ми три съпруги. Добри, силни и благонадеждни жени. Жени, които раждат синове. Много синове. Достатъчно, за да изпълнят стаите на този огромен празен дворец.

Нан Хо се поклони ниско — лицето му беше маска на нещастieto.

— Но, *чие хсия*... Не ми подобава на мене да вземам такива решения. Такава отговорност... — понечи да поклати глава, после падна на колене и притисна чело о пода.

— Умолявам ви, *чие хсия*. Аз съм недостоеен за подобно поръчение.

Ли Юан се разсмя.

— Глупости, майстор Нан. Ако някой изобщо е достоен да му възложи подобна задача, то тъкмо ти си най-добрият. Че нали ти доведе в леглото ми Перлено Сърце и Сладка Роза? Да не би изборът ти тогава да беше погрешен? Не! Така че, моля те, майстор Нан, направи това за мене. Умолявам те!

Нан Хо го погледна с разширени очи.

— *Чие хсия*... вие не трябва да говорите така! Сега сте танг!

— Тогава направи го за мене, майстор Нан — уморено произнесе той. — Защото ще се ожения на следващия ден след коронацията.

Нан Хо задържа поглед върху него, след това отново се поклони ниско, примирен със съдбата си.

— Както желае моят господар.

— Добре. А сега нека да прием ча и да си поговорим за други неща. Бъркам ли или съм разбрал вярно, че е дошла вест от Хал Шепърд?

Нан Хо остави книгата до масата, вдигна купичката на Ли Юан, обърна се и му я предложи, ниско навел глава.

— Не от Хал, *чие хсия*, а от сина му. Чун Ху-ян се справи с това.

— Разбирам. А случайно канцлерът да е споменал каква е била вестта?

Нан Хо се поколеба.

— Беше... картина, *чие хсия*.

— Картина? Искаш да кажеш — без думи? Че всъщност не е било точно съобщение?

— Не, *чие хсия*.

— И що за картина е това?

— Да я донеса ли, *чие хсия*!

— Не. Но ми я опиши, ако можеш.

Нан Хо се намръщи.

— Беше странна, *чие хсия*. Наистина много странна. На нея имаше дърво — или по-скоро две ябълкови дървета близнаци. Двете бяха преплетени, с увити един около друг стволоче, ала едното от дърветата беше мъртво, листата му — опадали, клоните му — скършени и гниеци. Чун Ху-ян я отдели, за да я видите след коронацията — той извърна очи. — Според него тя беше нещо, което не бихте желали да виждате преди това.

Също като подаръка от камъни, който баща му се беше опитал да скрие от него — белите камъни за *уей чи*, които Де Вор му беше изпратил в деня, когато се бе обрекъл на Фей Йен.

Ли Юан въздъхна. Пет поколения наред семейство Шепърд бяха съветници на семейството му. Потомци на архитекта, проектирал Града, те живеяха отвъд стените му, извън законите му.

— Чун Ху-ян е действал така, както е смятал, че е длъжен, но държа за в бъдеще всяко съобщение — с думи или без — което идва от

семејство Шепърд, да ми се предава директно и веднага, майстор Нан. Тази картина — ти разбираш ли какво означава?

— Не, *чие хсия*.

— Не. Нито пък явно канцлер Чун разбира. Тя означава, че Хал Шепърд умира. Дървото му беше подарък от моя баща. Трябва веднага да замина там и да поднеса почитанията си.

— Но, *чие хсия*...

Ли Юан поклати глава.

— Знам, майстор Нан. Видях програмата си за утре. Но ще трябва срещата да се отложи. Това не може да чака. Той беше приятел на баща ми. Не би било уместно да пренебрегна този зов, колкото и странно да е изразен.

— Зов ли, *чие хсия*?

— Да, майстор Нан. Зов.

Извърна се и отпи от *ча*. Никак не му се искаше да вижда Хал Шепърд в подобно състояние, но щеше да е хубаво отново да се види със сина му; да поседят, да поговорят.

Лека колеблива усмивка изви устните му. Да, хубаво ще е да си поговори с него, защото наистина точно сега се нуждае от огледало: от някой, който ясно да го отразява отсреща. А кой би могъл да направи това по-добре от Бен Шепърд? Кой — в цялото Чун Куо?

* * *

Мъжът залитна край него и се подпря несигурно на стената, навел глава, като че ли беше пиян. За миг сякаш аха-аха щеше да загуби съзнание; цялото му тяло висеше отпуснато под протегнатата му ръка. После вдигна глава и се протегна странно, сякаш се мъчеше да се отърси от нещо. Чак тогава Аксел разбра какво прави онзи. Пикае.

Аксел извърна глава, след това се обърна обратно — беше доловил някакво раздвижване зад себе си. Двама стражи бабанки — *хан* — облечени в тъмнозелените униформи на „Джен Син“, а не в пепелявосиньото на силите за сигурност, тичаха с извадени палки към мъжа.

— Какво си мислиш, че правиш бе, да ти еба майката? — кресна единият и грубо го сръга.

Онзи залитна към стената.

Беше едър — или някога е бил едър — но сега дрехите му висяха около тялото. Дрехите му също бяха хубави, но както и на повечето хора, които се събираха тук, бяха целите в кир и мръсотия. Лицето му също беше болнаво. Кожата му беше на петна, лявото му око — почти затворено; тъмна, жълто-зелена синина покриваше почти цялата му лява буза. Вонеше, но и това не беше нещо необичайно — тук се навъртаха предимно просяци.

Погледна към стражите със замъглени очи, след това вдигна брадичка — сякаш припомнил си отдавна забравен жест на гордост.

— Идвам при генерала — каза несигурно; гордостта бавно изтичаше от него, докато най-накрая главата му отново клюмна. — Нали разбирате... — измърмори оправдателно; един мускул на бузата му беше започнал да трепка. — Предаването на поста... за това съм дошъл. Видях го по новините. Чух го. „Елате тук“ — така казаха. И ето на, дойдох.

Стражът, който беше заговорил пръв, изсумтя от отвращение.

— Лайнар такъв! — измърмори той. — Шибан лайнар. Ти какво си мислиш, бе, та пикаеш на стената на танга? — след което без предупреждение замахна с палката и фрасна просяка отстрани по главата.

Човекът се строполи долу и изстена силно. Щом падна, двамата стражи му се нахвърлиха, надвесиха се над него и започнаха да го удрят по главата и по тялото, докато той не затихна неподвижен.

— Шибан лайнар! — повтори първият и отстъпи назад. Обърна се и хвърли гневен поглед към насъбралата се тълпа. — Какво гледате, бе? Я вървете на майната си! Чупка! Майната ви! Хайде, докато не съм ви подпочнал и вас! — вдигна заплашително палка, но вече го бяха разбрали. Бяха започнали да отстъпват назад още щом се обърна.

Аксел остана там още малко — напрегнат, разтреперан от гняв; после се обърна. Нищо не можеше да направи. Или поне нищо, което не би му докарало беля на главата. С двама би се справил, но из цялата зала се бяха пръснали петдесетина и повече от тия копелета — блъскаха всеки, който им се изпречеше на пътя, и въобще се стараеха да се правят на колкото се може по-неприятни. Знаеше ги тези хора.

Мислеха се за голяма работа — големи бойци, обучени да се справят с всичко — но повечето от тях не се бяха справили с основния курс на обучение в силите за сигурност, или ги бяха докарали от Плантациите, където стандартите бяха много по-ниски. В много случаи поведението им беше просто форма за компенсация на провала, задето се налагаше да носят тъмнозелени униформи на частна охрана, а не имперското синьо.

Отстъпи назад, обърна се и си запробива път през тълпата, чудейки се колко ли още щяха да ги принудят да чакат. Бяха започнали да се редят на опашка преди три часа, а коридорът към главния транзитен проход беше претъпкан далече преди Аксел да пристигне. Съвсем за кратко му беше хрумнало да се върне — дори и мирисът на тълпата бе достатъчен, за да му се догади на човек — ала беше останал, решен да попадне сред две хилядите „късметлии“, които щяха да бъдат допуснати в имението на Еберт за тържествата.

Беше се облякъл специално. Беше излязъл и си бе купил най-грубите и най-мръсни дрехи, които бе успял да намери. Беше си сложил груба работническа шапка — твърда черупка от черна пластмаса, също като обърната надолу купа за ориз — и си беше нацапал лицето. Сега почти не се отличаваше от останалите. Просяк. Лайно от най-долните нива.

Огледа се — очите му сновяха от лице на лице и забелязваха гнева и отчаянието, напразността и начеващата лудост. Очите им играеха, кожата им имаше нездрав пепеляв цвят, който свидетелстваше за дълги години лишения. Бяха мършави — всичките до един; някои бяха толкова болезнено недохранени, че му беше трудно да повярва, че са все още живи, все още мърдат изпосталелите си, крехки крайници. Той ги гледаше като омагьосан, наред с отвращението изпитваше силна инстинктивна жалост към тях; мнозина от тях не бяха имали никакъв избор — знаеше го. Бяха паднали ниско дълго преди да се родят и нищо в този свят не можеше да промени съдбата им. По това той се различаваше от тях. И той беше паднал, но за него имаше втори шанс.

Наведе глава и погледна таймера на китката си — криеше го под мазния маншет на якето си. Наближаваше полунощ. Скоро трябваше да отворят портите, нали?

Почти веднага усети някакво раздвижване сред тълпата, внезапен тласък напред и разбра, че са отворили портите. Усети как го

натискат и тълпата го повлича.

Хей вдигнаха бариерите, огромните получовеци на „Джен Син“ подкараха тълпата през тесните порти. Над тълпата от една платформа встрани група чиновници хан наблюдаваха и брояха влизащите хора.

Зад портите бариери подреждаха тълпата в що-годе стройни редици и в началото на всяка от тях още служители — мнозина от тях с маски срещу вонята и възможността да се заразят — предвождаха надяващите се.

Щом движението се забави и блъсканицата стана по-голяма, той чу силни крясъци отзад и разбра, че са затворили портите, а квотата е попълнена. Но той беше вътре.

Натискът върху него от всички страни беше ужасен, вонята на некъпаните тела беше почти непоносима, но той се бореше с гаденето и си напомняше защо е тук. За да стане свидетел. За да види с очите си мига, когато ще обявят Ханс Еберт за избран генерал.

След като мина през втората бариера, един служител го дръпна настрана и закопча на якето му електронен следач, после набута в ръцете му парче торта и чаша с питие. Затътри се нататък, като се оглеждаше. Забеляза как другите нагъват трескаво тортата, а след това изпразваха чашите си на няколко отчаяни глътки. Пробва една хапка от тортата, след това я изплю. Беше твърда, суха и абсолютно безвкусна. Питието беше кажи-речи също толкова поносимо. Отвратен ги хвърли; тези около него моментално се сбиха за онова, което беше хвърлил, и го избутаха към стената.

Големият транзитен асансьор беше точно пред тях. Един хей отново ги натири вътре и ги набута нагъсто, докато Аксел не усети, че почти не може да си поеме дъх. Също като заобикалящите го започна да се блъска мълчаливо, отчаяно за мъничко пространство — ръгаше с лакти; силата му тук беше предимство.

Вратите се затвориха, огромният асансьор — който обикновено използваша за превоз на товар, а не на хора — започна бавно да се изкачва нагоре по нивата. Щом потегли, отгоре прокънтя глас и им нареди да ликуват, щом господарите се появят на балкона; и ако ликуват достатъчно силно, ще получат по една монета от пет юана.

— Камерите ще наблюдават всички — продължи гласът. — Само онези, които се радват шумно, ще получат монети.

Пътуването нагоре сякаш продължи цяла вечност. Изкачиха двеста и петдесет нива — чак до самия покрив на Града.

Излизането от транзитния асансьор беше като излизане навън, на открито. Над тях се ширеше огромно синьо-черно небе, изпълнено с осветени от лунна светлина облаци и звезди — илюзията беше толкова съвършена, че за миг дъхът на Аксел секна. Вдясно, зад огромен пейзажен парк, се издигаше имението на Еберт; внушителната му фасада беше ярко осветена, огромният балкон — обкичен със знамена. Една бариера от хей им пречеше да тръгнат нататък — грубите, почти свински лица на стражите бяха гротескно осветени отдолу. Навсякъде наоколо му хората бяха забавили крачка, смаяни от гледката, изцъклили очи, със зяпнали уста, но служители с маски ги подкараха нататък, поведоха ги наляво, към площ, оградена с високи прозрачни бариери от лед.

Препъваха се и сега сред тях се носеше само ниско мърморене — повечето бяха изгубили ума и дума от изумление пред гледката на подобен лукс, уплашени от чувството за откритост, от огромното небе над тях. Но на Аксел, който се тътреше бавно сред тях, това му напомняше нещо друго — напомняше му онзи ден, когато той и майор Де Вор се бяха обадили на представителя Леман в имението му на Първо ниво. И разбра почти интуитивно, че между тези две неща има връзка. Сякаш луксът пораждаше поквара.

Икономи ги заюркаха по една широка чакълена пътека и ги изведоха на широко пространство пред имението. Тук пътят им отново беше преграден от стена — прозрачната ѝ повърхност беше покрита с вещество, което не отразяваше нищо, и за наблюдаващите камери сякаш не съществуваше стена, бариера между фамилията Еберт и ликуващата тълпа.

Щом пространството се изпълни, забеляза, че икономите навлязоха сред тълпата и започнаха да раздават знаменца и серпентини — по тях по равно бяха изрисувани символите на „Джен Син“ и на Седмината — а после заеха различни стратегически точки. Обърна се, намери един иконом и взе от него знаменце — имаше намерение да се крие зад него, когато започне ликуването. Не беше много вероятно Ханс Еберт да изучава след това филма чак толкова внимателно, но беше по-добре да не рискува.

Погледна таймера си. Беше почти дванайсет. Само след няколко мига...

Икономите започнаха да викат и да ръкопляскат, заобръщаха се и подканяха стоящите около тях.

— Пет юана! — крещяха те. — Само който вика, ще получи монета!

Когато семейство Еберт излезе на балкона, виковете прераснаха в кресчендо. Камерите обикаляха из тълпата, после отново се фокусираха върху сцената на балкона. Клаус Еберт беше застанал най-отпред, осветен от широк светлинен лъч; косата му сияеше в сребристобяло, идеалните му зъби блестяха.

— Приятели! — започна той; гласът му беше усилен, за да надвика приветствените крясъци. — Из целия наш велик Град бе разгласено известие. Ето какво гласи то — обърна се и взе от секретаря си свитък, след това се обърна обратно и прочисти гърло. Шумът долу стихна, щом служителите засноваха из тълпата и започнаха да укротяват изкуствено създаденото от тях вълнение.

Еберт разгърна свитъка и зачете:

— „Аз, Ли Юан, танг на Чен У Чоу, Град Европа, обявявам, че Ханс Йоахим Еберт, понастоящем майор от моите сили за сигурност, е назначен за върховен генерал на моята войска и това назначение влиза в сила в 12.00 часа на петнадесетия ден от септември в година 2207.“

Отстъпи назад, сияещ от бащинска гордост.

Последва миг на тишина, после се надигна разпокъсана възторжена врява, която започна да се усилюва все повече, щом служителите пришпориха тълпата и я докараха до бясно въодушевление.

Горе на балкона Ханс Еберт пристъпи напред. Барутно-синята му униформа му стоеше безупречно, русата му коса беше идеално подстригана и сресана. Усмихна се и помахаша с ръка, сякаш за да им благодари за посрещането, след това отстъпи назад и се поклони — самото смирение.

Аксел, който го наблюдаваше отдолу, усети как го залива вълна от чиста омраза. Ако знаеха, само ако знаеха какво беше направил. Измамите, лъжите, кланетата; гниlostта под маската на съвършенството. Но те не знаеха нищо. Огледа се и видя как изведнъж всичко това ги беше погълнало. Бяха дошли, защото имаха възможност

да получат храна и питие и заради парите, но тук и сега въодушевлението им беше истинско. Там горе виждаха цар — човек, толкова по-високо от тях, че да се намират в такава близост до него си беше жива благословия. Аксел забеляза как служителите се споглеждат и си намигат, смеят се, разбрали шегата, и му се догади още повече, отколкото когато се намери сред тази немита маса. Те поне не твърдяха, че са чисти. Човек можеше да подуши що за хора са. Но Еберт?

Аксел погледна иззад ветреещото се знаме; видя как Еберт се обърна да каже нещо на онези отзад, толкова непринуден в наглостта си, и отново се закле да го сравни със земята. Да струпа отгоре му фалшивата истина и да погребе безупречната му репутация.

Потръпна, уплашен от голата сила на онова, което усещаше; знаеше, че стига да има подръка оръжие и да му се удаде възможност, би се опитал да убие този човек още тук и сега. Там горе, на балкона, семейство Еберт се обърна и започна да се прибира. Щом вратите зад тях се затвориха, светлините угаснаха и пространството под имението потъна в мрак.

Ликуването утихна. Аксел захвърли знамето. Тълпата наоколо му се разреждаше и се отправяше към бариерите. Обърна се и тръгна след тях, после се спря и се огледа назад. Това ли беше? Излишъкът на лукс — това ли покваряваше човека? Или просто някои хора се раждат зли, а други — добри?

Погледна напред, отвъд бариерите, пред които се бяха струпали малки тълпи от просяци. Вече бяха започнали да се дърлят и да се бият помежду си за получената жалка милостиня. Щом се приближи, видя как един мъж падна и неколцина се спуснаха върху му, удряха го, ритяха го и му отнеха малкото, което имаше. Застаналите наблизостражи зяпаха и се смееха.

Смееха се... той избърса уста — от всичко видяно му се повръщаше. След това се спусна край бариерата, без дори да погледне подадената му монета.

* * *

Вътре в имението тържеството щеше да започне всеки момент. На върха на огромното стълбище Клаус Еберт прегърна сина си през раменете и огледа събралите се хора, изпълнили огромната зала долу под тях.

— Приятели мои! — извика той, след това се разсмя. — Какво ли мога да кажа? Изпълва ме такава гордост! Синът ми...

Притегли Ханс и го целуна по бузата, после пак се огледа, като се усмихваше и се смееше, сякаш беше пиян.

— Ела, татко — прошепна му Ханс, засрамен от внезапните прочувствени излияния на баща си. — Давай да приключваме. Ще припадна от глад.

Клаус го погледна и се усмихна широко, после се разсмя и пак стисна рамото му.

— Както кажеш, Ханс — обърна се и махна широко с ръка. — Приятели! Нека тази вечер забравим официалностите. Яжте, пийте, веселете се!

Слязоха надолу по стълбите — баща и син — и се сляха със събралата се в подножието им навалица. И Толонен беше тук — строен и елегантен в старостта си; стоманеносивата му коса беше пригладена назад, той гордо носеше парадната си генералска униформа за последен път.

— Ей, Кнут — Клаус Еберт взе една чаша от подноса на прислужника, — ти май си облякъл униформата на Ханс!

Толонен се разсмя.

— Само за малко, Клаус. Да я поразнося, за да не го стяга!

Наоколо избухна гръмогласен смях. Ханс се усмихна и се поклони, после се огледа.

— Джелка не е ли тук?

Толонен поклати глава.

— Боя се, че не, Ханс. Пострада, докато тренираше тази сутрин. Нищо сериозно, най-обикновено изкълчване, но докторът каза, че най-добре ще е да си почива. Беше много разочарована, това мога да ти кажа. Че тя си прекара цели два дена в търсене на нова рокля, която да облече тази вечер!

Ханс почтително сведе глава.

— Много ми е тъжно, че го чувам, уважаеми тъсте. Надявах се тази вечер да танцувам с нея. Но може би двамата ще дойдете на

вечеря — скоро, когато нещата се поуталожат.

Толонен се усмихна, зарадван от поканата.

— Това би било чудесно, Ханс. И би компенсирало разочарованието й, сигурен съм.

Ханс се поклони и продължи нататък — обикаляше, бърбореше с всички приятели на баща си и бавно си проправяше път към малката групичка в дъното на залата, докато най-накрая стигна при тях.

— Майкъл! — възкликна той и прегърна стария си приятел.

— Ханс! — Левър притегли Еберт към себе си, след това се отдръпна. Бяха съученици от Оксфорд, където учеха в гимназията, преди Левър да постъпи в бизнес колежа, а Еберт — във военната академия. Но през цялото това време бяха поддържали връзка.

Еберт отмести поглед от стария си приятел и поздрави останалите с усмивка.

— Как пътувахте?

— Толкова добре, колкото се очакваше! — разсмя се Левър, след което се наведе по-близо до него. — Кога, в името на всички богове, ще оправят онези неща, Ханс? Ако имаш някакво влияние над Ли Юан, накарай го да прокара поправка към Едикта, за да имат възможност да построят нещо по-удобно от тези трансатлантически ракети!

Еберт се разсмя и се приведе към него.

— Ами моят приятел? Хареса ли ви компанията му?

Левър се спогледа със спътниците си, после се разсмя.

— Мога да кажа от името на всички, че беше много интересно преживяване. Никога не бих се сетил, че...

Еберт се усмихна.

— Не. И нека си го оставим така, става ли? — обърна се, огледа се и хвана Левър под ръка. — А подаръкът му?

Левър се опули.

— Ти си знаел?!

— Разбира се. Но хайде, ела с мене. Нека да се поразходим навън. В градината е прохладно. Можем да поговорим, докато се разхождаме. За Чун Куо, за *Та Цин*, за мечтите за империя.

Левър се разсмя тихо и наведе глава.

— Хайде, води ме...

Когато и последните гости си тръгнаха от имението на Еберт, вече минаваше четири часа. Ханс, който ги наблюдаваше от балкона, потисна една прозявка, после се обърна и влезе обратно вътре. Не беше пил, ала се чувстваше пиян — издигнат на гребена на огромна и буйна приливна вълна от доволство. Никога нещата не бяха стояли по-добре. Същата тази вечер баща му му беше прехвърлил още шестнайсет компании и сега той контролираше почти една четвърт от огромната империя „Джен Син“. Най-последният живот беше започнал да се отваря пред него. Преди това беше дръпнал Толонен настрани и бе предложил да ускорят сватбата му с Джелка, и макар че отначало старецът като че ли се почувства малко смутен, щом Ханс бе заговорил за усещането за стабилност, което би му донесло това, Толонен доста се бе въодушевил — почти толкова, колкото ако идеята беше негова собствена.

Еберт слезе по стълбището и тръгна през предната зала. Спря се за миг и си спомни как бе реагирал Толонен.

— Нека да поговоря с нея — бе казал той на тръгване. — След коронацията, когато нещата се поутоложат. Но ти обещавам, Ханс — ще се постарая с всички сили да я убедя. В края на краищата никой няма интерес да протака, нали?

Не, няма, помисли си той. Особено пък сега. Или поне не и сега, след като бяха успели да се договорят с американците.

Излезе, пожела лека нощ на майка си и баща си, притича обратно през залата и влезе през задния вход в градината. Нощта му се струваше свежа и топла и само за миг си представи, че е навън, под истинската луна, под истинско небе. Е, може би скоро щеше да се случи и това. След година, може би две. Когато стане крал на Европа.

Върху живописния мост забави крачка и се огледа. Усещаше как кръвта му кипи — тласкаше го да направи нещо. Сети се за *муй цай*, но за първи път неспокойствието му беше чисто, неопетнено от чувството за сексуална нужда. Не, по-скоро трябваше да отиде някъде, да направи нещо. Цялото това чакане — за наследството, началническото място, за жена му — изведнъж беше започнало да му изглежда като бариера към простото *съществуване*. Тази вечер искаше да

съществува, да прави нещо. Да троши глави или да язди кон в шеметен галоп.

Ритна няколко камъчета във водата долу и се загледа в плъзналите се по повърхността вълнички. После продължи, заподскача по стъпалата към пътеката и се метна на балкона горе. Обърна се назад. Един прислужник се беше спрял и го гледаше. Щом видя, че Еберт се обърна, той припряно продължи с наведена глава, а в голямата купа, която носеше, нещо взе да се плиска в тишината.

Еберт се разсмя. Тук нямаше нито глави за трошене, нито коне за яздене. Така че май пак щеше да чука *муй цай*. Може би това щеше да успокои пулса му и да прогони неспокойствието от тялото му. Обърна се и пое към апартамента си. Вътре започна да се съблича. Разкопча туниката си, приближи се до комсета и въведе кода.

Обърна се, метна туниката си на един стол, приближи се до вътрешната врата и похлопа. Един прислужник веднага си подаде главата.

— Доведи *муй цай* в стаята ми и си върви. Тази вечер няма да ми трябваш повече, Ло Вен.

Прислужникът се поклони и излезе. Еберт се обърна и погледна към екрана. Този път имаше много съобщения — предимно от приятели, които му честитяха поста. Но сред тях имаше и едно, което той очакваше. От Де Вор.

Прочете го и се засмя. Значи срещата с американците беше минала добре. Хубаво. Това запознанство беше още едно нещо, за което Де Вор му беше задължен. Нещо повече, Де Вор искаше от него още нещо.

Усмихна се, седна и събу ботушите си. Бавно, лека-полека Де Вор му ставаше все по-задължен. Все повече му се налагаше да разчита на него — отначало за дреболии, но вече за все по-мощабни неща. И това беше хубаво. Защото той щеше да държи сметка за всичко.

На вътрешната врата се почука леко.

Той се извърна на стола.

— Влез — каза тихо.

Вратата се отвори. За миг тя остана там, гола — гледаше го, а светлината отзад очертаваше силуета ѝ. Беше толкова красива, така прекрасно сложена, че пенисът му се втвърди още щом я погледна.

После тя се приближи и се засуети около него, като му помагаше да съблече и последните си дрехи.

Щом свърши, коленичила на пода пред него, тя погледна нагоре.

— Добре ли прекарахте вечерта, господарю?

Той я придърпа в скута си, започна да гали врата и раменете ѝ, вгледа се в тъмните ѝ влажни очи. Допирът на топлата ѝ плът към неговата възпламеняваше кръвта му.

— Никога не съм прекарвал по-добре, Сладка Флейта. Никога през целия си живот.

* * *

Де Вор прибра стъкленицата обратно в калъфа, запечатана капака и го подаде на Леман.

— Гледай да не я изпускаш, Щефан, каквото и да правиш. И се погрижи Ханс да знае какво трябва да прави с нея. Той знае, че идва, но не знае точно какво представлява. Ще бъде любопитен, така че най-добре му кажи нещо, макар само за да уталожис любопитството му.

Албиносът пусна калъфа с формата на пура във вътрешния си джоб и закопча туниката си догоре.

— И какво да му кажа?

Де Вор се разсмя.

— Ами защо този път не му кажеш истината? Кажи му, че убива хан. Ще му хареса.

Леман кимна, после се поклони и се обърна.

Наблюдаваше как Леман си отива, след това се приближи и извади кожите от шкафа в ъгъла. Вече беше твърде късно за сън. Вместо това щеше да отиде на лов. Да, щеше да е хубаво да посрещне зората на открит планински склон.

Де Вор се усмихна, докато се разглеждаше в огледалото — наметна се с кожите, после взе арбалета си от полицата на стената, излезе и тръгна към старите тунели; пое по онзи, който идваше от далечния склон на планината, покрай развалините на древен замък.

Докато вървеше, се чудеше — не за първи път — какво ли е направил Левър с подаръка му.

Файлът „Аристотел“. Копие от оригинала на Бердичев със собствения му почерк. Истинската история на Чун Куо. Не променената и прочистена версия, която хан им наливаха в главите в училищата си, а истината — от раждането на западната мисъл в Аристотеловата логика на „да/не“ до великолепието на космическите пътувания, масовите комуникации и системи за изкуствен интелект. Историята на Запада, систематично изтривана от хан. Да, това също беше вирус — друг вид вирус. Вирус, по свой начин също толкова смъртоносен за хан.

Де Вор се разсмя и смехът му отекна в тунела. В края на краищата денят беше добър. И щеше да става все по-добре. Много по-добре.

* * *

Беше точно пет и десет, когато скаутите заеха позиция на планинския склон и пуснаха малките газови бомби в основата на вентилационните шахти. На входа на хангара четирима маскирани разляха разяждащи леда киселини върху покритата със сняг повърхност на вратата. След две минути Кар, с маска на лицето и с лека кислородна бутилка на гърба, си проправи път навътре с ритник, прекоси хангара с бърза крачка, после притича по коридора, който го свързваше с вътрешната крепост, като автоматът му се обръщаше ту насам, ту натам, търсейки някакви признаци на съпротива, но безцветният газ без мирис си беше свършил работата. На няколко места видя проснати по очи стражи. Не бяха имали възможност да дадат никакви предупредителни сигнали.

Погледна таймера си, обърна се и се огледа назад. Първият отряд вече се беше захванал за работа — връзваше изпадналите в безсъзнание защитници и им натикваше парцали в устата, преди да е преминал ефектът на газа. Зад тях прииждаше втори отряд — маскираните им глави се въртяха насам-натам. Докато се приближаваха, проверяваха всичко отново.

Обърна се и продължи — беше нащрек. Знаеше, че няма да мине много време и ще изгуби предимството на изненадата.

Асансьорите бяха четири, разположени покрай един-единствен широк коридор. Погледна ги и поклати глава. Такова място, вдълбано в планинския склон, щеше да е много трудно да се отбранява — освен ако не се разработи система от независими нива и вертикални коридори, които да ги свързват — коридори, които биха могли да бъдат отбранявани като кули в древен замък — мястото за убиване. Така беше и тук. Тези асансьори — привидно толкова безобидни — бяха техните кули. Но за разлика от замъка, тук можеше да се стигне по друг път до следващото ниво на крепостта. Трябваше да има, защото ако угаснеше токът, трябваше да има някакъв начин да се осигури приток на въздух в долните тунели.

Трябваше да има шахти. Вентилационни шахти. Както горе.

Кар се обърна и кимна на водача на отряда да дойде.

— Намерете долните шахти. После искам да изпратите веднага по един човек да слезе надолу във всяка от тях. Те трябва да укрепят коридорите под шахтите, докато дойдат и останалите хора. Ясно?

Младият лейтенант се поклони, след това забърза обратно и изпрати хората си да изпълняват заповедта на Кар. След малко се върна.

— Запечатани са, майор Кар.

— Е? Строшете печатите!

— Но те са свързани с алармена система. Може би дори с капани.

Кар изсумтя — вече се изнервяше.

— Покажете ми ги!

Шахтата се намираше в малко коридорче, което водеше към нещо, прилично на склад. Кар я огледа, забеляза странната ѝ конструкция, след това разбра, че няма избор, вдигна юмрук и го стовари върху капака. Печатът се пропука, но не се счупи. Удари пак, този път по-силно, той поддаде и се пръсна на парченца.

Някъде там долу зави сирена, захлопнаха се врати.

— Хайде сега по-живо. Вече разбраха, че сме тук. Колкото по-скоро ги ударим, толкова по-добре, нали така?

Влезе пръв, като се подпираше на стените на тунела, докато се спускаше надолу — раменете му едва се побираха в това тясно пространство. Последваха го и други, като почти се стоварваха върху него.

На около пет *чи* преди печата на дървото той спря, извъртя оръжието си и се прицели между краката си. Откри огън. Печатът се разтrese и избухна със свистене. Нагоре към него хвъркнаха отломки.

Присви очи, после разбра. В отделните нива поддържаха различно налягане, което означаваше, че има въздушни шлюзове. Но защо? Какво търсеха тук?

Промъкна се надолу и скочи. Щом удари пода, се изви. От едната страна на изхода на шахтата лежеше тяло, иначе коридорът беше празен.

Отсечката беше права, дълга най-много шейсет *чи*. Във всеки край завършваше с Т-образен разклон. Нямаше врати, нито прозорци и доколкото схващаше, нямаше и камери.

Наляво или надясно? Ако подземният план следваше този на горното ниво, асансьорите щяха да се някъде вляво, но според него нямаше да е толкова просто. Не и ако Де Вор беше проектирал мястото.

Мъжете скачаха долу зад него, нареждаха се от двете страни, приклякаха, издигнали оръжия на раменете си, и покриваха и двете страни на коридора.

Последен слезе водачът на отряда. Кар бързо го изпрати наляво с още шестима души, а сам тръгна надясно с останалите.

Не беше изминал повече от дузина крачки, когато нещо силно издрънча и една огромна метална противопожарна врата започна да се спуска надолу.

По кръсците зад гърба си веднага разбра, че същото става и в другия край на коридора. Нямало камери, а? Как можеше да е толкова наивен!

Притича и се метна през все по-намаляващия процеп, като наполовина се плъзна, наполовина се претърколи под вратата, само миг, преди тя да тресне пода. Удари се в отсрещната стена, усети как пушката му отхвъркна и изтрака на пода, но нямаше време да мисли за това. Щом се изправи, първият му се метна, размахал нож, дълъг колкото ръката му до лакътя.

Кар блокира удара и контрира — усети как челюстта на онзи се разтrese. Зад него, само на няколко крачки, втори страж се прицелваше с автомата си. Кар приклепна и се прикри с ранения страж като с щит,

удари с главата му втория в гърдите и започна да го дърпа напред-назад и да блъска втория.

Стражът откри огън твърде късно — гилзите рикошираха в стената отзад, без да нанесат вреда никому, а мъжът залитна напред.

Кар го изрита в стомаха, после се надвеси над него, нанесе му яростен саблен удар и го довърши. Отстъпи назад и се огледа. Пушката му беше вдясно. Вдигна я и побягна — чу някъде напред приближаващи се гласове.

Ухили се яростно. Последното, което биха могли да очакват, беше сам мъж, който ги напада. Въпреки това може би би било най-добре да си даде и някакво допълнително предимство.

Погледна нагоре. Точно както си беше мислил, не си бяха направили труда да скрият канализационните тръби и електрическите кабели в скалата, а просто ги бяха прикрепили със скоби към тавана на тунела. Скобите изглеждаха достатъчно здрави — големи метални скоби — но бяха ли и достатъчно силни, за да издържат тежестта му?

Имаше само един начин да провери. Затъкна пушката в туниката си, протегна ръце и бавно се придърпа нагоре. Вдигна крака и се опита да се залови по-здравословно с ботушите си. Дотук — добре. Ако можеше да се задържи там с крака и с една ръка, щеше да се озове над тях, щом се появят. Останалото щеше да е лесно.

Вече бяха близо. Всеки миг щяха да се появят в края на коридора. Той бавно издърпа пушката и я опря на коляното си.

Сега! Четирима, които се движеха бързо, ала уверено — говореха си, явно предполагаха, че няма опасност. Остави ги да се приближат на четири-пет крачки, после натисна спусъка.

Щом откри огън, скобата при краката му се разтресе и се изтръгна от стената. Веднага цял отсек от инсталацията се люшна към него — тежестта му го повлече надолу. По цялата дължина на тавана скобите започнаха да поддават, повличайки след себе си плътни облаци от камъни и отломки.

Кар се претърколи на една страна, освободи се от оплетените кабели и притисна оръжието към гърдите си. През праха виждаше, че двама лежат на пода. Третият се изправяше бавно, със стонове, притиснал длан към тила си — там, където го беше ударил кабелът. Четвъртият беше на крака с насочено оръжие и гледаше право в Кар.

Разнесе се оглушителен трясък на автоматичен огън. Гилзите заотскачаха от стената до него, забиваха се в лявата му ръка и в рамото му, но той беше в безопасност. Собствените му куршуми бяха поразили стражите миг по-рано и ги бяха проснали по гръб.

Кар бавно се изправи — болката в ръката беше силна; раните на рамото бяха по-малко болезнени, ала го чувстваше много особено. Костта сякаш беше счупена — вероятно беше раздробена. Приклекна — гадеше му се; после се изправи и изскърца със зъби — знаеше, че няма друга възможност, освен да продължи с натиска. Беше същото като преди години в Ямата. Имаше избор. Да продължи и да живее или да се откаже и да се остави да го убият.

Избор? Разсмя се кисело. Не, всъщност никога не беше имал избор. Винаги му се беше налагало да се бие. Откакто се помнеше, все си беше същото. Това бе цената, която трябваше да плати за това, че е този, който е, че живее, където живееше — под Мрежата.

Продължи — с всяка стъпка остра болка прерязваше рамото му и караше дъха му да секва. Пушката тежеше в десницата му. Беше проектирана да се държи с две ръце и когато стреляше с една, балансът ѝ се нарушаваше, а прицелът ставаше по-малко сигурен.

Изненада. Това беше последната карта, която криеше в ръката си. Изненадата и чистата дързост.

Имаше късмет. Стражът пред контролната зала беше застанал с гръб към Кар, когато той се зададе по главния коридор. Разделяха ги цели двайсетина чи, но късметът не го изостави. Врхлетя върху онзи още преди той да е усетил присъствието му и стовари приклада върху тила му.

Мъжът се свлече на колене, Кар пристъпи покрай него във входа и откри огън, обсипвайки залата с куршуми. Беше доста мърляво, той обикновено не правеше така, но свърши работа. Щом пушката му отново замлъкна, на пода се въргаляха шест трупа.

Едната стена беше цялата изпълнена с екрани — същите като онези, които бяха намерили в дома на надзирателя в плантацията. Стрелбата му беше унищожила някои от тях, но повече от три четвърти продължаваха да функционират. Плъзна поглед по тях за миг — виждаше се, че боят продължава да кипи из цялата крепост; след това екраните почерняха и лампите на тавана помръкнаха.

Обърна се, заслуша се в идващите от коридора звуци, после се обърна обратно — знаеше, че единствената му надежда е да открие таблото, което задейства вратите, за да може да пусне хората си на това ниво.

Огледа бързо панела, ругаейки повредите, които сам му бе причинил, след което опря оръжието си на една клавиатура, вградена в централния панел. Може би беше тя.

Клавиатурата не откликна на докосването му. Екранът си остана матов. Над главата му започна да проблясва червена светлина. Кар сграбчи пушката си и заотстъпва. Съвсем навреме. Миг по-късно един метален параван падна и отрязва пътя към вратата.

Ами сега?

Кар се огледа наляво. Нататък беше единственият път. Но дали извеждаше някъде? Изведнъж му се привидя Де Вор, който седи някъде и го наблюдава и се смее, докато той навлиза все по-дълбоко и по-дълбоко в построения от него лабиринт — и знае, че всичките тези тунели не водят наникъде. Наникъде освен към студеното каменно сърце на планината.

Потрепери. Сега цялата лява половина на туниката му беше подгизнала от кръв, цялата му лява страна — топла, вцепенена, ала го смъдеше и започваше да му се вие свят. Беше изгубил много кръв и тялото му страдеше от шока, но трябваше да продължи. Вече беше твърде късно да отстъпва.

Продължи, сумтейки от болка на всяка крачка — разбираше, че всеки миг може да припадне. При всяко движение го болеше, ала се насилваше да се държи нащрек, въртеше глава насам-натам; цялото му тяло беше напрегнато в очакване на внезапна контраатака.

Късметът не го изоставяше. Дългият коридор беше празен, стаите — пуси. Но дали водеше нанякъде?

Забави крачка. Малко по-нататък стенното осветление рязко угасваше, но тунелът продължаваше напред в мрака.

Огледа се назад — беше му се сторило, че чува нещо, но там нямаше нищо. Никой не го следеше. Но колко ли време щеше да мине, преди някой да го настигне? Трябваше да продължи.

Нямаше как.

Хвърли маската си, дръпна на очите си чувствителните към топлина очила и продължи.

След малко тунелът започна да се спуска надолу. Препъна се на първото стъпало и удари раненото си рамо о стената. Известно време клеча там, стенойки тихо, докато болката се поуталожил, после продължи, вече по-внимателно, като се притискаше към дясната стена, за да не падне.

Отначало бяха не точно стъпала, а широки первази, изсечени в каменния под, но щом тунелът започна да се спуска по-стръмно надолу, и това се промени. Продължаваше — само острото свистене на дъха му пронизваше потъналия в тишина мрак.

След като вече беше слязъл доста надолу, спря, сигурен, че е направил грешка. Стената до него беше груба, сякаш грубо изсечена в скалата. Нещо повече — влажният мирис на плесен го навеждаше на мисълта, че тунелът е стар, изсечен дълго преди времето на Де Вор. Защо, не се досещаше, но това обясняваше липсата на осветление и грубостта на самата му конструкция.

Продължи, но вече по-бавно — всяка стъпка му струваше усилия, докато най-накрая вече не можеше да продължава повече. Седна разтреперан в мрака и подпря пушката до себе си.

Значи толкова? Разсмя се болезнено. Не беше очаквал дните му да свършат така — в студения и влажен мрак в сърцето на някаква планина, половината от лявото му рамо — отнесена от куршум, но така бяха пожелали боговете — и кой беше той, че да възразява? В края на краищата можеше да умре още преди десет години, ако Толонен не беше откупил договора му — а те бяха добри години. Прекрасни години.

Ала въпреки това усети как го облива горчиво съжаление. Защо сега? Сега, когато беше намерил Мари. Беше нелепо. Сякаш боговете го наказваха. Но защо? Заради наглост? Заради това, че се беше родил, какъвто се беше родил? Не... беше нелепо. Освен ако боговете не си бяха жестоки по природа.

Свали топлочувствителните очила и се облегна леко назад — опитваше се да намери поза, в която да го боли по-малко, но беше все тая. Както и да се нагласеше, все същата свирепа изгаряща болка го връхлиташе само след секунди, обземаше го треска и започваше да си губи ума.

И сега какво? Да се върне? Или да слезе още по-надолу?

Въпросът сам си намери отговор. Далече надолу се разнесе тихо хрущане, после — рязкото скърцане на несмазани панти. Някой се опитваше да отвори врата. В тунела се разля светлина. Някой припряно се приближаваше — като че ли бягаше от някого.

Посегна към пушката си, после се облегна назад — нагласи я на скута си с дуло, насочено към светлината.

Беше твърде късно да си сложи пак очилата, но какво толкова, по дяволите? Който и да беше, светлината му идваше отзад, а него го скриваше пълен мрак. Нещо повече, той знаеше, че идват, а те нямаха представа, че той е там. Всички предимства бяха на негова страна. Въпреки това ръката му вече трепереше толкова силно, че се чудеше дали ще може да натисне спусъка.

Някъде по стълбите фигурата спря и се придвижи по-близо до дясната стена. Чу се някакво трополане, след това спря и фигурата отново се обърна към него. Подуши въздуха, после започна да се изкачва по стъпалата — вече по-бавно, по-предпазливо, сякаш усещаше присъствието му. Приближаваше се все повече и повече, докато накрая той започна да чува тежкото ѝ дишане на няма и двайсет чи по-надолу.

Сега! — помисли си, ала пръстите му бяха вдървени, пушката тегнеше в скута му.

Затвори очи в очакване на края — знаеше, че е само въпрос на време. После го чу. Фигурата беше спряла; сега отново бе започнала да слиза по стълбите. Чу как ключалката изщрака отново и затвори очи.

Известно време всичко плуваше пред очите му, а след това, точно когато погледът му се фокусира, вратата изскърца и светлината нахлу в сумрачния коридор.

Кар затаи дъх, молейки се онзи да не се обърне и да не го види там. Ала щом фигурата изчезна навътре, той разпозна чий беше този профил.

Де Вор. Беше Де Вор.

ГЛАВА 9

В НЕБЕСНИЯ ХРАМ

Кулата беше построена на планинския склон — малка, кръгла двуетажна постройка, над която беше надвиснала гладка сива скала. Под нея бяха останали само очертанията на древните стени — огромни правоъгълници, подредени на зигзаг по терасите надолу по склона; ниските зидове бяха обрасли с буйна трева и алпийски цветя.

Леман беше застанал в края на развалините, загледан в ширналата се на изток долина. Тук нямаше нищо човешко — нищо освен огрените от слънце хълмове и прострелите се далече надолу диви ливади, прерязани от бавно течащата река. Докато гледаше, той си представи как всичко ще е същото и след хиляда години, докато светът отвъд планините се разкъсва.

Така и щеше да бъде. След като веднъж отминеше болестта „човечество“.

Загледа се нататък. В далечината голите скали се спускаха половин *ли* надолу към дъното на долината, сякаш някакъв великан беше прорязал груба просека през планините. Тъмни борови гори се издигаха нагоре и отстъпваха пред снега и леда и най-накрая — и пред ясното, яркосиньо небе.

Потрепери. Беше красиво. Толкова красиво, че му секна дъхът. Всичко друго — цялото изкуство, колкото и изящно да беше — в сравнение с това беше просто игра. Това тук беше истинско. Беше като храм. Храм на старите богове. Храм от камък и лед, от дървета и поток, издигащ се нагоре в небесата.

Обърна се и погледна към Райд. Мъжът беше застанал до кулата, вгълбен в себе си, плътно увит в кожи, и сякаш не забелязваше заобикалящата го огромна мистерия. Леман поклати глава и се приближи.

Беше просто предчувствие, но когато видя корабите на силите за сигурност, накацали по склоновете, първата му мисъл беше за стария тунел. Той ще е само там, беше си помислил. Сега, след час, вече не беше толкова сигурен.

— Какво правим? — нервно попита Райд. Той също беше видял мащаба на операцията на силите за сигурност; беше видял редиците от трупове, прострени на снега.

Леман се загледа в него, после се заизкачва по тясната пътека към кулата. Рамката на вратата беше празна. Влезе вътре и се огледа. Кулата беше черупка, цялата отворена към небето, но подът беше много по-нов. Големите греди изглеждаха стари, но така и трябваше да изглеждат. А ги имаше най-много от десет години.

Райд се приближи, застана на вратата и надникна вътре.

— Какво е това? Тук ли ще се крием, докато си отидат?

Леман поклати глава, обърна се, излезе и огледа съседния хълм. След това изсумтя доволен, приклепна и взе да разделя остриите треви с облечените си в ръкавици ръце.

— Ето го — обади се той. — Я ми помогни.

Райд се приближи. Беше нещо като капак. Старомодна кръгла метална плоча, по-малка от един *чи* в диаметър. От двете ѝ страни по една дръжка. Леман хвана едната, Райд — другата. Двамата задърпаха капака, докато той поддаде.

Отдолу имаше плитка шахта. Леман се наведе и опипом затърси нещо.

— Какво правиш? — попита Райд, като се оглеждаше — страхуваше се да не ги забележат от някой преминаващ кораб на силите за сигурност.

Леман не каза нищо, а просто продължи да търси. Миг по-късно се изправи — държеше нещо в ръка. Приличаше на нож. Нож с широко, плоско острие и кръгла дръжка. Или на нещо като клин.

Изправи се и се върна при кулата.

Влезе вътре, приклепна и остави клина до себе си. С пышкане избути една от гредите плътно до отсрещната стена. В зидарията се разкри малка вдлъбнатина, чиято форма съвпаднаше идеално с формата на клина. Леман претегли клина в ръка и го постави във вдлъбнатината. Райд, който гледаше от вратата, се разсмя. Това беше ключ.

Леман се върна до вратата. Щом стигна там, нещо изщрака остро и целият под започна да се надига, да се издига все по-нагоре, докато най-накрая спря на двайсет *чи* над главите им.

Това беше асансьор. Нещо повече — зает. Райд изхълца от изненада, после припряно наведе глава. Вътре беше Де Вор.

— Крайно време беше! — и Де Вор мина покрай тях. Беше посинял от гняв. — Още час и щяха да ме пипнат! Чувах ги как чоплят печата в другия край на тунела.

— Какво стана? — попита Леман, докато вървеше подир Де Вор. Излязоха на открито.

Де Вор се обърна към него.

— Някой ни е предал! Продад ни е, да му го начукам!

Леман кимна.

— Бяха от силите за сигурност — обясни той. — Корабите, които видях, бяха на специалните елитни части. Заповядват им от много високо място, нали разбираш?

Грозна гримаса изкриви лицето на Де Вор. Пребиваването в затворения тунел не му беше повдигнало кой знае колко настроението.

— Еберт! Но какво ли е намислил тоя мръсник? Каква играчка си играе шибаното копеленце?

— Сигурен ли си, че е той?

Де Вор извърна глава.

— Не. Не виждам какво би могъл да спечели от това. Но кой друг да е? Кой друг знаеше къде сме? Кой друг би могъл да ме удари без предупреждение?

— И какво ще правим?

Де Вор се разсмя кисело.

— Нищо. Не и преди да си поприсажвам с онази малка гад. Но ако не успее да ми даде свястно обяснение, мамицата му — край с него. Полезен или не — край с него, чухте ли ме?

* * *

Хал Шепърд се извърна и погледна към младия танг с просълзени от благодарност очи.

— Ли Юан... Радвам се, че дойде.

Гласът му беше тънък, почти прозрачен и идеално съответстваше на лицето му: измършавяло, повехнало лице, подобно на череп. На Ли

Юан му беше болно да го гледа такъв. Да вижда как цялата сила изтича от човека, а през очите му гледа смъртта.

— Бен ми изпрати вест — каза тихо, почти нежно. — Но трябваше да ме повикате по-рано. Можех да отделя време. Знаеш, че можех.

Сянка на усмивка трепна на устните на Шепърд.

— Да. В това си същият като Шай Тун. Много се възхищавах от това му качество.

Произнасянето на думите му отнемаше толкова време, струваше му такива усилия, че Ли Юан усети, че копнее той да млъкне. Да не казва нищо. Може би просто да си лежи там. Но Шепърд не искаше това. Знаеше, че смъртта го чака само след дни, и сега, когато Ли Юан беше тук, искаше да каже каквото имаше да му казва. Нито пък на Ли Юан му даваше сърце да му откаже.

— Много липсваше на баща ми, след като се върна тук. Той често повтаряше, че сякаш са отнесли част от него — Ли Юан погледна настрани и слабо се засмя. — Знаеш ли, Хал, не съм много сигурен, че са му липсвали съветите ти — може би му е липсвал просто гласът ти.

Погледна отново към Шепърд, забеляза, че в очите му пак са се събрали сълзи, и усети, че и собствените му очи се насълзяват. Извърна глава, затвори за кратко очи и си спомни за едно друго време в продълговатата стая в Тонджиян, когато Хал го беше учил да жонглира. Как със смях му беше казал, че това е единственото основно умение, което трябва да владее един владетел. Такъв си беше винаги — донякъде игрив, донякъде сериозен; всяка негова игра си имаше смисъл, всяка негова дума беше дестилат на цяло богатство от неизказани мисли. Беше най-добрият съветник на баща му. В това семейство Ли винаги бяха имали късмет — защото кой друг от Седмината можеше да вади вода от толкова дълбок кладенец, както те — от семейство Шепърд? Точно това беше отличителната им черта. Точно затова другите фамилии винаги търсеха съвет от Ли.

Но сега тази верига беше прекъсната. Освен ако не успееше да убеди сина на Хал.

Погледна отново към Шепърд и забеляза как той го наблюдава със странно познатите си очи наред това опустошено лице.

— Знам, че не съм хубав за гледане, Ли Юан — разбирам го. Но ме погледни. Моля те. Имам да ти казвам нещо важно.

Ли Юан наклони глава.

— Разбира се, Хал. Аз... спомних си нещо.

— Разбирам. През цялото време го виждам. С Бет. Човек свиква с такива неща.

Шепърд се поколеба. На лицето му трепна болка, после премина. Гласът му се превърна в леко хъхрене.

— Е... нека да ти го кажа просто. Промяната е дошла, Юан, независимо дали ни харесва или не. Сега ти трябва да я обуздаеш и да я яхнеш като кон. На баща ти дадох друг съвет, знам, но тогава беше друго. Много неща са се променили — дори само за последната година. Сега трябва да бъдеш безмилостен. Безкомпромисен. Ван Солеян ти е враг. Мисля, че го разбираш. Но не смятай, че е единственият, който ще ти се противопостави. Онова, което трябва да направиш, е да разтревожиш и приятел, и враг, но да не бягаш от това само заради дружбата или враждата. Не. Трябва да държиш твърд курс, Юан. Иначе няма надежда. Никаква надежда.

Хал продължи да лежи мълчалив, съвсем неподвижен, докато най-накрая Юан разбра, че е заспал. Остана там. Гледаше го. Нямаше нищо дълбокомъдро в това, което беше казал Хал, нищо, което да не беше чувал вече хиляди пъти. Не. Онова, което придаваше значение на тези думи, беше кой ги е казал. Хал, който винаги съветваше да се действа умерено, дори по време на дългата война с дисперсионистите. Дори и след като те бяха поселил в него рака, който сега го убиваше.

Остана там, докато дойде Бет. Тя надникна иззад него, видя как стоят нещата, после отиде до шкафа, извади още едно одеяло и зави с него Хал. След това се обърна към Ли Юан.

— Той да не би... — започна Ли Юан, разтревожен изведнъж.

Бет поклати глава.

— Не. Напоследък го прави често. Понякога заспива наред изречението. Сега е много слаб, нали разбираш. Вълнението от това, че си дошъл, сигурно го е изтощило. Но моля те, не се притеснявай. Всички се радваме, че дойде, Ли Юан.

Ли Юан сведе очи, трогнат от простите й думи.

— Това е най-малкото, което можех да направя. Хал ми беше като баща — отново вдигна глава и я погледна в очите. — Не знаеш

колко ме боли, като го гледам така.

Тя извърна глава — само леко изопнатите ѝ скули разкриваха колко много неща прикрива. След което го погледна и му се усмихна.

— Е... да го оставим да спи, става ли? Ще направя ча.

Ли Юан се усмихна, после се поклони леко — сега беше разбрал защо баща му е говорил толкова много за посещенията си тук. Въпреки че смъртта дебнеше Хал, тук имаше доволство. Равновесие.

А как да намери това за самия себе си? Защото колелото на собствения му живот беше счупено, оста му — разклатена.

Последва я по тежкото вито стълбище, след това се изправи и се взря през сумрака на коридора към градината — към яркоцветния квадрат в тъмната дъбова рамка на вратата.

Потръпна, смаян от гледката; от почти халюцинаторната яснота на онова, което виждаше в рамката. Сякаш ако пристъпеше прага, щеше да влезе в друг свят. Дали това беше просто заради ниския таван и липсата на прозорци тук и контрастиращото отворено пространство на градината отвъд, той не можеше да каже, но ефектът го караше да затаи дъх. Никога досега не беше виждал нищо подобно. Светлината сякаш беше вдълбана в мрака като оптична леща. Толкова беше жива. Като измита. Тръгна нататък, леко зяпнал от почуда, след това спря, разсмя се и допря длан до топлото дърво на подпората.

— Бен?

Младежът беше вдясно, в кухненската градина, близо до вратата. Вдигна поглед. Беше коленичил до края на една пътека и сякаш бе очаквал Ли Юан да се появи точно в този миг.

— Ли Юан...

Ли Юан се приближи и застана до него. Късните утринни лъчи стоплиха врата и раменете му.

— Какво правиш?

Бен потупа тревата до себе си.

— Играя си. Не искаш ли да поиграеш с мене?

Ли Юан се поколеба, после прихвана полите си и коленичи до Бен.

Бен беше извадил няколко камъка от бордюра на лехите. Отдолу се виждаше черна земя. Плоската ѝ повърхност беше кръстосана от малки тунелчета. На тревата до него имаше продълговата сребърна кутия със заоблени краища, като прекалено голяма кутия за пури.

— Какво е това? — любопитства Ли Юан.

Бен се разсмя.

— Моята малка армия. След малко ще ти покажа. Но погледни. Доста са се разширили, нали?

Мрежата от малки тунелчета се простираше на няколко *чи* във всички посоки.

— Това е част от мравуняк — обясни Бен. — По-голямата му част е долу, под земята. Сложен лабиринт от тунели и нива. Той е огромен. Като мънищък Град.

— Разбирам — обади се Ли Юан, изненадан от интереса на Бен. — Но какво му правиш?

Бен се наведе леко напред и се загледа в движението на една от следите.

— От известно време ни досаждат. Влизат в буркана със захарта и щъкат зад мивката. Та мама ме помоли да им видя сметката.

— Да им видиш сметката ли?

Бен вдигна глава.

— Да. Голяма напаст са, ако не им видиш сметката. Та се глася да им унищожа мравуняка.

Ли Юан се намръщи, след това се разсмя.

— Не разбирам, Бен. Ти какво правиш — някаква киселина ли използваш или какво?

Бен поклати глава.

— Не. Използвам тези — той вдигна сребърната кутия и я подаде на младия танг.

Ли Юан отвори кутията, веднага я изпусна и рязко се дръпна назад.

— Няма нищо — и Бен вдигна кутията. — Не могат да избягат, освен ако аз не ги пусна.

Ли Юан потрепери. Кутията беше пълна с мравки. Големи, червени, грозни на вид мравки. Стотици мравки, които заплашително сновяха насам-натам.

— Използваш тях ли?

Бен кимна.

— Създал ги е Еймъс. Въз основа на *polyergus*, известни като амазонски мравки. Те са войнишка каста, нали разбираш. Влизат в

мравуняците на други мравки и ги поробват. Тези са подобни, ала не поробват, а просто избиват.

Ли Юан поклати бавно глава, ужасен от мисълта.

— Те са полезно средство — продължи Бен. — Тук ги използвам много. Всяка година се появяват нови мравуняци. Хубаво, че Еймъс е направил много от тези. Да съм загубил само към половин дузина. Задръстват се с пръст и умират или просто от време на време истинските мравки влизат в бой с тях и ги разкъсват на парчета. Обикновено обаче почти не срещат съпротива. Те са съвсем безмилостни, нали разбираш. Машини — това са те. Идеалното градинарско средство.

Бен се разсмя, но Ли Юан не схвана шегата.

— Баща ти ми каза, че аз трябва да бъда безмилостен.

Бен вдигна поглед от мравките и се усмихна.

— Че ти да не би да не го знаеш?

Ли Юан погледна към Бен, също като при първата им среща — в деня на годежа му с Фей Йен — имаше чувството, че общува с равен, с човек, който напълно го разбира.

— Бен? Ще станеш ли мой съветник? Мой главен съветник? Ще станеш ли за мене това, което баща ти беше за моя баща?

Бен се извърна, загледа се в залива, сякаш искаше да попие онова, което го обкръжава, после погледна към Ли Юан.

— Аз не съм баща ми, Ли Юан.

— Нито пък аз съм баща ми.

— Не — Бен въздъхна и наведе глава. Наклони кутията и мравките се разбягаха във всички посоки. На устните му се изписа странна усмивка.

— Знаеш ли, не подозирах, че това би ме изкушило, но ме изкушава. Само да опитам. Да видя как е — отново вдигна поглед. — Но не, Ли Юан. Ще бъде просто игра. Сърцето ми няма да ме тегли натам. А това би било опасно, не смяташ ли?

Ли Юан поклати глава.

— Грещиш. Освен това имам нужда от тебе, Бен. Ти си създаден да бъдеш мой помощник, мой съветник...

Млъкна — беше забелязал как го гледа Бен.

— Не мога, Ли Юан. Съжалявам, но трябва да правя нещо друго. Нещо по-важно.

Ли Юан се втренчи смаяно в него. По-важно ли? Че какво можеше да е по-важно от властта?

— Не разбираш — продължи Бен. — Така си и знаех. Но ще разбереш. Може да минат и двайсет години, но един ден ще разбереш защо днес ти отказах.

— Значи не мога да те убедя?

Бен се усмихна.

— Да бъда твой главен съветник — да бъда като баща ми за Ли Шай Туй — това не мога. Но ако някога имаш нужда от мене, ще бъда насреща, Ли Юан. Само трябва да дойдеш тук. И ще можем да седим в градината и да си играем на убиване на мравки, става ли?

Ли Юан се взря в него — не беше сигурен дали това не е приятелска подигравка; после си позволи да се отпусне и в отговор се усмихна на Бен.

— Добре. Ще разчитам на обещанието ти.

Бен кимна.

— Добре. А сега гледай. Най-забавно е винаги в началото. Когато търсят дупките. Също като хрътки, надушили кръв. В тях има нещо чистокръвно.

Ли Юан се дръпна назад и видя как Бен изхлузи кутията от прозрачния калъф и оттам се изля яркочервен поток. Падаха като песьчинки върху катраненочерната земя и веднага се пръскаха по тъничките следи. Движеха се със смайваща скорост. А след това изчезнаха като размесена с кръв вода, която жадната пръст бе попила, да издирват жертвите си надолу, в дълбокото.

Беше точно както го каза Бен: в тях имаше нещо чисто, нещо много завладяващо. Ала същевременно бяха ужасяващи. Малки машинки — това бяха те. Изобщо не бяха мравки. Потръпна. Какво ли, в името на всички богове, си беше мислил Еймъс Шепърд, когато бе създавал подобни неща? Пак погледна към Бен.

— А когато приключат... какво става после?

Бен вдигна глава и го погледна в очите.

— Връщат се. Така са програмирани. Също като хей, които използвате под Мрежата. В крайна сметка то е същото. Съвсем същото.

* * *

Ханс Еберт седеше в креслото си с потъмняло от гняв лице.

— Кар е направил *какво*?

Скот наведе глава.

— Всичко е тук, Ханс. В доклада.

— *Доклад?! —* Еберт се изправи, заобиколи бюрото и грабна папката от капитана. Отвори я, огледа листа и погледна към Скот.

— Но той е до Толонен.

Скот кимна.

— Позволих си волността да направя копие. Знаех, че ще се заинтересуваш.

— Така ли? — Еберт си пое дъх и кимна. — И какво Де Вор?

— Измъкнал се е. Кар почти го спипал, но той се измъкнал през мрежата.

Еберт преглътна — не знаеше кое е по-лошо: Де Вор в ръцете на Кар или Де Вор на свобода и го обвинява за нападението.

Едва беше започнал да размишлява над въпроса, когато ординарецът му се появи на вратата.

— Повикване за вас, сър. Някой си *ши* Бийти. Както разбрах, по работа.

Усети как стомахът му се свива. Бийти беше Де Вор.

— Простете, капитан Скот. Това е спешно. Но ви благодаря. Оценявам уместните ви действия. Ще се погрижа да не останете невъзнаграден за помощта.

Скот се поклони и го остави сам. Известно време той се мъчеше да се стегне, после се наведе напред.

— Свържи ме с *ши* Бийти.

Облегна се назад и се загледа в екрана, на който се появи лицето на Де Вор, наклонено на една страна — заради повърхността на бюрото. Никога не го беше виждал толкова ядосан.

— Какви ги правиш бе, Ханс, да ти го начукам?

Еберт поклати глава.

— И аз го разбрах само преди пет минути. Повярвай ми, Хауард.

— Дрън-дрън! Няма как да не си знаел, че нещо се мъти. Ти си държиш пръста на пулса, нали?

Еберт преглътна гнева си.

— Не бях аз, Хауард. Мога да ти го докажа. И понятие си нямах чак допреди малко, майната му. Разбираш ли? Виж... — той вдигна

папката и обърна заглавната страница срещу екрана.

Де Вор се умълча, прочете я и изпсува.

— Видя ли? — този път Еберт се радваше, че Скот е действал по собствена инициатива. — Било е по заповед на Толонен. Кар я е изпълнил. Използвали са войските на Цу Ма. Аз изобщо не съм замесен — отначало докрай.

Де Вор кимна.

— Така. Но защо? Зададе ли си вече този въпрос, Ханс? Защо са те изключили от това?

Еберт се намръщи. Не се беше замислял. Беше предположил, че е станало така просто защото той е бил много зает с подготовката за назначението му на генералския пост. Но сега, като се замисли, му се видя странно. Наистина много странно. Толонен най-малкото би трябвало да му каже, че се готви *нещо*.

— Мислиш, че подозират някаква връзка, така ли?

Де Вор поклати глава.

— Толонен не би те препоръчал, а Ли Юан, естествено, не би те назначил. Не, Кар има пръст в тази работа. Казаха ми, че неотдавна негови хора слухтели из селата. Смятах да се захвана с това, но те ме изпревариха.

— И какво ще правим?

Де Вор се разсмя.

— Много просто. След ден-два ставаш генерал. Кар няма да ти е равен, а подчинен.

Еберт поклати глава.

— Не е съвсем точно. Кар е човек на Толонен. Винаги е бил. Когато е влязъл в силите за сигурност преди единайсет години, се е заклел лично пред Толонен. Само формално се води под мое командване.

— Ами онзи негов приятел, Као Чен? Не можеш ли да го изпратиш на военен съд?

Еберт поклати объркано глава.

— Защо? Какво ще постигнем с това?

— Те са близки. Много близки, както съм чувал. Ако не можеш да се добереш до Кар, атакувай приятелите му. Изолирай го. Сигурен съм, че можеш да натрупаш достатъчно доказателства да обвиниш тоя *хан*. Имаш приятели, които биха излъгали заради тебе, нали, Ханс?

Ханс се разсмя. Бяха повече от достатъчно. Въпреки това не беше сигурен дали иска да се захваща с Кар. Не точно сега.

— Няма ли някаква алтернатива?

— Има. Можеш да уредиш да убият Кар. И Толонен също, като си започнал.

— Да убия Толонен? — Еберт се наведе напред. Предложението го беше стреснало. — Но той практически ми е тъст!

— Е, и какво от това? Той е опасен. Не го ли разбираш, Ханс? Снощи без малко да ме убие. И къде щяхме да отидем тогава, а? Освен това... ами ако открие връзката между нас? Не, Ханс, сега не е време да се правиш на *ши* Съвест. Ако ти не уредиш да го убият, с това ще се заема аз.

Еберт се облегна назад с кисел, примирен вид.

— Добре. Разбрах те. Остави на мене.

— Хубаво. И, Ханс... честито. От тебе ще излезе добър генерал. Много добър генерал.

После Еберт дълго мисли за онова, което си бяха говорили. Да убие Кар — не можеше да се сети за нищо, което би му доставило по-голямо удоволствие, нито пък, като се замисли, по-големи трудности. В противоположност на това, да уреди убийството на Толонен беше прекалено лесно, защото старецът безрезервно му се доверяваше.

Разбираше гнева на Де Вор — разбираше го и дори беше съгласен с причините, които му беше посочил, — ала мисълта да убие стария го притесняваше. О, да, често го беше ругал, защото е глупак, но той никога не се беше отнасял зле с него. Не, Толонен през последните няколко години му беше като баща. Повече, отколкото собствения му баща. Той доста харесваше това старо куче. Освен това как щеше да се ожени за Джелка, като знаеше, че е убил баща ѝ?

Изправи се, прокара пръсти през косата си и излезе иззад бюрото.

И все пак ако не го убиеше, Де Вор щеше да го убие. И това щеше да го постави в неудобна позиция във връзките му с майора. Щеше да му бъде задължен. Разсмя се огорчено. В действителност нямаше съвсем никакъв избор. Трябваше да уреди да убият Толонен. Да се държи отгоре. И да докаже на Де Вор, че притежава достатъчно твърдост да изпълнява подобни планове.

Спря и се загледа в картата. Значи от утре всичко това беше в негова власт. Той щеше да е арбитърът на целия огромен континент, да говори от името на танга. Като принц, който се опитва да играе ролята, преди тя да стане негова собствена.

На вратата зад гърба му се почука. Той се обърна.

— Влез!

Беше канцлерът, Чун Ху-ян.

— Какво има, Чун? Изглеждаш разтревожен.

Чун му подаде наръч листове — големият печат на танга на Европа беше прикрепен към последния.

— Какво е това?

Чун поклати глава — личеше му, че е смутен.

— Заповедите ми за коронацията утре, майор Еберт. Описват протокола, който трябва да следвам.

Еберт се намръщи.

— И какъв е проблемът? Следваш протокола. Какво толкова необичайно има в това?

— Вижте! — Чун почука по първия лист. — Вижте какво иска той от всички.

Еберт прочете посочения му от Чун пасаж, после се опули насреща му.

— Искат от тях *това*?!

Чун закима енергично.

— Опитвах се да се видя с него тази сутрин, но го нямаше в двореца. А репетицията е след час. Какво да правя, майор Еберт? Всички, които трябва да бъдат там утре, ще дойдат — каймакът на Горните нива. Няма как да не се почувстват оскърбени от тези изисквания. Че те дори могат да откажат да участват в церемонията.

Еберт кимна. Това определено беше възможно. За подобен ритуал никой не беше чувал от времето на тиранина Цао Чун, а той го беше изкопирал от най-суровите времена на династията Чин-Манчу.

— Съчувствам ти, Чун Ху-ян, но ние сме само слуги на нашите господари, нали? А под този документ е печатът на танга. Съветът ми е да следваш буквата му.

Чун Ху-ян се втренчи в листовите, после бързо ги нави на руло, поклони се на Еберт, обърна се и забързано излезе. Еберт го сподирис с поглед — беше му забавно колко се е шашнал невъзмутимият канцлер.

Въпреки това трябваше да си признае, че и сам той беше леко притеснен. Онова, което искаше Ли Юан, беше радикална промяна на традиционната церемония и нямаше да се размине без съпротива. Щеше да е интересно да се види как се справя с това. Наистина много интересно.

* * *

Едрият мъж изкачи стъпалата и навря лице в лицето на канцлера, без да обръща внимание на протичалите стражи.

— Никога! — ревна той. Гласът му се разнесе чак до дъното на претъпканата зала. — По-скоро ще си отрежа топките, отколкото да се съглася!

Разнесе се смях, но също и яростно одобрително мърморене. Когато Чун Ху-ян за първи път им бе прочел инструкциите на Ли Юан, те се бяха слисали. Сега слисването се беше превърнало в гняв.

Чун Ху-ян махна на стражите да се отдръпнат, после започна отново:

— Вашият танг ви нарежда... — ала думите му потънаха сред неодобрителните резове.

— Да ни нарежда?! — едрият се обърна и погледна към залата. — С какво право ни нарежда?!

— Всички трябва да правите каквото ви е казано — пак започна Чун Ху-ян с треперлив глас. — Такива са заповедите на танга.

Мъжът поклати глава.

— Това е несправедливо. Ние не сме хсяо джен — малки хора. Ние сме господарите на този велик Град. Не е справедливо да ни унижават по този начин.

Над претъпканата зала отново се разнесе одобрителен рев. Чун Ху-ян поклати глава. Това не беше негова работа. Изобщо не беше негова работа. Ала въпреки това щеше да настоява.

— Трябва да слезете долу, *ши* Тарант. Това са лично инструкциите на танга. Няма ли да им се подчините?

Тарант изсумтя тежко.

— Чухте каквото имах за казване, канцлер Чун. Няма да си подложа врата под ничия подметка, ако ще и да е на танга. Нито пък

някой в тази зала ще го направи, гарантирам ви го. Искат от нас прекалено много. Наистина прекалено много!

Този път врявата беше оглушителна. Но щом стихна, огромната врата зад гърба на Чун Ху-ян се отвори и влезе самият танг, сподирен от отряд от елитната си гвардия.

Тълпата изведнъж млъкна.

Ли Юан мина напред, застана до своя канцлер, който гледаше смръщено здравеняка, уплашен от размерите му.

— Отведете го — подхвърли през рамо на капитана от гвардията. — Онова, което каза той, е противопоставяне на моя писмена заповед. *Предателство*. Изведете го веднага навън и го екзекутирайте.

Разнесе се невярващ шепот. Тарант отстъпи назад — лицето му беше самото възмущение на смайването, ала четирима стражи веднага се спуснаха към него и извиха ръцете му зад гърба. Докато високо крещеше, го изведоха покрай танга вън от залата.

Ли Юан бавно извърна глава и погледна към морето от лица в залата — виждаше гнева и смайването им, страха и изненадата.

— Кой друг ще ме предизвика? — настоя той. — Кой още?

Млъкна и се огледа. Забеляза колко тихи и покорни бяха станали изведнъж.

— Никой? Така си и мислех. Това е нова епоха — произнесе и властно вирна брадичка. — А една нова епоха изисква нови правила, ново поведение. Така че не ме бъркайте с баща ми, *чун цу*. Аз съм Ли Юан, танг на Град Европа. А сега наведете глави.

* * *

Беше като слънцето, когато слезе от *Тиен Тан*, Небесния храм. Ръцете му бяха две ярки златни светкавици, щом вдигна императорската корона и я сложи на главата си. Слънчевите лъчи отскачаха на вълни от гърдите му, докато той вървеше и оглеждаше огромната маса от свои поданици, проснали се по очи пред храма.

Никой не гледаше. Само камерите го виждаха. Всички други очи бяха потънали в праха, недостойни за гледката.

— Това е нова епоха — тихо си каза Ли Юан. — Ново време. Но властта е нещо старо. Старо като самия човек.

Един по един слугите му се приближаваха към него, просваха се по очи на стъпалата под него, извърнали глави, оголили вратове. И върху всеки оголен врат той стъпваше, отпускаше тежестта си за кратък миг, преди да го пусне. Негови васали. Този път щяха да си научат урока. Този път щяха да разберат, че му принадлежат.

Офицери и администратори, представители и шефове на компании, министри и глави на фамилии — всичките му се кланяха и оголваха вратове, всеки го признаваше за свой господар и повелител.

Последен беше Толонен. Едва сега неохотата на Ли Юан доби някаква форма; голото му стъпало докосна шията на стареца, сякаш я целуваше, без никакъв натиск.

И всичко свърши. Грубостта, превърнала се в манифест за всички. Той беше император като едновременните императори, в чиято власт беше да колят и бесят. И после видя колко ги бе променило това; как ги бе накарало безропотно да приемат, че е в неговата власт. Едва не се усмихна — чудеше се какво ли би си помислил баща му за това. Толкова мощно въздействаше този ритуал, толкова оголено беше значението му.

— *Вие сте мои* — казваше той, — *мога да ви смачкам с пета или да ви издигна над всички.*

След като церемонията свърши, той разпусна всички освен най-приближените си и ги прие в голямата тронна зала. Първи го поздравиха останалите тангове. Изкачваха се по мраморните стълби, кланяха му се и целуваха пръстена му — така го приемаха в своя кръг. Последен беше Вей Фен, облечен в бели траурни одежди. Очите му бяха пълни със сълзи и когато целуна пръстена, се наведе, прегърна Ли Юан и прошепна нещо в ухото му.

Ли Юан кимна и стисна ръцете на стареца, после ги пусна.

— Ще го направя — каза тихо, дълбоко трогнат от думите на бащиния си приятел.

Дойдоха и другите и изразиха верността си по по-традиционен начин. Последни бяха офицерите, водени от Толонен.

Генералът коленичи, извади церемониалния си кинжал и го поднесе на танга с дръжката напред, извърнал очи. Ли Юан го пое и го остави в скута си.

— Ти служи добре на баща ми, Кнут. Надявам се, че ще служиш и на мене също толкова добре. Но новите господари имат нужда от

нови слуги. Моят генерал трябва да бъде млад като мене.

Думите му бяха формалност, защото точно Толонен беше настоял да назначат Еберт. Старецът кимна и вдигна глава.

— Желая му всичко най-хубаво, *чие хсия*. Той ми е като син. За мене би било чест да ви служа, ала моето време вече изтече. Нека друг ви служи така, както аз се стараех да служа на баща ви.

Ли Юан се усмихна и извика младежа да излезе напред. Ханс Еберт се приближи към трона, навел глава, прегърбил рамене, и коленичи до Толонен.

— Аз съм ваш — произнесе той ритуалните думи и сведе чело, за да докосне стъпалото под трона — веднъж, дважд, трети път. Ножницата, окачена на колана му, беше празна. На синята му униформа нямаше никакви знаци за ранг. Зачака смирен и „гол“ пред господаря си.

— Нека да започнем — високо произнесе Ли Юан над главите на коленичилите офицери към събралите се видни личности. — Доверието ми излиза от мене и отива в ръцете на други. Така е. И така трябва да бъде. Това е веригата, която ковам, веригата, която свързва всички нас.

Погледна надолу към младия мъж — сега заговори по-тихо, по-задушевно:

— Вдигни глава, Ханс Еберт. Погледни господаря си, който за тебе е като слънце и от когото си получил живота си. Вдигни очи и вземи от мене моето доверие.

Еберт вдигна глава.

— Готов съм, *чие хсия* — произнесе той. Гласът му не трепна, очите му срещнаха твърдо погледа на Ли Юан.

— Добре — усмихнато кимна Ли Юан. — Вземи тогава своя знак.

Той вдигна кинжала от скута си и му го протегна. Еберт го взе предпазливо, след това го прибра в ножницата и отсечено наведе глава. После двамата с Толонен заотстъпваха назад по стълбите със сведени глави, извърнали очи.

* * *

Същата вечер се срещнаха в една стая в Пурпурния забранен град: Седмината, които управляваха Чун Куо. Оставаше още едно нещо — една последна задача, която да постави всичко на мястото му.

Цу Ма застана пред Ли Юан, стисна здраво ръцете му и го погледна в очите.

— Сигурен ли си, че го искаш?

— Резултатите от генотипния тест са убедителни. С това трябва да се приключи сега, преди да се е родило детето. След това ще бъде твърде късно.

Цу Ма го задържа още миг, после пусна ръцете му.

— Така да е. Нека всички да подпишем специалния Едикт.

Всеки изписа името си и го подпечата с пръстен, по стария маниер. По-късно това щеше да бъде потвърдено с отпечатыци от ретината и ЕКГ, но засега това беше достатъчно.

Вей Фен подписа и подпечата документа последен. Обърна се и погледна към новия танг.

— Днес доброто върви редом със злото, Ли Юан. Не бих си го и помислил за нея.

— Нито пък аз — отговори Ли Юан, втренчил поглед в подписания Едикт. И така, всичко беше свършило. Фей Йен вече не беше негова жена. Детето нямаше да бъде наследник.

— Кога е сватбата? — приближи се Цу Ма. Говореше внимателно, съчувствено.

— Утре — отвърна Юан благодарен. — Колко странно. Тази вечер губя съпруга. А утре...

— Утре печелиш три — поклати глава Цу Ма. — Знаеш ли кой е бил, Ли Юан? Чий син носи Фей Йен?

Ли Юан го погледна, после извърна очи.

— Това не е моя грижа — каза той вдървено. След това омекна и опря длани на раменете на Цу Ма. — Беше грешка, че въобще се захванах с нея. Баща ми беше прав. Сега го разбрах. Ала преди бях сляп за това.

— Значи си доволен?

Ли Юан поклати глава.

— Доволен? Не. Но свърши.

Толонен се извърна от екрана и от образа на момчето към архитекта.

— От онова, което видях, преживяното като че ли не е навредило много на Уард, но вие какво ще кажете? Готов ли е вече, или трябва да отложим?

Архитектът се поколеба — спомни си последния път, преди години, когато го бяха разпитвали за състоянието на момчето. Тогава беше Бердичев, но въпросите бяха горе-долу същите: Как е момчето? Готово ли е да го използваме? Усмихна се криво и отговори на Толонен:

— Твърде рано е да разберем какви ще са дълготрайните ефекти, но що се отнася до краткотрайните, вие сте прав. Понесъл е целият този епизод изключително добре. Реакцията му на нападението — травмата и загубата на паметта — като че е била най-доброто, което би могло да му се случи. Бях се притеснил да не би да му е причинила дълготрайни увреждания, особено на паметта, но преживяното като че ли го е... — той сви рамене, — ... закалило, може да се каже. Той си е жилавичък. Много по-корав, отколкото си мислехме. Психологическите блокажи, които създадохме, докато го реконструирахме преди четири години, сякаш са се стопили — сякаш никога не ги е имало. Но вместо да регресира до онова дивашко състояние, в което беше, когато го срещнахме за първи път, той като че ли се е сдобил с ново равновесие. Честно казано, никога не съм виждал нещо подобно. Повечето улове никак не са гъвкави — твърде установени са в рамките си — и не биха могли да оцелеят след всичко онова, през което е минал Ким, без да се пропукат някъде. От друга страна, той сякаш е излязъл от това по-силен и по-разумен от всякога.

Толонен се намръщи.

— Може би. Но казвате, че психологическите блокажи са паднали. Това е лошо, без съмнение?

— Бяха паднали.

— Значи има някаква възможност той все пак да е опасен?

— Има. Но това важи за всеки. И като казвам за всеки, искам да ме разбирате съвсем буквално. Всички ние си имаме тъмна страна. Ако

само ни натиснат толкова силно, избухваме. Подозирам, че точно това се е случило първия път — че Ким просто е реагирал на изключителната провокация от страна на другото момче. Предполагам, че освен ако Ким отново не бъде докаран до същото крайно състояние, той ще е съвсем безопасен. В края на краищата той не е бомба, която чака да избухне, той е просто човешко същество като вас и като мене.

— Значи вие ми казвате, че според вас той не е опасен. Няма да отхапва уши и да избожда очи?

Архитектът поклати глава.

— Съмнявам се. Фактът, че приятелят му е оцелял, ни помогна много. Това, че отново се събраха, беше основен фактор за възстановяването му. Ако бяха убили Тай Чо, проблемите ни щяха да бъдат от съвсем друг порядък, но сега Ким е много добре. Също толкова добре, колкото вие или аз.

Толонен се обърна и погледна отново към екрана.

— Значи според вас е готов?

Архитектът се разсмя.

— Точно така. Всъщност мисля, че това определено ще му дойде добре. Умът му е вечно гладен за нови неща и притежава инстинкт да ги издирва. От онова, което чух, в това отношение Северна Америка е добро ловно поле.

Толонен се намръщи — но не искаше да пита какво става в града на Ву Ши. Неговата работа беше да разбере дали Ким може да замине за Северна Америка; всичко показваше, че може.

Въздъхна дълбоко, после кимна — беше взел решение.

— Добре. Тогава веднага подгответе момчето. При десетия звънец има полет от космодрума в Нант. Искам Уард и възпитателят му да го хванат.

— Ами жицата? Да я махнем ли сега, след като тестовите свършиха?

Толонен извърна глава.

— Не, оставете си я там. В края на краищата тя няма да му навреди — и погледна към архитекта. Лицето му се беше превърнало в маска. — Освен това ако нещо се обърка — ако пак вземе, че изчезне — ще можем да го проследим, нали така?

Архитектът сведе очи — беше започнал да разбира какво всъщност става.

— Разбира се. Разбира се...

* * *

— Желаете ли нещо, господине?

Момчето погледна стреснато нагоре с широко отворени тъмни очи, после отново се сгуши на седалката и поклати глава.

— Не, нищо... аз... добре ми е.

Стюардът отстъпи крачка назад — беше забелязал как се бяха напрегнали телохранителите — и наведе глава.

— Простете, сър, но ако промените решението си, трябва просто да натиснете копчето, за да ме повикате.

Момчето се усмихна притеснено.

— Разбира се.

Стюардът продължи нататък — настаняваше пътниците, проверяваше предпазните им колани, питаше ги дали може да им помогне с нещо преди излитането — но през цялото време момчето не му излизаше от ума.

Кое ли беше то? — чудеше се. В края на краищата не всеки ден получаваше заповеди направо от Бремен. Нито пък беше обичайно силите за сигурност да резервират цял сектор за един-единствен пътник. След всичко това той беше очаквал някой *хан* с висок ранг — най-малкото принц от Низшите фамилии или министър — и появата на момчето го беше изненадала. Отначало си бе помислил, че може да е нещо като затворник, но колкото повече си го мислеше, толкова по-нелепо му се струваше. Освен това изобщо не беше вързан, а тези с него очевидно му бяха телохранители, а не пазачи. Само трябваше да каже нещо и някой от тях търчеше да му изпълнява поръчката.

Не. Който и да беше той, беше достатъчно важен, за да заслужава да се отнасят с него по начин, запазен само за най-висшите от Горните нива — *Върховните*, както им викаха напоследък — и въпреки това той изглеждаше просто като някакво си момченце — и то доста странно, почти грозно. Крайниците му бяха ъгловати, огромните му очи — някак странно черни.

Стюардът се приближи до края на пътеката, обърна се и огледа кабината. Оставаха пет минути до излитането. Младите американци

вече се бяха настанили. Повечето от тях бяха лишени от добри обноски. Само онзи, мълчаливият — Левър — май изобщо беше забелязал присъствието му. Останалите щракаха с пръсти и искаха това и онова, сякаш той не беше стюард, а някакъв получовек, произведен във ваните на „Джен Син“. Точно тези неща мразеше в новото поколение. Не приличаха на бащите си. Не, въобще не приличаха. Бащите им разбираха, че всеки си има собствено достойнство и точно това достойнство крепи тъканта на обществото. Тези младоци и представа си нямаха от това. Бяха слепи за подобни неща. И един ден щяха да си платят за тази слепота — при това много скъпо.

Обърна се и мина зад завесата. Капитанът от силите за сигурност седеше там, разгърнал папката на коленете си. Щом стюардът влезе, вдигна поглед и му пусна кратка усмивка.

— Настанихте ли ги всичките?

Стюардът се усмихна.

— Дори и двете жени. И на двете трябваше да им давам успокоителни, но сега май са добре — той поклати глава. — Не трябва да се позволява на жените да пътуват. Само главоболия ми създават.

Капитанът се разсмя и затвори папката.

— Ами момчето?

— Добре е. Чудех се...

Капитанът поклати глава.

— Не ме питайте. Казаха ми само, че на борда ще имаме специален гост. Гост на самия танг. Но кой е и какъв е... — той сви рамене и пак се засмя. — Знам, знам. И аз съм също толкова любопитен, колкото и вие. Странна птица, а?

Стюардът кимна, после продължи нататък доволен, че и капитанът знае толкова, колкото и той. Въпреки това си мислеше, че е мярнал момчето на снимка преди това, когато за първи път беше минал зад завесата, в папката, която капитанът четеше. Можеше и да бърка, но...

— По работа ли пътувате? — и дръпна мрежата от колани от стената зад капитана.

— Свързка съм — отговори капитанът и се наведе напред, за да може да го закопчае в коланите. — Моята работа е да разширявам сътрудничеството между двата Града.

Стюардът се усмихна учтиво.

— Много интересно звучи. Но аз бих си помислил, че почти няма нужда.

— Ще се изненадате. Дните на изолация за Градовете свършиха. Триадите са разпрострели мрежите си надлъж и на шир в днешно време. И не само Триадите. Стават много незаконни сделки. Някои — и в тези ракети, изобщо не се съмнявам!

Стюардът го изгледа, после се обърна.

— Както и да е, сега ви оставям. Трябва да проверя още едно нещо, преди и аз да закопчая колана.

Капитанът кимна, след това извика подире му:

— Хей, за малко да забравя! Наредиха ми да предам това на момчето, преди да излетим — той подаде на стюарда запечатан плик. — Беше в папката ми. Заедно със снимка на момчето. Големи мистерии, а?

Стюардът се вгледа в плика, после кимна. Обърна се и отново изчезна зад завесата.

Де Вор гледаше как мъжът се отдалечава и въздъхна облекчено. След това се разсмя. Беше лесно — толкова лесно, да му се не види. Ами че той можеше да утрепе момчето още там, в чакалнята, стига да искаше. Един изстрел и готово. Но не искаше това. Не, искаше момчето. Освен това Ли Юан като че ли кроеше нещо. Би било интересно да се разбере какво.

Усмихна се и отново отвори папката там, докъдето беше стигнал. След миг вдигна поглед и кимна замислено, Еберт го беше накарал да се гордее. Всичко беше тук вътре. Всичко. Докладът на Толонен за нападението над Проекта, медицинските и физиологичните доклади за Уард и пълен запис на разпита. Единствено липсваше — и то липсваше, защото не съществуваше — нещо, което да подсказва защо Ли Юан е решил да изпрати момчето в Северна Америка.

Е, може би през следващите няколко дена щеше да си поизясни малко нещата. Може би щеше да разбере — чрез семейство Левър — какво точно иска Ли Юан. В същото време можеше да свърши малко работа и за себе си: щеше да приеме поканата на Левър да се срещне с баща му и да вечерят заедно.

Да, а после щеше да изложи предложението си пред сина. Щеше да провери колко дълбок е ентусиазмът му за промяна. А след това...?

Усмихна се и затвори папката. След това щеше да започне отново, да реди нови форми върху нова част от дъската; да подрежда фигури, докато спечели играта. Защото щеше да я спечели. И дузина животи да му трябваха — щеше да я спечели.

ГЛАВА 10

ПРИЗРАЦИ

Беше студена сива сутрин, небето беше мрачно. Вятърът брулеше повърхността на Западното езеро и огъваше тръстиките на брега на Острова на нефритовия извор. Пред големия павилион — грамадна кръгла двуетажна постройка със стръмни покриви, покрити с карминени плочки — хилядата златно-червени знамена с дракони на танга плющяха шумно, а редиците от знаменосци в доспехи се възправяха като железни статуи срещу вятъра. Шапките им се ветрееха.

На юг от павилиона беше издигната голяма платформа, която стигаше почти до брега на езерото. В средата ѝ, издигнат на постамент високо над останалите, беше тронът. Голям балдахин от червена коприна го пазеше от дъжда, който току преваляваше над езерото.

Ли Юан седеше на трона. Червените му копринени одежди бяха украсени с малки златни дракони и феникси. Под него, под деветте стъпала на огромния пиедестал, се бяха събрали придворните и министрите му, също облечени в червено.

На не повече от стотина чи срещу Ли Юан широк мост свързваше острова с източния бряг. Беше дъвен мост, построен по времето на династията Сон преди повече от хиляда години. Белите му каменни перила бяха украсени с лъвовете, дракони и други митични зверове.

Ли Юан гледаше към моста, после извърна глава и огледа с празен поглед езерото — почти не забелязваше голямата процесия, която чакаше от другата страна на моста. Тази сутрин бе дошла новина. Фей Йен беше родила. Беше момче. Момче.

Музиката засвири — сурова, нехармонична: звънци, тъпани и цимбали. Неоконфуцианските служители веднага излязоха напред, поднесоха му почитанията си и отстъпиха назад. Шествието потегли — голяма червена вълна, която бавно прииждаше по моста.

Въздъхна и погледна ръцете си. Само преди два дена беше махнал венчалната халка. Два дена... потръпна. Толкова беше просто.

Беше се видял как сваля пръстена и го слага на златната копринена възглавничка, поднесена от Нан Хо. Беше видял как Нан Хо се обърна и я изнесе от стаята — и с това свърши животът, който бе споделял с нея, и мечтата му рухна завинаги.

Пое си дъх на пресекулки и отново вдигна очи. Не беше време за сълзи. Не. Днес беше ден за празнуване — днес той се женеше.

Гледаше ги как идват. Старейшините на трите рода вървяха редом най-отпред: горди старци, всеки понесъл честта на лицето си като знак. След тях идваха редиците от братята и братовчедите, сестрите и съпругите — всичко няколко стотици; зад тях бяха *лун тин* — „драконовите павилиони“ — по четирима гологлави евнуси носеха всеки от тях. Малките носилки бяха отрупани с тежки дарове за танга: топове коприна и сатен, сребърни ракли, златни плочи и чаши, бродирани роби, изящен порцелан, седла и ветрила, позлатени клетки, пълни с пойни птички. Толкова много наистина, че точно тази част от шествието засега беше най-дълга — с повече от стотина *лун тин* за всяко семейство.

После идваше почетната стража. След нея идеха трите *фен ю*, носилките с феникси — по четири сребърни птици бяха кацнали върху всеки балдахин, а по дузина носачи крепяха всяка алено-златна носилка.

Неговите невесты...

Беше казал на Нан Хо да убеди старейшините на трите рода да пропуснат предварителните церемонии — бе настоял всичко това да се претупа, ако все пак е нужно — ала не беше възможно да се отърве и от този последен ритуал. В крайна сметка това беше въпрос на престиж. На достойнство. Да се омъжиш за танг — това не можеше да стане без подобаващата тържественост, без подобаващата помпозност и церемония. Би ли ги лишил тангът от това?

Не можеше. Защото това, да бъдеш танг, освен предимства си имаше и задължения. И ето, в тази студена, мокра и ветровита сутрин той се женеше за три млади жени, които никога досега не беше виждал.

— *Необходимо е* — беше си казал. — *Защото родът отново трябва да стане силен.*

Въпреки това сърцето го болеше, а душата му крещеше колко погрешно е всичко.

Гледаше ги как идват и в него се надигаше чувство на ужас. С тези жени трябваше да споделя живота си. Щяха да му родят синове; щяха да лежат под него в леглото му. Ами ако ги намразеше? Ами ако те го намразеха? Защото това, което щеше да стане тук, не можеше да се разтури толкова лесно.

Не. На един мъж биха простили собствения му провал. Но ако допуснеше нов, светът щеше да го презре, независимо чия е вината.

Съпруги. Тези непознати щяха да му станат съпруги. И как се беше случило това? За миг тази мисъл го развесели. После музиката се смени, долу започнаха литаниите, той се изправи и се приближи до стъпалата, готов за церемонията.

След час всичко бе свършило. Ли Юан отстъпи назад. Съпругите му коленичиха и се поклониха ниско, като докоснаха три пъти с чело пода пред него.

Нан Ха беше направил добър избор. Бе подходил много внимателно — нито една от трите ни най-малко не му напомняше за Фей Йен и въпреки това всяка беше посвоему забележителна. Миен Шан, най-възрастната и официално негова Първа съпруга, беше дребно, силно, добре сложено момиче с приятно закръглено лице. Фу Ти Чан беше най-младата — само на седемнайсет години — и най-висока — момиче като срамежлива, изящна върба. Съвсем обратното, Лай Ши изглеждаше доста оперена — беше с продълговато лице, надали би могла да се нарече красавица, но в очите ѝ блещукаха искрици, които засега я правеха най-привлекателна от трите. Ли Юан се бе усмихнал, когато тя отметна воала си, изненадан, че усеща как в него се поражда интерес към нея.

Днес дългът изискваше да посети леглото на Миен Шан. Но утре?

Освободи съпругите си, после се обърна и повика Нан Хо.

— *Чие хсия?*

Сниши глас.

— Много съм доволен от случилото се тази сутрин, майстор Нан. Справи се добре — успя да подготвиш всичко толкова бързо.

Нан Хо се поклони ниско.

— Само изпълних дълга си, *чие хсия*.

— Може би, но се справи отлично, Нан Хо. Оттук нататък ти вече не си майстор на вътрешните ми покои, а мой канцлер.

Слисаният поглед на Нан Хо беше почти комичен.

— *Чие хсия!* Ами Чун Ху-ян?

Ли Юан се усмихна.

— Загрижеността ти ме радва, Нан Хо, но няма защо да се притесняваш. Вчера вечерта съобщих на Чун. И наистина, той потвърди избора ми.

Нан Хо се слиса още повече.

— *Чие хсия?*

— Може би е редно да обясня, майстор Нан. Всичко това беше уговорено много преди да почине баща ми. Знаеше се, че аз ще имам нужда от нова кръв, когато стана танг, от ново обкръжение. Хора, на които мога да се доверя. Хора, които ще растат заедно с мене и ще бъдат като колони, които да ме крепят, щом остарeya. Разбираш ли ме?

Нан Хо сведе глава.

— Разбирам, *чие хсия*, и за мене е чест. Неизказана чест.

— Е... а сега върви. Чун Ху-ян се съгласи да е твой съветник, докато свикнеш с новите си задължения. После ще стане мой съветник.

Нан Хо кимна разбиращо едва-едва. Съветник. Това практически щеше да превърне Чун в чичо на Ли Юан — член на вътрешния съвет на Ли Юан, който щеше да обсъжда и формулира политиката. Нищо чудно, че нямаше нищо против да се откаже от поста си на канцлер.

— А кога започвам, *чие хсия?*

Ли Юан се разсмя.

— Започна преди два дена, майстор Нан, когато дойде в стаята ми и взе книгата с невестите. Назначих те още тогава ето тук — и потупа челото си. — Оттогава си мой канцлер.

* * *

Джелка стоеше до баща си сред гостите в големия павилион, когато Ханс Еберт се приближи към тях.

— Маршал Толонен... — Еберт се поклони на стареца, после се обърна и се усмихна на Джелка. В яркочервената си парадна униформа приличаше на млад бог; златистата му коса беше пригладена назад, силните му хубави черти изпъкваха приятно. Дори очите му,

обикновено толкова студени, изглеждаха добри, когато я погледнеше. Въпреки това Джелка се стегна и прогони илюзията — напомни си какво знае за него.

Той наведе глава, без да откъсва поглед от очите ѝ.

— Прекрасно е, че те виждам тук, Джелка. Надявам се, че се чувстваш добре.

Каза го тихо, думите му бяха точно онези, които е редно да произнесе един бъдещ съпруг, ала все пак тя не можеше да ги приеме за искрени. Той беше добър актьор — изключително добър актьор, защото изглеждаше така, сякаш наистина я харесва — но тя знаеше какво се крие зад тази фасада. Лайно. Студено егоцентрично лайно.

— Много по-добре съм, благодаря — тя сведе очи и леко се изчерви. — Просто си бях изкълчила крака, нищо особено.

Изчервяването беше заради лъжата. Изобщо не си беше изкълчвала глезена. Просто това, да види как произвеждат Ханс Еберт в генерал на мястото на баща ѝ, беше повече, отколкото можеше да понесе. Да прекара цяла вечер във вдигане на поздравници за мъжа, който така я отвращаваше! — не можеше да се сети за нищо по-гадно.

Продължаваше да гледа надолу, усещайки накъде потичат мислите ѝ. Наистина ли беше толкова зле? Наистина ли Ханс Еберт беше толкова отблъскващ? Погледна отново нагоре, срещна погледа му и забеляза колко загрижено я гледа. Въпреки това чувството не я изоставяше. Да си мисли, че би могла да се омъжи за този човек, беше грешка. Ужасна грешка.

Усмивката му се разшири.

— Надявам се, че ще дойдете на вечеря у нас след седмица. Баща ми чака с нетърпение да ни посетите. Аз — също. Ще ми бъде много приятно да си поговорим, Джелка. Да се опознаем.

— Да... — тя го погледна, после отново сведе очи. При мисълта за това през нея премина тръпка на отвращение. Ала какъв избор имаше? Този мъж щеше да ѝ стане съпруг — спътник за цял живот.

Еберт вдигна дланта ѝ и леко я целуна, преди да я пусне. Усмихна се, след това се поклони, засвидетелствайки ѝ най-дълбоко уважение.

— Доскоро...

Извърна се леко, поклони се на баща ѝ и се отдалечи.

— Прекрасен младеж — обади се Толонен, докато гледаше как Еберт се промъква през тълпата към танга. — Знаеш ли, Джелка, ако имах син, би ми се искало да бъде като Ханс.

Тя потръпна. Самата мисъл накара стомаха ѝ да се свие; напомни ѝ за лудото момиче в имението на Еберт и за ужасното бебе козле с розови очи. Син като Ханс... тя поклати глава. Не! Това нямаше да го бъде!

* * *

В колата, с която пътуваха обратно към Нанкин, Джелка беше седнала срещу баща си, слушаше го и за първи път в живота си усещаше колко помпозни и празни са думите му. Например, когато каза, че били в началото на нов „златен век“. Глупости! Беше чела специалните доклади за положението по долните нива и знаеше колко е зле. С всеки ден нарастваше недоволството от Седмината и тяхното управление — избухваха стачки, бунтове, убиваха чиновници — ала той беше сляп за всичко това. Говореше за растеж и стабилност и за славните години, които идват. Години, които щели да повторят величието на неговата младост.

Тя дълго седя така, без да се обаждат, с наведена глава. После изведнъж го погледна в очите.

— Не мога.

Той млъкна по средата на думата.

— Не можеш какво?

Тя се взираше в стоманеносивите му очи и се опитваше да събере кураж.

— Не мога да се омъжа за Ханс Еберт.

Той се разсмя.

— Не ставай глупава, Джелка. Всичко вече е уредено. Освен това Ханс вече е генерал.

— Не ме интересува! — яростта в думите ѝ го сепна. — Просто не мога!

Той поклати глава, след това се наведе към нея.

— Не бива да говориш така, Джелка. Не бива!

Тя му хвърли дързък, яростен поглед.

— Защо? Така го чувствам! Ако се омъжа за Ханс, това ще ме убие. Ще се съсухря и ще умра.

— Глупости! — кресна ѝ той, вече ядосан. — Що за глупости! Не виждаш ли как те гледа момчето? Той е влюбен в тебе до уши!

Тя сведе поглед и поклати глава.

— Ти не разбираш. Наистина не разбираш, нали? — тя сви рамене, после отново вдигна очи. — *Аз не го харесвам*, татко. Аз... — засмя се тихо, болезнено. — Как бих могла да се омъжа за някой, когото дори не харесвам?

Той застина, присвил очи.

— Виж какво, моето момиче, *ще* се омъжиш и то по-скоро, отколкото си мислиш. Договорих нова дата за сватба. След месец.

Тя залитна назад и се втренчи в него. Беше зяпнала от изненада.

Той се наведе и заговори по-меко:

— Не исках да ти го кажа по този начин, но това е положението. И край с тези глупости. Ханс е прекрасен младеж. Най-добрият от най-добрите. И ти си голяма късметлийка, само дето трябва да си избиеш всички онези глупости от главата. По-нататък ще го разбереш. И ще ми благодариш.

— Да ти *благодаря*! — нотката на недоверие в гласа ѝ отново го накара да настръхне.

— Да. Ще ми *благодариш*. А сега престани. Настоявам.

Тя поклати глава.

— Ти не го познаваш, татко. Той държи в къщата си едно момиче — лудо момиче, чието бебе е убил — и съм чувала, че...

— *Стига!*

Толонен скочи на крака и колата се залюля. Щом забави ход, седна. Лицето му бавно пребледняваше.

— И думица не искам да чувам повече от тебе, моето момиче. Нито дума повече. Ханс е прекрасен младеж. А тези лъжи...

— Не са лъжи. Видях я. Видях какво ѝ е сторил.

— *Лъжи...* — натърти той и поклати глава. — Наистина... не мога да повярвам, Джелка. Такова поведение. Ако майка ти беше жива...

Тя рязко наведе глава, разтреперана от гняв. Богове! Да споменава майка ѝ в такъв момент. Започна да диша по-бавно, за да се успокои, после отново повтори:

— *Не мога.*

Вдигна очи и забеляза как я гледаше: студено, толкова далече от нея и чувствата й, сякаш беше непознат.

— Ще се омъжиш за него — рече той. — Щом аз казвам, ще се омъжиш.

* * *

Лекарят продължаваше да се занимава с рамото на Кар, когато доведоха мъжа. Кар се обърна с болезнена гримаса, махна на доктора да се отдръпне, после се наведе през масата и огледа новопристигналия.

— Сигурен ли си, че това е той? — попита и погледна към Чен.

Чен кимна.

— Проверихме всичко. Май е точно онзи, който твърди, че е. Кар се усмихна, след това се облегна назад. За миг болка изкриви лицето му.

— Добре. Значи вие сте Райд, така ли? Томас Райд. Е, кажете ми, *ши* Райд, какво търсите тук?

Мъжът сведе очи, прикривайки мимолетно обзелия го страх, после събра кураж и заговори:

— Нали разбирате, аз бях там. Когато нападнахте крепостта. Бях там с лейтенанта на Човека...

— Човека ли?

— Де Вор. Ние така му викаме. Човека.

Кар погледна към Чен.

— И?

— Ами аз бях там и после. Ние с Леман...

— Леман?

— Щефан Леман. Албиносът. Синът на низшия секретар Леман.

Кар се разсмя изненадано.

— Значи той е лейтенант на Де Вор?

— Да. Та виждате ли, бях с него. Отидохме да занесем нещо на Човека. Но когато се върнахме малко след осем, видяхме доста отдалече вашите транспортъори и разбрахме, че е станала беля.

Полетяхме на юг и после се върнахме, прекосихме долината пеша и се изкатерихме до развалините.

— Развалини ли?

— Да, там има един замък... или поне останки от замък. От другата страна на планината е, в подножието. Под него има стара система от тунели. Човека ги използваше, докато строяхме базата. Свърза се с тях.

— А... — в очите на Кар просветна разбиране. — Но защо сте отишли там?

— Защото Леман имаше някакво предчувствие. Мислеше, че Де Вор може да е там, в стария тунел.

— И там ли беше?

— Да.

Кар пак погледна към Чен. Беше точно както го каза. Но сега знаеха със сигурност: Де Вор се беше измъкнал — беше на свобода и можеше да пакости на света.

— Знаеш ли къде е сега?

Райд поклати глава.

— Ами защо си дошъл тогава? Какво искаш?

Райд се извърна.

— Ами... хвана ме страх. Там нещата започваха да стават отчайващи. Взеа да излизат извън контрол. Де Вор, Леман... тия не са хора, през чиито глави можеш да действаш.

— И все пак си дошъл тук. Защо?

— Защото ми писна. И защото мисля, че ако някой може да ме защити, то това сте вие.

— И защо така?

— Защото знам разни неща. Знам къде са другите бази.

Кар се дръпна назад смаян. *Други бази...*

— Но аз си мислех, че... — прехапа език и погледна Чен. Изненадата, изписана на лицето му, беше огледален образ на собствената му изненада. Бяха се натъкнали на базата в Ландек съвсем случайно, докато претърсваха Пустошта, обезпокоени от ритъма ѝ на излъчване на топлина. Благославяха късмета си, но дори за миг не им беше хрумвало, че ще има и други. През цялото време предполагаша, че Де Вор работи в по-малък мащаб, че държи много по-стегната организацията си.

Това променяше нещата. Променяше ги драматично.

Райд наблюдаваше Кар.

— Знам как са организирани нещата там, навън. Сам съм отговарял за няколко неща. Свързах наум всичко. Знам къде са им слабите места.

— И ще ни кажеш всичко в замяна на твоята безопасност?

Райд кимна.

— Да. И още десет милиона юана.

Кар се дръпна назад.

— Мога да наредя да те измъчват. Да изтръгна истината от тебе.

— Можеш. Но тогава Еберт ще разбере, нали? И това ще ти развали работата. Чух, че вече е започнал широкомащабно разследване на дейността ти.

Кар се наведе рязко напред. Лицето му се изкриви — изведнъж болката в рамото беше станала много силна.

— Откъде го знаеш?

Райд се усмихна — ефектът от думите му го забавляваше.

— Подочух. Човека говореше с Еберт. Като че ли новият генерал планира чистка в редовете си. А ти и твойят приятел Као Чен сте начело на списъка.

— Но десет милиона? Че откъде да ти намеря десет милиона юана?

Райд сви рамене.

— Това си е твой проблем. Но докато не приемеш условията ми, нищо няма да ти кажа. И колкото по-дълго чакаш, толкова по-вероятно е Еберт да ти тегли балтията.

Чен наруши мълчанието:

— А каква би била ползата за вас, *ши* Райд?

Райд се обърна към Чен:

— Така, както схващам нещата, Као Чен, аз или ще съм мъртъв, или жив, здрав и много-много богат. Аз така разбирам избора. Точно такива рискове съм склонен да поема. Но вие? Ти имаш деца, Као Чен.

Чен пребледня, беше слисан, че Райд знае толкова много. Това предполагаше, че Де Вор има досие за всеки един от тях: досиета, без съмнение доставени от Еберт. Тази мисъл го стресна. Възможността Де Вор да заплашва Уан Ти и децата му караше кръвта му да изстива. Погледна към Кар.

— Грегор...

Кар кимна, после сурово погледна Райд.

— Ще намеря парите, *ши* Райд. Давам ви честната си дума. Още тази вечер ще ги получите. Но трябва да ми кажете каквото знаете. Сега. Докато все още мога да направя нещо. Иначе думата ми няма да струва и колкото дупката на умряла курва.

Райд се поколеба, след което кимна.

— Добре. Дайте ми подробна карта на Пустошта. Ще ви отбележа къде са базите. А после ще поговорим. Ще ви разкажа една история. За млад генерал и бивш майор и за срещата им в една стара ски база преди година.

* * *

Ли Юан седеше на стола си в един стар кабинет в Тонджиян, а пакетът беше на бюрото пред него. Огледа се и си припомни разни неща. Тук беше разбрал какво е да поемеш отговорност; да се занимаваш с държавните въпроси. Тук се беше потил чак до късно през нощта и бе разплитал заплетената нишка на събитията, за да намери решения на бащините си проблеми. А сега тези проблеми бяха негови. Погледна пакета и въздъхна.

Обърна се и се взря в големия комуникационен екран.

— Свържете ме с Ву Ши — нареди, без дори да погледне нагоре към камерата. — Кажете му, че трябва да обсъдим нещо спешно.

След малко екранът светна и десетократно увеличеното лице на танга на Северна Америка го изпълни.

— Братовчеде Юан, надявам се, че си добре. И честито. Как са съпругите ти?

— Съпруги като съпруги, Ву Ши. Но чуй сега. Мислех си за онова, което говорихме, и вярвам, че съм намерил решение.

Ву Ши вдигна вежди. Преди няколко седмици неговите източници от силите за сигурност бяха разкрили съществуването на ново народно движение, „Синове на Бенджамин Франклин“. Засега нищо не ги свързваше с нещо, което поне отдалече да наподобява заговор срещу Седмината, нито пък можеха да им се припишат никакви актове на насилие или подбуждане на вълнения. В това

отношение те строго спазваха буквата на закона. Ала самото съществуване на такова тайно общество — което, както предполагаше името му, се връщаше към забраненото минало — беше причина за сериозна тревога. При други обстоятелства той би могъл просто да залови най-видните фигури и да ги унищожи. Но тези не бяха обикновени луди глави. „Синове“ без изключение бяха наследници на някои от най-големите компании в Северна Америка. Проблемът на Ву Ши беше как да спре дейността им, без да се изолира от техните могъщи и влиятелни бащи. Проблемът беше заплетен, а фактът, че не е извършено никакво „престъпление“, усложняваше нещата, защото липсваше и претекст за действия.

— Решение ли, Ли Юан? И какво решение?

— Изпратих един човек в твоя Град, Ву Ши. Като мой пратеник, би могло да се каже, макар и той самият да не го знае.

Ву Ши се намръщи и леко се наведе напред. Образът му се разкриви за миг, после пак придоби яснота.

— Пратеник?

Ли Юан обясни.

След това Ву Ши се облегна назад и се замисли.

— Разбирам. Но смяташ ли, че ще свърши работа?

— Няма гаранция, но ако се провалим, нищо не губим, нали така?

Ву Ши се усмихна.

— Доста разумно звучи.

— Ще се грижиш ли за момчето заради мене?

— Като за собствен син, Ли Юан.

— Добре. Тогава те оставям, Ву Ши. Много работа трябва да свърша до вечерта.

Ву Ши се разсмя.

— И през нощта също, а?

На лицето на Ли Юан се изписа моментно колебание, после той се усмихна насилено в отговор на Ву Ши и леко се поклонил на другия танг, преди да прекъсне връзката.

През нощта. Потръпна. През нощта искаше само да остане сам. Но не това беше съдбата му. Сега беше женен. Имаше задължения към съпругите си. И към предците си. Защото трябваше да осигури

наследник. Да продължи рода. Така че да не се прекъсне веригата, да поднесе даровете на потомците си, да се погрижи за гробовете.

Ала въпреки това сърцето му сякаш беше мъртво. Още от сутринта новороденото не можеше да му излезе от ума — представяше си го в ръцете на Фей Йен, облегната на възглавници в леглото в имението на баща си.

Поклати глава и се изправи. Болеше. Много болеше, но това вече беше зад гърба му. Така и трябваше. Животът му беше пред него и той не можеше да продължи да носи болката като отворена рана. Нито пък можеше да чака времето да излекува белезите. Трябваше да продължи да натиска. Защото сега беше танг. Танг.

Взираше се в пакета, подпрял длани на бюрото — все още не можеше да реши дали да го изпрати. После се наведе и натисна звънеца.

— Пратете ми Нан Хо.

Разпитът на момчето беше излязъл по-успешен, отколкото биха се осмелили да се надяват; наяве излезе и лъжата на директора Шпац за „нулевия принос“ на Уард към Проекта. Уард помнеше всичко. Всъщност мащабът на знанията му за проекта „Жица в главата“ беше изненадал всички. Въз основа на онова, което той им бе съобщил, можеха да реконструират устройството за броени месеци. Устройство, което щеше да е много по-съвършено от онова, с което Шпац се бе провалил по такъв зрелищен начин.

Този път щеше да се справи както трябва. Да се погрижи да бъдат назначени нужните хора; проектът да бъде адекватно финансиран и охраняван както трябва. Не, този път нямаше да допусне никакви грешки.

Грешки. Разтърси глава. Много лошо беше преценил всичко. Трябваше да се довери на инстинкта си за момчето, но не беше на себе си. Цялата тази история с Фей Йен го беше подлудила. Не можеше да вижда ясно нещата. Но сега можеше да постави всичко на мястото му. Да възнагради момчето. И наистина, как по-добре да накара Уард да му стане верен освен чрез връзките на благодарността? А му беше нужна верността на момчето. Сега го разбираше. Разбираше какво едва не беше загубил поради невнимание.

Такъв талант като този на Ким се появяваше рядко на света. Беше безценен дар. И онзи, който го впрегнеше да работи за него,

можеше да има само полза. В Чун Куо настъпваше промяна — независимо дали това им харесваше или не — и трябваше да намерят начин да я обуздаят. Уменията на Уард — геният му, ако щете — биха могли да се окажат полезни не за да предотвратят Промяната — не можеш да спреш надигания се прилив — а за да ѝ придадат форма, съобразена с желанията на Седмината.

Засега обаче Ли Юан щеше да го използва в различна роля. Като око, което да наднича в мрака в сърцата на враговете му. Като ухо, което да се вслушва в ритъма на мислите им. А после, когато свършеше с това, щеше да го пусне да лети на дълга каишка като млад сокол, да му даде илюзията за свобода, да го остави да разпери крила, като тайно го спира и насочва.

Някой леко почука на вратата.

— Влез.

— Викали сте ме, *чие хсия*.

Той вдигна пакета и го подаде на своя канцлер.

— Изпратете това веднага на *ши* Уард. Искам, когато тази вечер се върне, това да го очаква в стаята му.

— Разбира се, *чие хсия*. — Нан Хо се поколеба. — Това ли е всичко?

Както винаги бе прочел мислите на Ли Юан. Бе го разбрал без нужда от думи.

— Още нещо, Нан Хо. Ще отнесеш една бележка. Лично. На Фей Йен. За да ѝ пожелае всичко най-хубаво.

Нан Хо наведе глава.

— Простете, *чие хсия*, но дали това е мъдро? Има хора, които биха решили, че подобна бележка означава...

Ли Юан го сръза:

— Нан Хо! Просто го направи. Мъдро или не, *чувствам*, че трябва да го направя. Така че те моля, отнеси ѝ моето съобщение и ѝ пожелай всичко най-хубаво. Няма да се сърдя за миналото, разбра ли ме? Ще бъда силен. А как мога да бъда силен, ако не гледам на миналото с ясен поглед.

Нан Хо се поклони — думите на господаря му го бяха впечатлили.

— Веднага тръгвам, *чие хсия*.

— Добре. А когато се върнеш, ми намери нов майстор на вътрешните покои. Човек, който ще ми служи също толкова добре, колкото ми служи и ти.

Нан Хо се усмихна.

— Разбира се, *чие хсия*. Дори имам някого наум.

* * *

Минаваше полунощ и в „Кухнята на Архимед“ беше претъпкано. Осветлението в клуба беше мижаво — също като на океанското дъно; въздухът тегнеше от екзотични миризми. Щом човек влезеше вътре и минеше под голямата арка, дълбокият тътен на примитивни звуци заглушаваше останалото като бавен, надвиващ другите звуци сърдечен ритъм, който отеква във всичко, което докосне.

Архитектурата на клуба беше ексцентрична, но това беше нарочно. Тук нищо не напомняше за *хан*. Обстановката изглеждаше старомодна — от последните години на Американската империя преди Големия срыв.

„Кухнята“ се намираше в горния край на Града и гледаше към тъмнозелените, осяяни с острови води на залива Бъзард. През широките прозрачни прозорци на горните етажи в ясен ден се виждаше югозападният край на Мартас Вилард, далечен и зелен, неомърсен от никакви постройки. Малцина имаха склонност да се любуват на пейзажа. През повечето време великолепните панорамни прозорци бяха затъмнени. Арабески с ярки цветове се вихреха по слепите им повърхности.

Отвътре мястото приличаше на пещера. Ред след ред се издигаха амфитеатрално около централния кръг на рампата. Една-единствена широка рампа, надигаща се плавно към тъмните висини. Покрай това бавно извиващо се, покрито с елегантни килими „авеню“ бяха подредени маси. Живописни, внушителни маси в „имперски“ стил; върху дървената повърхност бяха изрязани старите символи на шейсет и деветте щата, бронзови орли с разперени криле бяха накацали по облегалките на столовете. Сервитьори в черно-златни костюми се рееха — буквално се рееха — покрай парапета и вземаха поръчки. Малките им реактивни двигатели раници, спомен за постиженията на

технологичното минало, бяха нарушение на Едикта. Като пчели се грижеха за нуждите на претъпканите тераси, носеха, отнасяха, изплуваха от мрака над главите на шефовете си.

В центъра на всичко това се издигаше огромна лека скулптура — двойна спирална лента от злато, която се простира от пода до тавана. Това беше сложна двойна спирала, изработена до най-малките подробности, която струеше и пулсираше с тежкия басов ритъм — ту крехка, ту напрегната, призрачно тънка, а после широка, рязко очертана, сякаш материална. И това граничеше с незаконното — беше един вид предизвикателство към управляващите.

В „Кухнята“ не членуваха случайни хора. Пет, почти шест хиляди членове се тълпяха тук, когато вечерта беше добра — а тази беше добра, но броят на членовете беше пет пъти по толкова, а кандидат-членовете бяха двайсет пъти по толкова. Нещо по-важно, за членове се приемаха само представители на част от населението. Тук не се допускаха нито хан, нито онези, които работеха за хан. С това, както и в толкова други отношения, клубът нарушаваше правилата, спуснати от управата преди години, въпреки факта, че всички до един североамерикански представители бяха също и членове на „Кухнята“.

Това беше място за ексцесии. Тук се позволяваше много повече, отколкото навсякъде другаде. Ексцентричността беше нормата и навсякъде се виждаше голота или частична голота, при която почти нищо важно не беше скрито. Мъжете носеха на гениталиите си сребърни калъфи, от възбудените им от наркотик „копия“ стърчаха малки перки. Женската символика беше не по-малко неприкрита: много жени носеха натруфени пръстени от полиран метал около пола си, „космически порти“, подобни по форма на апаратурата за приземяване на космическите кораби. Това беше игра, но зад тази игривост се криеше символика.

Сред облечените — трябва да кажем, че те бяха болшинството — малцина демонстрираха желание да се отклонят от преобладаващия стил — стил, който може да бъде описан най-добре като техно-варварски: смес от космически костюми и древни ризници. Контрастът между изящните, понякога дори красиви аристократични лица и грубото, примитивно облекло беше много любопитен. Той като че ли носеше някакъв смисъл, илюстрираше някакво убягващо качество на самото общество. Беше почти признание.

Когато Ким пристигна на „портала“ и представи поканата си, беше почти два часа сутринта. Скромното му облекло, както и дребният му ръст издаваха, че е гост. Хората го зяпаху безсрамно, когато го поведоха през претъпкания тунел към централната част.

За да го отведат до масата му, го качиха на малко превозно средство — копие на четириколесен, задвижван от акумулатор джип, използван за първи път на луната преди двеста трийсет и осем години. Някъде по средата на спиралата той спря. Там имаше празна маса с пет места. Наблизо, над парапета от месинг и кристал, се рееха двама сервитьори.

Ким седна на парапета и се загледа надолу към дансинга — на повече от сто чи. Тук шумът не беше толкова оглушителен. Там долу обаче хората бяха наблъскани като сардели и се движеха бавно, чувствено, под влияние на стимуланта „добро настроение“. Малки облаци от светулки халюциногени се мотаеха между танцуващите и беззвучно проблясваха, щом се допираха до влажната топлина на гола плът.

Ким погледна нагоре. Домакините му бяха пристигнали. Бяха застанали от другата страна на масата — двама едри мъже с атлетично телосложение, облечени във всекидневни къси делови *paу* — сякаш за да го накарат да се чувства по-удобно.

По-възрастният се приближи да го поздрави.

— Радвам се, че дойде — усмихна се той широко. — Казвам се Чарлз Левър.

— Знам — просто отговори Ким и му се усмихна.

Старият Левър. Той оглавяваше най-голямата фармацевтична компания в Северна Америка, може би и в цяло Чун Куо. Другият, личният му асистент, беше синът му Майкъл. Ким стисна ръката на Левър, после погледна към сина му и забеляза колко си приличат.

Седнаха. Старият се наведе към него през масата.

— Имаш ли нещо против аз да поръчам, Ким? Знам специалитетите на това място.

Ким кимна, огледа се и забеляза кой седи на съседната маса на долния ред. Очите му щяха да изскочат от изненада. Обърна се и видя, че на съседната маса горе е същото.

Сега на всяка маса седеше по група аристократи. Преди ги нямаше там, но сигурно се бяха промъкнали на местата си, след като

бяха пристигнали двамата Левър. В облеклото им нямаше нищо особено, ала веднага се набиваха на очи. Бяха плешиви. Тази липса на коса беше първото, което привличаше погледа, но после и друга подробност задържаше вниманието: кръстовидните белези — тънки линии като мрежа от жици в древна електрическа верига. Изпъкваха — сини върху белите им скалпове — като някакъв чуждоземен код.

Известно време Ким ги оглежда омагьосан — не беше сигурен какви са; след това погледна към стария Левър и забеляза, че той го наблюдава с лека усмивка на задоволство.

— Виждам, че си забелязал приятелите ми.

Левър стана и започна да обикаля от маса на маса, като ги представяше зрелищно. Ким наблюдаваше, откъснат от реалността — осъзнаваше само колко еднакви изглеждат, въпреки че чертите им бяха различни; как това единствено нещо изтриваше всякаква индивидуалност от лицата им и ги превръщаше в *предмети*.

— Това, което виждаш събрано тук, Ким, е първият етап на голям експеримент. Експеримент, в който бих искал да ми помогнеш — старият беше скръстил ръце на гърдите си, отпуснат, уверен в собствената си власт и знания, убеден, че Ким го слуша внимателно. — Това са първите хора, възползвали се от един пробив в научната програма на „Им Вак“. Бихме могли да ги наречем „пионери“. Пионери на един нов начин на живот.

Ким кимна, ала му се стори странно, че Левър прави всичко това публично, че е избрал точно този начин, за да представи нещата.

— Това тук — Левър млъкна и се усмихна широко, сякаш шегата беше изключително смешна, — това тук са първите безсмъртни, Ким. Най-първите.

Ким прехапа устни — мислеше, опитваше се да предугади какво ще поиска от него старият. Беше изненадан. Не си бе мислил, че някой се е приближил вече толкова много до това. Но ако беше така, какво означаваше то? Защо Левър искаше да го включи? Къде беше гънката, която трябваше да изглади?

— Безсмъртни — повтори старият и очите му светнаха. — Онова, за което човечеството винаги е мечтало. Да победи самата смърт.

По съседните маси се разнесе шепот, сякаш шумолене на тънки като хартия станиолени серпентини, разлюлени от вятъра. Зад гърба на

Ким въртящите се спирални светлинни нишки пулсираха и трепкаха, бели сервитьори се рееха между нивата. Въздухът беше напоен с омайващи аромати. Всичко беше като насън, почти абсурдно.

— Честито — каза той. — Предполагам, че...

Млъкна, като продължаваше да гледа стареца в очите. *Какво* предполагаше? Че ще стане? Че Левър *знае*, че нарушава Едикта? Че това наистина е „отколешната мечта на човечеството“? Може би всичко това, но той каза нещо съвсем друго:

— Предполагам, че ще ми платите за помощта, *ши* Левър.

Синът рязко извърна глава и слисано погледна към Ким. Бащата се замисли, после се разсмя от сърце и седна.

— Ами че да, разбира се, трябва да ви се плати, *ши* Уард. Много-много добре. Ако ни помогнете.

Сервитьорите донесоха храна и вино. Известно време, докато нареждаха чиниите и чашите, никой не говореше. Щом свършиха, Ким си наля чаша вода от каната, пренебрегвайки виното. Отпи от течността с цвят на лед и отново погледна към стария Левър.

— Но защо е всичко това? Защо да обсъждаме темата тук, на публично място?

Левър отново се усмихна и взе да рови из ордьовъра си. Известно време дъвка, после остави вилицата си.

— Още не си свикнал с тукашните порядки, а? Всичко това... — той посочи с ножа. — Това е пазар. А тези — посочи приятелите си, — са мой продукт — усмихна се и посочи Ким с ножа.

— Ти, както ми съобщиха сериозни авторитети, идваш с репутация, нямаща равна на себе си. Забрави за връзките — в ъгълчето на окото му проблесна нещо. — Като се срещаме тук, сигнализирам за намерението си да работя с тебе. Най-добрите с най-добрия — боцна си една хапка, предъвка я и я преглътна. Синът му зад него гледаше, без да хапва нищо.

— Значи става въпрос за реклама?

— Един вид — обади се синът вместо бащата. — Това по никакъв начин не вреди на акциите ни. Добрата мълва е храна за здравата компания.

Старият Левър кимна.

— Точно така. Така е то, Ким. А и на собствената ти кариера нито на йота няма да ѝ навреди да те видят свързан с „Им Вак“.

„Да — помисли си Ким, — освен ако Седмината не започнат да възразяват срещу онова, което правите, и не ви затворят.“ На глас каза:

— Знаете, че имам други планове.

Старият кимна.

— Всичко знам за тебе, Ким.

Прозвуча злокобно. Ким вдигна поглед от чинията, обзет от тревога, но това беше просто дежурна фраза. *Не всичко* — помисли си той.

— Става въпрос за... теоретична работа — продължи Левър.

— Както разбирам, точно в това си много добър. *Синтез*.

Ким наклони глава — беше му нервно, но не разбираше точно защо. Може би думите просто го бяха притеснили. Не искаше толкова бързо да го *опознават*.

— Разполагаме с лекарство, което върши работа. Стабилизатор. Нещо, което само по себе си предотвратява *грешката-катастрофа*, която е причината за остаряването на човека. Но не искаме да спираме дотук. Дълголетието не трябва да бъде само за младите, нали, Ким? — в смеха му се прокрадна лека нервност, която не убягна на никого от седящите на масата. Това явно притесни сина, личеше си, че се чувства неудобно. Ала за Ким беше най-важното нещо, което Левър бе казал досега. Знаеше кое го е подтикнало да се занимава с всичко това.

За себе си го искаш. А лекарството, с което разполагаш, не може да ти го даде. То не обръща процеса, само го задържа. Искаш пак да бъдеш млад. Искаш да живееш вечно. А точно сега не можеш да имаш и двете.

— А какви са условията ви?

Левър отново се разсмя, сякаш Ким изведнъж бе проговорил на неговия език.

— Условията ще обсъждаме по-късно. А засега просто се наслаждавай на прекрасната храна. Бодни си, Ким. Бодни си. Никога не си опитвал нещо подобно на тази риба, гарантирам ти.

Ким хапна една хапка и кимна.

— Хубаво е. Какво е?

От съседните маси се разнесе смях. Левър вдига ръка, за да ги накара да млъкнат, след което се наведе към момчето.

— Тук сервират само един вид риба. Акула.

Ким огледа напрегнатите лица на новите безсмъртни, после отново — двамата Левър, баща и син. Забеляза колко им е харесала тази шегичка.

— Като времето — обади се той.

— Какво, какво? — попита старецът. Беше се облегнал назад, обхванал с длан крилото на орела.

— Времето — повтори Ким и бавно си отрязва втора хапка от филето. — То е като акула в окървавено море.

Забеляза как веселието им помръкна — беше успял да ги засегне. В ъгълчето на окоето на стареца нещо проблесна. Забеляза и още нещо. Уважението. Забеляза как Левър го гледа и го преценява отново.

— Да — рече той най-сетне. — Точно така си е, момчето ми. Точно така.

* * *

Толонен изкачи стъпалата съвсем леко, вземаше ги по две наведнъж, все едно беше на половината на годините си, ала когато се обърна да каже нещо на началника на почетната стража, разбра, че е сам. Стълбата зад него беше празна, вратата в подножието ѝ — затворена. Коридорът пред него беше тих, сумрачен, от двете му страни имаше врати. В края му една врата извеждаше в централната контролна зала.

— Какво, по дяволите... — започна и млъкна. Нещо не беше наред. Инстинктът му го бодна предупредително. Нещо в униформите им...

Реагира бързо, обърна се и застреля първия още на вратата, ала и те бяха бързи и вторият вече бе вдигнал ножа, преди Толонен да успее да го повали.

Падна на колене и се сви до стената. От лявата му ръка бликаше кръв — от ръката, с която стреляше. Оръжието му бе паднало на пода. Чуваше изстрели нейде отдолу, там, откъдето бяха дошли, но нямаше време да размишлява какво означава това. Щом измъкна ножа от ръката си и се изправи, в края на коридора се появи още един убиец.

Сграбчи пистолета и започна да стреля с дясната си ръка. Улучи го точно когато онзи му се нахвърляше. Убиецът отскочи назад и

остана да лежи там. Потръпваше, лицето му беше отнесено от изстрела, а дългият нож продължаваше да трепти в ръката му.

Разбра. Бяха ги инструктирали да го хванат жив. Ако не беше така, вече щеше да е мъртъв. Но кой ли го искаше?

Нямаше време да размишлява — чу как вратата долу се отвори, после — стъпки по стълбите. Изви се. Пареща болка жегна ръката му, когато се прицели надолу.

Беше Хаавикко. Толонен усети как го облива вълна от гняв.

— *Не!* — припряно извика Хаавикко и вдигна ръце. Дулото на големия автомат, който носеше, вече не сочеше към маршала.

— Вие не разбирате! Почетната стража. Емблемите на гърдите им... Мислете, маршале! Мислете!

Толонен отпусна оръжието си. Точно така. Опознавателната лента на нагръдните им емблеми беше в друг цвят. Беше зеленото на африканското знаме, а не оранжевото на европейското.

Хаавикко продължи нагоре по стълбите.

— Бързо! Трябва да влезем вътре.

Толонен кимна, после се обърна да покрие коридора, докато Хаавикко се приближи.

— Ще проверя първата стая — прошепна Аксел в ухото му. — Можем да се укрием там, докато дойде помощ. Ще ни е по-лесно да се защитаваме.

Старецът кимна и изскърца със зъби — болката беше много силна.

Придвижи се надясно и покри входа и коридора, докато Хаавикко отвори вратата. Хаавикко пристъпи вътре, след това се обърна и му махна да дойде.

Вътре в стаята цареше пълна бъркотия. Целият този отсек се водеше „безопасна област“ — силно охранявана зона за почивка на дошли на посещение представители на силите за сигурност — но някой го беше обърнал с главата надолу. Дюшеците бяха изтърбушени, шкафовете — преобърнати. Подът беше целият в листове.

Хаавикко посочи стаята.

— Скрийте се там отзад — между шкафа и леглото. Аз ще заема позиция до вратата.

Толонен не възрази. Болката пулсираше в ръката му и беше започнало да му се вие свят. Прекоси стаята колкото можа по-бързо и

се строполи до стената. Гадеше му се.

Точно навреме. Толонен чу как вратата в коридора се затръшна, после — стъпки на тичащи мъже. След това се обади автоматът на Хаавикко — гърмът му беше оглушителен в това затворено пространство.

Хаавикко се обърна към него:

— Идват още. Отдолу. Чакайте тук. Аз ще се оправя с тях.

През падащия пред погледа му мрак Толонен го видя как извади от пояса си граната и излезе в коридора. Големичка беше — такива използваха да си пробиват път през блокиран Печат. Затвори очи и чу как гранатата затрополи по стълбите.

И после — нищо.

* * *

Аксел притича през стаята, хвърли се върху шкафчето и закри маршала с тялото си. Точно навреме. Миг по-късно взривът разтресе въздуха, одра гърба му, разлюля цялата стая.

Изправи се на крака. Болка го жегна по дясното рамо и внезапна топлина обля ухото и врата му. Погледна надолу. Толонен беше в безсъзнание, от раната на ръката му продължаваше да тече кръв, но взривът като че ли не му беше навредил.

Аксел се обърна. Саята бавно се изпълваше с дим и прах. Закашля се, леко повдигна стареца и го издърпа в коридора. Спря и се послуша, после с пъшкане метна стареца на гръб — беше забравил собствената си болка. След това тръгна по коридора приведен, пристъпвайки между трупове. Автоматът тежеше странно в лявата му ръка. В края на коридора ритна вратата и тя се отвори — молеше се там да не го причаква още някой от тях.

Саята беше празна, вратата в другия ѝ край — отворена. Пое си дъх и продължи нататък. Чувахе тичащи стъпки и крясъци от всички страни, но далечни, приглушени, сякаш идваха от друго ниво.

Пин Тяо! Ако беше така, трябваше да изнесе маршала възможно най-далече.

Маршалът дишаше едва-едва, на пресекулки. Раната на ръката му беше тежка, униформата му — просмукана от кръв.

Отнесе стареца в дъното на стаята, пусна го долу внимателно и разкопча яката му. Откъсна ивица плат от собствената си туника, навиго като ремък и стегна ръката на маршала точно над рамото. Старецът беше действал, без да мисли. Да измъкне ножа — това беше най-лошото, което би могъл да направи. Трябваше да го остави там вътре. Сега щеше да е много по-трудно.

Приклепна на пети и успокои дишането си. Беше подпрял автомата на коляното си и пригладждаше русите си коси с ръка. Чакаше...

Секундите минаваха. Една минута... почти си беше отдъхнал, когато го видя.

Нещото пълзеше по тавана в дъното на коридора. Нещо ново. Никога досега не беше виждал нищо подобно. Нещо като сонда. Тънка, прикрита, издаваше се само с движенията си, с мъничките сенки, които хвърляше.

То се приближи още малко, после спря и се фокусира върху тях. Мъничкото му око камера се завъртя; лещата едва трепна.

Хаавикко веднага разбра. Това бяха „очите“ на убиеца. Той ги наблюдаваше, без те да го виждат, готов да удари веднага щом разбере как стоят нещата.

Аксел се хвърли напред, претърколи се и скочи на крака — точно когато убиецът се показва иззад ъгъла.

Тактиката свърши работа. Успя да му осигури нужната му частица от секундата. Не се намираше там, където онзи си мислеше, че ще го открие, и заради този миг на несигурност убиецът беше свършен.

Аксел се наведе над трупа. Ръцете и краката му силно трепереха — адреналинът се беше превърнал в чист страх. Съзнаваше, че се е отървал на косъм от смъртта.

Обърна се и се върна при Толонен. Кървенето беше спряло, но старецът все още беше в безсъзнание. Дишаше бавно, тежко. Лицето му бе добило нездрава бледност.

Аксел коленичи до маршала, наклони главата му назад и повдигна раменете му. После стисна носа на маршала и вдъхна в устата му.

Къде се бавеха подкрепленията? Къде беше редовният отряд? Или *Пин Тяо* бяха превзели цялата палуба?

Потрепери, наведе се отново надолу и отново вдъхна в устата на стареца — знаеше, че се бори за живота му.

И тогава дойде помощта. В стаята нахлуха хора — от специалните елитни части на силите за сигурност и лекари. Някой го докосна по рамото и пое стареца. Друг го придърпа настрани.

— Маршалът ще се оправи. Регулирахме дишането му.

Хаавикко се разсмя. Значи се беше провалил! Опитът за убийство се беше провалил! Понечи да се обърне, да отиде при Толонен и да му го каже, но щом помръдна, го заля огромна черна вълна.

Някой го прихвана във въздуха, после внимателно го положи до стената.

— *Куан Ин!* — възкликна някой, щом забеляза как е обгорял. — Най-добре веднага да го носим в спешното отделение. Цяло чудо е, че е стигнал дотук.

* * *

На десет хиляди *ли* оттам, от другата страна на Атлантическия океан, Де Вор се готвеше да закуси в имението на Левър. Двамата Левър — баща и син — току-що се бяха върнали от „Кухнята на Архимед“. Де Вор беше станал рано, за да ги поздрави — енергията на стария го беше впечатлила. След нощ, прекарана в ядене и пиене, той изглеждаше също толкова свеж, колкото и когато бе поздравил Де Вор за първи път преди повече от трийсет часа.

Прислужниците се разтичаха насам-натам, а те влязоха в Имперската стая. Това беше голяма, далеч не елегантна стая — мебелите бяха твърде тежки, твърде натоварващи за вкуса на Де Вор. Въпреки това тя правеше определено впечатление — с масивните си колони, които се издигаха нагоре в мрака към галерията, заобикаляща я от четири страни. Масата, на която седнаха, беше огромна — на нея спокойно можеха да се настанят няколко дузини души — и все пак беше наредена само за тях тримата. Де Вор се облегна на високата облегалка и погледна към Левър, който беше седнал чак в другия край.

Старецът се усмихна и вдигна ръка, за да повика един от прислужниците.

— Е, Хауард? Как се справи?

Де Вор се усмихна. Ставаше дума за мача реванш с шампиона на Кустоу по уей чи.

— Голям късмет. Първите две ги загубих. Но после...

Левър вдигна вежди.

— Бил си го?

Де Вор наведе глава, преструвайки се на скромнен, но това му се беше удало много лесно. Можеше да спечели и всичките пет.

— Както казах, извадих късмет.

Майкъл Левър впери в него изненадан поглед.

— Приятелите ти бяха много гостоприемни — обади се Де Вор.

— Много свестни хора, Майкъл. Щеше ми се и ние в Град Европа да си имаме такива като тях.

— Ами ти, Хауард? Върна ли си парите?

Де Вор се разсмя.

— Съвсем не. Знаех колко слаб е човекът на Кустоу. Нямах да е честно да измъквам и пари накрая.

Майкъл Левър кимна.

— Разбирам...

Но се виждаше, че това му е направило по-голямо впечатление, отколкото искаше да си признае. Така беше с онези другите снощи: очите им говореха онова, което устните им не можеха. Беше видял новото уважение, с което го гледаха. Беше спечелил с десет камъка последната игра. Шампионът на Кустоу никога нямаше да го преживее.

Старецът ги гледаше от другия край на масата. Сега се намеси:

— Лошо, че не можеш да останеш по-дълго, Хауард. Бих искал да те разведа да огледаш инсталациите ни.

Де Вор се усмихна. Беше чувал разни слухове за това, колко били напреднали; как свободно престъпвали указанията на Едикта. Но пък войната с дисперсионистите, така пълно опустошила Горните нива в Град Европа, тук почти не ги беше докоснала. Мнозина от естествените съюзници на дисперсионистите тук бяха останали извън войната. В резултат на това тук всичко кипеше бурно, главите на Компаниите бяха изпълнени със сурова самоувереност, която беше заразна. Навсякъде витаеше оптимизъм — чувство, че ако не другаде, то тук промяната можеше да бъде наложена независимо от Седмината.

Погледна към стария Левър и наведе глава.

— Много бих искал, Чарлз. Но може би следващия път? Казвали са ми, че заводите ти са нещо внушително: с няколко години по-напред от европейските.

Левър се разсмя и се наведе напред.

— Така и трябва! Потроших много пари за реконструкции през последните няколко години. Но не беше лесно. Никак. За да напреднем, трябваше да се върнем назад, ако разбираш какво искам да ти кажа.

Де Вор кимна — разбираше. И наистина, ако му трябваше още някакъв ключ към това, какво искаше да му каже Левър, то трябваше просто да се огледа. Навсякъде из стаята всичко напомняше за Американската империя — от огромните орли с разперени криле по облегалките на столовете до гербовете по сребърните прибори. Най-се набиваше на очи огромната карта, окачена на стената зад стария Левър: карта на Американската империя от времето на разцвета ѝ през 2043 г., пет години след окрупняването ѝ до шейсет и девет щата. Годишите на убийството на президента Грифин и Големия срыв.

На картата червено-бяло-синята империя се простираше далече навътре в южния континент. Само тройният съюз между Бразилия, Аржентина и Уругвай беше устоял на масирания американски натиск и съставляваше последния пост на някога изцяло латинския континент, докато на север цяла Канада беше погълната, а обширната ѝ територия — разделена на три големи административни области.

Погледна надолу. За него тези карти бяха живи доказателства за ефимерността на империите: за сигурното разпадане на всичко човешко пред лицето на времето. Но за Левър и тези като него те бяха нещо различно. За тях тази карта представляваше идеал — златен век, към който трябваше да се върнат.

Америка. Беше забелязал как щом кажат тази дума, грейват вътрешно; как живват очите им, щом я чуят. Също като европейските им братовчеди и тях ги изкушаваше мечтата за завръщането. Мечта, която неговият дар — файлът „Аристотел“ — със сигурност щеше да разпали, като масло, налято в огъня на омразата им, докато целият този Град не избухнеше в пламъци.

Въздъхна. Да, този ден щеше да дойде. И той щеше да присъства на този ден. Да види Градовете в пламъци, а Седмината — повалени.

Обърна се на стола си, пое кафето от прислужника, после пак срещна погледа на Левър.

— Ами момчето? Как мина вечерята? Разбрах, че сте го водили в „Кухнята“.

Левър се усмихна замислено.

— Добре мина. Сече му умът на това момченце. Много му сече. И съм ти много благодарен, че ме запозна с него, Хауард. Може да се окаже много ценен контакт.

— Така си и мислех...

— Както и да е — намеси се Левър, — чудех се...

Де Вор отпи от кафето си, остави чашата и я бутна по-надалече.

— Чудеше ли се?

— Да. Я си помисли. Щом момчето е толкова ценно, защо Ли Юан го е изпратил тук? Защо не си го е държал подръка в Европа?

Де Вор се усмихна.

— Да ти кажа честно, Чарлз, не съм много сигурен. Знам, че старият танг имаше намерение да заповяда да го унищожат. Всъщност ако не беше нападението над Проекта, момчето сега нямаше да е тук. Ли Юан е размислил.

— Да. Но какво ли е намислил сега?

Де Вор се разсмя.

— Всички ние бихме искали да знаем точно това, нали така? Сега сериозно. Ето как го схващам аз: момчето е преживяло силен шок. Определени психологически блокажи, създадени в него по време на реконструкцията на личността му, са паднали. В съвсем истински смисъл вече не е същият човек, какъвто е бил преди атаката. Така са казали на Ли Юан. Освен това са му казали, че в резултат на това момчето не е стопроцентово надеждно. Че има нужда от почивка и може би смяна на обстановката. И какво прави той? Изпраща момчето тук заедно с пълен медицински екип с надеждата пътуването да му се отрази добре и да се върне освежен, готов за нова работа.

Левър кимна замислено.

— Значи мислиш, че Ли Юан все пак ще го използва?

Де Вор вдигна вежди.

— Може би. А може би не. Носят се разни слухове.

— Слухове ли?

Де Вор се усмихна и извинително сви рамене.

— Повече засега не мога да кажа. Но когато чуя още нещо, ще ви съобщя, обещавам.

Левър изпуктя нервно, извърна се на стола си и щракна с пръсти.

— Хайде! По-живо! Ще умра от глад.

Отсреща синът му се разсмя.

— Но, татко, ти яде само преди три часа! Как така умираш от глад?

Левър се втренчи в сина си, после също се разсмя.

— Знам. Обаче въпреки всичко умирам от глад — и погледна към Де Вор. — А ти, Хауард? Какво ще ядеш?

Де Вор се усмихна. *Целия свят* — помисли си той. — *Ще глътна целия свят.*

Но на глас каза:

— Кафето ми стига, Чарлз. Точно сега нямам апетит. Може би по-късно, а?

Обърна се и погледна към сина.

— Майкъл, ти ще ядеш ли, или бих могъл да ти предложа глътка въздух?

Младият се облегна назад и прокара пръсти през късата си руса коса.

— Смятах да дремна някой и друг час, но ако си легна половин час по-късно, това едва ли ще има значение. — Обърна се и погледна към баща си. — Ще ни извиниш ли, татко?

Левър кимна.

— Всичко е наред, Майкъл. Но помни, че до петък вечерта трябва да свършим много работа.

Младият Левър се усмихна.

— Всичко е под контрол.

— Добре! — Левър вдигна вилцата си и посочи към Де Вор. — Защо не промениш решението си и не поостанеш, Хауард? Ще даваме бал за Деня на благодарността. Можеш да видиш как празнуват американците. Освен това ще дойдат много интересни и важни хора. Хора, с които трябва да се срещнеш.

Де Вор наведе глава.

— Благодаря, но тази вечер наистина трябва да се връщам. Може би друг път?

Левър сви рамене, след това им махна да вървят и се захвана със закуската си.

Отвън беше по-хладно. Леката светлина създаваше впечатлението, че навън наистина е утрин; че наистина вървят под свежото небе на ранната есен и лек бриз шепне в клонките на околните дървета.

Де Вор наблюдаваше младия Левър и забеляза как той веднага се промени, щом излязоха; как напрегнатата официална поза изведнъж изчезна.

— Прав ли бях? — попита той веднага, щом вече не можеха да ги чуят от имението.

Левър се обърна.

— Умен човек си ти, Хауард, но не подценявай баща ми.

— Може би. Но бях ли прав?

Левър кимна.

— Само за това говореше. Но и това няма защо да ни изненадва. То си му е мания. Безсмъртието... — той поклати глава.

Де Вор хвана младежа за лакътя.

— Разбирам как вероятно се чувстваш, Майкъл. Досега не съм казал нищо — може би едва ли би било възпитано да говоря за това пред баща ти — но с тебе мога да разговарям свободно. Нали разбираш, намирам идеята за вечен живот доста абсурдна. Да си мислим, че можем да надхитрим смъртта — че можем да бием стария Майстор в собствената му игра! — печално поклати глава; забеляза, че е успял да дръпне тънката струна в другия. — Е, сигурен съм, че и ти си съгласен. Самата идея е нелепа. Освен това защо да се занимаваме със слабостите на старото създание — *мей ю джен вен!* Защо да не се стремим да създадем по-добро и по-съвършено същество?

— Какво искаш да кажеш?

Де Вор снижи глас:

— Видя какво съм постигнал вече. Е, има още много работа. Крепостите са само малка част от плана ми. Вярвам, че трябва да гледаме отвъд унищожаването на Седмината и да предугаждаме какво ще стане по-нататък. И не просто да предугаждаме. Мъдрият трябва да оформя бъдещето, нали така?

Левър кимна замислено.

— Точно това винаги съм казвал и аз.

— Добре. Тогава ме изслушай, защото имам план, от който бихме имали полза и двамата.

— План ли?

— Да. Нещо, от което всички биха останали доволни.

Левър се разсмя.

— Голяма приказка каза.

— Но това съвсем не е невъзможно. Слушай сега. Какво ще стане, ако създадем Научноизследователски център по безсмъртието в Пустошта?

Левър трепна.

— Но аз си мислех, че ти каза, че...

— Казах го. И то съвсем сериозно. Но я го погледни оттук: ти искаш едно, баща ти — друго. Обаче той държи властта — по-точно той държи парите — а ти нямаш нищо. Или почти нищо.

По киселото изражение на младежа позна, че е докоснал оголен нерв.

— Е, защо не пренасочим известна част от парите в нещо, което ще е за самия тебе, Майкъл?

Очите на Левър се разшириха — беше разбрал.

— Ясно. Като говориш за научноизследователски център, нямаш предвид точно това, нали? Говориш за фасада. За начин да се пренасочват пари.

— Естествено.

— Искаш от мене да метна баща си. Да бъзикна манията му с надеждата, че ще остане сляп за онова, което правя.

Де Вор поклати глава.

— Нищо не искам от тебе, Майкъл. Ще действаш както намериш за добре. И ако то е в съгласие с онова, което искам, аз, всичко е наред. Ако не е... — сви рамене и се усмихна учтиво, все едно нямаше значение.

— А *ти* какво искаш?

Де Вор се поколеба. Толкова често му задаваха този въпрос напоследък, че дори беше започнал сам да си го задава. За миг се изкуши да обясни всичко — целия величествен план, изграден в ума му — но после промени решението си.

— Мисля, ти знаеш какво искам. Но нека само да те попитам, Майкъл. Ако баща ти най-после постигне най-свидното си желание —

ако най-накрая намери начин да стане безсмъртен — тогава какво? Не би ли се оказало това проклятие за всички, свързани с него? В края на краищата, ако той *наистина* живее вечно, ти кога ще го наследиш?

Левър срещна за миг очите на Де Вор, след което извърна глава. Но от погледа на Де Вор не можеше да убегне, че му е напипал слабото място. Точно от това се страхуваше той — както и цялото му поколение. Да остане завинаги син, син на жив призрак.

Левър потрепери и поклати глава.

— Ами този център... как ще пробутва идеята на баща ми?

Де Вор се усмихна, после пак хвана младежа за лакътя и го поведе нататък, като започна да му изяснява плана си. Но най-трудното беше минало. Останалото щеше да е лесно.

Безсмъртие. Беше глупост, ала полезна глупост. И той щеше да я изцеди до последната капка. Да разчисти нещата и да отбележи няколко точки за последно.

* * *

Когато Ким се върна в комплекса, където беше отседнал, под усилена охрана, минаваше шест. Стражите провериха документите му и го пуснаха.

Апартаментът тънеше в мрак — само слабото сияние на дисплея на конзолата се виждаше в дъното на коридора. Остана там известно време — чувстваше се изнервен. Спалнята му беше само малко по-нататък, вдясно. Прибра се, затвори вратата и включи нощната лампа.

Замря, после бавно се заоглежда. Обвитият с червена коприна пакет на нощната масичка го нямаше там, когато излезе. Някой беше влизал в стаята.

Впери поглед в него — чудеше се какво да прави. Ако беше бомба, можеше и да е твърде късно — можеше да е задействал таймера просто като е влязъл в стаята. После видя бележката, която се подаваше отдолу, и се усмихна — беше познал почерка.

Седна, постави пакета до себе си на леглото и зачете бележката. Беше на мандарин — йероглифите бяха изписани с черен туш с леки, но уверени мазки. В долния край на малкото копринено листче се

виждаше печатът на младия танг — *Юе Лун*, вдълбан в златистия восък. Бързо плъзна поглед по редовете.

Ши Уард,

При първата ни среща ви казах, че ако изпълнявате каквото ви наредя, ще скъсам издадената от баща ми заповед. Вие направихте много повече от онова, което изискваше уговорката ни, ето защо ви връщам документа на баща ми, надлежно унищожен.

За мене ще е чест, ако приемете също и тези няколко малки подаръка заедно с искрената ми благодарност за вашата помощ при възстановяването на Проекта.

Очаквам с нетърпение да ви видя, след като се върнете от Града на моя братовчед.

С най-дълбоко уважение, Ли Юан

Ким вдигна поглед. Бележката беше повече от необичайна. *С най-дълбоко уважение*. Един танг обикновено не използва такива думи, когато се обръща към поданик. Не, достатъчно добре разбираше обществения механизъм в Чун Куо, за да е наясно, че подобно поведение от страна на младия танг беше нещо изключително. Какво ли искаше от него?

И беше ли честно това? Трябваше ли непременно Ли Юан да *иска* нещо от него?

Остави бележката и взе пакета. Под копринената опаковка имаше малка кутийка: черна лакирана кутийка, върху която с ярки златни букви беше изписано името на Ким. Усети как в него трепна предчувствие; след това го отвори. Вътре в кутийката, обвити в парчетата от разкъсаната заповед на Ли Шай Тун, имаше четири малки карти. Изсипа ги на леглото. Бяха малко по-различни от компютърните карти, използвани из цяло Чун Куо: многоцелеви карти, които служеха за съхраняване на информация във всякакви форми. Нямаше как да се сети що за карти са това, докато не ги постави в комсета. Можеха да са кредитни чипове например или пък холограми, или някакви специални програми. Единственият ключ към това бяха номерата, които Ли Юан беше надраскал на всяка една от тях.

Събра ги, мина в крайната стая, включи настолната лампа до конзолата и пхна в процепа първата карта — с номер *и*, едно.

Облегна се назад и зачака.

Звънна малка камбанка — чиста, висока нота — след това на екрана се появи:

ПАРОЛА?

Постави ръката си с дланта надолу върху опознавателния панел и се наведе над тъмната огледална повърхност с широко отворени очи, така че машината да сравни отпечатъка от ретината му. Изговори четири кодови думи, после се облегна назад.

След част от секундата отговорът се изписа на екрана:

АУДИО ИЛИ ВИДЕО?

— Видео — каза тихо.

По повърхността мина вълна — знак, че съобщението е прието — също като по спокойната повърхност на вир, когато едно-единствено малко камъче падне точно в центъра му. Миг по-късно екранът плавно се повдигна над бюрото и се наклони така, че да е срещу него.

Отново въведе кода. Екранът веднага се изпълни с информация. Набързо я прегледа и се облегна назад. Беше обновено копие на договора му със „Сим Фик“, с което се откупуваше интереса му към тях. А новият собственик? Беше написано там, най-отдолу. Ким Уард. За първи път в живота си той сам си беше господар.

Потрепери, после извади картата и я смени с нова, *ер*, две.

Екранът отново светна и той кимна. Разбира се. Да си бъде сам господар нямаше да означава нищо без това — документите му за гражданство. Но Ли Юан беше отишъл по-далече: беше му издал пропуск за всички нива. Това му разрешаваше да пътува накъдето си иска из седемте Града, а това се позволяваше на малцина дори и сред онези от Горните нива.

Още две... Взира се известно време в малките карти, като се чудеше, след това пхна в процепа третата, обозначена със *сан*.

Отначало не разбра. Може би някой от слугите на Ли Юан беше събркал нещо и бе сложил в пакета погрешна карта. После, когато документът се разгърна, дъхът му спря, щом видя името си, изписано под „Регистриран собственик“.

Компания! Ли Юан му подаряваше компания — с всичките му там офиси, патенти и достатъчно пари, за да наеме персонал и да се заеме с предварителни изследвания. Поклати объркано глава. Всичко това... нищо не разбираше.

Затвори очи. Беше като сън — сън, от който скоро щеше да се събуди, и все пак, когато отново отвори очи, информацията си беше там, на екрана, а по ръба му трептяха личните кодове за верификация на Ли Юан.

Разсмия се невярващо, след това отново поклати глава. Винаги все до това се стигаше. Толкова беше свикнал да е нечия собственост — да го *използват* — че не можеше да си представи, че подобен жест може да се дължи на друго. Но ако Ли Юан не искаше нищо? Ако наистина имаше предвид точно това, което беше написал в бележката? Какво губеше, като правеше този жест?

А какво печелеше?

Намръщи се — опитваше се да стигне през обърканите си чувства до обективната истина, но този път това се оказа твърде трудно. Не се сещаше за никаква причина Ли Юан да е толкова щедър. Никаква освен тази, която сам беше посочил.

Извади картата и постави последната — *си*.

А сега какво! Какво още би могъл да му подари Ли Юан?

Файлът беше по-различен — веднага го забеляза. Като начало не присъстваше личният код на Ли Юан. Но имаше и нещо повече. По дължината и сложността на файла си личеше, че е подготвен от експерти.

Введе кода за достъп. Екранът веднага се изпълни с бляскави цветове като взрив на звезда и бързо се разгърна в сложна диаграма. Зяпнал от изненада, се дръпна назад. Беше генотипно изследване.

Не. Не просто генотипно изследване. Разбра веднага какво е, нямаше нужда да му се обяснява. Изследваният генотип беше *неговият*.

Гледаше с широко отворени очи как програмата се разгръща детайл подир детайл върху дръзко очертаната карта на ДНК на екрана. После, като повдигаше детайлите един след друг над плоския екран, тя започна да изгражда холографски образ на двойна спирала, който заплува във въздуха над бюрото, като бавно се въртеше.

Загледа се в едва въртящата се спирала, за да я запомни. Сърцето му туптеше в гърдите му. След това даде устна команда на програмата да продължи нататък.

На следващата страница бяха изброени всички вероятни негови бащи. Възможните кандидати наброяваха почти шест милиарда — пълният брой на възрастните мъже хун мао през 2190 г. Потрепери — започваше да разбира. След това отново задейства файла. Всичко на всичко десет имена. Прегледа списъка, отново зяпнал от изненада. Неговият баща... един от тези хора беше баща му.

Програмата започна да го информира подробно за всеки от десетимата, един по един: портрети анфас, подробни биографии — толкова подробни, че да се уплаши човек.

Когато и последната изчезна от екрана, даде команда за пауза, после се облегна назад със затворени очи. Дишаше съвсем леко. Чувстваше се странно, сякаш беше застанал на края на дълбок кладенец, не можеше да запази равновесие и аха-аха да падне. Потрепери — никога досега не се беше чувствал така. Знанието винаги беше прозорец — пробив в мрака — но това...

За първи път го беше страх да узнае нещо.

Изчака замайването му да мине, отвори очи и се опита да се стегне.

— Добре. Нататък...

Последва цяла секунда колебание, после екранът светна. Този път изброяваше подробности за известното движение на десетимата кандидати за тримесечния период през зимата на 2190 г. — подробности, извлечени от досиетата на силите за сигурност.

Всичко това сведе нещата до един-единствен кандидат. Само един от десетимата беше посещавал Глината през този период. Ето защо само един би могъл да му бъде баща.

Преглътна сухо и продължи нататък.

Образът се появи веднага, толкова рязко очертан, сякаш снимката беше от същия ден. Млад мъж около трийсетте; висок, с крехко телосложение, с фини, изящни кости и отявлено аристократични черти. Светлокестенявата му коса беше подстригана добре, ала не твърде късо, а тъмозелените му очи бяха добри, топли. Беше облечен просто, ала стилно в тъмночервено *пау*, а двете му китки бяха украсени с тънки *тяо туо* — гривни от злато и нефрит.

Ким присви очи — беше забелязал нещо странно. Сякаш главата и тялото на мъжа бяха части от две различни, съвсем отделни същества: главата беше твърде голяма, брадичката и чертите на лицето му — твърде силни за стройното, почти крехко тяло, което ги поддържаше. Ким намръщи чело, след това изговори името на баща си:

— *Едмънд... Едмънд Уайът.*

Снимката беше стара. Докато я гледаше, усети нещо като съжаление, че никога няма да се срещне с този човек, нито да се запознае с него, защото, както сочеше файлът, Едмънд Уайът беше мъртъв от осем години — осъден на смърт за убийството на министър на танга Лу Кан. Престъпление, за което по-късно без много шум бил оправдан.

Ким потрепери. *Това ли беше причината за щедростта на Ли Юан?* Да постави всичко на мястото му? Или един танг беше над подобни морални скрупули?

Наведе се напред — точно понечи да затвори файла и образът на Уайът изчезна. Известно време екранът остана празен, след това отново светна:

ГЕНОТИП — ПРЕДПОЛАГАЕМ ЖЕНСКИ ИЗТОЧНИК

Даде команда за задържане — гласът едва излезе от гърлото му, сърцето му отново се разтуптя.

Седя така дълго, сгушен на стола, втренчен в заглавието, после почти шепнешком нареди на програмата да продължи.

Първо излезе генотипът — пъзелът на ДНК, която щеше да се съедини с тази на Едмънд Уайът, за да оформят неговата собствена. Гледаше как двойната спирала се очертава във въздуха. След това тя рязко изчезна и на мястото ѝ не се появиха нови цифри, а компютърна графична симулация — триизмерен портрет на гола жена в цял ръст.

Ахна и поклати глава — не можеше да повярва на това, което виждаше. Това беше майка му. Макар че не я беше виждал почти от дванайсет години, веднага я позна. Но не такава, каквато я помнеше. Не, тази жена изобщо не беше онова мършаво, плоско като дъска създание с проскубани коси, което беше познавал.

Образът беше толкова абсурден, че му идеше да се засмее, но едно далеч по-силно чувство — горест — заглуши смеха.

Изстена и извърна глава — чувството за загуба беше толкова огромно, че за миг се уплаши да не се побърка.

— Мамо... — прошепна той; очите му се замъгляваха. — Мамо...

Компютърът беше направил предположения. Беше програмиран да предполага нормалната диета на Горните нива, нормалния живот на Горните нива. Беше ги включил в симулацията и резултатът беше такъв, че ако в Глината съществуваха подобни условия, вероятно би бил доста точен. Но така, както беше...

Ким погледна отново изображението. Втренчи се с отворена уста в образа на майка си такава, каквато би могла да бъде: тъмнокоса красавица със силни ръце и крака, пищна, пълногръда и с цели две чи по-висока, отколкото беше в действителност. Силна, хубава жена.

Потръпна гневно — това беше ужасно, някаква кошмарна подигравка — след това поклати глава. Реалността — истината — *тя* беше гротескна. А това?

Поколеба се — страхуваше се да използва думата. Но нямаше как иначе да опише образа, който плуваше там, в мрака.

Беше прекрасен. *Прекрасен.*

Образът беше лъжа. И все пак това *беше* майка му. Нямаше съмнение. Мислеше, че я е забравил съвсем, че всякаква следа от нея е изтрита от ума му. В края на краищата, когато племето го беше взело, той нямаше и пет години. Но сега спомените се връщаха като призраци и го измъчваха.

Трябваше само да затвори очи и я виждаше, приклепнала и сгушена под ниския каменен зид точно след като бяха избягали от бардака в Мигтерна, със светнали от вълнение очи. Виждаше я, легнала до него в тъмното, как се протяга да го притисне до себе си, как тъничките ѝ ръце го обгръщат. Виждаше я по-късно как се промъква сред скалите в сянката на Стената и ловува, как пъргавото ѝ тяло се свива и разгъва, докато следи някакво бледо, подобно на плъх същество. Виждаше я как се обръща и го поглежда, а устните ѝ и черните ѝ кръгли очи се усмихват.

Виждаше я...

Прикри очи и притисна длани към орбитите, сякаш за да не вижда повече всичко това; дълбоко вътре в него се надигаше една-

единствена треперлива нота на болка — нисък, суров животински звук, непоносимо силен.

Известно време не усещаше нищо освен болката. Нищо освен огромния, непоносим мрак на загубата. После, щом болката утихна, отново вдигна очи и като си пое треперливо въздух, протегна ръка да я докосне.

Пръстите му докоснаха въздуха, преминаха през прекрасния призрачен образ.

Въздъхна. О, сега я виждаше. Да. И не само каквато беше, а и такава, каквато можеше да бъде. Великолепна. Прекрасна...

Облегна се назад, избърса мокрите си бузи и поклати глава. Знаеше, че не е справедливо да се живее така: Градът — горе, Глината — долу. Беше уверен — никога досега не се бе чувствал толкова уверен — че тук има нещо гнило. Много гнило.

Наведе се, затвори файла, отпусна се назад и въздъхна — дълга, трепетна въздишка. Да, сега го беше разбрал. Виждаше го толкова ясно, че не оставаше и следа от съмнение. Чун Куо беше като самия него — без майка, преследвано от призраци, противоестествено разделено. На вид кипеше от живот, ала в действителност беше огромна ехтяща черупка; празнотата ѝ отекуваше надолу по нивата, към дъното.

Ким взе четирите мънички карти и за миг ги задържа в дланта си. Ли Юан му беше върнал живота. Нещо повече, беше му дал и бъдеще. Но кой би дал подобен шанс на Чун Куо? Кой би върнал на този огромен свят миналото и би се помъчил да го излекува?

Поклати глава. Не, това не беше по силите дори и на Ли Юан. Дори и да го искаше.

ГЛАВА 11

УСТАТА НА ТИГЪРА

Еберт се огледа и се обърна към Му Чуа с усмивка:

— Добре се справи, Му Чуа. Направо не мога да позная мястото. Ще дойдат тук всеки момент, така че помни, че тези хора са важни бизнес партньори и искам да им направя впечатление. Новите момичета облечени ли са както поисках?

Му Чуа кимна.

— Добре. Е, дръж ги, докато вляза. Тези неща трябва да се правят както трябва, нали? Човек трябва да им разпали апетита, преди да им сервира основното ястие.

— Разбирам, генерале. Мога ли пак да ви повторя колко съм ви благодарна, че оказвате чест на скромното ми заведение? Не всеки ден сме домакини на благородници.

Еберт кимна.

— Да... Му Чуа. Ако тези *чун цу* харесат онова, което видят, то е много вероятно да получиш покана.

— Покана ли?

— Да. За *чао тай хуй* — забавление — в едно от именията на Първо ниво. Този следобед, казаха ми, младите принцове щели да се събират. И те ще имат нужда от... — как точно да го кажа? — ... специални услуги.

Му Чуа наведе глава.

— Както желаят. Моите момичета са най-доброто. Те са *шен ну*... момичета богини.

Еберт отново кимна, но този път като че ли беше разсеян. След малко отново погледна към Му Чуа.

— Пристигна ли виното от избата на баща ми?

— Пристигна, ваша светлост.

— Чудесно. Тогава се погрижи гостите ми да пият от него и нищо друго. Не трябва да им се поднася нищо друго освен най-доброто.

— Разбира се, генерале.

— Не искам измами, разбери, Му Чуа. Направи каквото казвам и ще ти се отплатя както подобава. Десет хиляди *юана* само за тебе. И по хиляда за всяко от момичетата ти. Това отделно от стандартните ти цени и разходи.

Му Чуа наведе глава.

— Твърде сте щедър, ваша светлост...

Еберт се разсмя.

— Може би. Но ти се държа добре с мене през всичките тези години, Му Чуа. И когато ми изложиха това предложение, първата ми мисъл беше за тебе и за твоя отличен дом. „Кой е по-добър — рекох си, — от Му Чуа, за да забавлява моите гости?“ — усмихна ѝ се широко; беше почти поносим. — Сигурен съм, че няма да ме разочароваш.

Му Чуа наведе глава.

— Гостите ви ще останат доволни...

Той се разсмя.

— Наистина...

След като Еберт излезе, тя постоя на място още малко — при мисълта за десетте хиляди *юана*, които той ѝ бе обещал, беше изпаднала почти в транс. Заедно с това, което щеше да издои от забавленията тази сутрин, щеше да ѝ бъде достатъчно. Поне достатъчно да се махне оттук. Да се изплати на връзките си в Горните нива и да се изкачи нагоре.

Да. Вече беше уредила всичко. И сега най-накрая можеше да се махне. Далече от Лу Бакенбарда и ужасната занемареност на това място. Да си намери някое местенце нагоре по нивата и да отвори малък, дискретен, уютен дом. Нещо съвсем различно, с отбрана собствена клиентела и собствени строги правила.

Усети как през нея премина лека тръпка на предчувствие, после се размърда, даде последни нареждания, преди да пристигнат двамата мъже, накара момичетата да извадят виното и да наредят масата със специално приготвените мезета.

Нямаше представа какво е намислил Еберт, но беше ясно, че придава голямо значение на тази среща. Само преди два дни неговият човек се бе появил изневиделица и ѝ бе дал двайсет и пет хиляди *юана*, за да премebelира къщата. Това означаваше да изгуби един ден, но тя предварително си беше изработила парите. Сега като че ли беше твърде вероятно да спечели много повече.

Въпреки това си оставаше подозрително настроена към Ханс Еберт. Ако беше намислил нещо, почти беше сигурно, че няма да е на добро. Но дали това беше нейна грижа? Ако сега за последен път успееше да изкара достатъчно, можеше да забрави за Еберт и онези като него. Това беше нейният пропуск за навън. След днешния ден никога нямаше да има нужда отново да прави компромиси. Щеше да бъде пак като едно време, преди да умре закрилникът ѝ Фен Чун.

Тази мисъл я накара да се усмихне; духът ѝ се приповдигна. Е, щом това беше последният път, щеше да го направи по-специален. Щеше да го направи такъв, че дори и Ханс Еберт да го запомни.

Засуети се, приведе всичко в съвършенство, после повика четирите момичета, които трябваше да посрещнат гостите. Млади момичета, както беше уточнил Еберт — никое от тях не беше прехвърлило тринайсет години.

Погледна се в огледалото, избърса една прашинка пудра от бузата си, след това чу звънеца в приемната и се обърна. Вече бяха тук.

Излезе и коленичи пред двамата мъже, после им се поклони и опря чело о коленете си. Четирите млади момичета зад нея направиха същото и се изправиха едновременно с нея. Ефектът беше изчислен и тя забеляза колко много хареса на мъжете.

Еберт ѝ беше дал предварително пълна информация; бе ѝ съобщил всичко, което тя трябваше да знае за тях — от бизнес делата им до сексуалните им предпочитания. Въпреки това се изненада от контраста между двамата.

Хсиян Кай Фан беше едър мъж с провиснали гърди, с почти женствени маниери. Имаше тройна брадичка и отпусната челюст, очите му сякаш се взираха навън сред канари от плът, ала движенията му бяха изящни, а вкусът към облеклото — изключителен. Бледооливите му копринени одежди следваха модата на Низшите фамилии — мода, напълно и съвсем умишлено не в крак с онова, което се носеше навсякъде из Горните нива — с дълги, широки ръкави и ветреещи се поли, които скриваха обутите му в ботуши крака. Парфюмът му беше тежък, но за сметка на това той беше много умерен в украшенията — най-богатият му накит беше голямата *ла тиан*, закачена на пояса кесия от червено кадифе; двете ѝ закопчалки бяха инкрустирани с рубини и смарагди под формата на две пеперуди. Ноктите му бяха изключително дълги — по модата сред Фамилиите;

ветрилото с дръжка от слонова кост в ръката му бавно се ветрееше във въздуха, докато той се оглеждаше наоколо.

От друга страна, Ан Лиян-чу беше дребен и приличаше на плъх — жилиав и потресаващо грозен дори сравнен с различните клиенти, които Му Чуа беше забавлявала години наред. С плоско лице и очички като мъниста, той беше толкова нервен, колкото Хсиян — флегматичен — движенията му бяха резки, неловки. Когато срещна погледа му, Му Чуа се усмихна напрегнато — опитваше се да не ѝ проличи отвращението. Носеха се слухове, че е чукал всичките си шест дъщери — дори най-малката, само шестгодишна. Като го погледнеше човек, не беше трудно да си го представи. Веднага беше забелязала как му светнаха очичките, щом видя момичетата. Как лъснаха с тъмен, похотлив блясък: така хищното насекомо гледа жертвата си, преди да ѝ се нахвърли.

За разлика от Хсиян, Ан Лиян-чу като че ли нямаше никакъв вкус, що се отнася до облеклото. Крецещо оцветеното му *пау* висеше като на закачалка, сякаш беше крадено. И неговият парфюм беше тежък също като на Хсиян, но мирисът беше такъв, че да ти се доповръща — по-скоро кисел, отколкото сладникав, сякаш смесен със собствената му пот. Тя видя как ръката му — пръстите целите бяха обсипани с пръстени със скъпоценни камъни — докосна късия му церемониален кинжал; устните му се навлажниха и размърдаха, сякаш се чудеше с кое ли момиче да започне.

— Господари мои... добре дошли в скромния ми дом — рече тя и отново сведе глава. — Бихте ли желали нещо за пиене?

Хсиян като че ли понечи да отговори, но преди да успее, Ан Лиан-чу мина покрай нея и след като опипа две момичета, избра третото. Стисна я здраво за лакътя и грубо я помъкна след себе си през мънистената завеса към стаите отатък.

Му Чуа го сподир с поглед, после отново се обърна към Хсиян усмихната — самата учтивост:

— Би ли искал господарят Хсиян нещо освежително?

Хсиян се усмихна любезно и се остави да го поведат. Но щом стигна до прага на Небесната стая, се обърна и я погледна.

— Ами че тук е прекрасно, Му Чуа. Генералът беше съвсем прав, като ми каза, че сте жена с вкус. Дори не ми е хрумвало, че подобно място би могло да съществува извън Първото ниво.

Тя се поклони ниско, невероятно доволна от похвалата му.

— Нашият дом е съвсем скромен, ваша светлост.

— Както и да е — той пристъпи в стаята. — Надявах се, че... — е, нека не го увъртаме, а? — че тук ще намеря *специални* удоволствия.

Забеляза как я гледа и разбра веднага, че го е преценила напълно погрешно. Кадифените му обноски прикриваха природа, потблъскваща и от тази на Ан Лиан-чу.

— Специални удоволствия ли, ваша светлост?

Той се обърна, след това се отпусна в чудовищното кресло с копринени възглавнички, което беше купила специално за да побере огромното му туловище. Махаше си с ветрилото бавно, лениво.

Погледна я пак — очичките му сред тлъстото лице бяха студени, пресметливи.

— Да — мазно произнесе той. — Казват, че в Мрежата можеш да си купиш всичко. Абсолютно всичко.

Тя усети как я побиват студени тръпки. Еберт не беше споменавал такова нещо. От онова, което бе казал, удоволствията на Хсиян бяха не по-странни от тези на всеки мъж. Но това...

Махна на момичетата да излязат, после затвори вратата и се обърна към него, като си напомни, че това е нейният изход, последният път, когато ѝ се налага да си има работа с подобни хора.

— Какво бихте желали? — попита, като сдържаше гласа си да не трепне. — Ние тук задоволяваме всякакви вкусове, господарю.

Той се усмихна — огромна дупка зейна в плътта под носа му. Показаха се зъби, които изглеждаха твърде малки, за да изпълнят пространството вътре. Гласът му беше кадифен като гласа на млада жена:

— Моите нужди са прости, Му Чуа. Много прости. И генералът ми обеща, че ще ги посрещнете.

Тя коленичи и наведе глава.

— Разбира се, ваша светлост. Но кажете ми какво *точно* искате.

Той затвори ветрилото си и то изщрака. След това леко се наведе напред и я помама с пръст.

Тя стана, приближи се и коленичи — лицето ѝ беше само на педя от коленете му. Той се наведе още повече към нея и зашепна — в дъха му се долавяше лек анасонов мирис:

— Разказвали са ми, че между секса и смъртта съществува тясна връзка. Че най-префиненото удоволствие е да чукаш жена в мига на смъртта ѝ. Казвали са ми, че предсмъртната агония на жената предизвиква оргазъм, толкова интензивен, че...

Тя го погледна ужасена, но той изобщо не я гледаше; очите му блестяха с напрегнато удоволствие, сякаш виждаше онова, за което говореше. Остави го да се доизкаже, като почти не го слушаше, после се изправи на пети. Разтресе я лека тръпка.

— Искате да убиете някое от моите момичета, така ли, господарю Хсиян? Да прережете гърлото ѝ, докато се любите с нея?

Той я погледна и кимна.

— Ще платя добре.

— Ще платите добре... — тя наведе поглед. Не за първи път ѝ отправяха подобна молба. Дори в доброто старо време имаше такива като Хсиян, които свързваха удоволствието си с болката на другите, но дори и по времето на Лу Бакенбарда си имаше някакви граници, които тя не позволяваше да се престъпват. Никога не беше оставяла някое от момичетата ѝ да умре с клиент — умишлено или не — и ѝ беше на езика да каже на това копеле, нищо, че беше принц, да ходи да си го начука самичък. Но...

Потръпна, след това го погледна пак и забеляза с какво нетърпение очаква отговора ѝ. Ако кажеше „не“, щеше да се осъди на оставане тук в най-добрия случай, а в най-лошия щеше да си навлече гнева на Ханс Еберт. А кой го знаеше какво може да ѝ направи, ако сега му развали работата? Но ако кажеше „да“, това означаваше да се съгласи да убият едно от момичетата ѝ. Щеше да бъде все едно сама е вдигнала ножа и го е забила в плътта ѝ.

— Онова, което искате... — започна тя, после се разколеба.

— Да?

Тя се изправи, обърна се и се приближи към вратата, а след това отново се обърна с лице към него.

— Трябва да си помисля, господарю Хсиян. Моите момичета...

— Разбира се — обади се той, сякаш разбираше. — Момичето трябва да е специално.

От смеха му кръвта ѝ се смръзна. Смееше се, сякаш си говореха за нещо най-обикновено. Що се отнасяше до самото момиче... През всичките тези години тя се стараеше постоянно да си припомня, че

онова, което клиентите купуват, е не момичето, а нейните услуги, също както биха купили услугите на счетоводител или брокер. Но мъжете като Хсиян не правеха тази разлика. За тях момичето беше предмет, който могат да използват и да хвърлят, когато си искат.

Но как да откаже? Какво извинение би могла да измисли, за да удовлетвори Хсиян Кай Фан? Умът ѝ препускаше бясно и се връщаше към това отново и отново; опитваше се да намери някакъв изход, някакъв начин да реши тази невъзможна дилема. След това се отпусна — най-сетне бе разбрала какво трябва да направи.

Усмихна се, приближи се, хвана Хсиян за ръцете и го подкани да стане от креслото.

— Елате — рече му, целуна дебелия му врат, а дясната ѝ ръка се плъзна по тлъстия му хълбок. — Искате специални удоволствия, Хсиян Кай Фан, точно такива и ще получите. Хубаво вино, прекрасна музика, най-добрата храна...

— А после? — той очаквателно се втренчи в нея.

Му Чуа се усмихна, за миг спря длан върху твърдата издуптина в слабините му и я погали през коприната.

— После ще стане както желаете.

* * *

Синът на Чарлз Левър, Майкъл, седеше на бюрото си, а Ким бе застанал в дъното на обширния му офис.

— Е? Видя ли достатъчно?

Ким се огледа. Огромни гоблени изпълваха стените и вляво, и вдясно: широки панорами на Скалистите планини и големите американски равнини, а на стената в дъното, зад тежкото дъбово бюро на Левър и тапицираното с кожа кресло, бяха наредени екрани — осем във височина и двамайт по дължина. В средата на застланата с плюшен килим стая, на голяма, ниска маса имаше триизмерна карта на източния бряг на Град Северна Америка, върху която инсталациите на „Им Вак“ бяха отбелязани със синьо. Ким се приближи и се взря през стъклото.

— Страшно много има за гледане.

Левър се разсмя.

— Вярно е. Но мисля, ти вече видя повечето от интересните неща.

Ким кимна. Бяха прекарвали целия ден в разглеждане на инсталациите на „Им Вак“, но засега бяха разгледали само една малка част от огромната търговска империя на стария Левър. По-силно от всякога Ким усети необятността на света, в който беше дошъл. Там долу, в Глината, не беше възможно да си представиш колко грамадно е всичко онова, което съществува а wartha — Горе. От време на време усещаше как го обзема страхопочитание пред всичко това; искаше му се да попадне на някое по-малко, по-тъмно и по-уютно място и да се скрие там. Но това усещане никога не го обземаше за дълго. То беше част от неговото по-тъмно „аз“, от което той се бе измъкнал. Не, сега това беше неговият свят. Светът на огромните, покриващи цели континенти Градове и огромни Корпорации, които се бият за своя дял от пазарите на Чун Куо.

Вдигна поглед. Левър ровеше в едно от чекмеджетата на бюрото си. Миг по-късно се изправи, стиснал обемиста папка. Бутна чекмеджето с коляно, заобиколи бюрото и тупна папката до Ким.

— Виж тук. Може да ти е интересно.

Ким гледаше как Левър прекоси стаята и заключи голямата двойна врата със старомоден ключ.

— Ти харесваш старите неща, нали?

Левър се извърна и се усмихна.

— Всъщност никога не съм се замислял над това. Винаги сме правили всичко по този начин. Папки с изследвания, изписани на ръка, едновременно ключове, дървени бюра. Предполагам, че това ни прави по... по-различни от другите северноамериканци. Освен това то си е проява на истински здрав разум. На компютрите човек не бива да има доверие — достъпът до тях е много лесен и са податливи на вируси. Същото важи и за ключалките на вратите и опознавателните знаци. Но нищо не може да се сравни с един добър старомоден ключ. Във века на коварството хората не са склонни да използват сила — да разбият вратата или да отворят чекмедже насила. Хората, които ще се интересуват най-много от нашите продукти, са твърде свикнали с това, да седят на собствените си бюра, докато вършат престъпленията си. Да поемеш риска да проникнеш в някоя от нашите сгради — повечето от тях не биха се решили на това — той се разсмя. — Освен това

политиката на баща ми е да ги държи щастливи и доволни, като постоянно ги захранва с дезинформация. Провалило се изследване, слепи улици, разни дребни издънки в по-важните научни програми такива работи. Онези се вмъкват, попадат точно на тази информация и си мислят, че са наясно с всичко.

Ким се усмихна.

— И никога не е така нали?

Левър доволно поклати глава.

— Засега нито веднъж.

Ким погледна към папката.

— Ами това?

— Отвори и виж. Отнеси я на бюрото ми и там я разгледай, ако искаш.

Ким отгърна корицата, погледна, после рязко извърна глава и се втренчи в Левър.

— Откъде го имаш?

— Виждал си го и преди, така ли?

Ким отново погледна към папката.

— Виждал съм го... естествено, че съм го виждал, но не в тази форма. Кой...? — след това разпозна почерка. Същият като на онова копие от анулирания договор със „Сим Фик“, който му беше дал Ли Юан.

— Сорен Бердичев...

Сега Левър го гледаше учудено.

— Значи си знаел?

Ким въздъхна леко, колебливо.

— Преди шест години. Когато работех в Проекта.

— Там ли си се срещал с Бердичев?

— Той откупи договора ми. За своята компания, „Сим Фик“.

— А... разбира се. Значи си знаел, че той е написал Файла?

Ким се разсмя слисано.

— Значи мислиш, че *Бердичев* е написал това, така ли?

— Че кой друг?

Ким извърна глава.

— Значи така. Претендирал е, че той го е написал.

Левър поклати глава.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че го е откраднал от някого?

Със слаб глас Ким започна да рецитира началото на Файла — историята на гърците отпреди Сократ и създаването на Аристотеловия начин на мислене „да/не“

Левър се взираше в него, стъписан все повече и повече.

— Да продължавам ли?

Левър се разсмя.

— Значи наистина го знаеш. Но откъде? Кой ти го е показал?

Ким му подаде папката.

— Знам го, защото аз съм го писал.

Левър погледна към папката, после — отново към Ким и се разсмя невярващо.

— Не — каза тихо. — Не може да бъде. Че ти си бил съвсем малък.

Ким беше вперил поглед в Левър.

— Съставих го от едни стари компютърни записи, които бях изкопал. Мислех си, че Бердичев го е унищожил. Никога не съм знаел, че е запазил копие.

— И значи нищо не си знаел за разпръскването?

— Разпръскването ли?

— Ама ти *наистина* не си знаел, така ли? — Левър смаяно поклати глава. — Това тук е оригиналът, но в Европа има още хиляда копия и всичките са като това, писани на ръка. Сега ще направим същото и тук — ще ги разпръснем сред съчувстващите на каузата.

— Каузата ли?

— „Синове на Бенджамин Франклин“. О, бяхме чували разни слухове за Файла и за съдържанието му още преди време, но не го бяхме виждали до съвсем неотдавна. Сега обаче... — разсмя се и отново стъписано поклати глава. — Е, то е като треска в кръвта ни. Но ти разбираш това, нали, Ким? Ами че ти си го написал това нещо, да му се не види!

Ким кимна, но вътрешно се чувстваше вцепенен. Дори не беше и предполагал, че...

— Ето, виж... — Левър отведе Ким пред един от гоблените. Поръчах това преди година, преди да видя Файла. Съставихме го въз

основа на онова, което знаехме за миналото. Тук е изобразено всичко, както е било преди Града.

Ким го огледа и поклати глава.

— Грешно е.

— Грешно ли?

— Всички подробности са грешни. Ето, виж — той докосна едно от животните върху скалите на преден план. — Това е лъв, но африкански лъв. В Америка никога не е имало подобни лъвов. А и тези фургони, прекосяващи равнината — те трябва да бъдат теглени от коне. Петролният двигател е много по-късно изобретение. Ами тези палатки тук — те са монголски по стил. Палатките на червенокожите са били по-различни. И после — тези пагоди тук...

— Но във Файла пише, че...

— О, не че тези неща не са съществували, просто не са съществували нито по едно и също време, нито на едно и също място. Освен това дори и тогава е имало Градове — тук, по Източния бряг.

— Градове... Но аз си мислех, че...

— Мислил си си, че хан са изобретили градовете? Не. Градовете са били в кръвта на човека още от зората на цивилизацията. Ами че Централата на силите за сигурност в Бремен не е нищо повече от копие на Великия зикурат в Ур, построен преди повече от пет хиляди години.

Левър не помръдваше. Наблюдаваше Ким втренчено, със странно напрегнат поглед. След миг поклати глава и тихичко се изсмя.

— Ама ти *наистина* си го написал, а?!

Ким кимна, после отново се обърна към гоблена.

— А това... — наведе се и посочи надписа в долния край на картината. — Това също е погрешно.

Левър се наведе напред и се втренчи в надписа.

— Как така погрешно?

— АД. Това не значи онова, което е написано тук. Това отново е лъжа на Цао Чун. Той изобщо не е роднина нито на император Цао Хе, нито на който и да е император. Така че всичките тези приказки за Прародителските династии са пълни глупости. Същото е и с ВС. Това не означава „Преди Жерава“. Всъщност Цао Хе, „Жеравът“, за когото се твърди, че е основал династията Хан и е прародител на всички последвали династии, всъщност никога не е съществувал. В

действителност Лиу Чу-цу, известен също и като Пин Ти, е бил император по онова време — и е бил дванадесетият император на великата династия Хан. Така че нали разбираш, *хан* са адаптирали части от собствената си история почти така радикално, както са променяли и тази на Запада. Наложило им се е — за да изглежда всичко смислено и последователно.

— И какво всъщност наистина означават тези букви?

— *AD...* това значи *Anno Domini*. Така е на латински — на *Та Цин* — „Годината на нашия Господ Бог“.

— Нашият Господ Бог?

— Исус Христос. Нали знаеш, основателят на християнството.

— А-ха... — но Левър като че ли беше объркан. — Ами *BC*? И това ли е на латински?

Ким поклати глава.

— Не, това значи „Преди Христа“^[1].

Левър се разсмя.

— Но това е абсолютно безсмислено. Защо е тази езикова смес? И защо, в името на всички богове, *хан* ще приемат християнското летоброене?

Ким се усмихна. Като се замислиш, наистина не беше особено смислено, но си беше така — така е било повече от сто години, преди на сцената да се появи Цао Чун. *Ко мин* — комунистите — бяха приели западния календар, а когато Цао Чун бе пренаписал историята на Чун Куо, беше решил, че ще е най-лесно да запази старото летоброене. В края на краищата то осигуряваше на историците му истинско чувство за непрекъснатост — особено след като му беше хрумнала идеята да твърди, че то датира от първата *истинска* династия на *хан*, управлявана, разбира се, от неговия прародител Цао Хе, „Жеравът“.

— Освен това... — продължи Левър, — не разбирам защо този Христос е толкова важен. Знам, че говориш за всички тези войни, водени в негово име, но щом е бил толкова, важен, защо *хан* не са го включили в тяхната схема?

Ким сведе очи и продължително си пое въздух. Значи... бяха го прочели, ала не го бяха разбрали. В действителност начинът, по който бяха прочели Файла, беше сам по себе си също толкова изкривен, колкото и версията на Цао Чун за световната история. Също като на

гоблена, те си стъкмяваха миналото така, както им се искаше, а не каквото е било наистина.

Срещна погледа на Левър.

— Забравяш. Аз не съм измислил онова, дето го пише във Файла. Така е било. А Христос... — той въздъхна. — Христос е бил важен за Запада по начин, който не е бил важен за хан. Той просто е дразнил хан. Също като буболечките — не са го искали в Градовете си и за да не го допуснат, са построили един вид Мрежа.

Левър потръпна.

— Също като думата, която използват те за нас — *те ан уан* — „невинните от Запада“. През цялото време търсят как да ни омаловажат. Да ни лишат от онова, което ни принадлежи по право.

— Може би... — ала Ким си мислеше за даровете на Ли Юан. Той поне му беше върнал онова, което му принадлежеше по право.

* * *

Еберт влезе в Дома на деветия екстаз с широка усмивка, после спря и се огледа. Защо никой не го посрещаше? Какво, в името на всички богове, беше намислила тази жена?

Извика, като се опитваше гневът да не проличи в гласа му:

— Му Чуа! Му Чуа, къде си? — след това прекоси стаята и отметна мънистената завеса.

Пред очите му се разкри пълен хаос. Навсякъде имаше кръв. Подът беше осеян с парчета от строшени винени чаши, подноси с мезета се бяха преобърнали и мезетата бяха размазани по килима. В дъното на стаята, проснато по очи, лежеше момиче — като че ли пияно или заспало.

Той се завъртя и измъкна ножа си и тогава внезапно някъде от стаите вляво се разнесе писък. Миг по-късно в стаята нахлу мъж. Беше Хсиян Кай Фан.

Хсиян изглеждаше съвсем различен, откакто Еберт го остави. Обикновено невъзмутимото му лице сега грееше — почти беше пламнало — от възбуда, очите му бяха изскочили от заобикалящите ги тлъстини. Дрехите му, обикновено толкова безупречни, бяха в безпорядък, лавандуловата коприна бе разкъсана и опръскана с кръв.

Беше протегнал пред себе си церемониалния си кинжал — острието беше гладко и блестеше мокро на светлината, а същевременно като някаква непристойна пародия на острието пенисът му стърчеше сред копринените гънки твърд и целият окървавен.

— Господарю Хсиян... — започна Еберт, смаян от тази трансформация. — Какво става тук?

Хсиян се разсмя — странен кикот, от който го побиха студени тръпки.

— О, беше прекрасно, Ханс... просто прекрасно! Какво удоволствие! Какво великолепно удоволствие!

Еберт преглътна — не знаеше как да си представи „удоволствието“ на Хсиян, но като че ли за него то означаваше единствено неприятности.

— Къде е Ан Лиян-чу? Той е добре, нали?

Хсиян се ухили с безумна усмивка и отпусна кинжала. Очите му горяха неестествено, зениците му се бяха свили. Дишаше на пресекулки, тлъстите му гърди ту се вдигаха, ту спадаха.

— Ан си е много добре. Чука малки момиченца, както обикновено. Но, Ханс... тази твоя жена... тя беше великолепна. Трябваше да я видиш как умира. Ох, какъв оргазъм, какъв оргазъм! Точно както ми го казваха. Нещо невероятно! Направо не можех да спра! А после...

Еберт се разтрепери.

— *Какво?!* — и пристъпи напред. — За какво говориш?! Му Чуа е *мъртва*, така ли?

Хсиян кимна — възбудата му почти бе преминала в треска. Докато говореше, пенисът му се тресеше.

— Да. И после си помислих... защо да не го направя пак? И пак? В края на краищата тя ми каза, че като свърша, мога да се оправя с Лу Бакенбарда.

Еберт клатеше глава.

— Богове... — усети, че пръстите му стискат дръжката на камата, след това бавно отпусна ръка. Ако убиеше Хсиян — край с всичко. Не, трябваше да се справи по най-добрия начин. Да се сдобри с Лу Бакенбарда и да изкара оттук Хсиян и Ан по възможно най-бързия начин. Преди и някой друг да е разбрал.

— Ти колко уби? Хсиян се разсмя.

— Не знам точно. Десетина. Петнайсет. Може би и повече...

— Богове...

Еберт пристъпи напред и взе ножа от Хсиян.

— Хайде — подкани го той, разтревожен от неистовото изумление, изписано на лицето на Хсиян. — Купонът свърши. Да вземаме Ан и да си ходим.

Хсиян кимна объркано, после наведе глава и се остави да го водят.

В дъното на дома нещата изглеждаха почти нормални. Но щом Еберт влезе в Райската стая, забави крачка — беше забелязал кървавите петна, размазани по касата на вратата, и се бе сетил какво има вътре.

Бутна Хсиян встрани и влезе. От едната страна лежеше мъртво момиче с плувнало в кръв лице, с разпран корем и изсипани черва, а в дъното на стаята по гръб лежеше Му Чуа — гола, върху огромно легло, а гърлото ѝ бе прерязано от ухо до ухо. Плътта ѝ беше пепелява, сякаш избелена, чаршафите — подгизнали от кръв.

Еберт постоя там, вперил поглед в нея, след това поклати глава. Лу Бакенбарда щеше да откачи, като разбере. Домът на Му Чуа беше ключова част от империята му и му осигуряваше постоянен контакт с онези Отгоре. Сега, когато Му Чуа беше мъртва, кой ли щеше да дойде тук?

Еберт си пое дълбоко въздух. Да, а Лу Мин-шао щеше да обвинява него, задето е довел Хсиян. Задето не го е проверил, преди да го пусне да бесува там долу. *Само да беше знаел...*

Обърна се, кипнал от гняв.

— Да ти го начукам, Хсиян! Знаеш ли какво си направил?

Хсиян Кай Фан го погледна смаяно.

— М-м-моля? — заекна той.

— Това! — Еберт рязко посочи с ръка тялото на леглото, после сграбчи ръката на Хсиян и го помъкна през стаята. — Какво, да ти еба майката, те накара да искаш това, а? Ами че ние си натресохме война! Или почти си я натресохме — освен ако не успееш да омилостивиш човека.

Хсиян объркано заклати глава.

— Какъв човек?

— Лу Мин-шао. Лу Бакенбарда. Той е големият бос от Триадите по тия места. Той е собственик на заведението. А ти току-що си заклал неговата мадам. Когато разбере, ще побеснее. Ще наеме убийци, които ще те проследят и ще ти видят сметката.

Забеляза как преглътна Хсиян при тези думи, как се оцъкли от страх и го напуши смях. Но не, можеше да използва това. Да, може би нещата в края на краищата не стояха чак толкова зле. Може би би могъл да обърне всичко това в своя полза.

— Да, ще ти пререже гърлото заради това, освен ако не...

Хсиян нервно навря лице в неговото.

— Освен ако не...?

Еберт се огледа замислено.

— Това беше един от главните му източници на доходи. Не само от проституция, но и от други неща — наркотици, незаконна търговия, изнудване. Сигурно на година му носеше по... о, по петнайсет-двайсет милиона юана. А сега няма да му носи нищо. Защото ти си го заклал.

— Не знаех... — Хсиян поклати глава. Ръцете му трепереха. Сега думите се посипаха от устата му една през друга: — Ще му платя. Каквото и да струва. Моето семейство е богато. Много богато. Знаеш го, Ханс. Ти можеш да се срещнеш с този Лу Бакенбарда, нали? Можеш да му го кажеш. Моля те, Ханс. Кажи му, че ще му платя — колкото и да поиска.

Еберт кимна бавно, присвил очи.

— Може би. Но и ти трябва да направиш нещо за мене.

Хсиян закима трескаво.

— Каквото и да е, Ханс. Само трябва да ми го кажеш.

Еберт втренчи презрителен поглед в Хсиян.

— Само това: искам да направите купона — вашето *чао тай хуй* този следобед, сякаш тук нищо не се е случило. Ясен ли съм? Всичко, което двамата с Ан сте видели и правили тук, трябва да бъде забравено. Да не се споменава никога, при никакви обстоятелства. Все едно никога не се е случвало. Защото ако подобна новина се измъкне оттук, ще има и обвинения. Ужасно противни обвинения. Ясен ли съм?

Хсиян кимна и по лицето му премина истинско облекчение.

— И, Хсиян. Този следобед... не се безпокой за момичетата. Аз ще се погрижа. Просто трябва да се постараяш приятелите ти да дойдат.

Хсиян сведе поглед, щом го смъмриха — цялата му лудост си беше отишла.

— Да, както кажеш.

— Добре. Намери тогава приятеля си и се измитайте оттук. Ако трябва, вземете колата ми, но вървете. Ще ви се обадя.

Хсиян се обърна и понечи да тръгне, но Еберт отново го извика:

— И, Хсиян...

Хсиян спря, обърна се и се подпря с ръка на оцапаната с кръв каса на вратата.

— Да?

— Ако го направиш пак, ще те убия. Разбра ли ме?

Очите на Хсиян примигаха сред тлъстата пита от плът, която представляваше лицето му, после той наведе глава и заотстъпва назад.

Еберт го изпроводи с поглед, след това се обърна и отново се загледа в Му Чуа. Голям срам. Тя беше полезна — много полезна — през всичките тези години. Но миналото си беше минало. Сега проблемът беше да се оправи с Лу Бакенбарда. Както и да уреди по някакъв друг начин нещата за купона по-късно.

Всичко изглеждаше толкова лесно, когато по-рано беше говорил с Де Вор, но Хсиян бе направил всичко възможно да провали работата. Откъде сега, в последния момент, щеше да намери други петнайсет момичета — специални момичета, от качество, каквото щеше да му осигури Му Чуа?

Еберт въздъхна; после видя всичко откъм смешната му страна и се разсмя — спомни си що за гледка представляваше Хсиян, застанал там с щръкнал penis — същинско миниатюрно копие на онзи плъх, приятелчето му Ан Лиян-чу, да му се не види, който надничаше изпод тлъстините на корема му.

Е, те щяха да си получат своето. И те, и всичките им приятелчета. Този път със сигурност. Щеше да инжектира момичетата, които щеше да им изпрати.

Усмихна се. Да, а след това щеше да ги гледа как всичките един по един си отиват. Принцове, братовчеди — всичките; всичките до един — жертви на болестта, която Де Вор беше купил от приятеля си Кървал.

Колко хитро, помисли си той, да ги изловиш по такъв начин. Защото кой да ти се сети за подобно нещо. Разсмя се. Сифилис... вече

повече от век там Горе не бяха и чували за него. Не и откакто Цао Чун бе обезглавил собствения си син, задето заразил майка си. Не, а когато най-после се усетеха, щеше вече да е твърде късно. Прекалено късно. Дотогава болестта щеше да е плъзнала по огромното дърво на Фамилиите, щеше да го е заразила от корените до последната клонка и мъзгата му да е пресъхнала. И дървото щеше да рухне, защото и без това беше вонящо и изгнило.

Потрепери, после посегна и отметна кичурите коса от челото на мъртвата. Намръщи се.

— Да. Но защо го направи, майко? Защо, по дяволите, му позволи да постъпи така с тебе? Не може да е било заради парите...

Отдръпна ръка и поклати глава. Никога нямаше да разбере — дори и след десет хиляди години. Да легнеш, за да ти пререже гърлото някой, докато те чука. Нямаше никакъв смисъл. И все пак...

Разсмя се горчиво. Точно това правеше неговата раса през последните сто и петдесет години. От времето на Цао Чун насам. Но сега всичко се беше променило. Оттук нататък всичко щеше да е различно.

Обърна се и се огледа. Три от момичетата на Му Чуа бяха застанали на вратата, сгушени една в друга, и се бяха втренчили в него с изцъклени очи.

— Повикайте Лу Мин-шао — той се приближи и хвана най-голямата за рамото. — Кажи му да дойде веднага, но не му казвай нищо повече. Кажи му, че Ханс Еберт иска да говори с него. По работа.

Пусна я, след това се обърна към другите две и ги прегърна през раменете.

— Вижте сега, моите момичета. Знам, че всичко изглежда несигурно, но имам за вас една специална задача и ако се справите добре...

* * *

Хсиян Ван наведе огромното си туловище към коленичилиия вестоносец и изпухтя тежко от досада.

— Как така брат ми бил болен? Че тази сутрин му нямаше нищо. Какво се е случило с него?

Вестоносецът продължи да стои с ниско наведена глава, протегнал напред написаната на ръка бележка.

— Моли ви да приемете извиненията му, ваша светлост, и ви изпраща тази бележка.

Хсиян Ван сграбчи листчето и го разгъна. Щом го прочете, застина за миг на място, после го хвърли, като леко, раздразнено тръсна глава и изруга под носа си.

— Казва, че всичко било уредено, ваша светлост — продължи вестоносецът, притеснен от близостта на огромните, подобни на труп крака на Хсиян Ван. — Последните момичета, онези, специалните, са били наети тази сутрин.

Вестоносецът знаеше от опит какъв проклет характер има братът на Хсиян Кай Фан и очакваше всеки момент онзи да си го изкара върху му, но този път Хсиян Ван успя да обуздае гнева си. Може би заради факта, че гостите му се намираха само на няколко *чи* от него и чуваха през тънката като вафлена кора стена, или може би беше нещо друго: защото бе разбрал, че в отсъствието на брат си домакин щеше да е само той. Но каквото и да беше, то го беше успокоило и като махна рязко на прислужника, за да го освободи, той се обърна и отново тръгна към огромните двойни врати, които водеха към Залата на четирите върби.

Хсиян Ван се спря на вратата и огледа сцената. Пет обширни, покрити с трева тераси като полумесеци се спускаха надолу от мястото, където беше застанал, към огромното езеро с форма на върбов лист и четирите стари дървета, на които залата дължеше името си. Този следобед тук се бяха събрали повече от стотина мъже от Низшите фамилии — и млади, и стари. Повечето от Двайсет и деветте бяха представени; всеки от големите родове се отличавахе по емблемите върху копринените дрехи на принцовете, но повечето бяха от петте големи европейски фамилии — Хсиян, Ан, Пей, Ин и Чун. Момичетата обикаляха сред тях, усмихваха се и се спираха, за да поприказват или да отпуснат нежна длан върху нечие рамо или кръст. Партито щеше тепърва да започне и засега контактът беше сдържан, учтив. Звучите от *ерху* и *хун ти* — лък и бамбукова флейта — се носеха леко из въздуха и се смесваха с аромата на орлови нокти и сливов цвят.

По терасите бяха пръснати ниски маси. Младите принцове ги бяха наобиколили, отпуснати върху тапицирани дивани — приказваха си или играеха на чоу. От всички страни ниски храсти и растения и лакирани паравани — всичките украсени с гледки на гори и планини, пролетни пасища и огрени от лунна светлина реки — нарушаваха аскетичната геометрия на залата и я караха да прилича на горска полянка.

Хсиян Ван се усмихна, доволен от впечатлението, после плесна с ръце. Вратите и от двете му страни веднага се отвориха и по терасите надолу се втурнаха прислужници, понесли табли с вино, мезета и всякакви вкуснотии. Като продължаваше да се усмихва, той слезе надолу, зави надясно и се присъедини към групата младежи, наобиколили Чун Ву-чи.

Чун Ву-чи беше глава на фамилията Чун — единственият глава, почел с присъствието си рода Хсиян този следобед. Беше едър, над седемдесетгодишен мъж с издължено лице и плешив — темето му лъщеше като древна, издялана от слонова кост скулптура, рядката му брадица беше сплетена на две тънки плитки. Хсиян се приближи до него и коленичи в *сан коу*, като допря чело три пъти до земята, преди отново да се изправи.

— Добре сте ми дошли, ваше височество.

Чун Ву-чи се усмихна.

— Благодаря ти за посрещането, Хсиян Ван, но къде е по-големият ти брат? Нямах търпение да го видя отново.

— Простете, ваше височество — Хсиян наведе глава, — но Кай Фан неочаквано се разболя. Изпраща ви най-дълбокото си уважение и смирено се моли да му простите.

Чун се огледа, търсейки погледите на близките си съветници, за да разбере дали това не е някаква обида; след това, добил увереност от видяното, погледна отново към Хсиян Ван, усмихна се и протегна към него украсена с пръстени длан.

— Съжалявам, че брат ти е болен, Ван. Моля те, предай му моите най-добри пожелания и искрената ми надежда, че бързо ще оздравее.

Хсиян Ван се поклони ниско.

— Така и ще направя, ваше височество. Вашата загриженост е чест за нашето семейство.

Чун кимна едва-едва, после извърна глава и заоглежда внимателно терасите надолу.

— Виждам тук много нови момичета, Хсиян Ван. Има ли и такива, притежаващи... *специални* таланти?

Хсиян Ван се усмихна вътрешно. Беше чувал за апетитите на Чун Ву-чи. Те наистина бяха легендарни. На по-млади години, така разправяха, бил легнал със сто жени една след друга — бил се хванал на бас. Това му отнело три дена, а после спал петдесет часа само за да се събуди и да започне пак. Сега, вече прехвърлил седемдесетте години, огънят му беше поугаснал. Воайорството бе изместило по-активните занимания.

— Има едно момиче, ваше височество... — отговори той, припомняйки си казаното от Кай Фан. — Казаха ми, че е способна на най-необикновени подвизи.

— Наистина ли? — очите на Чун Ву-чи светнаха.

Хсиян Ван се усмихна.

— Нека да я доведа, ваше височество — и той огледа по-младите мъже наоколо. — Междувременно, чун цу, не бихте ли желали да се позабавлявате?

При тези думи светлината намаля, а музиката засвири по-живо. Леки, парфюмирани халюциногени започнаха да се просмукват във въздуха през отдушниците горе.

Докато слизаше надолу към езерото, забеляза колко бързо някои мъже, които не искаха да губят нито секунда, бяха претеглили момичета на кушетките до себе си, а принц Пей бе накарал едно момиче да му масажира врата и раменете, докато друго беше коленичило между краката му.

Хсиян Ван се разсмия тихо. Преди да свърши денят, щеше да има и къде-къде по-скандални гледки. Много по-скандални. Забави крачка, огледа се, след това забеляза момичето и му махна да дойде.

Тя се приближи, спря и му се поклони. Беше мъничка и изящна, косата ѝ бе подстригана като лястовича опашка. Вдигна глава и разкри съвършеното си лице, деликатните си, прилични на розова пъпка устничи.

— Да, ваша светлост?

Той бръкна в джоба си, извади чипа от хиляда юана, който беше пхнал там по-рано, и ѝ го подаде.

— Нали знаеш какво да правиш?

Тя кимна и на устните ѝ се появи усмивка.

— Добре... Тогава върви да се представиш. Ще наредя на прислужниците да доведат животното.

Проследи я с поглед, радостен, че вече, преди два дена, беше минал през всичко това заедно с брат си.

Болен. Ама че време избра Кай Фан да се разболе! Без съмнение знаеше колко важно е за семейството това събиране. Хсиян Ван потрепери, после отхвърли раздражението си. Вероятно нищо не можеше да се направи, предположи той. А ако успееше да угоди на стария Чун, кой знае какви облаги можеше да извлече сам за себе си?

Забърза обратно точно навреме, за да види как прислужниците водят звяра. Човекът вол стоеше безучастно, отпуснал трипръстите си ръце, и се оглеждаше нервно. Очите му, почти човешки, гледаха притеснено. Щом го видяха, някои от по-младите принцове се разсмяха, наведоха глави един към друг и си зашушукаха. Хсиян Ван се усмихна, приближи се и застана зад гърба на Чун. Още едно момиче се приближи веднага, коленичи до Чун, допря бедро до крака му и нежно отпусна длан върху коляното му.

Чун хвърли поглед надолу, усмихна се, след това отново вдигна очи и заоглежда момичето и звяра, като подръпваше брадата си с ръка. Върху дългнестото му, покрито с дълбоки бръчки лице се четеше интерес.

Хсиян вдигна ръка. Прислужниците веднага се приближиха, дръпнаха фините коприни от гърба на човека вол и свалиха кадифените му панталони. После отстъпиха назад. Известно време звярът се оглеждаше объркано и трепереше с разголено, едро, покрито с тъмна козина тяло. След това измуча като крава и започна да върти голямата си глава, сякаш се чудеше как да избяга.

Момичето веднага се приближи, допря длан до гърдите му и започна да го успокоява, нашепвайки му нещо. Той отново измуча, но сега гледаше надолу, втренчил поглед в момичето.

От кушетките и от двете страни на Чун Ву-чи се разнесе смях. Смях и приглушен, възбуден шепот.

Тя бавно започна да гали звяра — бавно и чувствено; прокарваше длани от косматите му гърди до ниско долу, между мускулестите му крака. Не мина много време и той се възбуди и

огромният му член щръкна във въздуха — дълъг, мокър и розово-червен в полумрака — копие от жива, трепереща плът.

Щом момичето смъкна надолу робата си, разнесе се одобрително мърморене. Сега тя беше застанала там гола и беше хванала с едната си ръка огромния фалос на звяра, а с другата продължаваше да гали гърдите му.

Сега в мученето му се долавяше странна, нечовешка нужда. Той въртеше глава насам-натам, сякаш го мъчеше болка; цялото му тяло трепереше, като че ли всеки миг щеше да започне да буйства. Посегна с едната си ръка към момичето, после го дръпна назад.

И тогава момичето хвърли лека, закачлива усмивка на Чун Ву-чи, наведе глава и пое члена на звяра дълбоко в устата си.

Наоколо всички изохкаха. Хсиян забеляза, че момичето до Чун се беше заело със стареца, заровило глава под полите му, и му правеше съвсем същото, което другата правеше с човека вол. Усмихна се. По болезненото удоволствие, изписано на лицето на Чун, си личеше, че старецът няма скоро да забрави тази вечер.

* * *

Току-що беше минало девет часа и Голямата зала на небесните съдби на космодрума в Нант беше претъпкана с хора, които сновяха насам-натам. Ракетата, която тръгваше от Бостън в осем и двайсет, бе кацнала преди десет минути и сега пътниците бяха проверявани за последно от охраната, преди да преминат в залата.

Леман беше застанал в подножието на централната статуя и чакаше. Де Вор се бе свързал с него преди час и половина, за да му съобщи, че ще пристигне с ракетата в осем и двайсет. Гласът му звучеше ядосано и раздразнено, но щом Леман го бе поразпитал за пътуването, като че ли се въодушеви. Значи нещо друго го беше вкиснало — нещо, което се бе случило тук в негово отсъствие — а това можеше да е само едно: проваленият опит за покушение срещу Толонен.

Затова ли Де Вор искаше да се срещнат тук? За да опитат пак? Имаше смисъл, разбира се, защото въпреки всички „предпазни мерки“

последното нещо, което охраната *наистина* очакваше, беше нов опит за убийство толкова скоро след предишния.

Обърна се и погледна към гигантските бронзови фигури. Знаеше, че тази композиция е лъжа, част от Великата лъжа, която хан бяха построили заедно със своя Град; ала въпреки това в нея имаше и скрита истина, защото хан бяха възтържествували над *Та Цин*, Кан Йин *наистина* бе преклонил глава пред Пан Чао. Или поне така се беше случило с техните потомци. Но колко още можеха да отхвърлят мечтата за Рим?

За него всъщност нямаше значение. Хан или хун мао — нямаше никакво значение кой управлява великия кръг на Чун Куо. Въпреки това великата борба, която се задаваше, щеше да послужи на целите му. Който и от тях да възтържествуваше, светът вече нямаше да е същият. Много от онова, което той мразеше, по необходимост щеше да бъде унищожено и в този процес на унищожение — или очищение — един нов дух щеше да бъде пуснат от бутилката. Нов, ала и древен. Див, ала в същото време и чист като орел, кръжащ в чистия студен въздух над планините.

Извърна глава. Ново начало — от това имаше нужда светът. Ново начало, свободно от всичко това.

Леман се огледа, огледа минаващите покрай него, отвратен от празнотата, която виждаше зад всяко лице. Ето ги тук, всички до един получовеци — и мъже, и жени — и техните малки получовечета, които търчаха напред-назад из празния безсмислен животец — това кратко и безсмислено пътуване до вратата на Фурнаджията.

И после?

Потрепери, изведнъж се почувства смазан от блъсканицата, от ужасната напарфюмирана воня на околните. Това тук — този кратък миг, преди всичко да започне — приличаше някак си на „устата на тигъра“ — мига преди да оградиш камъка на противника и да му спреш въздуха. Беше време на стесняващите се възможности. На бързи, отчаяни игри.

Щом на таблата и в двата края на залата се изписа, че пътниците от ракетата, тръгнала в осем и двайсет от Бостън влизат, из залата се понесе шум. Леман понечи да тръгне и точно тогава видя двамата мъже, които си проправяха път през тълпата с каменни лица; в поведението им се долавяше нещо малко по-различно.

Силите за сигурност? Не. Първо на първо, тези бяха хан. Нещо повече, движенията им бяха някак плавни, почти закръглени — нещо, което никак не беше присъщо на по-строго и по класически обучения елит на силите. Не. Тези бяха по-скоро от Триадите. Убийци. Но кого ли дебнеха? Кой друг освен Де Вор пътуваше с този полет? Някой собственик на Компания? Или беше уреждане на сметки между банди?

Тайно тръгна след тях — беше му интересно, искаше му се да ги наблюдава как действат.

Вратата в дъното на залата вече беше отворена и през нея на тълпи излизаха пътниците. Погледна напред и забеляза Де Вор — стегнатата му, спретната фигура бързо, но спокойно си проправяше път през навалищата. Мъжете бяха точно по средата между него и Де Вор, някъде на десетина-петнайсет чи пред него, когато той осъзна грешката си.

— Хауард!

Де Вор вдигна стреснато поглед и веднага разбра какво става. Двамата убийци вече вървяха право към него, бяха на не повече от два човешки боя, с извадени ножове, които размахваха към всеки, който им се пречкаше по пътя, устремени към мишената си. Зад тях Леман си пробиваше път през тълпата, крещеше на хората да се дръпнат, но щяха да минат цели няколко секунди, преди да успее да се притече на помощ на Де Вор.

Де Вор рязко се устреми напред и фрасна с куфара си първия в лицето, щом онзи се измъкна от тълпата и застана точно пред него. Една жена до него му пречеше и убиецът успя само да извърне глава. Де Вор веднага го ритна и той залитна назад. Но в този миг вторият нападна и голият му нож замахна към главата на Де Вор.

Бързината, с която Де Вор се обърна, го изненада. С едната си ръка го удари по китката и изби ножа, а с другата го фрасна в ребрата. Убиецът нададе остър вик и се свлече на земята.

Де Вор се обърна към първия убиец, направи едно, второ лъжливо движение с юмрук, после се изви и изхвърли крак напред. Убиецът отскочи сръчно, но преди да успее да контраатакува, се свлече на колене. От гърба му стърчеше ножът на Леман.

Отвсякъде се носеха писъци и врява.

— Да се махаме — прошепна Леман и хвана Де Вор за лакътя, — преди да са дошли ония от охраната! — но Де Вор го отблъсна и се

приблужи до втория убиец.

Той лежеше там безпомощен, беше се вкопчил в гърдите си и се задъхваше от болка. Де Вор му беше потрошил ребрата и белият му дроб беше пробит. Наведе се ниско над него и го стисна за гърлото.

— Кой те праща?

Мъжът вдигна глава и плюна.

Де Вор избърса кървавата хрчка от бузата си и посегна към ножа на убиеца. Очите на онзи се изцъклиха. Де Вор разряза ризата му и затърси по тялото му някакви белези.

Обърна се и погледна към Леман. Лицето му беше разкривено от свиреп гняв.

— Не е от Триадите, не е от силите за сигурност, така че кой, майната му...?

Третият изскочи отникъде.

Де Вор нямаше време да реагира. Спаси го чистата случайност. Щом Леман се обърна, той се оказа между Де Вор и мъжа и вече беше видял ножа. Ножът, устремен към сърцето на Де Вор, бе отбит и прониза Де Вор между врата и рамото.

Убиецът яростно издърпа ножа, но преди да успее да нападне пак, Леман се метна към него и заби ножа си в черепа му. Мъжът се строполи и повече не помръдна.

Де Вор се свлече на колене, притисна длан към раната. Погледът му беше слисан, на лицето му не бе останала и капка кръв. Този път Леман не попита за нищо. С един-единствен удар довърши втория, после — и третия. След това вдигна Де Вор на рамо, и го понесе към изхода и към безопасността на транзита, молейки се техният човек в охраната да успее да задържи колегите си поне още минутка.

Що се отнася до въпроса на Де Вор, той вече знаеше отговора, защото последният нападател беше *хун мао* — лице, което бяха виждали доста често в миналото: едно от няколкото лица, които винаги присъстваха като фон на срещите им с *Пин Тяо*. Страж. Един от присъединилите се към *Ю*.

Значи Мах, Ян Мах се беше опитал да го убие.

[1] На англ. AD — After death — „След Христа“; тук: Ancestral Dynasties — „Прародителски династии“; BC — Before Christ — „Преди Христа“; тук: Before the Crane — „Преди Жерава“ — бел.пр. ↑

ГЛАВА 12

БОЛЕСТТА НА ВЪРБАТА И СЛИВАТА

На открития, брулен от вятъра хълм около гроба се беше събрала малка групичка. Откъм долината сянка на облак очертаваше движеща се линия, която се спускаше надолу — мина по водата и бързо започна да се приближава към тях.

Бен гледаше как сянката препуска и щом слънцето се скри зад облака, усети внезапен хлад.

Така е то — помисли си той. — Идва бързо като сянка.

Дървеният ковчег беше положен върху дебелите копринени въжета до гроба. Бен беше застанал от другата страна на тъмната дупка, само на няколко сантиметра от пропастта.

Пръст. Черна пръст. Беше валяло и малки капчици висяха по стеблата на тревите, надвесени над гроба. На слънчевата светлина изглеждаха странни, неуместни.

Все още всичко това му изглеждаше нереално. Или още не беше станало реално. Все още не усещаше скръб, не усещаше силно чувство на загуба — само празнота, чувството за закърняла сетивност. Сякаш беше пропуснал нещо...

Всички бяха облечени в черно, дори Ли Юан. Черно за смърт. По стария западен обичай. Майка му беше застанала до ковчегата; воал покриваше лицето ѝ, беше потънала в дълбока скръб. До него стоеше сестра му, а до нея — канцлерът на Ли Юан, Нан Хо.

Студен вятър появяваше от юг, от хълма, рошеше косата му и тя му влизаше в очите. Морски бриз, напоен с мириса на сол. Приглади кичурите назад с ръка и остана така, заровил пръсти в хубавата си гъста коса, притиснал длан до челото си. Като човек, загубил паметта си. Като сомнамбул.

Чувстваше се като актьор — външната обвивка беше нещо съвсем отделно от вътрешната му същност: „момчето в черно“ край гроба. Измамник. Не чувстващ нито обич, нито дълг. Кукувиче в гнездото. Твърде отдалечен от всичко, за да бъде син на баща си, брат на брат си.

Казвал ли му беше изобщо някога, че го обича?

Двама от слугите на Ли Юан се приближиха и вдигнаха ковчега.

Когато започнаха да го спускат в земята, Бен се дръпна назад. Касета със смърт, която пъхаша в процепа на хълма.

И не можеше да се превърти назад... нито да се пусне отново. Хал Шепард вече съществуваше само в спомените на другите. Ами когато и те на свой ред си отидат? Дали това беше просто дълъг процес на забравяне? На заслепени очи и изгниващи образи? Може би... но не беше задължително да е така.

Пръстта започна да пада върху ковчега. Затвори очи — и пак я виждаше как се трупа върху белезникавия дървен капак. Чувахе как буците тупат по дървото. Кух, празен звук.

Отвори очи. Дупката се беше превърнала в плитка вдлъбнатина от неравна чернилка. Слугите на танга бяха отпуснали лопатите.

Усети подтик да се наведе и да докосне студената черна пръст. Да я смачка в дланта си, да усети грубата ѝ текстура, хладното ѝ, бездушно вещество. Вместо това загледа как Ли Юан пристъпи напред, заби младото дървче в купчината пръст, отпика земята наоколо и се дръпна назад, за да могат прислужниците да довършат работата.

Без думи. Без надгробни камъни. Така беше поискал баща му. Само едно дърво. Млад дъб.

Бен потръпна и мислите му потекоха в друга посока. Какъв ли беше мракът от другата страна на съществуването? Дали беше *само* нищо? *Само* глух, празен мрак?

Тръгнаха обратно по пътеката към къщата край залива. Ли Юан държеше майка му за ръка и я утешаваше, Нан Хо вървеше до сестра му. Бен беше последен, сам, на няколко крачки по-назад от другите.

Смъртта на баща му. Очаквана толкова отдавна и въпреки всичко тя беше дошла като удар на злата съдба за майка му. Беше я чул да плаче през нощта — звук, който не можеше да бъде описан, можеше само да се чуе и да се запомни. Шум без думи, излизащ от скърбящото животно дълбоко вътре в човека, звук, излизащ от тъмния, древен мрак на нашата раса. Ужасен и отчаян звук. Щом го чуеш веднъж, никога не можеш да го забравиш.

Обърна се и се огледа назад. Гробът, дървчето вече не се виждаха никакви. Над хълма се бяха струпали стоманеносиви облаци. След малко щеше да завали.

Обърна се и погледна надолу към къщата и ширналия се зад нея залив — виждаше всичко по съвсем нов начин. Къде ли беше първообразът? Къде ли беше съзателят на всичко това? Силата, която придаваше форма на всичко?

Смъртта беше отключила тези въпроси и безмилостно бе притиснала лицето му към стъклото.

Въздъхна и бавно продължи да се спуска надолу:

* * *

Ли Юан стоеше в средата на стаята на Бен и се оглеждаше. Бен се бе привел над бюрото си и работеше — отбелязваше си разни неща в огромна папка с листи, покрити със странни диаграми.

Не беше както го бе очаквал Ли Юан. Стаята беше претърпана с разни неща, разхвърляна и като че ли изобщо ѝ липсваше всякакъв организационен принцип. Тук всичко беше натрупано как да е, сякаш някой го беше захвърлил и забравил, а цяла една стена беше покрита с многобройни недовършени скици с молив, изобразяващи части от човешката анатомия.

Погледна отново към Бен и забеляза колко е напрегнат — приведен над голямата квадратна папка — и усети как го обзема лека нервност. Не му се струваше уместно да работиш в деня на погребението на баща си. Ли Юан се приближи и погледна през рамото на Бен към диаграмата, над която той работеше в момента — видя само неорганизирана бъркотия от линии и кодирани инструкции, изписани с дузина ярки цветове на фона на решетката, също като детски драсканици.

— Какво е това?

Бен довърши започнатото, после се обърна и погледна към младия танг.

— Чернова.

— Чернова? — Ли Юан се разсмя. — Чернова на какво?

— Не... така ги наричам. Всичко това са инструкции. Тъмните линии — тези в кафяво, оранжево и червено най-вече — са инструкции за мускулите. Малките кръгчета в синьо, черно и бежово — това са инструкции за вкарване на химикали — вътре в кръгчето са отбелязани

природата на химикала и дозата. Четириъгълните блокове са си точно това — блокове. Те сочат как нищо не преминава през една определена точка.

— Точки? — Ли Юан вече съвсем се беше объркал.

Бен се усмихна.

— *Пай пи*. Нали знаеш, едновременношните експерименти с изкуствената реалност. През последните петнайсет месеца работя над това. Нарекох го Черупки. Това тук е диаграма на инструкциите за вкарване. Както казах, чернова. Тези осемдесет и една хоризонтални линии представляват точките на вкарване, а четирийсетте вертикални — измерението на времето, по дващест в секунда.

Ли Юан се намръщи.

— Все още не разбирам. Кое в какво се вкарва?

— В тялото на реципиента. Ела, ще ти покажа. На долния етаж.

Слязоха в работилницата в мазето. Там, в края на продълговатата стая с нисък таван, почти скрита от струпаните машинарии, беше Черупката. Представляваше голям, сложно украсен сандък — като нещо, което би могло да се използва за императорски ковчег; капакът му беше лакиран в среднощно черно.

Бен застана до него и погледна към Ли Юан.

— Реципиентът ляга тук и се включва — жиците са свързани с осемдесет и една специални точки на вкарване — и в мозъка, и в най-важните нервни центрове по цялото тяло. След това капакът се затваря и отрязва напълно реципиента от всякакви външни дразнители. Липсата на дразнители е неестествено състояние за човешкото тяло: лишено твърде дълго от сетивни дразнения, съзнанието започва да халюцинира. Като използваме тази добре документирана възприемчивост на сетивния апарат към фалшиви дразнители, можем да предложим на съзнанието напълно алтернативно преживяване.

Ли Юан гледа още известно време апарата, след това се обърна към младия Шепърд:

— Пълно ли? Колко пълно?

Бен го гледаше, както ястреб дебне заек. Напрегнат, хищнически взор.

— Също като наистина. Ако е достатъчно добро като изкуство.

— Изкуство... разбирам — Ли Юан се намръщи. Изглеждаше му толкова странно да искаш да правиш подобни неща. Да създаваш

изкуство, което толкова съвършено имитира живота. Изкуство, което *замества живота*. Протегна ръка и докосна рамката-скелет, която висеше от страни; забеляза как стърчаха входовете за главата, гърдите и слабините. Всичко на всичко осемдесет и един.

— Но защо?

Бен се втренчи в него, сякаш не разбираше въпроса, после му подаде папка, която много приличаше на онази, над която беше работил в стаята си.

— Това, както казах, са черновите. Те формират диаграмата на последователност от събития — история. Тези линии, заврънкулки и точки се превръщат в събития. В сетивно възприето случило се. Нереално, ала неразлично от реалното.

Бен се беше привел съвсем близо до него — гледаше го в очите, а погледът му беше почти безумно трескав, гласът му — нисък шепот:

— Все едно си бог. Можеш да правиш каквото си искаш. Да създаваш каквото си искаш. Случки, които никога не са се случили. Които *не биха могли* да се случат.

Ли Юан се разсмя притеснено.

— Които никога не са се случили ли? Но защо? Няма ли достатъчно разнообразие в света такъв, какъвто е?

Бен го погледна любопитно, след това извърна глава, сякаш беше разочарован.

— Не. Ти не схващаш за какво ти говоря.

Каза го спокойно, все едно нямаше никакво значение. Сякаш в този кратък миг между погледа и думите беше взел някакво решение.

— Но за какво ми говориш? — настоя Ли Юан и остави папката вътре в тапицирания сандък.

Бен погледна надолу и протегна ръка да докосне апарата. За първи път Ли Юан забеляза, че ръката е изкуствена. Изглеждаше като истинска, но дълбоко врязаният ръб в кожата я издаваше. След като веднъж го бе забелязал, и други неща засилиха това впечатление. Пипаше твърде внимателно; движенията му бяха прекалено сръчни, съвсем малко надхвърлящи човешките възможности.

— Въпросът ти е по-сложен, отколкото си мислиш, Ли Юан. Ги поставяш под въпрос не просто онова, което правя, а цялото изкуство, цялата измислица, всички мечти за нещо друго. Той предполага, че

„онова, което е“, е достатъчно. Аз пък твърдя, че то е недостатъчно. Ние се нуждаем от повече от „онова, което е“. От много повече.

Ли Юан сви рамене.

— Може би. Но това несъмнено отива твърде далече? Сякаш е някаква подигравка. Животът е хубав. Защо ни е това фалшиво съвършенство?

— Наистина ли си вярваш, Ли Юан? Сигурен ли си, че моето изкуство не би могло да предложи нищо, което не би могъл да предложи и самият живот?

Ли Юан се извърна, като че ли жегнат от думите му. Известно време мълча, после го погледна. Мрачна дързост изкриви чертите му.

— Илюзии, само илюзии, приятелю. Нищо истинско. Нищо твърдо и веществено.

Бен поклати глава.

— Грещиш. Мога да ти дам нещо толкова истинско, твърдо и веществено, че да можеш да го прегърнеш, да го вкусиш, да го помиришеш и дори за миг да не се сетиш, че само мечтаеш.

Ли Юан се втренчи в него слисан, след което сведе очи.

— Не ти вярвам — най-после каза той. — Не може да е толкова добро.

— Да, но ще бъде.

Ли Юан вдигна ядосано глава.

— Може ли то да ти върне баща ти? Може ли?

Момчето дори не трепна. Погледна Ли Юан в очите и задържа погледа му.

— Да. Дори и това може, ако го искам.

* * *

След два часа Ли Юан пристигна в Тонджиян и завари всичко в хаос. Всичките му министри и съветници се бяха стълпили в залата за аудиенции. Докато тангът се преобличаше, Нан Хо се разходи сред тях и ги разпита какво се е случило по време на краткото му отсъствие.

Когато Ли Юан се върна в кабинета си, Нан Хо го чакаше — беше се изчервил, целият беше само нерви.

— Какво има, Нан Хо? Защо министрите ми са толкова възбудени?

Нан Хо се поклони ниско.

— Не само вашите министри, *чие хсия*. Целите Горни нива са се разбунили. Казват, че болните са вече към двеста и вече повече от дузина са умрели.

Ли Юан се наведе напред.

— Болни? *Умрели*? Какво искаш да кажеш?

Нан Хо го погледна.

— Епидемия, *чие хсия*. Разразила се е във всички Низши фамилии. Никой не знае какво е точно...

Ли Юан се изправи гневно, заобиколи бюрото си и излезе напред.

— Никой не знае ли? Трябва ли да вярвам на това? Къде са императорските лекари? Веднага да дойдат!

Нан Хо сведе глава.

— Вън са, *чие хсия*, но...

— Без „но“, майстор Нан. Веднага ги доведи. Щом има епидемия, трябва да действаме бързо.

Нан Хо въведе лекарите и отстъпи назад, като остави танга да им задава въпросите направо.

Осмината старци бяха превили гърбове в неловък поклон.

— Е? — попита Ли Юан, щом застана пред най-стария. — Какво става, доктор Ю? Защо не са успели да проследят източника на болестта?

— *Чие хсия*... — започна старецът с треперещ глас. — Простете, но фактите си противоречат.

— Глупости! — сопна се Ли Юан. Личеше си, че е ядосан. — Знаете ли какво е причината за болестта или не?

Старецът обезпокоено поклати глава.

— Простете, *чие хсия*, но това не е възможно. Семействата растат имунизирани. Вече повече от сто и петдесет години...

Ли Юан изсумтя нервно.

— Невъзможно ли? *Нищо* не е невъзможно! Току-що се върнах от погребението на Хал Шепърд. Него го убиха, спомняте ли си? С рак. Нещо, което според вас е съвсем невъзможно. Та какво са измислили пък сега?

Старецът се спогледа с колегите си и отново заговори:

— Според първите ни тестове излиза, че жертвите страдат от така наречената *ян мей пин*, или „болестта на върбата и сливата“.

Ли Юан се разсмя.

— Много префърцунено име, доктор Ю, но какво означава то?

Вместо него отговори Нан Хо:

— Сифилис, *чие хсия*. Болест, предавана по полов път, която засяга мозъка и жертвите ѝ полудяват. Тази разновидност, както излиза, е особено вирулентна и действа много бързо. Освен че успява да заобиколи естествения имунитет на жертвите, тя има и забележително кратък инкубационен период. Много от жертвите умират до трийсет часа след като се заразят.

Доктор Ю погледна благодарно към Нан Хо и кимна.

— Точно така, *чие хсия*. Както и да е, изглежда точно тази разновидност поражда единствено представителите на расата *хан*. Доколкото знаем, досега нито един *хун мао* не е бил засегнат.

Ли Юан се извърна — веднага беше разбрал накъде бият. Болестта на върбата и сливата... имаше смътен спомен, че е чел нещо по въпроса. Беше една от многобройните болести, които *хун мао* донесли със себе си, когато за първи път открили Китай през XVII и XVIII век. Но това беше по-лошо, далече по-лошо от всичко онова, което древните моряци разпространявали сред пристанищните дами, защото този път неговата раса не разполагаше с естествен имунитет. С никакъв имунитет.

Обърна се.

— Сигурен ли сте, доктор Ю?

— Не мога да бъда по-сигурен, *чие хсия*.

— Добре. Тогава искам да изолирате всяка от жертвите и да ги разпитате с кого са спали през последните трийсет дни. После искам всички тези хора да бъдат проследени и изолирани. Разбрано?

След това погледна към своя канцлер.

— Нан Хо... Искам да се свържеш с главите на всички Низши фамилии и веднага да ги извикаш тук. По моя спешна заповед.

Нан Хо се поклони.

— *Чие хсия*...

Междувременно смяташе да се свърже с останалите тангове. Защото трябваше да се действа. И то незабавно — преди всичко да се

изплъзне от контрол.

* * *

Когато Чен влезе в стаята, без да чака отговор на почукването си, Кар тъкмо се закопчаваше. Извърна поглед от огледалото и се сепна, щом забеляза радостта по лицето на Чен.

— Какво има?

Чен подаде на Кар една папка.

— Нашето приятелче. Няма никакво съмнение. Тези снимки са извадени от филм на охраната, заснет от камерите за наблюдение преди трийсет и два часа на космодрума в Нант.

Кар отвори папката, попрегледа снимките, после погледна към Чен с грейнало лице.

— Значи го пипнахме, а?

Чен се навъси. Поклати глава.

— *Какво!*

— Страхувам се, че не сме го пипнали. Май неговият човек, Леман, го е нарамил и го е изнесъл оттам.

— И никой не го е спрял? Ами къде е гледала охраната?

— Чакала е заповеди.

Кар понечи да каже нещо, после схвана.

— Богове... *Пак ли!*

Чен кимна.

— Ами капитанът от силите за сигурност... самоубил се е, така ли?

Чен въздъхна.

— Точно така. Вписва се. Проверих записите на охраната. Компютърът е регистрирал, че човек, отговарящ на описанието на Де Вор, е минал четири пъти през космодрума в Нант. Четири пъти през изминалия месец.

— И никой от охраната не го е забелязал?

— Не. Нямало е и как да забележат. Машината е била препрограмирана да не обръща внимание на инструкциите от Бремен. Носел е фалшива ретина и единственият начин да го хванат е бил

някой да го разпознае директно, но тъй като те разчитат страшно много на компютрите, шансът за това е бил минимален.

— А откъде имаме тези снимки?

Чен се разсмя.

— Май един заместник-министър с доста висок ранг е летял със същия полет, с който е летял и Де Вор. Оплакал се за инцидента направо в Бремен и когато те открили, че нямат запис на подобно събитие, веднага започнали разследване. И това е резултатът.

Кар се отпусна тежко на стола, после остави папката настрани и се зае да си сваля ботушите. Известно време мълча замислено, след това отново вдигна поглед.

— Знаем ли откъде е идвал?

— От Бостън. Но с кого се е виждал там, какво е търсил там — това още не знаем. Приятелите ни от северноамериканските сили за сигурност в момента се занимават точно с това.

— Ами убийците? — Кар дръпна и другия си ботуш. — Знаем ли кои са?

Чен сви рамене.

— Дватама хан приличат на убийци от Триадите, но третият... Е, в досието му пише, че вероятно симпатизира на Пин Тяо.

Кар вдигна вежди.

— *Пин Тяо* ли? Но те вече не съществуват. Или поне така твърдят свръзките там долу. Предполага се, че нашият приятел Еберт ги е изличил от лицето на земята.

Чен кимна.

— Да не искаш да кажеш, че...?

Кар се разсмя.

— Дори и Еберт не би бил такъв глупак, че да се опита да се свърже с *Пин Тяо*. Де Вор нямаше да му позволи.

— И какво мислиш тогава?

Кар поклати глава.

— Не знаем достатъчно — това е ясно. Кой освен самите нас би искал Де Вор да е мъртъв?

— Някой, който му е ядосан.

Кар се разсмя.

— Да. Но това би могъл да бъде всеки, нали? Който и да е.

Ли Юан погледна към ширналата се пред него облицована с мрамор Зала на седмината предци и доволно кимна. Пространството между драконовите колони беше претъпкано. Повече от две хиляди души — всички пълнолетни мъже от Двайсет и деветте — се бяха събрали тук този следобед. Всички, т.е. без онези, които болестта вече беше повалила.

Седеше на Високия трон, облечен във везаната с дракони роба в императорско жълто, поръбена със синьо. В едната си ръка държеше Специалния едикт, в другата — бамбуковия бастун със сребърен накрайник, подарък на баща му от брат му.

Долу се носеше едва доловимо мърморене, но когато той се изправи, залата млъкна, а миг по-късно се разнесе тихото шумолене на скъпа коприна — огромната тълпа коленичи като един и докосна пода с чело три пъти в ритуален *лиу коу*. Ли Юан се усмихна мрачно — спомни си един друг ден преди девет години, когато баща му беше събрал лидерите на дисперсионистите тук, точно в тази зала, и ги бе накарал да се умират, като принуди водача им Леман да предаде приятеля си Уайът. Оттогава се бяха променили много неща, ала и този път, както тогава, волята на танга трябваше да се наложи. Надяваше се чрез постигане на съгласие, но ако беше нужно — и чрез сила.

Ли Юан слезе и спря три стъпала по-нагоре от пода с лице към петимата възрастни мъже, застанали пред тълпата. Неговият канцлер, Нан Хо, стоеше вдясно, стиснал здраво свитъка в ръка. Зад него, точно зад най-близката от драконовите колони, чакаше отряд от елитни гвардейци, свели ниско бръснатите си глави.

Погледна зад петимата глави на Фамилии към голямата тълпа от мъже отзад. Всичките бяха свели глави и извърнали очи, признавайки върховенството му. Точно сега бяха послушни, но щяха ли да останат такива, след като разберат каква е целта му? Щяха ли да осмислят нуждата от това или щяха да се възпротивят? Потръпна, после отново погледна към петимата, застанали най-близо.

Забеляза протегнатите ръце на племенници и братовчеди, които крепяха Чун Ву-чи да не падне; забеляза колко е измършавял бившият му тъст, Ин Цу; как в чертите на лицето на осемдесет и тригодишния

Пей Ро-хен се прокрадват първите признаци на слабоумие. Само Ан Шен и Хсиян Шао-ер, и двамата под шейсетте, изглеждаха червендалести. Въпреки това Низшите фамилии процъфтяваха — обикновено имаха по десетина-петнайсет сина, — докато Седмината западаха. Защо? — зачуди се той за първи път. Дали беше просто натискът на властта, пораженията от войната и политиката или беше симптоматично за някаква много по-дълбока болест?

В залата се беше възцарило мълчание, но зад него той долавяше невидимия натиск на надеждите им. Мнозина от тях бяха чули разни слухове за болестта; въпреки това повечето се чудеха защо ги е събрал. Защо по този безцеремонен начин се намираха тук, в Голямата зала в Тонджиян, и го чакаха да заговори?

Е, сега щяха да разберат. Щеше да разсее всякакви догадки.

— Чун цу! — започна той; гласът му отекна мощно. — Събрах ви днес тук, защото сме изправени пред криза — може би най-голямата криза, пред която някога са се изправяли Фамилиите.

Ли Юан погледна към морето от сведени глави — съзнаваше властта, която има над тези мъже, но съзнаваше и на какво се крепи тази власт. Те му се подчиняваха, защото помежду си се бяха договорили да му се подчиняват. Ако това съгласие — този мандат — се нарушеше, тогава какво?

Пое си въздух и продължи:

— Повече от петдесетина от нас са мъртви. Както ми съобщиха, още триста са болни или на смъртно легло. И каква е причината за тази тайнствена болест? Нещо, от което си мислехме, че сме се отървали отдавна — *ян мей пин*. Болестта на върбата и сливата!

В залата се разнесе силно изненадано мърморене. Много глави се размърдаха нервно, но засега никой не смееше да го погледне в очите. Продължи със спокоен глас, като остави силата да изпълни думите му:

— В миналото, както ми казаха, тази болест е убивала чак след дълги месеци на страдание, довеждала е до слепота и дори до лудост, но това е нова, много по-вирулентна разновидност — и нашите Фамилии вече не са имунизирани срещу нея. Тя убива мозъка. Може да повали здрав мъж — или жена — за по-малко от трийсет часа, макар че, както е при тези болести, не всички веднага се поддават на вируса, някои стават вирусоносители. Това само по себе си е достатъчно

ужасно, но тази разновидност, както изглежда, е особено коварна, защото поражда само една определена раса. Поразява само нас, *хан*.

Сега лицата, които се гледаха, бяха шокирани, бяха забравили всякакви условности. Като умишлено не обърна внимание на този пропуск, Ли Юан продължи с онези неща, които трябваше да се кажат:

— Фактите са такива. Трябва обаче да се запитаме какво трябва да предприемем, за да победим тази болест. Лекарство не съществува, нито пък разполагаме с време, за да го открием. Щом няма лекарство, то трябва да предприемем възможно най-драматичната превантивна мярка.

Хсиян Шао-ер го гледаше, леко притворил очи, с дълбоко подозрителен поглед.

— Какво искате да кажете, *чие хсия*?

Ли Юан срещна твърдо погледа на стареца.

— Искам да кажа, че всеки един в тази зала трябва да мине през тест. Съпругите и децата му — също. После трябва да открием онези извън Фамилиите — мъже или жени — които са имали контакт с някого от Семействата.

— Контакт ли, *чие хсия*!

Думите бяха формулирани учтиво, но враждебността на Хсиян не му убягна. Хсиян вече беше изгубил по-големия си син и беше ясно, че усеща накъде бие Ли Юан.

Ли Юан отвърна, без да трепне:

— *Сексуален* контакт. Как иначе си мислите, че се разпространява болестта?

Отново усети през залата да преминава вълна от шок. Въпреки че беше споменал болестта на върбата и сливата, мнозина разбраха чак сега за какво става дума. От единия до другия край на залата се разнесе приглушена шумотевица.

— Но сигурно ли е, *чие хсия*, че...?

Ли Юан остро прекъсна Хсиян — търпението му се беше изчерпало:

— Тишина! Всички млъкнете! Не съм свършил.

Залата млъкна, главите отново се сведоха, но само кажи-речи на крачка от него Хсиян го изглежда кръвнишки, настръхнал от гняв. Ли Юан погледна над него и се обърна към огромната маса:

— Трябва да тестваме всеки един. Трябва да проследим и последната жертва на тази болест, особено вирусоносителите.

— И после? — гласът на Хсиян Шао-ер. Инатлив, дързък.

Ли Юан го погледна.

— После те трябва да умрат.

Залата избухна. Ли Юан погледна към кипящата тълпа — забеляза гневния протест, ала също и категоричното съгласие, предизвикани от думите му. Навсякъде бяха избухнали спорове. Точно под него Хсиян Шао-ер и Ан Шен протестираха на висок глас и размахваха ръце с потъмнели от гняв лица, докато Ин Цу и Пей Ро-хан се опитваха да се включат и те. Известно време ги остави на мира — знаеше, че този бесен изблик на чувства трябва да бъде оставен да се канализира; след това вдигна ръка във въздуха. Залата бавно млъкна отново.

Той погледна надолу към Хсиян Шао-ер.

— Искате да кажете нещо ли, братовчеде?

Хсиян пристъпи напред и постави крак върху първото стъпало на Високия трон — сякаш почти заплашваше своя танг. Ядно изплю думите:

— Протестирам, *чие хсия!* Не можете да направите това! Ние сме от Фамилиите, не сме *хсяо джен!* Никога в историята ни не сме били подлагани на подобно унижение! Ако ни накарате да минем през този ваш тест, това би подкопало нашата дума, нашата чест като *чун цу!* Ами че това е все едно да кажете, че всички ние сме развратници и мамим жените си!

Ли Юан поклати глава.

— Ами смъртта? Разпространението на болестта? Това само призраци и зловредни слухове ли са?

— Признавам, неколцина бяха засегнати... Млади бичета... Но въпреки това...

— *Неколцина!* — Ли Юан изплю гневно, почти презрително думите, пристъпи напред, почти навря лице в лицето на Хсиян и го принуди да отстъпи крачка назад. — Ти си глупак, Хсиян — в такова време да си мислиш за престиж! Наистина ли смяташ, че бих предприел всичко това, ако не беше крайно необходимо? Смяташ ли, че бих рискувал да си разваля отношенията с тебе, с братовчедите ми, ако заплахата не беше много по-голяма?

Хсиян отвори уста, после пак я затвори, стъписан от внезапната яростна контраатака на Ли Юан.

— Това е война — Ли Юан отново отмести поглед от него и се обърна към събралите се синове и братовчеди. — И от нейния изход зависи какво ще бъде Чун Куо през идните години. Дали ще има добро и стабилно управление — управлението на Седмината и Двайсет и деветте — или хаос. Да си мислим, че можем да се бием в една такава война и да не търпим загуби, да не правим жертви — това е и нелепо, и недопустимо.

Отново погледна Хсиян в очите.

— Не си съставяй погрешно мнение за мене, Хсиян Шао-ер. Достойнство, чест, мъжка дума — това са самите основи на нашето общество в мирно време и аз бих ги защитававал преди всеки друг, ала по време на война понякога се налага да зарежеш високите си идеали, макар и за кратко. Трябва да се наведем, както тръстиката се навежда пред вятъра, или да бъдем повалени, както бурята поваля голямото дърво.

Хсиян сведе поглед.

— *Чие хсия...*

— Добре. Значи ще подпишете документа, Хсиян Шао-ер?

Хсиян отново вдигна поглед.

— Документ ли?

Нан Хо донесе свитъка. Ли Юан се обърна и го подаде на Хсиян.

— Ето го. Подготвил съм документите. Не бих искал да казват, че съюзът между Седмината и Двайсет и деветте е рухнал. Между нас трябва да има съгласие, дори и що се отнася до това.

Ли Юан протягаше свитъка на Хсиян Шао-ер. Също като баща си — и затова в момента той сякаш беше самото въплъщение на императорската власт: неотстъпно като знаменитата скала сред Жълтата река, която вече векове наред беше издържала най-големи порои и наводнения.

Хсиян се втренчи в свитъка, после вдигна очи към своя танг. Изведнъж гласът му беше станал по-тих, по-жален:

— Ами ако някой тук откаже?

Ли Юан изобщо не се поколеба.

— Значи съюзът е свършен, а Великото колело — счупено.

Хсиян потрепери. Остана на място още малко — колеблив, втренчил очи в документа. След това изведнъж главата му клюмна.

— Много добре, *чие хсия*. Ще подпиша.

* * *

После, докато Фамилиите се редяха на опашка, за да бъдат тествани, Нан Хо влезе при Ли Юан в кабинета му.

— Простете, *чие хсия* — поклони се ниско той, — но не разбирам. Защо Хсиян Шао-ер ви се противопостави току-що? Аз бих си помислил, че щом най-големият му син е починал, той ще е първият, който ще ви подкрепи — за да предпази от смърт другите си синове.

Ли Юан въздъхна.

— Така и щеше да бъде, убеден съм, майстор Нан, но онова *чао тай хуй*, откъдето първоначално е тръгнала болестта, се е провело точно в имението на Хсиян. О, той е нямал нищо общо с цялата организация — всичко е било работа на сина му Кай Фан — нито пък Хсиян Шао-ер носи отговорност за самата болест. Ала той *се чувства* отговорен. Мнозина сред Двайсет и деветте го обвиняват, макар това да е ирационално. Вследствие на това достойнството му е много уронено. Днешното изпълнение беше опит да си възстанови достойнството. За негов лош късмет аз не мога да позволя това. Сега, боя се, си спечелих враг.

— Всичко това несъмнено може да се изглади, *чие хсия*? Може би някакъв подарък...

Ли Юан поклати глава.

— Накарах го да ме предизвика. И после го пречупих пред равните нему. Нямахше как иначе, но е невъзможно да се поправи. Така че отсега нататък трябва да внимаваме. Ван Со-леян няма как да не научи за станалото днес. Несъмнено той ще се опита да използва разрива между Хсиян и мене.

Канцлерът поклати глава, след това пак вдигна поглед.

— Простете, *чие хсия*, но не смятате ли, че смъртното наказание е твърде крайна мярка? В края на краищата не са виновни те, че са се

заразили. Не сте ли се замисляли, например, вирусоносителите да бъдат кастрирани? Поне тези, които няма да умрат от болестта.

— Не, майстор Нан. Ако бяха слуги, можеше да постъпим и така, но това са членове на Семействата. Подобно унижение за тях би било по-лошо от смъртта. Освен това какво да правим с жените, които са се заразили? Тях какво да ги правим? Да ги зашием?

Нан Хо се засмя притеснено, после наведе глава.

— За това не бях мислил, *чие хсия*.

Ли Юан се усмихна тъжно.

— Карай. Сега върви, Нан Хо. Върви да следиш прегледа. Ще чакам след три часа да ми докладваш.

— *Чие хсия...*

Ли Юан се облегна назад. Имаше още за какво да мисли — болести, от които трябваше да отърве света. Младите синове, например, и вирусът на файла „Аристотел“. Въздъхна, отново се наведе напред и въведе кода, който щеше да го свърже с Цу Ма в Астрахан.

Беше време да се действа. Да се вадят мрежите и да се види що за риба се е хванала в тях.

* * *

Бу Ши, танг на Северна Америка, вдигна очи от малкия, вграден в бюрото му екран и погледна към огромното изображение на лицето на Ли Юан, изпълващо отсрещната стена.

Въздъхна тежко и отпусна длан върху бюрото, явно обезпокоен от видяното.

— Е, братовчеде, трябва да ти благодаря. Записът е съвсем убедителен. Въпреки това не чувствам нищо друго, освен скръб, че се е стигнало до това. Надявах се някак си да ги вразумя, но това е много повече от обикновена щуротия, нали? Много повече от скуката или въодушевлението. Това може да доведе само до едно — до бунт и до свалянето на Седмината. Трябва да действам. Разбираш ли ме?

Ли Юан кимна.

— Разбира се — съчувствено рече той. — Ето защо вече говорих с Цу Ма. Той е съгласен. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

„Синове на Бенджамин Франклин“ не са единствената група. И в другите Градове има подобни групировки, свързани с младите синове. Ако ще действаме, то най-добре ще е да действаме съвместно, нали? Още тази вечер, ако е възможно. Щом звънне дванадесетият звънец.

— Ами другите тангове?

Ли Юан поклати глава.

— Няма време. Освен това, ако Ван Со-леян разбере, много е вероятно да няма кого да арестуваме. Той много интересно се справя с „тайните“.

Ву Ши наведе глава, замисли се, после кимна.

— Добре. Дванадесетият звънец. И ти ще действаш по другите места, така ли? Ти и Цу Ма?

Дванадесетият звънец — и той понечи да прекъсне връзката.

— Ли Юан! Почакай! Ами момчето? Според тебе те подозират ли каква е ролята му във всичко това?

Ли Юан се разсмя.

— Че откъде да подозират? Че и той не знае за какво е служил през последните няколко дена!

Ву Ши също се засмя.

— Въпреки това да предприема ли нещо, за да го измъкна? Ли Юан поклати глава.

— Не. Всякакъв подобен ход би ги накарал да застанат нащрек. Само се погрижи твоите хора да не му навредят по погрешка.

Ву Ши леко наведе глава — знак на уважение, който често бе оказвал на бащата на Ли Юан, Ли Шай Тун, и скрито признание за това, кой е истинският лидер на Седмината.

Ли Юан се усмихна.

— Лека нощ тогава, братовчеде. Сутринта ще говорим. Когато вече знаем повече.

* * *

Имението на Левър представляваше огромна двуетажна къща с покрив, която се намираше сред гори, собственост на семейството. Навън беше тъмно и светлините на къщата се отразяваха ярко в тъмните води на близкото езеро. В центъра на дръзката фасада на

имението се намираше вход с колони — широките двойни порти бяха отворени и светлината се изливаше отвътре върху покритата с чакъл алея. Тъмни носилки, някои — старинни, други — репродукции, се бяха подредили на пътя към входа, а носачите им бяха облечени в черни ливреи, които отиваха на старинните извивки от страни на носилките. Цяла вечер те бяха сновали напред-назад и бяха пренасяли гости между къщата и транзита, отдалечен почти на цяла *ли* разстояние.

Илюзията беше почти пълна. Мракът скриваше стените на околните палуби, а горе един плътен тъмносин облак скриваше леда на най-горния етаж на „кошера“ като беззвездно нощно небе.

Ким беше застанал в мрака сред дърветата и гледаше към къщата. За трети път идваше в Ричмънд, в имението на Левър, но за първи път виждаше къщата на тъмно. Тази вечер тук имаше бал. Парти за елита на техния Град — *Върховните*, както сами се наричаха. За първи път беше чул да използват думата и му стана забавно, като си помисли, че той, с неговия толкова *нисък* произход, си общува с такава *високостояща* компания. Не беше пиян — беше внимавал да не докосва нито алкохол, нито наркотици — но и просто вдъхването на атмосферата на дома беше достатъчно да предизвика лека еуфория. Въздухът беше хладен, резлив. Листата на близките дървета шумоляха от лекия изкуствен бриз. Ким се усмихна, наслаждавайки се на това, колко странно и непознато е всичко, и протегна ръка да докосне гладката кора на един бор.

— Ким?

Висок елегантен младеж в старомодно вечерно облекло беше застанал на края на чакълестата алея и го викаше. Беше Майкъл Левър.

— Тук съм — Ким излезе измежду дърветата. — Просто излязох да подишам малко въздух.

Левър го поздрави — беше по-висок от него с близо четири, с изпъчени гърди, рус, *американец*...

— Ела да влезем — усмихна се той. — Баща ми питаше за тебе.

Ким се остави отново да го въведат вътре, през залата за приеми и балната зала, в една по-малка и по-тиха стаичка отзад. Тапицираните с кожа врати се затвориха зад него. Стаята беше слабо осветена, въздухът беше напоен с острия мирис на пури. Стариат Левър беше седнал в дъното на стаята, до единствената лампа, а приятелите му

бяха насядали наоколо на столове с високи облегалки, тапицирани с черна кожа. Старци като него. До прозореца бе застанала група помлади мъже. Майкъл отиде при тях, някой му подаде питие. След това се обърна към Ким.

Чарлз Левър запали нова пура и махна на Ким да се приближи.

— Ела, Ким. Седни — той посочи празния стол до себе си.

— Искам да те запозная с някои мои приятели.

Старци — мисълта проблесна като светкавица в ума на Ким. — *Старци, които ги е страх от смъртта.*

Седна притеснен на големия неудобен стол и поздрави с кимване всички подред. Огледа всички лица и ги прецени. Бяха големи клечки. Хора с власт. Всеки беше равен на Левър. Та какво беше казал Левър? Какво им беше обещал?

— Говорихме — Левър се обърна към Ким. — Предъвквахме това-онова помежду си. Та разказах на приятелите си за новата ти компания. За *чи* чу. Потенциално хубаво малко предприятие, но отделно, независимо.

Ким сведе поглед изненадан, че Левър вече е разбрал.

Левър прочисти гърло, после кимна, сякаш доволен от собствената си преценка.

— Та разправях колко срамно е това всъщност. Защото и преди съм виждал такива като тебе, Ким. „Горещо“ предприятие с куп хубави, силни идеи и много хъс, но неподкрепено от нищо. Карат си все по тоя тертип. Виждал съм как изграждат нещо, как растат наистина бързо. До една известна степен. И после... — поклати глава и погледна тлеещата пура между пръстите си. — После се опитват да се придвижат цял километър нагоре. В производството. Защото е срамно да се оставят големите индустриалци да лапат такъв голям пай. Дори е нахалство.

Младежите до прозореца го гледаха напрегнато, почти подозрително. Ким усещаше погледите им върху си; почти долавяше какво си мислят. Какво ли означаваше това за тях? Защото, ако бащите им живееха вечно...

— Виждал съм ги как се опитват да направят тази крачка — продължи Левър. — Виждал съм ги и как се разпадат, неспособни да се справят просто с огромния пазар. Виждал съм как големите Компании настъпват също като онези акули, за които говорихме, и

поглъщат парчетата. Защото всъщност заради това е всичко, Ким. Не заради идеите. Не заради потенциала. Не заради хъса. А за парите. За парите и властта.

Той млъкна и дръпна от пурата си. Всички мъже около него кимаха, но не откъсваха очи от Ким.

— Та разправях на моите приятели тук: хайде този път да направим така, че да е по-различно. Да използваме известна част от *нашите* пари и *нашата* власт, за да помогнем на този младеж. Защото е срамно да гледаме как се пропилява подобен потенциал. Голям срам, ако ме питаш.

Той се облегна назад, дръпна пак от пурата си и пусна тънка струйка дим. Ким чакаше и мълчеше — не знаеше какво да каже. Той не искаше нищо от тези хора. Нито пари, нито власт. Но не в това беше смисълът. Онова, което имаше значение тук, беше какво искат те от него.

— „Кос Тех“ ти предложи договор. Нали така?

Ким зяпна, след това бързо затвори уста. Разбира се, че Левър ще е разбрал. Той си има шпиони, нали? Така стояха нещата на това ниво. Ти не си в бизнеса, освен ако не знаеш какво е намислила конкуренцията.

— Да. Но още не съм решил — излъга той. Искаше да чуе какво се канят да му предложат. — След две седмици ще се срещнем пак, за да обсъдим условията.

Левър се усмихна, но си личеше, че усмивката му е кисела.

— Ще работиш за конкуренцията, а? — разсмя се той. — По-скоро ти, отколкото аз, момчето ми.

Кръгът около него също се разсмя. Само онези до прозореца си замълчаха.

— Но защо така, Ким? Защо да загубиш цяла година от живота си да робуваш на „Кос Тех“, когато можеш да захванеш и по-големи неща с *чи чу*?

„Хайде, дай си офертата — помисли си Ким. — Обясни подробно. Какво искаш? Какво предлагаш? Хайде, давай, старче. Или за тебе е унижение да бъдеш толкова прям?“

— Знаете ли какво ми предложиха те? — попита той.

Левър кимна.

— Шикалки. Обида за твоя талант. И освен това те връзват. Ограничават те.

А-ха, помисли си Ким, така по̀ бива. Ако работи за „Кос Тех“, това ще е кофти за „Им Вак“. Освен това те имаха нужда от него. Тези дъртаци имаха нужда от него, защото след определена възраст не беше възможно да се спре процеса на стареене. Не и както стояха нещата сега. Трябваше да го озаптят, преди молекулярният сигнал да го е задействал. После не ставаше. Разработката на „Им Вак“ не вършеше никаква работа на никого от тези хора. Сложната система за възстановяване на клетките започваше да се пропуква — отначало бавно, после все по-открито — докато накрая генетичните увреждания не можеха да се поправят. И идваше старческото оглупяване.

А какво ли бяха парите и властта срещу оглупяването и смъртта?

— Аз съм физик — рече той и погледна стареца в очите. — За какво съм ви? На вас ви трябва биохимик. Някой, който да работи в областта на изработването на дефектни протеини. На възстановяването на клетките. А не инженер.

Левър поклати глава.

— Ти си добър. Разправят, че си най-добрият. И си млад. Можеш да се изучиш. Да специализираш механизма на самовъзстановяване — той яростно се втренчи в Ким. Пурата му беше угаснала. — Ще ти платим колкото поискаш. Ще ти осигурим всичко необходимо.

Ким разтърка очи. Тютюневият дим ги беше подлютил. Искаше да им откаже и да приключат, но знаеше, че не може да откаже на тези хора така направо.

— Две седмици, *ши* Левър. Дайте ми две седмици и ще ви отговоря.

Левър присви очи — този младеж, почти хлапе, му се виждаше подозрителен.

— Две седмици?

— Да. В края на краищата вие ме молите да сменя посоката на живота си. А това е нещо, което трябва да обмисля. Да се замисля какво означава това. Какво ще загубя, какво ще спечеля. Сега веднага не мога да кажа. Точно затова имам нужда да го обмисля добре.

Ала вече го беше обмислил и отхвърлил. Знаеше какво иска: знаеше го още от първия миг, когато му се беше явило видението с паяжината. Смъртта — че какво беше смъртта пред това видение?

Левър се спогледа с останалите, след това кимна в знак на съгласие.

— Добре, *ми* Уард. Две седмици, щом искате.

* * *

Беше късно. Тълпата в балната зала се беше поразредила, но танците продължаваха. На балкона над залата оркестър от десет души свиреше бавен валс — лъковете им се издигаха и спускаха в проблясващите светлини. Ким беше застанал в дъното на залата до Майкъл Левър, наблюдаваше как двойките кръжат по паркета и осъзнаваше, че това също е илюзия, мечта за безвремие. Сякаш времето можеше да бъде върнато назад, да бъде накарано да потече обратно.

— Страшно ми харесват тези рокли — обади се той и погледна към високия младеж. — Като медузи са.

Левър избухна в смях, после се обърна към приятелите си и повтори забележката на Ким. След миг и те избухнаха в смях. Левър отново се обърна към Ким и избърса очи с опакото на ръката си.

— Браво на тебе, Ким. Страхотно! Като медузи! — и отново бухна в смях.

Ким го погледна изненадано. Какво толкова беше казал? Че това си беше вярно, нали? Роклите с многото пластове фусти се люшкаха също като медузите в океана, дори къдравите им краища играеха по същия начин.

— Казах само, че... — започна той, ала не успя да довърши изречението. В този миг светнаха големите лампи. Оркестърът продължи да свири още две-три секунди, после музиката нестройно секна изведнъж. Танцуващите спряха да се въртят и впериха погледи във вратата в дъното на залата. Внезапно повя хлад. Отвън се разнесоха викове.

— Какво, по дяволите... — промълви Левър и понечи да тръгне към вратата. После рязко спря. На балкона над дансинга се бяха появили войници. През вратата на залата нахлуваха още. Войници от силите за сигурност в сини комбинезони, с черни шлемове със спуснати стъкла.

Ким усети как устата му пресъхва. Нещо не беше наред.

Войниците се подредиха в редица на балкона и покрай стените и насочиха дула към танцуващите. Само неколцина навлязоха сред тях с вдигнати стъкла на шлемовете, като обхождаха лицата подред. Горе на балкона някакъв лейтенант започна да чете заповед за арестуването на петнайсет души.

Хората в залата се гневяха и не вярваха на очите си. Някакъв младеж блъсна един войник и бе съборен на пода с удар на приклад. Войниците отведоха със себе си около дузина младежи, сред тях и Левър и приятелите му.

Ким гледаше и забелязваше гнева по лицата на околните, докато войниците си отиваха. Никога не беше виждал толкова гняв, струпан на едно място. И различен, много по-различен от гнева в Глината. Този гняв тлееше като нажежени въглени, когато им дъхнеш. Беше дълбоко вкоренен, траен гняв.

Лицето на младежа до Ким беше изкривено, посиняло от ярост.

— Ще си плати! Ще си плати за това, копелето недно! — около него се скупчиха и други, крещяха, размахваха юмруци. Танците бяха забравени.

Ким остана там още миг, след това се обърна и бързо излезе от залата. Нещата се бяха променили. Внезапно, драматично правилата се бяха променили и тук той вече не беше в безопасност. Вървеше, като се оглеждаше и виждаше само гняв и възмущение. Излезе навън, заобиколи носилките и тръгна в мрака към транзита.

Когато се окопитеха, щяха да си спомнят. Старият Левър щеше да си спомни. И кой би могъл да каже какво би направил в гнева си? Беше време да избереш на коя страна да застанеш, а той беше човек на Ли Юан.

Забеляза войниците, които охраняваха входа на транзита, и се спусна да бяга — знаеше, че при тях ще е в безопасност. Но щом се приближи към бариерата, се обърна, погледна отново към къщата, спомни си роклите, които се люшкаха в такт с музиката, дантелите, които кръжаха във въздуха. И насядалите в кръг старци, които му предлагаха целия свят.

ГЛАВА 13

НА ОТКРИТО

Толонен беше застанал до леглото на Хаавикко и го гледаше с лека усмивка на устните. Бяха изминали само два дена от собствената му операция и все още се чувстваше слаб, но трябваше да дойде.

Една сестра му донесе стол и той седна — нямаше нищо против да чака, докато младият мъж се събуди. Новата му ръка го наболяваше горе, при рамото, въпреки болкоуспокояващите, но вече беше по-добре.

И освен това беше жив. Благодарение на Хаавикко беше жив.

Сестрата се засуети около него, но той ѝ махна да си върви и се загледа в спящия мъж.

През целия си живот беше разчитал най-вече на себе си. Цял живот беше водил битки сам и винаги бе стоял на крачка пред враговете си. Но вече остаряваше. И най-накрая имаше доказателство за това. Старите му очи бяха пропуснали да забележат несъответствието в цвета на емблемите на гърдите на войниците — реакцията му беше само с част от секундата по-бавна от необходимото — и в резултат на това бе изгубил ръката си. И едва не беше изгубил живота си.

Усмихна се, загледан в младия човек. Хаавикко беше цял увит в бинтове, специални лекарства предизвикваха образуването на нова кожа по зле обгорените му гръб и рамо.

Толонен разтърси глава, сякаш за да проясни мислите си — чувстваше се едновременно и тъжен, и щастлив. Бяха му разказали какво е направил за него Хаавикко, все едно беше негов син — бе рискувал живота си, а всякакви връзки на дълг между тях отдавна бяха прерязани.

Да, много-много беше сбъркал по отношение на това момче.

Хаавикко се размърда и отвори очи.

— Маршале...

Понечи да се надигне, лицето му се изкриви от болка, той се отпусна назад и отново затвори очи. Взривът му беше изгорил почти

целия гръб и бе отнесъл ухото му.

— Лежи си и не мърдай, момче. Моля те. Имаш нужда от почивка.

Хаавикко отново отвори очи и погледна маршала.

— Ръката ви — личеше си, че го боли от това, което вижда.

Толонен се разсмя дрезгаво.

— Харесва ли ти? Точно сега ме понаболява, ала няма значение. Нали съм жив — това е важното — облегна се назад и посегна да се почеше по лявата буза — неловък, притеснен жест; личеше си колко му е трудно на стареца в тази ситуация. Топлината, която чувстваше към другия, дълбочината на пробудилото се отново чувство едва се съдържаше да не се разплаче. Извърна глава и се стегна, после завърши с онова, което държеше да каже: — Благодарение на тебе, Аксел. Благодарение на теб.

Аксел се усмихна. Ръцете му лежаха над чаршафа. Издължени, изящни ръце, които не бяха пострадали от инцидента. Толонен хвана едната му длан и я стисна.

— Сбърках с тебе, момчето ми. Аз...

Хаавикко поклати глава. Лека гримаса на болка изкриви лицето му.

— Няма значение. Наистина няма, сър. Аз... — той леко извърна глава и погледна към дрехите си, които висяха на закачалка в другия край на стаята. — Но има нещо, което трябва да знаете. Нещо много важно.

Толонен се усмихна.

— Почивай си, момчето ми. Имаме още много време...

— Не... — Хаавикко преглътна сухо. — Там, в туниката ми, има един пакет. Носех ви го, когато това се случи. Всичко съм сглобил.

Толонен озадачено поклати глава.

— Какво си сглобил?

Хаавикко го погледна умолително.

— Просто го погледнете. Моля ви, сър. Не е нужно да го четете целия веднага. По-късно може би, когато ви се чете. Но ми обещавайте, че ще го прочетете. Моля ви, маршале.

Толонен пусна ръката на Хаавикко, после се надигна тежко и отиде до закачалката. Точно както беше казал Хаавикко, във вътрешния

джоб на туниката му имаше малък пакет. Издърпа го навън, върна се и отново седна на стола.

Протегна пакета и погледна въпросително Хаавикко.

— И какво е това?

Хаавикко отново преглътна. Толонен схвана намека, остави пакета, взе чашата до леглото и даде на Хаавикко да отпие няколко глътки.

— Е?

— Много отдавна вие ме помолихте да свърша нещо — да съставя списък на хората, които биха могли да бъдат замесени в убийството на министър Лу Кан. Спомняте ли си?

Толонен се разсмя.

— Богове! Та това беше преди единайсет години! И ти си го направил?

Хаавикко едва-едва кимна.

— Така се започна. Но аз го разширих. Записвах всичко, което ми се виждаше нередно — всичко, което някак си не проумявах. А неотдавна се събрах с Као Чен и с вашия човек, Кар.

— Свестни момчета — одобрително кимна Толонен.

— Да — Хаавикко се усмихна, после пак стана сериозен. — Както и да е, това е резултатът от нашите разследвания. Оригиналният мой списък, малко бележки и още няколко неща. Компютърни файлове. Холографски изображения.

Толонен взе пакета и започна да го върти в ръцете си, след това го остави на коляното си и отново хвана ръката на Хаавикко.

— И искаш да го прегледам?

— Да...

Толонен се замисли. Беше обещал на Джелка по-късно да вечеря с нея, но можеше и да се откаже. Винаги можеше да каже, че е уморен. Джелка щеше да го разбере. Усмихна се широко на Хаавикко.

— Разбира се. Това е най-малкото, което бих могъл да направя.

Хаавикко го погледна. Очите му се бяха навлажнили.

— Благодаря — каза го почти шепнешком. — Благодаря ви, сър.

Толонен му стисна ръката. Сега болката в лявото му рамо беше много по-силна. Вероятно беше време да си вземе лекарството, но никак не му се искаше да остави младежа.

— Трябва да тръгвам — обади се тихо. — Но ти обещавам да прегледам файловете ти. По-късно, на спокойствие.

Хаавикко се усмихна, без да отваря очи. Устата му бавно се отпусна. След миг вече спеше.

Толонен нежно отпусна ръката на младежа обратно върху чаршафа, после вдървено се изправи на крака. Двоен късмет, помисли си той. Беше се сетил за нападението на космодрума в Нанкин. Тръгна, след това се обърна и за първи път забеляза колко блед е Хаавикко. Остана така още малко, като разсеяно почесваше превръзката на рамото си, после престана, ядосан на себе си.

Погледна сребърната ръка и въздъхна — беше се сетил как се нацупи Джелка, когато я видя за първи път. Но и в нея имаше стомана. Беше се родила храбра. Този младеж — също. О, той щеше да оправи всичко. Беше решен. Щеше да намери начин отново да постави всичко на мястото му.

Толонен се прозина, след това тъжно се усмихна и се обърна, като остави младия офицер да спи.

* * *

Цу Ма вдигна блюдото и прокара пръст по копринено гладката му, гравирана повърхност. Беше съвършено: черен лак, върху който бяха изрязани две водни птици на фона на лотоси. XIV век, от последните години на династията Юан.

— Трудили са се цели две години над всяко такова блюдо. Две години от живота на майстора занаятчия. И накрая — това. Този къс черно съвършенство.

Ли Юан обърна гръб на залива и на захарнобялата планина над него и го погледна. Не го беше чул, но видя лакираното блюдо в ръцете на Цу Ма и кимна.

— Прекрасно е. Ху Ти притежаваше много красиви неща.

Цу Ма задържа погледа му за миг.

— В наше време някои мислят тези хора за примитивни и невежи. За варвари. Но погледни това. Това варварско ли е? — той бавно поклати глава и очите му се върнаха към блюдото. — Сякаш

просто изминалите години биха могли да направят нашата порода поизтънчена.

Ли Юан се засмя и се приближи.

— Какво искаш да кажеш, Цу Ма?

Зад тях, в далечния край на дългата стая, се бяха събрали останалите от Седмината и си говореха помежду си.

Цу Ма остави блюдото, отпусна пръсти в плитката купа и отново погледна към Ли Юан.

— Само това, че има хора, които си мислят, че бъдещето е по-добро от миналото просто защото е бъдеще. Които вярват, че промяната е нещо добро само защото е промяна. Те нямат време за сравнения. Нито за такива ценности, които са изразени в простотата на това блюдо. Нямат време за майсторство, за контрол, за дисциплина — той леко повиши глас. — И мисля, че това е обезпокоително, Ли Юан. Дори опасно.

Ли Юан се вгледа в него, после кимна едва-едва в знак на съгласие. Бяха прехвърлили много неща тази сутрин, но все още нищо наистина значително. По въпросите за подчинението и за новите лекарства за безсмъртие той се беше огънал като тръстика на вятъра, като просто ги увери, че нещата не са окончателно решени. Нека си играят на криеница със смъртта, мислеше си той; смъртта най-накрая ще ги намери, където и да се скрият. Що се отнася до другото, имаше достатъчно време да наложи своя възглед.

— Колко дълбоко е това чувство?

Цу Ма се замисли, после се наведе към Ли Юан.

— Дълбоко е, братовчеде. Достатъчно дълбоко, за да ме разтревожи — отмести поглед от младежа и забеляза как белотата на стените на Града изпълва котловината между хълмовете. — Ще им се наложи да се примирят с определени ограничения — протегна дългата си шия, вирна брадичка и погледна Ли Юан в очите. — Ще видиш. Този следобед...

Ранните следобедни лъчи огряваха ръката и рамото на Ли Юан.

— Това е болестта на нашето време. Промяната и желанието за промяна. Но не ми беше хрумвало, че... — Юан се усмихна и млъкна; беше видял, че се приближава Чи Хсин, тангът на Австралия.

Двамата кимнаха на новодошлия.

— Защо не ядете, братовчеди? — Чи Хсин се усмихна, извърна се, повика сервитьорите и отново се обърна към тях: — Преди да се върнем към разговора, трябва да обсъдя нещо с вас. Беше предложено да се внесе промяна в програмата.

— *Промяна ли?* — възкликна Ли Юан и леко вдигна вежди. Но беше произнесъл думата много натъртено. До него Цу Ма не се издаде колко забавно му се е сторило това. Лицето му остана неподвижно като маска.

Чи Хсин не беше известен нито с интелигентност, нито с тактичност. В това отношение много повече приличаше на майка си, отколкото на баща си. Той самият вече беше баща, разбира се. Първият му брак беше благословен с двама сина — по-големият едва на две години — и това значително го беше променило. Сега не беше чак толкова недодялан и макар че тайно бе аплодирал начина, по който Ли Юан се беше разправил с *Пин Тяо*, имаше съмнения по отношение на подобни акции. Боеше се за двамата си сина — спомняше си какво се бе случило по време на войната с дисперсионистите. Отмъщението си беше нещо нормално, но сега той копнееше само за мир.

Мир. За да види как синовете му растат и възмъжават пред очите му. Как стават силни, хубави мъже като дядо си.

— Ван Со-леян помоли за нещо — погледът му обикаляше лицата им. — И други също искат да говорят за това — очите му се приковаха в Ли Юан.

— Продължавай, братовчедо.

Чи Хсин леко наведе глава.

— Той иска да обсъдим арестите. Акцията, която вие предприехте съвместно с Ву Ши срещу младите синове.

По начина, по който бе застанал Чи Хсин, си личеше, че очаква Ли Юан да откаже на молбата на Ван — също като баща му преди време. Но Ли Юан само се усмихна учтиво.

— Не възразявам. А ти, Цу Ма?

— Аз също.

Ли Юан докосна рамото на Чи Хсин.

— В крайна сметка най-добре е да изясним всичко това помежду си. На открито.

Чи Хсин кимна — все още се колебаеше, сякаш очакваше Ли Юан всеки миг да промени мнението си. После осъзна, че е постигнал

целта си, и се усмихна.

— Добре. Много хубаво, Ли Юан. Както каза ти, така е най-добре. На открито — кимна отново, този път решително, след това се обърна и се приближи към Ван Со-леян и домакина, Ху Тун-по, танг на Южна Америка. Ван го изслуша, после погледна към Ли Юан и леко кимна.

— На открито — промълви Цу Ма. — Ти си същият като баща си, Юан. Хитрец.

Ли Юан се обърна изненадано, след това усети хумора под повърхността на казаното от Цу Ма.

— Думите са си думи, Цу Ма. Ние трябва да ги огъваме и да ги оформяме според нуждите си.

Цу Ма кимна доволен.

— Така е в тези смутни времена, братовчеде. Но историята ще ни прецени по действията ни.

* * *

Ван Со-леян се беше облегнал в креслото, скръстил ръце в скута си; едрото му, подобно на луна лице се обръщаше ту към един, ту към друг, докато говореше. Изглеждаше спокоен, отпуснат, гласът му беше мек и дълбок, убедителен. Засега не беше казал почти нищо, което да не е казвал и преди, но сега обърна разговора:

— В тази стая, също като в стаите на Двайсет и деветте и в именията на Върховните, има хора, които си задават въпроси за последните събития. Някои — с гняв, други — с тъга и съмнение. Трети пък — със страх, защото си спомнят не твърде отдавнашни събития. Но всеки един от тях е загрижен и се чуди къде ли ще спре всичко това. Лично аз смятам, че вече се стигна твърде далече.

Ву Ши понечи да се намеси, но Ван вдигна ръка.

— Ще си кажеш думата, Ву Ши, и аз ще те изслушам. Но първо ти изслушай мене. Това трябва да се каже, преди да стане твърде късно за думи.

Цу Ма бръкна в джоба на самото си и извади елегантен сребърен калъф.

— Говори тогава, братовчеде. Нека чуем какво имаш да ни кажеш.

В думите му пролича нескрита враждебност и това изненада Ли Юан. Гледаше как Цу Ма извади от калъфа пура, затвори го и го пусна обратно в джоба си.

— Благодаря ти, братовчеде — Ван гледаше как по-възрастният запали пурата си и вдъхна дима. Усмихна се насила, после лицето му отново стана безизразно. — Както казах, царят гняв, тъга и много страх. Това са нездрави симптоми. Знак за дълбока и силна враждебност помежду ни.

Бу Ши изсумтя възмутено, но не се обади. Бузите му горяха, а погледът му сякаш беше забит в мекото, кръгло лице на Ван.

— Пожънахме жътва от недоволство — продължи Ван. — Казвам „ние“, защото това засяга всички ни. И все пак се колебая да използвам множественото число, защото то предполага единомислие от наша страна. Предполага общи действия, за които сме се договорили помежду си, които сме обсъдили и дебатирали тук, в Съвета, както винаги е било — млъкна и се огледа. Поклати глава. — Вместо това, щом се събудя, светът вече не е същият, както когато съм заспал. И аз съм също толкова изненадан, колкото и онези, които идват и искат аудиенция и питат: „Защо арестуваха сина ми?“

На стола до него Ху Тун-по закима енергично с глава.

— Така беше и с мене. Не бях уведомен, Ли Юан. Никой не се беше посъветвал с мене, преди вие с Бу Ши да действате. Оставаше ми жалък избор — да изглеждам като мошеник или като глупак. Отношенията между нас и Горните нива са лоши. Вече от десет години са лоши. Трябва да предприемем нещо, за да променим това положение, преди да ни се изплъзне от ръцете. Трябва да направим някакъв жест, за да успокоим Горните нива.

Последва тишина, след това заговори Ли Юан, като едва сдържаше гнева си, предизвикан от думите на Ван Со-леян:

— Когато един мъж спасява живота на брат си, пита ли го първо: „Извинявай, братко, ще спася живота ти, ти съгласен ли си?“ Не, той действа — избутва брат си настрани, далеч от падащия камък. *Действа!* Не искам да се извинявам за действията си. Нито за това, че не съм се посъветвал с вас. Изненадата беше необходима. Не можех да рискувам да съобщя на *кого*то и *да* било.

Изправи се, застана в центъра на неофициалния им кръг и погледна надолу към Ван Со-леян.

— Може би ти копнееш за смъртта, Ван Со-леян. Но лично аз бих искал да остареея спокойно, без кинжал, притиснат към гърлото ми.

Ван се разсмя — кратък, горчив смях.

— О, да, Ли Юан, ти действаш като човек, обречен да живее дълго. Защото докато враговете ти се множат, приятелите ти намаляват.

Ли Юан му се усмихна напрегнато.

— Така е в този свят. Но е по-добре да имаш доверие на приятелите си и да познаваш враговете си. Да действаш, а не да изчакваш.

Ван Со-леян изглежда ядно Ли Юан, побеснял от думите му — вече не се преструваше на спокоен.

— *Ай я!* Трябва ли обаче всички да страдаме от твоята припряност, братовчеде? *Ние* ли трябва да жънем онова, което *ти* сееш? Същият си като мъртвия си брат — луда глава!

Възцари се напрегнатата тишина, след това Ли Юан тихо се засмя.

— Луда глава ли казваш? — поклати глава. — Не е така, братовчеде. Не е така. Ти искаш да успокоиш някак си Горните нива също като жена, която моли да пощадят живота на сина ѝ. Дотам ли стигнахме? Толкова ли сме слаби, че трябва да *измолваме* собственото си съществуване? Не трябва ли да смажем онова, което се мъчи да ни унищожи? Май си запял друга песен, Ван Со-леян. Някога се опитваше да поучаваш *нас*...

Ван клатеше глава.

— Младежи, Ли Юан — това са те. Младежи. Подвели се, прекалено се ентусиазирали, това е — Ван отмести поглед от Ли Юан и на устните му се изписа лека усмивка. — Ако ги пуснем, нещата ще се уталожат и с времето всичко това със сигурност ще се разсее.

— Да се разсее ли? — Ли Юан невярващо поклати глава. — Какво трябва още да направят, преди да се стигне и до това, *братовчеде!* Да допрат дулото до слепоочието ти? Това не е изхвърляне. Това е революция. Открит бунт. Нима не разбираш? Започва се с идеи и се свършва с кръвопролитие — той млъкна, после пристъпи напред и посочи Ван с пръст. — Те ще те убият, Ван Со-леян, танг на Африка, и ще заемат мястото ти. Също както убиха по-големите ти братя. Или си забравил?

Ли Юан дишаше тежко, вперил поглед във Ван Со-леян, и го принуждаваше да го гледа в очите.

— Е? Още ли искаш да правим отстъпки?

Ван кимна.

— А кой още иска? — той погледна към Ху Тун-по, после — и към Чи Хсин. И двамата кимнаха, макар че никой не посмя да го погледне в очите.

— А ти, Вей Фен? Какво би ме посъветвал ти? — обърна се към възрастния танг на Източна Азия. — Ти без съмнение познаваш този проблем издълбоко.

— Говориш, сякаш моят глас решава всичко, Ли Юан.

— Точно така е — отговори Цу Ма вместо Ли Юан. До него Ву Ши наведе глава в знак на съгласие.

Вей Фен въздъхна и сведе поглед.

— Знаете как се чувствам — започна той; ниският му равен глас изговаряше всяка дума бавно, педантично. — Знаеш какво не харесвам, познаваш предразсъдъците ми — погледна към Ли Юан. — Значи трябва да знаеш, че стореното от тебе много ми хареса — усмихна се кисело. — Ала тук не става дума за това. Тук става въпрос за това, как да се държим, Ли Юан. Не за самата акция — с която по принцип съм съгласен и която бих подкрепил по всяко друго време — а за *начина*, по който си действал. Както каза Ван Со-леян, ти си действал, без да се посъветваш с нас.

Той млъкна, позамисли се, след това продължи:

— Ние сме седем, Ли Юан. Не един, а седем. В това е силата ни. Вече седем поколения наред на това се дължи силата ни и това е причината за мира по света. За силата на обществото ни. Ако разрушиш тази спойка, разрушаваш всичко.

— Значи си против, Вей Фен?

Вей Фен кимна.

— Аз казвам: пуснете младежите. После постъпете както ви казва Ван. Изберете по-малката злина и потърсете съгласие.

Ли Юан остана на място още миг, след това сви рамене.

— Така да е — и погледна към Ван. — Ще предам моите пленници в твои ръце, братовчедо — да постъпиш с тях по своя воля.

Извърна глава, ала в ума му думите продължаваха да отекуват: *Не един, а седем. В това е силата ни.* Никога досега не беше поставял

това под въпрос, но сега и тук, сред своите равни, се питаше така ли е наистина.

Погледна към Ву Ши, забеляза как тангът на Северна Америка е забил поглед в земята със сдържан гняв и си отговори. Времето на единодушието си бе отишло и онова, което правеше Седмината силни, също си беше отишло заедно с него. Казаното от Вей Фен някога, по времето на баща му беше вярно, но сега?

Седем... думата звучеше кухо, Голямото колело беше счупено. То бе умряло заедно с баща му. Четирима на трима — това беше новата реалност. Погледна към Ван Со-леян, забеляза пламъчето на триумфа в очите му и разбра. Беше свършено. Тук и сега всичко беше свършило. Сега трябваше да търсят друг път, друг начин сами да управляват себе си. Това беше истината. Но истината не можеше да бъде изречена. Поне не сега и със сигурност не тук, пред Съвета.

Усмихна се и изведнъж си отдъхна, сякаш огромна тежест бе паднала от раменете му; извърна глава, срещна погледа на Цу Ма и забеляза в очите му светлината на разбирането.

— Да продължим ли нататък? — той огледа кръга на танговете. — Времето напредва, а имаме много работа.

„Да — помисли си, — но това вече няма никакво значение. Оттук нататък всичко това е просто игра, маска, която крие истинските ни намерения.“ Защото оттук нататък всички истински решения щяха да се вземат тайно.

Вън, на открито. Той се разсмя — най-накрая беше проумял в пълна степен казаното от него по-рано, после се обърна, погледна Цу Ма, усмихна се и видя как Цу Ма му се усмихва сърдечно в отговор. Да. Оттук нататък щеше да е така. *Открито...*

* * *

В Рио беше лято. В Тонджиян — зима.

Ли Юан беше застанал на терасата и гледаше към замръзналото езеро. Беше облечен в кожи, носеше ръкавици и дебели кожени ботуши, но беше гологлав и снежинките кацаха по хубавата му черна коса. Склонът под него бе потънал в сняг, а на другия бряг дърветата в овощната градина очертаваха резки плетеници на белия фон.

Вдигна очи над плавно спускащите се склонове към далечните планини. Грамадни скални късове с остри ръбове пронизваха безцветното небе. Потрепери и обърна гръб на мрачната гледка — беше твърде близка до сегашното му настроение.

Погледна към двореца, конюшната зад него. Слугите му чакаха на верандата и говореха помежду си под големите, покрити с кепенци прозорци. Тук не им харесваше и той го знаеше. Тази откритост ги отвращаваше. Чувстваха се оголени, голи пред всичко първично, затворено зад стените на Града, но за него само то беше истинско. Останалото беше само игра.

Беше очаквал да я намери тук — или поне спомена за нея — но тук нямаше нищо. Беше останало само мястото, лишено от неговите аромати, от ярката зеленина; цялото човешко присъствие бе изчезнало. Сякаш всичко, което се бе случило тук, никога не бе съществувало.

Потръпна и заби поглед в краката си. Едно листо се бе прилепило към глезена на десния му ботуш. Свали ръкавицата си, наведе се да отлепи мокрото, потъмняло листо; после се изправи и усети ледения мраз по кожата си, влагата върху дланта си. Какво ли значеше всичко това? Хвърли листото, надяна ръкавицата си, обърна и се отправи обратно към двореца и чакащия го транзит.

Нищо, реши той. Нищо не означаваше.

Полетя на югозапад над гладката белота. Този път — не сняг, а безкрайният Град, три хиляди ли без никакво прекъсване чак до Куан Чу, древния Кантон при устието на река Пей. След това се мяркаше синьото петно на Южно Китайско море преди Хонконг, а на югоизток от него — остров Тай Юе Шан, където се намираше имението на Ин Цу.

Беше отлагал твърде дълго. Но сега вече беше време да види детето. Да поднесе даровете си на сина на бившата си съпруга.

Защитната система на имението и корабът размениха кодирани сигнали, после корабът се приземи. Ин Цу го посрещна в хангара. Беше коленичил, притиснал чело към студения метал на решетката.

Ли Юан се бе преоблякъл по време на полета — свалил бе кожите, ръкавиците и тежките ботуши и ги бе сменил с тънки сатенени дрехи в огнено оранжево и чехли от най-фина козя кожа. Щом се доближи до стареца, спря и вдигна стъпало.

Ин Цу пое внимателно подаденото му стъпало, целуна го веднъж, втори път и го пусна.

— Ин Цу, бивши ми тъсте, моля те — наведе се, хвана стареца за ръка и му помогна да се изправи. Едва тогава Ин Цу го погледна.

— За мене е чест да ме посетите, *чие хсия*. С какво мога да ви бъда полезен?

— Фей Йен... Тя още ли живее тук, при тебе?

Старецът кимна — на тънките му устни се изписа едва забележима усмивка.

— Да, *чие хсия*. Тук е. Детето — също.

— Добре. Добре — той се поколеба. Чувстваше се неловко. После отново заговори: — Бих искал да я видя. А също... а също и детето. Ако тя няма нищо против.

— Моля ви. Елате — Ин Цу го поведе, любезно полуизвърнат към Ли Юан, приведен в нисък поклон, с протегнати напред ръце, но със събрани длани — знак за най-дълбоко уважение.

Докато я чакаше, си мислеше какво да каже. Не я беше виждал от деня, когато бе настоял за тестовете. Беше ли му простила?

Щом си помисли за това, скръцна със зъби, след това се обърна и я видя. Беше облечена в бледи лимоненожълти одежди, тъмната ѝ коса се спускаше свободно по раменете. Не беше взела детето със себе си.

— Аз... — започна той, но бе изгубил ума и дума. Тя изглеждаше по-красива от всякога; лицето ѝ беше по-силно, гърдите ѝ — много по-пълни, отколкото си ги спомняше. Щом се обърна към нея, тя се поклони и сега стоеше на едно коляно със сведена глава и чакаше заповедите му.

— Фей Йен — изрече той, но толкова тихо, че тя не го чу. Приблужи се, докосна я нежно по темето — искаше му се да я целуне там, мускулчето на бузата му играеше от напрежението, което усещаше от близостта ѝ. Дръпна се назад и се изправи. — Стани, Фей Йен. Моля те...

Тя стана бавно — черните ѝ очи бяха изпълнени със страхопочитание. Беше видяла силата му; бе видяла как слугите му подлагат шиите си, за да стъпи той върху тях. Беше го видяла и сега се боеше. Това не беше момчето, което познаваше преди. Не, той вече не беше дете, а мъж: котенцето се бе превърнало в лъв, облечен в пламъци.

— Изглеждаш добре — промълви той и усети колко неуместно прозвучаха тези думи.

— Чудех се кога ли ще дойдеш. Знаех, че ще дойдеш.

Той кимна, изненадан от покорността в гласа ѝ. Толкова различен беше отпреди.

— А детето?

— Той е много добре — тя извърна глава и прехапа устни. — В момента спи. Искаш ли да го видиш? — погледна го и забеляза, че се колебае. — Не е задължително. Знам как се чувстваш...

Дали? — помисли си той, но премълча и просто кимна.

— Хан — рече тя. — Нарекох го Хан. Както ти искаше.

Гледаше го; опитваше се да разбере какво си мисли той.

Мускулчето на бузата му отново заигра, после се успокои и лицето му се превърна в маска.

— Ела — подкани го тя след миг и го поведе по коридора с високия таван към детската стая.

До люлката бе коленичило момиче, скръстило ръце в скута си. Щом господарката ѝ влезе, тя стана и се поклони. След това съзря Ли Юан и прилепи чело о пода също като Ин Цу. Фей Йен я освободи бързо и отново се обърна към Ли Юан:

— Не го буди, Юан. Той има нужда от сън.

Той кимна, приближи се и се загледа в бебето.

Детето лежеше в люлката, допряло ръчичка до устата си. Другата леко се опираше о перилата отстрани. Фина тъмна косица покриваше главичката му; мониторно колие опасваше вратлето му — млечнобялата лента пулсираше бързо в такт с пулса на детето.

— Но той е толкова... толкова *мъничък*! — изненадано се разсмя Ли Юан. Ръчичките на бебето, мъничките му краченца със съвършена форма бяха като на изящна скулптура. Като миниатюри от слонова кост.

— Още няма два месеца — обади се тя, сякаш това обясняваше красотата му.

На Ли Юан му се искаше да хване една от мъничките ръчички, да усети как пръстчетата се разгъват и обвиват палеца му.

Обърна се и я погледна, после изведнъж с пълна сила го обля старата любов, старата мъка — обърквана смесица. Мразеше я заради това. Мразеше я, задето събужда такива силни чувства в него. Тъгата

го накара да скърца със зъби, да се втурне покрай нея. Чувството го задушаваше, искаше му се да плаче — толкова голяма беше болката.

Също като първия път, осъзна той. Винаги го бе боляло, когато беше с нея. Тя вземаше твърде много. Оставяше му толкова малко от самия него. А не трябваше да е така. Не можеше да бъде танг и да се чувства по този начин. Не, по-добре беше да не чувства нищо, отколкото да чувства толкова много. Стоеше с гръб към нея и дишаше дълбоко, опитваше се да се успокои, да успокои бурята във вътрешностите си и да скрие всичко зад маска от лед.

Където и му беше мястото. Където трябваше да бъде.

Тя мълчеше и чакаше. Когато той се обърна, от лицето му беше изчезнала всякаква следа от чувство. Погледна към люлката и спящото дете, после — отново към нея и заговори с тих, овладян глас:

— Искам да ти подаря нещо. На тебе и на детето. То ще бъде негово, когато навърши пълнолетие, но дотогава ще го управляваш ти.

Тя покорно сведе глава.

— Искам да ви подаря двореца в Хей Шуй.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Ли Юан...

Но той ѝ направи знак да млъкне.

— Документите са готови. Не искам да ми възразяваш, Фей Йен. Достатъчно малко е в сравнение с онова, което можеше да има той.

Тя извърна глава, неспособна да скрие жегналата я мъка, след това кимна в знак на съгласие.

— Добре — той се обърна и отново погледна към люлката. — Ще има също и издръжка. И за тебе, и за детето. От нищо няма да изпитваш нужда, Фей Йен. Нито ти, нито той.

— Баща ми... — започна тя и в гласа ѝ се промъкна гордост, но сдържа езика си. Знаеше, че той не е задължен да прави нищо. Условията на развода бяха достатъчно ясни. Тя понасяше срама. Тя беше виновна за станалото.

— Нека да е така — рече той най-сетне. — Баща ти ще получи документите. А Хан... — произнесе името; произнесе го, пое си дълбоко дъх и мускулчето подскочи на бузата му. — Хан ще получи Хей Шуй.

Толонен вдигна поглед — продълговатото му лице беше пепеляво, сивите му очи — изпълнени с дълбоко огорчение. Известно време сякаш се взира в стената, после бавно поклати глава.

— Не мога да повярвам — промълви и бутна папката встрани. — Просто не мога да повярвам. Ханс... — устата му се изкриви в болезнена гримаса. — Какво ще кажа...? Какво ще каже баща му? — След това си помисли за Джелка и за годежа и изстена. — О, богове, каква каша! Каква воняща, отвратителна каша е всичко това!

Папката с досието на Ханс Еберт беше тъничка, недостатъчна, за да бъде изправен пред съда, но достатъчна, за да бъде доказан случаят по друг начин. За един адвокат това би било просто сбор от доказателства, но всички тези доказателства сочеха в една посока.

Толонен въздъхна и разтърка очи. Ханс беше излязъл хитрец. Всъщност твърде голям хитрец, защото пълният сбор от хитростите му даваше в резултат чувството за отсъствие. Несъответствия в сметките на „Джен Син“. Плащания на колеги офицери. Необясними липси в служебното досие на Еберт — липсващи часове и дни, които в три от случаите съвпадаха с датите, посочени от човека на Де Вор, Райд. Объркани досиета на петима от осемнайсетте по-млади синове, арестувани по заповед на Ли Юан само преди ден-два — и всички те на някакъв етап бяха минали през ръцете на Еберт. После идваха показанията на момичето от домакинството на Еберт, Златно Сърце, и най-накрая — холограмите.

Холограмите на пръв поглед изглеждаха най-убедителното доказателство, макар и той да знаеше, че пред съда те нямат истинска стойност. Отдавна беше прието, че фотографските и холографските изображения са ненадеждни доказателства, тъй като „Джен Син“ можеше да произведе съвършено копие на всекиго.

Но това тук никога нямаше да види съдебна зала. Залогът тук беше много по-голям. Заложени бяха и старите правила за поведение.

На една от холограмите Ханс бе застанал на верандата на скиорска хижа и гледаше надолу към някаква фигура на снега. Фигурата беше Де Вор. Снимките бяха с голям растер, заснети под малък ъгъл — може би не повече от двайсет градуса — и съответно

далечният край на триизмерното изображение се размиваше до чисто бяло, но самата тази недовършеност предполагаше, че са истински, заснети с два ръчни апарата от разстояние кой знае с каква цел — може би изнудване. Холограмите бяха намерени в крепостта на Де Вор — сякаш някой ги беше оставил нарочно, за да бъдат намерени. Само по себе си това би могло да накара силите за сигурност да ги отхвърлят като неуспешен опит да се подкопае положението на Еберт, но в съчетание с други неща те ставаха важни.

Не, *истински* доказателства нямаше, но косвените бяха значителни. Еберт работеше за бунтовниците; снабдяваше ги с пари; срещаше се с тях; предаваше им информация и покриваше следите им, където беше необходимо.

Толонен затвори папката и се облегна назад — ръцете му трепереха. Винаги беше имал доверие на Еберт. Когато бе помолил Хаавикко да разследва, той имаше предвид другите трима офицери. За него въпросът за верността на Ханс Еберт никога не беше възниквал. До тази вечер.

Поклати глава. Очите му се бяха насълзили; сълзи се стичаха по брадясалите му бузи. Заскърца със зъби, мускулите на лицето му се стегнаха, ала сълзите продължаваха да бликат. Оставаше му само едно. Трябваше да се види с Клаус. В края на краищата ставаше въпрос за Семейството. Въпрос на чест.

Въздъхна треперливо, после поклати глава и отново си спомни. Джелка... Беше обещал на Джелка, че ще вечеря с нея довечера у дома. Погледна таймера на стената, след това се измъкна от креслото и хвърли папката на леглото. Вече беше закъснял, но тя щеше да разбере. Щеше да се обади на Хелга и да обясни. И може би да изпрати бележка на Джелка по куриер.

Потръпна — чувстваше се дори още по-остарял. Толкова много беше сгрешил. Толкова много. И не само веднъж, а два пъти. Първо — за Де Вор и сега...

— Ах... — измърмори той, после се обърна. Ядосваше се на себе си за слабостта и натисна копчето, за да повика прислужника. Трябваше да се изкъпе, да се облече и да отиде при стария си приятел. Защото един баща трябва да познава сина си. Независимо що за чудовище е.

Когато Джелка се събуди, минаваше три часа. Апартаментът беше потънал в тишина и мрак. Известно време тя лежа, като се опитваше да заспи отново, после заряза идеята.

Наметна халат и тръгна към стаята на баща си, като за миг забрави. Леглото му беше празно, стаята — подредена. Разбира се... Продължи, спря пред вратата на стаята на чичо си и леля си и чу тихото им хъркане. В кухнята намери написана на ръка бележка, подпряна на кафе-машината. Листът беше сгънат наполовина и отпред със стегнатия, строен почерк на баща ѝ беше написано името ѝ. Седна на масата, прочете я и се усмихна. Винаги се страхуваше толкова много за него, когато беше някъде по работа. А от второто покушение над живота му насам — още повече.

Огледа тъмните силуети в кухнята. Изведнъж се почувства напрегната, неспокойна. Това неспокойно чувство напоследък като че ли беше естественото ѝ състояние. То и подмолното желание да чупи и да троши. Но не казваше на никого за тези чувства. Знаеше, че това е свързано с Ханс и предстоящия брак, но не можеше да направи почти нищо.

Но това, което поне *можеше* да направи, беше да тренира. Гимнастическият салон беше заключен, но тайно от баща си бе запомнила комбинацията. Набра я, влезе вътре в тъмното и вратите автоматично се затвориха зад нея.

От нападението над нея стените бяха подсилени, беше сложена и специална система за заключване, но иначе салонът си беше горе-долу същият, както и преди нападението. Тя се приближи до таблото на стената и включи три от прожекторите над шведската стена, след това отметна халата и се захвана да тренира — знаеше, че никой не може да я чуе, след като вратите са затворени.

В дъното на стаята имаше огледало, покриващо цялата стена. Докато изпълняваше упражненията си, мярваше голата си фигура, движеща се в три отделни лъча светлина — крайниците ѝ проблясваха като копия от лед, тялото ѝ описваше сложни въртеливи извивки. Докато танцуваше, усещаше как напрежението изтича от нея, усещаше съвсем явно удоволствие от точните си, дисциплинирани движения.

Движеше се все по-бързо и по-бързо като дервиш и викаше от удоволствие, щом стъпалата ѝ докоснеха пода и отскочеше нагоре в салто, а после — в стегнат, висок скок.

След това застана на място, дишайки тежко, и се опита да сдържи смеха си. *Да можеше той да ме види сега...* Поклати глава и отметна косата от лицето си.

Точно започваше втората серия от упражнения, когато нещо привлече погледа ѝ. Забави скорост, после спря, обърна се към вратата. Цялото ѝ тяло се бе напрегнало.

Таблото над вратата пулсираше ритмично. Трескав, безмълвен пулс, който означаваше само едно. В апартамента бяха проникнали натрапници.

* * *

Леман прочете бързо бележката, после я смачка и хвърли. Толонен като че ли беше омагьосан. Три пъти вече се опитваха да го убият и трите пъти се проваляха. Тази вечер например Еберт го беше уверил, че ще си бъде вкъщи, но кой знае защо той не се бе прибрал. Леман тихо изруга и се отправи към помещението, където държаха двамата пленници.

Те лежаха на леглото по очи, със закръглени голи тела; ръцете и краката им бяха вързани. До тях чакаха двама хан.

— Има ли нещо? — попита той, щом видя огромните синини по гърбовете на пленниците, изгарянията по ръцете от мъченията.

— Нищо — отвърна единият хан. — Абсолютно нищо.

Леман се зачуди дали не трябва да опита нещо по-убедително, после сви рамене, даде заповед и се обърна, като ги остави да се заемат с изпълнението ѝ.

Отвън в коридора спря, огледа се и подуши въздуха. Нещо го гризеше. Бяха претърсили апартамента до шушка, а момичето го нямаше никакво — значи може би нея наистина я нямаше. Но в такъв случай защо беше тази бележка?

Обърна се и погледна към вратата на салона. Да не би да е там, вътре? — зачуди се той. Някой беше спал в леглото ѝ, макар че завивките вече бяха изстинали.

Застана до контролното табло и започна да го разглежда. Ключалката беше нова, специално подсилена. Нямаше как да я отвориш, без да знаеш кода. Точно се готвеше да се отдалечи, когато се сети, че няма нужда да влиза вътре, за да разбере дали тя е там. На табло то имаше екран за наблюдение. Значи вътре имаше камери.

Отне му само миг да схване как да включи екрана — и после вече се взираше в мрака, а камерите търсеха силуети в тъмното. Огледа цялото помещение веднъж, след това внимателно го заглежда втори път. Нищо. В стаята нямаше никого.

Изключи екрана доволен, че наистина я няма. Срамна работа. Тя би била идеалната заложница. Но и смъртта на брат му и снаха му също щеше да е голям удар за стареца.

Върна се там, където го чакаха хората му. Бяха привършили и вече бяха готови да тръгнат. Погледна безстрастно труповете — не чувстваше нищо. Пряко или косвено те служеха на една система, която беше гнила. Значи си бяха заслужили съдбата. Бяха си го получили. Наведе се и плю в очите на мъртвеца, след това вдигна очи и срещна погледа на мъжа хан.

— Добре. Тук свършихме. Да вървим.

Те кимнаха, после се изнизаха покрай него — с прибрани в калъфите оръжия, с наведени глави. Леман се огледа, извади ножа си и ги последва отвън по коридора.

* * *

Джелка чакаше в тъмното — беше я страх от най-лошото; бузите ѝ бяха мокри, стомахът ѝ — свит. Кошмарът се беше върнал. И този път беше много по-лош отпреди, защото този път не можеше да направи нищо. Нищо, освен да се спотайва зад заключената врата и да чака.

За изминалия час разбра колко ужасно нещо е бездействието — много по-голям ужас от ужаса да се криеш. Докато се мъчеше да пази равновесие на пръта над камерата, беше някак си по-лесно — много по-лесно от ужасното нищо после, когато не знаеше какво става. Тогава можеше да си мисли: „След малко това ще свърши, камерите ще спрат и аз ще мога да скоча долу.“ Но това чакане беше по-различно.

Ужасно различно. Самото време неуловимо се бе променило и се бе превърнало в средството, с което тя се измъчваше, като изпълваше мрака със зловещите си видения.

Най-накрая не издържа и излезе навън — беше я страх, че още са там и мълчаливо я чакат, но не можеше да остане в салона нито миг повече.

Отвън беше тъмно и тихо. Във въздуха витаеше странен мирис. Тръгна бавно по коридора, като намираше пътя си пипнешком, предпазливо приведена, готова да нападне с ръка или крак, ала там нямаше нищо. Само нейния страх.

При първата врата спря и подуши въздуха. Тук мирисът беше посилен и по-гаден, отколкото в коридора. Стисна зъби и влезе, като стъпваше внимателно и се взираше в мрака, опитвайки се да различи нещо.

На пода близо до нея се очертаваха някакви смътни фигури. Наведе се над тях, после рязко се дръпна и леко извика — не успя да се сдържи. Дори и в мрака беше видяла. Бе видяла стегнатите примки от тел около гърлата им.

Ужасено отстъпи назад — задъхваше се, цялото ѝ тяло бясно, необуздано се тресеше. Бяха мъртви...

Обърна се и понечи да побегне, но краката не я държаха. Препъна се и протегнатите ѝ ръце срещнаха не твърдия гладък под, а ужасната, податлива мекота на мъртва плът. Изпищя и се надигна, след това отново се строполи на пода — ужасът ѝ нарастваше все повече, щом усети, че се е оплела в труповете, които покриваха пода.

Затвори очи, протегна ръка и се опря на стената. В гърлото ѝ се надигаха тихи вопли на отвращение, докато се насилваше да стъпва по мъртвите тела.

Излезе навън, в сумрачния коридор. Никой не охраняваше бариерата, асансьорът беше празен. Известно време стоя там, до отворените врати, после влезе вътре и натисна бутона за надолу. На дъното на палубата беше същото. Никъде нямаше охрана, сякаш бяха изтеглили целия контингент. Влезе в центъра за контрол на палубата, седна зад конзолата и се опита да схване как се работи с таблото. Първите ѝ няколко опита не доведоха до никакъв отклик, след това екранът светна и тих механичен глас попита за охранителния ѝ код.

Тя избърбори номера, който баща ѝ я беше накарал да запомни, после по молба на машината го повтори. Едно лице веднага изпълни централния екран.

— Ну ши Толонен — дежурният офицер я позна веднага. — Какво има? Изглеждате...

— Чуйте! — прекъсна го тя. — Тук няма никаква охрана. Нападнаха апартамента. Те... — прехапа език. Не можеше да го изрече, ала той сякаш разбра.

— Останете там, където сте. Веднага ще информирам генерала. Ще ви изпратим специална част до десет минути — докато говореше, той се наведе към екрана и набра някакъв код на машината до него. После пак се обърна към Джелка: — Добре. Идват. Генералът ще се свърже пряко с вас. Останете до таблото — млъкна и си пое дъх. — Преди колко време стана?

— Преди около час — тя потрепери; опитваше се да не мисли за онова, което беше оставила там, горе. — Мисля, че вече са си отишли. Но там има... — преглътна сухо, след това се стегна и продължи — трябваше да го каже: — Там има трупове. Леля ми и чичо ми. И други. Не знам още кой — пое си дъх на пресекулки. Сълзите ѝ отново напиреха и ѝ беше много трудно да се владее.

— Чуй ме, Джелка. Прави точно каквото ти казвам. В съседната стая за почивка трябва да има аптечка. Там ще намериш успокоителни. Вземи две таблетки. Само две. После се върни до таблото и остани там. Разбра ли?

Тя кимна и се отправи към съседната стая, но после спря и отново се обърна към екрана. Как така нямаше никого? Къде беше охраната? Всичко това ѝ се виждаше твърде познато. Също като нападението над проекта „Жица в главата“ онзи път.

Внезапно ѝ просветна. Това не приличаше на предишния път, когато я бяха нападнали. Това тук беше нагласено. Отвътре. Някой беше дал заповед на охраната да се изтегли. Някой от висшето командване.

Което означаваше, че трябва да се маха. Веднага. Преди да са дошли.

Щом се обърна и погледна към екрана, картината се смени. Появи се лицето на Ханс Еберт — небръснат, със зачервени очи. Бяха го вдигнали от леглото.

— Джелка? Ти ли си? Ела по-близо. Ела до таблото.

Като в транс тя се приближи и се втренчи в екрана.

— Стой на място. И не се тревожи. Веднага идвам при тебе.

Тя остана на място, скована от студена увереност. После, щом лицето му изчезна от екрана, протегна ръка и прекъсна връзката. И се разсмя — студен, мъчителен смях. След това, без да се оглежда, тръгна към транзита, влезе и натисна бутона за надолу.

* * *

Часът беше четири и десет, когато Толонен пристигна в имението на Еберт. Един от „козлите“ го посрещна и го заведе до кабинета. Поклони му се ниско, после с плътен гърлен глас помоли за извинение и отиде да доведе господаря си. Миг по-късно в стаята влезе друг „козел“ — по-висок и по-мършав от предишния, облечен безупречно. Той се приближи до маршала и го попита какво би желал да пийне.

— Нищо, благодаря — отговори Толонен, без да поглежда към съществото.

— Бихте ли желали да хапнете нещо, маршале?

Беше застанал съвсем близо, почти допираше лакътя му. Чуваше го как диша, долавяше тежкия мускусен мирис под финия одеколон.

— Не. А сега ме остави — отвърна той и му махна да си тръгва.

— Мога ли да ви бъда полезен с нещо, ваша светлост? — настояваше „козелът“, сякаш нито беше чул какво му казва, нито беше забелязал жеста му.

Толонен се обърна, поклати глава и срещна червения поглед на съществото. Досега не беше забелязвал колко отблъскващи са тези създания; колко зловеща е тази комбинация от изтънченост и грубост.

— Съжалявам — той успя да овладее раздражението си. — Но те моля, остави ме. Не искам нищо, уверявам те.

Проследи го с поглед до вратата и потрепери — чудеше се дали не идва тук за последен път; дали с това не свършва всичко между него и най-стария му приятел. Огледа се и се опита да се разсее — усещаше, че моментът се приближава все повече — ала това не му помогна: думите, които бе дошъл да каже, се въртяха в главата му непрекъснато като ужасна безмилостна литания.

Не му се наложи да чака дълго. Клаус Еберт си беше наплискал лицето с вода, бе наметнал халат и бе слязъл. Отвори вратата в дъното на стаята и тръгна към приятеля си усмихнат, с протегнати ръце.

— Ужасно рано ми се изтърсваш, Кнут, но както винаги си добре дошъл.

Еберт го притисна до себе си, после го пусна и се дръпна назад.

— Какво те води насам по това време, Кнут? Надявам се, че с тебе и семейството ти всичко е наред?

Толонен се усмихна уморено, трогнат повече от всякога от топлото и открито посрещане, но усмивката му бързо угасна. Трудно му беше да сдържа огорчението си. Кимна, след това успя да проговори:

— Когато ги оставих, бяха добре, Клаус.

Пое си въздух, после тръсна глава; мускулите на лицето му се стегнаха в гримаса.

— Репетирах думите, но не мога... — изпъчи гърди и се помъчи да се овладее. След това измъкна папката изпод изкуствената си ръка и я подаде на приятеля си.

Еберт се намръщи.

— Какво е това, Кнут?

Той се вгледа в приятеля си — разтревожен търсеше някакво обяснение, но не намери нищо. Плътните му устни се свиха недоумяващо, после той се обърна, приближи се до бюрото си, издърпа чекмеджето и извади оттам малък калъф. Седна, остави папката на голямото бюро, отвори калъфа, извади оттам чифт старомодни очила и ги нагласи на носа си.

Отвори папката и зачете.

Толонен се приближи и застана срещу него от другата страна на бюрото. Наблюдаваше лицето му, докато онзи четеше. Беше преписал цялата папка на ръка, със собствения си почерк, поемайки пряката отговорност за всичко.

След миг Еберт го погледна, присвил очи.

— Не разбирам, Кнут. Тук пише, че... — засмя се неловко, след това поклати глава, като през цялото време внимателно следеше Толонен. — Ти не би...

Наведе поглед, после веднага отново вдигна очи. Понечи да каже нещо, ала млъкна. По лицето му премина странна сянка — бореше се

да проумее. Устните му се свиха; в очите му проблесна болка.

Толонен млъчеше, свил дясната си ръка в юмрук — ноктите се забиваха в меката длан, лицето му беше изкривено от болка. Чакаше.

Еберт пак сведе поглед, но сега ръката му съвсем очевидно трепереше, докато проследяваше думите. След малко се появи една сълза, стече се по носа му и капна на листа. Преобърна страницата и продължи да чете — целите му ръце и раменете му бяха започнали да треперят. Щом свърши, бавно затвори папката, свали очилата си и чак тогава погледна към Толонен. Очите му се бяха зачервили и насълзили, лицето му не беше същото.

— Кой още знае за това, Кнут?

Гласът му беше тих. В очите му нямаше омраза, нямаше обвинение — само дълбока, неизмерима болка.

Толонен преглътна.

— Ние тримата.

— А Ли Юан? Знае ли вече?

Толонен поклати глава.

— Това е семейна работа, Клаус. Става въпрос за твоя син. Човекът зад бюрото се замисли, после бавно кимна. На устните му се изписа мека, тъжна усмивка.

— Благодаря ти, Кнут. Аз... — ръцете му отново затрепереха. След това нещо вътре в стареца се скъса и лицето му се сгърчи, устата му се разтвори в беззвучен болезнен вопъл, челюстта му затрепери. Притисна длан към бюрото в опит да успокои треперенето, да овладее болката, която заплашваше да го разкъса.

— *Защо?* — промълви тихо най-сетне, втренчил умолителен поглед в маршала. — Имаше всичко... какво още е искал?

Толонен сви рамене. Нямаше отговор. Не го проумяваше.

В този миг вратата в дъното на кабинета се отвори. Един от „козлите“ се появи, понесъл поднос с питиета. Секунда-две Клаус Еберт не реагира, после се обърна и кресна на съществото:

— Изчезвай, изчадие проклето! Разкарай се!

„Козелът“ пребледня, след това се обърна и припряно излезе. От коридора се чу звън на счупено стъкло.

Еберт пак се обърна към маршала — дишаше тежко, лицето му беше тъмночервено.

— Колко време имам, Кнут? Колко време, преди да разбере Ли Юан?

Толонен потрепери. И двамата знаеха какво трябваше да се направи.

— Два дни — рече тихо той. — Мога да ти дам два дни.

Еберт кимна, после се облегна назад и притисна длани.

— Два дни — повтори сякаш на себе си, след това пак погледна към Толонен. — Съжалявам, Кнут. Съжалявам заради Джелка.

— Аз също.

Толонен го погледа още малко, после се обърна и си тръгна — знаеше, че не може да се каже нищо повече. Неговата роля свършваше тук, беше изпълнил дълга си, ала този път чувстваше всичко друго, но не и удовлетворение.

* * *

На хълма горяха огньове. По снега лежаха неподвижни тела. Горе в небесата над планините черните, прилични на ножове силуети на бойните кораби на силите за сигурност се движеха бавно на изток и дебнеха за всяка следа от топлина сред ледената пустош.

В командната кабина на флагманския кораб седеше Ханс Еберт, генералът на Ли Юан. Беше небръснат, а очите му бяха зачервени от липсата на сън. Яката на униформата му беше разкопчана, а той бе вдигнал крака на конзолата. Над него редица от екрани показваше пейзажа долу. Върху образа на централния екран се нижеха яркочервени редове от данни. От време на време проблясваше карта и показваше как тече претърсването в момента.

Ханс беше вперил празен поглед в екрана. Беше капнал от умора. Можеше да глътне някакви лекарства, които да му подобрят състоянието, но ги бе пренебрегнал умишлено. Изпълваше го горчиво разочарование.

В залата с нисък таван освен него имаше още петима души, но всички до един мълчаха — усещаха, че командирът им е в мрачно настроение. Работеха по задачите си сръчно и тихо и внимаваха да не привлекат вниманието му.

Бяха паднали осем крепости. Други пет бяха изоставени. Мрежата на Де Вор беше разпарцаливена, повече от три хиляди от хората му — мъртви. Онова, което беше започнал Кар, беше довършено само за някакви си шест часа. Нещо повече, Джелка беше изчезнала, вероятно беше мъртва — а заедно с нея и всичките му мечти. Мечтите му да стане крал. Крал на света.

— Приближаваме площадката за приземяване, сър!

Той рязко вдигна глава и свали краката си от бюрото.

— Добре — яростно изплю думата, после омекна. Обърна се и погледна към младия офицер, който току-що беше рапортувал. — Благодаря...

Офицерът отдаде чест и се въртна. Еберт остана така още миг, след това скочи на крака и се спусна по тесния коридор към кабината. Загледа се в широкия дебел екран — виждаше планината там отпред и площадката за приземяване високо горе на западния ѝ склон.

Откакто се беше срещнал тук с Де Вор, бяха изминали само някакви си дванайсет месеца, а сега бе принуден да се върне — архитект на собственото си унищожение, следващ недвусмислената заповед на своя танг. Напсува Ли Юан наум. Напсува цялата тази идиотщина. Раздразнението и тъгата му достигнаха трескава степен, докато гледеше как площадката се приближава.

Приземиха се на по-малко от половин *ли* от хижата — двойните бойници на кораба сочеха към нея. Ханс скочи долу на снега. Измина разстоянието бавно — самотна фигура в черно, стиснала с две ръце грамадното оръжие, със забит в рамото приклад. На петдесет крачки от верандата се спря, нагласи дулото и щракна затвора. После безмълвно изпразни пълнителя в стената на хижата.

Взривовете бяха оглушителни. След секунди от хижата останаха само горящи развалини. Навсякъде падаха отломки и започваха да цвърчат, щом докоснеха снега; грохотът отекваше в планините и малки лавини се втурваха надолу. Изчака още малко, отпуснал оръжието, загледан в пламъците, след това се обърна и тръгна обратно, небрежно праметнал през рамо тежката пушка.

ГЛАВА 14

РАЗЛЮЛЯНАТА ЗЕМЯ

Клаус Еберт чакаше сина си в кабинета. Беше отпратил прислужниците и чакаше сам в обширната, мижаво осветена стая с безизразно лице. Папката лежеше на бюрото зад него — освен нея върху кожената тапицерия нямаше нищо друго. От посещението на Толонен бяха изминали петнайсет часа и през това време той беше успял да свърши много неща; но това бяха дълги, ужасни часове, изпълнени със злокобно очакване.

Беше извикал Ханс два пъти. Първия път той бе изпратил вест, че в момента изпълнява някаква поставена му от танга задача и не може да дойде, втория — че ще дойде след час. Между двете старецът изпрати краткото съобщение: *Ела веднага или вече не съществуваш за мене.*

Един звънец извън в коридора отвън — сигнал, че синът му е пристигнал. Еберт чакаше разкрячен, с ръце зад гърба. Беше самото възпъщение на силата, на властта — късата му посивяла коса беше силно пригладена назад, над високото му чело, ала сивкавозелените му очи бяха съвсем безжизнени.

По плочките на пода затрополиха стъпки, после някой почука по дебелината дъбова врата. Ханс влезе, следван от двама млади лейтенанти. Прекоси стаята и спря само на лакът от баща си. Двамата офицери застанаха в свободна стойка до вратата.

— Е, татко? — в тона на младежа се прокрадна нетърпение, граничецо с наглост.

Клаус Еберт присви очи и отмести поглед към двамата лейтенанти.

— Това засяга само семейството — съобщи им той. — Моля ви, оставете ни.

За миг на лицата им се изписа колебание. Спогледаха се, ала не помръднаха. Еберт задържа поглед върху тях, после погледна към сина си — искаше обяснение.

— Те са на мое пряко подчинение, татко. Не могат да ме оставят. Нито за миг — гласът му беше снизходителен, сякаш обясняваше нещо на някой по-низшестоящ.

Еберт погледна сина си и забеляза неща, които никога досега не беше забелязвал: арогантната му осанка, киселото изражение на леко начупените му устни, липсата на истинска дълбочина в ясните му сини очи. Сякаш те гледаше, но не те виждаше. Виждаше само повърхности: само себе си, отразен в другите.

Усети как нещо вътре в него се втвърдява. Това беше неговият син. Това... *същество*. Изпусна дълга въздишка — гърдите го стягаха; след това пристъпи напред и кресна на двамата офицери:

— *Вън*, дяволите да ви вземат! Веднага! Преди да съм ви изхвърлил!

Този път не последва никакво колебание. Подскочиха като опърлени, врътнаха се и се изнесоха от стаята. Клаус се втренчи в хлопналата се зад тях врата, после се обърна към сина си.

— Нямаше нужда...

— *Имаше* и още как! — кресна той и забеляза как синът му трепна. — Викам те, а ти ми се извиняваш. А след това имаш нахалството да домъкнеш тук и твоите перчовци!

— Те са офицери... — прекъсна го Ханс, но старецът го отрязва с рязък жест.

— Твоите... *приятелчета* — обърна се и погледна сина си в очите. Вече не прикриваше гнева си. — Да ги доведеш тук, Ханс! — процеди през зъби и посочи пода. — Тук, където влизаме само ние — пое си дъх, за да се успокои, после се върна до бюрото. Обърна се и погледна сина си.

Ханс беше извърнал глава и едва прикриваше раздразнението си.

— Е? Какво *има*, татко?

Произнесе го рязко, навъсено. Ханс хвърли поглед към баща си, след това отново изпъна рамене — цялото му поведение излъчваше вкиснатост, наглост, сякаш отговаряше на някой омразен висшестоящ офицер.

Значи дотук се стигна? — помисли си Еберт, загледан в сина си, без да помръдва. Погледна към папката и стисна челюсти. Нямаше нужда от солидно подплатените с документи доказателства на

маршала. Всичко, което му беше нужно, беше там, пред него — виждаше го с просто око.

— Е? — настоя младежът. — Накара ме да зарежа дълга си, заплаши ме да ме лишиш от онова, което по право ми принадлежи, и обиди офицерите ми. Искам да зная защо, татко. С какво съм заслужил подобно отношение?

Еберт се разсмя горчиво.

— *Сине* — вложи в тази дума цялата ирония, на която беше способен, но всъщност го болеше; дълбока, всепоглъщаща болка и чувство за разбити илюзии, което заплашваше да го подлуди. Изправи се, направи няколко крачки, заобиколи сина си и застана зад него с гръб към вратата. — Какво си сторил, Ханс? Какво си сторил?

Младежът се обърна с лице към баща си, свил юмруци. Личеше си, че едва се владее.

— Да, *какво* съм сторил?

Еберт посочи към бюрото.

— Виждаш ли онази папка?

— Е? — Ханс дори не я погледна. — Можеше да ми я изпратиш. Щях да я прочета.

Еберт поклати глава.

— Не, Ханс. Искам сега да я прочетеш.

На лицето на младежа за миг трепна съмнение, след това то се проясни. Той кимна и се отправи към стола на баща си.

Еберт се приближи до вратата, въртна ключа и го пусна в джоба си.

Ханс четеше първата страница. Цялата кръв се беше отдръпнала от лицето му.

Защо? — запита се старецът за хиляден път през този ден. Но всъщност знаеше защо. От егоизъм. От алчност. От студен себичен интерес. Всичко това беше дълбоко вкоренено в сина му. Погледна го — виждаше двойно: виждаше едновременно и сина си, и някакъв непознат, седнал там, облечен в униформата на танга. И с горчивина осъзна откъде идва всичко това.

Берта — помисли си той. — Ти си *рождба на Берта*.

Ханс затвори папката. Известно време не каза нищо, втренчен в гладката повърхност на папката, после вдигна очи и срещна погледа на баща си.

— Значи... — промълви той. В погледа му имаше само трезва пресметливост — никаква вина, никакво съжаление, просто най-обикновена лукавост. — И сега какво, татко?

Еберт успя да сдържи отвращението си така, че да не проличи в гласа му:

— Не отричаш, така ли?

— Ще ми повярваш ли, ако отричам? — Ханс се облегна, вече успокоен.

Старецът поклати глава.

Ханс хвърли поглед към папката, след това отново погледна баща си.

— Кой друг знае освен Толонен?

— Бившият му лейтенант Хаавикко — Еберт бавно се придвижи в полукръг така, че отново да застане зад сина си.

— Значи тепърва ще съобщят на Ли Юан?

Еберт кимна.

Ханс като че ли отново доби увереност.

— Това е добре. Значи мога да тръгна оттук тази вечер — обърна се на стола и започна да следи как баща му бавно се приближава към него. — Мога да хвана някой кораб и да се скрия някъде из Колонизираните планети.

Еберт спря. Беше само на две-три крачки от сина си.

— Значи това искаш, така ли? Изгнание? Да се измъкнеш безнаказано?

Ханс се разсмя.

— А какво друго? Не мога да възразявам срещу това — и прокара пръсти по папката. — Ако остана, Ли Юан ще ме убие.

Еберт пристъпи още една крачка напред. Почти се беше надвесил над сина си.

— Ами ако аз кажа, че така не може? Ако ти откажа? Какво ще правиш?

Младежът се разсмя притеснено.

— Защо? — облегна се назад, втренчил озадачен поглед в баща си.

Еберт постави леко длан на рамото на сина си.

— Като дете съм те люлял на ръце; видял съм те как се учиш да ходиш, как се мъчиш да произнесеш първите си думички. Когато беше

малък, ти означаваше за мене повече от всичко това. Ти беше моята радост. Моето щастие. Бях горд с тебе. Ти сякаш беше всичко, за което съм мечтал.

Ханс облиза горната си устна и заби поглед надолу. Но отново не изрази никакво съжаление.

— Мога ли да тръгвам?

Старецът пропусна въпроса покрай ушите си. Натискът на дланта му се усили. Пръстите му се впиха в рамото на сина му. Посегна, хвана с другата си ръка Ханс за шията и подпря с палец брадичката му. После яростно дръпна главата на Ханс нагоре и го принуди да го погледне в очите. Когато заговори, думите му прозвучаха оскърбено, остро:

— Но сега всичко това не означава нищо — поклати глава. Лицето му беше намръщено, безжалостно. — *Нищо! Чуваш ли ме, Ханс?*

Ханс посегна да се освободи от хватката на баща си, но старецът продължи да стиска. Лявата му ръка се плъзна и също се вкопчи в шията на сина му. В същото време се надвеси над младежа; едрите му длани стегнаха хватката, мускулите на раменете му се напрегнаха.

Младежът осъзна твърде късно какво става. Изхъхри, след това се замята на стола, зарита яростно с крака, заблъска с юмруци ръцете на баща си, после се вкопчи в ръкавите му в опит да разкъса стегнатия обръч. Изведнъж столът се прекатури назад. За секунда-две Ханс се освободи, проснат на пода под тялото на баща си, но след това старецът отново се вкопчи в гърлото му. Натискаше с цялата си тежест, изтласкваше въздуха от дробовете му.

В един застинал миг лицето на стареца изпълни цялото зрително поле на младежа — устата му се задъхваше, на устните му беше избила пяна. Очите му бяха изцъклени от ужас, в бузите му бе нахлула кръв. По челото му блестяха капки пот. После болката се стовари върху му като огромна черна вълна. Дробовете му горяха, очите му всеки миг щяха да се пръснат.

И след това — освобождение. Мрак...

Пое си въздух с мъка през пламналото си гърло, закашля се и захъхри. Болката във врата му беше толкова яростна, че изстена на глас — дрезгав, животински стон.

След миг отново отвори очи и се надигна на лакът. Баща му лежеше до него мъртъв, а от дупката на тила му бликаше кръв.

Огледа се — очакваше да види лейтенантите си, но тях ги нямаше в стаята. Вратата към личните покои на баща му обаче беше отворена и вътре явно имаше някой. Извика — или поне се опита да извика — после се надигна и седна. Виеше му се свят и му се гадеше.

На вратата в дъното на стаята се появи фигура: висока колкото човек, ала не беше човек. Бялото му копринено сако бе оплескано с кръв, както и панталоните. Погледна го с полузатворени очи — очи, червени като кръвта по дрехите му. През ръката му беше праметнат един от костюмите на баща му.

— Ето, облечи това — проговори „козелът“ с мекия си животински глас. Приблужи се, наведе се към него и му подаде дрехите.

Ханс ги взе, втрепен в животното — все още не разбираше. Остави се да му помогне да стане и да го отведе до стаята на баща му. На вратата се обърна и се огледа назад.

Баща му лежеше по лице до прекатурения стол, а раната на тила му бе все още мокра и лъщеше в полумрака.

— Трябва да се махаме — рече „козелът“. Дъхът му беше като прокиснал малц.

Ханс се обърна и го погледна в очите. Усмиваше му се, оголил хубавите си равни зъби. Усещаше задоволството му. Този акт беше кулминацията на години презрение. Ханс потрепери и затвори очи — усети, че всеки миг ще припадне.

— Имаме час, най-много — два — трипръстата ръка се вдигна към врата на Еберт и проследи, без да докосва, подобната на шев синина. За миг погледът му стана почти нежен.

Ханс кимна и се остави да го водят. Тук вече не беше останало нищо за него. Съвсем нищо.

* * *

Кар вдигна поглед от чашата си и срещна очите на младия офицер.

— Какво има, капитане?

— Простете, сър. Иначе не бих дошъл при вас по такъв въпрос, но мисля, че това ще ви заинтересува.

Подаде му тънко досие. Кар го позагледа и го взе. Остави чашата си и отвори папката. Миг по-късно вдигна рязко поглед.

— Кога пристигна това?

— Преди дваисет минути. Някой ми каза, че сте тук, в трапезарията, та си рекох...

Кар му се усмихна до уши.

— Браво, браво, капитане. Но какво ви наведе на това?

— Името, сър. Михаил Боден. Това беше името на един от заподозрените в убийството на *фу джен* Мейтланд преди шест години. Май едно време е била омъжена за подсекретаря Леман. Изгоряла в апартамента си. Запалителна бомба. Боден бил там малко преди смъртта ѝ. Отпечатъкът от ретината му беше в камерата на вратата, оцеляла след пожара. Когато тя се появи пак, я сверих с визуалния образ, за да проверя дали човекът е същият. Както виждате, не е.

— Не... — Кар се изправи. Снимките бяха на двама съвсем различни мъже, ала отпечатъкът от ретината беше един и същи. — Но как така компютърът е позволил това?

— Явно единствената подробност, която трябва да съвпада стопроцентово, е отпечатъкът от ретината. Той е неизменен. Останалото — окосмяване по лицето, пропорцията между мускули и тлъстини на лицето — се променя с годините. Компютърът е програмиран така, че да не обръща внимание на тези изменения. Ако костната структура е в общи линии същата, компютърът го разпознава като едно и също лице.

Кар се разсмя.

— И знаеш ли кой е това?

Младият офицер се усмихна в отговор.

— Аз си чета документацията, сър. Това е Де Вор, нали?

— Да. И е влязъл в *хсиен* Залцбург преди дваисет-дваисет и пет минути, така ли?

— Да, сър.

— Добре. А ти следиш ли го?

— Тъй вярно, сър. Изпратил съм подире му двама от най-добрите ми хора.

— Чудесно.

Кар отново погледна досието. Само боговете знаеха защо Де Вор е допуснал такава елементарна грешка, но той я беше допуснал, така че слава на тях. Извади ръчния комсет от джоба си, набра комбинацията на Чен и щом се свърза с него, изхихика.

— Де Вор е, Чен. Като че го пипнахме. Този път май наистина го пипнахме!

* * *

Толонен беше приклепнал наред стаята. Бяха изнесли вече труповете, хората му си бяха свършили работата, ала стаята като че ли продължаваше да е изпълнена със смърт. Погледна към младия офицер — лицето му се бе изопнало от скръб, очите му се взираха в нищото.

— Трябваше да го убия... когато имах възможност — потръпна и впери поглед в едрите си квадратни длани. — Да знаех само каква пакост е замислил...

— Ще го проследим, сър. Ще го върнем тук — обади се офицерът, вперил поглед в маршала. Сиво-синкавите му очи бяха изпълнени с дълбока загриженост.

Старецът поклати глава и пак сведе очи. През последните няколко часа нещо в него се беше пречупило. Раменете му бяха прегърбени, ръцете му — и истинската, и изкуствената — немошно отпуснати на коленете му. Целият гняв, цялата сляпа ярост, която се бе разгоряла в него, бяха изчезнали. Нямаше как да поправи това. Младият офицер беше забелязал как гледаше старецът — когато се наведе и леко докосна жицата, стегната около врата на брат му, на лицето му имаше такава нежност и агония. Беше ужасно да гледа такива неща. Беше повече, отколкото можеше да понесе.

Младежът преглътна.

— Да ви донеса ли нещо, сър? — гласът му се беше превърнал в съчувствен шепот.

Толонен вдигна поглед към него — сякаш го виждаше за първи път. На устните му се появи лека усмивка — но това беше съвсем слаб проблясък на топлина сред пустинята на лицето му.

— Някакви новини?

Младежът поклати глава. От Джелка нямаше и следа. Сякаш се бе разтворила във въздуха. Може би беше мъртва, или пък Еберт в края на краищата я бе отмъкнал. Надяваше се да не е така. Но я нямаше никъде в Града. Осемнадесетчасовото претърсване не се беше натъкнало на никаква следа от нея.

Отиде във всекидневната и се върна след малко с две чаши бренди.

— Заповядайте — подаде едната на маршала. — Това ще ви помогне.

Толонен взе чашата, втренчи се в нея, после я пресуши на един дъх. Безизразно погледна към младежа.

— Много ми беше трудно да кажа на Ли Юан — широкото му чело се набърчи. — Чувствах, че съм го провалил. Че съм го предал. Ужасно беше. По-лошо от смъртта на Хан Чин. Много по-лошо.

— Не сте виновен вие...

Толонен срещна погледа му за миг, после извърна очи и поклати глава.

— Ако не съм виновен аз, то кой? Аз знаех и не предприех нищо. А това... — устата му се изкриви, юмруците му се свиха. Дълбоко си пое дъх и отново вдигна очи. — Това е резултатът.

Младият понечи да отговори на маршала, да му каже нещо, с което да облекчи болката на стареца, и точно тогава сигнал от три тона отекна в главата му. Имаше новини. Присви очи и се заслуша, след това се усмихна. Усмихна се чак до ушите.

— Какво има? — Толонен се изправи на крака.

— Обажда се Вилян от Якобстад. Нареди ми да ви съобща, че Джелка е при тях. Жива и здрава.

* * *

Джелка беше застанала в края на стария каменен вълнолом и го чакаше. Вълните се разбиваха в скалите отсреща. Над нея оловносивото небе беше изпълнено с огромни купчини от буреносни облаци, черни и заплашителни.

Зимата беше притиснала острова. Сняг покриваше всичко. Тя стоеше там, над тъмнозелените надигащи се вълни, увита в кожи,

които я пазеха от студа. Само лицето ѝ беше оголено за хапещия студ. Лодката, малка и далечна, ту се издигаше, ту се спускаше по вълните и се бореше със стихията. Зад нея се простираше приличният на скала бял Град — разстоянието го караше да изглежда по-малък; най-горните му нива бяха обвити от ниски облаци.

Едва когато лодката се приближи, тя чу шума от мотора — тънка постоянна нишка сред вихрения хаос на вятъра и вълните. Щом лодката навлезе в залива, шумът от мотора се промени, понижи се с една октава, а лодката забави ход и зави към вълнолома. Съзря го на палубата — гледаше към нея — и му помахаше.

Прегърнаха се на мостика над водата — старецът я притисна към себе си с всичка сила, сякаш никога вече нямаше да я пусне. Отметна качулката ѝ, целуна я по косата, по челото, по устните; парещите му сълзи се стичаха по замръзналото ѝ лице и изстиваха по миглите и бузите ѝ.

— Джелка... Джелка... Толкова се тревожех!

Тя затвори очи и се притисна към него. Бе започнал да вали сняг, но той беше топъл, близък, успокояващ. Познатият му мирис успокояваше измъчения ѝ ум. Остави го да я поведе към къщата.

Той донесе съчки, после запали огъня и го изчака да се разгори. Тя седеше и го гледаше на слабата светлина от прозореца, стиснала в длан висящия на врата ѝ медальон — малкият дракон *куей* сякаш изгаряше дланта ѝ.

Все още на колене, той се извърна леко към нея — лицето му беше подвижна маска от черно и оранжево, сивата му коса блестеше на трепкащата светлина.

— Как стигна дотук? — попита я тихо. — Моите войници те търсиха навсякъде.

Тя се усмихна, ала не му отговори. Отчаянието черпи от свои собствени ресурси, а тя отчаяно се стремеше да стигне дотук. Освен това не беше сигурна как точно го е направила. Сякаш беше станало насън. Знаеше. Знаеше, че бурята може да бушува навсякъде, ала тук беше на сигурно място — в центъра ѝ. И тя се бе втурнала към центъра. Тук, където беше топло и безопасно.

Той задържа поглед върху нея — влажните му очи бяха изпълнени с трепкащата светлина на огъня. Изправи се. Беше стар. Стар и уморен до смърт. Тя се приближи, прегърна го, допря буза до

врата му, обви кръста му с ръка. За миг той се притисна към нея — без да мисли, без да помръдва; след това леко се отдръпна назад и се загледа в очите ѝ.

— Но защо тук? Защо дойде тук?

В ума ѝ беше останал споменът за сол, кожа и машинно масло, силният мирис на бор; споменът за кръг от изгорели, почернели дървета в гората; за една древна каменна кула над кипящото море. Всички тези неща я бяха извикали тук като призрци.

Тя се усмихна.

— Нямаше къде другаде да отида.

Той кимна и въздъхна дълбоко.

— Е... всичко вече свърши.

— Свърши?

Той обхвана с длани лицето ѝ — там, където костта на долната челюст се спускаше зад ухото, палецът му погали меката ѝ буза. Неговото лице остана сковано и неподвижно, брадичката му — странно щръкнала.

— Сгреших, Джелка. За много неща сгреших, но най-вече за това, че исках да те принудя да направиш нещо, което ти не желаете.

Тя веднага разбра за какво говори той. Ханс. Усети как при мисълта за него ѝ стана студено.

— Бях сляп. Глупав бях — той бавно поклати глава. Мускулите на лицето му се стягаха и разпускаха, после то се изкриви в гримаса. И от това го болеше. Също както го болеше от смъртта на близките му.

Тя отвори устни да каже нещо, но устата ѝ беше пресъхнала. Кимна. Беше се опитала да му го каже.

— Измъкна се — обади се той след малко. — Ханс се измъкна.

Известно време тя не каза нищо. Лицето ѝ беше неподвижно; гледаше озадачено.

— Измъкнал се?!

Баща ѝ кимна.

— Всичко свърши. Беше дотук.

Известно време тя не помръдна — новината я беше сковала от напрежение. Страхуваше се да му повярва. После изведнъж се разсмя и я заля облекчение. Разтрепери се и извърна глава. *Нямаше го. Ханс го нямаше.* Отново се разсмя, но след това смехът ѝ заглъхна. Изведнъж вдигна глава — беше си спомнила.

— Той ми каза да го чакам там. Идвал да ме вземе.

Отново се разтрепери, този път — по-силно; прегърна баща си още по-здраво през кръста, притисна го. Впери отчаян поглед в лицето му.

— Той щеше да ме убие.

— Знам — Толонен придърпа главата ѝ към себе си и здраво я обхвана с ръце. Гласът му трепереше, изпълнен с мъка и съжаление. — Сгреших, обична моя. Толкова много сгреших. Дано боговете ми простят, Джелка — не знаех. Нищо не знаех...

* * *

Същата нощ Джелка сънува сън. Небето натискаше главата ѝ — твърдо и непроницаемо. Гласове посягаха към нея с ръце от назъбен метал и скърцаха в стихиен гняв. Беше тъмно — мрак, обгърнат в пурпур. Беше сама на напукания склон, а бурята бушуваше навсякъде — и в последното ъгълче на земята.

Всеки път, когато блеснеше светкавица, тя усещаше как през нея от глава до пети минава тръпка, остра като разцепен лед. А щом изревеше гръм, той отекваше в костите ѝ и избухваше толкова внезапно, че я втрисаше.

През мрака към нея се приближаваше кулата — пронизителните проблясъци на светкавиците разкриваха как се приближава все повече; очите ѝ — като счупени прозорци, дървените ѝ паешки крака неумолимо се сгъваха и протягаха; идваше все по-близо и по-близо.

Тя стоеше, неспособна да се помръдне, и я гледаше как идва. Изглеждаше злокобна, зла, от черната ѝ уста стърчаха раздробени кости. Чуваше я как сумти и хъхри, докато се влачи тежко през изровената неравна земя. Идваше все по-близо и по-близо, катереше се по хълма, на който стоеше тя, напипваше пътя си в мрака.

Внезапно проблесна светкавица и я видя — беше вече съвсем близо и се кикотеше с ужасен смях, кривата ѝ уста алчно се хилеше насреща ѝ. Дъхът ѝ беше гнил и лъхаше чак до върха на хълма. Мирисът на самата гнилост.

Щом мракът отново я обгърна, тя изкрещя — разбра, че е загубена. Викът ѝ прокънтя по-силен от бурята и после настъпи

тишина. В тишината бавно се запроцежда светлина, като че ли нейният вик бе пропукал мрака по шевовете.

Нещата заприличаха на сенки. Кулата беше спряла. Издигаше се там долу, недалече от нея. Чуваше я как хъхри, как сякаш си шепне със страховит глас. Внезапният ѝ вик я беше стреснал. След това, докато се взираше в полумрака, земята между нея и кулата се пропука и разтвори. За миг остана тиха и неподвижна, а после от черната ѝ уста изпълзя нещо малко и черно. Малко прегърбено създание с очи, които горяха като въглени. Мократа му черна кожа блестеше с някаква вътрешна светлина, крайниците му бяха къси, ала силни, сякаш бе прокопало пътя си до повърхността. Тя го гледаше как се изправя на крака и с лице срещу кулата. В едната си ръка държеше стъклен кръг, поръбен със сребро. Издигна го пред себе си и тръгна напред.

Светлина проблясваше по кръга и там, където лъчите докосваха кулата, разцъфваха яркочервени пламъци. Кулата пищеше и се препъваше назад, но малкото черно същество продължаваше да върви напред, лъчите блестяха по кръга, а малките огънчета се разгаряха.

Кулата се обърна със скърцане и се втурна да бяга; тънките ѝ крака непохватно пружинираха. Гъст черен дим се виеше над нея и се събираше в плътен слой под твърдото небе. Шумът и трясъкът от пожара бяха оглушителни. Пукот и скърцане изпълваха ярката тишина.

Съществото се обърна и я погледна. Беше отпуснало стъклото. Очите му изглеждаха едновременно добри и тъжни. Сякаш гледаше право през нея, погледът му стигаше до костите и мрака отвъд костите.

Тя също го гледаше, а мракът бавно започна да се завръща и да изпълва пространството между небето и напуканата, разлюляна земя, докато най-накрая виждаше само пламтящата в далечината рухнала кула и — толкова близо, че усещаше топлината им — два огнени скъпоценни камъка сред меката, светеща плът на създанието.

И както го гледаше, то ѝ се усмихна и ѝ се поклони. После с бързи, плавни движения се върна при пукнатината и се плъзна надолу, в подземния мрак.

* * *

Осемнайсет часа Де Вор не беше спирал — продължаваше все по-нататък и по-нататък, сякаш знаеше, че единственото му спасение е в полета. Маските му бяха в най-добрия случай прозрачни и погубваше стари приятелства със заплашителна скорост, но през цялото време Кар го следваше по петите. После изведнъж го беше загубил. В Данциг. Можеше да свърши там, ако Де Вор не беше станал твърде небрежен. Защото за втори път в един и същи ден бе използвал една и съща идентичност.

Кар бе програмирал компютъра на охраната, следящ преминаващите, да проследи всички известни предишни самоличности на Де Вор — осем на брой — със специален приоритет. Ако Де Вор използваше някоя от тях, алармените звънци щяха да започнат да звънят. Шанс почти нямаше и никой не очакваше това да даде някакъв резултат, но не щеш ли, даде. Ден след като Кар изгуби следата, Де Вор се издаде. Звънците звъннаха заради някой си Йозеф Ганц, преместил се нагоре по нивата с един асансьор в Амстердам. Случаен патрул проверил документите му за самоличност и го пуснал, без да знае за „засадата“.

Кар пристигна там след по-малко от час. Чен го чакаше заедно с цял батальон от силите за сигурност. Беше запечатал всички околни проходи и бе поставил стража на всеки вход на транзитните асансьори. Бързите ленти бяха спрени. Бяха готови да влязат вътре.

Нямаше как Де Вор да е отишъл далече. Всички местни постове на охраната бяха веднага предупредени. Ако Де Вор излезеше оттук, този път щеше да е насила, а не с хитрост. Беше си сложил последната маска.

Кар се усмихна зловещо и потри едрите си ръце.

— Този път те пипнах, дърти призрако. Този път няма да ми се измъкнеш.

Имаше пет палуби за проверка. Чен смяташе да ги претърсят внимателно една след друга и отдолу нагоре — всичко на всичко пет нива, — но Кар вече знаеше къде ще намери Де Вор. Горе, под самия покрив на Града. Остави Чен да командва претърсването и се заизкачва нагоре сам с асансьора към най-горната палуба.

Гледката, щом излезе от асансьора, беше внушителна: висок седем чи гигант в пълно бойно снаряжение и окичен със страховити оръжия. Обикаляше, взираше се в лицата, но знаеше, че няма да

намери Де Вор там, в коридорите. Онзи, когото търсеше, беше по-нагоре, скрил се в някой от мансардните апартаменти. Може би с някой стар приятел.

Кар свали забралото на шлема и набра един код на комсета на китката си. Върху прозрачното стъкло се заизнизва списък. Докато вървеше, го преглеждаше и най-накрая се натъкна на познато име. *Стефан Черкаски*. Стар сътрудник на Де Вор, пенсиониран офицер от силите за сигурност. Кар прегледа подробностите за това, къде живее, докато вървеше към асансьора между нивата. Апартаментът на Черкаски беше от другата страна на палубата, на най-високото ниво. Точно както предполагаше.

Де Вор щеше да е там.

Кар си пое дълбоко въздух и се замисли. Нямахше да е лесно. Де Вор беше един от най-добрите. Беше отличен майор. С времето щеше да стане генерал. Но плановите му бяха по-амбициозни. Кар беше изучил внимателно досието му и го беше гледал в действие на учебни филми. Кар уважаваше малцина, но Де Вор изискваше уважение. Скоростта, ръстът и възрастта бяха на страната на Кар, но Де Вор беше хитър. А и силен. Лисица със сила на тигър.

Хората припряно отстъпваха пред Кар. Щом изкомандва, асансьорът се изпразни и той се заизкачва нагоре. Извика карта, после — и служебното досие на Черкаски. Можеше и да е пенсионер, но все пак би могъл да е все още опасен. Предположенията не струваха пари.

Черкаски, Стефан. Откъсът от файла се появи на екрана след две секунди. Попи с един поглед подробностите, след това изчисти екрана и спря.

Не беше се сетил... Това придаваше на нещата съвсем нов вид. Старият беше специално обучен. Също като Кар той беше убиец.

Кар провери оръжията си, като през цялото време оглеждаше обширния пуст коридор. В момента се намираше на по-малко от сто *чи* от апартамента на Черкаски. Ако внимаваха — а нямаше причини да очаква друго — щяха да знаят, че идва. Близко до асансьора щеше да има „око“ — някой, който веднага щеше да им докладва.

Което означаваше, че го чакаха.

Превключи на специалните лещи. Зрението му веднага се промени. С лещите можеше да забележи и най-малката буболечка от петстотин *чи* разстояние. Присви очи, нагласи ги на среден обхват и

огледа всички повърхности пред себе си за признаци на някаква заплаха. Изглеждаше чисто, но този път реши да не се доверява на визуалното сканиране. Нагласи един от ръчните си лазери на слаб заряд и обходи с него стените и пода, после — тавана. Нищо. И все пак продължаваше да се чувства напрегнат. Нещо го задържаше. Изчака, като дишаше бавно, преброи наум до дваисет, след това чу зад себе си някакъв звук — толкова слаб, че лесно би го пропуснал покрай ушите си. Съвсем слабо изщракване като леко почукване на остър нокът по порцеланова купа.

Ослуша се напрегнато, после бързо се обърна и се претърколи настрани — точно когато машината избухна в бърз откос. Стената до него се пръсна, щом тежките гилзи улучиха целта. Изпсува и отвърна с огън — първите няколко откоса бяха бесни, следващите — смъртоносно точни. Машината изцвърча и избухна — навсякъде се разхвърчаха горещи парчета. Едно се заби до него, друго пропука стъклото на шлема му.

Нямаше време за губене. Машината беше същата като онази, която бяха използвали при нападението над Толонен, но по-смъртоносна. С дистанционно управление. Което означаваше, че го бяха видели. Бяха видели колко е добър. Губеше предимство.

Докато тичаше, обмисли положението. Те знаеха, че идва. Знаеха какво представлява, колко е бърз, колко е сръчен. Той беше един, те — двама. Да, бяха по-стари, но и по-опитни. Майор от силите за сигурност и убиец от специалните служби, вече на шейсет и осем години, ала все още активен и във форма — беше сигурен в това. Ако фактите бяха само тези, май имаше твърде малък шанс за успех. Но имаше и един последен фактор: нещо, което те не знаеха. Нещо, което Де Вор не би могъл да знае, защото никога не се беше появявало в служебното досие на Кар. Като юноша — преди да стане борец — той беше атлет; може би най-добрият атлет, който някога се е раждал в Мрежата. А сега беше още по-добър. На дваисет и девет години беше в по-добра форма и по-бърз от всякога.

Щом стигна до края на коридора, Кар забави ход. Този път не пресичаше финала, но въпреки това времето му беше близо девет секунди. Не биха се сетили, че...

Стреля, остави се на инерцията да го прекара през вратата, претърколи се, скочи и се обърна — и видя Черкаски, който висеше от

тавана над вратата в „люлката на убиеца“. Точно се обръщаше, но не беше достатъчно бърз. Кар стреля и скъса въжетата. Черкаски тупна на пода. През цялото време погледът на Кар се стрелкаше насам-натам — търсеше Де Вор. Прескочи отломките и се наведе над сгърчения убиец.

— Къде е? Кажи ми къде е!

Старецът се разсмя, после се закашля и изплю кръв. Кар го простреля във врата. Де Вор си беше отишъл. Бе предал и последния си приятел. Но не би могъл да стигне твърде далече. Черкаски не беше задействал машината. Значи...

Бързо и внимателно огледа целия апартамент. Дистанционното не се виждаше никакво, значи Де Вор го държеше другаде. Някъде наблизо. Но къде?

Подаде шлема си в коридора, а секунда по-късно надникна иззад ъгъла. Нищо. В съседния апартамент някой изпищя пронизително, но Кар не обърна внимание на писъка и отново излезе в коридора. Нагоре нямаше накъде да се излезе. Покривът беше запечатан. Беше го проверил по-рано. Не. Единственият път за бягство беше надолу.

Погледна таймера си. Откакто беше навлязъл в коридора, бяха изминали само три минути и четирийсет и осем секунди. Дали не беше достатъчно за Де Вор, за да стигне до асансьора? Може би. Но Кар имаше предчувствие, че е направил друго. Де Вор би искал да е сигурен, че е в безопасност — което означаваше, че ще се върне и ще нападне преследвача си.

Тръгна бавно по коридора, прилепен към стената, притиснал здраво към гърдите си най-голямата си пушка — старинен „Уестингхауз-Хоуицър“. Нямаше да поема никакви рискове с това копеле.

Смяташе да продължи нататък, ала спря — беше забелязал тишината. Писъците бяха секнали съвсем рязко. Забеляза го чак след секунда-две, но после изведнъж му просветна. Обърна се и приклепна на пети, сякаш се готвеше за скок. Беше две врати по-нататък по коридора. Върна се бавно. Пръстът му трепереше на спусъка. Заобиколи вратата и застана от другата ѝ страна, с гръб към апартамента на Черкаски.

Сега имаше две възможности: да изчака и да влезе. Какво ли би очаквал от него Де Вор? Дали чакаше Кар да влезе или се готвеше да излезе? Известно време остана на място, напрегнат; размишляваше.

После се усмихна. Имаше и трета възможност: да прогори стената и да види какво има вътре. Хареса му. Това означаваше, че няма да му се наложи да минава през врата.

Легна и нагласи голямата картечница пред себе си. Махна стандартните експлозивни и постави заряд, който разбиваше леда. После натисна спусъка и изстреля серия патрони право нагоре в стената, след това — и горе покрай тавана. Стената трепна като жива, после започна да се бели под дупките от изстрелите. От другата страна не се чу никакъв звук — само тишина и кълба дим.

Зачака. Докато ледът се свличаше и разкриваше осеяната с отломки стая, пръстът му сновеше напред-назад по спусъка. Кар обходи с поглед всичко, дори най-малката подробност. Млада жена лежеше мъртва на кушетката. Бледите ѝ крайници висяха немошно, главата ѝ беше изкривена под странен ъгъл — вероятно беше удушена с гарота. Де Вор не се виждаше никакъв, но беше минал оттам. Жената е била жива само преди минута.

Кар пропълзя в стаята. В коридора зави сирена. Чен щеше да я чуе и да се притече на помощ. Но Кар искаше да приключи с това. Де Вор беше негов. Толкова отдавна го преследваше. И независимо от всякакви заповеди, този път той щеше да се погрижи всичко да приключи.

Спря и извика:

— Предай се, Де Вор! Горе ръцете! Излез! Ще бъдеш съден справедливо.

Това беше шарада. Част от играта, която играеха. Но Де Вор нямаше да го послуша. И двамата вече знаеха, че играта е на живот и на смърт. Но трябваше да го каже. Също като последните думи от ритуал.

Отговорът дойде миг по-късно. Вратата отдясно се откряна и в стаята влетя граната. Кар я видя как описа дъга във въздуха и веднага позна какво е това. Пусна оръжието, запуши уши с ръце и притисна лице към пода. Беше осколочна граната. Взривът проби дупка в пода и сякаш вдигна във въздуха всичко наоколо.

В едно затворено помещение такава граната би опустошила всичко, но голяма част от силата ѝ се разпиля по коридора. Кар стана стреснат, ала невредим. Ушите му звънтяха. И тогава вратата започна да се отваря.

Рефлексите му го изпревариха. Кар падна на колене и се претърколи напред, като по пътя подбра пушката си. Де Вор тъкмо се бе подал от вратата, а пистолетът до бедрото му вече стреляше, когато прикладът на Кар се стовари върху главата му. Зле се беше прицелил и го халоса по челюстта, точно под ухото, но ударът беше достатъчно силен, за да просне Де Вор по очи. Пистолетът му отхвъркна настрани. Кар се приближи, готов за нов удар, но вече беше твърде късно. Де Вор беше мъртъв — челюстта му беше раздробена и парчета от нея се бяха забили в мозъка му.

Кар се надвеси и впери поглед в стария си враг. Целият гняв, цялата ярост отново се надигнаха в него. Потрепери. После гневът го надви, той замахна с приклада и го стовари върху главата на Де Вор веднъж, втори, трети път. Черепът се пръсна и мозъкът на Де Вор се изсипа на пода.

— Копеле гадно... Смрадливо гадно копеле!

След това извади малката платнена кесийка от горния си джоб, развърза връзките и изсипа камъчетата върху мъртвеца. Триста шейсет и едно черни камъчета.

За сестрата на Хаавикко, Веза, и за приятеля на Чен, Павел. За Као Джиян и Хан Чин, за Лу Кан и Едмънд Уайът и за всички други, чиято смърт тежеше на съвестта му.

Кар потръпна и хвърли кесията. Беше свършено. Сега вече можеше да се прибере вкъщи и да заспи.

* * *

Ли Юан беше застанал сред плътните сенки край шадравана с шараните. Мракът го обвиваше като мантия. Изминалият ден беше дълъг и изморителен, но умът му беше бистър и ясен. Взираше се надолу в пластовете мрак и следеше ленивите движения на рибите. В бавното им, отмерено движение той разчиташе собствените си най-дълбоки мисли.

Много неща се бяха случили. Там вътре, в ясната хладина на кабинета му, всичко му се струваше в хаос. Де Вор беше мъртъв, планинските му крепости — унищожени. Но Клаус Еберт също беше

мъртъв, а неговият син, генералът, бе избягал. Това му бе дошло като шок и бе подкопало отново придобитата му увереност.

Тук в тъмното обаче виждаше всичко в по-добра светлина. Беше оцелял след най-лошото, което биха могли да му причинят враговете му. Фей Йен и малкият Хан бяха в безопасност. Скоро щеше да има нов генерал, на когото да може да се довери. Това го успокояваше. В тази светлина дори отстъпките на Ван Со-леян пред младите патриоти му изглеждаха маловажни.

Прочисти за малко ума си от всичко това. Остави се да потъне в дълбините на спомена — настроението му беше мрачно, тъжно, дългът на живота му тежеше на сърцето му. Имаше приятелството на Цу Ма и три съпруги, които да удовлетворяват плътските му нужди. Скоро щеше да му се роди и дете — вероятно наследник. Но това не му стигаше. Толкова много неща липсваха в живота му. Самата Фей Йен. Хан Чин — толкова силно му липсваше, че понякога се събуждаше и възглавницата му беше мокра от сълзи. Най-лошото бяха кошмарите: сънуваше трупа на баща си — беззащитен в голотата си, болезнено измършавял, бледата кожа — изпъната над костите.

Съдбата на владетелите.

Обърна се и погледна към единствената лампа до вратата. Светлината се процеждаше през зеленината — папрати и палми, през опушената тъмнина на панелите като през дълбока вода. Напомняше му нещо друго — за светлината над бруления от вятъра хълм в Имението и за малката група, събрана около гроб без надгробна плоча. За лъчите по тревата и сенките в земните недра. Толкова уверен беше онзи ден — уверен, че не иска да спре времето и да върне миналото — отново свежо и ново. Но беше ли прав Бен? Не беше ли това онова нещо, което човек иска най-много?

Имаше дни, в които болезнено му се искаше всичко да се върне. Да има всичко — цяло и свършено. Да потъне назад в годините и отново да има всичко. Най-доброто. Преди ракът да го разяде. Преди червеят да изгризе костта.

Наведе глава и се усмихна тъжно. Да се поддаде на това желание беше по-лошо и от самото желание. Беше слабост, към която не трябваше да проявява снисхождение. Човек трябваше да върви напред, а не да се връща назад.

Светлината се промени. Неговият нов майстор на вътрешните покои, Чан Тен, беше застанал мълчаливо до вратата и чакаше да бъде забелязан.

— Какво има, майстор Чан?

— Вашият гост пристигна, *чие хсия*.

— Добре — той вдигна ръка, за да го отпрати, после промени решението си. — Чан, кажи ми: ако можеш да си върнеш един миг от миналото, ако можеш да го имаш цял и съвършен до последната подробност, ще го поискаш ли?

Мъжът на средна възраст се умълча, след това отговори:

— Наистина има моменти, когато ми се иска нещо от миналото да се върне, *чие хсия*. Като всички хора. Но ще е трудно. Трудно ще ми е да живея „сега“, ако трябва да се оправям и с „онова, което беше“. Несъвършенството на човешката памет е благословия.

Добър отговор. Задоволителен отговор.

— Благодаря ти, Чан. Има мъдрост в твоите думи.

Чан Тен се поклони и се обърна да си върви, но на вратата се извърна назад и погледна към господаря си.

— Още едно нещо, *чие хсия*. Подобен дар би могъл да се окаже и полезен. За нас би могъл да се окаже благословен.

Ли Юан излезе на светло.

— Как така?

Чан сведе поглед.

— Не би ли се оказало самото му съвършенство затвор за мисълта? Не бихме ли могли да уловим враговете си в лепкавите му мрежи?

Ли Юан присви очи. Мислеше, че разбира за какво му говори Чан Тен, но искаше да бъде сигурен.

— Продължавай, Чан. Какво предлагаш?

— Само това — че желанието е верига. Ако съществува подобно нещо, то би могло да бъде използвано — не като благословия, а като проклятие. Отровен дар. Това би било върховният наркотик. Малцина не биха му се поддали. Още по-малко биха прозрели какво е. Опасен наркотик. Средство за бягство от онова, което е тук и сега, което е истинско.

Ли Юан си пое дълбоко дъх, после кимна.

— Ще поговорим по-дълго за това, Чан. Междувременно помоли госта ми да дойде. Ще го посрещна тук, до шадравана.

Чан Тен се поклони ниско и се обърна. Ли Юан се втренчи в голия блясък на лампата, след това доближи длан до нея, усети лъчистата ѝ топлина, проследи закръглената ѝ форма. Какво ли ще е да живееш в спомен? Като това? Също толкова реално? Въздъхна. Може би, както каза Чан, имаше полза от изкуството на Шепърд: начин да бъдат накарани илюзиите му да служат на реалното. Отдръпна ръката си и видя как между пръстите му се оформят сенки, как блещукащите очертания на ръката стават безжизнени.

Да има отново Хан и Фей. Да вижда баща си усмихнат.

Поклати глава, внезапно натъжен. Най-добре нищо. По-добре смърт, отколкото това сладко мъчение.

Нещо се раздвижи в коридора отвън. На вратата се появи фигура. Ли Юан вдигна очи и срещна погледа на Шепърд.

— Бен...

Бен Шепърд се огледа, после погледна към младия танг. Усмихваше се едва-едва.

— Как си, Ли Юан? След всичко случило се не бях сигурен дали ще си спомниш, че имаме среща.

Ли Юан се усмихна, пристъпи напред и го поздрави.

— Не, не съм забравил. Радвам се, че дойде. Всъщност срещата ни е непредвидена, защото искам да те питам нещо. Само ти можеш да ми помогнеш.

Бен вдигна вежди.

— Като огледало ли?

Ли Юан кимна, поразен отново колко бърза и проникателна мисъл има Бен Шепърд. Ако някой можеше да му изясни нещата, то това беше той.

Бен се приближи до ръба на шадравана. Известно време се взира в тъмната вода, следейки бавните движения на рибите, след това погледна към Ли Юан.

— За Фей Йен и детето ли става въпрос?

Ли Юан потръпна.

— Защо реши така?

Бен се усмихна.

— Защото така, както аз го виждам, няма нищо друго, с което бих могъл да ти помогна единствено аз. Ако ставаше въпрос за политика, има дузина способни мъже, с които можеш да поговориш. Въпросът с бившата ти съпруга и детето е съвсем друго нещо. Е... с кого от двора си би могъл да поговориш за това? На кого би се доверил и кой няма да се възползва от онова, което му кажеш, за да спечели някаква малка изгода?

Ли Юан наведе глава. Беше вярно. Не го бе изчислил така ясно, но си беше точно така.

— Е? — срещна той погледа на Бен.

Бен го заобиколи, приклепна и се загледа в голямата черупка на костенурка и древните знаци по нея.

— В това, да гледаш на нещата отстрани, си има предимство — Бен заоглежда внимателно черупката, проследи с поглед финия орнамент от пукнатини под прозрачната глазура. — Виждаш събитията по-ясно от онези, които участват в тях. Нещо повече, научаваш се да задаваш правилните въпроси — извърна се назад и погледна Ли Юан. — Например: защо Ли Юан, след като знае кой е бащата на детето, не предприема нещо във връзка с това? Защо не си отмъсти на мъжа? Разбира се, винаги се е предполагало, че детето не е на Ли Юан. Но защо задължително да е точно така? Почти всички приеха, че Ли Юан се е развел с Фей Йен, за да е сигурно, че чуждото дете не може да има законни претенции към драконовия трон — но защо да е точно това? Ами ако това е било просто претекст? В края на краищата не е лесно да получиш развод, когато си танг. Изневярата сама по себе си е нещо сериозно, но не би била достатъчна причина. Но за да се защити линията на наследяване...

Ли Юан гледаше Бен като омагьосан, неспособен да откъсне очи от него. Сега Бен го освободи и той пристъпи напред разтреперан.

— Ти винаги си виждал всичко ясно, нали, Бен?

— До дъно.

— Прав ли бях?

— Задето се разведе с Фей Йен ли? Да. Но детето... Е, ще бъда откровен и ще ти кажа, че това донякъде ме озадачава. Напоследък доста си мислех за него. Той е *твой* син, нали, Ли Юан?

Ли Юан кимна.

— Защо тогава го лиши от наследство?

Ли Юан сведе очи — отново си спомни онази вечер, когато беше взел ужасното решение, припомни си вихъра от чувства. Беше очаквал най-лошото — беше се стегнал, за да посрещне достойно ужасната истина за нейното предателство, но после, след като разбра, че детето е негово, *негово* извън всякакво съмнение, се изненада, когато откри, че чувства не облекчение, а отвращение, защото в ума си вече се бе откъснал от нея. Беше я отхвърлил като счупен глинен съд. Дълго седя, измъчван от нерешителност, неспособен ясно да прозре нещата. Но след това го връхлетя споменът за Хан Чин, неговия мъртъв брат, там, до него в градината, с клонка бели цветове, затъкната в катраненочерната му коса — и го обзе яростна увереност какво точно трябва да направи.

Погледна към Бен — в очите му имаше сълзи.

— Искях да го предпазя. Разбираш ли ме, Бен? Да го предпазя от лошото. Той беше Хан, нали разбираш. Прероденият Хан Чин — поклати глава. — Знам, звучи ти безсмислено, но точно така го чувствах. И сега го чувствам — всеки път, щом се сетя за детето. То е...

Извърна глава и се опита да овладее — да скрие вътре в себе си — огромното си страдание. После отново се обърна към другия с открито, оголено лице — очите на Бен можеха да прочетат по него цялата му мъка, цялата му надежда, цялото му страдание.

— Не можех да спася Хан Чин. Бях твърде млад и безсилен. Но моят син... — преглътна, след това се извърна настрани. — Ако от връзката ми с Фей Йен можеше да излезе нещо добро, то реших да е това: синът ми да расте, без да го заплашва нищо.

Бен погледна надолу, след това потупа небрежно черупката и се изправи.

— Разбрах — той се върна до ръба на шадравана, после пак се обърна с лице към Ли Юан, — Въпреки всичко ти трябва да имаш синове, Ли Юан. Та нали си взе три съпруги точно заради това. Би ли могъл да спасиш всичките? Да ги предпазиш от беда?

Ли Юан го гледаше втренчено.

— Те ще бъдат синове...

— А синът на Фей Йен? *Толкова* ли е различен той?

Ли Юан извърна очи. На лицето му се беше изписала лека тъга.

— Не ме дразни, Бен. Мислех си, че от всички точно ти би разбрал.

Бен кимна.

— О, аз разбирам. Но исках да съм сигурен, че и ти го разбираш. Че не се опитваш да се самозалъгваш за истинските си мотиви. Казваш, че момчето ти напомня за Хан. Може и да е така и разбирам защо искаш да го опазиш от беда. Но има и нещо повече, нали? Ти още обичаш Фей Йен, нали? А детето... детето е онова истинско нещо, родено от любовта ви.

Ли Юан го погледна с благодарност.

Бен въздъхна.

— О, достатъчно ясно разбирам, Ли Юан. Ти си искал да си тя, нали? Да се превърнеш в нея. А детето... това е най-близкото нещо до това, което би могъл да направиш.

Ли Юан трепна — казаното от Бен беше самата истина.

— Значи съм бил прав да действам така?

Бен се обърна и се загледа надолу, в тъмните силуети на шараните, които бавно плуваха в дълбините.

— Спомняш ли си картината, която ти нарисувах в деня на своя годеж?

Ли Юан преглътна.

— Спомням си я. Картината с господаря Йи и десетте слънца — десетте черни птици на дървото *фу сан*.

— Да. Е, тогава го видях. Видях съвсем ясно какво ще излезе от всичко това.

— До дъно.

Бен погледна към младия танг и видя, че той разбира.

— Да. Помниш. Е, грешката е била направена още тук. Ти изобщо не трябваше да се жениш за нея. Тя трябваше да си остане твоя мечта, твой идеал — той сви рамене. — Боя се, че всичко останало беше неизбежно. И за беда някои грешки никога не могат да се поправят.

Ли Юан се приближи и най-накрая застана лице в лице с Бен, хвана го леко за лакътя, впи поглед в неговия — молеше Бен за нещо, което той не можеше да му даде.

— Но какво друго бих могъл да направя?

— Нищо — отговори Бен. — Не можеше да направиш нищо друго. Ала въпреки всичко не беше правилно. Ти се опита да застреляш луната, Ли Юан, също като великия господар Йи от легендата. И какво друго да излезе от това освен мъка?

* * *

В Оцаленските Алпи се загоряваше и от север към долината вееше студен вятър. Шефан Леман беше застанал на открития склон, плътно увит в кожи, нахлупил качулка на главата си. Примижа и се загледа в сенките долу — опитваше се да различи подробности, но му беше трудно да различи каквото и да било. Толкова се беше променило всичко.

Там, където преди имаше покрити със сняг склонове и гъсти борови гори, сега имаше само гола скала — овъглена и на места стопена до лъскава твърд. Там долу, където навремето беше входът, сега имаше кратер, широк почти цяла *ли* и дълбок половин.

Слезе долу, онемял от гледката. Там, където земята леко се огъваше надолу и се издигаше, спря и се подпря на една скала. Навсякъде около него беше осеяно с дънери, овъглени и разцепени от взривовите, разтърсили преди време планината. Разтрепери се и откри, че едва си поема въздух.

— Всичко си е отишло — изрече той, докато наблюдаваше как думите се разсейват в хладния въздух.

Всичко си е отишло...

Тънък воал от сняг започна да се спуска над тъмнината под него. Насили се да продължи с мъка надолу по предателския хълм и най-накрая стигна до ръба на кратера и погледна надолу, към големия кръг от пепел.

Сенките изпълваха кратера като течност. Снежинки се носеха в мрака и сякаш примигваха и угасваха — блещукащата им яркост изчезваше за миг. Гледаше как падат, странно трогнат от красотата им. Известно време съзнанието му отказваше да възприеме стореното. По-лесно беше да стои тук, изпразнен от всякаква мисъл, от всякакви идеи и да се остави студената, крехка красота да се просмуква в костите му, както ледът — в скалата. Ала той знаеше, че тази красота е маска —

строга и ужасна. Нечовешки строга и ужасна. Защото дори докато наблюдаваше, белотата се разля все по-плътна и покри черната лъскава повърхност.

Зад гърба му планините се издигаха високо в редкия студен въздух. Загледа се в сивото небе, после се обърна и се взря в най-близките върхове. Ранната зора ги очертаваше рязко и релефно на фона на небето. Грамадни назъбени силуети — също като счупената и оглозгана от времето челюст на великан. Под тях всичко тънеше в сянка, чиито тъмносини дълбини преминаваха в непроницаем мрак. Там долу се носеха облаци и внезапно хвърляха сянка над цели побелели склонове, скриваха хрупкавите, древни тайнствени форми. Гледаше и усещаше пълната тишина, царяща над тази пустош, а топлият му дъх бликаше в мразовития въздух. След това изведнъж се обърна рязко и се закатери обратно нагоре по склона.

Суровостта тук отвращаваше някаква част от него, жадуваше за покой и топлота, ала по-голямата част — онази, която наричаше свое истинско „аз“ — се разпознаваше във всичко това. Тук не беше място за живеене, ала живото тук оцеляваше, ограничено до най-прости рефлексии от дивия климат; по необходимост ставаше гъвкаво, свирепо и хитро. Такъв щеше да бъде и той. Би предпочел по-скоро това, отколкото Града — тази стерилна утроба, от която не можеше да излезе нищо ново.

Стигна до билото, спря се и се огледа назад. Миналото си беше отишло и заедно с него — всички сложни планове. Сега всичко това беше зад гърба му. Оттук нататък щеше да действа по свой начин; щеше да се превърне в нещо като призрак, вестоносец от отвъдното и да се носи между нивата — смъртоносен единак.

Мрачна усмивка грейна в червените му очи, докосна ъгълчетата на тънките му устни. Не чувстваше скръб заради станалото — само нова решителност. Случилото се не толкова бе променило нещата, колкото ги бе изяснило. Сега знаеше какво да прави; как да обуздае цялата си омраза към тях. Омраза, достатъчна да изпълни цяло Чун Куо със смърт.

Облакът бавно пълзеше на юг. Изведнъж отново го огря светлина. Обърна се надясно и погледна към върха. Там, над покрива на света, един орел кръжеше около голото острие на скалата, разперил криле. Гледката беше неочаквана, ала важна — отново знак за него.

Известно време остана загледан нататък, след това отново потегли надолу към долината, на север, към своята пещера с оскъдните провизии. Щеше да е трудно, но напролет пак щеше да се появи, по-слаб и по-гладен отпреди, но и пречистен. Като новоизкован меч, отлят в огън и закален в лед.

Разсмя се със студен, невесел смях, после стисна зъби и заслиза надолу, като гледаше в краката си и внимаваше да не падне.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ЗИМАТА НА 2207 Г. ЗЪБИТЕ НА ДРАКОНА

„Без подготовка превъзходството не е истинско превъзходство, както и не може да има инициатива. След като осъзнае това, една войска, която е по-слаба, ала подготвена, може често да победи превъзхождащата я с изненадваща атака.“

Мао Цзе Дун, „За продължителната Война“, май 1938 г.

ЗЪБИТЕ НА ДРАКОНА

На Марс се смрачаваше. В Равнината на Елизиум беше минус седемдесет и шест градуса и температурите продължаваха да падат. Огромни бинтове от сенки се простираха на север, под склоновете на Хаос, и бавно и неумолимо пълзяха към големия купол на Град Кан Куа. Земята беше ниско над хоризонта — чисто бял кръг на черен фон. Вечерницата — така я наричаха тук. Чун Куо. Мястото, от което бяха дошли — преди векове.

Де Вор беше застанал до прозореца на кулата, загледан от големия купол на Кан Куа към северната пустиня и залязващото слънце. Вестоносецът бе дошъл преди час и бе донесъл новини от Земята. Значи беше свършило, групата му бе обкръжена, камъчетата му — свалени от дъската. Въпреки това беше доволен от развоя на играта. Рядко някой печелеше толкова много с цената на такава малка жертва.

Обърна се и огледа стаята. „Формата“ седеше на масата, опънатата над мускулите кожа лъщеше на мижавата червена светлина. Беше приведена напред, опряла длани от двете страни на дъската, сякаш обмисляше следващата игра. Беше толкова търпелива — изпълнена с нечовешка наблюдателност, с неизтощима способност да чака.

Приблужи се и седна срещу създаването без лице. Това беше последното му творение — засега най-близкото до човека. Най-близко, ала и най-далечно, защото малцина можеха да се сравняват с него и във физическо, и в интелектуално отношение.

Взе един бял камък от купичката, наведе се и го постави в шан, юг, като прекъсна редицата черни камъни, която идваше от ъгъла.

— Ти си на ход — обади се и се облегна назад.

Всеки камък, който поставяше, активираше електрическа верига под дъската, която се регистрираше в ума на създаването. Въпреки това илюзията, че „формата“ наистина го е видяла как поставя камъка, беше силна. Раменете ѝ се напрегнаха, когато се

наведе по-близо, сякаш оглеждаше дъската, после кимна и вдигна глава като че ли да срещне погледа му.

Това пак беше само копие — съответствие — на жест, защото повърхността на главата ѝ беше съвсем гладка — като буца глина или черупка, очакваща да ѝ придадат форма.

Такова беше и като личност.

Извърна се с лека усмивка на устните. Само за няколко мига отвън беше станало много по-тъмно. Светлините на огромния купол, които преди едва се виждаха, сега грееха топло и изпълваха пустия, студен мрак.

— Пи ли за моята смърт, Ли Юан? — той тихо попита мрака.
— Помисли ли си, че най-после всичко между нас е свършено?

Ала не беше свършено. Далеч не беше свършено.

Мислите му се върнаха към деня, когато бе изпратил „копието“ — две седмици след отряда убийци. То изобщо не знаеше; дори за миг не се бе усъмнило в това, че е истинският Де Вор. Наричаше себе си Де Вор и си въобразяваше, че винаги е било този човек и никой друг. В определен смисъл си и беше така. В края на краищата, нали го бяха изготвили въз основа на негов генетичен материал? Не бяха ли оформили съзнанието му неговите мисли и представи? Е, може би тогава в един много истински смисъл копието — това беше той. Несвършено копие може би, но достатъчно добро, за да измами всички, с които застава лице в лице; дори и себе си, щом застанеше лице в лице с огледалото.

Гледаше как формата постави камъка си, като прикри собствената си редица и в същото време предпази връзките между своите групи. Усмихна се доволно. Точно този ход бе направил и самият той.

Прикриването... то беше важна част от играта. Вероятно също толкова важна, колкото и всяка финална схватка. Човек предварително трябваше добре да очертае територията си, като същевременно хитрува, за да провали бъдещите планове на противника: двете нужди — в прецизно равновесие.

Де Вор се наведе, взе камъче от купичката, задържа го за миг между пръстите си — усещаше хладната му полирана тежест и това му беше странно приятно. После го постави в пин, изток — започваше нова игра.

Исправи се, приближи се отново към прозореца и се загледа в мрака отвъд грейналото полукълбо.

Изобищо не се беше връщал от Марс. Онова, което преди десет години се бе приземило в Нанкин, беше копие — толкова реално, че можеше да се спори дали би могло да бъде наричано изкуствено. А той бе останал тук и бе усъвършенствал игрите си. Беше наблюдавал от този студен, далечен свят как онова нещо се справя на негово място.

Беше впечатляващо. Наистина беше надминало всичките му очаквания. Каквито и съмнения да таеше относно способностите му, те бързо се разсеяха. Според всички доклади то бе наследило и хитростта му наред с други негови черти. Но в края на краищата ресурсите му се бяха оказали недостатъчни. То беше просто един самотник, уязвим във всички отношения, в които е уязвим един самотник. Прикладът на Кар бе разцепил черепа му и бе сложил край на всичките му планове. Така ставаше със самотниците. Но ако преиначим думите на забравения поет Уитман, той щеше да съдържа в себе си мнозинство: щеше да е като зъбите на дракона, от които, извадени от устата на мъртвия дракон и засети, се раждаше нова реколта дракони и всеки от тях щеше да е по-изящен и по-свиреп от своя предшественик.

Пое си дълбоко дъх, обърна се и отново погледна към „формата“. Скоро щеше да дойде моментът. Щяха да вземат това неоформено създание и да го оформят — и тялото, и душата му. Да създадат същество, превъзхождащо онези, с които щеше да се срещне там, в Чун Куо. По-бърз и по-хитър звяр, неокован от жалост, любов или дълг. Нов модел, по-добър от стария.

Но този път — с лицето на друг.

Приближи се и постави длан на рамото на съществото. Плътта му беше топла, но с топлина от онзи вид, който се свързва със сетивата чак след миг-два: отначало му се струваше студена, почти мъртва. Е, така си и беше и все пак, когато го довършиха, то щеше да се смята за живо; би предизвикало дори самия Господ, ако Той каже:

— Аз те създадох.

Но чие ли лице да му сложи този път? Коя ли личност да обзаведе празната стая на съзнанието му? Наведе се към

съществото да постави нов камък и разпростря линията си от пин към цу, север. Танг? Генерал? Или нещо по-незабележимо — нещо много по-неочаквано?

Де Вор се усмихна, изправи се, стисна фамиларно рамото на съществото и се отдръпна. Щеше да е интересно да се види какво ще направят от него, защото то беше по-различно от предишното. Беше онова, за което бе мечтало собственото му несъвършено копие. Наследник. Първият от една нова порода. Едно създание много по-чисто.

Драконов зъб. Семето на унищожението, долетяло през вакуума на космоса. Първият камък в една нова и много по-ужасна игра. Разсмя се и усети как съществото се размърда в полумрака зад него — реагираше на шума. Да, първият... но не и последният.

ЧАСТ II: ЛЯТОТО НА 2208 Г. БЯЛАТА ПЛАНИНА

*„Чи Кан Цу попитал Конфуций за властта:
— Какво би си помислил, ако, за да се приближа
повече към онези, които притежават Пътя, аз
трябва да убия онези, които не следват Пътя?*

Конфуций отвърнал:

*— Ако упражняваш властта си, защо
трябва да убиваш? Просто повикай доброто в
себе си и простият народ ще бъде добър.
Добродетелта на благородника е като вятъра;
добродетелта на малкия човек е като тревата.
Ако вятърът повее над тревата, тя със
сигурност ще се огъне.“*

Конфуций,
„Аналекти“, книга XII

„Цялата война се основава на измамата.“

Сун Цу, „Изкуството
на войната“, книга I,
„Оценки“

ГЛАВА 15

МЕЖДУ СВЕТЛИНАТА И СЯНКАТА

Чен беше коленичил търпеливо пред огледалото. Наведената над него Уан Ти решише косата му и я разделяше на снопчета. Той наблюдаваше как тя върза три от тях на темето му — пръстите ѝ опитно и сръчно завързваха малките възелчета. После погледна отражението му, усмихна се и започна да сплита четвъртото в спретната, стегната плитка. Както винаги той се изненада от силата на ръцете ѝ, от сръчността им и се усмихна. Добра жена беше тя. Подобра не би намерил.

— За какво си мислиш? — попита тя. Пръстите ѝ подхванаха второто снопче, а очите ѝ срещнаха неговите в огледалото.

— За това, че на мъжа му трябва жена, Уан Ти. И че ако всички мъже имаха жени, добри като моята, светът щеше да е по-хубаво място.

Тя се разсмя с мекия си, леко дрезгав, селски смях, който, също както толкова много други неща, които правеше, го караше да усеща дълбоко в себе си топлина. Чен сведе за миг очи и се замисли. Преди да я срещне, той беше мъртъв. Или все едно мъртъв. Там долу, под Мрежата, той просто беше съществувал, бе я карал ден за ден като гладен призрак, несвързан с нищо и пълен с тъга.

А сега? Той се усмихна и погледна издутия ѝ корем в огледалото. След месец, най-много месец и половина щеше да се роди четвъртото им дете. Момиче, така казаха докторите. Второ момиче. Той потрепери и леко извърна глава — опитваше се да погледне подаръка, който ѝ беше купил едва предния ден, но тя го дръпна за косата.

— Не мърдай. Само минутка и готово.

Той се усмихна и я остави да довърши прическата му.

— Готов си — тя отстъпи назад доволна. — А сега си облечи туниката. На леглото е, току-що я изгладих. След малко ще дойда да ти помогна да си обуеш клина.

Чен понечи да възрази, но тя вече беше тръгнала да нагледа децата. Чуваше врявата им от всекидневната — гласовете им

надвикваха тривизора. Вторият му син, шестгодишният Ву, се караше с „бебето“ на семейство Чан Хсин, дразнеше го — често го правеше.

Чен се разсмя. Всичко вървеше добре. Не, помисли си той, никога не бе вървяло по-добре. Сякаш боговете го бяха благословили. Първо Уан Ти. После децата. А сега — всичко това. Огледа новия апартамент. Имаха осем стаи. Осем стаи! И само на четири пресечки от централата в Бремен! Разсмя се учудено, сякаш всеки момент можеше да се събуди и да се намери пак там, под Мрежата, и докато е спал, всепроникващата воня е изпълнила ноздрите му, а някаква бледа сляпа буболечка е пропълзяла по тялото му. Преди време да се измъкне от този ад беше единствената му амбиция. А всичко това — този апартамент в горната третина на Града, на ниво 224, който беше наел — изглеждаше толкова далече от него, колкото и звездите на среднощното небе.

Затаи дъх, потънал в спомена, след това поклати глава. Онзи миг на покрива на солариума — колко време беше минало оттогава? Десет години? Не, дванайсет. И все пак си го спомняше, сякаш беше вчера. Онази гледка — звездите, покритите със сняг планински върхове на лунната светлина. И после — кошмарът на дните, които последваха. И все пак — ето го тук, не мъртъв като спътника си Као Джиян, а жив: човек на танга, награден за своята вяроност.

Надяна туниката си, след това се погледна в огледалото. За първи път обличаше лазурносинята церемониална дреха и се чувстваше неловко.

— Къде е онзи негодник Као Чен? — попита образа си. Забеляза колко странна изглеждаше косата му, сплетена така, колко странно стоеше плоското му, обикновено лице из тези елегантни дрехи.

— Много си хубав — обади се Уан Ти от вратата. — Трябва често да обличаш парадната си униформа, Чен. Отива ти.

Той притеснено попипа емблемата на гърдите си, проследи формата на младия тигър — символ на чина му като капитан от силите за сигурност на танга — и поклати глава.

— Неудобно ми е, Уан Ти. Чувствам се прекалено изтупан. Дори косата ми...

Дълбоко си пое въздух, след това пак поклати глава. Не трябваше да се оставя Уан Ти да го убеди да си сложи имплантите. През целия си съзнателен живот беше доволен от бръснатата си глава, носеше

голотата ѝ като емблема, но този път бе отстъпил пред настояванията ѝ — знаеше колко малко иска тя от него. Вече бяха минали четири месеца от операцията, чрез която се бе сдобил с гъста, дълга, блестяща черна коса. На Уан Ти ѝ хареса от пръв поглед, разбира се, и известно време това му стигаше, но сега недоволството му отново изплува на повърхността.

— Уан Ти... — започна той и млъкна.

Тя се приближи, докосна ръката му. Усмихна се — личеше си колко се гордее с него и това го караше да се чувства неловко.

— Какво има, съпруже?

Нищо... — отговори той. — Няма нищо...

— Тогава стой и не мърдай. Ще ти обуя клина.

* * *

Жената се беше навела над отворения канал и се опитваше да нагласи настройката, когато Лайден, по-възрастният от двамата мъже от силите за сигурност, ѝ донесе купа ча. Тя остави телта, погледна го и смъкна запретнатите си ръкави.

— Благодаря — каза тя тихо и отпи от димящата купа.

— Колко още, Чи Ли?

Юе Хао вдигна очи в отговор на фалшивото име, изписано върху табелката на гърдите ѝ, и се усмихна. Усмивката ѝ беше прекрасна — топла, открита усмивка, която преобрази обикновеното ѝ, доста тясно лице. Щом като старият страж я видя, неволно се усмихна в отговор, после се извърна притеснено. Тя се разсмя — знаеше го какво си мисли — но в смеха ѝ нямаше никаква подигравка и когато той се обърна обратно, все още изчервен, също се смееше.

— Ако ми беше дъщеря... — подхвана той.

— Продължавай. Какво щеше да направиш? — тя все още се усмихваше, но усмивката ѝ бе по-недоловима, а в погледа ѝ се прокрадваше неподправено любопитство. Без да се извъръща, вирна глава и прокара ръка през тъмната си къса коса.

— Кажи ми, Волфганг Лайден. Ако ти бях дъщеря... — и отново се разсмя, сякаш не го беше казвала вече десетки пъти.

— Ами... щях да те заключа вкъщи, момичето ми. Така щях да направя!

— Първо ще трябва да ме хванеш!

Той я погледна и мрежата от бръчки около очите му за миг се очерта рязко на ярката светлина на лампите. След това кимна и рече по-тихо:

— Ще те хвана, ще те хвана.

След като приключиха с обичайния си вечерен ритуал, те млъкнаха. Тя изпи чашата си, свали ръкавиците и се захвана отново за работа, приведена над канала. Той коленичи наблизо и загледа как сръчните ѝ ръце пипат по стегнатата плетеница от нишки с жицата и търсят слаби сигнали.

Между тях имаше някакво естествено разбиране. От самото начало — вече бяха минали почти три седмици от първата им среща — той бе усетил в нея нещо по-различно — може би в начина, по който го гледаше. Или може би просто защото тя, с двайсет години по-млада от него, го беше погледнала; беше го забелязала, бе му се усмихнала с прекрасната си усмивка и го бе накарала да се чувства едновременно и млад, и стар, и щастлив, и тъжен. От този първи ден бе започнала и играта им — безсмислената закачка, която — поне за него — беше твърде натоварена със значение, за да е безопасна.

— Хоп! — обади се тя и вдигна очи. — Още една от тези малки проклетийки е издъхнала!

Лайден кимна, но в ума му все още се въртяха зъбите ѝ, прехапали бледата ѝ долна устна, когато се съсредоточаваше; очите ѝ, изпълнени със странна, почти страстна напрегнатост. Сякаш виждаше всичко по по-различен начин. Виждаше го по-ясно и в по-големи подробности.

— Колко още?

Тя приклекна назад и си пое дълбоко въздух.

— Осемдесет и седем съединения, сто и шестнайсет канала, единайсет ключа и четири главни панела — усмихна се. — Три седмици работа навън.

Тя беше част от екип от трима души, изпратен да извърши прегледа на палубата, който се, провеждаше два пъти годишно. Другите двама работеха здраво някъде другаде — проверяваха транспортната мрежа за дефекти; поправяха основните системи за

канализация и обслужване; прочистваха масивните шахти, които пронизваха горните палуби като гигантски „пачи крака“. И те вършеха съществена работа, но нейната беше жизненоважна. Тя беше експертът по комуникациите. В ръцете ѝ беше сложната мрежа от компютърни връзки, от които зависеше животът на палубата. Разбира се, те имаха добра защита и беше трудно да им се нанесе истинска повреда, но все пак си беше деликатна работа — по-скоро хирургия, отколкото инженерство.

— Също като огромна глава — му беше казала тя, — пълна с фини нерви, които препредават информация. Можеш да го нараниш, нали разбираш — и той си спомни как поглеждаше тя, истинската нежност и загриженост в очите ѝ; сякаш наистина гледаше нещо живо.

Но сега, докато я наблюдаваше, си помисли: *Три седмици. Това ли ще е всичко? И после какво? Какво ще правя, когато си тръгнеш?* Тя забеляза, че я гледа, наведе се и леко докосна ръката му.

— Благодаря ти за ча, но не трябва ли да си на пост?

Той се разсмя.

— То все едно нещо става тук — но забеляза, че вече е започнал да ѝ досажда, и се обърна да си върви. Спря чак в дъното на дългата, тъмна шахта и я погледна.

Беше се преместила по-навътре към центъра. Лампата над нея, висяща на стойката и прикрепена към кръста ѝ с тънка, подобна на паяжина нишка, хвърляше златни отблясъци по тъмната ѝ прибрана коса, докато се бе навела над следващия канал в редицата. Погледа я още малко — главата ѝ току сновеше между светлина и сянка като главата на плувец. После въздъхна, обърна се и тръгна да слиза.

* * *

Чен седеше и гледаше екрана в ъгъла, докато Уан Ти обличаше децата. Апаратът беше включен на местния канал „Мидтекст“ и показваше група от десетина видни граждани на издигната платформа, а огромна маса от хора се бе събрала пред тях на Главната. Предаването беше на живо от Хановер, на двеста *ли* на югоизток оттук.

Най-отпред на екрана се виждаше канцлерът на танга, Нан Хо — той представляваше господаря си на откриването на първия от новите

здравни центрове „Нефритов феникс“. Зад него беше застанал *хсиен лин*, главният магистрат на Хановерския *хсиен*, Шу Чен-хай, висок мъж с патрицианска осанка и голо теме, което блестеше влажно на светлината на лампите. Канцлерът говореше, разпънал пред себе си голям списък, и обясняваше „новата разпоредба“ на Ли Юан за Долните нива, като в частност се разпростираше по-подробно върху плана на танга за построяване на сто и петдесет здравни центрове из цялата долна една трета на града.

— Време беше — обади се Уан Ти и вдигна поглед — в момента връзваше връзките на рокличката на най-малката им дъщеричка. — Твърде дълго пренебрегваха всичко това. Спомняш ли си какви проблеми си имахме, когато се роди Джиян? Ами че аз едва не родих още в приемната. А това беше по онова време. Оттогава нещата се влошиха много повече.

Чен изсумтя — беше си спомнил. И все пак подразбиращата се критика към танга го накара да се чувства неудобно.

— Ли Юан ни мисли само доброто — каза той. — Има и хора, които и една десета от това не биха направили.

Уан Ти го погледна преценяващо, после отмести поглед.

— Сигурна съм, но се носят слухове...

Чен рязко извърна глава. Твърдата якичка го задушаваше.

— Слухове? За танга?

Уан Ти се разсмя и лекичко побутна Чан Хсин.

— Не. Разбира се, че не. И все пак ръцете му...

Чен се намръщи.

— Ръцете му ли?

Уан Ти се изправи бавно и сложи ръка на кръста си.

— Казват, че някои дебелеят от щедростта на танга, а други обират трохите от трапезата му.

— Нещо не схващам, Уан Ти.

Тя посочи фигурите на екрана.

— Нашият приятел *хсиен лин*. Разправят, че през последната половин година си бил накупил много неща. Бронз, статуи, коприни на наложниците си. И още, и още...

Лицето на Чен се беше стегнало.

— *Знаеш* го, така ли, Уан Ти? Със сигурност?

— Не. Но слуховете...

Чен се изправи ядосан.

— Слухове! Куан Ин да ни пази! Би ли рискувала всичко това за някоя дребна неоснователна клюка?

Трите деца смаяно се втренчиха в него. Що се отнася до Уан Ти, тя сведе глава и изведнъж стана много покорна.

— Прости ми, съпруге, аз...

Рязкото движение на главата му я накара да млъкне. Той се извърна нервно, приближи се до апарата и ядосано натисна копчето за изключване. Обърна се отново към нея — лицето му беше изкривено от яд.

— Учудваш ме, Уан Ти. Да клеветиш свестен човек като Шу Чен-хай. Знаеш ли със сигурност какво е купил *хсиен лин* и какво не е купил? Влизала ли си в имението му? Освен това той е богат. Защо да не си купува такива неща? Защо толкова лесно хващаш вяра, че ги е купил с парите на танга, а не със свои? Какви доказателства имаш?

Той изсумтя нервно.

— Не разбираш ли колко глупаво е това? Колко опасно? Богове, ако повториш онова, което току-що ми каза, не пред когото трябва, ще навлечеш беля на всички ни! Да не би да го искаш? Да не би да искаш да изгубим всичко, за което се бяхтихме толкова време? Защото да навредиш на нечия репутация с фалшиви обвинения все още е престъпление. Понижение — за това ти говоря, Уан Ти. Понижение. Обратно под Мрежата.

Уан Ти трепна, после кимна.

— Прости ми, Као Чен. Не бях права да говоря така. Вече нищо няма да кажа за *хсиен лин*.

Чен се вторачи в нея, остави гнева си да се уталожи и кимна доволен.

— Добре. Няма вече да говорим за това. А сега побързай, или ще закъснеем. Обещах на Кар да бъдем там при втория звънец.

* * *

Шу Чен-хай се огледа нервно, след това, доволен, че всичко вече е готово, се опита да се отпусне.

Канцлерът на танга си беше тръгнал преди час, но макар че Нан Хо беше достатъчно високопоставен, че и тангът да слуша какво говори, следващият му гост — човек, който никога не се появяваше по медиите — беше в много отношения по-важен и от него.

За Шу това беше започнало преди година, когато бе назначен за председател на Финансовия комитет за новия здравен център. Тогава беше прозрял докъде би могло да доведе това... ако е достатъчно хитър и дързък. Беше чул за този търговец преди известно време, бе взел решение и се бе постарал да спечели приятелството му. Но чак когато *ши* Новачек му се обади, впечатлен повече от постоянството му, отколкото от способностите му и предложенията му за помощ, му се удаде възможността да го спечели за плана си. А сега, този следобед, дружбата им щеше да роди първия си плод.

Новачек го бе информирал как трябва да се държи. Въпреки това ръцете на Шу трепереха — изпитваше смесица от страх и възбуда при мисълта да забавлява Червен стълб 426 от истинския живот — също както в сериалите по тривизията. Повика главния иконом, избърса ръцете си в кърпата, която той му подаде, и нервно намръщи чело. Когато за първи път се бе замислил над това, той си бе представил среща с Големия шеф, със самия 489, но Новачек бързо разсея илюзиите му. Босовете на Триадите рядко се срещаха с хората, с които си имаха работа. Внимаваха и използваха посредници. Хора като Новачек и като техните Червени стълбове, „екзекуторите“ на Триадите — културни, дискретни мъже с маниери и мандарини с инстинкти на акули.

Завесите в далечния край на дългата стая се разтвориха. В стаята влязоха четирима млади, мускулести хан, а веднага след тях — Новачек. През челата си носеха жълти ленти с колело — символът на Триадата на големия кръг — избродирано отпред със синя коприна. Новачек го погледна и му се усмихна насърчително. Шу беше подготвен и за това — ала въпреки всичко мисълта, че Червените стълбове го „наблюдават“, леко го нервираше.

Действаха с впечатляваща прецизност, сякаш ставаше въпрос за нещо много по-голямо от прости предпазни мерки. Но пък ако казаното от *ши* Новачек беше вярно, светът долу беше такъв, че се режеха гърла и успяваха не само най-силните, но и най-предпазливите.

Новачек се приближи и се поклони на Шу Чен-хай.

— Добре сте се справили, *хсиен лин* Шу — рече той и посочи приготвената трапеза.

Шу му се поклони в отговор, невероятно доволен от похвалата на търговеца.

— Боя се, че е повече от скромно...

Новачек се приближи и зашепна:

— Помнете какво ви казах. Не се усмихвайте на нашия приятел, щом пристигне. Нито пък си позволявайте да покажете някакъв знак на фамилиарност. Яо Цу, също като повечето Червени стълбове, е много горд — има много силно чувство за собствено достойнство, но това е разбираемо. Човек не става Червен стълб чрез семейно влияние или като зубри за изпити. Хун мун, тайните общества, са друга школа — най-трудната школа, бихме могли да кажем — а нашият приятел, Червеният стълб, е нейният най-добър отличник. Ако някой друг ставаше за тази работа, то *той* щеше да бъде Червен стълб, а нашият приятел Яо Цу щеше да е мъртъв. Разбрахте ли?

Шу Чен-хай наведе глава и нервно преглътна — отново осъзнаваше какъв риск поема, като дори само се среща с този човек. Отново погледна хун мао в лицето.

— Вие ще бъдете ли до мене, *ши* Новачек?

Новачек му се усмихна насърчително.

— Не се безпокойте, *хсиен лин* Шу. Просто правете каквото ви казах и всичко ще бъде наред.

Шу Чен-хай потрепери, после отново сведе глава благодарен, че търговецът се е съгласил да му направи тази услуга. Знаеше си, че ще му излезе скъпо, но ако планът му успееше, това щеше да е малка цена.

На входа към кухнята един от бегачите се появи отново и махна отсечено на един от сънародниците си. Младежът веднага се обърна и изчезна зад завесата.

— Май всичко е наред — обади се Новачек и отново се обърна. — Елате, да отидем на входа. Нашият приятел Червеният стълб ще се появи всеки момент.

По време на вечерята не си казаха почти нищо. Яо Цу седеше с непроницаемо лице срещу Шу Чен-хай на главната маса, обкръжен и от двете страни с охрана. Ако онова, което бе казал Новачек, беше истина, самият Червен стълб беше невъоръжен, но това не означаваше, че е неподготвен за неприятности. Стражите бяха едри грубияни със

зловещ вид, които просто си седяха и не ядяха нищо. Само гледаха Шу; гледаха го, гледаха го, докато първоначалната му нервност се превърна в нещо друго — студен, омаломощаващ ужас, който се просмукваше в костите му. За това Новачек не го беше подготвил и той се чудеше защо. Но не позволи да му проличи. Страхът и притесненията му, несигурността и съмненията в самия себе си оставаха скрити под плътната маска на лицето му.

Наблюдаваше как Червеният стълб внимателно избърса устни със салфетката и го погледна. Чертите на Яо Цу бяха дребни, почти детски; носът, ушите и устата му бяха изящни като на девойка, очите му — като две изрисувани топчета сред покритото с белези от шарка лице, почти хун мао по бледност. Гледаше Шу Чен-хай с безпристрастна враждебност, която като че ли си беше част от него. Щом срещна погледа му, Шу разбра, че няма нещо, което този човек не би направил. Нищо не би могло да разтревожи съня му дори за миг. Точно това го правеше толкова добър в занаята му — то го правеше

426, ексекUTOR.

Едва не се усмихна, но се спря навреме и зачака, както му бяха казали, Яо Цу да заговори пръв. Но вместо да заговори, Червеният стълб се извърна леко и щракна с пръсти. Един от хората му веднага се приближи и постави елегантен калъф на масата до лявата ръка на Яо Цу.

Яо Цу вдигна поглед и бутна калъфа към Шу.

Шу погледна Новачек, придърпа калъфа, после с поглед поиска от Червения стълб разрешение да го отвори. След като онзи му кимна отсечено, той щракна закопчалките и вдигна капака. Вътре върху яркочервена капитонирана коприна имаше три реда мънички, обвити в черно пакетчета. Върху всяко пакетче бяха отпечатани йероглифи хан в червено, синьо и жълто — по един ред от всеки цвят. Гледа ги известно време, след това вдигна очи и срещна погледа на Червения стълб. Отново потисна импулса да се усмихне, да се опита да установи някаква лична връзка с човека отсреща, но вътрешно ликуваше. Ако това тук беше онова, което си мислеше, че е... погледна към Новачек за потвърждение, после отново погледна към Червения стълб и сведе глава.

За първи път, след като беше изминал повече от час, Яо Цу заговори:

— Значи разбирате, Шу Чен-хай? Тук имате пълното разнообразие на последните видове наркотици, разработени така, че да задоволят всяка нужда, изработени в нашите лаборатории с най-високото качество в цяло Чун Куо в момента. През първите два месеца ще ви снабдяваме безплатно с каквото пожелаете, а вие на свой ред ще предавате безплатно капсулите на връзките си с Горните нива. После обаче започваме да определяме цени за всичко, което доставяме. Няма да е скъпо, разбира се — много по-малко от парите, които ще искате от приятелите си, нали така? — но достатъчно, за да сме доволни и ние, и вие.

Шу Чен-хай кимна едва-едва. Гърлото му беше пресъхнало, ръцете му, положени от двете страни на калъфа, трепереха.

— А моята идея?

Яо Цу сведе очи.

— Планът ви има нашето одобрение, *хсиен лин* Шу. Наистина, от доста време търсим начин да се задвижим в тази посока. И двамата имаме късмет, че интересите ни съвпадат, нали?

— А другите босове... няма ли да протестираат?

Това беше най-голямата му тревога — единственото нещо, което вече нощи наред му пречеше да спи — и ето, сега бе изплюл камъчето. Отначало си помисли, че не е трябвало да го казва, но до него Новачек продължаваше да мълчи, а и Червеният стълб не показва никакви признаци на обида; въпреки това Шу усети как около масата отново се възцари напрежение.

— Ще се справим с това — студено отговори Яо Цу и го погледна в очите. — Когато кладенецът е дълбок, мнозина могат да вадят вода от него, нали? Освен това е по-хубаво да трупаш пари, отколкото да водиш война. Сигурен съм, че и другите босове ще мислят същото.

Шу остави напрежението му да се уталожи. Значи беше съгласувано. Усети отново как го облива вълна на чисто въодушевление.

Яо Цу го гледаше студено.

— Разбира се, вие отговаряте за вашите си работи. Ще се грижите за зарибяването и пазара. Освен това ще осигурявате всички бакшиши.

Шу наведе глава, прикривайки разочарованието си. Надяваше се, че те ще му помогнат, що се отнася до „бакшишите“ — подкупите; беше предположил, че ще му платят добре за неговите връзки, но сега стана ясно, че разбират нещата другояче. Разполагаше с много пари, защото се беше вмъкнал във финансите на Здравния проект, но все пак и тези пари си имаха свършване, а той беше натрупал богат опит в преговорите с чиновници. И те бяха като курвите, само дето курвите бяха много по-евтини.

Вдигна очи и срещна втрещения поглед на Червения стълб с внезапна увереност — знаеше, че през всичките тези изминали месеци не е грешил. Той, Шу Чен-хай, беше обречен да извърши големи дела. И синовете му също щяха да станат големци. Може би дори министри.

Когато си отидоха, той продължи да седи и да разглежда съдържанието на калъфа. Ако онова, което беше чувал, бе вярно, само това тук струваше половин милион. Замислено докосна с език предните си зъби, после извади едно от малките пакетчета.

По размер то беше съвсем еднакво с другите; наситено черната му опаковка от промазана хартия бе запечатана от обратната страна със знака на Големия кръг — синьото колело. Единствената разлика беше в знака отпред. На това пакетче йероглифите бяха в червено. Пишеше „пан шуай чи“ — „полуживот“. Другите имаха също толкова странни имена. Постави го на мястото му, облегна се назад и се взря замислено в далечината. Когато Новачек се върна, той продължаваше да седи така.

— Какво е това?

Новачек се поколеба, след това се разсмя.

— Нали знаеш?

— Знам, че са наркотици, но защо са толкова различни? Той каза, че в цяло Чун Куо нямало нищо като тях. Защо? Трябва да знам, защото ще ги продавам.

Новачек го изгледа продължително, след което кимна.

— Добре, Шу Чен-хай. Нека да ти обясня какво става... какво *всъщност* става тук.

* * *

— Всичкото е тръби — обади се Васка. Гласът му идваше от мрака наблизко. — Лайната се стичат надолу, водата се качва нагоре. Вода и лайна. Растеж и гниене. Стари-прастари процеси, но вече механизирани. Натикани в тесни тръби.

Топъл гърлен смях посрещна коментара на Васка.

— Как пък не го знаех досега — обади се Ерика. Коленете ѝ опираха в тези на Юе Хао в теснотията.

— Залъгват се — продължи Васка разгорещено по темата. — Но това не е жизнено пространство, а само една проклета машина! Изключи я и ще измрат — толкова са отрязани от всичко.

— А пък ние сме съвсем различни, така ли?

Забележката на Юе Хао прозвуча остро — Васка я дразнеше, но към това чувство се прибавяше и страхът, че някой случайно може да ги чуе. Намираха се тук горе, на самия връх на нивата, точно под покрива, но кой ти знае какъв номер би могла да ти изиграе акустиката на вентилационната система? Погледна бледо светещата цифра на китката си и скръцна със зъби.

— Да, различни сме! — Васка се наведе към нея и тя усети дъха му на бузата си. — Различни сме, защото искаме да го разрушим. Да го сравним със земята и да стъпим отново на нея.

Това си беше почти обида. Като че ли тя би могла да забрави — тя, която беше в движението цели пет години повече от това... това *хлапе*! Нито пък тя беше искала да каже точно това. И те бяха отрязани. И те бяха прекарвали живота си вътре в машината. Ами ако само си *мислеха*, че са различни?

Канеше се да му отговори, но Ерика се наведе напред и я докосна по ръката.

— Колко още, Чи Ли? Схванах се вече!

Вярно беше. Тук беше твърде тясно — централната подутина не беше предвидена за трима души.

— Поне още пет — тя покри дланта на Ерика със своята. Харесваше я въпреки недостатъците ѝ, но Васка... Васка беше голяма досада. Беше срещала такива като него и преди. Верни и предани. Фанатици. Те използваша идеологията на Ю като заместител на собствената си мисъл. Останалото бяха общи приказки. Лайна и вода. Тесни тръби. Това бяха лафовете на старата *Пин Тяо*-интелигенция. Сякаш някой трябваше да ѝ го напомни.

Затвори очи за миг и се замисли. Тримата бяха екип едва от месец и половина — първите трима от обучените в това, което наричаха „асимиляция“. Васка, Ерика — те се казваха така, колкото и тя се казваше Чи Ли — името, изписано на табелката на гърдите ѝ. Това бяха имена на мъртъвци от службата по поддръжката — мъже и жени, чиито самоличности Ю бе откраднала за свои цели. Тя никога нямаше да научи истинските им имена. Те бяха непознати, доведени от други клетки на Ю за тази мисия. След като приключе тук, вече никога нямаше да ги види.

Тази система беше необходима и вършеше работа, но си имаше недостатъци. От самото начало Васка я бе предизвикал. Не беше го казал открито, но си личеше, че отхвърля нейното ръководно положение. Макар и да се предполагаше, че между мъжете и жените в движението съществува равенство, все още се очакваше лидерите да са мъже — онези, които действат и мислят, онези, които определят политиката и вземат решенията. И Васка беше от тези, които го очакваха. Не беше стигнал до открито несъгласие, но нещата вървяха нататък. Беше кисел, цупеше се, заяждаше се. Тя бе принудена отново и отново да му дава недвусмислени заповеди. А той на свой ред бе поставил под въпрос верността ѝ към каузата и към основната догма на Ю-идеологията. Беше ги поставил под въпрос и най-накрая тя самата в миговете си на спокойствие бе започнала да се пита: „*Вярвам ли в онова, което върша? Вярвам ли във видението на Мах за новия ред, който ще се възцари, след като веднъж изравним Града със земята?*“ И въпреки че вярваше, сега ѝ беше по-трудно от всякога да го каже — сякаш подобно лицемерие би я поставило на едно равнище с Васка.

Известно време се чуваше само дишането им и слабият, несекващ шум на животоподдържащите системи. После — забележката му беше предшествана от неприятен многозначителен смях — Васка отново се обади:

— Та как, казваш, е твоят човек, Чи Ли? Как е... *Волф-ганг*? — произнесе името на по-възрастния мъж така, че то прозвуча като незначително и абсурдно.

— Затваряй си устата, Васка! — Ерика прекъсна внезапното натрупване на напрежение. След това се наведе по-близо до Юе Хао и

й прошепна: Отвори капака. Хайде да погледнем. Като че ли вече е време.

Юе Хао се усмихна в тъмното, благодарна на Ерика за намесата, после се обърна и откачи куката. В претъпкания мрак нахлу светлина и освети наблъсканите им едно до друго тела.

— Какво виждаш?

Известно време светлината ѝ се струваше твърде ярка. След това, когато очите ѝ се нагодиха към нея, тя забеляза, че вижда долу Главната улица — намираха се на около петдесет-шейсет *чи* над нея. Беше късно и тълпите вече се бяха разкарали — по Главната се мотаеха само шепа гуляйджии и един-двама работници, тръгнали да застъпват нощна смяна. Юе Хао погледна по-нататък, към малката вратичка вляво в дъното на Главната. Оттук едва се виждаше, но щом я различи, на вратата се показва фигура и вдигна ръка.

— Той е! — прошепна тя нервно. — Васка, давай. Искам този асансьор да е подсигурен — щом го отпрати, се вгледа в женското лице със силни, изразителни черти, близо до нейното. — Е? Какво ще кажеш?

Ерика се замисли, след това кимна. Напрегната, стегната усмивка проясни лицето ѝ.

— Ако е като последния път, имаме трийсет минути, четирийсет — отвън. Достатъчно време да подсигурим мястото и да подготвим нещата.

— Добре. Давай тогава да мърдаме. Втора такава възможност никога няма да ни се отвори.

* * *

Юе Хао се огледа, после кимна доволно. Стаите изглеждаха нормално — по нищо не си личеше тук да се е водила борба. Четириима от прислужниците бяха заключени в килера с вързани ръце и крака и упоени. В друга стая беше затворила жените и децата от домакинството, като се бе погрижила момченцата да поемат точната доза. Сега се обърна с лице към петия член на домакинския персонал — главния иконом. Числото *и* — едно — беше избродирано в червено върху зелената емблема на гърдите му, пришита към снежнобялото му

нау. Той втренчи в нея оцъклените си от страх очи — беше привел леко глава и се чудеше какво ли смята да прави по-нататък тя. Преди това бе залепила на тила му леплива бомба и му бе обещала, че а е помръднал или е казал нещо, ще я задейства.

— Запомни — увери го тя. — Не тебе искаме, иконом Вон. Прави каквото ти казваме и ще останеш жив. Но Шу Чен-хай не трябва да подозира нищо. Той скоро ще се върне от онова момиче, така че му пригответи ваната и се погрижи за него, както обикновено. Но помни, че ще следим всяко твое движение.

Икономът наведе глава.

— Добре — тя огледа отново стаята и потупа джоба на туниката си. Документите бяха вътре — брошурата, в която обясняваха причините да го екзекутират и официалната смъртна присъда, подписана от всичките петима членове на Висшия съвет на Ю. Щяха да ги оставят върху трупа на Шу, за да ги намери охраната. Междувременно приятели, симпатизиращи на каузата, щяха да разпространяват копия от брошурата из всички Долни нива — повече от петдесет милиона, издадени с парите на отдавна вече несъществуващата *Пин Тяо*. Пари, които Мах бе отмъкнал след Хелмщат и преди пълния провал в Бремен, довел до края на *Пин Тяо*.

— Добре. Нали знаеш какво да кажеш? Добре. Хващай се тогава на работа. Искам, като се върне, всичко да е готово.

Тя се върна при Ерика, която седеше зад бюрото в малката стая за наблюдение. Веднага започна да следи главния иконом, докато вървеше по коридора към голямата баня. Като продължаваше да го държи под око, тя огледа и другите екрани и за пореден път се отврати от лука, от пълното прахосничество, което виждаше. Семейството на Шу Чен-хай не беше по-голямо от което и да било в Средните или Долните нива и все пак той притежаваше всичко това: двацет и четири стаи, включително не по-малко от две кухни и три лични бани. Позор. Обида за онези, на които уж служеше. Но не затова беше тук тя — защото мнозина живееха като Шу Чен-хай, без да подозират на какво страдание се крепи тяхната алчност. Не, за избора на Шу Чен-хай си имаше специфични причини.

Разтрепери се — възмущението подсилваше гнева ѝ. Шу Чен-хай беше измамник. И не просто измамник. Той мамеше на едро и това щеше да доведе до неописуеми страдания: деца нямаше да бъдат

лекувани от осакатяващи ги болести; добри хора щяха да умират от загуба на кръв в спешните клиники; майки щяха да загиват при раждане, защото не са построени обещаните от танга помещения. Разсмя се студено. Онази церемония беше пълен фалш. Бяха развели канцлера на танга из новите отделения и операционни — все едно това беше типично за целия център. Но тя бе видяла. С очите си бе видяла празните отделения, непостроените операционни, празните пространства там, където трябваше да се намират истински, солидни помещения. Останалото не съществуваше — *никога* нямаше да съществува, защото Шу Чен-хай и приятелите му бяха взели отпуснатите за това пари и ги бяха похарчили по свое лично усмотрение. Тя бавно поклати глава — не можеше да престане да се смайва от мащаба на измамата. Не че беше нещо нечувано чиновници да си присвояват десет, дори петнайсет процента от някой проект. В този техен смахнат свят това дори се *очакваше*. Но осемдесет процента! Четири *милиарда юана*! Юе Хао стисна зъби. Не. Това не можеше да се търпи. Шу Чен-хай трябваше да стане пример, иначе безброй хора щяха да страдат, докато такива като Шу щяха да дебелеят за сметка на техните страдания.

Погледна към Ерика.

— Шу при кого ходи?

Ерика се усмихна, без да отмества поглед от екрана.

— При дъщерята на една своя подчинена. Момиче на тринайсет години. Майката знае, но си затваря очите. И кой би могъл да я обвини?

— Не... — и все пак при тази мисъл на Юе Хао ѝ се догади. Това беше нов пример за поквареността на Шу — той се възползваше от дадената му власт. Власт, дадена в ръцете на дребни, безскрупулни душици. Хора, които не ставаха и за шефове на бардак, да не говорим за *хсиен*.

Извади ножа си и се загледа в него — чудеше се като как ли е да го забие в Шу Чен-хай и дали това би било достатъчно, за да уталожи гнева ѝ. Не. Можеше да убие и милиони такива като Шу и пак нямаше да ѝ стигнат. И все пак беше някакво начало. Знак и за тези Горе, и за тези Долу.

Тя заобръща ножа в ръката си, пробва колко е остър, после го прибра в ножницата.

— Готова ли си?

Ерика се разсмя.

— За мене не се притеснявай. Притеснявай се само за това, дали Васка си е свършил работата и е покрил асансьорите.

— Да... — отговори тя и се напрегна, щом видя фигурата на Шу Чен-хай — не можеше да го сбърка с никого — в далечния край на коридора. — Да. Но първо нашият човек...

* * *

Церемонията беше много напреднала. В малката претъпкана стая се възцари тишина, щом неоконфуцианският служител се обърна с лице към двойката.

Кар беше облечен в парадната си униформа — прилепнала лазурносиня туника подчертаваше масивния му торс. Ниско подстриганата му глава беше непокрита, но на врата му висеше огромният златен драконов медальон на *чи чен*. Тангът му го бе връчил преди два месеца и сега Кар го носеше с гордост — знаеше, че това е най-високата чест, с която властта би могла да удостои човек от простолюдието — така той беше станал Почетен помощник на императорския дом.

До Кар стоеше жената, която след миг щеше да му стане съпруга — жената, която бе срещнал в чайната „Драконовият облак“ преди шест месеца, Мари Енге. В противоположност на Кар тя беше облечена в ярка алена коприна — проста роба, пристегната в кръста. Макар и прост, ефектът беше поразителен. Изглеждаше лика-прилика на едрия мъж.

Кар се извърна и за миг срещна очите ѝ. Усмихна се и отново се обърна с лице към служителя и заслуша внимателно стареца с мъдро лице, който им обясняваше брачните задължения.

— Трябва да ви напомня, че нито е уместно, нито прилично да показвате любовта си пред хора. Думите ви трябва да бъдат сдържани и съобразени с чувствата на обкръжаващите ви. Любовта трябва да се държи в определени граници. Не трябва да се позволява тя да пречи на мъжа да работи и да изпълнява дълга си към семейството. А ти, Мари Енге, трябва да гледаш домакинските си задължения като добра

съпруга — без упреци и оплаквания. На публични събрания не трябва да сядаш до съпруга си, а да стоиш настрана. Омъжиш ли се, прекъсваш кръвните връзки. Ставаш част от семейството на съпруга си.

Старецът млъкна и заговори малко по-неофициално:

— Чувам, че сред младите не било модерно да се гледа на нещата в тази светлина, но има какво да се каже за нашите традиции. Те носят мир и стабилност, а мирът довежда до доволство и щастие. Във вашия случай, Грегор Кар и Мари Енге, разбрах, че няма семейства, с които сте длъжни да се съобразявате. При вас великата семейна верига е била разкъсана — не по ваша вина. И все пак тези традиции са в сила, защото след време и вие ще имате деца. Ще станете семейство. И така веригата ще бъде изкована отново, връзките — възсъздадени. С тази церемония вие се включвате в огромния прилив на живота в Чун Куо. Като участвате в този най-древен от всички ритуали, вие укрепвате тяхната сила и значение.

Чен, отляво на Кар, усети как при тези думи по гръбнака му премина лека тръпка. Така беше и за него, когато се ожени за Уан Ти. Сякаш се раждаше отново. Вече не беше просто Чен, а Као Чен, глава на семейство Као, свързано с бъдещето на синовете, които щяха да му се родят. Синове, които щяха да преминат гроба му и да изпълняват обредите. С женитбата си той беше станал праотец. Усмихна се — беше дълбоко трогнат за Кар, радваше се, като виждаше как едрият гледа невестата си, и знаеше, че този брак е създаден на небесата.

После той се приближи и притисна Кар мощно към себе си.

— Така се радвам за тебе, Грегор. Винаги съм се надявал... — млъкна, задавен от внезапно надигналото се чувство.

Кар се разсмя и го отдръпна от себе си.

— Какво е това, приятелю? Сълзи? Не... сега е време за радост, защото днес сърцето ми е по-преизпълнено с щастие от всякога.

Обърна се и вдигна ръка. При сигнала му вратите зад него се разтвориха и разкриха дълга стая с висок таван, цялата в кристали и дантела. Масите бяха наредени за двеста гости.

— Е, скъпи приятели, да минем оттатък. Има хапване и пиене, а по-късно ще има и танци — той погледна булката си, усмихна се широко и й протегна ръка. — Е... добре дошли всички. Тази вечер ще празнуваме!

Златното око на охранната камера се въртеше в драконовата уста и следеше приближаването на Шу Чен-хай. Мигове по-късно вратата се разтвори със свистене. Зад нея в покрития с плочки коридор го чакаше главният иконом — с наведена глава и праметнат през ръката копринен домашен халат.

Шу Чен-хай остави Вон Пао-ю да съблече връхните му дрехи и да му помогне да надене лекото *пау*. Пое си дълбоко въздух, наслаждавайки се на хладната тишина на антрето, после се обърна към прислужника си:

— Къде са всички?

Вон Пао-ю наведе глава.

— Първата ви съпруга, Шу Вен-по, е на гости при майка си, ваша светлост. Ще се върне утре сутринта. Втората ви съпруга, Шу Хе, заведе момчетата да купуват нови дрехи. Не много отдавна се обади и съобщи, че ще се забави още час.

Шу кимна доволен.

— А Юе Ли?

Старецът се поколеба.

— Спи, ваша светлост. Бихте ли желали да я събудя и да я изпратя в стаята ви?

Шу се разсмя.

— Не, иконом Вон. По-късно може би. Но точно сега бих искал да се изкъпя.

Вон Пао-ю отново наведе глава.

— Ваната вече е пълна, ваша светлост. Ако дойдете, сам ще се погрижа за нуждите ви.

— Не е необходимо. Само ми донеси питие.

Сам в банята, той се измъкна от тънките си шорти, остави купата с вино на земята и презглава съблече своето *пау*. Гол, той се протегна — беше му добре; след това вдигна с купата наздравица за себе си. Момичето се държа добре. Вече не беше толкова напрегнато, както преди. Много по-склонна беше да му угажда. Без съмнение това беше работа на майка й. Е, може би трябваше да възнагради майката. Да й

изпрати някакъв малък подарък, за да я насърчи. Или следващия път да си легне и с двете — и с майката, и с дъщерята — в едно и също легло.

Мисълта го разсмая, но щом се обърна, замря — беше усетил чуждо присъствие в коридора.

— Вон Пао-ю? Ти ли си?

Пристъпи напред и спря — тежката порцеланова купа за вино изпадна от ръката му и се чукна във ваната.

— Какво, мамка му...?

Беше мъж, облечен в оранжево-жълтата униформа на работник по поддръжката — с вдигнат и насочен към него пистолет.

— Вон Пао-ю! — извика Шу, втренчен в мъжа. Осъзнаваше голотата си, уязвимостта си. — Вон Пао-ю, къде си?

Мъжът се засмя тихо и поклати глава.

— Кефа ли си правеше, а, Шу Чен-хай? Чукаме малки момиченца, а?

Гневът накара Шу да направи още две крачки и чак тогава си спомни за пистолета. Спря и се намръщи, щом забеляза странното задоволство по лицето на непознатия.

— Какво искаш? — попита той. — Всичко, което имам, е в сейфа в кабинета. Карти, пари в брой, това-онова...

— Аз не съм крадец, Шу Чен-хай. Ако бях крадец, щях да те спипам по-рано, още в коридорите.

Шу кимна, като се мъчеше да остане спокоен. Ако някой от босовете съперници на Триадите се мъчеше да се набърка в сделката, която беше сключил с Големия кръг, тогава не вървеше да показва страх пред вестоносците им. Изпъчи гърди — голотата му се превърна за него в знак за слабост.

— Кой те изпраща? Дебелият Вон? Лу без клепачите? Или да не би да е Лу Бакенбарда?

Мъжът нетърпеливо размаха пистолета и навря лист хартия в лицето му. Шу Чен-хай се извърна леко — нищо не разбираше, но след втората подкана взе листа. Погледна го и стомахът му се преобърна.

Листовка на терористи. В която се изреждаха престъпленията му. Обясняваха защо се налага да го убият.

— Вижте, аз... — започна Шу. Но нямаше как да спори. Нямаше начин да се разбере с тези копелета. Единственият му шанс беше да прескочи мъжа. Но сякаш прочел мислите му, мъжът отстъпи назад и

дръпна резето. Беше вперил настоятелен поглед в Шу. Очите му горяха.

— *Кеф, а!* — натърти мъжът и рязко насочи пистолета напред. Шу подскочи и изхленчи леко от уплаха. — Чукаш малки момиченца, а?

Заради това ли беше? Дали неговата подчинена, Фан Шу, не беше наела някого? И дали цялата тази работа с листовката не беше просто прикритие? Протегна ръка напред, сякаш за да се защити от мъжа.

— Ще ти платя. Много ще ти платя. Много повече, отколкото ти е платила Фан Шу. Сега ще те заведе при сейфа. Ще...

— Млъкни!

Мъжът се беше озъбил, но очите му бяха студени и безжалостни и Шу Чен-хай веднага разбра, че е сгрешил. Това беше терорист. Нямаше как да сбърка лудото пламъче в окото, безкомпромисния фанатизъм.

— От такива като тебе ми се повръща — вдигна пистолета и го насочи към челото на Шу. — Мислиш си, че можеш да купиш всичко. Мислиш си, че... — млъкна и се извърна рязко нататък, накъдето гледаше Шу.

В коридора се бе появила втора фигура. Жената също беше облечена в оранжево-жълтите дрехи на поддръжката. Щом огледа положението, тя насочи пистолета си и се приближи.

— Какво си мислиш, че правиш бе, твоята мама?

Мъжът трепна гневно, после отново се обърна към Шу Чен-хай. Но лицето му се беше променило — на него не беше изписано злоещо забавление. Шу веднага разбра как стояха нещата между тях — усещаше жлъчното презрение на мъжа — и веднага започна да се чуди как да го използва. Ала беше твърде късно.

Юе Хао насочи пистолета си и стреля два пъти, след това, миг по-късно — още веднъж, приведена над стропоилия се безжизнен труп, за да се увери, че е мъртъв. По керамичните плочки потече кръв. В подобната на стъкло вода във ваната — също. Обърна се към Васка. Гневът правеше гласа ѝ писклив.

— Шибан идиот такъв! Трябваше да изпратя Ерика вместо тебе. А сега се измитай! Върви и се свържи с нея. Веднага!

Мъжът изпухтя, но отпусна пистолета и тръгна да излиза. Беше изминал две крачки, когато спря и се обърна.

— Някой идва! Чувам стъпки!

Тя поклати глава. Какъв глупак само. Какъв тъп аматьор. Защо се падна точно в нейния екип? Бързо остави листовете върху трупа. Изправи се, подмина Васка и излезе в коридора. В дъното му се бе появил мъж — бос и, както се виждаше, по домашни дрехи. Щом се приближи, тя го позна. Стражът от охраната. Лайден.

— Не... — прошепна тя. — Моля те, не...

Но той продължаваше да се приближава. На няколко крачки от нея спря.

— Чи Ли... какво става? Стори ми се, че чух изстрели. Аз... аз...

Гласът му заглъхна. Беше се намръщил и гледаше пистолета в ръката ѝ. Част от съзнанието му разбираше, а другата отказваше да разбере.

Тя поклати глава. Нямаше време да го върже. Нямаше време дори да спори с него. Тренингът и инстинктът ѝ подсказваха да го застреля и да се маха, ала нещо я възпираше. Васка застана до нея, погледна към мъжа и вдигна пистолет.

— Не... — понечи да го възпре тя. — Пусни го да си върви. Той не е въоръжен.

Васка се разсмя.

— Ти си глупачка. И мекушава при това — ухили се той, забравил как бе действала в съседната стая. — Дай да го утрепем и да се махаме отук.

Лайден вече гледаше уплашено. Като местеше поглед от единия към другия, заотстъпва назад. Васка пристъпи напред, бутна ръката на Юе Хао и се прицели. Но не успя да стреля. Прокънтяха нови два изстрела и той се строполи по очи — мъртъв.

Лайден погледна към Юе Хао — с изцъклен поглед и зяпнала уста.

— Върви! — очите ѝ го подканяха. — Върви, преди да ми се наложи да убия и тебе! — и насочи пистолета към него — пистолета, убил Шу Чен-хай и Васка. Той се колеба само миг, после се въртна и побягна обратно по коридора. Гледаше го как се отдалечава и чуваше стъпките му дълго след като той се скри от погледа ѝ. После прекрачи трупа на Васка и бавно закрачи по коридора с насочен пред себе си пистолет.

Светлините в приемната бяха приглушени и беше разчистено място за танци. Малък оркестър от музиканти *хан* бяха нагласили инструментите си в ъгъла и свиреха жизнерадостна мелодия с огрени от усмивки лица, докато гледаха как танцьорите кръжат по паркета.

Чен стоеше отстрани и гледаше как Кар води младата си булка в танца. Никога не беше виждал едрият толкова щастлив; никога не бе виждал тази голяма уста да се усмихва толкова широко, сините очи — да искрят така живо. Мари срещу него като че ли беше останала без дъх от щастие. Тя се задъхваше, смееше се, отмяташе глава и пищеше от радост. Тълпата ги притискаше отвсякъде, за да сподели щастието им. Чен се усмихна, извърна глава и погледна към собственото си семейство. Джиян и малкият Ву бяха седнали на една близка маса, пиеха питиетата си със сламки и поглъщаха жадно с очи всичко. Уан Ти седеше зад тях, а издутият ѝ корем я принуждаваше да стои с изпъчени рамене и разтворени крака. Въпреки това сякаш не забелязваше, че не ѝ е удобно, защото държеше Чан Хсин на ръце и въртеше дъщеричката си ту насам, ту натам в ритъма на музиката.

Чен се усмихна, после отпи голяма глътка от бирата си. Хубаво беше да може да му отпусне края. Да се отпусне и да не се тревожи какво ще му донесе утрото. Последните шест месеца бяха убийствени — подготвяше нов отряд за активна служба — но след тази вечер и двамата с Кар излизаха за една седмица в отпуска. Чен се прозина, след това вдигна ръце да приглади главата си и за част от секундата се изненада, че пръстите му напипват не голо теме, а мека коса. Отпусна длан и се намръщи. Трудно беше да промениш отколешни навици. Все забравяше...

Тръгна обратно. Докато заобикаляше, улови погледа на Кар и вдигна чаша за поздрав.

— Добре ли си? — приклекна до Уан Ти. — Ако си уморена...

Тя се усмихна.

— Не, не, добре съм. Просто наглеждай момчетата. Да не изпият нещо, което не трябва. Особено Ву. Голям пакостник е.

Чен се усмихна на свой ред.

— Добре. Но ако искаш нещо, само ми кажи, става ли? И ако се умориш...

— Не ми натяквай, съпруге. Кой го носи — аз или ти? Когато искам да си тръгвам, ще си го кажа направо. Става ли?

Чен кимна доволно, после се изправи. Точно в този миг вратата в дъното се отвори и в стаята влезе униформен страж. Чен присви очи и веднага забеляза, че мъжът е куриер от специалните служби. В едната си ръка държеше папка като тези на силите за сигурност. Щом влезе в стаята, се огледа и като позна Кар, свали шапка.

Чен се приближи и пресече пътя му.

— Аз съм капитан Као — представи се той и застана между Кар и мъжа. — За какво сте дошли тук?

Куриерът се поклони.

— Простете, капитане, но нося запечатана заповед за майор Кар. Маршал Толонен ми нареди да я предам лично в ръцете на майора.

Чен поклати глава.

— Но днес той се жени. Без съмнение... — след това-онова, което беше казал мъжът, най-после стигна до ума му. *От Толонен...* Намръщи се. — Какво става?

Куриерът сви рамене.

— Простете, капитане, но съдържанието не ми е известно. Знам само, че въпросът е крайно спешен.

Чен отстъпи встрани и пусна мъжа да мине. После го проследи, докато се промъкваше между танцьорите и накрая застана пред Кар.

Кар се намръщи, след това сви рамене, разкъса плика и извади напечатаните документи. Зачете се, след това тръгна към Чен с мрачно лице.

— Какво има? — попита Чен, обезпокоен от внезапната промяна в настроението му.

Кар въздъхна, после подаде на Чен копието от листовката на терористите.

— Съжалявам, Чен, но имаме работа за вършене. Май *Пин Тяо* пак са се размърдали. Убили са висш служител. Човек на име Шу Чен-хай.

— Шу Чен-хай... — Чен вдигна поглед от листовката. Челюстта му увисна. — *Хсиен лин* на Хановер?

Кар се облещи насреща му.

— Точно така. Познаваше ли го?

Ала Чен се бе обърнал и гледаше към Уан Ти. Спомняше си какво му беше казала същата сутрин — спора им за слуховете, че този човек е корумпиран. А сега той беше мъртъв — убит от убийци. Пак се обърна към Кар.

— Ами брачната ти нощ...?

Кар се усмихна.

— Мари ще ме разбере. Освен това след чакането ще е сладко, нали? — и здравенякът се обърна и се отдалечи.

* * *

Първият труп лежеше там, където се беше строполил — по гръб на пода на банята. По лицето му нямаше белези, очите му бяха затворени, все едно спеше, но гърдите му бяха на каша. Първите две високоскоростни гилзи бяха разкъсали гръдния кош на парчета и размазали сърцето и кажи-речи целия ляв бял дроб по стената, но който и да го беше убил, явно бе искал да бъде абсолютно сигурен. И трети куршум бе изстрелян в червата му, след като бе паднал, беше разкъсал стомаха и дебелото черво и унищожил левия бъбрек.

Чен вече беше гледал компютърната симулация на сцената, но искаше сам да види пораженията; да се опита да си представи какво е станало. Остана коленичил там още миг, оглеждайки мъртвеца; опипа фината коприна на халата му, после погледна към падналата купа за вино и леко порозовялата вода в ниската мраморна вана. Медицинският доклад показваше, че Шу Чен-хай скоро е правил секс. Що се отнася до виното, едва бе отпил от купата, преди да я изтърве — както предполагаше, от изненада, защото се търкаляше на известно разстояние от тялото, а дебелият каменен перваз беше нацърбен.

Чен се изправи и отстъпи назад, огледа цялата сцена, след това се обърна и погледна в коридора, където лежеше вторият труп — по очи. Гърбът на оранжево-жълтия му работен костюм беше изцапан с червени петна под формата на числото осем там, където раните се бяха застъпили. Чен поклати глава — опитваше се да върже нещата, но засега беше безсмислено. Вторият труп се предполагаше, че е терористът. Картата му за самоличност беше фалшива и, точно както

бяха очаквали, на врата му висеше медальон риба, а в джоба му бяха намерили копие от листовката. Но това ли трябваше да намерят? Не бяха ли виновни Триадите за убийството, а останалото беше за прикритие с цел да ги изпрати на погрешна следа? Без съмнение това се връзваше с недвусмисленото споменаване на сделките на Шу с Големия кръг в брошурата. Ако някой бос съперник е искал да дискредитира Железния Му или по-скоро да уплаши онези, които биха искали да си имат работа с него, то какъв по-добър начин от този, да се възродят старите страхове от фанатични терористи, които нападат като призраци между нивата?

Защото *Пин Тяо* бяха призраци. Бяха унищожени — клетките им бяха разбити, водачите им — убити преди по-малко от половин година. Не беше възможно да са се възстановили за толкова кратко време.

Чен извади копието от листовката от джоба на туниката си и го разгъна. Никъде там не се споменаваше *Пин Тяо*, но йероглифът *хан* за риба — *Ю*, символът на старата *Пин Тяо*, се набиваше на очи на няколко места, а и шрифтът и стилът му бяха познати. Дори и самата *Пин Тяо* да не беше оцеляла, част от нея — вероятно един човек, мозъкът и очите на първоначалната организация — бе оцелял. Освен ако това не беше хитър фалшификат: маска, предназначена да ги обърка и да ги отклони от дирята. Но защо?

Приближи се до трупа. Първо ниво би трябвало да бъде имунизирано срещу нападения — убежище от такова насилие. Но този мит току-що бе рухнал. Който и да беше, *ко мин* или Триадите, той току-що бе предизвикал вълна от страх из целия Град Европа.

Кар излезе от една врата вдясно. Щом видя Чен, му кимна да влезе.

Бяха оборудвали работна стая тук, до главния вход. Стаята беше килер, но те бяха разчистили и настанили вътре собствената си апаратура. Бюрото на Кар беше в единия край на тясната стаичка, заринато от купчина касети и хартии. На единия стол пред него седеше мъж на средна възраст, облечен в униформата на палубната охрана.

— Това е Волфганг Лайден — представи го Кар и седна от другата страна на бюрото. — Той като че ли познава екипа, отговорен за това. Нещо повече — бил е свидетел на едното убийство.

Чен се втренчи невярващо в мъжа.

— Не разбирам.

Кар погледна към мъжа.

— Лайден, разкажете на капитан Као онова, което току-що разказахте на мене.

Бавно, с леко треперлив глас, Лайден повтори всичко отначало докрай.

— Е? — попита Кар. — Някога да си чувал нещо подобно? Чен поклати глава.

— Не. Но се връзва. Бях започнал да си мисля, че всичко това е някаква работа на Триадите. Някой от големите босове се бърка в работите на друг. Но сега... — беше разбрал. *Пин Тяо* наистина се бяха върнали. Или някакви такива като тях. — С какво още разполагаме?

Кар вдигна очи.

— С изненадващо малко неща. Жената се е справила прекрасно с комуникационната система на палубата. За всичките три седмици няма нито един техен видеозапис.

Чен се разсмя.

— Не е възможно!

— И аз така си помислих. През цялото време стражи от силите за сигурност следят всички екрани. Ако някой угасне, ще забележат, нали? Да, обаче тя е направила друго. Камерите са работели, но в компютъра на палубата не е запазено нищо. Нарича се „осветяване“. Биха могли да го забележат само ако някой иска да направи някаква справка и прегледа записите, а на това ниво се случват толкова малко неща, че силите за сигурност правят проверки много рядко. Прегледах и техния логаритъм. Откакто са проверявали нещо в паметта, са се изнизали повече от два месеца. Нали разбираш, тук по високото има много малко престъпления. Или поне много малко отявлени престъпления.

Чен се намръщи.

— Когато говореше за това, как някой бъркал в компютърната система, ти пак каза „тя“. Откъде знаеш?

Лайден се обади:

— Нея си я биваше. Виждал съм ги такива като тях и преди — колко пъти — но никой не е бил толкова добър като нея. Седях и я наблюдавах, докато работи. Сякаш самата тя беше част от системата! — млъкна, загледа се встрани и лицето му внезапно придоби замечтан израз. — Беше такова свястно момиче. Аз... просто нищо не разбирам.

Чен се наведе към него.

— Сигурен си, че е станало както казваш, така ли? Другият... — Васка ли рече, че му било името? — вече бил извадил пистолета си, когато тя го застреляла така ли?

Лайден кимна.

— Искаше да ме убие, но тя не му позволи. Беше се прицелил в мене. В главата ми — вдигна поглед и го плъзна по лицето на Чен. — Вие ще я убиете, нали? Ще я проследите и ще я убиете!

Чен сведе очи, притеснен от обвинителния тон на Лайден.

— Четох листовката им — продължи Лайден, — и всичко в нея е вярно. Виждал съм го да идва тук за срещи. С бизнесмени. И с разни други. Други, които си нямат тук легална работа. Видял съм и какво си накупи той през последните осем месеца. Неща, които не са му по джоба. Така че може би са били прави...

Кар вдигна ръка.

— Внимавай какво говориш, приятелю. Ние с капитан Као... разбираме те как се чувстваш. Момичето ти е спасило живота и ти си й благодарен. Но има и други, които няма да са толкова разбрани като нас. Те ще сметнат твоята благодарност за симпатия към идеалите на момичето. Бих ви посъветвал да запазите мнението си за *хсиен лин* за себе си, *ши* Лайден. Що се отнася до разказа ви...

Кар се поколеба — беше забелязал стража, появил се на вратата.

— Да?

Стражът застана мирно и наведе глава.

— Простете, майоре, пристигнал е служител на *Тин вей*.

Тин вей беше надзорникът на съда и неговият отдел отговаряше за въртенето на колелата на справедливостта в Град Европа, ала той беше по-активен в другата роля на отдела — като официален говорител на Държавата.

Кар се обърна към Лайден:

— Простете, но трябва да присъствам на това. Както и да е, бях тръгнал да ви казвам, че показанията ви ще бъдат включени в официалното досие и ако нещата стигнат до съд, ще бъдат представени като смекчаващи вината обстоятелства. Но се боя, че не бих могъл да гарантирам, че тя ще стигне до съд. Държавната политика спрямо тероризма е най-строга и такава и трябва да бъде. Да разобличиш Шу Чен-хай е едно, да го убиеш — съвсем друго.

Лайден потрепери, после се изправи и се поклони първо на Кар, после — и на Чен. Щом излезе, Чен погледна Кар.

— *Тин вей* нещо много са се разбързали! Какво мислиш, че искат?

Кар изсумтя презрително.

— Да се месят — както винаги. Да оплескат всичко и да размътят и най-чистата вода. Че за какво друго ги бива?

Чен се разсмя.

— Значи ще им окажем пълно съдействие?

Кар кимна.

— И ще си свалим и гащите за по-сигурно, а?

Двамата мъже избухнаха в смях. Все още се смееха, когато влезе служителът от *Тин вей*, помъкнал след себе си четирима младолики, женствени убийци. И петимата бяха хан и петимата излъчваха самодоволната наглост, която беше отличителен знак на *Тин вей* — един вид брутална елегантност, която се отразяваше и в облеклото, и в поведението им.

Служителят се огледа неодобрително, после заговори, без дори да удостои Кар с поглед:

— Чух, че била разпространена листовка, в която *хсиен лин* се свързвал с определени престъпни организации.

Кар взе едно копие от листовката и понечи да му го подаде, но онзи не му обърна внимание.

— Нашата задача тук е да се погрижим истината да се разбере. Тези отвратителни лъжи трябва да бъдат разобличени и репутацията на Шу Чен-хай да бъде възвърната в предишното си бляскаво състояние.

Кар се втренчи в служителя, после се разсмя.

— Тогава се боя, че приключихте с работата си, ши...?

— Казвам се Йен Тун — студено отговори чиновникът и се обърна да вземе папка от един от помощниците си. — Аз съм трети секретар на министър Пен Лу-Хсин.

— Е, трети секретар Йен, налага се да ви осведомя, че обвиненията май ще се окажат действителни. Нашият приятел *хсиен лин* се е срещал с хора, с които човек с неговата... репутация... не би трябвало да се свързва. Що се отнася до парите за здравния център „Феникс“...

Йен Тун пристъпи напред и внимателно, почти нежно остави папката на ръба на бюрото на Кар.

— Простете, майор Кар, но вътре ще намерите официалния доклад за убийството на Шу Чен-хай. Той отговаря на всички зададени въпроси, както и на няколко други. Нещо повече, той обрисова пълна, здрава картина на покойника — Йен Тун отстъпи назад и изтри лявата си длан в копринените си дрехи, сякаш за да я почисти. — Копия от доклада ще бъдат разпространени за медиите утре при дванадесетия звънец. Скоро след това ще направя изявление относно залавянето на онези, които носят отговорност за това гнусно престъпление.

— Изявление ли? — Кар изведнъж придоби объркан вид. — Да не би да искате да кажете, че до дванадесетия звънец утре трябва да хванем виновните?

Йен Тун щракна с пръсти. Друг от помощниците му веднага отвори куфарчето, което носеше, и му подаде свитък. Йен Тун го разви с тържествуващ вид и зачете:

— „Бяхме информирани от нашите източници от силите за сигурност, че отрядът от четирима убийци от Триадите, отговорен за убийството на *хсиен лин* на Хановер, Шу Чен-хай, в ранните часове на тази сутрин е бил обкръжен от сили, лоялни на танга, и след кратка схватка те са се предали и са били заловени.“

— Разбрах — обади се след малко Кар. — Значи да зарежем всичко?

— Съвсем не, майор Кар. Вашето разследване ще си продължи, но оттук нататък откриете ли нещо, то ще бъде проверявано в моята канцелария. Ето и нареждането — той взе документа от третия си помощник и му го подаде.

Кар го огледа внимателно, след това вдигна глава.

— Значи да изкарваме бялото черно, така ли?

Йен Тун не каза нищо, само продължи да се усмихва неподвижно.

— Ами показанията на пазача Лайден?

Йен Тун вдигна въпросително вежди.

— Имаме свидетел, който е видял какво точно се е случило. Показанията му...

— ... ще бъдат прегледани в канцеларията. А сега, ако ме извините, майор Кар, имам много работа.

Кар гледаше как третият секретар и свитата му си излизат, после се отпусна тежко назад и погледна към Чен.

— Можеш ли да го повярваш? Що за нахално лайненце! И всичко е готово предварително! До най-малката подробност!

Чен поклати глава.

— Няма да стане. Не и този път.

— Защо не? *Тин вей* доста си ги бива в тези работи и на нас с тебе може да не ни харесва онова, което правят, или начина, по който го правят, но то си е необходимо. На пропагандата на терористите трябва да се отговаря с нещо. Това смекчава общественото мнение и по този начин ни улеснява работата.

— Може би, но този път имам чувството, че що се отнася до това, ще са срещу хората, който са по-добри от тях.

Кар присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

Чен се поколеба, после най-сетне каза онова, което си мислеше от самото начало:

— Уан Ти. Тя знаеше за Шу Чен-хай. Тази сутрин, докато се приготвяхме, тя заговори за него — за това, че бил корумпиран. Най-малкото от нея бих го очаквал. Обикновено тя изобщо не се занимава с такива приказки, но май този път мълвата е била необикновено упорита. Подозирам, че някой я е пуснал далеч преди убийството. А после — и листовките...

Кар кимна. Да, щеше да е трудно да се неутрализира ефектът на листовките. В миналото те бяха циркулирали в малък мащаб, но сега идваха рапорти, че по Долните нива били разпространени милиони листовки. Всичко това говореше за много по-широкомащабна дейност отпреди. А и самото убийство беше далеч по-изпитано, далеч по-добре планирано от предишните атаки на *Пин Тяо*. Много по-дръзко. Който и да стоеше зад него, той се бе поучил от миналите грешки.

Чен бе отишъл до вратата. Затвори я и се обърна към Кар:

— И сега какво? Откъде да започнем?

Кар вдигна листовката.

— Ще започнем с това. Искам да знам доколко е вярно, както и откъде нашите приятелчета терористите са се докопали до информацията.

— Ами двете жени?

Кар се усмихна.

— Разполагаме с подробни описания и на двете от няколко източника — Лайден, съпругите и прислугата, тримата стражи, които са се опитали да ги задържат при асансьора. Ще накараме някой от експертите да ги сравни с наличното в досиетата и ще видим какво ще изскочи оттам. След това ще задълбаем малко повече. Да видим какво ще излезе.

— Ами после?

Въпросът изглеждаше невинен, но Кар знаеше какво иска да каже Чен. Ако пипнеха момичето, какво щяха да правят с нея? Щяха ли да я убият? Или да я предадат, за да бъде измъчвана и унищожена по прищявка на Йен Тун, чиновника от *Тин вей*? Или имаше и нещо друго, което биха могли да направят? Нещо не точно по буквата на закона?

Кар се облегна назад и въздъхна тежко.

— Не знам, Чен. Нека първо да я намерим, а? После ще решим.

* * *

Мястото беше тъмно и празно, всеки звук отекваше в тишината, а таванът се губеше в мрака горе. Бяха се събрали в единия край, а в средата на кръга от столове светеше една-единствена лампа. Бяха деветима, включително Юе Хао. Говореха тихо — навеждаха се към лампата и лицата им преминаваха от тъмното към светлото, чертите изплуваха от анонимността на тъмнината. Точно сега говореше човекът на име Едел:

— Има ли някакво съмнение? — и погледна към Юе Хао. — Мнозина са чули историята на пазача. Как тя е убила брат ми — застреляла го е в гръб — и е пощадила пазача.

— Така казваш ти — дългото тънко лице на Мах се протегна към светлината. — Но имаш ли свидетели? Някакви писмени показания?

Едел се разсмя презрително и отново премина в мрака.

— Сякаш те биха дошли тук! Сякаш биха рискували да си напишат имената, за да остане доволен съдът на *Ю*!

— Значи няма дори и свидетел на *Ю*? Или просто само ти така си приказваш? Чи Ли отрича обвиненията ти. Без доказателства

нейната дума тежи повече от твоята.

— Изпратете някого за доказателства.

Една жена се наведе напред — беше от Съвета на петимата. Чертите на лицето ѝ, изрязано от светлината като дърворезба, бяха силни, решителни. Когато заговори, гласът ѝ беше твърд и безкомпромисен:

— Знаеш, че не можем. Знаеш и че като си отишъл сам там, ти си престъпил нашата най-строга заповед.

— Той ми беше *брат*!

— Всички сме братя.

— Май не *всички*. Някои са убийци.

Последва мълчание, после Мах се наведе напред.

— Ти помоли да те изслушаме, Едел. Беше си твое право. Но ти отправи обвинения, неподкрепени от доказателства. Ти постави под въпрос репутацията на добър, проверен другар. Тя отговори на обвиненията ти пълно, ала ти продължаваш да упорстваш. Някой би възразил, че това е твой дълг като брат. Но не добавяй и наглостта към списъка от всичко, което е срещу тебе.

Едел се изправи. Гласът му прокълтя и отекна в тъмното празно пространство.

— Значи *не е редно* да искам справедливост, така ли? *Не е редно* да искам да разоблича тази кучка убийца?

Пръстът му сочеше през кръга право към Юе Хао, която продължаваше да седи с наведена глава, а светлината на лампата проблясваше по тъмната ѝ пригладена коса. Едел се задържа така известно време, след това, без да каже дума повече, седна отново и опря разтрепераните си ръце на коленете си. Свирепият му поглед не оставяше съмнение, че вярва в онова, което е казал.

— Чи Ли? — погледна я жената. — Подкрепяш ли думите си?

Юе Хао вдигна поглед и светлината огря тъмните ѝ, влажни очи.

— Васка беше глупак. Ние с Ерика едва се измъкнахме живи. При асансьора, който той трябваше да охранява, имаше патрул. Наложих да стреляме, за да се измъкнем. Ерика беше лошо ранена. Това са фактите. Ако можех, бих го убила заради това — че рискува живота на другите. Но не го убих. Шу Чен-хай го уби. Уби го, преди да успее да се добера до него.

Така пишеше и в официалния доклад на силите за сигурност, предоставен на медиите. Едел нямаше никакви доказателства, за да го опровергае. Разполагаше само с мълва, слухове, онези романтични легенди, които често се свързваха с подобни събития. Петимата взеха решение и го огласиха.

— Според мене липсват доказателства — изправи се Мах. — Едел, ти трябва да се извиниш или да напуснеш Ю. Такъв е нашият закон.

Едел също се изправи, но извинение не последва. Вместо това той се наведе напред и се изплю над лампата към Юе Хао. Не улучи, но Веда, жената член на Съвета, веднага се надигна и блъсна Едел назад. После заговори — бързо и рязко:

— Беше дотук. Ти току-що доказа, че за тебе няма място тук. Махай се! И не казвай нищо, нито се опитвай да навредиш по някакъв начин на Ю. Една дума да си казал — ще я чуем. И после... — вдигна пръст към гърлото си и го прокара по него.

Навъсен, вперил кръвнишки поглед в Юе Хао, Едел напусна кръга и бавно тръгна през фабриката, като спря на осветения вход в дъното на залата и се огледа назад, сякаш за да им каже, че не е свършено.

Когато се изгуби от поглед, Мах махна на един от мъжете до себе си да проследи Едел.

— Най-добре още сега, Клаус. Предупреждението на Веда няма да му подейства. Той не е способен да мисли разумно.

Мъжът кимна, след това притича през тъмната зала по дирите на Едел — вече беше извадил ножа си. Мах се обърна към Юе Хао:

— Съжалявам, Чи Ли. Това беше тъжен ден за всички нас.

Но Юе Хао сподиряше с поглед мъжа, тръгнал да преследва Едел, и се питаше дали лъжата ѝ струва колкото живота на още един човек; дали тази сделка — неговият живот за нейния — би могла да бъде оправдана по някакъв начин. И сякаш в отговор на това пред очите ѝ отново изникна ужасеният Лайден срещу брата на Едел — мъжа, когото познаваше само като Васка — и разбра, че е била права, като е пощадила пазача и убила другаря си. Също толкова права, колкото и когато уби Шу Чен-хай.

Веда се приближи до нея, хвана я за ръката и ѝ заговори тихо, успокояващо:

— Всичко е наред, Чи Ли. Не беше виновна ти.

Но когато бе убила Васка, това ѝ бе харесало. Беше искала да го убие. И как щеше да живее по-нататък?

— Чуй ме — Мах се приближи и я извърна към себе си. — Имам нова задача за тебе. Има едно място, където ходят по-младите синове. Нарича се клуб „Водно конче“...

ГЛАВА 16

ВОДНИ КОНЧЕТА

Павилионът на изящния звук се намираше на висока кула от бял камък; изящно гравираните върхове на шестте му извити фронтона се протягаха като ръце на великани, облечени в бели одежди и издигнати в молитва към небето. И от двете му страни мостове близнаци се извисяваха над пропастта, а старинният им дървен парапет беше изгладен като полиран нефрит от милиони ръце на поклонници.

Тъмна, изобилна зеленина покриваше склона на планината Емей около древната сграда и светлината на ранното утро се процеждаше през нея, докато долу дълги, преплетени скални ръбове се протягаха към скритата в сянка клисура, а тъмните им силуети бяха опръскани от капчиците на два мънички водопада, които се срещаха сред виелица от мъгла и белота в подножието им. Малко по-нататък голяма скала с формата на сърце, черна като самата нощ, мирно се извисяваше над хладния, прозрачен като кристал поток.

Застанал до ниския дървен парапет, Ли Юан се беше загледал във водата. Повече от хиляда години пътници спираха тук по дългия си път нагоре, към върха на свещената планина, за да си почиват и съзерцават съвършенството на това място. Тук се срещаха две реки, черният дракон се сливаше с белия и двамата оформяха вихър от светлина и мрак — съвършено естествено *тай чи*.

Обърна се на другата страна. Цу Ма беше застанал до една маса в дъното на павилиона и наливаше вино. Бяха сами — близките помощници бяха на петстотин *чи* разстояние и охраняваха пътищата. От дъното на клисурата се носеше мелодичният звук на водопадите, от заобикалящите ги дървета — подобно на флейта птиче чуруликане. Ли Юан вдъхна дълбоко, поемайки омайния мирис на бор и кипарис, който изпълваше въздуха. Беше прекрасно: място на идеална хармония и покой. Усмихна се. Да, Цу Ма би избрал точно такова място за тяхната среща.

Цу Ма се приближи и подаде на Ли Юан едната купичка. Известно време остана така, загледал в прекрасната клисура, после се

обърна с лице към Ли Юан и леко отпусна длан на рамото му.

— Животът е хубав, а, Юан?

Усмивката на Ли Юан стана по-широка.

— Тук човек може да мечтае за някоя отминала, по-проста епоха.

Цу Ма изсумтя.

— Никога не е било просто за онези, на които им се е налагало да управляват. Някои проблеми са вечни, нали така? Твърди се, че дори и великият Хун Ву, основателят на династията Мин, нощем е спял лошо. Натиск от страна на населението, глад, граждански вълнения, корумпирани министри, дворцови интриги, съпернически амбиции — това са били и негови проблеми също толкова, колкото са и наши. Той не се е справял с тях по-добре от нас.

Ли Юан се намръщи.

— Значи според тебе не трябва да правим нищо?

— Точно обратното. Като тангове нашата цел в този живот е да се опитаме да постигнем невъзможното: да се опитаме да наложим някакъв ред в хаоса на света. Ако не беше така, нищо не би могло да оправдае съществуването ни. И къде ли щяхме да сме?

Ли Юан се разсмя, отпи глътка вино и пак стана сериозен.

— Ами утре в Съвета? Какво ще правим?

Цу Ма се усмихна. Утрешното събрание беше важно — може би най-важното от смъртта на Ли Шай Тун преди девет месеца насам.

— Що се отнася до „Джен Син“, мисля, че си прав, Юан. Трябва да се противопоставим на предложението на Ван Со-леян. Идеята му за управляващ комитет от седем души — всеки танг да назначи по един член — по принцип е справедлива, но на практика ще се окаже неприложима. Човекът, назначен от Ван, ще бъде просто прикритие за ръководещата му десница. Той ще сграбчва и най-дребното извинение — и най-маловажната разлика в мненията по отношение на политиката — за да упражнява правото си на вето. В резултат на това „Джен Син“ ще бъде затворена и тъй като много малко от имотите на „Джен Син“ се намират в Африка, братовчед ни ще се измъкне относително невредим, докато на тебе това ще ти донесе голяма вреда. И точно затова ще подкрепя контрапредложението ти за един-единствен независим ръководител.

— А моят кандидат?

Цу Ма се усмихна.

— Не виждам причини Ван да се противопостави на това, задачата да поеме човекът на Вей Фен, Шен. Това е идеалният избор. Ван няма да посмее да твърди, че министър Шен е неподходящ за поста. Това би било равносилно на обида към господаря на Шен, танга на Източна Азия! Дори нашият кръглолик братовчед не би дръзнал да рискува по този начин.

Ли Юан се присъедини към смеха на Цу Ма, но дълбоко в себе си не беше чак толкова сигурен. Ван Со-леян до голяма степен дължеше влиянието си на обиди. Чувството му за хсяо — синовно подчинение — беше слабо. Ако този човек се бе осмелил да нареди да убият баща му, брат му да бъде доведен до самоубийство, то пред какво ли би се спрял? И все пак дискусията за „Джен Син“ беше най-дребното, което щяха да обсъждат. Както знаеше Цу Ма, Ли Юан бе подготвен да отстъпи, ако Ван не налага мнението си за по-важните неща.

— Мислиш ли, че болшинството в Съвета ще бъде срещу нас по въпроса за другите мерки?

Цу Ма впери поглед в чашата си, после сви рамене.

— Трудно е да се каже. Опитах се да преслушам Вей Фен и Ву Ши по въпроса за промените, но те бяха странно потайни. По всички други въпроси гарантирано ще ни подкрепят, но по този се боя, че гледат на нещата различно.

Ли Юан въздъхна раздразнено. Без отстъпките, осигурени чрез промяна на Едикта и възстановяването на парламента, нямаше шанс да се договорят с Горните нива за контрол над раждаемостта. Трите точки важаха в пакет, иначе изобщо не можеха да минат. Промените в Едикта бяха подсладителят — те създаваха възможност за ново процъфтяване на търговските класи, докато възстановяването на парламента не само щеше да задоволи нарастващите призови за подходящо представяне на Горните нива във властта, но би станало и средството за прокарване на новите закони. Закони, контролиращи броя на децата, които би могъл да има човек. Закони, които може би на Седмината ще е трудно да наложат без подкрепата на Горните нива.

Цу Ма угрижено погледна към Ли Юан.

— И перверзното е, че Ван Со-леян няма да ни се противопостави, защото не е съгласен — достатъчно ясно даде да се

разбере, че би искал да види промени в Едикта и парламента — отново открит — а защото просто е решил да ни се противопостави.

Ли Юан кимна.

— Може би. Но има и нещо друго, братовчеде Ма. Нещо, което досега не съм споменавал.

Цу Ма се усмихна заинтригуван.

— И какво е то?

Ли Юан се разсмя тихо, но изразът му беше тъжен, почти жаловит.

— Първо ми напълни купата и после ще ти разкажа историята за един благородник, един танг и за плана, който те са скалпили така, че да превърнат всички мои идеи в празни приказки.

* * *

Всичко беше много по-мръсно, отколкото си го спомняше тя. По-мръсно и по-претърпкано. Юе Хао облегна гръб на бариерата и бавно издиша. Две момчета, не по-високи от коляното ѝ, бяха застанали до нея и я гледаха. Лицата им бяха почернели от мръсотия, главите им — покрити със струпии. Малките им ръчички се протягаха към нея с разтворени длани — просеха. Нищо не казваха, но очите им бяха достатъчно красноречиви. Въпреки това тя ги отпъди — знаеше, че ако нахрани две, ще дойдат още сто.

Главната улица се бе превърнала в нещо като лагер. Магазините, които тя си спомняше от детството си, бяха превърнати в спални помещения, а празните им витрини бяха закрити с чаршафи. Навсякъде се въргаляха боклуци, а гладките чисти стени от нейните спомени бяха целите в надписи и плакати на стотици различни политически групировки.

Никъде не се виждаше охрана от силите за сигурност, но по кръстовищата и по самата Главна стояха мъже с ленти на ръцете и поклащаха грозни бухалки. Цели семейства се гушеха до стената или лежаха — майките и бащите от края, а между тях — децата. Тези, последните, бяха предимно хан. Тук долу ги наричаха „малките тангове“ с дива ирония, защото тези тангове не притежаваха нищо — само подаянията от Горните нива и то малък дял от тях.

Бяха изминали само осем години, откакто тя се бе измъкнала оттук. Как за толкова кратко време всичко би могло да се промени до неузнаваемост?

Юе Хао си пробиваше път по Главната, блъскана от навъсени, грозни мъже, които неприкрито я събличаха с поглед. Един от тях се приближи и я сграбчи за ръката. Тя се изтръгна и замахна — бързо като живак движение, което го изненада.

— Недей... — предупреди го тя и го отблъсна. Той се дръпна — беше разбрал каква е. И другите го видяха и зашепнаха помежду си, но тя вече беше свърнала в един страничен коридор, който за разлика от останалото изглеждаше доста по-малко променен. Майка ѝ живееше в края му.

Стаята беше окаяна. Вътре се тъпчеха три семейства. Не познаваше никого. Ядосана, притеснена, тя излезе в коридора и застана там. *Сърцето ѝ туптеше като бясно. Не си го беше и представяла...*

Отсреща я повика някакъв старец:

— Ти ли си, Юе Хао? Наистина ли си ти?

Тя се разсмя и отиде при него. И от двете страни я гледаха хора, застанали по входовете или вън, в самия коридор. Тук долу не съществуваше такова нещо като уединение.

Беше чичо ѝ Чан. Братът на майка ѝ. Тя се приближи до него и го притисна към себе си — толкова се зарадва, че го вижда, че за миг забрави, че са се разделили зле.

— Влез, момиче. Хайде, влизай вътре! — той изглежда почти високомерно наблюдаващите ги лица и силно изпухтя, преди да я въведе и да приплъзне вратата.

Вътре беше по-тихо. Докато чичо ѝ клечеше край *кан* и приготвяше *ча*, тя се огледа. По-голямата част от пода се заемаше от три матрака, опънати добре. Отляво, до вратата, имаше малка масичка с холограми и двуизмерни снимки на семейството. В една чинийка пред тях имаше остатък от изгоряла свещ. Стаята миришеше на евтин тамян.

— Къде е мама?

Чичо ѝ я погледна през рамо и ѝ се усмихна.

— На пазар. Със Су Чен.

— Су Чен?

Той притеснено извърна очи.

— Жена ми — обясни. — Не си ли чула?

Тя едва не избухна в смях. Да чуе ли? Че как да чуе? От години нямаше понятие какво става тук. Беше живяла в постоянен страх, че някой би могъл да разбере нещо за роднините ѝ. Но никога не бе спирала да мисли за тях. През цялото време се беше чудила как са.

— И как е тя?

— По-стара — разсеяно отговори той, после доволно изсумтя — беше успял да накара *кан* да заработи. Юе Хао забелязваше, че той не се занимава с нищо. В ъгъла имаше видеоапарат, но той не работеше. Погледна към екрана, след това — отново към чичо си и се зачуди какво ли прави по цял ден.

Беше права да се измъкне оттук. Това място беше като смърт. Като бавно задушаване. Мисълта отново я накара да си спомни последния път, когато беше тук. Караницата. Извърна лице и стисна зъби.

Малката сребърна рибка висеше на верижката на врата ѝ между гърдите ѝ — усещаше хладния метал върху кожата си. Беше като талисман срещу това място — обещание за нещо по-добро.

Чичо ѝ свърши със суетнята си и седна в края на най-близкия матрак.

— Ами ти как си?

Изглежда я от горе до долу. Очите му — слаби, воднисти — я гледаха от лицето на стареца. Когато го беше видяла за последен път, той беше по-млад, по-силен, но изразът на очите му си беше същият. Те искаха.

Беше слаб човек и слабостта му го правеше злобен. През цялото си детство бе избягвала зловата му; бе избягвала искащите му очи. Чрез неговата дребнавост тя бе закалила вътрешната си сила.

— Добре съм — отговори. И какво друго да каже? Че е станала експерт-убиец? Че е една от най-търсените личности в Града?

— Нямах мъж? Значи и деца нямаш?

Пак я напуши на смях. Той никога не го бе разбирал.

— Не. Нямам мъж. И деца нямам — отвърна след малко. — Сама съм си.

Приклепна до масата и заразглежда снимките. Имаше и една нейна, до снимката на мъртвия ѝ брат.

— Мислех си, че мама няма нужда от това.

— Това я успокоява. Не би й отказала поне това, нали?

Имаше и холограма на баща ѝ — никога досега не я беше виждала. Без съмнение майка ѝ беше купила образа от обществените досиета. В долния ѝ край имаше дата, от която личеше, че холограмата е правена почти осем години преди тя да се роди. Тогава е бил на... — колко? — двайсет години. Потрепери и се изправи, после се обърна и погледна към чичо си.

— Трябват ли ти пари?

Веднага забеляза, че е била твърде пряма. Той отбягваше погледа ѝ, но в него имаше някаква странна напрегнатост, от която ѝ ставаше ясно, че той не мисли за почти нищо друго. Но да си го признае... това беше нещо друго. Той все още беше неин чичо. Все още продължаваше да я смята за малко момиченце, което зависи от него. Той сви рамене, без да я поглежда в очите.

— Може би... Ще е хубаво да си купите това-онова.

Тя понечи да каже и още нещо, когато вратата зад нея се плъзна и майка ѝ влезе в стаята.

— Чан, аз...

Старицата млъкна, после объркано се обърна към Юе Хао. Отначало лицето ѝ не изразяваше нищо, но след това грейна. Тя пусна пакета, който държеше, и широко разтвори ръце.

— Хао! Малката ми Хао!

Юе Хао се разсмя, наведе се и силно притисна майка си към себе си. Беше забравила колко е дребничка.

— Мамо... — погледна я в очите и пак се засмя. — Как я караш?

— Аз ли как я карам? — поклати глава старицата. Очите ѝ се бяха изпълнили със сълзи, тя трепереше. — О, мили богове, Хао, колко е хубаво, че те виждам. Толкова години... — изхлипа тихичко, после пак се засмя, подсмръкна и посочи леглата. — Седни. Ще ти сготвя нещо. Сигурно си гладна.

Юе Хао се засмя, но я послуша и приклекна на матрака до чичо си. На вратата Су Чен, която никой не беше представил, продължаваше да гледа объркано. Но никой не се сети да ѝ обясни какво става. След малко затвори вратата и седна от другата страна на мъжа си. Междувременно старицата се занимаваше с *кан*, като постоянно се

извърщаше да погледне към дъщеря си, бършеше очите си и тихичко се смееше.

По-късно, след като ядоха, седяха и си приказваха, дългите години на раздяла сякаш изобщо не ги беше имало; сякаш този ден и последният бяха защити един за друг като парчета плат. Но когато най-накрая тя си тръгна, вече знаеше, че връщане назад няма. Беше оставила това зад гърба си и бе отишла на място, където дори и майчината любов не би могла да я опази.

Докато вървеше по Главната, виждаше промени навсякъде. Времето бе повредило това място и май нямаше начин то да бъде излекувано. Най-добре беше да го разрушат. Ниво по ниво. Може би тогава щяха да имат някакъв шанс. Когато се освободят от Градовете.

Треперейки, по-сама, отколкото се беше чувствала толкова години подред, тя му обърна гръб, влезе в асансьора и се заизкачва нагоре, все по-далече от миналото си.

* * *

Черната скала с форма на сърце беше дълбоко вкопана в земята под вира като последния зъб в челюстта на някой древен старец. Повърхността ѝ беше цялата в бразди и ями, по-тъмна на места, а дългата ѝ стена срещу павилиона беше по-гладка от другите: като черно полирано стъкло, замъглено от капчиците, които се вдигаха над малките водопади. В подножието ѝ студената прозрачна вода на вира лениво се плискаше над неравната скална повърхност и превръщаше белите водни вихри там, където се сливаха двете реки, в един-единствен спокоен поток.

— Добре, Юан, ти го знаеш, но откъде ще намериш доказателства? Ако това е вярно, то е страшно сериозно. Трябва да потърсим отговорност за това от Ван Со-леян. Поведението му е скандално!

Ли Юан се обърна към другия танг.

— Не, братовчеде Ма. Помисли си колко би навредило, ако открито се противопоставим на Ван. В най-добрия случай той би бил принуден да абдикира и пред нас ще изникне проблемът за наследник — проблем, който би превърнал въпроса с наследството на „Джен

Син“ в чиста дреболия, а боговете знаят, че ще ни е много трудно! В най-лошия случай ще ни предизвика. Ако го направи и Ху Тун-по и Чи Хсин го подкрепят, може да започне война помежду ни.

— Това не бива да се допуска.

— Не. Но заплахата да разобличим Ван би могла да се окаже по-силна от самото разобличаване. Ако е така, можем да го използваме в наша полза.

Цу Ма сбърчи нос.

— Искаш да кажеш, да се пазарим?

Ли Юан се разсмя — твърд, ясен смях.

— Чак пък такава изтънченост! Не, искам да ти кажа, че ще изнудим копелето. Ще го принудим да ни даде онова, което искаме.

— Ами ако не успеем?

— Ще го даде, ще го даде. Както на всички ни, така и на него му харесва да бъде танг. Освен това той знае, че е твърде слаб, а приятелите му в Съвета не са подготвени за подобна война. О, ако го принудим, ще се бие, но само ако му се налага. Междувременно той си играе игричките и си клати краката, надявайки се да се облагодетелства от нашите провали. Но този път се издъни. Този път ще го притиснем.

Цу Ма кимна.

— Бива. Но как смяташ да използваш онова, което знаеш?

Ли Юан се загледа навън.

— Първо трябва да оставим нещата да си текат. Хсиян Шао-ер ще се среща с братовчед ни Ван в имението му в Тао Юан след час. Моят приятел от къщата на Ван ще присъства на събранието. До довечера ще знам какво е станало. И утре след Съвета можем да атакуваме Ван с онова, което знаем. Искам да кажа, ако стане нужда. Ако вече не сме постигнали онова, което искаме, по други, по-преки начини.

— Ами твоят... *приятел*! Безопасно ли е за него? Не мислиш ли, че Ван би могъл да заподозре, че в дома му има шпионин?

Ли Юан се разсмя.

— Точно тук е хитрината. Уредих да арестуват Хсиян Шао-ер, щом се върне вкъщи. Ще изглежда така, сякаш той е... *изпял* информацията. И наистина ще я изпее.

Цу Ма кимна замислено.

— Добре. Да се връщаме тогава. От всички тези приказки страшно огладнях.

Ли Юан се усмихна, после се огледа и още веднъж забеляза красотата на сенчестата клисура, хармонията на дърветата, скалите и водата. И все пак на тази красота нещичко не ѝ достигаше.

Стисна гладкото дърво на парапета и се загледа в огромната скала с форма на сърце, която се издигаше твърда и веществена в средата на потока, и усети как през него премина лека тръпка. Това място и утринната светлина му внушаваха чувството на огромен покой, на единение с всичко, което го обкръжаваше, и все пак в същото време го изпълваше с кипяща смес от страхове, очаквания и надежди. И тези чувства, които протичаха като потоци близнаци във вените му, го караха да се усеща странно, дистанциран от себе си. Да бъдеш отпуснат и все пак да чувстваш такава нервност — не беше ли странно? И все пак не беше ли това състоянието, в което се намираше всичко? Не учеше ли на това великото Тао? Може би, но рядко му се случваше да го чувства толкова мощно в кръвта си.

Също като водно конче, което се носи над повърхността на поток.

Цу Ма го гледаше от моста.

— Юан? Идваш ли?

Ли Юан се обърна — за миг умът му беше отвлечен от пейзажа, — после кимна едва-едва, отдръпна се от парапета и тръгна след приятеля си.

А може би покоят никога не идваше. Може би също като живота и той беше само една илюзия, както са твърдели древните будисти. Или пък беше заради самия него. Може би собственият му живот беше неуравновесен. На моста той се обърна назад и забеляза как огромният бял водовъртеж се стича в черното, как скалата успокоява и канализира бясната му енергия.

След това се обърна и тръгна под сенките на дърветата, а тъмният образ на скалата се бе забил в мислите му.

* * *

Беше пладне и небето над Северен Хунан беше ясносиньо, без нито едно облаче — небето на ранната пролет. В градината на двореца в Тао Юан Ван Со-леян седеше на висок трон и небрежно посягаше към купичките с деликатеси на масичката до себе си, докато изслушваше мъжа, застанал с наведена глава пред него.

Тронът беше монтиран върху древна носилка — дългите ѝ дръжки бяха извити като гневни дракони; дебелият основен стълб беше във формата на карта на древното Средно царство, преди светът да се промени. Ван бе накарал да го отнесат в самото сърце на градината — отдясно се издигаше изящната бяла триетажна Пагода на дълбокото значение, а отляво — потокът с осемте елегантно извити моста, отчасти скрити от погледа от редицата от древни хвойни.

От едната му страна в сянката на хвойните бе застанал Сун Ли Хуа, наскоро издигнат в майстор на императорското домакинство — скръстил ръце в сиво-синкавите си ръкави, навел глава, очакващ заповедите на господаря си.

Мъжът, застанал пред Ван, беше висок хан с елегантен вид на петдесет и пет-петдесет и шестгодишна възраст. Казваше се Хсиян Шао-ер, глава на семейство Хсиян от Град Европа, роб на Ли Юан, негов кръвен васал. Но днес беше тук, за да говори с врага на своя господар. Да му предложи дружбата си. И нещо повече...

Хсиян говореше вече близо час — бе засегнал много теми, но не и онази, единствената, заради която бе дошъл. Уморен вече от това учтиво заобикаляне, Ван Со-леян вдигна поглед и заговори, като разглаждаше с пръсти яркочервена копринена кърпичка.

— Да, братовчеде, но защо си дошъл? Какво искаш от мене?

За втори път през този ден Хсиян се стресна. По-рано, когато Ван го бе поканил да поговорят навън, на открито, бе започнал да плещи, опитвайки се да намери думите, които нямаше да обидят танга; от които би станало ясно, че тези неща или е най-добре да се обсъждат на закрито, или изобщо да не се говори за тях. Но Ван беше настоял и на Хсиян не му остана нищо друго, освен да наведе глава, да го последва и да скрие притеснението си.

Сега обаче Хсиян чувстваше нещо много повече от обикновено неудобство. Той погледна нагоре, после се извърна, притеснен от прямотата на Ван Со-леян. За него това беше много важна стъпка.

Щом я направеше, връщане назад нямаше. Дори присъствието му тук днес беше един вид предателство. Но това, което следваше...

Трепна и заговори по същество:

— Простете, *чие хсия*, но съм дошъл, защото мога да ви направя голяма услуга — вдигна леко глава и плахо погледна Ван в очите. — Има един човек, когато ние и двамата... никак не харесваме. Който ни е обидил много. Той...

Ван вдигна вежди.

— Продължавай, Хсиян Шао-ер.

Хсиян сведе очи.

— Знаете ли какво стана, *чие хсия*?

Ван кимна с лека усмивка. Наистина знаеше. И доста странно, но това всъщност беше едно от малкото неща, за които се възхищаваше на Ли Юан. Изправен пред подобни обстоятелства — избухването на смъртоносна епидемия от сифилис — той би действал точно като Ли Юан, дори до степен да обиди собствените си глави на Фамилии. Но не за това ставаше въпрос. Хсиян Шао-ер беше тук, защото — съвсем правилно — бе предположил, че Ван мрази Ли Юан също толкова силно, колкото и той самият. Но макар и унижението на Хсиян пред равните му да беше нещо голямо, то беше нищо в сравнение с този акт на предателство.

Хсиян вдигна очи, стегна се, гласът му стана по-твърд, щом си припомни унижението. Гневът му за миг надделя над страха.

— Значи тогава разбирате защо съм тук, *чие хсия*.

Ван поклати глава.

— Трябва да говориш по-ясно, братовчеде. Говориш за някого, който е обидил и двама ни. Не можеш ли да бъдеш по-точен?

Хсиян беше вперил поглед в него. Но Ван просто се извърна, взе един плод личи от купичката и безгрижно задъвка месестата му част. После пак погледна към Хсиян.

— Е?

Хсиян поклати леко глава, сякаш се беше събудил, след това заекна.

— Ли Юан. Говоря за Ли Юан.

— А-ха... — Ван кимна. — Но продължавам да не схващам, братовчеде. Казваш, че си можел да ми направиш някаква голяма услуга.

Главата на Хсиян падна на гърдите му. Явно не беше очаквал да е чак толкова трудно. Известно време като че ли се бори с някакъв вътрешен демон, после се изправи, изпъчи гърди и погледна Ван в очите.

— Ние с вас сме свързани. Свързани от омразата към този човек. Без съмнение трябва да има някакъв начин да използваме нашата омраза?

Ван леко присви очи.

— Вярно е. Не обичам братовчед си. „Омраза“ може би е твърде силна дума, но... — той се наведе напред и изплю семките. — Е, нека да го кажа направо, Хсиян Шао-ер. Ли Юан е танг. Мой равен и твой господар. Та какво предлагаш?

Не би могъл да го каже по-ясно и Ван забеляза как очите на Хсиян се разшириха от страх, преди пак да погледне надолу. Ван протегна ръка и си взе нов плод — изчакваше, наслаждаваше се на момента. Щеше ли Хсиян да се осмели да направи следващата стъпка или щеше да подвие опашка?

— Аз... — Хсиян се разтрепери. Ръцете му се вкопчиха в копринените поли на дрехата му. После, след нова титанична вътрешна борба, отново вдигна поглед. — Има едно вещество, за което съм чувал. Незаконно вещество, което, както ми казаха, е разработено в лабораториите на „Сим Фик“.

— Вещество ли?

Хсиян притеснено размърда глава.

— Да, *чие хсия*. Нещо, което при жените унищожава способността да произвеждат яйцеклетки.

— А... — Ван се облегна назад и се втренчи в синевата. — И какво с това вещество? Ти разполагаш с него, така ли да те разбирам?

Хсиян поклати глава.

— Не, *чие хсия*. То беше иззето при нападение над едно от предприятията на *ши* Бердичев. Силите за сигурност на покойния ви баща предприеха това нападение, мисля, ала веществото...

— Е било унищожено, така ли? — безцеремонно го прекъсна Ван. — Но кажи ми, братовчедо, ако съществуваше — ако беше останало известно количество от това вещество и вероятно се съхранява някъде незаконно, пристъпвайки Едикта — ти какво щеше да правиш с него?

Отново беше прекалено прям. Хсиян отново се дръпна назад като уплашен кон. Ала желанието за отмъщение — тази изгаряща жажда вътре в него да си върне за унижението, на което го беше подложил Ли Юан — го накара да продължи. Заговори бързо, нервно, искаше да каже всичко, преди да му е минал куражът:

— Имам намерение да организирам парти, *чие хсия*. В чест на официалния рожден ден на Ли Юан. Той, естествено, ще приеме, а жените му ще го придружат. Точно там ще им пробутам веществото.

Ван Со-леян се бе навел напред и го слушаше внимателно. Сега се облегна назад и се разсмя.

— Искаш да кажеш, те ще си седят и ще си траят, а ти ще им го натикваш с лъжицата в гърлото?

Хсиян раздразнено заклати глава.

— Не, *чие хсия*. Аз... ще сипя веществото в питиетата им.

— О, естествено! — Ван отново избухна в смях. — Ами *ше ту*, официалният „дегустатор“ — той какво ще е правил през цялото това време?

Хсиян сведе поглед, преглъщайки очевидния си гняв, предизвикан от подигравките на Ван Со-леян.

— Казаха ми, че това вещество няма вкус, *чие хсия*. Че дори *ше ту* не би могъл да установи присъствието му.

Ван се наведе напред — изведнъж беше станал по-отстъпчив. Погледна към Су Ли Хуа, после — отново към Хсиян Шао-ер и се усмихна.

— Нека да изясним всичко докрай, Хсиян Шао-ер. Онова, което ми предлагаш, е аз да те снабдя със специално вещество — нелегално вещество — което ти ще сипеш в питиетата на трите съпруги на Ли Юан. Вещество, което ще спре тяхната овулация.

Хсиян преглътна тежко, после кимна.

— Така е, *чие хсия*.

— Ами ако нашият млад приятел се ожени пак?

Хсиян се разсмя нервно.

— *Чие хсия?*

— Ако Ли Юан разкара тези трите и се ожени отново?

Хсиян зяпна.

Ван поклати глава.

— Няма значение. Поне засега, ако планът ти се задейства, Ли Юан ще бъде лишен от синове. Те ще са убити още преди да се родят, нали така?

Хсиян потръпна.

— Както той уби моите, *чие хсия*.

Не беше съвсем вярно. Синовете на Хсиян се бяха самоубили. Или поне се бяха разболели от *ян мей пин* — болестта на върбата и сливата, което беше плъзнала сред Низшите фамилии след онова забавление в имението на Хсиян. Ако Ли Юан бе помогнал на синовете на Хсиян да завършат безсмисления си живот с някой и друг ден по-рано, то това по-скоро му правеше чест. Те и без това си бяха обречени. Но тази софистика не интересуваше Ван. Интересуваше го само как би могъл да използва всичко това. Чувството за унижение на Хсиян го правеше полезен — почти идеалното средство да се докопа до Ли Юан. *Почти*.

Ван Со-леян се наведе напред и протегна десница. Матовочерната повърхност на *Юе Лун*, кръга на властта, обхващаше като седло показалеца му.

Хсиян се втренчи неразбиращо в пръстена, после срещна погледа на Ван, коленичи бързо и притегли пръстена към устните си веднъж, два, три пъти, а след това го пусна и продължи да стои с наведена глава пред танга на Африка.

* * *

Кар беше готов за срещата — измит и облечен в чиста униформа. Извърна се от мивката и погледна нататък. Мари беше в другата стая и се оглеждаше в голямото огледало. На светлината на лампата кожата ѝ имаше цвят на слонова кост, а щом се наведеше, на гърба ѝ изпъкваше дългата линия на гръбнака ѝ.

Известно време не помръдна — гледаше я. Обля го лека радостна тръпка. Тя беше толкова силна, така идеално оформена. Усети как плътта му се раздвижва, засмя се тихо и се приближи до нея.

Затвори очи и я прегърна откъм гърба — топлата мекота на кожата ѝ, това усещане за коприна над стоманата го опияняваше. Тя се

обърна и се сгуши в прегръдките му. Лицето ѝ се вдигна към неговото за целувка.

— Трябва да тръгваш — усмихна се тя.

— Така ли?

— Да, трябва. Освен това не ти ли омръзна вече?

Той поклати глава и се усмихна още по-широко.

— Не. Но си права. Трябва да вървя. Много работа ме чака.

Загриженост смени усмивката ѝ.

— Трябваше да поспиш...

Той се разсмя.

— Щеше ли да ме оставиш?

Тя поклати глава.

— Не. Нито пък аз бих могъл да заспя, когато си до мене.

— И това време ще дойде...

Той се разсмя.

— Може би. Не мога да си го представя, но...

Тя вдигна ръка.

— Вземи.

Той взе от нея двете хапчета и ги глътна. Щяха да го държат буден и нащрек още около петнайсет часа — достатъчно, за да си свърши работата. После щеше да спи. Ако тя го оставеше да спи.

— Важно ли е? — в гласа на Мари се прокрадна нотка на любопитство.

— Това е задача на танга — загадъчно отговори той с каменно лице, след това се разсмя. — Трябва да се научиш на търпение, любов моя. Аз си имам задължения... е, те невинаги са приятни...

Тя допря пръст до устните му.

— Разбирам. А сега върви. Аз съм тук и ще те чакам да се върнеш.

Той се отдръпна от нея, обгърна раменете ѝ леко с длани, после се наведе и целуна гърдите ѝ.

— Дотогава...

Тя потръпна, след това пак се прилепи към него, вдигна се на пръсти и го целуна по носа.

— Внимавай, любов моя, каквото и да става.

— Добре, майор Кар. Можете да махнете превръзката от очите си.

Кар се огледа с истинска изненада.

— Къде сме? На Първо ниво?

Прислужникът сведе глава с уважение, но се усмихваше. Беше твърде предпазлив, беше натрупал твърде много опит в служба на господаря си, за да го хванат с такъв примитивен номер за измъкване на информация, но усещаше, че въпреки превръзката на очите Кар е схванал, че го водят надолу, а не нагоре.

— Ако ме последвате...

Кар се усмихна и тръгна след него, поразен от изяществото на стаите, през които преминаваха. И през ум не му беше минавало, че подобен лукс съществува тук, точно под Мрежата, но всъщност не беше чак толкова за учудване. Беше чул доклада за „Обединените бамбуци“; видял бе финансовите оценки за последните пет години. С годишен оборот сто и петнайсет милиарда юана Дебелия Вон, големия шеф на „Обединените бамбуци“, можеше да си позволи подобни луксове. Въпреки това беше неочаквано да ги намери на подобно място. Все едно да намериш оазис на Марс.

Кар погледна надолу и забеляза, че мозайката на пода е отражение на тази на тавана. Девет дълги дебели бамбукови пръчки бяха стиснати от една-единствена огромна длан и бледожълтият цвят на пръчките и ръката контрастираше на яркото смарагдово-зелено на фона. Кар се усмихна — беше се сетил колко често е виждал този символ на лентите на главите на мъртъвци, заловени при засади на силите за сигурност, или върху опаковката на контрабандни стоки, изкачили се нагоре от Мрежата. А сега той щеше да се срещне с главата зад стоманената длан — със самия 489.

Прислужникът беше спрял. Сега отново се обърна с лице към Кар и се поклони ниско.

— Простете, майор Кар, но трябва да ви оставя тук. Ако обичате, влезте, господарят ми след малко ще дойде.

Кар премина през едно удобно мебелирано антре и влезе в дълга просторна галерия с кръгли врати и от двата края. Тук на

срещуположните стени бяха изложени знамената на трийсет и повече низши Триади, които „Обединените бамбуци“ бе завладял или асимилирал през вековете. Кар тръгна покрай тях и спря пред последното знаме.

Протегна ръка и внимателно, леко докосна древната коприна — знаеше, че това знаме е много по-старо от всички изложени тук. Пауново-синята коприна беше избеляла, но златният триъгълник в средата все още притежаваше нещо от едновременния си блясък. На синия фон край всяка от страните на триъгълника беше избродирана дума на хан; времето бе преобразило първоначалното червено на йероглифите в мътно бежово-кафяво като древни петна кръв. Той потрепери, после тихо произнесе думите на глас:

— *Тиан. Нан джен. Ту.*

Небе. Човек. Земя. Обърна се и спря на място — беше забелязал фигурата, застанала от вътрешната страна на кръглата врата в дъното на галерията.

— Тихо стъпвате, Вон И-сун. Като птичка.

Дебелия Вон се усмихна, след това се приближи — обутите му в платнени пантофи крака се движеха съвсем безшумно по плочките.

— Радвам се да ви видя, майор Кар. Доброто ви име ви изпревари.

В противоположност на всички очаквания Дебелия Вон изобщо не беше дебел. Точно обратното — беше стегнат и жилист и в копринените си дрехи в прасковен цвят и белите гамаши приличаше повече на преуспял бизнесмен от Първо ниво, отколкото на пословично бесния бос на една от седемте най-големи Триади в Град Европа. Кар беше чел досието на Вон и бе виждал негови холограми; въпреки това откри, че е неподготвен за тихия учтив глас на този човек, за изтънчеността, която излъчваше.

— За мене е чест, че се съгласихте да се видим, Вон И-сун. Да бъдат хиляда пъти благословени синовете ви.

— И вашите, майоре. Разбрах, че сте младоженец. Казват, че жена ви била хубава и силна — усмивката на Вон стана по-широка. — Радвам се за вас. Предайте й най-дълбокото ми уважение. В тези нерадостни времена мъжът има нужда от силна жена до себе си, нали?

Кар наведе глава.

— Благодаря, Вон И-сун. Ще ѝ предам любезните ви думи.

Дебелия Вон се усмихна и за първи път, откакто беше влязъл в стаята, откъсна очи от Кар. Освободен от погледа му, на Кар му се удаде възможност да го разгледа по-добре. Когато човек наблюдаваше Вон И-сун отстрани, започваше да забелязва онези качества, които го бяха направили 489. В чертите му личеше известна острота, напрегнатост, точно както пишеше и в докладите. Твърдеше се, че когато бил по-млад, влязъл в спалнята на някакъв свой съперник и отсякъл с брадвичка главата му, докато онзи любел жена си, а после взел жената за своя. После приел името Дебелия Вон, защото, както той казваше, светът бил място, където червеят червей изяжда и само най-едрите и дебели червеи изпълзяват отгоре. Оттогава бе работил денонощно, за да стане такъв червей — най-дебелият от всички. И сега беше. Или почти.

— Забелязах, че се възхищавате от старинната коприна, майоре. Знаете ли историята на това знаме?

Кар се усмихна.

— Чувал съм едно-друго за историята ви, Вон И-сун, но по въпроса за това знаме съм пълен невежа. Изглежда много старо.

Вон подмина Кар, застана пред знамето, след това се обърна и се усмихна на едрия мъж.

— Наистина е много старо. Всъщност е на повече от четиристотин години. Казвате, че познавате нашата история, майоре, но знаете ли колко отдавна започва тя? Нас ни е имало още преди Града. И когато Града вече няма да го има, нас пак ще ни има.

Вон И-сун тръгна покрай редицата от знамена, после отново се обърна с лице към Кар.

— Хората ни наричат престъпници. Твърдят, че искаме да унищожим тъканта на обществото на Чун Куо, но лъжат. Нашите корени са дълбоки. Основани сме в края на XVII век от петима монаси, чието единствено желание било да съборят *чин*, манджурците, и да ги сменят с пълноправните господари на Чун Куо, *мин*. Такава е била нашата цел сто години наред. Преди манджурците да ни заставят да минем в нелегалност, преследвайки членовете ни и отрязвайки продоволствието ни. По-нататък не ни е бил оставен никакъв друг избор. Наложило се е да импровизираме.

Кар се усмихна вътрешно. *Да импровизираме*. Чудесен, изящен евфемизъм за най-жестокия бизнес от всички: убийства и проституция,

хазарт, наркотици и рекет.

— Така че разбирате, майор Кар — винаги сме били лоялни към традициите на Чун Куо. Точно затова за нас винаги е удоволствие да работим със Седмината. Ние не сме техни врагове. Искामе единствено да поддържаме реда в онези беззаконни територии, измъкнали се от дългата ръка на танга.

— Ами знамето? Дебелия Вон се усмихна.

— Знамето идва от манастира Фу Чоу. То е великият предшественик на всички подобни знамена. И онзи, който е начело на Великия съвет, той държи знамето.

Вон се извърна леко — позата му предполагаше Кар да се присъедини към него. Кар се поколеба, после се приближи. Умът му работеше трескаво. Дебелия Вон *искаше* нещо. Нещо голямо. Но да иска помощ направо беше невъзможно за Вон: защото да признае каквато и да било слабост — да признае, че съществува нещо, *каквото и да е*, до което не може да стигне — би означавало за него огромна загуба на достойнство. А тук Долу достойнството беше всичко. Също както и Горе.

Кар потрепери, внезапно изпълнен с увереност. Да. Тук Долу ставаше нещо. С този завоалиран намек за Великия съвет и знамето Дебелия Вон бе разкрил повече, отколкото имаше намерение да разкрива. Кар го погледна в профил и разбра, че е прав. Дебелия Вон беше подложен на натиск. Но от кого? Отвътре, от собствената си Триада, или отвън, от някой друг 489?

Последва Вон по едно широко стълбище в огромна сумрачна стая.

Стъпала водеха надолу към градина, в центъра на която имаше мъничък кръгъл шадраван. Вътре в шадравана като че ли плуваха седем златни рибки, сякаш затворени в стъкло. Но градината и шадраванът не бяха най-поразителното нещо в тази стая, защото една цяла стена притегляше окото — висока десет и широка петдесет чи, тя сякаш гледаше към Западното езеро в Хан Чу и разкриваше панорамна гледка на бледите, подобни на дантела мостове и пагоди, осеяните с върби брегове и древни храмове. Тук беше вечна пролет и ароматът на жасмин и ябълков цвят тегнеше в хладния влажен въздух.

Нейде отдалече се носеше музика, довявана от вятъра, който се носеше леко из стаята. За миг илюзията беше толкова съвършена, че

Кар замря като омагьосан. После усети, че Вон го наблюдава, слезе надолу по стълбите и застана до ръба на шадравана.

— Знаете ли защо съм дошъл тук, Вон И-сун?

— Разбирам, че искате информация. За *ко мин*, убили *хсиен лин*.

— Мислехме, че бихте могли да знаете за тази група — дали имат нещо общо с *Пин Тяо* или не.

— Защото символът им е същият, така ли? — Вон изсумтя и лицето му изведнъж погрозня. — Не знам докъде сте стигнали с разследването, Кар, но ето какво ще ви кажа: *хсиен лин* се беше забъркал с неща, с които никога не би трябвало да се забърква.

Лицето на Кар остана неподвижно, но в него се надигна напрегнато любопитство. В какво се бе забъркал Шу Чен-хай, че беше ядосал Дебелия Вон? Защото нямаше съмнение, че Вон е бесен.

— Ами *ко мин*?

Дебелия Вон преглътна яростно питието си, след това си пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Убийците, които търсите, се наричат *Ю*. Друго не мога да ви кажа, освен че името им отеква из всички Долни нива.

Кар кимна замислено.

— Това е необикновено, нали?

Вон твърдо срещна погледа на Кар.

— Прав сте, майор Кар. Те са нещо по-различно. От години не сме виждали такива като тях. Аз...

Вон млъкна и се загледа към сводестия вход зад Кар.

— Влез — изкомандва отсечено и махна на прислужника.

Прислужникът му подаде нещо, после се наведе и му зашепна на ухо.

Известно време Вон се взира в трите малки пакетчета върху треперещата си от гняв ръка, след това ги протегна на Кар.

— Ваши са, както разбрах.

Кар кимна.

— Намерихме ги в апартамента на *хсиен лин*. Помислих си, че може да ви заинтересуват.

Вон присви очи.

— Знаехте ли какво има в тях?

Кар отново кимна. Бяха ги дали за анализ и бяха разбрали, че са нещо специално. Но какво знаеше за тях Дебелия Вон? Кар следеше

движенията на лицето му и започна да разбира. Вон не беше сигурен. Преди да види пакетчетата, само беше подозирал. Но сега знаеше.

Вон се извърна и замря на място, сякаш загледан в езерото. Вятърът леко подхвана кичур от катраненочерната му коса.

— Този път са отишли твърде далече. Опитали са се да нарушат равновесието...

След това сякаш се усети, че е казал твърде много, отново се обърна към Кар и леко сви рамене. Но макар че се усмихваше, очите му го издаваха. Точно това го беше тревожило. То беше онова, голямото, с което не можеше да се справи сам. Досега той беше най-едрият, най-дебелият червей. Пазителят на древното знаме. Но сега Големият кръг се опитваха да го изместят — опит, финансиран от печалбите от нови наркотици и нови пазари.

Но какво ли искаше Дебелия Вон? Помощ, за да смаже Големия кръг? Или нещо друго — някаква друга сделка, която би накарала Големия кръг да си стои на мястото, а той да си остане най-върховен? И освен това какво ли би искал от подобна сделка собственият му господар, Ли Юан? В случай че иска и нещо друго, освен да държи Триадите където им е мястото.

Дебелия Вон стисна в шепа трите пакетчета, после ги хвърли във водата. Бръкна в одеждите си и измъкна тънък плик.

— Дайте това на вашия танг — подаде го на Кар.

— И какво да му кажа?

— Че съм му приятел. Много добър приятел.

* * *

На масата до леглото имаше холографска плочка. Мах коленичи и постави длан върху ѝ. Обърна се леко и погледна любопитно Юе Хао. Тя се наведе над него и докосна с пръсти плочката. Във въздуха над нея мигом се оформиха две фигури.

— Брат ми — обясни тя. — Почина при трудова злополука. Или поне това е заключението на официалното разследване. Но тогава приятелите му разправяха съвсем друго. Той беше профсъюзен организатор. Беше на осемнайсет години. С четири години по-голям от мене. Батко ми. Разказваха, че *пан чан* го хвърлил през балкона. Падал

осем нива, право в машините. Когато успели да го измъкнат, от него не било останало кой знае какво. Само парченца.

Мах си пое дъх и кимна. Юе Хао продължи да се взира в двата малки образа, после отдръпна ръката си. Болката в очите ѝ беше остра, неуталожена с годините.

— Искях да видя — той отново се огледа. — Искях да съм сигурен.

— Сигурен ли?

— За тебе.

— А...

Той се усмихна.

— Освен това трябва да те информирам за нещо.

Тя се намръщи, след това се изправи и леко се дръпна назад.

— За какво?

— За нападението над клуба „Водно конче“. Изтегляме го напред — той отиде до чантата си, извади дебела папка и ѝ я подаде.

Тя погледна към папката, после — отново към Мах.

— Какво е това?

— Пълно досие. Страхувам се, че не е много приятно за четене, но не е и писано за това. Но ти трябва да разбереш защо е нужно да го направим.

— Ами нападението? Кога ще ударим?

— Довечера.

— Довечера? Но нали каза, че ще трябва цяла седмица подготовка!

— Така си мислех. Но нашият човек е дежурен довечера.

Тя се намръщи.

— Нямаме време да отработим нещата. Ще действаме на сляпо.

Мах поклати глава.

— Чакай да ти обясня. Когато ти дадох поръчението, вече бях избрал водач на екипа. Но след станалото исках да ти дам шанс. Възможност да се докажеш.

Тя понечи да каже нещо, но той я прекъсна:

— Изслушай ме. Знам какво се е случило онзи ден. Знам, че ти си убила Васка. Но това няма значение. Била си права. Другото... брат му... лош късмет извадихме, но ще се справим. Важното е, че си

направила каквото трябва. Ако го беше оставила да убие пазача... е, това щеше да ни навлече голяма беда, нали?

Тя се поколеба, после кимна, но той виждаше, че такова опростяване на всичко не ѝ допада особено. Което беше хубаво. Това показваше, че не е действала хладнокръвно. Той взе папката от скута ѝ, отвори я и обърна една от снимките към нея.

— Ето защо тази вечер отиваме там. За да приключим с всичко това. Но трябва да действаме много внимателно. Затова избрах ти да водиш екипа. Не да организираш нападението — твойт екип си знае чудесно работата. Не, твоята роля е да ги укротяваш. Да се грижиш да бъде наказан точно който трябва. Не искам никой да се вълнува прекалено. Трябва всичко да мине както трябва. Ако я оплескаме, преебаваме се отвсякъде, разбра ли ме?

Тя кимна, но очите ѝ не се откъсваха от снимката на осакатеното момче. След миг го погледна — отвращението в очите ѝ беше примесено с дълбока тъга.

— Кое ги кара да правят така, Ян? Как, в името на всички богове, някой би могъл да причини подобно нещо на малко момченце?

Той поклати глава.

— Не знам. Те са си такива — нежно докосна с длан бузата ѝ. — Аз знам само, че целият този гняв, който чувстваш, цялото отвращение и възмущение... то не е здравословно. Искам да го обуздая. Да му дам всякаква възможност да се изрази — отпусна ръка. — Знаеш ли, ти ми напомняш за една стара приятелка. И тя беше като тебе. Силна. Сигурна в онова, което прави.

Юе Хао потрепери, след това отново погледна надолу.

— А кой ще ме прикрива?

Мах се усмихна, впечатлен от професионализма ѝ, после се обърна и посочи плика до вратата.

— Всичко е там вътре. Ти само трябва да прочетеш папката. В единайсет човек ще дойде да те вземе. Влизаш вътре при втория звънец — отпусна се назад. — В папката има много материал, но прочети всичко. Особено казаното от родителите. Както казах, ти трябва да знаеш защо си там. Ще ти е по-лесно да свършиш онова, което трябва.

Тя кимна.

— Добре. Сега трябва да вървя. Смяната ми започва след час и трябва да се върна да се преоблека. Късмет, Юе Хао. Дано Куан Ин ти се усмихне довечера.

* * *

В осветената от факли тишина на Залата на вечния мир и покой Ли Юан беше коленичил върху леденостудените плочки срещу холограмата на баща си. Тънките струйки дим се издигаха бавно нагоре от жертвените пръчици и ароматът на палисандрово дърво се смесваше с хладната влага на старинната стая. Зад призрачната лъчиста фигура на мъртвия танг червеният лак на резбования параван сякаш трептеше и до известна степен беше нематериален като стареца. Юе Лун в центъра му блещукаше и трепкаше, сякаш всеки миг можеше да изчезне и да остави след себе си димящ празен кръг.

Ли Шай Тун стоеше там като жив — крехкостта от последните му дни я нямаше, някогашната му увереност оформяше всеки негов призрачен жест, докато говореше:

— Сънищата ти имат определен смисъл, Юан. Те са като най-верните министри. Те ни казват не онова, което бихме искали да ни кажат, а истината. Можем да ги отричаме, да ги прогоним в най-затънтените кътчета на душата си, но не можем да ги убием — не и без да убием себе си.

Ли Юан вдигна очи и срещна погледа на мъртвия си баща.

— А това ли сме направили? Затова ли всичко се обърка така?

Ли Шай Тун изсумтя силно, после се облегна тежко на бастуна си, сякаш се беше замислил над думите на сина си, но тази вечер Юан усещаше по-силно какво се крие зад илюзията. В малкия калъф под образа логическите вериги моментално бяха намерили и избрали сред многото възможни отговори и предварителната програма бе определила избора му. Изглеждаше спонтанен, но това бяха готови думи — предопределени като падането на камък или изгниването на атоми. А забавянето? И то беше нарочно — създадена от машина мимикрия на нещо, което някога е съществувало наистина.

Въпреки това чувстваше силно присъствието на баща си. И макар очите му да бяха празни, невиждащи — всъщност изобщо не

бяха очи, а просто дим и светлина — те сякаш гледаха право през него — чак до мъничката сърцевина на безпокойството, което му пречеше да спи и което го бе довело тук в този невъзможен час.

— Татко?

Старецът вдигна леко глава, сякаш от известно време бе потънал в мисли. След това неочаквано се разсмя тихо.

— Сънища. Може би само това имаме, Юан. Сънища. Самият Град — не е ли бил и той сън? Сън, който нашите предци са направили осезаем. А нашата отколешна вяра в мира, в реда и стабилността — тя не е ли също сън? Било ли е всичко това някога истина?

Ли Юан се намръщи, разтревожен от думите на баща си. За миг мисълта му се върна към онази вечер, когато почина баща му. Спомни си колко болестно мършаво беше тялото му, колко слаб и уязвим го бе заварила смъртта.

— Но какво означава това, татко? Как да тълкувам съня си?

Мъртвият танг се взря в сина си, после леко потръпна.

— Казваш, че си сънувал водни кончета?

Ли Юан кимна.

— Огромни, смарагдовозелени водни кончета, които хвърчаха на рояци над брега на една река. Хиляди и хиляди. Прекрасни създания с криле от стъкло, с тела като от опушен нефрит. Слънцето блестеше по тях, ала вятърът беше студен. И докато ги гледах, те започнаха да падат — първо едно, после второ и накрая реката цялата се затлачи от гърчещите им се тела. И докато гледах, те се вцепениха, яркозелените им тела помръкнаха и накрая станаха отвратително сиви, плътта им взе да се лющи като пепел. А вятърът продължаваше да духа и да отнася пепелта и тя покриваше полята, затлачваше всеки вир и поток и накрая всичко стана пепелявосиво.

— И после?

— После се събудих, бях се уплашил и сърцето ми туптеше бясно.

— А-ха... — тангът докосна брадата си и дългите му пръсти разсеяно взеха да подръпват стегнатите плитчици. След това поклати глава.

— Странен и силен е този сън, *ер цу*. Питаш ме какво значи, ала се боя, че вече си го разбрал — погледна сина си в очите. — Доброто старо водно конче — то е самият символ на лятото, нали? А зеленият

цвят символизира пролетта. По-нататък се казва, че когато зеленият цвят се появява в нечий сън, този сън ще завърши щастливо. Ала в твоя сън зеленото се превръща в пепел. Лятото умира. Вее студен вятър. Какво би могло да означава това освен зла поличба?

Ли Юан рязко сведе очи и го обля леден страх. Въпреки всичко се беше надявал, че сънят му може да се разтълкува и по друг начин, но думите на баща му просто потвърдиха най-лошите му страхове. Водното конче, макар и да беше символ на лятото, беше също и символ на слабост и неспособност, на всички най-лоши крайности на лекия, лесния живот. Нещо повече — казваха, че те се събират на огромни рояци точно преди буря.

И все пак беше ли този сън нещо повече от отражение на най-дълбоките му страхове? Сети се за онова, което беше казал баща му — за сънищата като верни министри, които казват истини, срещу които не можеш иначе да се изправиш лице в лице. Беше ли и в този случай така? Дали този сън му беше пратен, за да се изправи лице в лице с истината?

— И какво трябва да правя?

Мъртвият танг го погледна и се разсмя.

— Да *правиш* ли, Юан? Ами да си облечеш дебели дрехи и да се научиш да си свирукаш с вятъра. Трябва да се грижиш за съпругите и децата си. А после...

— После, татко?

Старецът се извърна, сякаш вече нямаше какво да каже.

— Ще дойде пролетта, *ер цу*. Дори и в най-трудния си час не го забравяй. Пролетта винаги идва.

Ли Юан се поколеба — чакаше баща му да каже още нещо, но той беше затворил очи, устата му мълчеше. Юан се наведе напред и извади горящите пръчици от порцелановото гърне. Образът веднага се сви и се нареди сред другите мънички, блестящи образи на предците му.

Изправи се и огледа осветената от факли неподвижност на Залата — огромното погребално ложе от сив камък отдясно, резбованите колони, пана и лакирани паравани — и след това ѝ обърна гръб, ядосан сам на себе си. Имаше толкова много работа — бележката от министър Хен, пакетът от Дебелия Вон, последните приготовления

за Съвета — а седеше тук и се цупеше като малко дете пред образа на баща си. И какво?

Сви юмрук, после бавно го разтвори. Не. Нямахме как да сдържи гнева си. Нито пък можеше толкова лесно да отхвърли съня. Само да затвореше очи и ги виждаше — хиляда ярки, трепкащи образи на утринната светлина с криле като завеси от най-фина дантела. Слой след слой трепкаща, огряна от слънцето дантела...

— *Чие хсия...*

Ли Юан се обърна и почти залитна, след това се стегна и застана срещу канцлера си.

— Да, канцлер Хан. Какво има?

Нан Хо се поклони ниско.

— Нося новина, *чие хсия*. Онази новина, която очаквахте.

Изведнъж Ли Юан застана нащрек.

— От Тао Юан? Имаме вест?

— Нещо повече, *чие хсия*. Дойде запис. Запис на срещата между Ван и Хсиян.

— Запис... — Ли Юан се разсмя, изпълнен с внезапно въодушевление — толкова силно, колкото и досегашното му отчаяние.
— Значи го пипнахме, а? Пипнахме го!

* * *

Портиерът си беше свършил работата. Външната врата се плъзна веднага щом тя я докосна. Вътре беше тъмно като в рог, а камерите на охраната не работеха. Юе Хао се обърна, после кимна и мълчаливо пропусна покрай себе си останалата част от екипа.

Портиерът беше в спалното, проснат по очи на пода, с ръце зад тила. Един от екипа вече клечеше над него и връзваше ръцете и краката му.

Тя бързо се отправи към края на коридора — усети как другите се подреждат от двете страни на вратата. Изчака, докато и последните дойдат, след това пристъпи напред и силно почука на вътрешната врата.

В горния край на укрепената врата имаше малка шпионка. Тя застана с лице срещу нея, включи лампата на шлема си и протегна

напред картата си за самоличност. Беше се обадила преди половин час, когато токът беше „угаснал“, така че я очакваха.

Клапанът се плъзна встрани и от осветения квадрат в нея се вторачи око.

— Приближете картата.

Тя изпълни нареждането.

— Мамка му... — лицето се отдръпна; човекът се обърна към някого вътре. — Жена, да му еба майката!

— Проблем ли има?

Лицето отново се обърна към нея.

— Ами работата е такава: това тук е мъжки клуб. Предполага се, че тук жени не влизат.

Тя си пое дъх и кимна.

— Разбирам. Но вижте сега. Аз просто трябва да прекъсна захранването от кутията вътре. Мога да направя поправките и тук, в коридора.

Стражът се обърна и се консултира с някого вътре, после пак се извърна към нея.

— Добре, но хайде по-живо, става ли? И недей да се озърташ много-много, иначе при началника ти ще постъпи рапорт.

Вратата бавно се плъзна и светлина огря коридора. Стражът се дръпна и пусна Юе Хао да мине. Вдигна ръка — искаше да посочи кутията, но така и не довърши жеста си. Ударът ѝ го повали като чувал.

Тя се обърна и се огледа. Стаята беше голяма, шестоъгълни и от всички страни от нея тръгваха коридори. В средата ѝ имаше кръгъл басейн, застлан с яркочервени плочки, а към дълбините му водеха пет стъпала.

Младежите в басейна май изобщо не забелязаха, че влиза. Бяха осем — голи, както майка ги е родила. Единият беше прехвърлил друг през ръба на басейна и задникът му се движеше припряно напред-назад, но май на никого не му пукаше. Останалите зад него си играеха и се смееха толкова отнесени — личеше, че са се надрусали.

Всичко това тя забеляза само като плъзна поглед нататък, но онова, което всъщност търсеше, беше вторият страж — онзи, с когото бе разговаряло поваленото приятелче. Усети как космите по врата ѝ настръхват, след като никъде не го видя, после забеляза някакво

движение, кратък проблясък на зелено между пантите на паравана отдясно.

Стреля два пъти през паравана — дебелият килим под краката ѝ и тежките гоблени, които украсяваха стените, заглушиха шума, но той беше достатъчно силен, за да извади младежите от унеса им.

Сега и другите бяха застанали зад нея — маскирани фигури, облечени от глава до пети в черно. По неин сигнал се разпръснаха и се отправиха по коридорите.

Тя бавно прекоси стаята, небрежно държейки пистолета, и най-накрая застана до покрития с плочки ръб на басейна. Младежите се бяха дръпнали по-далече от нея и наркотичното въодушевление в очите им започна да угасва, щом започнаха да осъзнават какво става. Сношаващата се двойка се беше разделила и я гледаше с изцъклени очи, а признаците на неотдавнашната им страст все още си личаха. Други бяха вдигнали ръце в универсалния жест, че се предават.

— Вън! — ревна тя и рязко вдигна оръжието си.

Щом викна, те подскочиха, после започнаха да се дърпат назад, вече засрамени от голотата си. Страхът започна да прониква през наркотичната мараня в очите им.

Познаваше ги всички до един. Лица, имена, биографии. Местеше поглед от лице на лице и ги принуждаваше да срещнат очите ѝ. Толкова бяха млади. Сякаш току-що бяха излезли от детството. Въпреки това не изпитваше към тях никакво съчувствие, а само отвращение.

От целия клуб се носеше шум — тупане, гневни викове и къс писък, който секна рязко. Миг по-късно мъж от екипа се появи на входа на един от коридорите.

— Чи Ли! Ела бързо...

— Какво има? — попита тя колкото се може по-спокойно, вирна леко глава и посочи с брадичка пленниците си.

Той погледна зад нея, разбра, след това се приближи и понижи глас:

— Хсяо Джен. Откачил е. По-добре го спри — измъкна пистолета от колана си. — Върви. Тия аз ще ги пазя.

Чу Хсяо Джен много преди да го види — беше се надвесил над един младеж на входа и изливаше поток от непристойни думи, докато методично млатеше пленника си по главата и раменете с приклада.

— Хсяо Джен! — кресна тя. — Ай я! Какво правиш?

Той се обърна към нея — лицето му беше позеленяло от гняв — после ръката му рязко подскочи и посочи зад поваления човек.

Тя го подмина, надникна в стаята, след това се дръпна назад разтреперана и почти уплашено срещна погледа на Хсяо Джен.

— Той ли го е направил?

Хсяо Джен кимна.

— Да...

Понечи отново да удари поваления мъж, но Юе Хао спря ръката му и тихо му заговори:

— Разбирам. Но нека да го направим както трябва, бива ли? В края на краищата сме дошли точно затова. Да сложим край на всичко това.

Хсяо Джен погледна окървавеното тяло под себе си и потръпна.

— Добре. Както кажеш.

Тя кимна, след което отмести поглед — беше потресена от видяното.

— А момчето? Мъртво е, както разбирам.

Хсяо Джен се разтрепери — гневът му бе преминал в болка.

— Как е могъл, Чи Ли? Как е могъл да стори това на дете?

Тя поклати глава — не беше способна да разбере.

— Не знам, Хсяо Джен. Просто не знам.

Когато се върна, те бяха строени в редица до басейна — всичките до един, включително слугите. Маскираните фигури на хората от Ю бяха от едната страна, вдигнали автоматичните си пистолети. Накара двама от онези да държат пребития си приятел, после тръгна по редицата и отдели прислужниците.

— Ту Ли-шан, Руук... заведете ги в кухненските помещения. Искam да ги вържете и да им запушите устата. Но не им причинявайте нищо лошо. Разбрахте ли ме?

Юе Хао се обърна към останалите мъже. Бяха двайсет и трима. По-малко, отколкото се надяваше да намери тук. Докато оглеждаше редицата, забеляза отсъствието на няколко лица от досиетата. Срамота, помисли си тя, докато плъзгаше студения си поглед по тях. Щеше ѝ се да ги беше хванала всичките — всичките малки гадни копеленца до едно. Но и тези стигаха.

— Събличайте се! — кресна тя ядосано, макар да бе забелязала, че повече от половината вече са голи; след това се извърна и извади дебелия плик от туниката си. Това бяха смъртните присъди. Измъкна ги от плика, прелисти ги, отдели ненужните и ги напъха обратно в плика, а после се обърна отново с лице към мъжете.

Гледаха я уплашено; неколцина от тях плачеха без задръжки, ръцете и краката им се тресяха. Тя бавно тръгна надолу по редицата, като подаваше на всеки по лист; гледаше как навеждат погледи, след което отново я поглеждат със зяпнала уста, а очите им бяха изпълнени със страх.

Присъдите бяха смъртни — отделна присъда за всеки от тях — и към всеки лист беше прикрепена снимка на осъдения. Подаде и последната, след това се дръпна назад и зачака, чудейки се дали някой от тях ще има куража да каже нещо за последно, да се опита да спори, може би дори да се бори. Но един поглед към редицата ѝ беше достатъчен.

За миг се опита да обърне нещата, да ги види от тяхната гледна точка; може би дори да извлече слаба следа на съчувствие някъде дълбоко в себе си. Но не откри нищо. Беше видяла твърде много; прочела бе твърде много; гневът ѝ се бе втвърдил в нещо черно и непроницаемо. Те бяха гадни, безхарактерни лайненца. А онова, което правеха тук — страданието, което причиняваха — беше твърде огромно, твърде отвратително, за да може да им прости.

Юе Хао свали маската си и им позволи за първи път да видят лицето ѝ, да видят отвращението, което изпитваше, после се върна в края на редицата и застана лице в лице с първия. Издърпа листа от треперещите му ръце и като го гледаше право в очите, започна, без дори да поглежда към листа в ръцете си, да рецитира по памет присъдата на вътрешния съвет на Ю, а след това допря дулото до слепоочието му и натисна спусъка.

* * *

Удари първият звънец. Ван Со-леян беше застанал на горната площадка на стълбището и гледаше надолу към мътно осветеното мазе. То беше огромно тъмно пространство, зле проветрено и

зловонно. От дълбините му идваха постоянни стенания — съвсем отчетливо човешки, почти нечленоразделни, с болезнени признания. Подобията на думи се издигаха към него и се смесваха с гадния вкус в устата му; той се разтрепери от отвращение и разтвори ветрилото пред устата си.

Щом го видя, Хун Миен-ло се откъсна от пейката и се спусна към него.

— *Чие хсия* — поклони се той ниско. — За нас е чест, че сте тук.

Тангът се спусна по неравните стъпала бавно, с почти педантична загриженост. Щом слезе долу, той изгледа кръвнишки своя канцлер, сякаш думите не можеха да изразят колко вулгарно е всичко това.

Беше старомодно и варварско, ала точно затова и имаше ефект. Мъчението си беше мъчение. То нямаше нищо общо с изтънчеността. Същественото беше ужасът. А това място с неговите влажни зловонни миазми беше идеално за целите на мъчението. То вонеше на безнадеждност.

Пейката беше най-обикновена работническа пейка от отминали епохи. Твърдата ѝ дървена рамка бе изстъргана чисто, а от жълтото дърво стърчаха четири черни железни шпила — по един във всеки ъгъл; полираният метал беше дебел в основата си, а на върха се изтъняваше до иглено острие. Ръцете и краката на пленника бяха завързани за тези шипове с намотани фини, здрави вериги, които се връзваха в плътта и тя кървеше. През голите му гърди бяха намотани няколко нагрети жици и докато се охлаждаха, те се стягаха и разрязваха плътта, а пленникът се задъхваше и се бореше за всеки дъх; всяко болезнено движение караше острите телове да се връзват още по-дълбоко в окървавената плът.

Едното му око беше извадено. Изгорено в почернялата орбита. Обръснатата глава беше цялата във фини белези от бръснач. И двете уши бяха отрязани. И четирите му крайника бяха целите в рани и отоци, а счупените кости стърчаха от кожата на няколко места. Нито на ръцете, нито на краката имаше нокти, а сухожилието на всеки пръст бе прерязано акуратно, всяко поотделно, с хирургическа сръчност. И последно: гениталиите на мъжа бяха отрязани, а раната беше залята с врял катран.

Ван Со-леян го погледна, после се извърна, като си вееше бързо с ветрилото, но Хун Миен-ло беше забелязал истинското удовлетворение в погледа му, примесено с ужаса и отвращението.

Пленникът вдигна глава — единственото му здраво око започна да снове между двамата мъже. Движенията му сякаш бяха автоматични — сякаш искаше да разбере единствено откъде ще дойде болката този път. Сякаш нито различаваше, нито разпознаваше някого. Виждаше само кръв, жегата, строшени кости. Ван Со-леян познаваше това око още от дете. Беше окото на майстора на императорския дом на баща му, Сун Ли Хуа.

— Призна ли си?

— Да, *чие хсия* — отговори Хун, леко отпуснал длан на пейката. — Когато го доведох тук долу, дърдореше като уплашено дете. Не можа да понесе много болка. Само при мисълта за болка започна да пее като птичка.

И все пак е още жив — помисли си Ван. — *Как може да е още жив, след като са му причинили всичко това?* Въпреки това не заслужаваше никакво съжаление. Сун Ли Хуа го беше продал. На Ли Юан, неговия враг.

Точно както продаде баща ми на мене.

Ван се наведе и се изплю върху покритото с белези, ранено тяло. А окото, което проследи движението, остана апатично, безразлично към жеста, сякаш искаше да каже: „Това ли е всичко? Този път няма ли да има болка?“

Продължиха нататък, към другите пейки. Някои бяха по-малко увредени от Сун Ли Хуа, други едва дишаха — бяха разчленявани парче по парче като животински трупове на масата на месаря. Всички те бяха стари и доверени слуги; всички те служеха отдавна и бяха „верни“ хора на бащиния му дом. И Ли Юан беше успял да купи всичките. Нищо чудно, че последните няколко пъти копелето предсещаше как ще действа той в Съвета.

Ван се обърна към канцлера си.

— Е, *чие хсия*? — попита Хун Миен-ло. — Доволен ли сте?

Неприятна усмивка беше изкривила лицето на канцлера, сякаш искаше да каже, че не обича нищо повече от това, да причинява болка на другите. И щом я видя, Ван Со-леян кимна, бързо се извърна и

затича нагоре по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж, за да не издаде истинските си чувства.

Никога не беше подозирал съществуването на такава страна в Хун Миен-ло. Или имаше и друга причина? Разправяха, че Хун и Сун открай време се разбират. Може би беше заради това. Както и да е, времето щеше да покаже. И тогава Хун Миен-ло наистина щеше да се научи да се усмихва. Както се усмихва труп.

* * *

Ли Юан стоеше до прозореца, докато го обличаха. Градината отвън беше потънала наполовина в сянка, наполовина — огряна от слънце; росните листа по върха на близките рододендронови храсти блещукаха под първите слънчеви лъчи. Стоеше неподвижен, докато прислужницата стягаше връзките около кръста му, после се обърна към своя майстор на вътрешните покои.

— И имаш ли представа какво искат, майстор Чан?

Чан Тен се поклони ниско.

— Никаква представа нямам, *чие хсия*. Маршалът каза, че било крайно спешно. И че трябва да ви събудя, ако още не сте се събудили.

Ли Юан се извърна и скри усмивката, появила се на устните му при мисълта за прямотата на Толонен. Въпреки това усети как по гръбнака му минава тревожна тръпка.

Чакаха го в кабинета му. Нетърпелив да чуе какво се е случило, той бързо прекоси стаята и застана пред тях.

— Е, Кнут? Какво има?

Толонен му подаде папка. Ли Юан я взе и я отвори. След миг вдигна очи и странно се изкиска.

— Ама че работа. Едва снощи сънувах водни кончета. А сега — това... — вгледа се в Толонен, присвил очи. — Но защо ми го показваш? Гадно е, не ще и дума, но едва ли един танг трябва да бъде събуждан заради такова нещо, нали?

Толонен сведе глава в съгласие.

— При обичайните обстоятелства би било точно така, *чие хсия*. Но въпросът е от върховна важност. Това е начало на нещо, което ще е добре да приемем наистина много сериозно.

Ли Юан се обърна към канцлера си:
— И какво го прави толкова различно?
Нан Хо също сведе глава.
— Това, *чие хсия*.

Ли Юан остави папката на един близък стол и пое листовката от канцлера. Беше отпечатана върху отделен голям лист, сгънат на четири — хартията не беше по-дебела от няколко мола, печатът — лошокачествен и неравен. Веднага разбра, че е набиран на ръка; че който и да е изготвил това, е искал да избегне дори най-малката възможност да го проследят по компютърната мрежа.

Сви рамене.

— Интересно е, но аз продължавам да не разбирам.

Нан Хо се усмихна напрегнато.

— Простете, *чие хсия*, но не е толкова заради листовката, колкото заради количеството, което е било разпространено. Трудно е да се прецени точно колко копия са били пуснати, но според последните оценки на силите за сигурност са някъде между четвърт милиард и милиард.

Ли Юан се разсмя.

— Не е възможно! Как ще отпечатат подобно количество? Как ще ги разпространят? И като стигнахме до това — откъде, по дяволите, ще вземат толкова пари?

Ала забеляза колко угрижен изглеждаше старецът.

— Това е нещо ново, *чие хсия*. Нещо опасно. Точно затова трябва веднага да се справим с него. Тъкмо затова съм дошъл. Да искам от вас разрешение да превърна елиминирането на тази нова група в най-важна задача.

Ли Юан се вгледа в маршала си, после извърна очи. Един милиард листовки. Ако това беше вярно, явно имаше повод за притеснение. Но беше ли Толонен прав, като се безпокоеше толкова, или реагираше прекалено силно? Седна зад бюрото си и се замисли.

— С какво се занимава точно сега майор Кар?

Толонен се усмихна.

— Кар вече е по следите им, *чие хсия*. Възложих му да разследва убийството на *хсиен лин Шу Чен-хай*.

— И?

Толонен поклати глава.

— И нищо, страхувам се. Разследването засега не е стигнало доникъде.

— Добре. Но искам Кар да се занимае с това, Кнут, и искам всеки ден на бюрото ми да пристига доклад, засягащ всеки предприет ход. Погрижи се той да получава всичко, което ще му е необходимо.

— Разбира се, *чие хсия*.

Изпроводи с поглед Толонен, после се обърна към канцлера си:

— Има ли и друго нещо?

Канцлерът се поколеба, сякаш преценяваше нещо, след това пристъпи напред, извади малко пакетче от гънките на одеждите си и го подаде на своя танг, свел глава и извърнал очи.

— Не бях сигурен дали да ви го давам, *чие хсия*.

Ли Юан с усмивка взе пакета, после дъхът му секна. От коприната го лъхна почти недоловим аромат. Аромат на *мей хуа*. Сликов цвят.

— Благодаря, Нан Хо. Аз...

Но канцлерът вече беше излязъл. Щом Ли Юан вдигна поглед, вратата в дъното на стаята се затвори.

Облегна се назад и се втренчи в малкото пакетче на бюрото. Беше от нея. От Фей Йен. Макар че на опаковката не пишеше нищо, той знаеше, че никой друг не би използвал този аромат. Никой друг не би използвал за вестоносец неговия канцлер.

Потрепери, изненадан от силата на чувствата си. След това се наведе напред и с треперещи ръце започна да разопакова пакетчето — любопитен, ала и уплашен.

Вътре имаше бележка, а под бележката — малка касета. Разгъна листчето и прочете краткото съобщение, после предпазливо вдигна касетата. Очите му бяха приковани в златните йероглифи, изписани върху черния калъф. *Хан Чин* — пишеше там. Синът му.

Преглътна, след това затвори очи. Какво ли искаше тя? Защо му причиняваше това? За миг стисна мъничката касета, сякаш искаше да я смачка, после отпусна длан. Не. Трябваше да я изгледа. Изведнъж усети колко много иска да замине в имението Хей Шуй и просто да остане там, без никой да го наблюдава, и да гледа как детето му си играе.

Въпреки това въпросът си оставаше. Какво искаше тя? Приблѝжи се до дългия прозорец. Слънцето вече се беше издигнало,

сенките на изток бяха много по-къси. Пое си дълбоко дъх, загледан в трепкащите по повърхността на шадравана лъчи, след това поклати глава. Може би тя не знаеше. Може би тя не разбираше каква власт има над него — дори и сега. Може би *беше* просто акт на любезност...

Засмя се тихо. Не. Каквото и да беше, не беше акт на любезност. Или не беше просто акт на любезност. Обърна се, погледна касетата, бележката, после отново се обърна към прозореца и се втренчи навън. Каквото и да беше, трябваше да почака. Точно сега трябваше да се подготви, да изчисти ума си от всичко освен от предстоящата борба. Тази вечер след Съвета можеше да се отпусне; можеше да си позволи да се поддаде на слабостта си. Но не и преди това. Не и докато не се е справил с Ван Со-леян.

Въздъхна, извърна се от прозореца и отново се отправи към покоите си и към очакващите го прислужници.

Отвън над езерото, под ранните утринни лъчи, едно водно конче се носеше над водите; крилете му трептяха като разтопено слънце, а тялото му беше яркозелено и по него играеха всички цветове на дъгата.

ГЛАВА 17

В ПОЧЕРНЯЛОТО ОКО

Току-що бе минало седем сутринта, но в „Черно сърце“ бизнесът вече кипеше. Мъже се тълпяха около огромната централна маса и залагаха на двамата миниатюрни състезатели, приклекли сред рязко очертаното петно светлина.

Това бяха богомолки, отгледани в Глината. Дългите им прозрачни тела бяха издигнати заплашително, остриите като бръснач предни крака бяха протегнати пред мъничките им, зловещи глави. Обикаляха бавно в кръг. За Чен, който гледаше от края на тълпата, гледката беше грозна и смразяваща. Беше виждал хора — гангстери от Триадите — да се държат по този начин и всяко тяхно движение да предполага смъртоносен покой. Мъже с мъртви очи, на които им пукаше само доколко свършено ще е убийството. Тези студени, несимпатични същества бяха техният модел, парадигмата на тяхното поведение. Той потръпна. Да се моделираш по подобие на такова изчадие — кое ли караше човека да се унижава чак дотам?

Докато гледаше, по-едрата богомолка нападна. Размахваше толкова бързо крайниците си, че те се виждаха като в мъгла, докато се опитваше да хване и да приклепси противника си. Публиката изрева въодушевено, но атаката се провали и по-малката богомолка се измъкна. Дръпна се назад — трепереше и отговаряше с леки фалшиви движения на предните си крачка.

Чен се огледа — повдигаше му се от всички тези светнали, възбудени лица. После се върна на масата в ъгъла.

— И какво стана?

Кар вдигна поглед от картата и се усмихна уморено.

— Студено. Този път дори и приятелите от Триадите не могат да ни помогнат.

Чен се наведе и сложи пръст върху картата там, където по нея минаваше червена линия — линия, която рязко свършваше на входа на палубата, където се намираше „Черно сърце“.

— Проследихме ги дотук, нали? И после — нищо. „Осветяване“, нали?

Кар кимна.

— Камерите са работили, но някой си е играл със системата за съхранение. На записа няма нищо друго освен бяла светлина.

— Точно така. И няма нито следа някой от тях да е излизал от тази палуба, прав ли съм? Прегледани ли са записите за разпознаване на лицата?

Кар отново кимна.

— Значи какво друго ни остава? Никой не е счупил пломбите и не е слизал в Мрежата, нито някой е излитал с флаер. Което значи, че няма как да не са тук.

Кар се разсмя.

— Обаче не са. Претърсихме всичко от горе до долу и не намерихме нищо. А направо го разковахме това място от претърсване.

Чен се усмихна загадъчно.

— И ни остава какво?

Кар сви рамене.

— Може пък да са били призраци.

Чен кимна.

— Или пък образите на лентата са били призраци. Ами ако някой е бърникал в системата на компютъра за съхранение надолу по линията? — той проследи червената линия обратно с пръст и спря на мястото, където тя извиваше на шейсет градуса. — Ами ако нашите приятелчета са завили по-рано? Или са продължили направо? Прегледали ли сме записите от околните палуби?

— Прегледах ги. Нищо. Просто са изчезнали.

На игралната маса нещата се развиваха драматично. Под ярката светлина на прожектора по-дребничката богомолка май беше на път да победи. Беше приклепила щипците на по-голямата към земята като в капан, но не можеше да се възползва от позицията си, без да пусне противника. Дълго време не помръдна, после се дръпна назад с намерението да нападне веднага и да осакати противника си. Но голямата беше очаквала този момент. В мига, в който усети как безмилостният натиск на щипците на другата изчезна, тя скочи, оттласна се със задните си крака и се стовари право върху по-дребната.

Щракането на щипците моментално беше последвано от хрущенето на крехка плът. Всичко свърши. По-дребната богомолка беше мъртва.

За миг те погледнаха нататък — надигналия се рев бе привлякъл вниманието им. После Кар се обърна. Сините му очи бяха изпълнени със съмнения.

— Ела... Тук няма нищо.

Точно ставах, когато се приближи куриер — човек от Триадите, когото бяха виждали и преди. Той се поклони и подаде на Кар лист с компютърна разпечатка — копие от доклад на силите за сигурност, отбелязан с време 4.24 ч. сутринта.

Кар се зачете, след това се разсмя.

— Точно като си помислих, че нашето е умряла работа. Погледни, Чен! Виж какво ни изпращат боговете!

Чен взе разпечатката. Беше доклад за нова терористична атака над място, наречено клуб „Водно конче“. Подробностите бяха засегнати само мимоходом, но един факт изпъкваше — компютърната съпоставка на лица. Чен се втренчи в Кар.

— Онази жена! Чи Ли или както там е истинското ѝ име!

— Да — разсмя се Кар и за първи път от два дена насам мрачното му настроение се разсея. — Тогава да вървим там, а? Преди следата да е изстинала.

* * *

Юе Хао се събуди — сърцето ѝ туптеше в гърдите. Отметна чаршафа. В първия миг се обърка — надигна се и се огледа. Какво, в името на всички богове...?

После я забеляза — мигащата червена светлина на предупредителната верига. Пищящият алармен сигнал я беше събудил. Завъртя се, за да погледне колко е часът. 7.13. Беше спала по-малко от час.

Обличането ѝ отне петнайсет секунди, намирането и проверката на пистолета — още десет. После застана на вратата, като дишаше дълбоко и се подготвяше. Вратата бавно се отвори.

Коридорът беше празен. Вървеше бързо, с насочен пистолет — знаеше, че ще им се наложи да използват точно този коридор.

На кръстовището забави крачка — беше чула стъпки, но те идваха отляво. Предупреждението беше дошло от приятелите ѝ — двете момчета при асансьора — което означаваше, че нападателите ще дойдат оттам, от коридора, който водеше право напред. Прибра пистолета и пусна стареца да мине, след това зави надясно и се втурна да тича към стълбите между нивата.

В коридора зад нея, на кръстовището, се разнесе напрегнат шепот. Тя се прилепи към стената и затаи дъх. После гласовете утихнаха по посока на нейния апартамент.

Братът на Васка, Едел. Беше сигурна.

Беше изкачила осем-девет стъпала, когато си спомни за калъфа. Спря — яд я беше на себе си. Но нямаше време. Ако беше спряла, за да го измъкне от дъното на шкафа, щеше да изгуби ценни секунди. Щеше да се натъкне на тях в коридора. Но въпреки това не можеше да го остави там. Вътре беше досието на атаката.

Една група ученици *хан* я задмина по стълбите — бяха тръгнали на училище — и за миг стълбището се огласи от напевното им бърборене. След това пак остана сама. Поколеба се още миг, после продължи нагоре, към стаята за поддръжка на върха на палубата.

* * *

Кар се огледа сред развалините. Бяха действали по същия модел, както и преди — счупени охранителни камери, изоставени стражеви постове, спрени асансьори; следата на терористите — хитро замаскирана чрез „осветяване“. Всичко говореше за високоорганизирана операция, добре планирана предварително и изпълнена с професионализъм. Не само това — *Ю* добре избираха и мишените си. Дори и тук, сред този хаос, те се бяха погрижили да идентифицират жертвите си. Двайсет и четирима мъже бяха загинали тук — всичките освен един, стража — редовни членове на клуба. Към всеки бе прикрепен „етикет“, закачен на врата — кратка история на безцелния им живот. Вторият страж беше просто пребит и вързан, а на прислужниците отново не бяха сторили нищо. Това разделение впечатляваше и мълвата за него, която вървеше от ухо на ухо въпреки ясното предупреждение на *Тин вей*, досега беше успяла да

дискредитира всеки опит на това министерство да обрисова терористите като бездушни, садистични убийци, а жертвите им — като невинни.

Поклати глава, после се приближи.

— Нещо ново? — погледна към последните няколко трупа зад Чен.

— Нищо — отговори Чен. Уморената му усмивка напомни на Кар, че двамата дежуреха вече повече от трийсет часа. — Единственото забележително нещо е колко си приличат раните. Предполагам, че може и да е замесен някакъв ритуал.

Кар направи гримаса.

— Да. А и тези мъже не са били просто убити, те са били екзекутирани. И то — ако нашите приятели *ко мин* са прави — съвсем оправдано.

Чен извърна поглед и през него премина тръпка на отвращение. И той беше видял холограмите, които бяха оставили убийците — снимки на техните жертви — момченца, доведени тук от Долните нива. Сцени на унижения и мъчения. Сцени, които *Тин вей* без съмнение щяха да скрият от очите на публиката.

Което значеше, че няма да кажат нищо за осакатения детски труп, който бяха намерили в стаята в дъното на клуба.

Кар се наведе и докосна Чен по рамото.

— Чакаме докладите от лабораторията, чакаме и от Триадите да се обадят. Точно сега не можем да направим почти нищо — защо не се прибереш вкъщи? Да прекараш малко време с жена си или да заведеш Джиян в Двореца на мечтите. Разправят, че имало ново историческо представление.

Чен се разсмя.

— Ами Мари? Май ти сега беше в меден месец?

Кар се усмихна.

— Мари ме разбира. Точно затова се омъжи за мене.

Чен поклати глава.

— А аз си мислех, че аз не съм в ред — разсмя се той. — Добре. Но веднага щом стане нещо, ми се обади.

Кар кимна.

— Добре. А сега върви.

Гледаше как Чен се отдалечава, после се изправи и усети как емоционалната тежест от всичко, станало тук, се стовари върху му. Рядко се случваше да се афектира от подобни сцени, още по-рядко — да усети някакво съчувствие към провинилите се, но този път се чувстваше точно така. Тази вечер тук Ю бяха направили голяма услуга на обществото. Бяха отървали Чун Куо от такива боклуци, от порода, която често беше срещал под Мрежата.

Въздъхна тежко, спомни си отвращението на Чен — дълбоко вътре в себе си знаеше, че всички здрави, прилични хора *би трябвало* да се чувстват по този начин. И все пак *Тин вей* щяха да се опитат да извъртят всичко така, че накрая тези недостойни перверзници, тези маскирани като хора лайна да бъдат изкарани блестящи примери за добри граждани.

Да, беше видял холограмите. Беше усетил как му се обръщат червата от треската в очите на момченцата, от тази безпомощна, останала без отговор молба. Потръпна. Сега те бяха отишли при Фурнаджията. И не бяха останали никакви доказателства освен онова мъничко, жалко трупче и тези спомени — тези перверзни документи за мръсна похот.

И трябваше ли той да гледа как изчистват доброто им име? Как ги превръщат в светци чрез куп лъжи. Изплю се ядно — беше толкова несправедливо. Затова ли беше станал човек на Толонен? *За това?*

Навсякъде, където се огледаше, виждаше печата на упадъка; на синове, получили от бащите си всичко — всичко освен време и внимание. Нищо чудно, че ставаха такива и им липсваше всякаква ценностна система. Нищо чудно, че си пропиляваха времето в пиене, хазарт и ходене по курви — та нали вътре в тях нямаше нищо! Нищо *истинско* поне. Някои от тях дори бяха достатъчно умни, за да го осъзнаят, ала всичките им усилия да изпълнят тази празнота не водеха доникъде. Празнотата беше огромна и безгранична. Да я напълниш беше все едно да се опитваш да носиш вода в сито.

Кар въздъхна — ядосваше го безсмислието на всичко това. Беше видял достатъчно, за да знае, че те дори не са виновни. Те нямаха друг избор, освен да бъдат такива — разглезени и покварени, безразлични и сардонични. Не им беше даден никакъв друг образец за следване, а сега вече беше твърде късно.

Намираше самия разкош на стаята за противен. Кар обичаше простото, оскъдното. Тук, сблъскал се с неговата противоположност, усещаше, че се зъби като срещу враг. После, щом осъзна какво прави, се разсмя притеснено и се обърна, като се принуди да остане на място.

Нямаше да е лесно да се проследят *Ю*, защото те не приличаха на никоя друга *ко мин* група, която в момента действаше в Град Европа. Те бяха движени не просто от омраза — от маниакалния подтик към унищожение, тласкал *Пин Тяо* и подобните им — а от мощен гняв и силно чувство за справедливост. Първият *ко мин* император, Мао Цзе Дун, някога беше казал нещо за истинските революционери — те били рибите, които плували сред огромното море от хора. Е, тези *Ю* — тези „риби“ — със сигурност бяха такива. Бяха се поучили от ексцесиите на миналото. Бяха научили, че хората ги е грижа кой е убит и кой — пощаден. Разделението — *моралното* разделение — беше най-мощното им оръжие и те полагаха големи усилия правото да е на тяхна страна. Поне от неговото място изглеждаше така и провалът на *Тин вей* в опитите да оформя общественото мнение беше потвърдил вътрешното му чувство.

А сега и това. Кар се огледа. Снощната атака — този опустошителен директен удар срещу поквареното сърце на Горните нива — щеше да е от голяма полза за укрепване на доброто мнение на масите. Да, представяше си физиономията на третия секретар на *Тин вей*, Йен Тун, когато разбере за това. Кар се разсмя, след което млъкна, защото смехът му, както и потокът на мислите му, беше признак на дълбоко вътрешно разделение.

Дългът му беше ясен. Като човек на Толонен той му дължеше непоколебима вяроност. Ако маршалът го помолеше да проследи *Ю*, щеше да ги проследи. Но за първи път чувстваше, че се разкъсва, защото инстинктът му беше на страната на *Ю*, а не срещу тях. Ако някое от тези момченца беше *негов* син...

Но той беше човек на Толонен, свързан с него с най-вярна клетва. Беше се заклел да защитава Седмината от дейността на *ко мин*, каквато и да е тя.

Тихо заговори на празната стая:

— Ето защо аз трябва да те намеря, Чи Ли, макар и тайно да се възхищавам от стореното от тебе тук. Защото аз съм човек на танга, а ти си враг на танга. *Ко мин*.

А когато я намери? Кар сведе тревожен поглед. Когато я намери, щеше да я убие. Бързо, безмилостно и с чест.

* * *

Когато Юе Хао се зададе през вратата, първият от тях беше застанал срещу нея. Залитна назад, вкопчен в изтърбушения си стомах, а изстрелът отекна в коридора навън. Вторият излезе от кухнята. Стреля два пъти в гърдите му още докато той си търсеше оръжията. След него беше Едел. Нахвърли ѝ се с малък касапски нож, с изкривено от омраза лице. Тя откъсна ръката му с изстрел, после го простреля в слепоочието. Той се строполи в краката ѝ. Риташе безпомощно.

Юе Хао се огледа. Според наблюденията ѝ бяха петима. Къде ли бяха другите?

Отвън се разнесоха крясъци. Силите за сигурност всеки момент щяха да пристигнат. Мина в кухнята, след това се върна и забеляза калъфа на леглото. Това беше добре. Нищо не бяха взели. Чак когато го вдигна, разбра, че греша. Бяха взели нещо. Калъфът беше празен.

— Мамка му...

Огледа се — опитваше се да разбере какво да прави. Къде бяха занесли досиетата? За какво им бяха?

В коридора се чуха стъпки.

Хвърли калъфа, метна се през стаята, застана до отворената врата и извади празния пълнител от пистолета си. Стъпките отвън заглъхнаха.

— Едел? Ти ли си?

Тя кимна мълчаливо, после пхна нов пълнител в оръжието. Колкото повече чакаше, толкова повече щяха да се изнервят. В същото време може би просто изчакваха тя да си подаде главата през вратата.

Усмихна се. Разбираше този вид дилеми.

Започна да брои. Щом стигна до осем, се обърна, приведе се и пистолетът шумно отскочи в ръката ѝ, когато излезе в коридора.

* * *

Там горе мънички армии, съставени от десетки хиляди бойци, се биеха на мъглав планински фон. Ревът на битката едва се чуваше заради шумотевицата от препълнената Главна.

Огромната холограма висеше във въздуха на входа на Двореца на златния император на вечните мечти.

Тълпите се изливаха от холодвореца, докато други се редяха на опашка, за да влязат — и млади, и стари бяха изпружили вратове, за да гледат битката горе. Докато Као Чен се промъкваше, подбутвайки сина си пред себе си, се усмихна, щом видя как той също надига главица в опит да хвърли някой поглед на представлението.

— Е, Джиян? Какво мислиш?

Десетгодишното момченце погледна баща си и на лицето му грейна усмивка.

— Беше прекрасно! Онзи миг, когато Лиу Пан вдигна знамето и цялата армия изкрещя името му. Беше страхотно!

Чен се разсмя.

— Да, нали? И само като си помислиш — той е бил просто *чен ше*, бедняк, преди да се превърне в син на небето! Лиу Пан, основателят на великата династия Хан!

Джиян закима въодушевено.

— Трябва да ни го преподават така и в училище. Много по-интересно е от всичката оная поезия!

Чен се усмихна — сега вече се промъкваша по-лесно през тълпата.

— Може би, но не всичката поезия е лоша. Като пораснеш, ще разбереш.

Джиян направи кисела физиономия и Чен се разсмя. И той също винаги бе предпочитал историята пред поезията, но никога не бе имал шансовете на Джиян, образованието на Джиян. Не, за Джиян нещата щяха да са различни. Много различни.

Забави крачка, после отново се наведе към него.

— Искаш ли да ядем навън, Джиян, или да се прибираме?

Джиян се поколеба, след това се усмихна.

— Хайде да се връщаме, а? Мама ще ни чака, а пък аз искам да ѝ разкажа. Тази битка между Лиу Пан и крал Хегемон беше страхотна! Беше ама съвсем като истинска. Всички тези конници... и всичко!

Чен кимна.

— Да... така беше, нали? Чудя се как ли са го направили?

— О, много е лесно — Джиян го дръпна за ръката. — Учихме го в училище преди сто години. Всичко се прави с компютърни образи и симулирано движение.

— Симулирано движение, а? — Чен се разсмя и се остави синът му да го издърпа през тълпата в един по-спокоен коридор. — И все пак изглеждаше достатъчно истинско. Че дори и аз се мръщих сегиз-тогиз при сцените в едър план.

Джиян се разсмя, после изведнъж млъкна, забави ход и спря.

— Какво има? — Чен погледна напред.

— Онези двамата... — прошепна Джиян. — Ела. Да се връщаме. Ще хванем южния коридор и ще прецепим направо.

Чен погледна към Джиян, след това — надолу към коридора. Двамата младежи хан на по шестнайсет години се бяха облегли на стената и се преструваха, че си говорят.

Чен се наведе и сниши глас:

— Кой са тези?

Джиян срещна погледа му.

— Учат в нашето училище в по-горен клас — те са от една *тон*, банда. Наричат се Стражи на зеленото знаме.

— И какво искат?

— Не знам. Знам само, че с тях можеш да си довлечеш беля на главата.

— Значи нищо не си направил, така ли, Джиян? Нищо, което би трябвало да знам?

Джиян го погледна с ясни очи.

— Нищо, татко. Заклевам ти се.

— Добре. Значи тогава няма от какво да се страхуваме, нали? — той се изправи. — Искаш ли да те държа за ръка?

Джиян поклати глава.

Чен се усмихна — разбираше го.

— Добре. Тогава да вървим.

Почти се бяха изравнили с онези двамата, когато те се обърнаха и им преградиха пътя.

— Къде си ръгнал бе, говно? — ухили се по-високият на Джиян.

— Какво искате? — Чен се постара да не му личи колко е ядосан.

— Затваряй си устата, *лао джен* — обади се вторият и се приближи. — Имаме си работа с момчето. Дължи ни пари.

Чен се накара да се отпусне. Значи това било. Бяха им свършили парите и бяха решили, че могат да изръсят някое по-малко момче. Усмихна се, докосна малкото око на ревера на туниката си и го активира.

— Мисля, че синът ми няма работа с тебе, приятел. Така че си върви по пътя.

Първият дангалак се разсмя — фалшив, висок смях, който явно беше сигнал. Още четирима веднага изскочиха от входовете зад него.

— Както казах, момчето ни дължи пари. Двайсет *юана*.

Чен протегна ръка и придърпа Джиян зад себе си.

— Можете ли да представите доказателство?

— Не е у мене — обади се първият. Лицето му беше изкривено, движенията на тялото му бяха станали по-заплашителни. — Но наистина ни дължи парите. И аз си ги искам. Така че освен ако не искаш да ме наречеш лъжец...

Чен се усмихна и леко мръдна, така че камерата да може да улови лицата на всичките.

— О, сигурен съм, че няма нужда, приятел. Но синът ми няма в джоба си пукнат *фен*, да не говорим за двайсет *юана*.

Погледът на младежа се стрелна встрани, после отново се върна върху Чен. На устните му започна да се изписва усмивка.

— Е, ами ти, *лао джен*! Казват, че бащите отговаряли за дълговете на синовете си. Според мене няма как да нямаш двайсет *юана*.

Чен се усмихна, поклати глава и отстъпи назад.

— Похарчих си парите, *приятел*. А сега ни пусни да минем. Живеем малко по-нататък.

Изад двамата младежи избухна подигравателен смях. Говорителят им пристъпи напред и леко отпусна длан на рамото на Чен.

— Съжалявам... приятел... но не ти вярвам. Видях те с каква банкнота плати за киното. Не може да си ги похарчил всичките, нали?

Чен погледна дланта на рамото си. Мършава, грозна длан. Щеше да е лесно — и би останал много доволен — да я махне от рамото си и

да я смачка. Ала не можеше. Той беше офицер на танга. И освен това Джиян трябваше да се учи как да действа правилно.

Чен си пое дъх, после наведе глава, извади тънката измачкана банкнота от джоба си и я подаде на младежа.

— Така... — младежът стисна насърчително рамото на Чен, след това се обърна и тържествуващо вдигна банкнотата, за да я видят приятелите му. Те задюдюкаха, започнаха да подсвиркват и да ръкомахат към Чен. После с последен подигравателен поклон младежът се обърна и наперено се отдалечи. Приятелите му му направиха път, а един от тях се обърна и направи последен презрителен жест.

Чен ги сподир с поглед, след това се обърна и погледна към сина си. Джиян се беше нацупил и бе извърнал вдървено глава.

— Нямаше как... — започна Чен, но Джиян яростно разтресе глава.

— Ти го остави да пикае върху нас.

Чен усети как замира. Никога досега Джиян не беше ругал пред него. Нито пък беше чувал този гневен тон — тон на болка и свирепо неодобрение.

— Бяха шестима. Можеше да наранят някого.

Джиян го стрелна с кръвнишки поглед.

— Искаш да кажеш, *тебе*!

Чен не беше искал да каже това, но не му възрази. Пое си дъх и започна да обяснява, опитвайки се да накара сина си да го разбере.

— Аз съм офицер от силите за сигурност на танга, Джиян, и в момента не съм дежурен. Да се млатя по коридорите не ми влиза в задълженията.

— Те пикаха върху нас — повтори Джиян и отново гневно изгледа баща си. Аха-аха щеше да се разплаче. — А ти ги остави да си отидат. Просто им даде парите като някой тъпак от Долните нива!

Чен рязко вдигна ръка, след това я отпусна.

— Ти не разбираш, Джиян. Всичко е заснето с камера. Аз...

Джиян изпухтя презрително, обърна му гръб и тръгна.

— *Джиян!* Изслушай ме!

Момчето поклати глава, без да се обръща.

— Остави ги да се изпият върху нас.

Чен остана на място още миг, впери поглед в него. Поклати глава, след това тръгна подире му.

Щом се върнаха вкъщи, той се отправи право към крайната спалня. Уан Ти беше седнала на леглото и сменяше чаршафите.

— Къде е той? — тихо попита Чен.

Тя го погледна, после посочи затворената врата на стаята на Джиян. *Там е* — прочете той на устните ѝ. — *Но го остави на мира.*

Чен я погледна, след това наведе глава и въздъхна тежко. Тя спря, приближи се до него и го притегли към себе си.

— Какво има?

Той затвори вратата зад себе си и ѝ разказа за случилото се, като ѝ обясни и какво смята да направи. Ако се задействаше веднага, можеха да проследят банкнотата. Заедно със свидетелството на записа от камерата това щеше да е достатъчно момчетата да бъдат изпратени на по-долна палуба. Така беше редно да се действа. Това беше най-ефикасният начин, защото нивото се отърваваше от подобни отрепки. Ала този път усещаше остро чувство на неудовлетворение.

— Прав си бил, Чен — тихо му рече тя. — Направил си точно каквото трябва. Закони трябва да съществуват. Не можем да живеем като в старите времена. Ако беше иначе, и тук горе щеше да е като в Мрежата.

— Знам — отговори той. — Ала го разочаровах. Личеше си по лицето му. Той ме мисли за страхливец.

Уан Ти поклати покрусено глава.

— Ами ти, Чен? Смяташ ли се за страхливец? Не. Ти си *куай*, съпруге мой. С каквито и дрехи да си облечен, ти винаги ще бъдеш *куай*. Но понякога е най-правилно да избегнеш неприятностите. Сам ти си го казвал. Понякога човек трябва да се огъне като тръстика.

— *Ай я...* — той извърна глава, но тя отново нежно го обърна към себе си.

— Остави го, Чен. Ще се оправи. Но точно сега главата му е пълна с героика. Онзи филм, на който го води. Въображението му е включило на тази вълна. Но в живота не е така. Понякога, за да постигне целта си, човек трябва да прави отстъпки.

Той впери поглед в нея — знаеше, че е права, ала някаква част от него продължаваше да мисли, че би могъл да направи нещо друго. Да

смачка ръката на момчето и да счупи някоя и друга луда глава. Да им даде урок.

И да впечатли сина си...

Наведе глава.

— Боли, Уан Ти. Да го беше видяла как ме гледаше. Да го беше чула какво ми наговори...

Тя нежно докосна бузата му. Ласката й, също както и гласът й, беше балсам.

— Знам, любов моя. Но не е ли и това един вид храброст? Да се изправиш лице в лице с тази болка и да я преодолееш. За добро. Като знаеш, че си постъпил правилно — тя се усмихна. — Той ще се оправи, Чен. Знам го. Той е добро момче и те обича. Така че остави го малко на мира, а?

Той кимна.

— Е... май ще е най-добре да задействам пагубната охрана по случая. След няколко часа трябва да докладвам, така че нямам много време.

Тя се усмихна, обърна се и отново продължи с опаковането.

— И, Чен...

— Да? — обърна се той на вратата.

— Не прави глупости. Помни какво ти казах. Знаеш кой си и какъв си. Нека това бъде достатъчно.

Той се поколеба, след това кимна. Но още щом се обърна, знаеше, че не му е достатъчно. *Проклети да са!* — помисли си той и се зачуди кое ли толкова изкривява душите на хората, че не могат да съществуват, без да измъчват другите.

* * *

В дългия широк коридор, който водеше към Залата на ведрата върховност, беше хладно, тихо и сумрачно. От черните животински усти на светилниците, вградени високо в кървавочервените стени, голи, захранвани от масло пламъци хвърляха тънко воднисто сияние, което трепкаше по мозайката от плочки на пода, а стройните колони, подредени в редица от всички страни, хвърляха по дузина трептящи сенки. Дългите силуети на дракони, които обвиваха тези колони в

редуващи се червени и златни тонове, се протягаха към небесата на тавана, където сред трепкащите мрак и светлина бушуваше барелефна битка между богове и демони.

Между колоните бяха застанали стражите — в стойка мирно, без да помръдват. Светлината мъждукаше по лъскавите им униформи и разкриваше живата влага на очите им. Бяха застанали с лице срещу външната врата, готови — животът им беше стена, която защитаваше техните господари.

Зад гърбовете им имаше втора двойна врата, която сега беше заключена. Зад нея Седмината се съвещаваха. Там беше по-топло и по-светло. Всеки танг се бе отпуснал на тапициран стол, а церемониалните им облекла бяха единственият знак за ритуал. Ван Со-леян, домакин на този съвет, говореше по пакета от предложения, с които бе излязъл Ли Юан.

Ли Юан седеше срещу Ван, а в гърдите си усещаше стегнат възел от напрежение. Неочаквано топлият поздрав на младия танг на Африка го бе стъписал по-рано. Беше дошъл, очаквайки студенина, дори открита враждебност, но прегръдката на Ван и непринуденият му смях го бяха изненадали. Така беше и сега. Защото въпреки че думите му уж бяха справедливи — той като че ли подкрепяше, дори прегръщаше плана на Ли Юан за идните дни — Ли Юан не можеше да се отърве от подозрението. Ван Со-леян беше такъв съвършен актьор, такъв *естествен* политик, че да приемаш за чиста монета всичко, което прави или казва, значеше да му се оставиш открит, неохраняван, уязвим за следващата му прищявка или настроение.

Ли Юан отново се облегна на възглавниците, принуди се да се отпусне и се опита да прозре зад воала на думите на Ван Со-леян. Усети как до него Цу Ма се раздвижва на стола си.

— И така... — Ван отново погледна към Ли Юан с ясна, безгрижна усмивка, — според мене трябва да подкрепим идеите на Ли Юан. Иначе не бихме постъпили мъдро, а може би това би ни довело до бедствие — огледа се и вдигна пухкавите си ръце в жест на приемане. — Разбирам, че в миналото съм мислил по-иначе, но през последните шест месеца постепенно прозрях, че трябва да се изправим лице в лице с тези проблеми *още сега*, преди да е станало твърде късно. Че трябва да се справим с тях решително, с волята да преодолеем всички трудности.

Ли Юан усещаше колко близки са думите на Ван до тези на баща му. Но дали Ван го правеше нарочно, или това беше просто несъзнателно ехо?

Той вдигна очи, забеляза, че Ван го гледа, и кимна.

— Добре — и Ван се обърна към Ву Ши и Вей Фен; разбираше, че само тези двамата остава да бъдат убедени. — В такъв случай предлагам да съставим много по-пълнен документ, който да одобрим и ратифицираме на следващата среща на този Съвет.

Ли Юан погледна изненадано към Цу Ма. Това ли беше? Нямаше ли да ги ужили накрая по опашката?

Цу Ма се наведе напред. Думите му бяха предшествани от тих смях.

— Радвам се, че гледаме еднакво на тези въпроси, братовчеде, но нека да се изясним. Ти предлагаш да приемем пакета от мерки на Ли Юан или имаш някакво предложение за... *изменения* по същество?

Ван Со-леян се усмихна обезкуражаващо.

— По същество не виждам нищо нередно в предложенията на Ли Юан, ала когато се отнася до подобни неща, трябва да се погрижим тънките подробности — съставянето на самите закони — да ни задоволяват, нали? Да позволим твърде малко е също толкова лошо, колкото и да позволим твърде много. Промените в Едикта трябва да бъдат прецизно регулирани, както и законите за нарастване на населението. *Равновесието* трябва да бъде точно каквото трябва, не си ли съгласен, Вей Фен?

Вей Фен, към когото се бяха обърнали неочаквано, се позамисли. Напоследък изглеждаше остарял, забележимо уморен и на последното събрание бе изпратил най-големия си син, Вей Чан Ин, да го замества. Но този път с оглед на това, колко важно беше събранието, бе решил да присъства лично. Той се наведе леко напред — личеше си, че го боли — и кимна.

— Така е, Ван Со-леян. И аз съм благодарен, че те чувам да говориш за равновесие. Днес чух много неща, които си мислех, че няма да чуя, докато съм жив, и все пак не мога да твърдя, че не си прав. През последните десет години нещата се промениха. И ако този пакет от мерки ще ги оправи, трябва да следваме този курс, както казва братовчед ми Ван, решително и с волята да преодолеем всички трудности. И все пак бихме направили добре, ако съгласуваме

пomeжду си природата и степента на тези промени, преди да ги осъществим. Трябва да разберем какъв ще е вероятният изход от нашите действия.

Ван почтително сведе глава.

— Съгласен съм, почитаеми братовчеде. Голяма мъдрост има в думите ти. Точно затова предлагам да съставим обединен комитет, който да изследва вероятните последствия от подобни мерки. Нещо повече, мога ли да предложа човекът на моя братовчед Вей Фен, министър Шен, да бъде назначен за шеф на този комитет, който да рапортува направо на Съвета за откритията си?

Ли Юан се втренчи смаяно в Цу Ма. Министър Шен! Точно Шен те двамата с Цу Ма смятаха да предложат за подръководител на „Джен Син“ — Шен, който беше най-важната част от плана им да спасят компанията от финансово разорение — но Ван Со-леян някак го беше разбрал и сега ги бе изпреварил, като ги бе лишил от техния кандидат и знаеше, че нямат друг. Вей Фен кимаше, невероятно доволен от предложението. Миг по-късно гласуваха и решението беше прието единодушно, след което пристъпиха към следващия въпрос — „Джен Син“ и как трябва да бъде ръководена тази компания.

— Но първо нека да хапнем — предложи Ван и вдигна масивното си туловище от стола. — Не знам за вас, братовчеди, но аз бих нагълтал цял вол — ако трябва, суров.

Разнесе се смях, но нито Ли Юан, нито Цу Ма се присъединиха към него — още се мъчеха да се оправят от шока от последния ход на Ван. Ли Юан погледна към Ван и срещна погледа му. Преди той беше ясен, но сега в него имаше твърдост и лек проблясък на доволство.

Ли Юан преглътна гнева си, после се наведе, взе подвързаната с коприна папка, стисна я здраво и се отправи към балкона. Само преди минути имаше намерението да не използва онова, което знаеше, но сега беше твърдо решен.

Не. Още не беше свършил. Нека Ван Со-леян да празнува мъничката си победа, защото по-нататък същия този ден щеше да се смири, а властта му в Съвета да бъде пречупена за вечни времена.

И вече нищо — *нищо* — не можеше да го спре.

* * *

В същия този миг на двайсет хиляди *ли* оттам, на космодрума в Нанкин, един висок хан, облечен по чуждоземната мода на колонията на Марс, слизаше от междупланетния кораб „Вухан“. Беше преминал през изтощителна проверка на борда, но му предстоеше и друга. От опита за покушение над живота на маршал Толонен насам в Нанкин охраната беше много затегната.

Застана на опашката и безстрастно се загледа към огромната яма. Тестовете вътре в кораба го бяха заинтересували. Търсеха отклонения от нормалното — различия в структурата на ребрата и горната част на гръдния кош; признаци на необичайни структури при сканиране на мозъка. Трябваше да представи проби от урината и изпражненията си. Накараха го и да плюне в малко керамично блюдо. После стражът го бе погледнал и се бе усмихнал.

— Всичко е наред — беше се засмял той, сякаш бе повтарял тази шега хиляда пъти. — Вие сте човек.

Като че ли това означаваше нещо.

— Туан Вен-чан...

Той пристъпи напред и представи документите си. Стражът не им обърна внимание, хвана ръката му и я постави върху осветен екран на бюрото пред себе си. След миг я пусна, после смъкна един шарнир. Туан прилепи око към чашката в края му, за да сканира машината ретината му.

— Добре — обади се стражът, след това се наведе и взе документите на Туан. Разтвори ги под концентрираната светлина и затърси белези за подправяне или фалшификация. Удовлетворен, той пусна пропуска в тънката черна кутия до себе си. Миг по-късно той изскочи обратно. В Централата на силите за сигурност в Бремен компютърът бе въвел личните данни на Туан Вен чан в обща база данни.

— Добре. Разрешен ви е неограничен достъп до четирите Града, в които имате работа, и пълен достъп между ниво сто и петдесет и Първо ниво.

Туан кимна съвсем леко, после пхна документите в джоба си и продължи.

Дълбоко вътре в себе си усещаше леко учудване. Беше много по-лесно, отколкото бе очаквал. Но разбираше защо. Цялото това общество беше обучено да не предчувства; да мисли за това, как стоят

нещата и как са стояли винаги, а не за техния потенциал. Например мерките им за сигурност. Търсеха нещо, което вече е рядкост, толкова старомодно, колкото и тестовите, с които се опитваха да го открият. На Марс беше по-различно. Там ритъмът беше по-бърз. Нещата се бяха раздвижили.

Той се качи на влака, седна и зачака — търпението му беше неизчерпаемо, пътят му през големия лабиринт на Града — начертан ясно в главата му, сякаш вече го беше минавал. До Луо Ян имаше четири часа път, после — още час и половина на север, към Ян Чиян в края на Града, само на сто *ли* от двореца на Ван Со-леян в Тао Юан. Но записите в централния компютър щяха да покажат нещо друго — че е потеглил на юг към брега, за да хване междуконтиненталната совалка от Фучоу до Даруин. А щом централният компютър казваше така, кой ли би го оспорил? Кой ли би си направил труда да провери истина ли е това, което е записал — случило ли се е то във веществения, физически свят?

Външно лицето на Туан Вен-чан оставаше спокойно, почти непроницаемо като маска, ала дълбоко вътре в себе си той се усмихваше. Да, тук долу те бяха успели да се лишат от какви ли не качества. Качества, от които породата има нужда, за да еволюира по-нататък. И точно затова той беше тук. Да им напомни какво може да се направи. Да ги поразтресе малко.

И да тласне нещата един етап по-нататък.

* * *

Двамата младежи седяха зад еднопосочното стъкло, прилепили гърбове към стената, с вързани ръце. Предварителният разпит беше свършил. Беше време нещата да отидат по-нататък.

Чен последва сержанта. Забеляза как го погледнаха двете момчета, щом видяха униформата. После го погледнаха отново и очите им се изцъклиха, щом го познаха.

— Ай я... — измърмори по-младият под носа си, но кльощавият дългуч, тарторът, си мълчеше.

— Е, приятели — обади се сержантът с топъл, ироничен тон. — Срещали сте се с вашия обвинител и преди, но според мене не се

познавате. Така че позволете ми да ви представя капитан Као от специалните елитни сили на танга.

Кльощавият вдигна очи и за миг срещна погледа на Чен.

Добре — помисли си Чен. — Значи си разбрал.

— Добре — рязко рече той. — Имахте шанса да си признаете. Сега ще бъдете изправени пред специален съдийски състав, който ще вземе решение по случая — той млъкна. — Ще присъстват и семействата ви.

Забеляза внезапния гняв по лицето на кльощавия.

— Копеле гадно — измърмори момчето. — Шибано копеле гадно!

Той отново го пропусна покрай ушите си. В края на краищата той служеше на танга.

Отведоха ги надолу с въоръжената стража към залата за събрания в дъното на палубата. Там вътре ги чакаха тримата съдии, седнали зад високите си катедри. От едната страна на залата на отделни столове седяха четиримата съучастници. Зад тях бяха насядали семействата им — мъже, жени и деца, всичко седемстотин на брой.

Всичко това — помисли си Чен, щом се огледа, изненадан колко хора се бяха насъбрали тук. — Всичко това само защото аз го поисках. Защото исках всичко да бъде направено както си му е реда.

И все пак му се струваше, че не бива така. Трябваше да строши ръката на онова малко копеленце. Трябваше да му даде прост урок по сила. Докато това тук...

Започна се. Чен седеше отстрани, докато съдиите разглеждаха доказателствата, разпитваха момчетата и си записваха отговорите им. Беше студен, почти клиничен процес. И все пак, когато Чен се изправи да говори, усети мълчаливия натиск на всички тези очи, които го обвиняваха, гневяха му се, задето е нарушил равновесието на живота им. Усети как лицето му се вцепенява, сърцето му започва да се блъска в гърдите, но виждаше накъде вървят нещата. В края на краищата той беше *куай*. Освен това не той беше заплашил друг човек; не той беше измъквал пари от друг и не той беше лъгал.

Вгледа се в двамата младежи; желанието да се нахвърли върху тях, да смачка дребните им физиономии му дойде твърде много. Последвалият мрак му донесе облекчение. Седеше и почти не

виждаше какво става на екрана зад съдиите — прожектираха филма, който бе заснел само преди часове — и все пак, когато лампите отново светнаха, му беше трудно да се обърне срещу стената от враждебни лица.

Внимателно изслуша върховния съдия, докато онзи обобщаваше случая, после се стегна и се изправи, за да чуе присъдата. Последва миг на тишина, след това ядосано неодобрително мърморене, когато двамата гамени бяха изпратени петдесет нива по-надолу, на семействата им бе наложена тежка глоба, а на съучастниците им — също глоба и заповед да работят сто дни в полза на обществото.

Чен се огледа — усещаше насочените пръсти, обвинителните погледи и дори когато главният съдия смърри семействата, увеличи глобите и призова главите им да въведат ред в клановете си, не се почувства по-добре. Може би бяха прави. Може би наказанието беше твърде строго. Но не там беше смисълът. За него самата природа на наказанието беше погрешна, а не степента му.

Щом семействата тръгнаха да напускат, Чен застана до Вратата и се остави да го блъскат, докато се изнизваха. Вглеждаше се в обвинителите си, предизвикваше ги да го разберат.

Видяхте какво са направили синовете ви. Видяхте ги какви са станали. Защо обвинявате мене за грешките на децата си?

И все пак те го обвиняваха.

Цуй Вей, бащата на тартора, се приближи и заплашително се наведе над Чен.

— Е, капитан Као, доволен ли сте от постигнатото днес?

Чен мълчаливо впери поглед в него.

Устните на Цуй Вей леко се нацупиха; изразът му беше огледален образ на презрителната усмивка на сина му.

— Сигурен съм, че се гордеете със себе си, капитане. Защитихте закона. Но вие трябва да живеете тук, нали така? Имате деца, нали така?

Чен усети как го побиват студени тръпки на гняв.

— Заплашвате ли ме, *ши* Цуй?

Цуй Вей се изправи и се усмихна — отвратителна, цинична усмивка.

— Погрешно ме разбрахте, капитане. Аз съм човек, който се подчинява на законите. Но човек трябва да живее някак, нали?

Чен се извърна, прехапа устна и побърза да излезе, преди да е направил нещо, за което после ще съжалява. Както казваше Уан Ти, той трябваше да е доволен, че си е изиграл ролята и е помогнал нивото да се разчисти. Но все пак докато се връщаше обратно, усещаше гняв, а не удовлетворение. Гняв и дълбоко чувство за несправедливост. И докато вървеше, посегна към тила си, опипа дебелата плитка и я дръпна, сякаш искаше да я изтръгне.

* * *

Току-що беше минало три, когато вдигнаха Кар от леглото. На една от палубите на югоизток от *хсиен* Аугсбург беше избухнала престрелка. Петима бяха мъртви, всичките — гости на палубата. Само това не би било достатъчно значително, за да го събудят, но след няколко часа до един от вътрешнопалубните асансьори бе намерена торба. Торба с пълното досие на *Ю* за клуб „Водно конче“.

Сега, след по-малко от половин час, Кар се намираше в спалнята на двустайния апартамент и се опитваше да схване какво се е случило.

Докато стоеше там, дежурният офицер на палубата почука и влезе. Поклони се и подаде на Кар две разпечатки.

— *Юе Хао...* — измърмори Кар, докато разглеждаше плоското, черно-бяло изображение на обитателката на апартаментата; веднага забеляза колко много прилича на рисуваното изображение на терористката от *Ю Чи Ли*. Тя беше. Нямаше никакво съмнение. Но кои бяха другите?

Сканирането на петте жертви не беше разкрило почти нищо. Бяха от най-различни части на Града — макар и предимно от северно-централния *хсиен*. Всичките бяха инженери или техници в индустрията по поддръжката: занятия, които им позволяваха свободен достъп до това ниво. Като не се броеше това, поведението им в миналото беше примерно. Според досието те бяха прекрасни, забележителни граждани, но то очевидно грешеше.

Така че какво беше това? Фракция съперник, решила да надуе малко перки? Или пък в редиците на *Ю* имаше разцепление — някаква вътрешна борба за власт, чиято кулминация беше това? След всичко,

което бе видял в подобни *ко мин групи*, това нямаше да го изненада, но този път подобно обяснение като че ли не подходждаше.

— Какво показват камерите?

— В момента обработват материала, сър. След десет-петнайсет минути ще имаме филмите.

— Ами жената, тази Юе Хао — има я на тях, нали?

— Изпратих отряд до мястото, където е засечена за последен път от камери, но нямаше и помен от нея. Беше изчезнала.

— Изчезнала ли? — Кар поклати глава. — Какво искате да кажете?

Мъжът нервно извърна очи.

— Нашите камери са я засекли да влиза в стаята по поддръжката на върха на палубата. После вече няма никакъв знак от нея. Нито една от камерите по главния канал не я е уловила.

— Значи трябва да е там, така ли?

— Не, сър. Веднага изпратих хора да проверят. Стаята е празна, а в самия канал също я няма.

Кар въздъхна. Беше ясно, че ще се наложи сам да претърси.

— По-рано споменахте, че може да е била предупредена. Че имала нещо като пост...

— Две млади момчета, господине.

— Разбирам. И сте ги проследили, нали?

— Задържахме ги, сър. Искате ли да ги видите?

Кар огледа бъркотията около себе си.

— Вашите хора са свършили тук, както разбирам?

Капитанът кимна.

— Добре. Тогава първо разчистете. Изнесете труповете и постелете нещо. Не искам нашите млади приятели да се разстройват, разбирате ли ме?

— Тъй вярно, сър!

— О, и, капитане... нека един от вашите хора да подготви досие за това, какво е правила Юе Хао през последните три месеца. Като специално обърне внимание на случаите, когато не се появява пред камерите.

Капитанът се намръщи, ала кимна.

— Както желаете, майоре.

— Добре. И ми донесете *ча*. Голям чун, ако ви се намира. Може да откарам тук доста време.

* * *

Чен беше застанал пред вратата и оглеждаше трупове.

— Куан Ин! Какво се е случило тук?

Кар се усмихна уморено.

— Май някаква междуособица, както изглежда. Що се отнася до това, дали става въпрос за две отделни групировки или за борба вътре в Ю, може би това ще разберем, когато намерим жената. Що се отнася до самата жена, сигурен съм, че е замесена и в клането в Хановер, и в нападението над клуб „Водно конче“. Помолих за досие за това, къде е ходила през последните три месеца. Ако съм прав за нея, на записа трябва да има празноти, които съответстват с „осветяването“ около терористичните инциденти. Нямаме данни за най-близки роднини, което е много необичайно, но ти можеш да задълбаеш малко в това, нали? О, да, дежурният капитан ще доведе тук две млади момчета. Те са й били съгледвачи. Искам да ги разпитам и да разбера какво знаят за нея. Но по-леко с тях. Според мене те са си нямали представа в какво са забъркани.

— Ами ти, Грегор? Ти какво ще правиш?

Кар се изправи и се разсмя.

— Първо ще си допия този чудесен *ча*, а после ще разбера как така здрава и права жена може да се разтвори във въздуха яко дим.

* * *

— И така, братовчеди мои, дойдохме до въпроса за това, кой ще наследи „Джен Син“ — Ван се огледа и очите му спряха за кратко върху Ли Юан и Цу Ма, преди да се спрат върху стария танг на Източна Азия Вей Фен. — Така, както аз го виждам, позволихме тази работа да се протака твърде дълго. В резултат на това компанията понесе вреди, дялът на акциите ѝ в Индекса спадна драматично. Поради това наша непосредствена грижа трябва да е да осигурим

стабилно ръководство на „Джен Син“, като по този начин отстраним несигурността, която в момента вреди на компанията. След това...

Ли Юан прочисти гърло.

— Прости ми, че те прекъсвам, братовчеде, но преди да обсъдим подробно това, бих искал да призова да отложим въпроса за още известно време.

Ван се разсмя невярващо.

— Прости ми, братовчеде, но правилно ли те чух? Да *отложим*?

— Ако това е удобно на моите братовчеди. Ясно е, че ни е необходимо още време, за да намерим задоволително решение. Още месец-два.

Ван се наведе напред; лицето му изведнъж се стегна.

— Прости ми, братовчеде, ала не разбирам. От смъртта на Клаус Еберт насам вече два пъти този въпрос е повдиган пред Съвета. И в двата случая имаше единодушно съгласие да го отложим. По основателни причини, защото не можехме да вземем задоволително решение. Но сега разполагаме с отговор. Предложението на Ху Тун-по е точно онова решение, което търсехме.

Смехът на Цу Ма беше отявлено саркастичен.

— Наричаш това решение, братовчеде? На мене ми звучи като бюрократичен кошмар — рецепта не за стабилност, а за сигурно финансово разорение.

Ху Тун-по се наведе напред, почервениял от гняв, но Ван вдигна ръка и го накара да си замълчи.

— Ако този въпрос не беше повдиган и преди, Цу Ма, и ако не разполагахме вече със задоволително решение — решение, което ще имаш пълната възможност да оспорваш — бих разбрал желанието ти да търсиш други отговори, но времето за увъртания мина. Както вече казах, трябва веднага да действаме, иначе компанията ще претърпи непоправима вреда.

Ван млъкна и погледна към Вей Фен — направо се обръщаше към стареца за подкрепа. Така, както стояха нещата, Ху Тун-по и Чи Лин щяха да подкрепят Ван, докато Цу Ма и Ву Ши щяха да застанат зад Юан. Ако се стигнеше до борба, Вей Фен имаше решаващия глас.

Ван се усмихна и се поотпусна.

— Освен това какви възражения биха могли да имат братовчедите ми срещу идеята за управляващ комитет? Не би ли дало

това на всеки от нас равен дял в управлението на компанията? Не би ли демонстрирало това — по-ясно от всичко — че Седмината имат пълно доверие в бъдещия просперитет на „Джен Син“?

Ли Юан извърна поглед. Докато, ако говорим за холдинги, „Джен Син“ беше втората компания след „Мед Фак“ според индекса Хан сен, тя без съмнение беше най-важният комерсиален концерн в цяло Чун Куо и, както справедливо бе казал Цу Ма, ако позициите ѝ отслабнеха, това щеше да засегне него много повече, отколкото Ван Со-леян.

Но не можеше да го каже. Не и открито. Защото това би дало шанс на Ван отново да подхване темата за особените отношения на неговото семейство с „Джен Син“ — отношения, които макар и да съществуваха вече цял век, че и повече, в действителност бяха срещу духа на Седмината.

Ли Юан се облегна назад и срещна погледа на Цу Ма. Трябваше да отстъпят. Министър Шен беше тяхната печеливша карта и Ван вече им я беше измъкнал от ръката.

— Братовчеде Ван — студено рече той, — отстъпвам. Нека да приемем предложението на братовчеда Ху. Както каза, какви възможни възражения бихме могли да имаме срещу подобен план?

Той си пое дъх — присъствието на подвързаната с коприна папка в скута му и мисълта за унижението, на което скоро щеше да подложи Ван, го успокояваха. После — като че ли отникъде — му хрумна нова мисъл. Той отново се наведе напред — идеята беше толкова скандална, че го напуши смях.

— Всъщност — заговори той — позволете ми сам да предложа нещо. Ако Съветът позволи, бих желал да предложа маршал Толонен да бъде заменен на високия си пост и да бъде назначен за шеф на управляващия комитет на „Джен Син“ — погледна Ван право в очите. — Както толкова красноречиво се изрази моят братовчед, имаме нужда да укрепим доверието на пазара, а какъв по-ясен знак бихме могли да дадем от назначаването на човек с подобен опит и качества за шеф на нашия комитет?

Забеляза как трепна лицето на Ван и разбра, че го е пипнал. Разбира се, Ван можеше да възрази, но на какво основание? Че кандидатът е неподходящ? Не. Защото да се оспорва това би означавало, че са сгрешили, като са повишили Толонен в маршал.

Ли Юан се огледа и забеляза, че от всички страни кимат в знак на съгласие — дори съюзниците на Ван — и разбра, че е успял да намали вредата. С Толонен начело имаше много по-голям шанс нещата да вървят. Това би означавало загуба на влияние в Съвета на генералите, но то беше нищо в сравнение с потенциалната загуба на приходите от „Джен Син“.

Тържествуващо погледна Ван в очите, но Ван не беше свършил:

— Радвам се, че братовчед ми признава спешността на проблема. Обаче съм загрижен дали моят братовчед наистина има предвид онова, което казва. В края на краищата не за първи път той обещава нещо на този Съвет само за да вземе после думата си назад.

Ли Юан рязко се наведе напред, вбесен от думите на Ван. Наоколо му се разнесе смаяно, възмутено мърморене. Пръв обаче заговори Вей Фен — сбръчканото му лице беше станало сериозно, каменно; седеше на стола си вдървено, с изправен гръб. Дрезгавият му глас прокънтя — всякакви признаци на немощ бяха изчезнали:

— По-добре се обясни, Ван Со-леян, или си вземи думите назад. Никога досега не съм чувал подобно нещо!

— Така ли? — Ван Со-леян се изправи сред вихър от коприна и се огледа предизвикателно. — Нито пък щеше да чуеш, братовчедо, ако си нямах основателна причина. Говоря за обещанието на Ли Юан пред този съвет, че ще пусне по-младите синове — обещание, към което се присъединиха и братовчедите ми Ву Ши и Цу Ма — той пристъпи от крак на крак и огледа кръга от тангове. — Шест месеца минаха, откакто дадоха това обещание, и какво стана? Върнаха ли се синовете при бащите си? Разрешен ли е въпросът, утешена ли е скръбта на гражданите? Не. Бащите остават неутешими, оправдано гневни за това, че — след като ние дадохме обещание — синовете им все още са в затвора.

Ли Юан се изправи срещу Ван.

— Има основателна причина синовете да не бъдат освободени и ти я знаеш.

— Знам я?! — Ван се разсмя презрително. — Знам само, че си дал дума! Веднага ще бъдат освободени — така каза.

— И така и щеше да бъде, ако с онези бумаги всичко беше минало гладко.

— *Бумаги...?! —* подигравателният смях на Ван накара Ву Ши да се изправи и да застане до Ли Юан със свити юмруци и позеленяло лице.

— Знаеш толкова добре, колкото и всички останали, че нещата се забавиха, Ван Со-леян! Като имаме предвид колко тежки са обстоятелствата, условията за освобождаване бяха просто смешни! Всичко, което поискахме от бащите, беше да подпишат обещание за добро поведение. По-малко не бихме могли да поискаме и все пак те отказаха, като се заядоха за формулировката на документите!

— И с право, ако онова, което чух, е вярно...

Ву Ши настръхна.

— И какво си чул, *братовчеде?*

Ван Со-леян се извърна леко, след това се обърна отново, пристъпи напред и почти навря лице в лицето на Ву Ши.

— Че вашите чиновници, а не бащите са се заявили за точната формулировка на тези... *обещания*. Че са се влачили и протакали чак докато се изчерпи търпението и на най-търпеливия. Че са си намирали всякакви извинения, дори и най-абсурдни, да не си свършат работата. Накратко: било им е заповядано да протакат.

— *Заповядано?* — Ву Ши се разтрепери от гняв, след това вдигна ръка, сякаш за да удари Ван, но Ли Юан му препречи пътя.

— Братовчеди... — настоятелно ги прекъсна той. — Нека не забравяме къде се намираме — извърна глава и яростно се втренчи във Ван. — Нищо няма да постигнем, ако се засипваме с обиди един друг.

— Вие обещахте! — дръзко заяви Ван и студено срещна погледа му. — И тримата. Веднага, така казахте. Без всякакви условия — пое си дъх, после се въртна и седна.

Ву Ши изгледа Ван на кръв, след това отстъпи назад. Вече не криеше отвращението от братовчед си. Ли Юан стоеше там, усещаше как напрежението протича като електрически потоци във въздуха около него. И разбра — за първи път го осъзна без всякакво съмнение — че това разцепление никога няма да бъде преодоляно. Отново седна и се наведе да вдигне от пода падналата папка.

— Ван Со-леян — започна той и погледна към кръглоликия си братовчед. Той беше направил първата стъпка и сега Ли Юан беше спокоен. — Има един малък въпрос, който бих искал да повдигна, преди да продължим. Въпрос на... етикет.

Ван Со-леян се усмихна.

— Както желаяш, братовчеде.

Ли Юан отвори папката и погледна тънкия лист черна пластмаса. Беше плака на холографски образ — Ван Со-леян в градината на Тао Юан на срещата с васала на Ли Юан Хсиян Шао-ер. В папката имаше и други неща — запис на разговора и показанията на майстора на императорския дом на Ван, Сун Ли Хуа, но точно холограмата беше най-заплашителното доказателство.

Понечи да я подаде на Ван, но Ван поклати глава.

— Знам какво е това, Ли Юан. Няма нужда да ми го показваш.

Ли Юан се разсмя изненадано. Какво беше това? Да не би Ван да си признаваше предателството?

С нещо като примирение Ван стана от стола, приближи се до двойната врата, отключи я и я разтвори. Махна с ръка и един прислужник веднага се приближи, понесъл голямо бяло лакирано ковчеже. Ван го взе и се обърна към танговете.

— Чудех се кога ли ще стигнеш до това — приближи се той на лакът разстояние от мястото, където седеше Ли Юан. — Ето, това го пазах за тебе. Що се отнася до предателя Сун, той намери покой. След като ми каза всичко, разбира се.

Ли Юан взе ковчежето. Сърцето му се блъскаше в гърдите.

Отвори го и ужасено се втренчи в него. Отвътре, сред червената коприна, в него се бе втренчил Хсиян Шао-ер. Очите му бяха като бледосиви подути луни на неестествено бялото лица, клепачите им — обърнати. И после бавно, много бавно, като насън устните му се раздвижиха:

— Простете... *чие...* *хсия...* признавам... предателството... си... и... ви... моля... да... не... наказвате... семейството... ми... заради... моята... подлост... и... недостойност... — отсечената глава трепна леко, после продължи; равният, почти дрезгав шепот сякаш беше гласът на самия камък: — Простете... им... *чие...* *хсия...* моля... ви... Простете... им...

Ли Юан вдигна очи и видя как неговият ужас се отразява във всички лица без едно. След това се разтрепери от погнуса и изпусна ковчежето. То падна, замразената глава се търкулна по дебелия килим и най-накрая спря, полегнала настрани, до стъпалото на Ван Со-леян.

Тангът на Африка се наведе, вдигна я и я подаде на Ли Юан. Усмивката му беше като на озъбен труп.

— Това според мене си е твое, братовчеде — след което се разсмя; смехът му заизригва от него на талози. — Твое...

* * *

— Как се казваш?

— Кун Лао.

— А ти?

— Кун И-лун.

— Значи сте братя?

Деветгодишният И-лун поклати глава.

— Братовчеди — тихо отговори той. Все още не знаеше какво да мисли за този човек, който, въпреки че се държеше мило, беше облечен в униформата на танга.

Чен се облегна леко назад и се усмихна.

— Добре. Вие сте били приятели на Юе Хао, нали? Помогнали сте й, когато са дошли онези мъже, нали?

Забеляза как по-малкият, Лао, погледна към братовчед си и чак тогава кимна.

— Това е добре. Сигурно сте й спасили живота.

Забеляза как сведоха глави; как отново се спогледаха — все още не бяха сигурни за какво е всичко това.

— Сигурно ви е била много добра приятелка, за да направите това за нея, И-лун. Как стана така? Как се сприятелихте?

И-лун продължаваше да гледа надолу.

— Беше добра с нас — измънка той неохотно.

— Добра? — Чен се разсмя тихо, щом си спомни какво беше казал Кар за пазача, Лайден, и как тя сигурно му беше спасила живота. — Да, представям си. Но как се запознахте с нея?

Никакъв отговор. Опита друго.

— Хубава машина има. „Мед Рес мрежа — 6“. И аз искам да имам такава, а вие? Машина трепач. Странно обаче. Използвала я е, за да записва новини.

— Това беше нашият проект — обади се по-малкият, Лао, без да мисли, после пак млъкна.

— Проект? За училище, така ли?

И двете момчета кимнаха. И-лун отговори и за двамата:

— Тя ни помагаше за него. Винаги ни е помагала. Отделяше ни време. Не като другите. Всеки път, когато имахме проблем, можехме да отидем при нея.

Чен дълбоко си пое въздух.

— И затова я харесвахте, така ли?

Сега и двете момчета го гледаха със странно сериозни изражения на детските си лица.

— Тя беше забавна — обади се Лао замислено. — С нея не беше само работа. Тя го правеше така, че да е забавно. Превръщаше всичко в игра. Много научихме от нея, но тя не беше като учителите.

— Точно така — обади се И-лун вече по-въодушевено. — Те карат всичко да изглежда тъпо и безинтересно, но с нея всичко ставаше живо! Когато ни го обясняваше тя, всичко имаше смисъл.

— Смисъл? — Чен усети как стомахът му леко се свива. — Какво искаш да кажеш, И-лун? Какво ви говореше?

И-лун заби поглед в земята, сякаш усетил, че въпросът на Чен крие и някакво по-дълбоко значение.

— Нищо! — тросна се той.

— Нищо ли? — Чен се разсмя; знаеше, че ако натиска, няма нищо да постигне. — Вижте, просто ми е интересно, това е. Юе Хао е изчезнала и бихме искали да я намерим. Да ѝ помогнем. Ако можем да разберем що за човек е.

— Издирвате ли я?

Чен се вгледа в двамата за момент, после се наведе. Реши да се опита да спечели доверието им.

— Юе Хао е в беда. Онези мъже са се опитали да я убият, но е успяла да избяга. Така че, Кун Лао, ние наистина трябва да я намерим. Да я издирим, ако така предпочиташ. Но колкото повече знаем — колкото повече добри неща знаем за нея — толкова по-добре за нея. Точно затова трябва да ми разкажете всичко за нея. За да ѝ помогнете.

Лао погледна към братовчед си, след това кимна.

— Добре. Ще ти разкажем. Но трябва да ни обещаете, капитан Као. Обещайте ни, че като я намерите, ще се постараете да ѝ

помогнете.

Той погледна двете момчета и за миг видя в тях нещо от собствения си син, после кимна.

— Обещавам. Така добре ли е? А сега ми разкажете. Кога се запознахте с Юе Хао и как станяхте приятели?

* * *

Стаята за поддръжка беше празна, капакът отзад — заключен, предупредителната светлина до него светеше в червено в сумрака. Кар приклекна, промъкна се през ниската врата, след това се изправи и застана абсолютно неподвижен, като се заслушваше и душеше въздуха. Усещаше се почти недоловим мирис на пот. И нещо друго... нещо, което не можеше да определи. Приблужи се до капака и прилепи ухо към него. Нищо. Или почти нищо. Чуваше се слабо жужене — ниска, пулсираща вибрация.

Спря за миг, огледа канала и разбра, че трудно ще се промъкне през него — и че ще бъде уязвим за миг, ако тя чака от другата страна. Но по-вероятно беше тя вече да е далече оттук.

Той се промъкна през отвора с главата напред, набути раменете си по диагонал в тясното пространство, после сграбчи гредата отгоре и се набра, като се извъртя настрани. Пусна се и се преобърна бързо с готов за стрелба пистолет, но щом се обърна, едва се удържа — залитна и изведнъж разбра, че платформата е само пет *чи* широка и нататък...

Нататък имаше да пада половин *ли* надолу.

Дръпна се назад, дишайки тежко. Каналът беше петдесет *чи* широк — огромно пространство с ромбоидна форма, една от шестте големи кухи колони, които стояха в ъглите на палубата и я поддържаха. Тръбите се издигаха нагоре в мрака — масивни тръби, трийсет-четирийсет пъти колкото човешка талия — и всяка тръба беше като огромно дърво — навсякъде се простираха дебели клони и се кръстосваха в откритото пространство. Целите стени на огромния канал нагоре и надолу бяха осеяни със сервизни светлинки, но те не толкова осветяваха пейзажа, колкото подчертаваха присъщата му тъмнина.

Мястото беше студено и мрачно — място, където царяха мрак и тишина. Или поне така му се стори в първите мигове. Но после го чу — звука, фон на всички останали звуци в целия Град, звука на големите мотори, които изтласкваха водата нагоре по нивата от огромните резервоари долу, и на другите, които филтрираха онова, което се стичаше надолу. Жуженето можеше да се пипне, самият въздух вибрираше. И се усещаше следа от същата онази неопределена миризма, която беше доловил по-рано в стаята, но тук тя беше по-силна. Много по-силна.

Той подаде глава над ръба и надникна надолу, след това се дръпна назад, изпружи врат и се опита да съзре нещо сред сенките.

Накъде? Нагоре ли беше тръгнала или надолу?

Огледа се, забеляза камерите, после се намръщи недоумяващо. Нямаше как камерите да не са я засекли как излиза от стаята на платформата. Никакъв шанс. Което означаваше, първо, че изобщо не се е качвала в стаята на поддръжката, или че някой си е играл с тези камери. А тя е влязла в стаята.

Известно време Кар се вглеждаше в камерата точно насреща му, след това, поразен от абсурда, се разсмя. Всичко беше толкова лесно, да му се не види! Откакто Градът съществуваше, охраната разчиташе на очите си — на наблюдателните камери, техните стражеви кучета, които вършеха по-голямата част от наблюденията вместо тях, и нито за миг не поставяха под въпрос доколко е задоволителна тази система — просто я използваха, както ги бяха учили. Но Ю се бяха досетили колко уязвима е една подобна мрежа, колко лесно се манипулира. Бяха разбрали колко лесно е само да залепиш едно око или да му пробутаеш фалшива информация. Трябваше им единствено достъп. А кой имаше достъп? Техниците. Техниците по поддръжката. Като петимата мъртъвци. И момичето. И други. Стотици други. Всички те до един бърникаха в мрежата и създаваха бели полета в зрението на света.

Бяха създали фалшиви очи. Фалшиви очи. Също както в *уей чи*, където една група камъни е в безопасност само ако има две очи и където целта е да ослепиш око и да вземеш група или да примамиш противника с фалшиво чувство за сигурност, като го оставиш да си мисли, че има око, докато всъщност...

Той смъкна визьора, наведе се и огледа стените за следи от топлина.

Нищо. Точно както очакваше — следата беше студена. Вдигна визъора и тежко въздъхна. Онова, от което наистина имаше нужда, беше сън. Дванайсет часа, ако е възможно, четири, ако има късмет. Хапчетата, които вземаше, за да се държи буден, имаха ограничен ефект. Мисловните процеси се влошаваха, рефлексите се забавяха. Ако не успееше да я намери скоро...

Облегна се на стената, прикрепи се с една ръка, после спря и погледна надолу. Пръстите му бяха напипали нещо меко и лепкаво. Вдигна длан към устата си и близна. Беше кръв, съсирена наскоро.

Нейна? Сигурно. Никой друг през последните няколко часа не беше идвал тук. Така че може би тя беше ранена при престрелката. Поклати озадачено глава. Ако беше така, защо не бяха открили кървава следа в коридорите навън? Освен ако не я бяха забелязали.

Приблужи се до края на платформата, опипа надолу — пръстите му затърсиха и най-накрая, на върха на сервизната стълба, три стъпала по-надолу, отново напипаха лепкаво петно.

Надолу. Беше слязла надолу.

Кар се усмихна, след това извади пистолета, обърна се, прехвърли се през ръба, изви се назад и обувият му в ботуш крак се протегна към стъпалото.

* * *

Към дъното на шахтата стана по-тежко. По-тънките сервизни тръби, които се разклоняваха от огромните артерии, изобилстваха тук и на Кар му беше много трудно да се промъква и да се дърпа по-далече от стената, докато търсеше път надолу.

Кървавата диря бе свършила на една платформа на тридесет нива по-надолу от мястото, където я откри за първи път. Беше прекарал двайсет минути в търсене на други следи, но не откри нищо. Чак когато се бе доверил на инстинкта си и бе продължил да слиза надолу, намери нещо — обвивка от лейкопласт, натикана в една цепнатина в стената на канала.

Възможно беше да е излязла през някоя от капандурите на поддръжката на палубата оттатък. Възможно, но не много вероятно. Сега и охраната на всички съседни палуби беше вдигната по тревога.

Нито пък тя би могла да повтори номера. Беше изгубила много кръв. В това състояние да се изкачва щеше да ѝ дойде твърде много.

Освен това инстинктът му подсказваше къде би могъл да я намери.

Кар продължи да си пробива път нататък, нащрек и за най-дребното помръдване, най-дребното изменение в бавния ритмичен пулс, изпълващ въздуха. Интензивността на звука като че ли нарастваше, докато той слизаше надолу — дълбока вибрация, която отекваше във въздуха също толкова, колкото и в костите му. Той спря, погледна нагоре през преплетената мрежа от тръби и си представи, че огромният, висок две ли канал е гигантска флейка, огромна *кун ти*, която трепти на самия праг на слуха и свири една-единствена безкрайна нота в песен, написана за титани.

Продължи надолу — сега внимаваше повече, усещаше, че дъното на шахтата не може да е далече. Въпреки това се изненада, когато, докато се промъкваше през едно гнездо от стърчащи тръби, краката му не срещнаха нищо. Известно време се задържа там, напрегнал мускули, докато краката му сляпо търсеха къде да се захванат, после отново се издърпа нагоре.

Приклепна и се взря в преплетените тръби. Там долу нямаше нищо. Нищо освен мрак.

По всяка вероятност тя беше там, в тъмното, и го чакаше. Но колко надолу? Двайсет *чи*? Трийсет? Дръпна визъора надолу и превключи на ултравиолетово. Зрителното му поле веднага се изпълни със силно червено сияние. Разбира се... беше я усетил по-рано — топлината, която идваше отдолу. Там бяха големите помпи — точно отдолу. Кар вдигна визъора и поклати глава. Нямаше смисъл. Тя можеше да се разхожда накъдето си иска на яркия фон от топлина — знаеше, че не могат да я видят. Той не можеше да използва и лампа. Това би издало само къде се намира той самият много преди да му се удаде да я намери.

Какво тогава? Бомба светкавица? Парализиращ газ?

Последното имаше смисъл, но той продължаваше да се колебае. След това се реши, обърна се и тръгна към стената.

Трябваше да има път надолу. Стълба. Щеше да я намери и да слезе в мрака.

Тръгна надолу напрегнат, като се заслушваше и за най-малкото движение отдолу. Обутите му в ботуши крака намираха стъпалата с деликатност, изненадваща за толкова едър мъж. Тялото му беше полуизвърнато към мрака в центъра, оръжието — извадено и готово за стрелба. Въпреки това поемаше голям риск и го знаеше. Тя нямаше „нощно зрение“ беше съвсем сигурен в това — но ако беше там долу, съществуваше определена възможност тя да го види първа, макар и само като сянка върху сенките.

Спря, приклепна на стълбата и спусна ръка надолу. Кракът му се беше натъкнал на нещо. Нещо твърдо, което обаче поддаваше.

Беше мрежа. Здрава охранителна мрежа, опъната през шахтата. Протегна ръка и затърси повърхност. Да, ето! — издигнатият ръб на врата, вградена в мрежата. Опипа го. На най-далечния от стълбата ръб напипа лека вдлъбнатина, в която можеше да влезе гаечен ключ, но вратата беше заключена. Ако трябваше да продължи нататък, трябваше да я разбие.

Изправи се, вкопчи се здраво в стъпалото и се приготви, после здраво удари с крак. Ключалката поддаде с рязко изпукване и го повлече надолу със себе си — ръката му се откъсна от стъпалото, тялото му се загърчи.

Падаше. Инстинктивно се сви на топка и се приготви да посрещне удара, но той дойде по-скоро, отколкото очакваше, и го разтърси.

Претърколи се на една страна, след това се надигна и си пое дъх на пресекулки. Лявото рамо го болеше.

Зачака напрегнато в притихналия мрак — опитваше се да долови изщракването на предпазител или трополенето на граната, но не последва нищо — само дълбокият ритмичен пулс на помпите точно под него. И нещо друго — нещо толкова слабо, че отначало му се стори, че си го въобразява.

Кар несигурно се изправи на крака, после тръгна по посока на звука, опипом търсейки пътя си.

Стената се оказа по-близо, отколкото си мислеше. Известно време ръцете му търсеха безплодно, след това откриха онова, което търсеха. Коридор — малък, нисък тунел, в който едва успя да се натика. Спря се и се послуша. Да, оттук идваше. Сега го чуваше съвсем ясно.

Обърна се настрани и навлезе навътре, като бавно се придвижваше по тесния тунел. Темето му опираше в тавана. Някъде по средата спря и отново се послуша. Звукът сега идваше по-отблизо; не можеше да сбърка ритъма му. Протегна ръка и пръстите му напипаха решетка. Веднага позна какво е. Беше вграден шкаф — същият, какъвто имаше в общежитието.

Плъзна ръка през решетката, вдигна я и бавно я закрепил в процепа отгоре. Спря и отново се послуша, опрял ръка на дъното на нишата, после бръкна навътре — търсеше...

Почти веднага напипа нещо топло. Леко отдръпна длан — беше усетил леката промяна в ритъма на дишането ѝ. Изчака то да се нормализира, след това отново протегна ръка и опипа формата. Беше длан, пръстите сочеха наляво. Опипа по-нататък, после се усмихна — пръстите му напипаха нещо по-твърдо и по-студено. Пистолетът ѝ.

Известно време не помръдна — беше затворил очи и се вслушваше в простия ритъм на дишане на жената и в дълбокото вибриране на помпите. В мрака те оформяха нещо като контрапункт и за момент той се отпусна — двата звука се преплитаха някъде дълбоко в него; Ин и Ян, които се уравниваха един друг.

Мигът отмина. Кар отвори очи в мрака и потръпна. Срамота. Искеше му се това да свърши по друг начин, но нямаше как. Провери оръжието си, след което дръпна визъора надолу и включи лампата. Тясната ниша веднага се изпълни със светлини и сенки.

Кар притаи дъх и се вгледа в жената. Тя лежеше на една страна с лице към входа, едната ѝ ръка беше сгъната на гърдите ѝ. На перлената светлина на лампата тя изглеждаше направо красива — сънят беше смекчил азиатските ѝ черти, силата ѝ — свършената костна структура на лицето и раменете ѝ — беше някак си подчертана. „Прилича на Мари“ — помисли си той и се изненада от тази мисъл. Докато я гледаше, тя помръдна, леко отмести глава и очите ѝ потрепнаха насън под клепачите.

Той отново потръпна — спомни си какво му беше казал за нея пазачът, Лайден, и какво бяха казали двете момченца на Чен. В същото време пред очите му се появи и убитото момче в клуб „Водно конче“, и мекото, отвратително разточителство на това място. Почувства се объркан. Тя *наистина* ли беше негов враг? Дали това силно, красиво създание наистина беше толкова различно от него самия?

Извърна глава и си напомни, че е дал клетва за вярност пред танга. После се стегна, вдигна пистолета си, постави го на един пръст разстояние от съненото ѝ лице и щракна предпазителя.

Звукът я събуди. Тя се усмихна, протегна се и се обърна към него. За миг тъмните ѝ очи се взираха сънено, след това тя мигна, разбра какво беше станало и замря неподвижно.

Той се разколеба — искаше да обясни, искаше му се тя да го разбере — поне сега.

— Аз...

— Недей... — прошепна тя. — Моля те...

Думите ѝ сякаш му сториха нещо. Отдръпна пистолета назад, взря се в нея, после отново се наведе напред, извъртя го и го допря до слепоочието ѝ.

След това остана неподвижен там, в мрака на главната шахта. Мрежата зад главата му проблясваше на светлината на лампата на визъора му. Беше решил да я убие — да свърши с всичко чисто и честно. Но изправен лице в лице с нея, щом чу гласа ѝ, бе изгубил мъжеството си — не беше способен да осъществи решението си.

Обърна се и отново се вгледа в потъналия в мрак вход на тунела. През цялото време беше действал под комуникационно затъмнение, така че на теория той все още можеше да я убие или да я пусне да си върви и тогава никой нямаше да бъде по-мъдър от него. Но сега знаеше, че ще изпълни онова, което дългът изискваше от него — щеше да я отведе в плен замаяна, с вързани ръце и крака.

Независимо дали това му се струваше справедливо или не. Защото такава му беше работата — онова, за което Толонен го бе избрал преди толкова много години.

Кар въздъхна, после вдигна ръка, натисна двете мънички издутинки на китката си и отново включи вградения комсет.

— Као Чен — тихо произнесе той, — чуваш ли ме?

Последва мълчание, а след това дойде и отговорът — прозвуча направо в главата му:

— Грегор... слава на боговете! Къде си?

Усмихна се — гласът на Чен го успокояваше.

— Чуй ме сега. Хванах я. Вързана е и е в безсъзнание, но според мене не бих могъл да я изнеса сам. Имам нужда от помощ.

— Добре. Веднага тръгвам. Но къде си? Почти два часа — и нито следа от тебе! Притеснихме се.

Кар се разсмя тихо.

— Чакай. Тук някъде има табела — спусна визъора си, огледа се, след това се приближи. — Добре. Ще ти трябват двама души и нещо за повдигане — макари, такива работи.

— Да — в гласа на Чен се промъкна нетърпение. — Имаш ги. Но ми кажи къде си! Все пак трябва да имам някаква представа!

— Ниво трийсет и едно — отговори Кар, обърна се и отново освети табелката, за да е сигурен. — Ниво трийсет и едно, *хсиен* Дахау.

ГЛАВА 18

МЪРТВИЯТ БРАТ

Ли Юан стоеше на високата тераса в Хей Шуй, загледан към езерото. Беше дошъл без предупреждение. Зад него се бе строила свитата му от осем души и черните им копринени одежди се сливаха със сенките.

Лек бриз лъхаше над езерото и караше високите тръстики край брега да се люлеят. Кормораните леко кацах по водата. Небето беше идеално синьо, далечните планини — твърди, ясно очертани черни силуети. Слънчевите лъчи се спускаха като медена мараня над всичко, блестяха по дългите стълбища и по белокаменните дъги на моста. На отсрещния бряг под изобилната зеленина на водната ливада прислужниците на Фей Йен притичваха сред дърветата на овощната градина, докато подготвяха подаръкът си за посещението.

От мястото, където беше застанал, виждаше люлката на детето — голяма, подобна на носилка, пълна с възглавнички и воали в пастелни цветове. Щом я съзря, сърцето му заби по-силно, а мракът вътре в него се втвърди като камък.

Обърна се нетърпеливо.

— Елате — подкани ги той отсечено, после заприпка надолу по широкото стълбище. Свитата му го следваше като сенки по белия камък.

Срещнаха се на тясното мостче. Делеше ги един човешки бой разстояние. Фей Йен стоеше там с наведена глава. Зад нея идваха прислужниците — четири от тях крепяха люлката.

Щом Ли Юан направи още една крачка напред, Фей Йен коленичи и докосна с чело камъка. Прислужниците зад нея направиха същото.

— *Чие хсия...*

Беше облечена в просто *чи пао* в блед лимоненожълт цвят, избродирано с пеперуди. Главата ѝ беше непокрита, прекрасната ѝ тъмна коса — събрана в стегнато сплетен кок на темето. Щом отново погледна нагоре, той забеляза, че леко се е изчервила.

— Подаръкът ти... — започна той, после млъкна, щом от люлката се разнесе звук.

Тя се обърна, проследи погледа му, след това го погледна отново.

— Събудил се е.

Погледна я безизразно, после — отново люлката. Мина между коленичилите прислужници, наведе се и дръпна воала. Вътре в уютно гнездо от възглавнички се беше събудил малкият Хан. Лежеше на една страна и протягаше мъничка, изящна ръчичка да се вкопчи в ръба на люлката. Очите му — две мънички кръгчета от абсолютно черен, течен мрак — бяха отворени и се кокореха насреща му.

Ли Юан притаи дъх, смаян от приликата.

— Хан Чин... — промълви тихо.

Фей Йен се приближи, коленичи до него, усмихна се на детето и то ѝ отговори с щастливо гъргорене — познаваше я.

— Искате ли да го подържите, *чие хсия*?

Той се поколеба, втренчен в детето, обзет от болка и копнеж, толкова силни, че заплашваха да го извадят от равновесие, после кимна — не можеше да го изрече.

Тя се наведе, като се докосна до него — лекият полъх на парфюма ѝ, топлината на допира ѝ го накараха отново да дойде на себе си, да осъзнае, че до него е тя. Потрепери, отвратен от силата на чувствата си — изведнъж бе разбрал, че е сбъркал, като дойде. Слабост. Но сега нямаше друг избор. Щом тя вдигна детето и се обърна към него, той усети как болката се завръща, още по-остра отпреди.

— Синът ви — тя го каза толкова тихо, че само той долови думите ѝ.

Детето се сгуши доволно в ръцете му — толкова мъничко, крехко и незащитно, че лицето му се изкриви от болка при мисълта, че някой би могъл да му причини зло. Беше на девет месеца — на някакви си трийсет и девет седмици — ала вече беше огледален образ на брата на Ли Юан, Хан Чин, мъртъв от десет години.

Ли Юан се изправи, след това се обърна и като люлееше детето и тихо му гугукаше, тръгна между коленичилите прислужници. Щом стигна до парапета, се изправи, погледна към брега с полупритворени очи и се опита да различи нещо. Но там нямаше нищо. И него като помалък го нямаше там да наблюдава как младият Хан Чин като гордо

младо животно върви устремено през окосената трева към моста и към своята годеница.

Ли Юан се намръщи, после се обърна и се загледа през водната ливада, но там пак нямаше нищо. Нито палатка, нито спънат кон, нито мишена за лък. Беше си отишло докрай, сякаш никога не беше съществувало. И все пак детето беше тук и толкова приличаше на отдавна мъртвия му брат, че сякаш той не беше умрял, а просто бе заминал някъде на дълъг път.

— *Къде беше, Хан Чин?* — попита тихо, почти безгласно и усети топлия бриз по бузата си. Гледаше как ветрецът роши и развява черната коса, която се спускаше над свършеното, с цвят на слонова кост чело на детето. — *Къде беше през всичките тези години?*

И все пак още щом произнесе думите, знаеше, че се заблуждава. Това тук не беше Тонджиян, а брат му Хан Чин беше мъртъв. Сам бе помагал да го погребат. Не, това беше някой друг. Непознат за големия свят. Цял нов съзидателен цикъл. Неговият син, обречен да бъде непознат.

Отново потрепери — болеше го, че е необходимо да постъпи точно така. След това пак се обърна и погледна към Фей Йен.

Тя го гледаше, допряла длани до шията си, със замъглени очи, трогната от гледката — той с детето на ръце. Всякаква пресметливост бе изчезнала. Тя беше също толкова неподготвена, колкото и той.

Зад нея бяха застанали хората от свитата му като осем черни статуи на светлината на късната утрин. Гледаха и мълчаливо чакаха господаря си.

Той се приближи до нея и ѝ подаде детето.

— Добро дете, нали?

Тя срещна погледа му — изведнъж я беше обзело любопитство. Зачуди се за какво ли всъщност е дошъл; после сведе глава.

— Като баща си — отговори тя тихо.

Той извърна глава — за първи път днес бе забелязал красотата ѝ.

— Изпращай ми касета всяка година на рождения му ден. Искам... — той се поколеба. Устата му изведнъж пресъхна. Отново я погледна. — Ако се разболея, искам да разбера веднага.

Тя леко се поклони.

— Както желаете, *чие хсия*.

— И, Фей Йен...

Тя вдигна очи и за миг не можа да се прикрие.

— *Чие хсия?*

Той се поколеба, вгледа се в лицето ѝ и отново усети дълбочината на някогашните си чувства. После разтърси глава.

— Ала не трябва да предприемаш нищо освен това. Между нас всичко е минало. Не се опитвай отново да го разпалиш. Разбра ли ме ясно?

За миг тя прикова поглед в очите му, сякаш за да отрече, след това извърна очи с познатото леко трепване на главата. Гласът ѝ беше по-твърд отпреди.

— Както желаете, *чие хсия*. Както желаете.

* * *

Между колоните в дъното на залата беше опънат екран като голямо бяло знаме, захапано от дракони. Пред него, на около двайсет *чи* стоеше Тронът за аудиенции на Ван Со-леян. Той се приближи, изкачи се и седна на мястото си, после погледна към своя канцлер.

— Е?

Хун Миен-ло трепна, след това се обърна към другия край на залата и вдигна разтрепераната си ръка.

Светлините в залата веднага помръкнаха. Миг по-късно чисто бяла светлина огря екрана. Едва след като камерата се дръпна леко назад, Ван Со-леян разбра, че гледа нещо — бледното каменно лице на нещо. После, когато зелено-сиво-синият бордюр дойде на по-добър фокус, разбра какво е това. Гробница. Врата на гробница.

И то не коя да е гробница. Това беше тяхната семейна гробница в Тао Юан, в оградената от зидове градина зад Източния дворец. Потрепери, притисна длан към стомаха си — напрегнатото чувство на ужас в гърдите му нарастваше все повече.

— Какво...?

Не довърши въпроса си. Докато гледаше, върху чисто бялата повърхност на камъка се оформи едва забележима мрежа от пукнатини. За съвсем кратък миг те почерняха, започнаха да се разширяват и западаха мънички бели отломки. Камъкът се рушеше.

После толкова внезапно, че той подскочи на стола си, вратата рухна и разкри мрака отвъд.

Беше се втренил ужасен в екрана. Гърлото му се беше свило, сърцето му туптеше бясно в гърдите. Известно време там нямаше нищо — нищо освен мрака — а после мракът се раздвижи и върху назъбения ръб на камъка се оформи сянка. Ръка.

Ван Со-леян трепереше, цялото му тяло се тресеше, ала не можеше да откъсне поглед от екрана. Бавно като в най-лошия кошмар фигурата се измъкна от мрака на гробницата като удавник, измъкващ се от океанските дълбини. Известно време постоя там, слабо очертана на утринните лъчи — прост черен силует на фона на пълния мрак оттатък — след това залитна напред и излезе на ярката слънчева светлина.

Ван изстена.

— Куан Ин...

Беше брат му, Ван Та-хун. Неговият брат, който лежеше в каменното легло през последните два месеца. Но в гробницата беше пораснал и се бе превърнал в мъжа, който никога не е бил в живота. Фигурата се протегна на слънце, от савана се посипа пръст. После се огледа и примигна на ярката светлина на новия ден.

— Не може да бъде — тихо, почти безгласно промълви Ван Со-леян. — Аз наредих да го убият и да унищожат копието му.

— Ала ложето му беше празно, *чие хсия*.

Трупът стоеше там и леко се поклащаше, обърнал лице към слънцето. След това, като се клатушкеше като пиян, продължи напред. След себе си оставяше диря от пръст.

— Ами пръста?

— Истинска пръст, *чие хсия*. Дадох я за анализ.

Ван се взря в екрана ужасен — трупът на брат му продължаваше да напредва бавно и тромаво. Беше брат му, но беше станал едър и мускулист — приличаше повече на по-големия си брат, отколкото на хърбата, която беше приживе. Докато залиташе през тревата към заключената порта и наблюдаващата камера, звукът — дрезгав, гъгнив звук — се усиляваше с всяка негова крачка.

Портата падна — резбованото дърво се разцепи като гнило, брутално изтръгнато от здравите си железни панти. Образът веднага се премести на друга камера, която наблюдаваше как фигурата се

приближава нагоре по широката алея покрай Източния дворец и после — надолу, по стълбите към централната градина.

— Никой ли не се опита да го спре? — попита Ван с пресъхнала уста.

Хун отговори с немощен глас:

— Никой не знаеше, *чие хсия*. Първият път, когато се задейства алармата, беше, когато се промъкна през главния вход. Стражите направо се вкаменили. Побягнали. И можем ли да ги обвиним?

Този път Ван Со-леян не го оспори. Докато гледаше как фигурата се препъва, усети, че иска да се скрие — на някое дълбоко, тъмно, сигурно място — или да побегне и да бяга, да бяга, до края на света. Космите на врата му бяха настръхнали, а ръцете му се тресяха като на старец. Никога не се беше чувствал толкова уплашен. Никога, дори като малък.

И все пак това не би могъл да бъде брат му. Макар че се страхуваше, част от съзнанието му отхвърляше ставащото.

Той протегна ръце, вкопчи се в облегалките на трона и се опита да се успокои, но беше много трудно. Образът на екрана въздействаше мощно, по-мощно, отколкото би могъл да понесе разумът му. Брат му беше мъртъв — бе го видял със собствените си очи; беше докоснал студената, безжизнена плът. И въпреки всичко ето го отново тук — възроден, нов човек, с блестящи от живот очи, с тяло, сияещо от странна, неземна сила.

Потрепери, след това откъсна очи от екрана и погледна надолу към бледото ужасено лице на своя канцлер.

— И къде е сега той, Хун? Къде е, в името на всички богове?

Хун Миен-ло го погледна с изцъклени очи и едва забележимо сви рамене.

— Някъде из хълмовете, *чие хсия*. Там някъде.

* * *

Юе Хао стоеше с гръб към Кар гола, с вързани отзад ръце. Краката ѝ също бяха завързани на глезените. Вдясно до голата стена имаше празна медицинска кушетка. Зад жената в дъното на стаята

двама от медицинския персонал подготвиха инструментите на дългата маса.

Кар прочисти гърло — беше му неудобно, дори беше леко ядосан от начина, по който се държаха с нея. Досега това никога не го бе притеснявало — обикновено онези, с които си имаше работа, заслужаваха подобно отношение — но този път беше по-различно. Погледна нервно към жената — голотата ѝ го притесняваше. Когато мина покрай нея, за миг срещна погледа ѝ и отново забеляза каква сила, каква дързост имаше в нея — дори може би и лек намек за морално превъзходство.

Изправи се до масата и заразглежда подредените върху бялата покривка инструменти.

— За какво са тези инструменти, доктор Ву?

Знаеше за какво служат. Беше виждал как ги използват сто, може би хиляда пъти. Но не това искаше да каже.

Ву го погледна учудено.

— Простете, майоре...?

Кар го погледна в лицето.

— Някой наредил ли ви е да ги донесете?

Старецът се разсмя.

— Не, майор Кар. Но това е стандартна практика при разпит. Предположих, че...

— Нищо няма да предполагате — прекъсна го Кар вбесен, че никой не е изпълнил недвусмислените му инструкции. — Съберете си ги и напуснете. Но преди това ще направите пълен медицински преглед на задържаната.

— Това е съвсем необичайно, майоре... — подхвана обидено старецът, но Кар му се нахвърли:

— Аз провеждам разследването, доктор Ву и ще правите каквото ви казвам! А сега се хващайте на работа. Искam след дващсет минути готов за подписване отчет.

Кар застана до вратата с гръб към момичето, докато старецът и помощникът му си вършеха работата. Едва когато приключиха, той отново се обърна.

Момичето лежеше на кушетката голо — бе изпънала гръб и това, също както и погледът ѝ, беше жест на дързост. Кар задържа очите си върху нея, после се извърна — мъчеха го съмнения. Ако трябваше да

си каже истината, се възхищаваше от тази жена. Възхищаваше се от това, как бе лежала там и бе търпяла всички унижения, на които я подлагат, и въпреки това бе запазила чувството си за достойнство. По това му приличаше на Мари.

Извърна глава, разтревожен от посоката на мислите си. В края на краищата Мари не беше терористка. Ала мисълта беше вярна. Само му трябваше да погледне момичето — осанката ѝ — и приликата се набиваше на очи. Не ставаше дума за физическа прилика — макар и двете да бяха силни и хубави — а за някакво вътрешно качество, което се проявяваше във всяко движение, във всеки жест.

Отиде до стената от другата страна на стаята, отвори един шкаф, след това се върна и я зави с чаршаф, за да прикрие голотата ѝ. Тя впери поглед в него учудена, после извърна глава.

— Ще ви преместят в друга килия — той се огледа; стаята беше отвратително гола. — На някое по-удобно място.

Отново погледна към нея и забеляза колко е напрегнато тялото ѝ под чаршафа. Не му се доверяваше. Но и защо да му се доверява? Той ѝ беше враг. Можеше сега да ѝ направи някоя и друга добринка, но в крайна сметка ролята му беше да я унищожи и тя го знаеше.

Може би това беше също толкова жестоко. Може би трябваше просто да остави този касапин Ву да действа. Но някакъв негов вътрешен инстинкт крещеше срещу това. Тя не беше като другите, срещу които трябваше да действа — не беше като Де Вор или Бердичев. С тях знаеше, но сега...

Извърна се, бесен на себе си. Бесен, че се е уловил в такива силни симпатии към нея; че тя толкова му напомня за неговата Мари. Само това ли беше — тази дълбока прилика? Ако беше така, то това бе достатъчна причина да помоли да го отстранят от случая. Но не беше сигурен, че е така. По-скоро беше някаква прилика със самия него; същото, което може би бе виждал в Мари и което го бе накарало да я избере за жена.

Погледна я отново — чистите, женствени очертания под чаршафа — и усети как през него премина лека тръпка. Дали не се заблуждаваше и не си усложняваше живота, като виждаше в нея някакво отражение на собственото си дълбоко вкоренено безпокойство? Това ли беше? Защото ако беше така...

— Майор Кар?

Обърна се. Доктор Ву беше застанал до масата, а на нея лежеше медицинският отчет.

Кар го взе, прегледа го внимателно, после извади писалката, подписа го и подаде копие на лекаря.

— Добре. Свободен сте, Ву. Аз ще се оправя тук.

Устните и очите на Ву трепнаха в лека разбираща усмивка.

— Както желаете, майор Кар.

След това наведе глава и излезе. Асистентът му — мълчалив, безцветен, подобен на бледа сянка на самия старец — го следваше на две крачки.

Кар отново се обърна към жената.

— Имате ли нужда от нещо?

Тя не отговори веднага.

— Свободата ми? Може би нова самоличност? — млъкна. На лицето ѝ се изписа огорчено примирение. — Не, майор Кар. От нищо нямам нужда.

Той се поколеба, след това кимна.

— Ще ви преместим горе-долу до час. После, по-късно, ще се върна да ви разпитам. Ние и без това знаем много, но за вас ще бъде най-добре...

— *Най-добре* за мене? — тя невярващо се втренчи в него. — Правете каквото сте длъжен, майор Кар, но никога не ми обяснявайте кое е най-добро за мене. Защото вие просто не знаете. Нямаме ни най-малка представа.

Усети как се разтреперва. Тя беше права. Това си беше предопределено. Беше като сценарий, който и двамата трябва да четат. Но най-добре...? Той се обърна. Това беше съдбата им, но след като веднъж свършат с всичко, той поне би могъл да го направи по-леко за нея — чисто и безболезнено. Поне това можеше да направи, макар и да беше толкова малко.

* * *

В Тао Юан, над оградено с стени фамилно гробище на рода Ван валише дъжд. Под покритото с плътни сиво-черни облаци небе

Ван Со-леян стоеше пред отворената гробница, увит в наметалото си, и бе вперил изцъклени очи в отвъдния мрак.

Хун Миен-ло, който го наблюдаваше отблизо, усети как космите по врата му настръхват. Значи беше вярно. Гробницата беше разбита отвътре, каменният саркофаг, в който бе лежал Ван Та-хун, бе разбит на парченца като куче от порцелан. Ами съдържанието му?

Потръпна. По пръстта имаше отпечатьци от стъпки, следи от конци, но нищо убедително. Нищо, което би могло да свърже липсващия труп с разрушенията в гробницата. Освен ако не се вярва на филма.

По време на полета от Александрия насам бяха говорили само за това — настоятелността на танга граничеше с лудост. Мъртвите не възкръсват, твърдеше той, значи беше нещо друго. Някой го беше нагласил, за да го уплаши и да се опита да подкопае положението му. Но как? И кой?

Ли Юан беше очевидният кандидат — той би спечелил най-много от подобен ход, но пък за сметка на това имаше най-малка възможност да го направи. Шпионите на Хун държаха младия танг на Европа непрекъснато под око и не бяха забелязали нищо, което би могло да го свързва с тази история — дори и най-малкия намек.

Значи може би Цу Ма? Отново мотивът му беше силен, а и беше вярно, че шпионите на Хун в дома на Цу не бяха толкова добри, колкото в другите дворци, но това някак си не се връзваше с характера на Цу Ма. Защото дори хитростите на Цу Ма притежаваха някаква прямота.

Значи кой оставаше? Мах? Абсурдна мисъл. Що се отнася до другите тангове, те нямаха реален мотив — дори и Ву Ши. Сун Ли Хуа би имал основателен мотив, но той беше мъртъв, а семейството му — избито до крак чак до трето коляно.

Всичко онова, което правеше случилото се реално — рухналите каменни плочи, празният саркофаг — внушаваше още по-голямо безпокойство. На всичкото отгоре онова нещо се разхождаше някъде навън — яко, силно същество, способно да троши камъни и да вдигне каменен блок, тежък колкото четирима мъже.

Нещо нечовешко.

Хун видя как тангът влезе вътре и се извърна. Огледа разположението на мократа от дъжда градина. Освен ако не беше

истинският Ван Та-хун, онова нещо е трябвало да се промъкне вътре в гробницата, преди да я разбие толкова зрелищно — но как?

Хун Миен-ло се разхождаше бавно насам-натам и се опитваше да го проумее. Възможно беше съществото да е прекарало вътре дълго време — да е било вкарано по време на погребалната церемония на Ван Та-хун или дори преди това. Но не беше много вероятно. Освен ако не беше мангана.

Как тогава? Как би могло нещо да се промъкне в гробницата, без изобщо да го забележат?

Извика началника на охраната и го разпита. Явно наблюдателните камери тук работеха на прост принцип. През повечето време не бяха включени, но при най-слабия шум или признак на движение се фокусираха върху източника му и го следяха, докато напусне полезрението им. На тъмно камерите бяха програмирани да реагират на топлинните следи на натрапниците.

Предимството на подобна система беше, че е много лесно да се провери записаното от всяка камера; нямаше нужда да се превъртат часове наред статични кадри — трябваше само да се прегледа какво се е записало на лентата.

Хун разбираше, че това има смисъл... при нормални условия. Ала все пак... ами ако само един-единствен път нещо безшумно и студено се е вмъкнало вътре в тъмното?

Приблжи се до гробницата и погледна вътре. В подножието на стъпалата, сред осветената от свещи вътрешност Ван стоеше до разрушения саркофаг, втренчен в празното. Щом усети присъствието на Хун, се обърна и погледна нагоре.

— Мъртъв е. Пипнах го. Беше студен.

От думите на танга по гърба го полазиха тръпки. *Нещо студено...* Отстъпи назад и се поклони ниско, щом Ван започна да се изкачва по стълбите.

— Ще откриеш кой го е направил, майстор Хун. И ще намериш онова... каквото и да е то. Но дотогава се смятай за понижен, без титла. Разбра ли ме?

Хун срещна погледа на танга, после отпусна надолу глава и леко кимна в знак на примирение.

— Добре. Заемай се тогава. От цялата тази работа ме побиват тръпки.

И мене — помисли си Хун Миен-ло, горчиво преглъщайки гнева си. — И мене.

* * *

След като пожарът я бе унищожил, четиринайсета палуба в централната част на Бремен беше възстановена, макар и не по стария образец. От уважение към загиналите беше превърната в мемориален парк и пейзажът ѝ бе моделиран по образец на древните водни градини — *чуо чен юан* — в Су Чоу. По тесните пътечки се разхождаха стражи, придружавани от жените и децата си или сами, и се наслаждаваха на мирната хармония на езерото, скалите, изящните мостове и помпозните павилиони. От време на време някой — или няколко души — се спираше до огромния *тин*, озаглавен „Прекрасен сняг, прекрасни облаци“ също като оригинала си, и се вглеждаше в големия камък — Камъкът на трайната скръб — поставен там от младия танг само преди месеци, и четеше изписаните с червено имена, изрязани върху широката бледосива плоча. Имената на всичките 11 018 мъже, жени и деца, убити тук от *Пин Тяо*.

По-надолу, от другата страна на езерото с лотосите, от брега навътре стърчеше каменна лодка. Това беше чайната „Пътуване по море“. На една от каменните пейки близо до носа седеше Кар — сам. Пред него имаше чун с най-добрия *ча* в чайната. Малко по-нататък двамата му телохранители се грижеха никой да не го безпокои.

От мястото, където беше седнал, Кар виждаше Камъка — върбите на отсрещния бряг отчасти го скриваха, а върхът му стърчеше отгоре като изпилен зъб. Загледа се в него и се опита да го вмести в контекста на последните събития.

Отпи от *ча* — безпокойството му се връщаше, по-силно от всякога. Както и да се опитваше да го оспорва, всичко това му се виждаше невероятно. Юе Хао никога не би направила подобно нещо. Дори и за миг не би ѝ минало през ума да избие толкова много невинни хора. Не. Беше прочел какво е написала за брат си и то го бе трогнало. Беше чул какво бе казал за нея пазачът, Лайден. Беше гледал записа на разговора на Чен с двете момченца — нейните малки постови — и бе забелязал безкрайно силната любов в очите им. Най-

накрая лично бе видял какво е станало в клуб „Водно конче“ и дълбоко в сърцето си не намираше нищо нередно в стореното от нея.

Да, тя беше убийца, но тогава и той беше убиец и кой можеше да каже какво оправдава акта на убийството, кое го прави справедлив или несправедлив? Той убиваше по заповед, тя — заради съвестта си и кой би могъл да каже кое е правилно и кое — не?

А сега — и този последен обрат. Погледна към свитъка на масата до чун и поклати глава. Трябваше да я убие, докато още имаше възможност. Никой нямаше да узнае. Само той.

Ядосано тресна купичката си на масата и ча плисна от нея. Къде, по дяволите, се губеше Чен? Какво ли, в името на всички богове, го задържаше? Но щом се обърна, видя Чен, който току-що минаваше покрай телохранителите, размахал ръка за поздрав.

— Та какво става?

— Това става — Кар бутна свитъка към него.

Чен го разгъна и се зачете.

— Измъкват го от ръцете ни — ядосано изръмжа Кар. — Разкарват ни и искам да знам защо.

Чен вдигна очи, озадачен от реакцията на приятеля си.

— Тук пише само, че трябва да предадем случая на *Тин вей*. Странно е, съгласен съм, но не е нещо нечувано.

Кар поклати глава.

— Не. Виж по-надолу. Предпоследният абзац. Прочети го. Виж какво пише там.

Чен отново погледна свитъка, бързо прочете съответния абзац, после вдигна поглед и се намръщи.

— Ама това наистина не е редно. „Сим Фик“ ли? Те трябва да я предадат на „Сим Фик“? Какви ги е намислил Толонен?

— Не е маршалът. Погледни. Там, най-долу. Печатът е на канцлера. Което значи, че това трябва да е одобрено от Ли Юан.

Чен се дръпна назад смаян.

— Но защо? Няма никакъв смисъл!

Кар поклати глава.

— Не. Има. Само дето ние още не знаем кое с кое се връзва.

— А ти искаш да разбереш, така ли?

— Да.

— Но това не е ли извън нашата юрисдикция? Искам да кажа...

Кар се наведе към него.

— Поразових се малко. Като че ли *Тин вей* смятат да я предадат в африканския отдел на „Сим Фик“.

Чен се намръщи.

— Африка?

— Да. Странно, нали? Обаче чуй сега. Май ще я включат в специален отряд в Източна Африка. Някакво място, което се казва Кибуези. Само боговете знаят какви ги вършат там и защо я искат, но без съмнение е важно — достатъчно важно, за да изисква пряка намеса на танга. Точно затова те извиках, Чен. Нали разбираш, пак имам работа за тебе — още една задача за нашия приятел Тон Чу.

Тон Чу беше псевдоним на Чен. Беше го използвал в Плантациите, когато бе тръгнал по следите на Де Вор.

Чен си пое продължително въздух. Терминът на Уан Ти приближаваше — детето щеше да се роди след две-три седмици и той се бе надявал да присъства на раждането. Но това беше негов дълг. Затова му плащаха. Погледна Кар в очите и кимна.

— Добре. Кога започвам?

— Утре. В момента подготвят документите. Ще бъдеш прехвърлен в Кибуези от европейския клон на „Сим Фик“. До довечера ще получиш всичката необходима информация, свързана със задачата.

— Ами жената? Юе Хао? Ще я придружавам ли?

Кар поклати глава.

— Не. Ще изглежда твърде нагласено, нали? Освен това ще те преместят там чак след няколко дена. Ще ти дам време да разбереш какво става.

— А как ще ти докладвам?

— Няма да докладваш. Не и докато не дойде време да те връщаме.

Чен се замисли. Звучеше опасно, но не по-опасно отпреди. Кимна.

— Ами ако дойде време да ме връщате... какво да направя?

— Ще изпратиш съобщение. Писмо до Уан Ти. После аз ще дойда и ще те измъкна.

— Разбирам... — Чен се облегна назад и замислено зарея поглед зад едрия мъж. — Ами жената, Юе Хао... да се месея ли?

Кар сведе очи.

— Не. При никакви обстоятелства. Ще наблюдаваш, нищо повече. Не трябва дори да подозират, че сме замесени. Ако тангът научи...

— Разбрано.

— Чудесно. Тогава се прибирай, Као Чен. Сигурно ти се иска да си при Уан Ти и децата, нали? — Кар се усмихна. — И не се притеснявай. Уан Ти ще е добре. Ще я наглеждам, докато те няма.

Чен се изправи усмихнат.

— Много съм ти благодарен. Така ще се притеснявам много по-малко.

— Хубаво. О, и преди да си тръгнал... ти какво намери там долу? С кого се е срещала Юе Хао?

Чен бръкна в джоба на туниката си и извади двете снимки в рамки, които беше взел от апартамента на чичо й: снимката на майката на Юе Хао със съпруга си и тази на Юе Хао с брат си. Погледна ги и ги подаде на Кар.

Кар се загледа изненадано в снимките.

— Но те са мъртви. Тя ми каза, че са мъртви.

Чен въздъхна.

— Баща й е мъртъв. Брат й — също. Но майка й е жива, има и чичо. При тях е ходила. При семейството си.

Кар се вгледа в тях още няколко секунди, после кимна.

— Добре. Върви тогава. По-късно ще поговорим.

Когато Чен си тръгна, Кар стана, приближи се до носа на каменната лодка и се загледа над водата към Камъка. Не можеше да я спаси. Не, не можеше. Бяха я измъкнали от ръцете му. Но поне нещо можеше да направи за нея: малък, ала важен жест, с който нямаше да оправи нещата, но щеше донякъде да ги подобри — може би поне щеше да й донесе утешение, ако не друго.

За последен път погледна снимките, след това ги пусна във водата. Усмихваше се. Знаеше какво трябва да направи.

* * *

Ли Юан огледа празните ясли и подуши в тъмния мрак. По прищявка бе извикал иконома на Източния дворец, бе го накарал да

донесе ключовете и после бе отишъл там сам. Не беше стъпвал тук от онзи ден, когато уби конете.

Макар че яслите бяха изчистени и дезинфекцирани, а покритият с плочки под — изчистен от сламата, мирисът на коне се усещаше силно; всяка тухла, плочка, дървена подпора на древната сграда беше напоена с него. И ако затвореше очи. *Ако затвореше очи...* Потрепери и отново се огледа; забеляза как лунната светлина посребряваше огромния квадрат на входа; как се стелеше като блещукащо покривало от роса по задните стълбове на яслите.

— Трябва да имам коне... — промълви тихичко на себе си. — Трябва отново да яздя и да излизам на лов със соколи. Твърде много се занимавам с работата си. Бях забравил...

Забравил какво? — запита се.

Как да живееш — дойде отговорът. — *Ти я отпрати, ала тя все още те държи. Трябва да разкъсаш веригата, Ли Юан. Трябва да се научиш как да я забравиш. Имаш съпруги, Ли Юан, добри съпруги. Скоро ще имаш и деца.*

Кимна, после бързо се отправи към входа, спря, подпря се на дебелия дървена греда и се загледа в луната.

Луната беше високо, почти пълна. Докато гледаше, един парцалив облак премина като мрежа над нея. Той се разсмя, изненадан от внезапно връхлетялото го чувство на радост, и погледна на североизток, към двореца на Ван Со-леян в Тао Юан, на хиляда и петстотин ли отгук.

— Кой ли те мрази повече от мене, братовчеде Ван? Кой ли те мрази толкова, че е изпратил призрака на брат ти да те преследва?

И дали това не беше причината за внезапното му доволство? Не, защото настроението не му се струваше свързано със събитието — беше като промяна в морето, както слънцето огрява вълните след разбеснялата се буря.

Излезе на покрития с чакъл параден плац, описа пълен кръг с разперени ръце и затворени очи — спомняше си. Беше утрото на дванадесетия му рожден ден и баща му беше свикал всички прислужници. Затвореше ли очи, го виждаше — виждаше баща си, застанал там, висок и властен, конярите, строени пред вратата, главният коняр Хун Фе-чан, който усмиряваше коня и му подаваше юздата.

Спря и си пое дъх. Какво се беше случило? Той ли беше това онази сутрин — онзи, който отказваше да се качи на подарения от баща му кон и искаше този на брат си? Кимна бавно. Да, той беше.

Продължи нататък и спря там, където пътеката се губеше под високата стена на Източната градина. Загледа се към хълмовете и към разрушения храм, потънал в спомени.

Толкова дълго беше отблъсквал тези спомени и се бе страхувал от тях. Но нямаше от какво да се страхува. Само призраци. Можеше да се примири с тях.

На балкона на Източната градина се появи фигура — над него, отляво. Обърна се и погледна нагоре. Беше първата му съпруга, Миен Шан. Тръгна нататък, изкачи се по стъпалата и се приближи към нея.

— Простете, господарю — заговори тя и ниско сведе глава — самата покорност. — Но толкова дълго ви нямаше. Притесних се, че...

Той се усмихна и хвана ръцете ѝ.

— Не съм забравил, Миен Шан. Просто в една такава прекрасна нощ ми се прииска да се поразходя под луната. Ела и ти с мене.

Известно време вървяха мълчаливо по уханните пътеки, хванати за ръце под луната. После изведнъж той се обърна към нея и я притегли към себе си. Тя беше толкова дребничка, толкова изящно сложена, ароматът ѝ — толкова сладък, че кръвта му се раздвижи. Целуна я, притисна тялото ѝ към своето, след това я вдигна на ръце и се разсмя, щом тя тихичко изписка от изненада.

— Ела, съпруго моя — усмихна ѝ се той и забеляза двете мънички луни, които плуваха в тъмните ѝ очи. — Твърде дълго бях далече от леглото ти. Тази нощ ще си наваксаме, става ли? А утре... утре ще купим коне.

* * *

Формата стоеше на входа на пещерата и надничаше към осветената от луната равнина долу в ниското. Трепкащите пламъци на факлите, разпръснати тук-там из потъналото в тъмнина поле издаваха къде се намират отрядите за издирване. Цял ден ги наблюдаваше как кръстосват обширната равнина и преравят де що има горички и шубраци наоколо. Сега сигурно бяха уморени и гладни. Ако усилеше

слуха си, можеше да различи гласовете им, слаби и далечни, носени от вятъра — гърлените насърчения на някой сержант или смънканите жалби на стражата.

Обърна се и фокусира зрението си в подножието на хълма точно под себе си. Там сред скалите, на по-малко от *ли*, отряд от шест човека претърсваше ниските склонове и сканираше мрежата от пещери с уреди, които регистрираха топлинното излъчване. Нищо нямаше да намерят. Защото формата беше студена, студена почти колкото околните скали, а тялото ѝ беше защитено от топлинно излъчване от дебели пластове изолираща плът.

В средата на равнината, на около трийсет *ли* оттук, се намираше дворецът Тао Юан. Формата разшири обхвата на зрението си и се загледа нататък. Търсеше, изостряше все повече фокуса си, докато най-накрая го намери — силуета на канцлера там, в Южната градина, наведен над карта под светлината на мангал, заобиколен от хората си.

— Търси, търси, Хун Миен-ло — измърмори тя студено. Цялата тази кипяща дейност я забавляваше. — Защото господарят ти няма да мигне, докато не ме намерят.

Да, и това добре подходеше на целта ѝ. Защото тя не беше тук, за да навреди на Ван Со-леян, а за да завладее въображението му като семе, засадено в рохкава почва. Кимна и си спомни какво ѝ беше казал за последно Де Вор на Марс:

— *Ти си първият камък, Туан Вен-чан. Първият камък в една съвсем нова игра. И макар че могат да минат месеци, дори години, преди отново да направя ход в онази част на дъската, въпреки това ти имаш решаващо значение за моя план, защото ти си камъкът отвътре, поставен дълбоко в територията на моя противник — един-единствен бял камък, забит в мрака вътре в черепа му, сияещ като мъничка луна.*

Беше вярно. Той беше камък, драконов зъб, семе. И с времето семето щеше да покълне, да поникне, да пусне черни издънки вътре в мозъка на младия танг. И после, когато му дойдеше времето...

Формата се обърна. Опънатата над мускулите кожа лъщеше на сребристата светлина, гладкият купол на почти безликата ѝ глава беше килнат назад, а бледите ѝ очи търсеха къде да се заловят. Започна да се изкачва нагоре.

ГЛАВА 19

БЯЛАТА ПЛАНИНА

Ракетата се приземи в Найроби на пистата, над която се извисяваха околните планини. Беше късен следобед, но въздухът беше сух и непоносимо горещ след хладината в кораба. Чен се спря, после припряно се спусна към подслона на сградите на стотина *чи* нататък. Когато най-сетне стигна, се беше задъхал, а ризата му беше подгизнала от пот.

— Добре дошли в Африка! — обади се единият от стражите, след това взе картата на Чен и се засмя.

Хванаха скимер на югоизток, над стария изоставен град, към Кибуези. Чен гледаше през илюминатора. Долу се виждаше прилична на черга зелено-кафява пустош, която се простираше чак до хоризонта във всички посоки. Огромни скали стърчаха над равнината. Страните им бяха набраздени и древни на вид като хълбоците на огромни спящи зверове. Той очакваше да е нещо като Плантациите. Нещо спретнато и подредено. Дори не си беше представял, че ще е толкова първично.

Станция Кибуези представляваше сборище от ниски сгради, заобиколено от висока ограда, опасана с бодлива тел. Наблюдателните кули се извисяваха като стражи на всеки ъгъл. Скимерът се сниши над централния комплекс и кацна на малка шестоъгълна площадка за приземяване. До площадката имаше сграда, която тук изглеждаше съвсем нелепо. Дълга, старомодна конструкция от дърво с висок, стръмен покрив. На верандата бяха застанали двама мъже и наблюдаваха приземяващия се скимер. Щом се приземи, единият слезе на площадката по откритите нацърбени стълби — *хун мао* с крехко телосложение, приближаващ трийсетте. Когато Чен слезе долу, мъжът мина между стражите, взе багажа му и му протегна ръка.

— Добре дошли в Кибуези, Тон Чу. Аз съм Майкъл Дрейк. Ще ви показвам въжетата. Но елате, влезте. Тази ужасна жегата...

Чен кимна и огледа ниските безлични сгради наоколо си. И тогава го видя.

— *Куан Ин!* — възкликна той и излезе от сянката на скимера. — Това пък какво е?

Дрейк се приближи и застана до него.

— Наричат го Килиманджаро. Бялата планина.

Чен се загледа в далечината. Зад оградата земята се спускаше надолу. В късния следобед пространството там изглеждаше изпълнено със синьо като море. Гъста мъгла скриваше голяма част от гледката, но над нея се издигаше гигантски синьо-бял силует с плосък връх. Издигаше се нагоре и нагоре над мъглата, по-висок от всичко, което някога беше виждал Чен. По-висок, както му се струваше, и от самия Град. Чен избърса чело с опакото на ръката си и изпсува.

Дрейк се усмихна и фамилиарно го докосна по ръката.

— Както и да е, елате. Твърде е горещо, за да стоим тук.

Вътре Чен присви очи — беше му притъмняло; след това забеляза и втория мъж, седнал зад бюро в дъното.

— Влезте, Тон Чу. Назначението ви дойде малко изненадващо — обикновено ни съобщават за подобни неща доста по-рано, — но въпреки това сте добре дошли. Така че... заповядайте, седнете. С какво имате навика да се тровите?

— Да се...? — после схвана. — Само бира, ако ви се намира случайно. Благодаря — прекоси стаята и седна на близкия до бюрото стол. Изведнъж беше загубил ориентация, чувстваше се откъснат от нормалното.

Зад бюрото имаше прозорец, но също като всички прозорци в стаята над него бяха спуснати щори. След жегата отвън стаята беше хладна, а единственият шум, който се чуваше, беше тихото бръмчене на климатика. Мъжът се наведе напред, махна на Дрейк да донесе питието и включи старомодната настолна лампа на бюрото.

— Нека ви се представя. Казвам се Лаело Дебрэнцени и съм действащ администратор на станция Кибуети.

Мъжът се надигна леко и протегна ръка.

Дебрэнцени беше висок, широкоплещест хун мао на четирийсет и осем-четирийсет и девет години; няколко кичура руса коса бяха сресани напреки на почернялото му от слънцето теме, но нищо не успяваха да прикрият. Имаше голяма любезна уста и меки зелени очи над правия нос.

Дрейк се върна с питиетата и подаде на Чен висока чаша, оросена с хладни капчици вода. Чен вдигна поздравница, после отпи дълга глътка. Почувства се ободрен.

— Така, така — обади се Дебренцени сякаш в отговор на Чен. — Първото нещо е да се аклиматизирате. Свикнали сте с Града. С коридори, нива и стандартен план на всеки ден. Но тук... ами тук е по-различно — усмихна се загадъчно. — Много по-различно.

* * *

Бялата планина изпълваше небето. Щом скимерът се приближи, тя изглеждаше така, сякаш се издига от самите вътрешности на Земята и се извисява над тях. Чен притисна чело към стъклото на кабината — опитваше се да види върха, но скалата се издигаше все по-нагоре и по-нагоре и се губеше от погледа.

— Колко е висока? — попита шепнешком. Тези огромни скали му внушаваха страхопочитание.

Дрейк вдигна поглед от контролното табло и се разсмя.

— Към дванайсет *ли* в най-високата точка, но платото е пониско... не повече от десет. Всъщност кратерите са два — Кебо и Мауензи. Диаметърът на цялата планина горе на върха е към пет *ли* и там е пълно с ледници и ледено покритие.

— Ледници ли? — Чен никога досега не беше чувал тази дума.

— Реки от лед — искам да кажа, истински лед, не пластмаса. Покриват целия връх като глазура на някаква чудовищна торта — пак погледна таблото. — Вижда се от близо четиристотин *ли*. Ако знаеше, че е тук, можеше да я видиш и от Найроби.

Чен погледна навън — планината ставаше все по-голяма. Намираха се в полите ѝ, а огромните скални балвани под тях приличаха на пращинки върху хълбока на спящата планина.

— Колко е стара?

— Стара е — отговори Дрейк по-меко отпреди, сякаш просто мащабът на планината му бе повлиял и на него. — Формирала се е далеч преди да се появи човечеството. Далечните ни предци вероятно са я гледали от равнините и са се чудели какво ли е това.

Чен присви очи.

— Там горе ще ни трябват дихателни апарати — продължи Дрейк. — Въздухът е рядък и е най-добре да не рискуваме, понеже сте свикнали на климатици и коридори.

В тона на Дрейк отново се долавяше леката, добродушна подигравка, която сякаш означаваше: „Ще видиш ти, момче, че тук навън е друго.“

* * *

С маска на лицето си Чен стоеше на ръба на кратера Кебо и гледаше над тъмното гърло към високите скали и тераси на северния ледник. Не, помисли си той, докато го гледаше, не е река, а град. Огромен многоетажен град от лед, проблясващ на обедното слънце.

Вече се беше нагледал на чудеса: съвършени, изящни цветя от лед в потъналите в дълбока сянка пещери под разрушените скали по ръба на кратера, жълтеникавите, димящи гърла на изворите от лава, вонящите кристали жълта сяра, струпани непристойно около всяка дупка. На едно място бе попаднал на пресен сняг, оформил се под въздействието на вятъра и студа в странни полета от високи до коленете и остри като бръснач папратови листа. *Neige penitnant*, така го нарече Дрейк. *Молец се сняг*. Беше застанал на ръба на вътрешния кратер и се бе втренчил надолу в пепеливата му уста, четиристотин *чи* дълбока, и се бе опитал да си представи силите, оформили тази огромна, неестествена постройка. Не успя. Беше виждал чудеса, но тази издигаща се над всичко стена от лед му направи небивало впечатление.

— Още пет минути и ще е най-добре да се връщаме — Дрейк се приближи и застана до него. — Имам още какво да ви показвам, но трябва да почака. Първо трябва да видите някои неща в Кибуези. Това... — той вдигна ръка и описа широк кръг, — е упражнение в перспектива, ако искате. После останалото е по-лесно. Много по-лесно.

Чен се вгледа в него — не разбираше. Но изразът под маската на другия предполагаше неудобства, може би дори болка.

— Ако някога почувстваш нужда, качи се тук. Поседни, помисли си. След това се върни към задачите — Дрейк се извърна и се загледа в

мъглявата далечина. — Помага, знам го. Сам вече съм го правил няколко пъти.

Чен помълча — гледаше го. После, сякаш мястото внезапно му беше омръзнало, протегна ръка и докосна лакътя на Дрейк.

— Добре. Хайде да се връщаме.

* * *

Стражите влязоха първи. Миг по-късно в килията ги последваха двама прислужници, понесли стол носилка с висока облегалка, на който седеше някой. Следваха го още четирима, млади *хан*, облечени в официалния син цвят. Парфюмът им изпълни килията.

Оставиха носилката в другия край на стаята, на около десетина крачки от мястото, където седеше Юе Хао с вързани ръце и крака.

Леко се наведе напред — цялата беше напрегната. По дрехите му — по кройката на одеждите и по сложната фигура на емблемата на гърдите му — личеше, че този е голяма клечка. А от осанката му — по бруталната елегантност на стойката му — тя се сети и от кое министерство е. *Тин вей*, надзирателството на съдилищата.

— Казвам се Йен Тун — представи се чиновникът, без да я погледне. — Трети секретар на министъра. Тук съм, за да взема решение по вашия случай.

Тя затаи дъх, изненадана от внезапната вест, после кимна едва-едва — изведнъж всички илюзии се изпариха от главата ѝ. Те вече бяха решили съдбата ѝ в нейно отсъствие. Точно както я беше предупредил Мах. Тази работа с Кар — неговата доброта и демонстрираното от него уважение — беше размътила бистрата вода на мислите ѝ. Но сега знаеше. Това беше Война. Те и ние. И нямаше възможност за компромиси. Знаеше го още откакто брат ѝ умря. От онзи ден, когато надзирателят беше изчистен от всякаква вина, след всичко, което се изговори.

Вдигна глава и огледа чиновника. Забеляза копринената кърпичка, която държеше пред носа си, леко нацупените от отвращение устни.

Третият секретар щракна с пръсти. Веднага един от четиримата младежи му подаде свитък. Йен Тун го взе и го разгъна с театрален

жест. След това я погледна — за първи път, откакто беше влязъл — и зачете:

— „Аз, Юе Хао, признавам, че на седми юни, година 2208-ма, в пълно съзнание за моите действия убих почитаемия Шу Чен-хай, *хсиен лин* на негова най-висша светлост Ли Юан, член на Великия съвет и танг на Град Европа. Още признавам, че на девети същия месец участвах в нападението над клуб «Водно конче» и последвалото убийство на следните невинни граждани...“

Тя затвори очи и се заслуша в имената — още веднъж живо си представи лицата им, страха или презрението в очите им, когато стояха пред нея голи и разтреперани. И за първи път от онази вечер насам усети как за един съвсем кратък миг я прободе жалост към тях, съчувствие към страданието им в тези последни техни мигове.

Списъкът свърши, Йен Тун млъкна. Тя вдигна глава и забеляза, че е приковал поглед в нея — очите му бяха жестоки, странно твърди на мекото лице.

— По-нататък — продължи той, без вече да поглежда свитъка. — „Аз, Юе Хао, дъщеря на Юе Кай-чан и Юе Суа...“

Усети как стомахът ѝ се свива. Родителите ѝ... Куан Ин, това пък как го бяха открили?

— ... признавам също и че съм виновна по обвинението, че принадлежа към нелегална организация, замисляща свалянето на негова най-висша светлост...“

Тя се изправи и кресна:

— Това е лъжа! Нищо не съм признавала!

Стражите отново я смъкнаха на табуретката. Отсреща ѝ Йен Тун се втренчи в нея, все едно че гледаше някакво насекомо, с израз на дълбоко отвращение.

— Няма значение какво искаш да кажеш. Ти си тук само за да изслушаш признанието си и да го подпишеш, като свърша.

Тя се разсмя.

— Ти си лъжец, Йен Тун, лъжци ти плащат и нищо на света не би могло да ме накара да подпиша хартиятата ти!

В погледа му проблесна гняв. Той раздражено вдигна ръка. При сигнала един от младежите скочи и я зашлеви през лицето — веднъж, втори път — жилещи удари, от които очите ѝ се насълзиха. След това се поклони на господаря си и отстъпи назад, зад носилката.

Йен Тун се облегна леко назад и дълбоко си пое въздух.

— Добре. А сега млък, жено. Само една думица да си казала още и ще ти запуша устата.

Тя го изгледа убийствено — опита се гневът ѝ да бъде чист, най-съвършен израз на дързостта ѝ. Но той още не беше свършил.

— Освен това — добави той тихо, — всъщност няма нужда дори да подписваш.

Обърна страницата и ѝ я показа. Там, най-отдолу, стоеше нейният подпис — или поне идеално негово копие.

— Така че вече разбра. Ти трябва да признаеш, после ние трябва да прочетем признанието и след това трябва да подпишеш. Така е по закон. С това вече приключихме и ти, Юе Хао, вече не съществуващ. Както и семейството ти. Всички данни вече са изтрети от официалните записи.

Тя се втренчи в него, обзета от внезапно вцепенение. Майка ѝ... бяха убили майка ѝ. Можеше да го прочете по лицето му.

Сякаш в мъгла ги гледаше как вдигат носилката и изнасят голямата клечка от килията.

— Копеле мръсно! — изкрещя тя с изпълнен с болка глас. — Тя не знаеше нищо. Майка ми не знаеше нищо!

Вратата се затръшна. Нищо...

— Ела — тихо, почти нежно я повика един от стражите. — Време е.

* * *

Отвън беше жегата — петдесет *чи* жегата. От една врата в оградата от бодлива тел стълбище — дванайсет стъпала, не много стръмни — водеше надолу към бункерите. Там леденият хлад действаше като шок след трийсет и осемте градуса навън.

Влизането вътре беше като моментна загуба на зрение. Чен спря точно зад вратата — сърцето му бумтеше, изчака зрението му да се нормализира, после бавно продължи нататък. Чувахе как стъпките му отекват по твърдия бетонен под. Огледа голите стени, простите, небоядисани метални врати и се намръщи. Лампите зад решетки по дългите стени с ниски тавани светеха мижаво и едва разпръскваха

плътния мрак. Отначало мястото му се стори пусто, но и това, също като загубата на зрение, беше временно впечатление. Един етаж по-надолу — минаваше се през черна кръгла дупка в пода — бяха килиите. Там държаха затворниците — по петдесет души в килия, всеки — прикован към пода за китката и глезена. Веригите бяха толкова къси, че ги караха да клечат на пода като животни.

Чен слизаше долу за първи път. Дрейк мълчаливо стоеше до вратата и го оставяше да прецени сам. Килиите бяха отделени една от друга с прости прегради — стени нямаше, само редици от решетки и във всяко оградено място се влизаше през решетъчна врата, вградена в редицата. Всичко се виждаше от пръв поглед — мизерията и деградацията, в която тънеха тези мършави голи хора. И това може би беше най-лошото — откритостта, отвратителната откритост. Две редици от килии — отляво и отдясно. А помежду им — не ги беше забелязал чак докато не се натъкна на тях — бяха хидрантите. Източваха от килиите и изплакваха изпразненията и кръвта, пикнята и повръщаното надолу към огромните, покрити с решетка шахти в средата на всяка килия.

Чен гледаше онемял, отвратен, после се обърна към Дрейк. Но Дрейк се беше променил. Или по-скоро лицето на Дрейк се беше променило: беше станало по-твърдо, по-грубо, сякаш след като бе слязъл тук, той беше отхвърлил маската за пред обществото, която носеше горе, и бе разкрил истинското си лице: по-старо, по-мрачно и по-варварско лице.

Чен продължи нататък — принуждаваше се да върви, без да спира или да се обръща. Докато вървеше между редицата от килии, въртеше глава ту наляво, ту надясно. Забеляза как затворниците се дърпат назад — толкова, колкото им позволяваха веригите. Не го познаваха, ала вече се страхуваха от него. Разпознаваха, че е страж.

В края се обърна, приближи се до решетките и се взря в сумрака. Лицето му се изкриви от болка и ужас. Отначало си беше помислил, че са само мъже, но имаше и жени — с болезнено мършави ръце и крака, с подути кореми, по целите им тела имаше белези от мъчения и бой. Повечето бяха с бръснати глави. Някои пълзяха или просто лежаха — виждаше се, че ги боли, но никой не издаваше дори и най-тих хленч. Сякаш им бяха отнели всякакви сили и не можеха дори да се оплачат, да изплачат болката си от това, което им бяха сторили.

Никога не беше виждал... никога не си бе представял...

Разтреперан се извърна, но те бяха навсякъде, накъдето и да погледнеше — бледите им сухи очи го гледаха. Потърси с поглед Дрейк и го намери там, в дъното.

— Ние... — започна той, после се разсмя странно и млъкна. Но въпросът му остана на езика и разбра, че трябва да го зададе, независимо дали тези хиляда свидетели щяха да го чуят или не. — Ние *това* ли правим?

Дрейк се приближи.

— Да — отговори той тихо. — Това правим. Това сме *наети* да правим.

Чен затрепери яростно, огледа се — отвращението от пасивното страдание на затворниците, от неразбираемото примирение, изписано на всяко похабено лице, го връхлетя отново.

— Не разбирам — обади се след малко. — Защо? Какво се опитваме да постигнем тук?

Гласът му издаде колко дълбоко е объркан всъщност. Изведнъж беше станал отново дете — невинно, разголено от ужаса на всичко това.

— Съжалявам — Дрейк се приближи. Сега лицето му не беше толкова грубо, беше почти съчувствено; но съчувствието му не се простираше по-нататък от Чен. — Няма друг начин. Трябва да слезеш тук и да го видиш с очите си, неподготвен — сви рамене. — Онова, което чувстваш сега... всички сме го изпитвали. Дълбоко в себе си още го изпитваме. Но трябва да минеш през първоначалния шок. Това е... необходимо.

— *Необходимо?* — Чен се разсмя, но смехът му прозвуча неуместно. Секна в гърлото му. Усещаше гадене, чувстваше се омърсен.

— Да. И после... след като потъне там, надълбоко... можем да започнем с обясненията. И тогава ще разбереш.

Но Чен *не* разбираше. Погледна към Дрейк с нови очи, сякаш никога досега не го беше виждал, заобиколи го и се отправи към стълбите и чистата, изстърговаща жегата отвън. И когато Дрейк протегна ръка да го докосне по рамото, се дръпна, сякаш протегнатата ръка беше нещо чуждо и нечисто.

— Това е ужасно! Това е...

Но за това не съществуваше дума. Обърна се и побягна обратно нагоре по стълбите и навън — навън през ледения хлад към изгарящата жегата.

* * *

Беше късна нощ. Една-единствена лампа светеше в дългата стая с дървени стени. Чен седеше на нисък стол срещу Дебренцени. Мътеше и слушаше. Дори не беше докоснал питието си.

— Те са мъртви. Тоест официално. Според документите те вече са екзекутирани. Но тук намираме начин да ги използваме. Проверяваме разни теории — той прочисти гърло. — Всъщност го правим вече от години. Отначало си беше съвсем неофициално. Едно време, когато Бердичев дърпаше конците, нуждата да бъдем дискретни за тези неща беше много по-голяма. Но сега...

Дебренцени сви рамене, после протегна ръка към каната с вино и напълни чашата си. В гласа му имаше ужасяваща ирония — чувство на дълбоко недоверие в думите още докато ги изговаряше. Отпи от чашата си, след това се облегна назад и впери бледозелените си очи в Чен.

— Можехме да откажем, разбира се. Да прекратим договора и някоя прекрасна сутрин да се намерим изхвърлени в Мрежата с промити мозъци и безпомощни. Това е едната възможност. Моралната възможност, би могъл да я наречеш. Но не е кой знае какъв избор, нали така? — той се разсмя — остър, невесел смях.

— Както и да е... правим го, защото сме длъжни. Защото нашата „страна“ настоява някой да го прави и ние сме изтеглили късата клечка. Онези, с които си имаме работа тук, са убийци, разбира се — макар че съм открил, че като се замислиш, този факт почти никак не ти помага. В края на краищата ние какво сме? Предполагам, работата е в това, че те са го започнали. Те са започнали да убиват. Що се отнася до нас, ами според мене ние просто довършваме започнатото от тях.

Въздъхна.

— Виж какво, докато си тук, ще си намериш дузина рационални обяснения. Сто различни начина да заобикаляш и да се самозалъгваш. Но се доверявай на първоначалния си инстинкт, на първоначалния си

отклик. Никога — каквото и да правиш — не го поставяй под въпрос. Първоначалната ти реакция — тя е правилната. Естествената. Онова, с което сме свикнали тук — то е неестественото. Може и да започне да ти изглежда *естествено* по някое време, но не е. Помни това през идните седмици.

— Разбирам.

— Някои забравят — Дебренцени се наведе напред и понижи глас: — На някои дори им *харесва*.

Чен дълбоко си пое въздух.

— Искаш да кажеш, като Дрейк?

— Не. За него не позна. Майкъл го чувства много дълбоко, може би по-силно от всички ни. Често съм се чудел как успява да го понася. Планината помага, разбира се. На всички ни помага. Място, където можеш да отидеш. Да седнеш, да обмислиш всичко — *над* света и цялата му дребнавост.

Чен кимна едва-едва.

— Кой са те? Искам да кажа, затворниците. Откъде идват?

Дебренцени се усмихна.

— Мислех, че си разбрал. Те са терористи. Луди глави. Сега ги изпращат тук. Всички врагове на Държавата.

* * *

Станция Кибуези беше по-голяма, отколкото Чен си бе помислил първия път. Простираше се надолу под повърхността, оградена от бодливата ограда — дълбоко надолу в земята, пласт след пласт. Тъмни килии съседстваха с ярко осветени, претрупани стаи, голи коридори с нисък таван водеха към претъпканите стаи на стражата, чиито стени бяха целите в наблюдателни екрани и червените и зелени светлилки на следящите лампи. Всичко това беше някак свързано, пронизано от лабиринт от тесни коридори и вити стълбища. Отначало му се беше сторило много по-различно от Града — място, което караше по-големия свят от нива да изглежда просторен, отворен в сравнение с него — и все пак при тази концентрираност и контрасти това място до голяма степен беше дестилат на Града. На най-ниското ниво бяха лабораториите и операционните — „тъмната страна на нещата“, както

го наричаше Дрейк с онзи остър, стържещ смях, който вече лазеше по нервите на Чен. Звукът на черен и напрегнат хумор.

Чен за първи път беше на смяна в операционните. В защитно облекло и с маска, той бе застанал под яркия блясък на лампите и чакаше — не знаеше още какво да очаква — и наблюдаваше високата фигура на Дебренцени, който се миеше на мивката. След малко двама нови дойдоха, кимнаха му и отидоха да се мият. След като всички вече бяха готови и сложили маските, Дебренцени се обърна и кимна към камерата на тавана. Миг по-късно двама стражи докараха носилка.

Затворникът беше вързан здраво за носилката, тялото му бе покрито с просто зелено покривало, само бръснатата му глава се показваше над него. От мястото, където стоеше, Чен не можеше да различи чертите на лицето му — виждаше само прозрачната му плът, плътните шевове на черепа му, които се открояваха на рязката светлина. После с лек потрес, който го изкара от чувството за ужасяваща нереалност, обзело го, откакто влезе в тази стая, той осъзна, че човекът все още е в съзнание. Главата му се извърташе леко, сякаш се опитваше да види какво има отзад. За миг нещо проблесна — влажно и пронизително синьо око, което се напрягаше да види нещо — след това мускулите на врата му се отпуснаха и главата замря неподвижно.

Чен наблюдаваше как един от мъжете се наведе, стегна лентите, прекара един свободен край през устата и го завърза, после прекара и втора лента през челото, така че главата изобщо да не може да помръдне. Доволен, мъжът заобиколи тялото и стегна всички връзки, за да е сигурен, че когато започнат, затворникът няма да може да мърда.

С пресъхнала уста Чен погледна към Дебренцени и забеляза, че той също е зает — методично подреждаше скалпелите върху бялата покривка. Щом свърши, администраторът вдигна поглед и се усмихна с очи — знак, че вече е готов.

За миг нереалността на всичко това заплашваше, че ще залее Чен. Усети студ с цялото си тяло, а кръвта му сякаш пулсираше бясно в главата и дланите му. След това забеляза нещо, което досега му беше убягвало, и се засмя тихичко, притеснено. Не беше мъж. Затворникът на носилката беше жена.

Дебренцени работеше бързо и уверено — вкара иглата в четири различни точки в черепа и инжектира малко количество местно обезболяващо. После със сръчност, на която Чен дори не си представяше, че е способен, започна да пробива черепа с бургия с нажежена жица, за да пререже костта. Издължените, бледи длани се движеха изящно, почти нежно над оголения череп на жената, търсеха и намираха точните точки, в които щяха да отворят плътта и да прережат костта над мекия мозък. Чен беше застанал в горния край на носилката и наблюдаваше всичко — виждаше как единият от асистентите попива кръвта, докато другият подава инструментите. Всичко беше толкова сръчно и внимателно. И когато привършиха, дванайсетте тънки жички бяха на местата си, готови за свързване.

Дебренцени огледа черепа, проверявайки опипом собствената си работа. След което кимна, взе от покривката един спрей и покри черепа с тънък, почти пластичен слой, който блестеше като мокър на рязката светлина. Ароматът му беше сладък и неочакван, като на някой екзотичен плод.

Чен се приближи и погледна лицето на жената. През цялото време тя не беше гъкнала и почти не бе помръднала — дори когато малката ръчна бургия беше започнала да надава пронизителния си, късащ нервите вой. Беше очаквал да пищи, да проявява някакви външни признаци на съпротива, но нямаше нищо — само нейната неподвижност и изнервящата тишина.

Очите ѝ бяха отворени. Когато той се наведе, погледът ѝ срещна неговия, зениците се разшириха и се фокусираха върху него. Той рязко се дръпна назад — беше шокиран, че след всичко това тя е в пълно съзнание, и погледна неразбиращо към Дебренцени. *Бяха ѝ бъркали в черепа...*

Изведнъж се уплаши. Всичко това никак не се връзваше. Тя реагираше съвсем неправилно. Когато нагласиха подобния на паяк шлем и свързаха жичките с онези, които сега стърчаха от бледия ѝ, покрит с белези череп, умът му трескаво затърси начин сам да свърже нещата. Погледна ръцете ѝ и за първи път забеляза, че трепкат, сякаш реагират на някакъв вътрешен стимул. Известно време му се струваше, че това означава нещо — *предполага* нещо — но после то му се изплъзна и остави в него само чувството, че тук нещо не е наред, че нещата никак не се връзват.

Щом нагласиха шлема, Дебреници ги накара да смъкнат количката по-ниско и да нагласят жената в седнало положение. Подпряха я с възглавнички. При това покривалото се смъкна надолу и откри бледите ѝ рамене и ръце, малките ѝ твърди гърди, гладкия ѝ корем. Имаше младо тяло. В противоположност на това лицето ѝ изглеждаше старо и отнесено. Краката на металния паяк образуваха клетка около него.

Чен се вгледа в нея, сякаш я виждаше с нови очи. Преди гледаше на нея като на нещо абстрактно; сега виждаше колко е крехка и уязвима, колко индивидуално и неповторимо е тялото ѝ. Но имаше и още нещо — нещо, което го накара да се отвърне засрамен. Беше се възбудил. Само я погледна — и бе реагирал силно и незабавно. Срам го беше, но си беше факт и щом се извърна, си го призна. Безпомощната ѝ голота го беше накарала да я пожелае. Не между другото, не хладно, а с внезапна сила, която го бе изненадала неподготвен.

Под жалостта, която изпитваше към нея, се криеше желание. Дори и сега му се искаше да се обърне и да я погледне — да зарадва очите си с гледката на безпомощната ѝ голота. Потръпна — презираше се. Това беше отвратително — още повече, че беше толкова неочаквано, толкова непреодолимо.

Когато отново се обърна, погледът му избягваше жената. Но Дебреници го беше забелязал. Гледаше замислено към Чен — беше свалил маската от лицето си. Погледна го в очите — откровено, без да трепне.

— Казват, че подобна работа дехуманизира хората, които я извършват, Тон Чу. Но тук ще разбереш, че не е така. Сега го виждам при тебе, както съм го виждал и при други, които са идвали тук. Част по част то се връща при нас. Онова, което *наистина* представляваме. Не идеалът, а реалността. Пълната човешка реалност на онова, което сме. Животни, които мислят — това е. Животни, които мислят.

Чен извърна поглед — необяснимо защо го болеше. Не знаеше защо. Сякаш онова, което бе осъзнал Дебреници, изведнъж му беше дошло много. И за втори път откакто беше пристигнал, той се втурна към коридора — далече от нещо, от което, дори и докато бягаше, знаеше, че не може да избяга.

Там горе денят беше преминал в нощ. Беше топло и влажно, а светлината на пълната луна къпеше откритото пространство между комплекса и къщите в изобилна сребриста светлина. В далечината тъмната сянка на Килиманджаро се извисяваше на хоризонта, плътно черна на кадифено синия фон.

Дебренцени беше застанал там и дълбоко вдишваше топлия, съживителен въздух. Лунната светлина като че ли го покриваше със сребро и за миг той се стори на Чен нереален като изображение, проектирано на чисто черен фон. Чен понечи да протегне ръка, после я отдръпна — чувстваше се глупаво.

Гласът на Дебренцени долетя до него:

— Трябваше да останеш. Щеше да ти е интересно. Не много често правя подобни операции, а тази мина добре. Нали разбираш, сложих ѝ жици в главата.

Чен се намръщи. Мнозина от висшите офицери от силите за сигурност имаха жици в главите — приспособени за свръзка с комсет — или като Толонен имаха специални процепи, имплантирани по хирургичен път зад ушите, така че информацията от касетите да влиза директно в мозъка им. Но това беше по-различно.

Дебренцени забеляза съмнението, изписано на лицето на Чен, и се разсмя.

— О, изобщо не е толкова грубо като онези, обичайните неща. Не, това е следващата стъпка в еволюцията. Съвсем очевидна, но стъпка, която по съвсем очевидни причини досега не е предприемана. Този вид жици нямат нужда от проводници. Използват пулсиращ сигнал. Това означава, че могат да се управляват дистанционно. Трябва ти само нужният код за достъп.

— Но това ми звучи... — Чен млъкна. Готвеше се да каже, че му звучи като прекрасна идея, но се сети за някои усложнения и те го поразиха. Съществуването на преки проводници даваше на субекта някакъв избор. Можеш да ги включиш или не. Без тях нямаше избор. Той или тя се превръщаха просто в поредните машини, управлявани от някой друг.

Разтрепери се. Значи *това* правеха тук. Ето защо провеждаха опити върху осъдени затворници, а не върху доброволци. Погледна отново към Дебренцени, отвратен.

— Добре — обади се Дебренцени, ала очевидно го беше заболяло от прозрението на Чен.

Чен наведе глава — изведнъж целият този маскарад му беше омръзнал. Искаше му се да може да каже на Дебренцени кой е наистина и защо е тук; беше вбесен, че му се налага да е част от това злодейство. За миг гневът му се насочи дори срещу Кар, задето го беше изпратил тук, без да знае защо; задето го беше накарал да се оправя опипом в този лабиринт от полуоткрити истини. После трепна и преглътна яда си.

Дебренцени се обърна с лице към Чен. Лунната светлина посребряваше темето му и превръщаше лицето му в черно-бяла маска.

— Всяка идея има две лица. Едно приемливо и едно неприемливо. Тук експериментираме не само с усъвършенстване на техниката на поставянето на жиците в главите, но и с това, да направим идеята приемлива.

— И след като докарате нещата до съвършенство? — попита Чен и стомахът му се сви.

Дебренцени го изгледа, след това се извърна. Осветеният му от лунната светлина профил се очертаваше рязко на фона на далечната планина. Ала не каза нищо. А Чен, докато го гледаше, изведнъж се почувства съвсем сам, уплашен и много-много малък.

* * *

Чен гледаше как стражите ги водят — трима мъже и две жени, хлабаво оковани един за друг с тънки вериги, с непрани дрехи и небръснати глави.

Разбира се, тя беше с тях — между двамата мъже отпред, извърнала глава, забила поглед в земята.

Дрейк взе папката от стража и прелисти тънките листове почти без да ги поглежда. После кимна доволно, приближи се и подаде папката на Чен.

— Имената са фалшиви. Що се отнася до останалото, май няма да можем да ги използваме по никакъв начин. В сигурността още си мислят, че е възможно да се извлича фактически материал в принудителни ситуации, но ние тук знаем как е. Причини на някого болка и ще ти признае каквото искаш. Но всъщност няма значение. Нас всъщност не ни интересува нито кои са, нито какво са направили. Всичко това е минало.

Чен изсумтя, после вдигна поглед от папката. Забеляза как го гледат затворниците — сякаш когато му бе подал папката, Дрейк беше посочил, че той командва тук. Върна му папката и се приближи до затворниците. Стражите веднага пристъпиха напред и вдигнаха пушките си, готови сякаш да се намесят, но присъствието им не му вдъхваше кой знае каква увереност. Не че се страхуваше — колко пъти бе попадал и в по-опасни ситуации — но никога не се беше сблъсквал лице в лице с такава открита омраза, с такава яростна враждебност. Усещаше как се излъчва и от петимата. Наблюдаваше я как гори в очите им. А до този миг те не го бяха виждали.

— Кой ще е пръв? — попита Дрейк и се приближи.

Чен се подвоуми.

— Момичето — каза той най-накрая. — Онази, която се представя като Чи Ли.

Гласът му беше силен, кънтящ. Изведнъж самият звук го изпълни с увереност. Веднага забеляза как външното му спокойствие, самият му тон ги впечатли. Сега зад омразата им личеше страх и уважение. Обърна им гръб, сякаш беше приключил с тях.

Чу как стражите откопчават оковите на момичето и го дърпат. Разнесе се протестиращо мърморене, звуци от кратка борба, но когато Чен отново се обърна нататък, тя стоеше на разстояние от другите, в дъното на килията.

— Добре — обади се той. — Ще видя другите по-късно.

Изведоха останалите. В килията остана един-единствен страж с гръб към вратата.

Огледа момичето. Без оковите вече не изглеждаше толкова дръзка. Сякаш беше по-уязвима. Като че ли усетила мислите му, тя изправи гръб и го погледна в очите.

— Само се опитай да направиш нещо и ще ти строша и двата крака — рече той, щом забеляза как тя оглежда ситуацията. — Сега

никой не може да ти помогне — само ти самата. Ако ни съдействаш, всичко ще е наред. Ако ни се опънеш, край с тебе.

Думите бяха натруфени — Дрейк му беше казал, че трябва да изрече нещо подобно при тази ситуация — но сега, когато всичко беше истинско, прозвучаха странно зловещо. Докато ги беше репетираше, си мислеше, че са много театрални и мелодраматични, като от някоя стара опера *хан*, но сега насаме със затворничката те придобиха сила, от която, докато ги изговаряше, го побиха студени тръпки. Забеляза ефекта им върху нея. Забеляза колебанието ѝ — как се напрегна, после се отпусна. Искаше му се да се усмихне, но не го направи. Кар беше прав. Тя беше привлекателна, дори и с това разбито лице. Самата ѝ твърдост я правеше красива.

— Какво искаш да правиш? — попита Дрейк.

Чен пристъпи към него.

— Засега само ще си поговорим.

Момичето го гледаше неуверено. Беше лошо пребита. По ръцете и лицето ѝ имаше синини, по лявата страна на врата ѝ — незараснали рани. Чен усети внезапен пристъп на гняв. Всичко това ѝ го бяха причинили, след като я бяха предоставили на „Сим Фик“. Нещо повече, присвитите ѝ устни подсказваха, че е била и изнасилена. Потрепери, след което каза каквото му беше дошло наум:

— Казаха ли ти, че си мъртва?

Зад него Дрейк си пое шумно въздух. Репликата беше импровизирана. Нямаше я в сценария за първото интервю.

Момичето погледна надолу, усмихна се, но когато вдигна поглед, Чен продължаваше да я гледа с непроницаем израз.

— Да не си мислеше, че това е поредната арестантска килия? — попита той вече по-грубо. Беше ядосан и внезапно ядът му се беше насочил към нея — към детинската крехкост, скрита зад външната ѝ сила; към простия факт, че тя беше там и го принуждаваше да постъпва така с нея.

Момичето сви рамене и не каза нищо, но Чен забеляза потта, избила по челото ѝ. Приблужи се на крачка от нея — достатъчно близо, за да го удари, ако посмее.

— Тук правим разни неща. Странни неща. Ще те разглобим и пак ще те сглобим. Но ще си друга.

Сега тя се беше втренчила в него — любопитството ѝ надделяваше. Говореше ѝ спокойно, делнично, сякаш ѝ приказваше за някакви съвсем обичайни неща, но онова, за което намекваше с тези думи, беше ужасно и самата нормалност на тона му изглеждаше жестока.

— Стига — промълви тя тихо. — Просто правете каквото смятате да правите.

Очите ѝ го молеха като обидените очи на дете; Чан Хсин го гледаше понякога по същия начин, когато я дразнеше. Тази прилика — между някаква непозната и най-малката му дъщеря — го накара да се дръпне назад, да осъзнае, че неговата честност я наранява. Ала той беше тук, за да наранява. Това му беше работата. Независимо дали си играеше ролята или не, раните си бяха истински.

Извърна се. Лека тръпка премина по гърба му.

Дрейк го гледаше странно, с полупритворени очи. *Ти какво си намислил?* — сякаш му казваше той.

Чен срещна погледа му.

— Тази става.

Дрейк се намръщи.

— Но още не си видял другите...

Чен се усмихна.

— *Става.*

Когато тя го изрита в бъбреците, все още се усмихваше.

* * *

Биха я, съблякоха я, хвърлиха я в килия. Пет дни крееше там в пълен мрак. Сутрин и вечер идваше да я нагледа страж — подаваше ѝ яденето през дупката и вземаше стария поднос. Иначе я бяха оставили съвсем сама. Нямаше нито легло, нито мивка, нито гърне за изхождане — само облицована с метал дупка в ъгъла на пода. Използваше я отначало неохотно, после — с все по-нарастващо безразличие. В крайна сметка имаше ли значение? В живота имаше и по-гадни неща от изхождането в дупка.

През първите няколко дена нямаше нищо против. След като цял живот беше обкръжена от хора, самотата беше като облекчение, почти

лукс. Но от третия ден нататък стана трудно.

На шестия ден я изведоха от килията — на ярката светлина, която я накара здраво да стисне клепачи — сякаш тънки копия от светлина пронизаха главата ѝ. Навън я обляха с вода, след това — с дезинфектант, хвърлиха я в друга килия и я приковаха към пода за китката и глезена.

Известно време лежа на пода, докато очите ѝ свикнат с осветлението. След утробния мрак на тясната килия имаше чувството, че я обкръжава голямо пространство, ала когато най-накрая вдигна лице, беше, за да открие, че се гледат очи в очи с някакъв гол мъж. Той беше клекнал на четири крачки пред нея с див блясък в очите. Пенисът му стърчеше надървен между краката. Тя рязко се дръпна назад; веригите удържаха внезапното ѝ движение. И тогава го видя.

Огледа се отвратено. В килията заедно с нея имаше около четиридесет, може би петдесет голи хора — и мъже, и жени. Всичките бяха приковани към пода за китката и глезена. Някои срещнаха погледа ѝ, но без всякакво любопитство, почти без да ѝ обърнат внимание. Други просто лежаха съвсем отнесени. Докато ги гледаше, една жена се вдигна на пети и изля светла струя урина, а после легна отново, без да мърда, като животно, което си почива.

Разтрепери се. Значи това беше. Това беше съдбата ѝ, последното унижение — да стане същата като тези нещастни окаяници тук. Обърна се и погледна към съседа си. Той се дърпаше към нея и сумтеше, на лицето му беше изписана груба похот, опъваше веригите, опитваше се да я докопа. С едната си ръка стискаше пениса си и усърдно я движеше напред-назад.

— Престани — обади се тихо тя. — Моля те...

Но той сякаш не разбираше думите. Наблюдаваше го ужасено — видя как лицето му се изкриви от болка, движенията му станаха още по-трескави, а след това със силен болезнен стон той свърши и семето му изпръска пода между тях.

Заби поглед надолу — лицето ѝ гореше, сърцето ѝ туптеше бясно в гърдите. За миг — за съвсем кратък миг — беше усетила, че откликва; беше усетила как в нея нещо тръгна да изплува на повърхността, сякаш в отговор на свирепата, животинска похот на лицето му.

Остана да лежи така, докато пулсът ѝ се забави и мислите ѝ се успокоят, после вдигна глава — почти я беше страх да го погледне отново. Сега той лежеше кротко на не повече от две чи от нея, а гърдите му ту се надигаха, ту се спускаха леко. Гледаше го и чувстваше огромна жалост — чудеше се кой ли е той и за какво ли престъпление го бяха изпратили тук.

Известно време той лежа неподвижно — тихото похъркване разкри, че е заспал. След това леко се извърна настрани със слаб хленч. И тогава тя видя клеймото на рамото му; видя го и дъхът ѝ секна, а душата се сви в гърдите ѝ.

Беше риба. Стилизирана риба.

* * *

Чен стоеше на вратата на столовата и оглеждаше сумрачната стая. Чувахе се тих шум от разговори, във въздуха витаеше аромат на тиха еуфория. На бара — сам, с висока чаша до лакътя си — седеше Дебренцени. Щом видя Чен, вдигна ръка и му махна да отиде при него.

— Как са бъбреците?

Чен се разсмя.

— Болят, но не е нищо сериозно. Лошо изпълнен удар.

— Знам. Видях — Дебренцени остана сериозен още миг, после се усмихна. — Но въпреки това се справи добре. Все едно се занимаваш с това от години.

Чен сведе глава. През последните шест дни беше в болнични, като първите два бе прекарал, гърчейки се от болка.

— Какво искаш да пиеш?

Чен вдигна поглед.

— Май най-добре да не пия нищо.

— Май си е така — Дебренцени се облегна леко назад и се огледа. — Знаеш ли, късмет извади, че тя не те уби. Ако силите за сигурност не я бяха обработили, преди да ни я пратят, сигурно щеше да успее.

Чен кимна — беше схванал иронията.

— Какво стана с нея?

— Нищо. Мислех си да изчакаме, докато пак се върнеш на работа.

Не това беше очаквал Чен.

— Искате да продължа? Дори и след това, което стана?

— Не. *Заради* това, което стана — Дебренцени здраво стисна рамото на Чен. — Ние тук извеждаме всичко докрай, Тон Чу. До горчивия, неизбежен край.

— Неизбежен?

— Неизбежен — повтори сериозно Дебренцени. — Колкото и да се бориш, не можеш да избягаш.

— А... — в ума си Чен виждаше момичето и пред него бавно се разгръщаше съдбата ѝ. *Неизбежен*. Като гравитацията в черната дупка или дългият, бавен процес на ентропия. Неща, за които му беше разказал синът му Джиян. Изсмя се — кратък горчив смях.

Дебренцени се усмихна и дръпна ръката си.

— Значи разбираш?

Чен го погледна.

— Имам ли някакъв избор?

— Не. Тук никой няма избор.

— Значи разбирам.

— Добре. Тогава започваме утре сутринта. Точно в шест. Искам да я доведеш от килията. Ще бъде в операционната. Разбра ли ме?

* * *

Когато Чен се върна в стаята си, беше вече късно. Чувстваше се разнищен и раздразнен. Нещо повече, чувстваше срам и — за първи път, откакто беше дошъл в Кибуези — някаква вина за нещо ужасно, която щеше да изкупва цял живот. Отпусна се тежко на леглото и обхвана главата си с ръце. Днес беше денят. Преди успяваше да се разграничи от ставащото. Дори и последния път, лице в лице с нея в килията, ставащото не го беше засегнало наистина. То беше нещо абстрактно; нещо, което се случваше на някой друг — вероятно на Тон Чу, който се бе заселил в кожата му. Но сега знаеше — беше си той. Никой друг не я бе завел там и не я беше вързал, за да я оперират.

Онзи, който я беше гледал, докато я режеха и слагаха разни неща в главата ѝ, беше той.

— Аз бях — каза на глас и се разтрепери. — Там вътре бях аз.

Седна, притегли краката си под себе си, после поклати невярващо глава. Ала трябваше да повярва. Всичко беше твърде реално — твърде *лично* — за да не му повярва.

Преглътна тежко. Дрейк го беше предупредил. Дрейк му беше казал, че ще стане така. Първия ден — нищо, на следващия ден светът беше съвсем различен; сякаш някой си прави някакви мрачни гадни номера със зрението ти и те кара да не виждаш нищо освен смърт. Е, Дрейк беше прав. Сега и той го виждаше. Смърт. Навсякъде — смърт. И той беше неин слуга.

На вратата се почука.

— Върви си!

Чукането се повтори. После се чу глас:

— Тон Чу? Добре ли си?

Обърна се и легна с лице към стената.

— Върви си...

* * *

Юе Хао никога не беше тичала толкова бързо, нито пък бе изпитвала такава уплаха. Докато тичаше, сякаш успяваше да уравни в себе си двата страха — страхът от онова, което беше останало зад гърба ѝ, уравнисяваше страха от тъмнината, сред която тичаше. Инстинктът я водеше към Града. Дори и в тъмното различаваше масивния му силует на хоризонта, който засенчваше поръсения със светлинки кадифен фон.

Беше по-студено, отколкото изобщо си беше представяла. И по-тъмно. Докато тичаше, хленчеше и не смееше да се огледа назад. Когато първите утринни лъчи осветиха небето зад нея, тя изкачваше един полегат склон. Беше забавила крачка, ала още се боеше да спре и да си почине. Можеха да открият отсъствието ѝ всеки момент. И щяха да хукнат подире ѝ.

Щом светлината се усили, тя забави крачка, после спря и се обърна назад. Известно време стоя там със зяпнала уста. След това,

когато студът и оголената откритост на мястото се стовариха върху ѝ, тялото ѝ се разтресе. Трети, нов страх, далеч по-голям от всичко, изпитвано досега, я накара да отстъпи назад.

Целият далечен хоризонт пламтеше. Докато гледаше, слънцето се издигна в небето — толкова огромно, толкова заплашително, че ѝ секна дъхът. Ужасена му обърна гръб и после, в първите утринни лъчи, забеляза какво се извисява пред нея.

Отначало земята се издигаше бавно, осеяна със скали. После сякаш ставаше все по-странна и накрая — така изведнъж, че я плашеше колкото всичко останало, видяно досега — завършваше в плътен, задушаваш бял воал. Погледна още по-нагоре... Не, не воал — *стена*. Твърда бяла стена, която изглеждаше мека, почти безплътна. Отново се разтрепери — не разбираше. Дълбоко вкорененият първичен страх от подобни неща я накара да се свие. Ала очите ѝ продължаваха да се насочват все по-нагоре, докато най-накрая, над горния край тя видя силуета, към който беше тичала цяла нощ. Градът...

Отново усети, че нещо не е наред. Формата му ѝ се струваше... Каква? Ръцете ѝ правеха странни дребни, отсечени движения; коленете ѝ се огънаха. Тя заскърца със зъби и се опита да накара ума си да заработи, да възтържествува над тъмния безсъзнателен страх, който я заливаше вълна след вълна. За миг сякаш успя да дойде на себе си.

Какво не беше наред? Какво, в името на всички богове?

И тогава разбра. Формата му — това не беше наред. Грубата му, назъбена, неравна форма. Докато... Отново зяпна. Но ако не беше Градът... то какво беше тогава, по дяволите?

Остана така още миг, като се олюляваше между два импулса, след това колебливо, като поглеждаше през рамо нарастващия огнен кръг, се втурна отново да бяха. И докато бягаше — а тъмният образ на слънчевия полукръг танцуваше пред очите ѝ, — стената от мъгла се спусна да я посрещне.

* * *

Точно се зазоряваше, когато двата крайцера излетяха от площадката и се отправиха на северозапад, към планината. Чен беше

във втората машина, а Дрейк до него управляваше. На китката на Чен, съвсем малко по-голямо от стандартните комсети на силите за сигурност, беше прикрепено устройството за проследяване. Погледна го, после се втренчи навън през предното стъкло. Тревистата равнина се изнизваше на около петдесет чи под него.

— Ще я убием, нали?

Дрейк го погледна.

— Тя вече беше мъртва, когато дойде тук. Запомни го.

Чен поклати глава.

— Това са само думи. Не, питах те дали *ние* ще я убием. Ние. Лично.

— Един вид.

Чен погледна ръцете си.

— Не. Не „един вид“. Това става наистина. Ние ще я убием. Опитвах се да не мисля за това, но не мога. Струва ми се, че... — поклати глава. — Просто има дни, в които не мога да повярвам, че аз върша всичките тези неща. Аз съм добър човек. Или поне така си мислех.

Дрейк не каза нищо, прегърбен над контролното табло, все едно се съсредоточаваше, но Чен го виждаше, че мисли, че предъква казаното от него.

— Е? — обади се Чен.

— Ами сега кацаме, вършим си работата, връщаме се. Това е.

Чен отново се вгледа продължително в Дрейк — не беше сигурен дори какво точно търси в него. Но каквото и да беше, го нямаше. Погледна малкото екранче. Под централното стъпало имаше две копчета. Бяха доста безобидни на вид, но не беше сигурен. Само Дрейк знаеше за какво служат.

Извърна се и прехапа език. Може би беше най-добре да гледа на всичко това като Дрейк. Като поредната работа, която трябва да бъде свършена. Но безпокойството му не утихна и докато планината ставаше все по-огромна там, пред предното стъкло, заедно с нея нарастваше и чувството му за нереалност.

Всичко това беше толкова безлично. Сякаш следяха нещо неодоушевано — някаква друга машина, която можеше да бяга. Но Чен бе видял жената отблизо; бе я погледнал в очите и се бе взирал в лицето ѝ, докато Дебренцени оперираше. Беше видял колко е уязвима.

И колко силно е човешкото в нея...

* * *

Беше включил нагревателя на костюма и беше спуснал визъора, ала въпреки това краката му бяха ледени, а бузите — замръзнали. Сега от планината вееше студен вятър и разкъсваше мъглата на места, ала общо взето тя си оставаше плътна, сякаш зрението му не беше наред.

В шлема му се разнесе слабо жужене, след това се чу глас:

— Тука се вдига. Сега виждаме цялата планина чак до върха.

Чен погледна нагоре към хълма, като че ли се опитваше да проникне с поглед отвъд гъстата мъгла, после отново погледна към Дрейк.

— Ами сега?

Дрейк кимна разсеяно, след което каза в микрофона си:

— Движете се в граница от сто чи. Като че ли е спряла. Густафсон, ти тръгваш на север от нея. Палмър, заобиколи от изток. Ние с Тон Чу поемаме другите точки. По този начин я обкръжаваме отвсякъде.

Дрейк се обърна и погледна към планината.

— Добре. Дай да го изпробваме това нещо както трябва.

Чен заговори зад гърба на Дрейк:

— Следачът трябва да е вграден в дисплея на визъора. Когато се катериш, това нещо е уязвимо. Пък и неудобно.

— Прав си — отговори Дрейк и започна да се изкачва. — Голяма досада. Трябва да го направят част от стандартното оборудване за глава на силите за сигурност с директно компютърно управление от разстояние.

— Искаш да кажеш, да сложат и на стражите жици в главите?

Дрейк спря. Мъглата обви фигурата му.

— Защо не? Така координаторът може да е на разстояние, извън обсега на опасността. И екипът ще е по-малко уязвим. Беглецът не би могъл да се добере до главата, до мозъка на операцията. Има смисъл, не смяташ ли?

Някъде по средата на пътя Дрейк спря и посочи:

— Ей там. Продължавай да вървиш, докато не стигнеш на юг от нея. Тогава спри и чакай. Ще ти кажа какво да направиш.

Чен тръгна бавно по трудния терен, после спря — екранът му сочеше, че се намира точно на юг от следата, приблизително на сто *чи* по-надолу. Даде сигнал и зачака, докато другите потвърдят, че са по местата си. Мъглата се беше разсеяла там, където беше застанал, и той виждаше и Густафсон, и Палмър. От бегълката нямаше и следа.

Гласът на Дрейк прозвуча в ушите му:

— Бъди готов всеки момент. Започваме от тебе.

Чен зачака, докато мъглата бавно изтъняваше около него. След това съвсем изведнъж планината надвисна над него — върховете близнаци Кебо и Мауензи бяха бели на фона на яркосиньото небе. Разтрепери се, загледа се нагоре и забеляза и другите на склона.

— Виждам те — обади се Дрейк, преди да успее да си върне дар-слово. — Добре. Сега се изкачи малко по-нагоре по хълма. Ще я обкръжим на около петдесет *чи*. Палмър, Густафсон, направете и вие същото.

Чен бавно тръгна напред — усещаше как и другите се приближават. Пред него се извисяваше стръмен перваз от гола земя. Щом го приближи, ги загуби от поглед — първо Дрейк, после — и другите двама.

— Ще трябва да се изкача горе — обади се той в микрофона. — Оттук не виждам нищичко!

Изкатери се и застана на равното над перваза, където започваше да расте гъста трева. Сега се намираше само на двайсет *чи* от сигнала на следача. Останалите си стояха на петдесет *чи* и го наблюдаваха.

— Къде е? — попита той, този път по-тихо.

— Точно където следачът показва, че е — обади се Дрейк в ухото му. — В тази вдлъбнатина точно пред тебе.

Беше я видял вече, но му се стори твърде плитка, за да може жена да се скрие в нея.

— Палмър? — пак беше Дрейк. Чен се заслуша. — Искам да провериш с ръчното устройство сигнала за лявата ръка. Обърни я бавно наляво.

Чен изчака, вперил поглед в плитката яма пред себе си. Като че ли не се случи нищо.

— Добре — обади се Дрейк. — А сега ти, Густафсон. Натисни и двете копчета едновременно. Натисни ги здраво за около двајсет секунди. Става ли?

Този път от вдлъбнатината се чу шум. Тихо стенание, което ставаше все по-силно с всяка изминала секунда. След това рязко секна. Чен трепна.

— Какво беше това?

— Просто проверка — отговори Дрейк. — Всеки наш сигнал е двупосочен. Те препредават, но имат и втора функция. Този на Палмър прекратява всякаква моторна активност в мозъчната кора. Този на Густафсон работи в така наречената „врата на болката“ — стимулира нервите в основата на мозъка.

— Ами твоят? — попита Чен. Чувахе дишането на другите по връзката.

— Моят е най-финият. Аз мога да говоря с нашата бегълка. Да говоря направо в главата ѝ.

Линията замлъкна. От ямата отпред се чу хленчене от чист страх. После Дрейк пак се обади:

— Добре. Можете да преместете сигнала отново на начална позиция. Нашата бегълка е готова да излезе.

Зачакаха напрегнато, а след това от плитката яма се подаде глава. Жената се измъкна уморено — личеше си, че я болеше — от дълбоката дупка. Щом главата ѝ се показа, тя погледна право към Чен. Известно време остана на място, като се олюляваше, после се строполи долу и седна на земята. Болката и умората бяха набраздили опустошеното ѝ лице. Изглеждаше разбита и изтощена. Ръцете и краката ѝ бяха целите в контузии и кървящи рани.

Дрейк сигурно пак ѝ беше казал нещо, защото тя подскочи на място, огледа се и го видя. След това отново се огледа и забеляза и другите. Главата ѝ се отпусна надолу и известно време тя просто седеше там с отпуснати ръце и дишаше тежко.

— Добре — обади се Дрейк. — Да свършваме.

Чен се обърна и погледна към Дрейк. Осветен от слънчевите лъчи, вече ослепителни, той изглеждаше като студена, чужда фигура. Костюмът му, както и на всички останали, не отразяваше светлината. Само визьорът проблясваше заплашително. Точно сега се приближаваше. На двајсет чи от жената спря. Чен наблюдаваше как

Дрейк накара Палмър отново да изпробва сигнала си. Щом сигналът се изключи, жената се килна нелепо на една страна. После, само след секунди, тя отново се изправи и се огледа — чудеше се какво ли е станало с нея. След това беше ред на Густафсон. Чен видя как лицето ѝ се напрегна, как стисна зъби и цялото ѝ тяло се изви в дъга, а краката ѝ заритаха от ужасни болки.

Когато тя отново се надигна, се виждаше как лицето ѝ се криви от тикове. Нещо в нея се беше пречупило. Когато го погледна, очите ѝ сякаш бяха празни.

Погледна към Дрейк отвратен, но Дрейк пак ѝ говореше. Чен виждаше как мърдат устните му, после отново погледна към жената и видя как тя се опитва да запуши с длани ушите си, а на лицето ѝ е изписан чист ужас.

Бавно, болезнено тя се изправи и забила поглед в Чен, се прехвърли през перваза и тръгна към него. Сега почти подскачаше — колчем докоснеше с наранения си крак земята, лицето ѝ се кривеше от болка. Ала продължаваше да върви.

Той понечи да отстъпи, но гласът на Дрейк изведнъж прокътна в ушите му по индивидуалния канал:

— Просто натисни и задръж лявото копче и докосни дясното.

Тя се беше приближила вече на не повече от два човешки боя от него и протягаше ръце. Погледна малкия екран, после натисна копчето и докосна другото.

Мек, мокър звук на експлозия изпълни въздуха. Сякаш някой беше стрелял с пушка отвътре в огромен плот. А там, където беше стигнал сигналът, вече нямаше нищо.

Вдигна очи. Тялото вече падаше — раменете и гърдите бяха разкъсани от експлозията, която бе отнесла главата. Извърна се — гадеше му се, ала вонята на изгорена плът изпълваше ноздрите му, а кървави парчета от разкъсаната ѝ плът се бяха пръснали по целия му костюм и по визъора. Препъна се и едва не се затъркаля надолу по стръмния гол склон, но се задържа за ръба. Залитна, за да запази равновесие, като отново и отново си повтаряше, че не му се гади.

След малко се обърна, плъзна поглед по трупа и погледна Дрейк в очите.

— Копеле гадно... защо тя идваше към мене? Какво ѝ каза?

Дрейк свали шлема си и го хвърли на земята.

— Казах й, че ще й помогнеш — отговори той и студено се разсмя. — И ти й помогна. Помогна й и още как!

ГЛАВА 20

ПЛАМЪЦИ В ЧАША

— Уан Ти?

Чен беше застанал на вратата изненадан, че намира апартамента потънал в тъмнина. Протегна ръка и опипа стената, после бавно запали светлините. Всичко изглеждаше нормално, всичко си беше на мястото. Въздъхна. За миг само...

Отиде в кухнята, напълни чайника и го включи. Щом се обърна и се протегна да вземе каната за ча, чу някакъв шум. Някой кашляше.

Излезе в ярко осветената всекидневна.

— Уан Ти? — повика тихо и погледна към тъмния вход на спалнята им. — Ти ли си?

Отново се разнесе кашлицата; силна, разтрисаща кашлица, която завърши с тихо стенание.

Приблужи се и погледна в стаята. Там под завивките лежеше Уан Ти — веднага го забеляза. Но никога не я беше виждал такава: косата ѝ чорлава, челото ѝ оросено от пот. Уан Ти, която през целия си живот не беше боледувала и един ден.

— Уан Ти?

Тя изстена и леко извърна глава.

— Нмм...

Той се огледа и усети, че нещо липсва, но не се сещаше какво.

— *Уан Ти?*

Очите ѝ бавно се отвориха. Щом го видя, тя изстена пак, извърна се и дръпна чаршафа над главата си.

— Уан Ти? — повика я той нежно и се приближи. — Къде са децата?

Гласът ѝ беше слаб, приглушен от чаршафите.

— Изпратих ги долу. При чичо Мей.

— А-ха... — той приклепна до леглото. — А ти, любов моя?

Тя се поколеба, после му отговори със същия немощен, уплашен глас:

— Добре съм, съпруже.

Нещо в тона ѝ и в начина, по който решеността ѝ да бъде прилежна съпруга, която не се оплаква, се разколеба пред огромната тежест на страданието ѝ — го накара да изстине отвътре. Беше се случило нещо ужасно.

Дръпна надолу чаршафа и се взря в лицето ѝ в полумрака. Тя почти не приличаше на себе си. Устата ѝ — силна уста, създадена за смях — беше прехапана в болезнена гримаса. Очите ѝ — обикновено толкова топли и вдъхващи доверие — бяха стиснати, сякаш искаше да задържи вътре цялото си нещастие; клепачите бяха тежки и безцветни. От тази гледка го заболя. Той докосна с пръсти бузата ѝ — искаше да я успокои; след това изненадано отдръпна длан. Тя плачеше.

За миг изгуби ума и дума, после усети как стомахът му се свива.
— Детето...

Уан Ти кимна, след това зарови лице във възглавницата и се разрида. Тялото ѝ конвулсивно потръпваше под чаршафите.

Той седна на леглото до нея, притисна я към себе си и се опита да я утеши, но умът му беше в шок.

— Не... — Каза той след малко. — Винаги си била толкова силна. А и детето беше добре. Доктор Фан го каза.

Тя лежеше, без да помръдва — толкова неподвижно, че той се уплаши. Значи беше вярно. Беше загубила детето.

— Кога стана това? — попита ужасено.

— Преди седмица.

— Седмица! Ай я! — той се облегна назад и се втренчи сляпо в сенките — мислеше за болката ѝ, за страданието ѝ и за това, че той не е бил до нея. — *Но защо никой не ми е казал нищо? Защо Кар не ми се е обадил? Трябваше да съм тук!*

Тя протегна ръка и докосна гърдите му.

— Той искаше да ти се обади. Молеше ме да се обади, но аз не му позволих. Работата ти...

Той отново я погледна. Подутите ѝ червени очи бяха изпълнени с жалост. От гледката — от *загрижеността* ѝ за него — сърцето му се сви в гърдите от любов.

— О, Уан Ти, гълъбчето ми... какво, в името на всички богове, се случи?

Тя се разтрепери и отново извърна глава.

— Чаках, но никой не дойде...

Той поклати глава.

— Но докторът... Нали му платихме, за да дойде специално!

— Имаше усложнения — тя се страхуваше да го погледне в очите. — Чаках го. Три часа го чаках, но той изобщо не дойде. Джиян се опита да...

— Изобщо не дойде? — вбесено извика Чен. — Повикали са го, а той не дойде?

Тя кимна бързо, отсечено.

— Накарах Джиян да изтича до Медицинския център, но никой от лекарите не бил свободен — за миг го погледна в очите, после отново извърна глава. Едва изговаряше думите със слаб, уплашен гласец. — Или поне така му казали. Но Джиян ми каза, че си седели в някаква стая зад рецепцията и се смеели — пиели си ча и се смеели, докато моето бебе умираше.

Чен усети как отново изстина, но този път от гняв. Силен, почти заслепяващ гняв.

— И никой не дойде, така ли?

Тя поклати глава и лицето ѝ отново се изкриви. Той я прегърна силно и я остави да плаче в прегръдките му. По собственото му лице се стичаха сълзи.

— Горкичката ми, миличката ми — говореше той. — Горкичката ми, обичната ми — но дълбоко вътре в него гневът се беше втвърдил в нещо друго — в студена, чиста ярост. Представяше си ги, насядали там, да се смеят и пият ча, докато дъщеричката му умира. Виждаше охранените им засмени лица и му се искаше да ги размаже, да усети как юмрукът му троши скулите им.

А малкият Джиян... Какво ли му е било на него, като е знаел, че майка му е в беда, сестричката му умира, а той не може да направи нищо? Какво ли му е било? Чен изстена. Така се бяха надявали. Такива планове бяха градили. Как така всичко се беше объркало?

Огледа познатата стая. Мисълта за мъртвото дете го хвърляше в агония, изгаряше гърдите му.

— Не... — промълви той и разтърси глава. — *Неееее!*

Изправи се, свил юмруци.

— Отивам при доктор Фан.

Уан Ти го погледна уплашено.

— Недей, Чен. Моля те. Така нищо няма да постигнеш.

Той поклати глава.

— Трябваше да дойде, този мръсник! Трябвало е да слезе само две палуби по-надолу! Три часа... Къде се е губил три часа?

— Чен... — тя протегна ръка и се опита да го спре, но той се отдръпна от нея.

— Не, Уан Ти. Този път не. Този път ще действам, както аз съм решил.

— Ти не разбираш... — започна тя. — Кар знае всичко. При него са всички доказателства. Щеше да те посрещне...

Щом забеляза, че той вече не я слуша, тя млъкна. Лицето му беше неподвижно като лице на статуя.

— Той уби дъщеря ми — тихо рече той. — Оставил я е да умре. А и ти, Уан Ти... и ти можеше да умреш.

Тя се разтрепери. Вярно беше. Едва не бе умряла, докато се напъваше да изтласка детето вън от себе си — не, щеше да умре, ако Джиян не се беше сетил да се свърже с Кар и да го извика на помощ.

Отпусна глава на възглавницата. Значи може би Чен беше прав. Може би — само този път — беше правилно да действа — да отвърне с удар на онези, които им бяха навредили, пък майната им на последствията. Може би така беше по-добре, отколкото да го остави да събира гной дълбоко вътре в себе си. По-добре, отколкото да се посрами за втори път пред сина си.

Тя затвори очи — болеше я при спомена за всичко, което ѝ се беше случило. Без него тук беше ужасно. Толкова ужасно, че да не повярваш.

Усети дъха му на бузата си, устните му нежно се притиснаха към челото ѝ и тя потръпна.

— Трябва да вървя — тихо се обади той и нежно отпусна длан на страната ѝ. — Разбираш ли ме?

Тя кимна — сдържаше сълзите си, искаше този път да се покаже храбра пред него. Но беше трудно и когато той излезе, тя отново рухна и избухна в силни, неудържими ридания. Споменът за докосването му сияеше с топъл блясък в мрака.

* * *

Стаята беше студена и ярко осветена; белите фаянсови плочки, които покриваха стените и пода, подчертаваха оскъдната обстановка. В средата имаше маса за дисекции. Около нея стояха тримата хирурзи, провели аутопсията, и чакаха с наведени глави.

Трупът на масата беше тежко обгорен, крайниците му — разкривени, главата и горната част на торса — смазани; въпреки това тялото можеше лесно да се идентифицира като „Джен Син“. На три отделни места плътта беше разрязана чак до костта и се виждаше отличителният белег на „Джен Син“ — яркочервеното G, което оформяше не докрай затворена окръжност около мъничкото S вътре.

Най-накрая го бяха притиснали в ъгъла в пещерите северно от имението. Хун Миен-ло и малка група стражи се бяха борили цял час с него, преди една добра граната да свърши работата, да заглуши ответния огън на съществото и да събори покрива на пещерата отгоре му. Или поне така разправяше Хун.

Ван Со-леян беше застанал там и се взираше в трупа. Очите му попиваха всичко. На лицето му надеждата се бореше с цинизма, но когато погледна отново към своя канцлер, изражението му беше на дълбоко подозрение.

— Сигурен ли си, че е това, Хун? Лицето...

Лицето беше почти безформено. Едва-едва загатнато.

— Казвали са ми, че някои модели са такива, *чие хсия*. Пазят определен брой от тях за спешни поръчки и моделират лицата им в последния момент. Проверих в протоколите на „Джен Син“ и открих, че точно този модел е бил произведен преди осем години. Бил откраднат от клона им в Западна Азия — от завода в Караганда — преди близо пет години.

Ван погледна трупа, после поклати глава.

— Въпреки това...

— Простете, *чие хсия*, но в пещерата намерихме и други неща — Хун Миен-ло се обърна и взе малка кутия от секретаря си, след това пак се обърна, отвори я и я подаде на танга. — Сред тях и това.

Ван Со-леян се втренчи в лицето и кимна. Беше разкъсано, окаляно и цялото в дупчици, ала въпреки това си личеше чие е. Беше лицето на брат му. Или поне негово свършено копие. Пусна го върху гърдите на трупа.

— Значи така е успяло, а? С фалшиво лице и студено тяло.

— Не е студено, *чие хсия*. Или поне не съвсем. Нали разбирате, този модел е бил разработен за работа при температури под нулата или при жегата в мините. Той има особено здрава и издръжлива кожа, която изолира вътрешните процеси на съществото от крайностите на жегата и студа. Точно затова камерите не са го регистрирали. През нощта те са програмирани да реагират само на топлина и тъй като това нещо не им е дало никаква следа, камерите изобщо не са се активирали.

Ван кимна. Устата му беше пресъхнала. Въпреки всичко не беше съвсем убеден.

— Ами следите от кожа и кръв, които беше оставило по камъка? Хун леко наведе глава.

— Според нас, *чие хсия*, съществото ги е оставило там нарочно, за да ни накара да мислим, че наистина е вашият брат.

Ван склони глава, после се засмя с тих, огорчен смях.

— Страшно ми се иска и аз да си мисля така, канцлер Хун, но това просто не е възможно. Проверих при „Джен Син“. Те ми казаха, че не било възможно от една драскотина да се създаде копие на индивидуалната ДНК.

— От драскотина — не, *чие хсия*. Но защо случаят да е точно такъв? Всичко, което трябва, за да се копира ДНК, е една-единствена верига от оригинала. Увериха ме, че можела да стане дори с труп.

— И ти предполагаш това? Че някой е проникнал в гробницата, преди това същество да я разбие отвътре, отнесъл е парче от тялото на брат ми и го е използвал, за да дублира неговата ДНК?

— Това е едната възможност, *чие хсия*, но има и друга. Ами ако някой близък на брат ви е взел образец от неговата кожа или кръв още преди той да умре? Взел го е и го е запазил?

Ван поклати глава.

— Това е абсурд. Знам, че брат ми беше слабак и глупак, но дори и той не би стоял мирно, докато някой прислужник взема проба от кръвта му!

— Пак не това исках да кажа, *чие хсия*. Ами ако брат ви е претърпял някоя малка злополука и някой от прислужниците му се е погрижил за него? Ами ако прислужникът е запазил материалите, с които са превързали раната на брат ви — парче окървавена марля например или купа с кървава вода?

Ван присви очи.

— И според тебе е станало точно така?

Хун кимна.

— Точно така е станало, *чие хсия*. Имаме подписано признание.

— Признание? А как е получено това признание? По обичайния ти начин?

Хун се обърна, взе свитъка от секретаря си и го подаде на танга.

— Ву Мин! — Ван се разсмя невярващо. — Това ли са ви всичките доказателства — признанието на Ву Мин?

Хун Миен-ло поклати глава.

— Боя се, че не, *чие хсия*. Прегледах протоколите на дома за подробности около дребните злополуки с брат ви. Май през последните пет години е имало няколко подобни инцидента, но във всички случаи освен в един материалите, с които са били превързвани раните му, са били изгаряни, както е редно.

— И единствения път, когато не са били — тогава е бил замесен Ву Мин, така ли да го разбирам?

— Да, *чие хсия*. Ву Мин и още един. Предателят, Сун Ли Хуа.

Ван ахна от изненада.

— Това сигурно ли е?

— Абсолютно, *чие хсия*. Имаме запис на инцидента — как Ву и Сун се грижат за брат ви — но няма запис на унищожаването на превързочните материали.

— А... — Ван се обърна и отново погледна към трупа. Протегна ръка и проследи с пръсти контурите на лицето на брат си.

— Значи зад всичко това стои братовчед ми — промълви той. — Това е дело на Ли Юан.

— Така изглежда, *чие хсия*.

— Така изглежда... — и все пак нещо продължаваше да го човърка. Отново се обърна към канцлера си: — Преди колко време се е случило това?

— Преди две години, *чие хсия*.

— Две или почти две години? Говори по-точно, Хун Миен-ло.

— Двайсет и два месеца, ако трябва да бъдем точни, *чие хсия*.

— Месец преди да умре?

— Точно така, *чие хсия*.

Ван си пое дълбоко въздух — беше доволен. Ако беше станало по-рано, нямаше да има смисъл, защото Ли Юан нямаше да има мотив за действията си, а баща му щеше да е още жив. А така, както излизаше...

Усмихна се.

— Добре си се справил, канцлер Хун. Ти оправда доверието ми в тебе. Ала все още остават два въпроса, на които трябва да се отговори. Първо, как съществото е попаднало в гробницата, без камерите да го забележат? И, второ, къде е трупът на мъртвия ми брат?

Хун Миен-ло се поклони ниско.

— И двата въпроса ме тревожиха дълго, *чие хсия*, но мисля, че имам отговор.

Той се изправи, извади нещо от джоба си и го подаде на танга. Беше малък, прозрачен лъскав кръг като лещата на камера.

Ван го повъртя в ръце, после погледна към своя канцлер.

— Какво е това?

— Имиджър, *чие хсия*. Поставен върху обектива на камерата, той фиксира образа пред обектива и го поддържа за определен период. След това имиджърът се самоунищожава на молекулярно равнище и преминава в газообразно състояние. Докато е на обектива, можете да се разхождате съвсем свободно пред камерата без страх, че ще регистрира присъствието ви, а след това не оставя никаква следа.

— Разбрах. И според тебе нещо подобно е било използвано за затапване на камерите около гробницата?

Хун се усмихна.

— Това обяснява как вратата на гробницата е била отворена, без камерите да забележат нищо.

— Ами трупът на брат ми?

— Нито следа от него, *чие хсия*. Ала Намерихме следи от пепел в една дупка близо до поток северно от двореца. На средата на пътя оттук до хълмовете.

— Значи съществото е изгорило трупа?

Хун съвсем леко сви рамене.

— Не съм чак толкова сигурен. Ако е така, защо не забелязахме никакви следи? За да се изгори човешко тяло, трябва много топлина и от момента, в който се включиха алармените системи, всеки страж в двореца застана нащрек за всяко едно подозрително топло нещо. Ако

съществото *беше* изгорило трупа, щяхме да го видим. Така че, *чие* *хсия*, аз бих предположил, че пепелта е от нещо друго, може би от някакъв малък религиозен обред. Що се отнася до трупа, мисля, че все още е там отвън, скрит някъде.

Вай се замисли, след това се разсмя.

— И там и ще си го оставим, а? Сред скалите и потоците, като министър в изгнание — отново се разсмя, вече с по-плътен и по-богат смях — смях на облекчение и на древна, непрощаваща злоба. Обърна се и погледна към трупа и маската с лицето на брат си. — Що се отнася до тези неща, изгорете ги, канцлер Хун. Отвън, пред портала на двореца, така че всички да видят.

* * *

Във фойето на Медицинския център беше тихо. Щом Чен влезе, сестрата зад бюрото го погледна и се усмихна, но Чен тръгна право напред, бутна вратата и се отправи към стаята, в която знаеше, че държат архива си.

Някой викна подире му, но Чен не му обърна внимание. Нямаше време за формалности. Искаше на мига да разбере кой е убил детето и защо.

Двамата мъже стреснато вдигнаха погледи от екраните, когато той влезе в стаята с архива. Единият понечи да възрази, после видя пистолета и млъкна.

— Искам подробности за смъртта на едно дете — направо започна Чен. — Името е Као. К-А-О. Преди седмица се е случило. Момиче. Новородено. Искам регистрирания час на смъртта, точното време, когато са се обадили в този офис, и списък на дежурните същата вечер заедно с протоколите за дежурството на всички от списъка.

Чиновниците се спогледаха — не бяха сигурни какво трябва да правят, но яростният крясък на Чен ги накара да подскочат. Той насочи дулото на оръжието към по-висшестоящия.

— Мърдай! *Веднага!* На разпечатки. И дори и през ум да не ти минава да ме прецакаш. Ако не получа точно каквото искам, ще ти пусна куршум в гърдите.

Мъжът преглътна нервно, наведе глава и започна да набира на комсата си.

Щом разпечатката заизлиза с тракане от машината, отвън се разнесе шум. Чен се обърна. Трима санитарни — едри, яки мъже — бяха дошли да проверят какво става. От начина, по който бяха застанали там и му преграждаха пътя, беше ясно, че нямат никакво намерение да го оставят да си излезе.

— Връщайте се на работа — рече тихо той. — Това тук не ви засяга.

Отново погледна към чиновниците. Младият беше започнал да набира нещо на клавиатурата си. Чен поклати глава.

— На твоето място не бих...

Човекът спря. Миг по-късно другата машина млъкна.

Чен посегна и взе разпечатката. Един поглед потвърди онова, което беше подозирал. По времето на смъртта на дъщеря му поне четирима души от медицинския екип са били свободни. Защо тогава не са отговорили на спешното повикване? Или по-скоро кой им е наредил да го пренебрегнат?

Щеше да посети доктор Фан, главния консултант на Центъра — човека, който трябваше да дойде при Уан Ти. Щеше да го намери и да го накара да изплюе камъчето. И после щеше да ги убие. Които и да бяха те.

Чен отново се обърна с лице към санитарите.

— Не ме ли чухте, чун цу! Връщайте се на работа. Това тук не ви засяга.

Виждаше колко ги е шубе от пистолета. Беше ги шубе, но бяха решени. Мислеха си, че могат да му скочат. Е, нека се пробват тогава. Но бъркаха, ако разчитаха на едната решителност, за да го победят.

Прибра пистолета в кобура си, наведе се и измъкна дългия, остър нож от ботуша си.

— Искате да ме спрете, така ли? Я да видим как ще стане, а? Хайде де!

* * *

Минути по-късно той тропаше на вратата на апартамента на Фан Цен-ли. Знаеше, че охраната вече е под тревога. Чувахе отвътре шум от движение и бърборене на гласове. Страхливи, паникьосани гласове. Извика — гласът му беше пълен с увереност:

— Сили за сигурност! Отворете! Аз съм лейтенант Тон и съм изпратен да ви пазя!

Видя как камерата над вратата се завъртя и вдигна пропуска си, като закри името с палец. Миг по-късно вратата се отвори и трима прислужници го въведоха вътре, като му се усмихваха благодарно.

Щом извади пистолета, усмивките им замръзнаха.

— Къде е? Къде е това лайно с лице на невестулка?

— Не зная за кого говорите — отвърна най-възрастният — дядка, на чиито гърди беше избродирано числото две — но Чен го зашлеви и той млъкна.

— Сега много добре знаеш за кого говоря. За Фан. Искam да знам къде е и то веднага, а не след две минути. Първо ще застрелям тебе, *лао цу*, после и тебе, шибаняк дребен!

По-възрастният, номер две, заби поглед в земята и прехапа език, но най-младият от тримата започна да бърбори — страхът по чудо му беше развързал езика. Чен го изслуша внимателно, като запомняше какво му казва.

— И сега е там, така ли?

Младежът кимна.

— Добре — той погледна към домашния комсет — голяма натруфена машина, украсена с дракони. — Някой говорил ли е с него вече?

Младежът поклати глава, без да обръща внимание на сърдития поглед на стареца.

— Добре — Чен мина покрай тях и стреля два пъти в машината. — Това е, за да не се изкушавате. Но нека да ви предупредя. Само да разбере, че някой го е предизвестил, и се връщам. Така че ще слушкате, разбрахте ли ме? Крайно старателно ще ме слушкате!

* * *

Икономът на дома се усмихна и наведе глава.

— Ако изчакате тук, капитан Као, ще извикам господаря си...

Директен удар в стомаха накара човека задъхан да се прегъне на две. Чен го прескочи и тръгна нататък, откъдето се чуваха гласове и звън на чаши.

Един прислужник се спусна към него и се опита да му попречи да влезе в трапезарията. Чен го хвана за гърлото.

Отвори вратата с трясък и се огледа. Подмина стреснатите лица и щом забеляза доктор Фан от другата страна на масата, изрева яростно.

Фан Цен-ли се изправи, залитайки. Беше пребледнял, очите му се бяха изцъклили от ужас. Останалите бяха започнали да крещят като побеснели. Гледаха ту към Чен, ту към Фан и се опитваха да разберат какво става. Известно време в стаята цареше врява, после падна студена, страшна тишина.

Чен беше извадил ножа си.

— Ай я! — изхриптя Фан и се огледа нервно. — Кой е този лудият?

— Много добре знаеш кой съм, майната ти! — озъби се Чен и се приближи до масата. — И аз знам кой си ти, Фан Цен-ли. Ти си гадното копеле, което остави неродената ми дъщеричка да умре.

Лицето на Фан се скова от страх.

— Не сте разбрали правилно. Бях възпрепятстван. Един мой клиент...

Фан млъкна. Чен беше застанал само на една ръка разстояние от него и го гледаше кръвнишки — само омразата в погледа му можеше да убие човек.

— Знам те що за гадно насекомо си, Фан. Но искам да знам и кой ти е платил да оставиш дъщеря ми да умре, а жена ми — да страда — замахна диво, сграбчи Фан за косата, свлече го на колене и допря големия нож до гърлото му. — Кой беше, Фан Цен-ли? Кажи!

Около масата се надигна протестиращо мърморене, но Чен не му обърна внимание. Гледаше право в лицето на Фан, озъбен в гримаса на убийствена омраза.

— По-добре ще е да ми кажеш — той стисна още по-здраво косата на Фан, — и то веднага, Фан Цен-ли. Освен ако нямаш и втора уста под брадичката.

Фан изкриви лице, после погледна Чен в очите.

— Цуй Вей. Цуй Вей ме накара.

— Цуй Вей? — Чен се намръщи. Опитваше се да си спомни кой е той. — Той...?

Млъкна — беше се сетил. *Цуй Вей*. Разбира се! Така се казваше бащата на онзи младеж. Високият, кльощав мъж, който го беше заплашил, след като осъдиха сина му. Чен потрепери. Значи това беше. Затова беше умряло детето му.

Прибра ножа в ножницата, след това се обърна и огледа събралите се около масата.

— Чухте! — яростно изрече той. — И сега знаете що за изчадие е вашият приятел Фан Цен-ли.

Чен отново погледна към Фан, изсумтя диво и фрасна лицето му с коляно.

Пусна Фан и той се претърколи настрани. После заобиколи масата — виждаше ги как страхливо се дърпат пред него. На вратата прислужниците му направиха път, без дори да се опитат да му попречат. Бяха видели какво се беше случило и бяха разбрали. Някои дори се поклониха на Чен в знак на уважение. В трапезарията обаче се беше надигнала врява — ядосаните, възмутени гласове призоваваха да се предприеме нещо.

* * *

Беше застанал в мрака в дъното на ресторанта и наблюдаваше. Бяха всичко седмина — петима бяха седнали на една маса до касата. Светлината осветяваше фигурите им в гръб и лицата им не се виждаха. Другите двама бяха седнали на съседните маси. Бяха едри мъжаги и това, че се озъртаха, също както и размерите им, подсказа на Чен какви са. Петимата се бяха скупчили нагъсто и си говореха.

— Трябва да заминеш — обясняваше единият. — Все имаш някакви роднини, при които можеш да се скриеш за известно време, Цуй Вей. Докато нещата се поуталожат.

Цуй Вей се наведе агресивно към него.

— Няма да се крия от това копеле! Той изпрати сина ми надолу. Само да ме заплаши и стой, та гледай!

— Прави каквото искаш, Цуй Вей, но чух, че силите за сигурност се ровели из архива на палубата и ти събирали данните.

Цуй се облегна назад с нагло изражение.

— Е, и? Нищо не може да докаже. Просто доктор Фан трябва да си затваря устата.

Дебелият се наежи.

— Фан Цен-ли е самата дискретност. Той поне се вслуша в съвета ми и ще се покрие, докато тази работа се разнесе.

Цуй Вей изсумтя.

— Типично за това егоистично лайно! Ще ми се изобщо да не ти бях слушал глупостите. Можехме да го ударим. Да го ударим здраво. И не само с някакво си шибано неродено бебе. Можехме да го направим на луд. Дъщеричката му...

Чен се разтрепери — гневът му беше стигнал до точката на кипене. Не го очакваха. Това придаваше елемент на изненада. Но там бяха и телохранителите. Трябваше да се справи първо с тях.

Докато стоеше там и ги слушаше как заговорничат и кроят планове, усети как гневът му се превръща в дълбока погнуса. Гнусеше се от тях, но и от себе си — защото докато беше ставало всичко това, с какво се бе занимавал *той самият*?

Изпусна дълга, бавна въздишка. Не. Никога нямаше да е същото. Защото накъдето и да погледнеш, я виждаше как пристъпва към него като счупена кукла, чуваше избухването на взрива...

Ами детето? Затвори очи и болката се върна — стягаше като желязна лента гърдите му. Сякаш той сам беше убил детето. Сякаш беше натиснал някакво малко копче и...

Чен пристъпи на светло. Един от телохранителите вдигна поглед, когато той се приближи, после се извърна. Беше го взел точно за такъв, какъвто изглеждаше — работник от нощната смяна, спрял да изпие купичка ча на път за вкъщи. Точно на това се беше надявал и Чен.

На три крачки от мъжа той замахна с юмрук в широка дъга и го стовари в лицето на мъжа. Счупи му носа. Мъжът залитна назад, Чен се обърна, извъртя се и изрита другия в гърдите точно когато онзи се надигаше от стола. След това с два бързи удара го повали на земята.

Чен се обърна към насядалите около масата мъже. Бяха разбутали столовете си и се бяха дръпнали назад. Сега бяха втренчили в него ужасени, опулени очи.

— Я, ми кажи — заговори тихо Чен и направи крачка напред. — Дъщеричката ми... Какво щеше да ѝ направиш, Цуй Вей? Я, ми разкажи какво си бил намислил.

С пребледняло лице Цуй Вей се опита да се дръпне назад, но се натъкна на стената. Взе да върти нервно глава — търсеше накъде да побегне, но пътят му беше блокиран и от двете страни.

Чен вдигна отрупаната маса и я метна настрани, после се наведе и измъкна големия ловджийски нож от ботуша си.

— Нямам кураж да се бия с тебе, така ли, Цуй Вей? — той се изсмя студено. Цялата му омраза и отвращение от самия него изведнъж се съсредоточиха в ръката му и големият нож затрептя на светлината.

Цуй Вей се блещи насреща му още миг, като само отваряше и затваряше уста, след това падна на колене и прилепи чело към пода. Тялото му се тресеше от страх.

— Милост! — примоли се той. — В името на всички богове, милост!

Чен си пое дъх на пресекулки — спомни си как изглеждаше Уан Ти, спомни си какво му беше, че тогава не е бил до нея; а и Джиян, горкичкият Джиян... какво ли му е било на него, като е знаел, че не може да направи нищо?

И това... това лайно тук... иска *милост*?

Вдигна ножа. Цялото му тяло се напрегна. Беше готов да удари...

— Татко! Не! *Моля те*...

Обърна се и ножът падна от ръката му. Беше Джиян. Синът му Джиян.

Момчето притича и се хвърли на врата му, прегърна го, притисна го толкова здраво, че Чен усети как нещо в него се скъса. Зарида и думите се заизливаха от устата му:

— О, Джиян... Джиян... Толкова съжалявам... Не знаех... *Не знаех!* Ужасно ли беше, момчето ми? Много ужасно ли беше?

Джиян притисна баща си с всичка сила и го погледна в очите. Лицето му беше мокро от сълзи.

— Всичко е наред, татко... Всичко вече е наред. Ти се върна. Сега си при нас.

Той целуна сина си по челото, после го вдигна и го прегърна здраво. Да, така беше. Но никога нямаше да е същото.

Обърна се и отново се втренчи в мрака. Там беше Кар, а зад него — отряд от неговите стражи.

— Добре ли си, Као Чен?

Чен кимна.

— Аз... — нервно се разсмя. — Щях да го убия.

— Да — тихо отговори Кар. — А аз щях да те оставя да го убиеш. Но Джиян... Е, Джиян си знае най-добре, нали? В края на краищата животът е пред тебе, Као Чен. И то — хубав живот.

Чен потрепери, прегърна още по-здравосина си и кимна. Кар стисна леко рамото на Чен, после мина покрай него и пое командването на ситуацията.

— Добре! — ревна той, надвесен над уплашените глави. — Дайте веднага да оправим това. Вие! Всичките до един! Стройте се до стената с ръце зад тила! Арестувани сте като съучастници в убийството на дете и в заговор срещу правосъдието.

* * *

Кар седеше на каменния перваз, загледан в осветения силует на Мемориалния камък. Минаваше девет и езерото с лотосите беше потънало в тъмнина. Навсякъде под лампите, осветяващи тесните пътеки, се разхождаха влюбени и си говореха тихичко, като се държаха на почтено разстояние един от друг. Зад Кар в полумрака на чайната седеше Чен с наведена глава. Току-що бе завършил разказа си.

Известно време Кар седя, без да помръдне, после въздъхна, сякаш се събуждаше от дълбок, страшен сън.

— И това е истината?

Чен мълчеше.

Кар затвори очи, дълбоко покрусен. Разбира се, че беше истината. Такава лъжа не можеше да се измисли лесно. Не. Но не му беше жал само за Чен. Той толкова много бе харесал тази жена. Ако само беше знаел...

— Това е грешно, Као Чен. Много грешно — Кар се умълча и прокара пръст по медальона дракон на врата си, след това го извади и го погледна. Той беше *чи чен*, почетен помощник на императорския дом. Можеше по право да иска тангът да го приеме.

Обърна се към Чен:

— Ще се видя с Ли Юан. Ще му разкажа всичко, което ти току-що ми разказа.

— Мислиш ли, че не знае?

Кар кимна.

— Убеден съм. Той е свестен човек. Някой крие всичко това от него. Е, тогава ние ще бъдем неговите очи и уши, нали? Трябва да му кажем какво се върши в негово име.

Чен се извърна.

— А Толонен? Той ще получи доклада ми утре сутринта. Ами ако ти нареди да не предприемаш нищо?

Кар сведе поглед. Вярно беше. Той беше човек на Толонен и според правилата трябваше първо да поговори със стареца. Но някои неща бяха по-важни от правилата.

— Значи трябва да го предприема още сега.

* * *

Стената се беше променила. Беше се превърнала в гледка от Тай Шан, свещената планина, обвита в мъгли на светлината на ранното утро. Големият храм на върха беше като мъничко червено петно на синия фон на небето. Лек вятрец появаше в стаята и разнасяше мирис на бор и акация.

Дебелия Вон отново се обърна към гостите си и вдигна чаша.

— Братя мои...

Около ниската маса бяха насядали петима мъже. Всеки от тях беше равен на Вон И-сун. И петимата бяха големи босове на големите Триади, които управляваха най-долните нива на Град Европа. Много му беше струвало да ги докара тук тази вечер, но беше успял да ги събере. Всички. Всички, които имаха значение.

Гледаха го със студени очи. Отговаряха на усмивката му само с уста — като алигатори.

— Радвам се, че дойдохте всички. Разбирам какви жертви сте направили, за да дойдете тук толкова бързо, но след като чувате какво имам да ви казвам, знам, че ще се съгласите, че съм бил прав да свикам това събрание на Съвета.

— Къде е Железния Му?

Вон се обърна към стареца, седнал в края на масата.

— Простете, генерал Фен — и дотам ще стигна.

Големият бос на 14 К го погледна намръщено.

— Съветът се състои от седмина членове, Вон И-сун, но аз виждам около тази маса само шестима.

— Нека да изслушаме Вон, Фен Шан-пао — обади се дребният мъж с бръснатата глава, седнал през две места от него, и се наведе, за да си вземе кашу от купичката. — Сигурен съм, че ще получиш отговор на всичките си въпроси.

Фен се облегна назад и го изгледа сърдито.

— Ние трябва да спазваме нашите закони, Ли Чин. Да се държим както подобава.

Ли Чин — Ли без клепачите — извърна кокалестата си глава и погледна към Фен. Прекалено големите му очи фиксираха стареца.

— Не го оспорвам, Фен Шан-пао. Но Во Ши Во би желал да чуе какво има да каже Дебелия Вон и освен ако не го оставиш да се изкаже...

Фен наведе глава. Огромните му гърди се вдигаха и спускаха бързо-бързо. После кимна.

— Добре — обади се Вон. — Нека тогава да ви обясня. Днес следобед получих писмо.

Ли Бакенбарда, бос на Куей Шуан, се наведе и обърна стопената маска на лицето си към Вон. Единственото му здраво око блестеше.

— Писмо ли казваш, Вон И-сун?

— Да — Вон измъкна писмото от гънките на одеждите си и го хвърли пред Лу. — Но преди да го отвориш, нека да кажа няколко думи.

Вон стана и огледа всички подред.

— Ние от хун мун се гордеем с наследството си. И оправдано. Още, откакто сме били основани от петимата монаси от манастира Фу Чоу, винаги сме уреждали споровете си приятелски. И това е добре, нали така? В края на краищата е по-добре да правиш пари, а не война — усмихна се, после усмивката му угасна.

— Този път обаче заплахата беше прекалено голяма. Железния Му е търсил нещо повече от печалба. Искал е да си построи силова база — база, която да смъкне Съвета от власт. Да го замени — той

кимна със сериозен израз. — Нека повече да не се крием зад думите. Железния Му се е опитал да ни унищожи.

Умрелия Юно от Червената банда прочисти гърло.

— Чух те какво казваш, Вон И-сун, но намирам думите ти за странни. Говориш за неща, които всички знаем, ала говориш за тях в минало време. Защо?

Вон се усмихна, след това се обърна и се приближи до малкия шадраван. Известно време остана там, загледан в седемте златни рибки, които мързеливо плуваха сред кристалните води, после със светкавично движение улови една в шепата си, обърна се и я показва на останалите. Тя потрепна във въздуха, след което Вон я хвърли върху сухите каменни плочи.

Около масата се разнесе разбиращо мърморене.

— Значи Железния Му е мъртъв. Но как е умрял? — попита Хо Пръста и предпазливо погледна към Вон.

Вон се приближи — в ъгълчетата на устата му личеше самодоволство.

— Ще ви обясня. Всичките трийсет и седем палуби в сърцето на Големия кръг бяха ударени едновременно в разстояние на половин час. Нахлу войска от сто и тридесет хиляди хей, подкрепена от хиляда и петстотин редовни стражи.

Хей... Тази една-единствена дума предизвика вълна от страх сред насядалите мъже. Бяха виждали хей в действие на екран — огромните получовеци на „Джен Син“, които разчистваха цели палуби от бунтовници толкова безмилостно, че дори и най-фанатичните им последователи не можеха да се сравнят с тях. Известно време никой не каза нищо, само се споглеждаха и се чудеха какво ли означава това. После Ли без клепачите се наведе пред Лу Бакенбарда и взе писмото. Разгъна го и започна да чете на глас, след това млъкна и по лицето му проумя, че изведнъж е проумял.

Това писмо от Ли Юан — тази кратка бележка, с която известяваше съгласието си — променяше всичко. Никога преди на някого от тях не беше оказвано подобно благоволение. Отгоре. Никога хун мун не бяха работили ръка за ръка със Седмината. Днес Дебелия Вон беше прибавил много към престижа си. Беше укрепил положението си като Големия бащица на братствата. Ли извърна глава

и се огледа. Забеляза как всички гледаха разбиращо, после се обърна отново с лице към Вон и сведе глава в знак на уважение.

* * *

Гоблените горяха. Пламъците ближеха древните конци и поглъщаха планини и гори, превръщаха ловците в пепел само за едно мигване на окото. Черен дим изпълваше въздуха, напоен с виковете на умиращите. Хей тичаха през задушавания мрак, дългите им мечове проблясваха, очите им в дълбоките орбити се оглеждаха за всичко, което тича, ходи или пълзи.

Вратата към имението на Железния Му беше разбита преди десет минути, но една малка група от елитни бойци на Му все още се държеше. Хей се тълпяха пред последната барикада и се хвърляха към бариерата без всякаква мисъл за самосъхранение. Лице в лице с тях Яо Цу, Червен прът на Големия кръг, насърчи хората си за последно усилие. Раните по главата и гърдите му кървяха, ала той продължаваше да се бие и да замахва с ножа си към всичко, което се подаде над барикадата. Огромната купчина се задържа още миг, после трепна и започна да се свлича. Разнесе се рев и хей се втурнаха. Яо Цу отстъпи назад — ножът беше паднал от ръката му, трима от хората му бяха паднали при първата атака. Щом първият хей се появи, той скочи напред с пронизителен вой и срещна изчадието с летящ ритник, който строши ребрата на получовека. Това окуражи хората му и те нападнаха с вихър от летящи крака и юмруци, но това не беше достатъчно. Първата вълна от хей нахлу, а след това се надигна оглушителният рев на стрелба, командирът на хей беше започнал да стреля с голям автомат над рухналата барикада.

Последва тишина; димът се виеше нагоре. А после те нахлуха във вътрешното светилище.

* * *

Съпругите му бяха мъртви, тримата му синове — изчезнали. Отвън се носеха писъците на умиращите му войници. Само след

секунди щяха да проникнат в покоите му. Въпреки всичко не можеше да бърза.

Железния Му се изми и се подготви. Сега седеше със скръстени крака, с разтворен халат, а ритуалният нож беше на килимчето пред него. Отзад чакаше прислужникът му, издигнал специално наточения меч, готов за последния удар.

Наведе се напред, взе ножа, завъртя го и опря острия му като игла връх о голия си корем. Съзнанието му беше странно ясно, мислите му — бистри. Търговецът Новачек беше виновен за това. Той трябваше да е. Никой друг не знаеше достатъчно. Въпреки това нямаше значение. Щеше да умре достойно. Сега само това беше важно.

Щом се напегна, вратата се разтърси, после се отвори — някой беше разбил огромните ключалки. На входа стояха двама *хей* — задъхани, вперили очи в него. Миг по-късно вътре пристъпи и човек, облечен в сиво-синкавата униформа и с емблемата на полковник на гърдите. Маска филтър закриваше долната половина на лицето му.

Железния Му срещна дръзко погледа на полковника и го задържа. Сега, в последния миг не чувстваше нито страх, нито отчаяние — само яснота на целта, близка до съвършенство.

Нищо, дори и *хей*, които наблюдаваха, не можеше да го разсее.

Пое си дъх, после — още веднъж, по-продължително и после...

Очите на полковника се разшириха, той стисна зъби, след това се извърна и остави *хей* да довършат всичко. Разтрепери се — беше се впечатлил против волята си и изпитваше към този човек ново уважение. Железния Му беше умрял достойно. Много достойно. Ала въпреки това нямаше да се разчуе как е умрял. Не. Хората щяха да научат как е плакал и молил за милост, как се е крил зад съпругите си. Защото така искаха *Тин вей*. А онова, което *Тин вей* искаха, го получаваха.

Да, но докато той беше жив, смъртта на Железния Му щеше да живее в паметта му. И един ден, когато *Тин вей* може би вече нямаше да съществуват, щеше да разкаже своята история. Как е умрял един от великите господари на подземния свят, с какво достойнство и колко безстрашно е посрещнал мрака.

* * *

Дебелия Вон стоеше до вратата — събранието беше свършило и той благодареше на останалите босове, че са се отзовали. Когато си тръгнаха, накара всеки от тях да спре и да целуне знамето.

Това трябваше да е достатъчно. Ала след като си заминаха, той не усещаше въодушевление, а бе обзет от внезапно чувство на празнота. Тази победа не беше негова. Не беше *наистина* негова. Сякаш я бе купил.

Приближи се до шадраванчето и се загледа във водата — опитваше се да види нещата ясно. Известно време остана неподвижен, сякаш медитираше, после извади писмото от джоба си, бавно го скъса на две, след това — още на две и го пусна на пода. Не. Нямаше да бъде подчинен на никого, дори и на един син на небето. Сега го беше прозрял окончателно. Защо Ли Юан се бе съгласил да действа, ако не от страх? И ако беше така...

Пое си дъх — дълбоко и продължително, после запретна ръкав, бръкна вътре и започна да вади рибките от водата, докато най-накрая пет златни създания, полегнали върху камъка, безпомощно трепкаха във враждебния въздух.

Пътят му беше ясен. Трябваше да обедини подземния свят. Да унищожи братята си един по един, докато остане само той. И когато приключеше с това, можеше пак да вдигне глава и да съзерцава светлината.

Погледна надолу към задъхващите се, умиращи рибки, след това се извърна и се усмихна. Не. Пътят му беше ясен. И нямаше да спре, докато не постигне своето. Изцяло и докрай.

* * *

Ли Юан стоеше на терасата под ясната пълна луна, зареял поглед над земите на двореца — усещаше колко тих и празен изглежда дворецът в тази късна доба. Никакви градинари не коленичеха в пръстта под решетките на долната градина, никакви прислужници не се разхождаха по тъмната тясна алея, която водеше към перачницата.

Обърна се и погледна към конюшните. Там една-единствена лампа хвърляше бледата си кехлибарена светлина върху празната арена.

Потръпна и вдигна поглед към луната; известно време съзерцаваше този огромен бял камък и си мислеше за онова, което му беше казал Кар.

Застанал там се развълнува дълбоко под трепкащата светлина на лампата, докато слушаше разказа на едрия мъж. Не знаеше — наистина не знаеше — какво се прави в Кибуези и трогнат от суровия апел на Кар, бе обещал да затвори Кибуези и да провери как се отнасят към осъдените терористи.

Беше се върнал на приема, но разказът на Кар го беше разсеял, въпросите, които повдигаше той, го безпокояха. И докато се разхождаше между братовчедите си усмихнат и редеше любезности, всичко това изведнъж започна да му се струва една голяма преструвка, едно нищо — сякаш се разхождаше в зала, пълна с холограми. Колкото повече се усмихваше и бърбореше, толкова по-силно чувстваше върху себе си натиска от разказа на Кар.

Но сега най-накрая можеше да се изправи лице в лице с всичко това под немиждащото око на луната.

До този миг беше отричал съществуването на морален проблем, свързан с проекта „Жица в главата“. Беше възразявал, че просто зависи от гледната точка. Но проблем имаше, защото — както от самото начало твърдеше Толонен — свободата не е само илюзия и дори и свободата да се бунтуваш трябва да бъде запазена по някакъв начин, макар и само заради равновесието.

Ако беше просто въпрос на философия — на думи — всичко щеше да е наред. Но не беше. Проблемът с населението съществуваше наистина. Не можеше просто да си представи, че го няма.

Сведе очи и се втренчи в ръцете си — в големия железен пръстен на показалеца на лявата си ръка. За мъже като Као Чен в една обикновена фраза като „Ние сме ръцете на нашия господар“ имаше много по-голямо буквално значение, отколкото някога би могъл да си представи. Далеч по-голямо значение. Защото какво беше човекът? Същество, което избира и само изковава съдбата си, или просто камъче на дъската, което чака да го премести някой друг, по-голям от него?

И може би точно това го тревожеше повече от съдбата на жената. По-големият въпрос за избора.

Обърна се, погледна към стаята си и видя доклада на министър Хен на бюрото си, където го беше оставил.

Пълен доклад за „полицейската акция“ срещу Триадата на Големия кръг; доклад, който радикално се различаваше от официалната версия на *Тин вей*. Въздъхна — отново го обхвана дълбокото безпокойство, което бе почувствал, докато го четеше. Долу отрядите на *хей* за потушаване на бунтове направо бяха полудели. Убити бяха повече от двеста хиляди души, сред тях много жени и деца.

Да, и това беше още един аргумент в защита на жиците в главата. Ако ще и да е само за предотвратяване на подобни масови кланета, макар и „необходими“ като това.

Обърна се и остана така. Нощният ветреца разхлаждаше лицето му.

Луната беше високо горе. Погледна я изненадано — изведнъж бе започнал да я възприема обратно: като огромна сияйна дупка сред мрака на небето. Големият кръг на смъртта. Разтрепери се, погледна надолу и забеляза как светлината е посребрила градините като прашец.

До днес винаги се бе стремил да постъпва правилно, да бъде добър човек — благосклонният владетел на Конфуций — но сега виждаше всичко ясно. Нямаше правилен курс на действие, нямаше чисти решения, а само различни степени на несправедливост.

И така, той щеше да избере по-трудното. Разбира се, щеше да удържи на обещанието, което беше дал на Кар. Щеше да затвори станция Кибуети. Що се отнася до другото, нямаше избор. Или поне нямаше истински избор. Проектът „Жица в главата“ трябваше да продължи и така и щеше да стане — някъде другаде, скрит от любопитни погледи. Докато работата бъде свършена и системата — усъвършенствана.

Въздъхна, обърна гръб на мрака и се върна вътре. Да. Защото идваше време, когато Проектът щеше да бъде нужен.

* * *

Счупени стъкла бяха пръснати по терасата пред стражевата будка и блестяха като покрити със слана листа на лунната светлина. Наблизо първият труп беше проснат като изхвърлена кукла — лицето му беше

на каша, разкъсаната му униформена туника — подгизнала от кръв. През счупения прозорец се виждаше и втори труп, превит на стола — главата му беше изкривена под необичаен ъгъл, бледото му лице се вираше с празен поглед през счупеното стъкло.

Зад него в дъното на стаята се виждаше врата. Там, на едно легло в стаята за почивка, беше проснат и последният труп, гол и потрошен. Очите му се издуваха над лицето, езикът му се подаваше непристойно между зъбите.

В дъното на неосветения коридор, сред неподвижната тишина на сигналната стая формата стоеше до трансмитера. Безполовото ѝ тяло беше голо. От едната ѝ страна на бюрото имаше длан — като рак на сухо. Пръстите ѝ бяха обърнати нагоре.

Формата се напрегна — отсечената китка на лявата ѝ ръка се притисна към входната вдлъбнатина, тънките жички затърсиха съответствията си, свързаха се с таблото, после тя се отпусна. На таблото пред нея на равнището на очите ѝ просветна мека кехлибарена светлина. Последва миг на неподвижност — и лека тръпка разтrese съществото. След като преброи до дванайсет, треската спря също толкова рязко, колкото беше и започнала. Съобщението беше изпратено.

Зачака — минутите се нижеха бавно. Неподвижността ѝ беше неестествена като неподвижността на машина. После дойде отговорът.

Тя потръпна, след това прекъсна връзката, рязко дръпна китката си от таблото, а от тесните ѝ устни се откъсна странна въздишка, сякаш сред дърветата бе полъхнал вятър.

Протегна ръка, вдигна дланта и внимателно я нагласи на китката. Дванайсетте силни пластмасови закопчалки — шест на дланта, шест на китката — щракнаха. Дланта потръпна, пръстите се разтрепериха, после отново замря неподвижно.

Обърна се и се загледа през черния квадрат на прозореца. На петдесет чи нататък ограда от бодлива тел ограждаше бетонния плац. Зад оградата беше гората. Известно време остана така, взряна в мрака, след което се обърна и тръгна.

През последните няколко нощи беше сънувала. Сънувала беше черен вятър, който духаше отвъд; черен, мълчалив натиск — зад него. Сън, който приличаше на пороя от знания, който се изливаше по гръбнака ѝ и караше нервните ѝ окончания да трептят във внезапен

екстаз. И заедно със съня беше дошло и видението — ярко и твърдо видение на свят под повърхността на този свят. Свят, управляван от играта. Игра на светлина и мрак. На слънца и луни. На самото време и пространство. Игра, която смъкваше черния воал от реалността и разкриваше бялата кост отдолу.

На терасата спря и се замисли. Разстоянието от Тао Юан до Ташкент беше шест хиляди *ли*. Ако пътуваше нощем, можеше да изминава по осемдесет, може би и по сто *ли* всяка нощ през първите десетина дни. По-късно, докато прекосяваше голямата пустиня, можеше да изминава и повече в жегата на деня — там не летяха патрулни кораби. Ако извадеше късмет, можеше да стигне за петдесет дни.

Усмихна се — спомни си наставленията на Де Вор. В Ташкент щяха да я посрещнат и да ѝ дадат нови документи. Оттам щеше да отлети на запад, за Одеса, а после — за Нант. От Нант щеше да се качи на кораб — един от големите кораби, обслужващи големите плаващи градове сред Атлантическия океан. Там щеше да поостане и да прекара известно време, като работи за северноамериканската компания „Им Вак“ и да се вкорени в тази организация, докато не я повикат.

Остана там още миг като сребърен бог — висока, силна, изящна на лунната светлина; след това скочи долу, прекоси бързо светлия кръг и се отправи към оградата и към мрака отвъд нея.

* * *

Де Вор вдигна очи от комуникационното табло и втренчи поглед в мрака на марсианската нощ. Минаваше два и светлините на далечния град бяха приглушени. Под тях се беше ширнала стена от мрак.

Изправи се и се прозя — съобщението беше дошло и вече можеше да си легне. После се обърна и погледна към спящия.

Ханс Еберт лежеше на походното легло съвсем облечен. Чантата му беше захвърлена на пода до него. Беше се появил преди четири дена — изплашен, отчаяно търсещ помощ — и накрая Де Вор го бе „спасил“ тук от затворническата килия.

Приблужи се, наведе се над спящия и го огледа. Еберт изглеждаше болнав и измършавял от изтощение. Беше отслабнал

много и — по миризмата му си личеше — му се бе наложило да понесе много неща, които никога досега не беше преживявал. Тялото му беше страдало, но лицето му все още беше достатъчно известно, за да го познаят където и да било в системата.

Е, може би това беше проблем, може би не беше. Едно познато лице би могло да се окаже предимство в дните, които идваха. Особено когато зад това лице стоеше млад принц, изгарящ от амбиция и жадуващ за отмъщение. И точно затова — въпреки очевидните опасности — беше приел Еберт. Знаеше, че изхвърлените по-късно можеха да се окажат изключително полезни.

Наведе се, дръпна одеялото над гърдите на Еберт, след това се извърна, погледна навън и отново забеляза стражите, които обикаляха отвън в студа, а високо горе над тях в марсианското небе беше огромният синьо-бял кръг на Чун Куо.

* * *

Чен клечеше на планинския склон и гледаше към долината, където тъмните стръмни склонове свършваха с плоско, бяло плато. Приличаше на огромна, гигантска стена, цели две *ли* висока, която отрязваше долината; повърхността ѝ беше леко перлено бяла, осветена отвътре. Чен — това беше то. Град и стена.

Луната беше високо. Беше идеален бял кръг сред кадифения мрак. Чен се взря в нея за миг омагьосан, завладян от бляскавото ѝ невиждащо око, после погледна надолу и пръстите му започнаха да ровят из пепелта.

Обърна се, погледна към Кар, след това вдигна парчето счупено стъкло и взе да го върти из ръцете си и да си спомня.

— Какво е това място? — Кар се приближи. Плътна сянка покриваше лицето му.

Чен се вгледа в него, после извърна глава.

— Оттук започна всичко. Тук, на този планински склон, с Као Джиян. Запалихме огън — точно там, където си застанал сега. И Джиян... Джиян купи бутилка и две чаши. Спомням си как го гледах.

Лек ветрец разбърка праха и пепелта край краката му. Носеше мириса на Пустошта.

Изправи се, след това се обърна и се загледа на север. Там, недалече от мястото, където бяха застанали, започваше Градът и изпълваше огромната северна равнина на Европа. По-рано, докато летяха насам, бяха видели възстановения императорски солариум, в чието бомбардиране беше участвал преди дванайсет години. Чен дълбоко си пое въздух, после отново се обърна към едрия:

— Донесе ли бръснача, както те помолих?

Кар втренчи в него неподвижен поглед, след което измъкна финото острие от туниката си.

— За какво ти е?

Чен го погледна в очите.

— Не е някоя глупост, обещавам.

Кар се поколеба още миг, после му подаде бръснача. Чен го огледа, провери с палец колко е остър. Отново приклепна доволен, хвана с другата ръка опашката си и отрязва гъстата черна коса почти до кожа.

— Као Чен...

Чен погледна едрия мъж, после, без да казва нищо, продължи. Щом свърши, отново се изправи и подаде бръснача на Кар, докато с другата си ръка опипваше черепа си и усещаше късите косъмчета.

Кар взе бръснача и огледа приятеля си. На лунната светлина лицето на Чен изглеждаше безизразно и анонимно — лице на хиляди поколения селяни хан. Лице, което можеш да видиш навсякъде Долу. Просто, незабележително с нищо лице. Докато не го погледнеш в очите...

— Защо дойдохме тук, приятелю? Какво търсим?

Чен се обърна и се огледа. Очите му попиваха всичко — планините, небето, огромния Град, ширнал се като грамаден ледник под ярката луна. Беше си все същото. Дванайсетте години почти не го бяха променили. И все пак беше съвсем различно. Така както го виждаше сега, беше изцяло преобразено. Тогава не познаваше нищо друго освен Мрежата. Беше видял този пейзаж с очи, които виждаха само на повърхността. Но сега погледът му проникваше надълбоко. Чак до костта.

Кимна бавно — сега разбираше защо трябваше да дойде тук. Защо бе помолил Кар да отклони кораба на юг и да кацне в

подножието на Алпите. Понякога, за да разбереш, трябва да се върнеш — да се върнеш точно там, откъдето си тръгнал.

Трепна, изненадан от силата на спомените, които се връщаха. Беше странно колко добре си го спомняше — дори и сега, когато бяха изминали почти трийсет години. Да, съвсем живо си спомняше стария майстор, който го беше обучавал за *куай* — висок, жилав стар хан с дългнесто безизразно лице и проскубана брадица, винаги облечен в червено. Старият Шан — така му викаха. Бяха петима — от Чи Су, най-големия, широкоплещест шестнайсетгодишен момък, та до самия него, грозновато шестгодишно момченце с кльоцави ръце и крака. Сираче, което Шан беше прибрал.

През следващите дванайсет години апартаментът на стария Шан се превърна в негов дом. Беше делил *кон* с още двама, прибираше рогозката си за спане в шест сутринта и я постилаше отново в полунощ. Междувременно — дълъг ден, изпълнен с работа; никога не беше работил толкова много — нито преди, нито след това. Въздъхна. Странно как бе скрил от себе си всичките тези години, но те го бяха оформили също толкова сигурно, колкото и дървото пониква от семето. Думите на Шан, жестовите на Шан бяха станали негови собствени. Така беше в този свят. Така и трябваше да бъде. Защото без това човек беше безформен, годен само да се въргаля в отвратителния мрак на Глината.

Обърна се и погледна Кар в очите.

— Той имаше сръчни ръце. Наблюдавах го точно от мястото, където си застанал сега ти. Виждах го как гледа в чашата си — ето така — и наблюдава как пламъците трепкат и се вият като мънички змии сред мрака на виното. По онова време не разбирах какво вижда. Но сега разбирам.

Кар сведе поглед. Чен говореше за Као Джиян. Као Джиян, неговият колега убиец през онази нощ преди дванайсет години.

— Дойде съобщение — промълви той. — От Толонен.

Чен продължаваше да го гледа, но сякаш беше някъде другаде и очите му виждаха неща, за които Кар беше спял.

— Потвърждава, че Ли Юан е наредил да затворят Кибуези.

— А... — Чен наведе глава.

Кар се умълча — гледаше приятеля си и се опитваше да разбере, да усети същото, което чувстваше той, но този път се оказа трудно.

Приклезна, загреба прах и прахът потече между пръстите му.

— Приятелят ти, Као Джиян... *Какво* е видял?

Чен се засмя тихо, сякаш изненадан от това, че едрият не знае, после отново извърна поглед и прокара ръка по голия си череп.

— Промяна — каза тихо и през него премина лека тръпка. — И пламъци. Пламъци, танцуващи в чаша.

Край на Книга трета

* * *

С „Бялата планина“ завършва първата фаза от великата „Война на двете направления“, но историята на Чун Куо — на дълбоката и безмилостна борба между Седмината и многото им врагове — навлиза в съвсем нова фаза в Книга четвърта, „Камъкът отвътре“, докато старият ред се разпада и започва да се изгражда нов.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Транскрипцията на стандартния мандарин с европейска азбука се постига за първи път през XVII в. от италианеца Матео Рици, създал и ръководил първата йезуитска мисия в Китай от 1583 до смъртта си през 1610 г. Оттогава са били правени няколко дузини опити да се редуцират оригиналните китайски звукове, представени от десетки хиляди отделни пиктограми, в ясно разбираема фонетика за използване от Запада. Дълго време обаче доминират три системи — онези, използвани от трите най-големи западни сили, борещи се през XIX в. за влияние в корумпираната и разпадаща се Китайска империя: Великобритания, Франция и Германия. Тези системи са „Уейд-Джайлс“ (във Великобритания и Америка; понякога известна като системата „Уейд“), „Л’екол франсе дьо л’екстрем ориент“ (във Франция) и „Лесинг“ (в Германия).

Но от 1958 г. самите китайци търсят начини да създадат една-единствена фонетична форма, основана на германската система, която наричат *ханю пинджин фанган* (Схема за китайска фонетична азбука), известна по-често като *пинджин*; *пинджин* се използва във всички чуждоезични книги, издадени в Китай от 1-ви януари 1979 г., както и се преподава в училище наред със стандартните китайски знакове. За това произведение обаче аз избрах да използвам по-старата и за моя разум далеч по-елегантна система за транскрипция „Уейд-Джайлс“ (в модифицирана форма). За вече привикналите към по-твърдите форми на *пинджин* по-долната таблица може да послужи като основно ръководство по транскрипция; първо е „Уейд-Джайлс“, после — *пинджин*:

п -б ч’-к
ц’-с дж -р
ч’-ч т’-т
т’—д хс-кс
к-г ц-з
ч -дж ч-ж

Надявам се ефектът да е изобразяването на по-меката, по-поетична страна на оригиналния мандарин, който е увреден, по мое мнение, от модерния *пинджин*.

Тази употреба случайно съвпада с много от основните източници, налични на Запад: (планираните) шестнайсет тома от Денис Туичет и Майкъл Лау на *„Кеймбриджка история на Китай“*, огромната многотомна *„Наука и цивилизация на Китай“* от Джоузеф Нийдъм, *„Китай. Традиция и трансформация“* на Джон Феърбанкс и Едуин Райшауър, *„Имперското минало на Китай“* на Чарлз Хъкър, *„История на китайската цивилизация“* от Жак Жерне, *„Китай. Кратка културна история“* на С. П. Фицджералд, *„Изкуството и архитектурата на Китай“* от Лоурънс Сикман и Уилям Соупър, класическите студии на Уилям Хинтън *„Фаншен“* и *„Шенфан“* и *„Есета за китайската цивилизация“* на Дърк Боди.

Преводите на творбите на Ли Хо *„И все така — завинаги“* и *„На границата“* са дело на А. С. Грегъм от изключителните му *„Поеми за последния танг“* издадени от Пенгуин букс, Лондон, 1965, и са използвани с любезното им разрешение.

Преводът на *„Окапали цветове“* от Ли Шанджин е направен от Тао Джи и е взет от *„Триста поеми за танга. Нов превод“*, издание на Къмършъл прес, Хонконг.

Цитатът от Книга първа [XI] на *„Тао Те Кинг“* на Лао Дзъ е от превода на Д. С. Лоу, издание на Пенгуин букс, Лондон, 1963, и е използван с любезното им позволение. Цитатът от Конфуций, *„Аналекти“* [книга XII], също е дело на Д. С. Лоу, издание на Пенгуин букс, Лондон, 1963, и е използван с любезното им позволение.

Цитатите от класиката *„Изкуството на войната“* на Сун Цу са в превод на Самюел Б. Грифит, издание на Оксфорд юнивърсити прес, 1963 г.

„Шест летописа на един плаващ живот“ на Шен Фу, спомената от Кар в главата *„Чен йен“* — това е истинска книга, един от бисерите в световната литература. Издадена е от Пенгуин.

Накрая за онези, които са заинтересувани (като Туан Ти Фо) да научат какво си казваха Лагасек и Гведер един на друг в Глава пета, тук е грубият превод на диалога им:

Gweder. Огледало.

Pandr'a bos ef, Lagasek? Какво има, Кокорчо?

Travyth, Gweder. Travyth... Нищо, Огледало. Нищо.

Praga obery why crenna? Bos why yeun, Lagasek. Защо трепериш?
Студено ли ти е, Кокорчо?

Yma gweras yn ow ganow, Gweder... gweras... ha an pyth bos tewl.
В устата ми я влязла пръст, Огледало... пръст... а кладенецът е тъмен.

Nyns-us pyth, Lagasek. Няма кладенец, Кокорчо.

A-dhywas-lur... A-dhywas-lur... Нагоре от земята... Нагоре от земята...

My bos yn annown... Yn annown. Аз съм в света на мъртвите... в долния свят!

По-късно Ким казва на Туан Ти Фо: Yn mes a forth, cothwas.
Махни се от пътя ми, старче!

Както читателите на „*Средното царство*“ вече знаят, езикът е груба форма на стария корнуолски, говорен в Глината, откъдето произхожда Ким.

Играта на *уей чи*, споменавана в този том, случайно е позната с японското си име го и е не само най-старата игра на света, но и най-елегантната.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ НА МАНДАРИН

Повечето от понятията на мандарин в текста са обяснени в контекста. Тъй като няколко са използвани по-често обаче, реших, че е най-добре да дам кратко обяснение.

Ай я! — често възклицание, изразяващо изненада или слисване.

Джу тун ву — буквално „животно мръвка“.

Ерху — лютня с две струни с покрита със змийска кожа резонансна кутия.

Ер цу — син.

Кан — китайската камина, служеща и като фурна, и през студения зима за платформа за спане.

Кан пей! — „добро здраве“ или „наздраве“ — тост.

Ко мин — „революционен“. „Тиен Мин“ е Мандатът на небето, предаден, както се приема, от Шан Ти, върховният предтеча, на земния му съдружник, императора (Хуан Ти). Този Мандат може да продължава само толкова, докато императорът е достоен за него, и въстанието срещу тирани, който наруши Мандата с липсата си на справедливост, добронамереност и честност, се смята не за престъпен, а за оправдан израз на небесния гняв.

Ку ту — вж. *лю ку*

Куан Ин — богинята на милосърдието. Първоначално будистки бодхисатва, Авалокитешвара (преведено на хан като „Този, който слуша звуците на света“ или „Куан Ин“), китайците объркват добре развитата гръд на светеца с женски гърди и от IX век обожават богинята *Куан Ин*. Изображенията на *Куан Ин* обикновено я представят като източна Мадона, държаща дете в ръцете си. Понякога в нея виждат и съпругата на *Куан Кун*, китайския бог на войната.

Куай — съкращение от *куай тао*, „остър нож“ или „бърз нож“. Може и да означава да си остър или бърз (като нож). Асоциативно значение е „буца пръст“. Тук се използва за означаване на класа бойци под Мрежата, чиито способности и самодисциплина ги отличават от обикновените наемници.

Куо-ю — мандарин, езикът, говорен в най-голямата част от континентален Китай. Известен още и като *куан хуа* и *пай хуа*.

Лао джен — „старец“ (също и *вен*); обикновено се използва като израз на уважение.

Ли — китайска „миля“, приблизително половин километър или една трета от милята. До 1949 г., когато в Китай са адаптирани мерките, *ли* може да варира на различните места.

Лю ку — седмата степен на уважение според „Книга на церемониите“. С две степени над по-фамилиарното отношение, известно като *ку ту*, *лю ку* включва падане на колене и три пъти докосване на пода с чело, след това изправяне на крака и повторение на колениченето и поклоните. Само *сан куй чу ку* — който включва трикратно повторение на церемонията — е по-сложен и запазен за небето и неговия син, императора (вж. и *сан ку*).

Муй цай — сведено в Кантон до „моой-джай“. Може да означава или „малка сестра“, или „робиня“, но най-често, както е тук, последното. Други понятия на мандарин, използвани да назоват същия статус, са *пей-ну* и *яту*. Технически робството на момичето изисква законно подписан документ за предаване срещу парична сума.

Ну ши — неомъжена жена; понятието е адекватно на „госпожица“.

Пай пи — „стоте писалки“; понятие, използвано за експерименти с изкуствена реалност и преименувано на Черупки от Бен Шепърд.

Пан чан — надзирател.

Пау — проста дълга дреха, носена от мъже.

Пин Тяо — изравнявам; смъквам надолу или правя плосък.

Пи па — четириструнна лютня, използвана в традиционната китайска музика.

Сам фу — горна дреха (отчасти риза, отчасти яке), носена и от мъже, и от жени, имитираща стила Манчу; по-късната версия с широки ръкави и дължина до пресеца се носи само от жени.

Сан ку — шестата степен на уважение според „Книга на церемониите“; включва трикратно докосване на пода с чело, преди човек да се изправи на крака (при *ку ту* докосването до пода с чело е само едно). Вж. и *лю ку*.

Тай чи — Оригиналът, или Единственото, от което се е развила двойствеността на всички неща (ин и ян), според китайската

космология. Най-общо свързваме *тай чи* с таоисткия символ — спиралния кръг от тъмнина и светлина.

Та Цин — китайското название на римските императори. Рим им е известен като *Личиен* и като „Земята на запад от морето“. Самите римляни наричат „големите мин“ — *цин* е името, което китайците сами си дават по време на династията Цин (265–316 г. от.н.е.).

Тин — павилион без стени в китайската градина. Поставен на централно място в градината, той трябва да символизира изконното място на човека в естествения ред на нещата.

Уей чи — „обкръжаващата игра“, известна по-често на Запад с японското си име „Го“. Смята се, че тази игра е измислена от легендарния китайски император Яо през 2350 г. пр.н.е., за да тренира ума на сина си, Тан Чу, и да го научи да мисли като император.

Фен — парична единица; сто *фен* са един *юан*.

Фу джен — „мадам“; тук е използвано като антоним на *тай тай* — „госпожа“.

Фу сан — „кухото черничево дърво“; според древната китайска космология това дърво расте там, където изгрява слънцето и откъдето идват господарите. *Сан* (черница) обаче звучи по същия начин като *сан* (мъка).

Хей — буквално „черен“ — китайската пиктограма за това представлява мъж, покрит с цветовете на войната и с татуировки. Тук се отнася до генетично създадените („Джен Син“) полчовеци, използвани като щурмоваци за потушаване на въстания по долните нива.

Хо ъе — *Nelumbo nucifera*, или лотос, чиито семена се използват в китайското билколечение срещу безсъние.

Хсиао — синовна почит. *Хсиао* се състои от две части: горната означава „стар“, долната — „син“ или „дете“. Подчинението на младите пред старите е сърцето на конфуцианството и на китайската култура изобщо.

Хсиао джен — „човечец/хорица“. В книга XIV на „Аналекти“ Конфуций пише: „Джентълменът преминава през онова, което е горе над него; човечецът — през онова, което е долу под него.“ Разликата между „джентълмен“ (*чун цу*) и „човечец“ (*хсиао джен*), погрешна още по времето на Конфуций, е не по-малко значима в социалната перспектива на Чун Куо.

Хсиао чи — „госпожица“ или „неомъжена жена“.

Хсиен — исторически административен район с променливи размери. Тук понятието се използва за означаване на съвсем специфична административна единица, състояща се от десет пирамиди (всяка пирамида пък се състои от десет палуби). Палубата е шестограмна единица за живеене от десет нива в диаметър две *ли*, или приблизително един километър. Пирамидата може да се представи като вертикална пчелна клетка в огромния кошер на Града.

Хун мао — буквално „червени глави“, името, което китайците са дали на холандските (и по-късно на английските) моряци, които са се опитвали са търгуват с Китай през XVII век. Заради пиратската природа на действията им (често са били ограбвани китайски кораби и пристанища) името носи в себе си и значението „пират“.

Хун мун — Тайните братства или, още по-точно, Триадите.

Цу — север.

Ча — чай; може да се означае и като *ча шу*, изкуството на чая, споменато тук — античен предшественик на японската чаена церемония, *чаною*.

Чен йен — верни думи; китайският еквивалент на мантра.

Чи — китайският „фут“, приблизително равен на 14.4 инча, или 37 сантиметра.

Чи — понятие, използвано, за да се обозначи жизнена енергия, но е свързано и с психиката или духа на човешкото същество.

Чие хсия — обръщение със значение „ваше величество“, произхождащо от израза „под стълбите“. Било е официален начин да се обърнеш към императора чрез неговите министри, които са стояли „под стълбите“.

Чи пао — роба от една част, обикновено без ръкави, носена от жените.

Чи чи — работници; тук е използвано специално за да се означат подобните на мравки служители в Министерството на дистрибуцията.

Чи чу — паяк.

Чу — Държавата; тук и названието на игра на карти.

Чу мейн — това не е нито китайско, нито западно ястие, а специално ядене, създадено от китайците в Америка за западните. *Чао мян* (букв. пържено фиде) има далечна връзка с *лян мян хуан*, сервирано в Сюхоу.

Чун — порцеланова чаша за *ча*, обикновено с капаче.

Чун цу — древно китайско название от периода на Воюващите държави, описващо определена класа от благородници, подчинени на изискванията на благородството и морала, познати като *ли*, или обреди. Тук понятието се употребява свободно и понякога иронично; превежда се като „джентълмени“. *Чун цу* е много повече от образцово поведение — както е определено в „Аналекти“ от Конфуций; това е действителна класа в Чун Куо, смятана за необходима заради степента си на финансова независимост и високия си образователен стандарт.

Ши — „господар“. Тук се използва като уважително обръщение, еквивалентно донякъде на употребата на „господин“. Понятието първоначално е използвано за най-малките в йерархията, цивилните служители, за да ги разграничи социално от обикновените „господа“ (*хсиян шен*) под тях и от джентълмените (*чун цу*) над тях.

Ю — буквално „риба“; заради фонетичното си съответствие с думата за изобилие рибата символизира богатство. Но има и поговорка, според която ако рибата плува нагоре по реката, тя е предвестник на социално неспокойство и бунт.

Юан — основната валута на Чун Куо (и на съвременен Китай). Понякога (но не и тук) може да се нарича и *куай* — „парче“ или „бучка“. Вж. и *фен*.

Юе Лун — буквално „Лунният дракон“, колелото от седем дракона, което е символ на управляващите цялото Чун Куо Седмина: „В средата муцуните на царствените чудовища се срещаха и оформяха приличен на роза орнамент, а във всяко око ярко пламтеше по един огромен рубин. Стройните им, силни тела бяха извити навън като спиците на гигантско колело, а по ръба преплетените им опашки оформяха окръжността.“ (Из „Лунният дракон“, Глава четвърта от „СРЕДНОТО ЦАРСТВО“.)

Ян мей пин — буквално „болест на върбата и сливата“; това китайско название на сифилиса дава точно описание на мъжкия полов орган в апогея на болестта.

БЛАГОДАРНОСТИ

Длъжен съм да благодаря за помощта на следните хора: на моите редактори — Ник Сейърс, Брайън де Фиоре, Джон Пиърс и Алиса Даймънд — просто за това, че са толкова добри хора, и (разбира се) за несекващия им ентузиазъм и на Каролайн Кофи, почитателка, превърнала се в редактор, защото виждаше точно къде трябва да се разреже тортата.

На Майк Кобли благодаря не само за насърчението, но и за неуморимата веселост пред лицето на бедата. Дано и търпението ти, и талантят ти бъдат възнаградени. И на Анди Сойър — за задълбоченото изчитане на текста. Надявам се да му се отплатя някой ден.

На първостепенния ми критик и предпазна мрежа, храбрия Брайън Грифин искам отново да кажа колко много го ценя. От твоите бележки някой ден ще излезе чудесна книга!

На семейството и на приятелите — особено на моите момичета Сюзън, Джесика, Ейми и Джорджия — обичайните благодарности в лицето на моето понякога маниакално пренебрежение. Този път и специални благодарности на всички, с които се срещнах при пътуванията си до университетите в Лийдс, Манчестър, Оксфорд, Кеймбридж, Саутхамптън, Брайтън, Кентърбъри и Дъблин. И, разбира се, на групата от Глазгоу. Slainte Mhath!

Освен това благодаря и на музикантите, които (непреднамерено) осигуриха необходимата за завършването на този том звукова среда, особено на Тим Смит и „Кардиакс“, Питър Хамил, Кинг Суомп и всички момчета от IQ. Хаматай!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.